O PROMISIUNE IMPOSIBILĂ. UN DAR DE TEMUT

MOȘTENITOAREA FOCULUI

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR
VOLUMUL 3

SARAH J. MAAS

Celaena Sardothien și-a negat harul magic vreme de zece ani. Acum, singura ei dorință este să răzbune moartea prietenei ei, Nehemia, iar regele din Adarlan este principalul vinovat. Pentru a-și duce la îndeplinire planul, Celaena, moștenitoarea de foc a unui regat distrus, va călători în Wendlyn, un ținut îndepărtat în care magia încă mai dăinuie. Va reuși oare temuta asasină să își accepte moștenirea nemuritoare, învingându-și teama de necunoscut? Până unde va fi ea dispusă să meargă pentru a-și îndeplini promisiunea făcută Nehemiei?

Moştenitoarea Focului, *cel de-al treilea volum al seriei* Tronul de Cleştar, *este un roman incitant, în care veți regăsi toate elementele unui* fantasy *de succes, de la vrăjitoare la balauri, de la războinici de temut înzestrați cu puteri magice la ființe supranaturale venite dintr-o altă lume.*

biblioteca rao

SARAH J. MAAS

MOȘTENITOAREA FOCULUI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAAS, SARAH J.

Moştenitoarea focului / Sarah J. Mass; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion. Bucureşti: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-976-9

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH J. MAAS
Heir of Fire
© Sarah J. Maas, 2014
copyright hartă © Kelly de Groot, 2012
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Ofelia Al-Gareeb
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-976-9

Din nou, pentru Susan,
a cărei prietenie mi-a schimbat viaţa în bine
şi a dat acestei cărţi un suflet

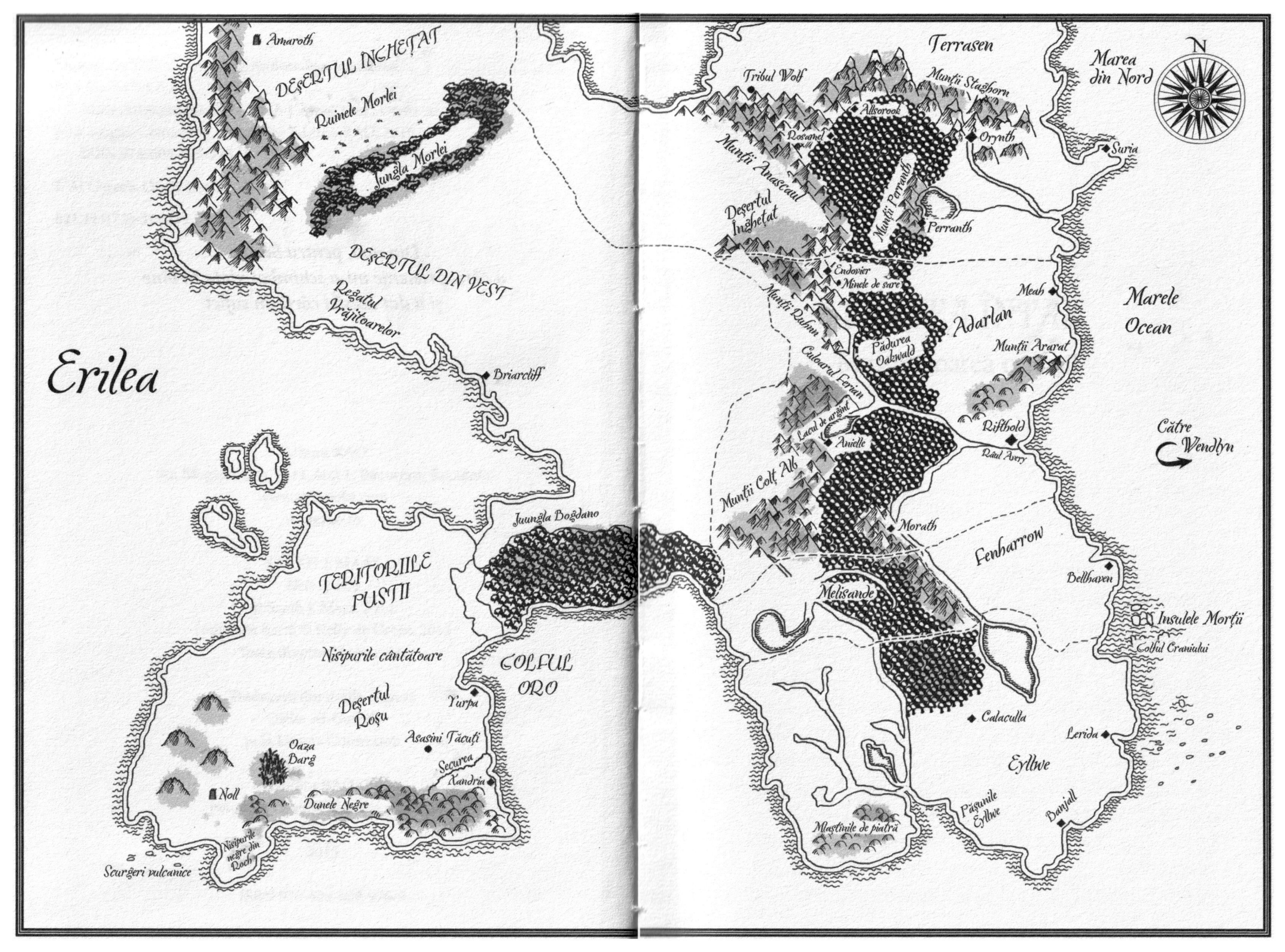
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Jungla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Regatul Vrăjitoarelor
Briarcliff
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile cântătoare
Deșertul Roșu
COLFUL ORO
Yurpa
Asasini Tăcuți
Oaza Bargâ
Securea
Xandria
Noll
Dunele Negre
Nisipurile negre din Roch
Scurgeri vulcanice
Terrasen
Tribul Wolf
Munții Stăzhorn
Allsorook
Rosamel
Orynth
Suria
Munții Anascaul
Deșertul Înghețat
Munții Perranth
Perranth
Endovier
Minele de sare
Munții Ruhmn
Meah
Adarlan
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Rifthold
Râul Avery
Lacul de argint
Anielle
Munții Colț Alb
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Insulele Morții
Colțul Craniului
Calaculla
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Banjall
Mlaștinile de piatră
Marea din Nord
Marele Ocean
Către Wendlyn
N

PARTEA ÎNTÂI

Moștenitoarea cenușii

CAPITOLUL 1

În numele zeilor, era mult prea cald în acel regat inutil.

Sau poate că Celaena Sardothien se simţea aşa deoarece se întinsese încă de dimineaţă pe marginea acoperişului din teracotă, cu un braţ pus pavăză în faţa ochilor, rumenindu-se lent la soare asemenea lipiilor pe care cei mai săraci cetăţeni ai oraşului le lăsau pe pervazurile ferestrelor, întrucât nu-şi puteau permite cuptoare din cărămidă.

Şi, în numele zeilor, era sătulă de lipii – *teggya*, aşa le spuneau ei. Sătulă de textura lor crocantă şi de gustul de ceapă, pe care nu-l putea îndepărta nici cu zece căni de apă. N-avea să mai mănânce prea curând vreo teggya.

Principala explicaţie era că lipiile fuseseră tot ceea ce-şi putuse permite atunci când acostase în Wendlyn, în urmă cu două săptămâni, şi îşi croise drum spre Varese, oraşul-capitală, exact aşa cum îi fusese poruncit de către Marea sa Majestate Imperială şi Stăpân al Pământului, regele din Adarlan.

Fusese nevoită să şterpelească teggya şi vin din cărucioarele vânzătorilor pentru că rămăsese fără bani, la scurt timp după ce aruncase o privire la castelul fortificat din calcar, la paznicii de elită, la drapelele de culoarea cobaltului care fluturau atât de mândre în bătaia vântului uscat şi fierbinte, şi se hotărâse să *nu* omoare ţintele care îi fuseseră atribuite.

Aşadar, începuse să şterpelească teggya... şi vin. Vinul roşu şi acru care provenea din viile ce mărgineau dealurile vălurite

din jurul capitalei fortificate – un gust care iniţial nu-i plăcuse şi pe care îl scuipase, dar care acum îi plăcea foarte, foarte mult. În special din ziua în care se hotărâse că nu-i păsa în mod deosebit de absolut nimic.

Întinse mâna spre ţiglele care coborau în pantă în spatele ei, bâjbâind după urciorul din lut cu vin pe care îl târâse pe acoperiş în acea dimineaţă. Bâjbâind întâi cu palma, pipăind, iar apoi...

Blestemă. Unde naiba era vinul?

Lumea se clătină şi deveni orbitor de strălucitoare în timp ce se ridică, sprijinindu-se în coate. Deasupra zburau păsări în cercuri, ţinându-se la distanţă de şoimul cu coada albă care stătuse cocoţat toată dimineaţa pe un horn din apropiere, aşteptând să-şi înhaţe următoarea masă. Dedesubt, comerţul stradal era un strălucitor gherghef de culori şi sunete, cu măgăruşi răgând, cu negustori fluturându-şi produsele, veşmintele atât străine, dar şi familiare, cu pocnetul roţilor pe pavajul alb. Însă unde naiba era...

Ah! Acolo. Pitit sub una dintre ţiglele roşii, greoaie, pentru a-şi păstra răcoarea. Exact acolo unde îl ascunsese ea cu doar câteva ore mai devreme, atunci când se căţărase pe acoperişul uriaşei pieţe interioare pentru a supraveghea perimetrul descris de zidurile castelului aflat la două străzi distanţă. Sau orice i se păruse a fi oficial şi folositor înainte să-şi dea seama că s-ar fi tolănit mai degrabă la umbră. Umbră care fusese de mult alungată de soarele neostoit al Wendlynului.

Celaena sorbi din urciorul cu vin – sau încercă s-o facă. Era gol, ceea ce presupuse că era o binecuvântare, căci, *în numele zeilor*, i se învârtea capul. Avea nevoie de apă şi de nişte teggya. Şi poate de ceva pentru buzele sale straşnic crăpate şi pentru pometii jupuiţi pe care îi căpătase noaptea trecută într-una dintre tavernele din oraş.

Gemând, Celaena se întoarse pe burtă şi privi strada aflată la doisprezece metri sub ea. Ştia că paznicii patrulau deja – le reperase chipurile şi armele, întocmai cum o făcuse şi în cazul gărzilor de pe crestele zidurilor castelului. Memorase felul cum se făcea schimbul de gărzi şi cum aceştia deschideau cele trei porţi masive care duceau în castel. Se părea că cei din familia Ashryver şi strămoşii lor luau siguranţa foarte, foarte în serios.

Se împlineau zece zile de când sosise în Varese, după ce părăsise coasta. Nu fiindcă ar fi fost deosebit de nerăbdătoare să-şi omoare ţintele, ci fiindcă oraşul era atât de afurisit de mare, încât i se păruse că era cea mai bună şansă de a evita autorităţile de emigrare, cărora le scăpase printre degete, în loc să se înregistreze conform programului lor de muncă atât de benevol. Mersul grăbit spre capitală se dovedise a fi o activitate binevenită după săptămânile petrecute pe mare, unde nu avusese chef să facă nimic altceva decât să stea întinsă pe patul îngust din cabina ei strâmtă sau să-şi ascută spada cu un zel aproape religios.

Nu eşti nimic altceva decât o laşă, îi spusese Nehemia.

Toate steiurile ascuţite repetaseră asta ca un ecou. *Laşă. laşă, laşă.* Cuvântul o urmărise cu fiecare leghe parcursă pe ocean.

Făcuse un jurământ – jurase că va elibera Eyllwe. Astfel încât, între momentele de disperare şi furie şi jale, între gândurile la Chaol şi la cheile Wyrd şi la tot ceea ce lăsase în urmă şi pierduse, Celaena se hotărâse asupra singurului plan de urmat atunci când avea să ajungă pe acele ţărmuri. Un plan, oricât de nebunesc şi de improbabil, de a elibera regatul luat în sclavie: de a găsi şi de a distruge orice urmă de chei Wyrd pe care regele din Adarlan le folosise pentru a-şi ridica teribilul său imperiu. Ea ar fi renunţat cu bucurie la propria-i viaţă pentru a-l duce la îndeplinire.

Doar ea, doar el. Întocmai cum trebuia să fie; nicio pierdere de vieţi omeneşti în afară de ale lor, niciun suflet stigmatizat în afară de al ei. Era nevoie de un monstru pentru a distruge un monstru.

Dacă trebuia să fie acolo din pricina bunelor intenţii ale lui Chaol, care arătase încredere cui nu trebuia, atunci măcar avea să capete răspunsurile de care avea nevoie. În Erilea exista o persoană care fusese prezentă atunci când cheile Wyrd se aflaseră în stăpânirea unei rase de demoni cuceritori care le transformaseră în trei unelte ale unei puteri atât de teribile, încât fuseseră ascunse de mii de ani şi aproape şterse din istorie. Regina Maeve a neamului Fae. Maeve ştia tot – aşa după cum era de aşteptat atunci când eşti mai bătrân decât pământul.

Prin urmare, primul pas al planului ei stupid, prostesc, fusese simplu: să o caute pe Maeve, să capete răspunsuri despre cum să distrugă cheile Wyrd şi apoi să se întoarcă în Adarlan.

Putea face măcar atât. Pentru Nehemia – pentru... o mulţime de alţi oameni. În ea nu mai rămăsese nimic, nu prea. Numai cenuşă, şi un abis, şi jurământul de neclintit pe care ea şi-l cioplise în propria-i carne, faţă de prietena care o văzuse aşa cum era cu adevărat.

Când acostaseră în cel mai mare port din Wendlyn, admirase precauţiile pe care căpitanul vasului le luase în timp ce se apropia de ţărm – a aşteptat o noapte lipsită de lumina lunii, apoi le-a strecurat în cambuză pe Celaena şi pe celelalte femei refugiate din Adarlan în timp ce navigau pe canalele secrete, prin reciful de corali. Era de înţeles: reciful era principala apărare care ţinea legiunile Adarlanului departe de aceste ţărmuri. De asemenea, făcea parte din misiunea ei acolo în calitate de Campion al regelui.

Aceasta era cealaltă însărcinare la care îi stătea gândul: să găsească o cale prin care să-l împiedice pe rege să-i execute pe

Chaol sau pe membrii familiei Nehemiei. El îi promisese că avea s-o facă dacă ea ar fi eșuat în misiunea ei de a recupera planurile de apărare navală ale Wendlynului și de a-i asasina pe rege și pe prinț la balul lor anual care se ținea vara. Însă ea dăduse acele gânduri la o parte atunci când acostaseră, iar femeile refugiate fuseseră mânate la mal pentru a fi preluate de autoritățile portuare.

Multe dintre femei purtau urmele celor întâmplate atât pe corp, cât și în suflet, în ochii lor scânteind încă ecourile ororilor care se abătuseră asupra lor în Adarlan. Așa încât, chiar și după ce dispăruse de pe vas în timpul haosului acostării, ea rămăsese pe unul dintre acoperișurile din apropiere, în vreme ce femeile erau escortate într-o clădire – pentru a-și găsi locuințe și de lucru. Și totuși, autoritățile din Wendlyn puteau mai târziu să le aducă într-o parte mai liniștită a orașului și să facă orice doreau. Să le vândă. Să le rănească. Ele erau refugiate: nedorite și fără niciun fel de drepturi. Lipsite de orice apărător.

Însă ea nu rămăsese numai din pricina paranoiei. Nu – Nehemia ar fi rămas pentru a se asigura că erau în siguranță. Dându-și seama de asta, Celaena pornise pe drumul șerpuitor către capitală de îndată ce se asigurase că femeile erau bine. Aflarea unui mod de a se strecura în castel era doar o cale de a-și ocupa timpul în vreme ce se decidea cum să execute primii pași ai planului ei. În timp ce încerca să nu se mai gândească la Nehemia.

Totul decursese bine – bine și ușor. Ascunzându-se în păduri și în hambare tot drumul, ea trecu asemenea unei umbre prin întreaga zonă rurală.

Wendlyn. Un tărâm al miturilor și al monștrilor – al legendelor și al coșmarurilor care prindeau viață.

Regatul în sine era o întindere de nisip cald, cu pietricele și cu păduri dese, crescând și mai verzi ca niciodată pe măsură

ce dealurile înaintau spre interiorul ţării şi se transformau în piscuri înalte. Ţărmul şi pământul din jurul capitalei erau aride, de parcă soarele arsese totul, cu excepţia vegetaţiei celei mai rezistente. Cu totul diferit de imperiul ud, îngheţat, pe care ea îl lăsase în urmă.

O ţară a abundenţei, a oportunităţii, unde bărbaţii nu-şi luau pur şi simplu ceea ce voiau, unde uşile nu erau încuiate şi unde oamenii îţi zâmbeau pe stradă. Însă ei nu-i păsa neapărat dacă cineva îi zâmbea sau nu – nu, pe măsură ce zilele treceau, ea descoperea brusc că era foarte greu să-i pese de ceva. Oricâtă hotărâre, oricâtă furie, *orice altceva* ar fi simţit cu privire la plecarea din Adarlan o părăsise, devorată de nimicnicia care o rodea acum.

Trecură patru zile înainte ca Celaena să zărească uriaşa capitală-oraş construită la poalele dealurilor. Varese, oraşul unde se născuse mama ei; inima vibrantă a regatului.

Varese era mai curat decât Rifthold şi deţinea suficientă bogăţie împărţită între clasa superioară şi cele inferioare, însă era în acelaşi timp un oraş-capitală, cu mahalale şi alei dosnice, cu prostituate şi jucători – şi nu îi luase prea mult să-i descopere punctele sensibile.

Pe strada de sub ea, trei dintre paznicii pieţei se opriră să discute, iar Celaena îşi sprijini bărbia în palme. Aidoma tuturor gărzilor din acest regat, erau îmbrăcaţi cu armuri uşoare şi purtau destule arme.

Se zvonea că soldaţii wendlyniţi erau antrenaţi de către Fae pentru a fi nemiloşi, şireţi şi iuţi, iar ea nu voia să afle dacă asta era adevărat din mai multe motive. Cu certitudine, ei păreau a fi mult mai atenţi decât obişnuitele santinele din Rifthold – chiar dacă nu o remarcaseră încă pe asasina aflată în mijlocul lor. Însă, în acele zile, Celaena ştia că nu era o ameninţare decât pentru ea însăşi.

Cu toate că stătea zilnic la soare, deși se spăla ori de câte ori putea în vreuna dintre multele fântâni din scuarurile orașului, încă avea senzația că sângele lui Archer Finn îi năclăia pielea și părul. Chiar și cu zgomotul și ritmul constant din Varese, încă îi răsuna în urechi geamătul lui Archer atunci când ea îi scosese mațele în tunelul de sub castel. Și, în pofida vinului și a căldurii, ea încă îl avea în fața ochilor pe Chaol, groaza contorsionându-i chipul când a auzit despre moștenirea Fae și despre monstruoasa putere care ar fi putut cu ușurință să o distrugă, despre cât de găunoasă și întunecată era ea pe dinăuntru.

Adesea se întreba dacă găsise răspunsul la ghicitoarea pe care i-o spusese pe cheiurile din Rifthold. Dacă el descoperise adevărul... Celaena nu își îngăduia să ajungă cu gândul atât de departe. Acum nu era momentul să se gândească la Chaol sau la adevăr sau la oricare dintre lucrurile care îi lăsaseră sufletul atât de schilodit și de pustiit.

Celaena își palpă cu blândețe buza despicată și se încruntă privind gărzile din piață, mișcarea sporindu-i durerea din buză. Meritase acea lovitură în încăierarea pe care o provocase la tavernă în seara care trecuse – îi trăsese unui bărbat un picior în vintre, iar când omul își recăpătase suflarea, fusese cel puțin furios la culme. Luându-și mâna de la gură, ea privi santinelele, preț de câteva clipe. Aceștia nu luau plocoane de la negustori și nici nu-i intimidau sau îi amenințau cu amenzi precum străjerii sau funcționarii din Rifthold. Toți funcționarii și soldații pe care îi văzuse până atunci fuseseră la fel de... buni.

Așa cum Galan Ashryver, prințul moștenitor al Wendlynului, era un om bun.

Descoperind ceva asemănări enervante, Celaena scoase limba. La străjeri, la piață, la șoimul de pe hornul din apropiere, la castel și la prințul care trăia în interiorul acestuia. Își dorea să nu fi rămas fără vin atât de devreme.

Se împlinea o săptămână de când își imaginase cum să se infiltreze în castel, la trei zile după ce sosise în Varese. O săptămână de la acea zi îngrozitoare când toate planurile i se năruiseră.

Se stârni o briză răcoroasă care aduse cu ea aromele negustorilor aliniați pe strada din apropiere – nucșoară, cimbru, chimen, lămâiță. Fata inspiră adânc, lăsând miresmele să-i limpezească mintea zăpăcită de soare și de vin. Zgomotul clopotelor pluti în jos dinspre unul dintre orașele de munte învecinate, iar într-una dintre piețele orașului o formație de menestreli începu o melodie veselă. Nehemiei i-ar fi plăcut locul acesta.

Cât ai clipi, cuvântul alunecă, înghițit de abisul care își găsise acum sălaș înlăuntrul ei. Nehemia n-avea să mai vadă niciodată Wendlynul. Niciodată nu mai avea să se preumble prin piața de condimente sau să asculte clopotele din munți. Celaena simți o greutate apăsătoare în piept.

I se păruse un plan foarte bun atunci când ajunsese în Varese. În orele pe care le petrecuse imaginându-și fortificațiile castelului regal, ea se gândise la cum avea să o găsească pe Maeve pentru a afla despre chei. Totul decursese lin, fără cusur, până...

Până în acea zi blestemată de zei, când observase că santinelele lăsau o breșă în apărarea lor de pe zidul sudic în fiecare după-amiază la ora două, și aflase cum funcționa mecanismul porții. Până ce Galan Ashryver ieșise călare pe acea poartă, pe deplin vizibil de acolo de unde se cocoțase ea, pe acoperișul casei unui nobil.

Nu faptul că îl văzuse pe el, cu tenul lui măsliniu și părul negru, o împiedicase să-și ducă la capăt asasinatul. Nu fusese nici faptul că, și de la acea distanță, îi vedea ochii turcoaz – *ochii ei*, motivul pentru care ea purta glugă atunci când ieșea pe stradă.

Nu. Fusese modul în care oamenii aclamau.

Îl *aclamau* pe el, pe prințul lor. Îl adorau, cu zâmbetul lui elegant și armura sa ușoară care lucea în lumina soarelui nesfârșit, în timp ce el și soldații din spatele lui călăreau spre țărmul nordic pentru a continua să se strecoare prin blocadă. *Să se strecoare prin blocadă.* Prințul – ținta ei – era un afurisit care se strecura prin blocada instituită împotriva Adarlanului, iar poporul lui *îl iubea* pentru asta.

Îl urmări pe prinț și pe oamenii săi prin oraș, sărind de pe un acoperiș pe altul, și nu ar fi fost nevoie decât de o săgeată în ochii aceia turcoaz, iar el ar fi fost mort. Însă ea îl urmărise până la zidurile orașului, aclamațiile crescând în intensitate, oamenii aruncând flori, cu toții radiind de mândrie pentru prințul lor perfect.

Ea ajunsese la poartă exact atunci când se deschidea pentru a-l lăsa să iasă. Iar când Galan Ashryver pornise călare în lumina apusului de soare, ducându-se la război și în întâmpinarea gloriei, pentru a lupta în numele binelui și al libertății, ea rămăsese pe acel acoperiș până ce el se îndepărtase devenind cât un fir de praf.

Apoi, ea intrase în cea mai apropiată tavernă și iscase cea mai sângeroasă, cea mai brutală încăierare pe care o provocase vreodată, până ce fuseseră chemați străjerii, iar ea dispăruse cu doar câteva clipe înainte ca toată lumea să fie aruncată în temniță. Atunci hotărâse, în timp ce sângele îi șiroia din nas, curgându-i pe partea din față a fustei, în vreme ce scuipa sânge pe caldarâm, că n-avea de gând să facă *nimic*.

Planurile ei n-aveau niciun rost. Nehemia și Galan ar fi condus lumea spre libertate, iar Nehemia ar fi trebuit să fie în viață. Împreună, prințul și prințesa l-ar fi putut înfrânge pe regele din Adarlan. Însă Nehemia murise, iar jurământul Celaenei – jurământul ei stupid, demn de toată mila – nu

valora nici cât un pumn de noroi atunci când existau preaiubiţii moştenitori asemenea lui Galan, care ar fi putut să facă mult mai mult. Fusese o proastă când făcuse acel legământ.

Până şi Galan – Galan nu prea opunea rezistenţă în faţa Adarlanului, şi el avea o întreagă *armada* la dispoziţie. Ea era doar una, o risipă totală de viaţă. Dacă Nehemia nu fusese capabilă să-l oprească pe rege... atunci acest plan, prin care căuta o cale de a o contacta pe Maeve... acest plan era absolut inutil.

Din fericire, nu văzuse încă niciun Fae – nici măcar un afurisit de Fae – sau zâne, sau vreo urmă de magie. Se străduise să o evite. Încă dinainte de a-l localiza pe Galan, se ţinuse departe de standurile din piaţă, care ofereau de toate, de la leacuri şi flecuşteţe la poţiuni, zone care, de obicei, erau pline şi de actori de stradă sau de mercenari care îşi negociau abilităţile pentru a-şi câştiga existenţa. Aflase care taverne erau frecventate de către cei care foloseau magia şi nu se apropia niciodată de ele, căci uneori simţea un *lucru* trezit zvârcolindu-i-se continuu în viscere atunci când capta un firişor din energia ei.

Trecuse o săptămână de când renunţase la planul ei şi abandonase orice încercare de a-i păsa câtuşi de puţin. Şi bănuia că aveau să mai treacă multe săptămâni înainte de a se hotărî dacă se săturase cu adevărat de teggya, sau urma să se încaiere în fiecare seară numai pentru a simţi ceva, sau avea să bea cu nesaţ vinul acru în timp ce stătea întinsă pe acoperişuri toată ziua.

Acum însă îşi simţea gâtul uscat ca iasca, iar stomacul ei protesta. Prin urmare, Celaena se desprinse uşor de pe marginea acoperişului. Încet, nu din pricina acelor străjeri vigilenţi, ci mai degrabă fiindcă i se învârtea capul binişor. Nu credea că îi pasă suficient încât să prevină o căzătură.

Se uită urât la cicatricea subţire care îi brăzda palma în timp ce cobora, tremurând, pe burlan, ajungând în aleea din spatele pieţei. Acum nu mai era decât un memento al promisiunii

patetice pe care o făcuse la mormântul pe jumătate înghețat al Nehemiei, în urmă cu o lună, și al tuturor lucrurilor și al tuturor celor pe care îi dezamăgise. La fel cum era și inelul ei de ametist, pe care îl pierdea la jocuri de noroc în fiecare seară și îl recâștiga înainte de răsăritul soarelui.

În pofida a tot ceea ce se întâmplase și a rolului lui Chaol în moartea Nehemiei, chiar și după ce ea distrusese tot ceea ce fusese între ei, nu putuse să renunțe la inelul lui. Până acum îl pierduse de trei ori la jocuri de cărți, numai pentru a-l recăpăta – prin orice mijloace ar fi fost necesar. Un pumnal poziționat în așa fel încât să se strecoare printre coaste dădea de obicei rezultate bune în a convinge mai mult decât o făceau cuvintele.

Celaena își spuse că era un miracol faptul că reușise să ajungă pe alee, unde întunericul o orbi pentru o fracțiune de secundă. Se sprijini cu o mână de zidul rece din piatră, lăsându-și ochii să se adapteze, dorindu-și să nu i se mai învârtă capul. O mare belea – ea era o blestemată de belea. Se întreba când avea să se hotărască să schimbe situația.

Zgomotul și izul femeii o izbiră pe Celaena înainte să o vadă. Apoi, doi ochi mari, galbeni, apărură chiar în fața ei, iar o pereche de buze crăpate se deschiseră pentru a sâsâi:

– Desfrânato! Să nu te mai prind iar în fața ușii mele!

Celaena se trase înapoi, clipind spre vagaboandă – și spre ușa ei, care... era doar un alcov în zid, plin de gunoaie, și de ceea ce trebuiau să fie sacii cu averea femeii. Femeia era cocoșată, cu părul nespălat și cu cioturi de dinți în gură. Celaena clipi din nou, concentrându-se asupra chipului femeii. Furioasă, pe jumătate nebună și murdară.

Celaena ridică mâinile, mergând îndărăt un pas, apoi încă unul.

– Iertare.

Femeia scuipă o flegmă pe pavaj la doi centimetri de botinele prăfuite ale Celaenei. Nereușind să-și adune energia de a fi dezgustată sau furioasă, Celaena ar fi plecat dacă, ridicându-și privirea, nu s-ar fi zărit pe sine.

Veşminte murdare – pătate, prăfuite şi rupte. Fără a mai menţiona faptul că mirosea *cumplit*, iar vagaboanda o luase drept... drept o altă vagaboandă, care concura pentru spaţiu pe stradă.

Ei bine, nu era oare *minunat*? Josnic, chiar şi pentru ea. Poate că avea să fie amuzant într-o bună zi, dacă s-ar deranja să ţină minte. Nu-și mai amintea de când nu mai râsese.

Putea găsi măcar o alinare la gândul că nu putea ajunge mai rău.

Apoi, o voce bărbătească profundă chicoti în întunericul din spatele ei.

CAPITOLUL 2

Bărbatul – masculul – de pe alee era Fae.

După zece ani, după toate execuţiile şi incendierile, un bărbat Fae venea în direcţia ei, colindând în căutare de pradă. Un Fae pur-sânge, în carne şi oase. Se ivise el din umbrele întunecate, aflate la câţiva metri de ea şi nu avea cum să-i scape. Vagaboanda din alcov şi ceilalţi de pe alee amuţiseră, astfel că acum Celaena auzea din nou clopotele bătând în munţii din depărtare.

Înalt, lat în umeri, cu fiecare centimetru din el părând alcătuit din funii de muşchi, era un mascul înzestrat cu putere. Se opri într-o rază prăfoasă de soare, cu părul argintiu strălucindu-i.

De parcă urechile sale delicat ascuţite şi caninii uşor alungiţi nu ar fi fost destul pentru a-i speria de moarte pe toţi cei aflaţi pe alee, inclusiv pe nebuna din spatele Celaenei, care acum scâncea, avea şi un tatuaj ciudat pe partea stângă a feţei sale aspre, porţiunile spiralate de tuş negru fiind clar reliefate pe pielea lui sărutată de soare.

Însemnele ar fi putut foarte bine să fie decorative, dar ea încă îşi amintea suficient din limba Fae pentru a le recunoaşte ca fiind cuvinte, chiar şi într-o asemenea modalitate artistică de redare. Pornind de la tâmplă, tatuajul curgea peste maxilar în jos pe gât, unde dispărea sub bluza de culoare deschisă purtată peste armură, şi sub mantia pe care o îmbrăcase. Ea avea senzaţia că marcajele continuau şi pe restul trupului său, ascunse laolaltă cu cel puţin vreo şase arme. Ducând mâna sub

mantia ei în căutarea propriului pumnal ascuns, își dădu seama că el ar fi putut fi chipeș dacă n-ar fi existat amenințarea violenței din ochii lui verzi ca pinul.

Ar fi fost o greșeală să-l consideri tânăr – la fel cum ar fi fost greșit să-l consideri orice altceva în afară de războinic, chiar și fără spada prinsă în curele pe spate și periculoasele cuțite pe care le avea pe ambele părți. Bărbatul se mișca cu o grație și o siguranță letale, scrutând aleea de parcă s-ar fi aflat pe un câmp de luptă.

Celaena simți plăseaua pumnalului caldă în mâna ei, și își potrivi postura, surprinsă să simtă... teamă – suficient cât să îndepărteze ceața groasă care îi învăluise simțurile în ultimele săptămâni.

Războinicul Fae umbla mândru pe alee, cu cizmele sale din piele până la genunchi, care nu făceau zgomot pe caldarâm. Unii dintre pierde-vară se făcură mici, dând îndărăt; alții se năpustiră spre străzile însorite, spre intrări la întâmplare, oriunde numai să scape de privirea lui provocatoare.

Celaena știu înainte ca ochii lui ageri să-i întâlnească pe ai ei că se afla acolo pentru ea și știa și cine îl trimisese.

Întinse mâna după Ochiul Elenei, speriată să descopere că bijuteria nu mai era la gâtul ei. I-o dăduse lui Chaol – singura protecție pe care i-o putea asigura la plecare. Probabil că el o aruncase de îndată ce își dăduse seama care era adevărul. Atunci, el ar fi putut să se întoarcă la binecuvântarea de a-i fi ei dușman. Poate că îi spusese și lui Dorian și aveau să fie amândoi în siguranță.

Înainte de a ceda instinctului de a o zbughi înapoi pe burlan, până pe acoperiș, analiză planul pe care îl abandonase. Oare vreun zeu își amintise de existența ei și se hotărâse să-i arunce un os de ros? Trebuia să o vadă pe Maeve.

Ei bine, iată unul dintre războinicii de elită ai lui Maeve. Pregătit. Așteptând.

Și, după temperamentul răuvoitor care emana dinspre el, nu pe deplin fericit în legătură cu asta.

Aleea continua să rămână la fel de tăcută ca un mormânt în timp ce războinicul Fae o studia. Nările lui se dilatară delicat, de parcă el...

Îi adulmecase mirosul.

Celaena avu o mică satisfacție știind că mirosea îngrozitor, însă el nu acel miros îl descifra. Nu, era mirosul care o marca pe ea ca fiind *ea* – mirosul descendenței ei, al sângelui ei și al cui era ea. Iar dacă el îi rostea numele în fața acelor oameni... atunci ea ar fi știut că Galan Ashryver avea să vină în galop acasă. Paznicii aveau să intre în alertă maximă, iar *asta* nu făcea parte din planul ei.

Ticălosul părea dispus să facă un asemenea lucru, doar pentru a demonstra cine deținea comanda. Așa că își adună energia cât de bine putu și porni spre el, încercând să-și amintească ce ar fi putut să facă în urmă cu câteva luni, înainte ca lumea să se ducă naibii.

– Îmi pare bine că ne-am întâlnit, prietene, toarse ea. Mă bucur, într-adevăr.

Ea nu luă în seamă chipurile șocate din jurul lor, concentrându-se să-l evalueze. Atacatorul stătea liniștit, așa cum numai un nemuritor putea să o facă. Probabil că îi auzea, probabil că putea mirosi toate sentimentele care îi cuprindeau. N-avea cum să-l prostească bravând, nici într-o mie de ani. Probabil că el trăise deja un mileniu. Poate că nici nu putea să-l învingă. Ea era Celaena Sardothien, însă el era un războinic Fae și, după câte se părea, făcea asta de ceva timp.

Ea se opri la câțiva metri de el. În numele zeilor, era uriaș.

– Ce surpriză plăcută, spuse ea suficient de tare pentru ca toată lumea să poată auzi.

Când sunase glasul ei atât de plăcut ultima oară? Nici măcar nu-şi amintea ultima dată când vorbise în propoziţii întregi.

– Credeam că trebuia să ne întâlnim la marginea oraşului.

El nu se înclină, slavă zeilor. Chipul lui aspru nu schiţă nimic. Să creadă ce voia. Era sigură că ea nu arăta câtuşi de puţin aşa cum i se spusese să se aştepte – şi cu siguranţă că el se amuzase atunci când femeia aceea o luase drept o altă vagaboandă.

– Să mergem, fu tot ceea ce spuse el, vocea lui profundă, oarecum plictisită, părând să aibă ecou în stânci, în timp ce el se întoarse pentru a părăsi aleea.

Fata ar fi pariat pe bani mulţi că platoşele lui pentru antebraţe ascundeau arme.

I-ar fi putut da o replică mai curând neplăcută, doar pentru a-l mai ispiti puţin, însă oamenii continuau să se uite. El mergea fără să catadicsească să le arunce vreo privire celor care se holbau. Ea nu ar fi putut să spună dacă era impresionată ori revoltată.

Îl urmă pe războinicul Fae pe o stradă mai luminată şi apoi prin oraşul aglomerat. Nu părea să îi pese de oamenii care se opreau din lucru, din mers sau din pierdutul timpului pentru a privi lung. Cu siguranţă, el nu aştepta ca ea să-l ajungă din urmă în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre o pereche de iepe banale, legate de o iesle dintr-o piaţă greu de descris. Dacă n-o înşela memoria, cei din Fae posedau cai cu mult mai buni. Probabil că el sosise sub altă formă şi cumpărase cele două iepe de acolo.

Toţi Fae posedau o formă secundară de animal. Celaena era în forma ei, trupul ei de muritor ca animal, în timp ce păsările se roteau deasupra lor. Dar care era al lui? Ar fi putut fi lup, gândi ea, cu acea bluză stratificată purtată peste armură

care cădea până la jumătatea coapsei ca o piele, cu paşii săi atât de tăcuţi. Sau un râs, cu acea graţie de prădător.

El încălecă pe iapa mai mare, lăsându-i-o ei pe cea pagă, care părea mai interesată mai degrabă să caute rapid ceva de mâncare decât să călătorească. Nu era singura. Venise însă vremea să primească o explicaţie.

Ea îşi îndesă sacul într-unul din coburii şeii, înclinându-şi mâinile astfel încât mânecile să ascundă cicatricile înguste de la încheieturi, amintind de locul unde fuseseră cătuşele. De locul unde fusese *ea*. Nu era treaba lui. Şi nici treaba lui Maeve. Cu cât ştiau mai puţin despre ea, cu atât mai puţine puteau folosi împotriva ei.

– Am cunoscut la viaţa mea câteva tipuri de războinici gânditori, dar cred că tu eşti cel mai gânditor dintre ei.

El îşi întoarse capul spre ea, iar ea rosti tărăgănat:

– O, bună. Cred că ştii cine sunt, aşa că n-am să-mi bat capul să mă prezint. Însă înainte de a fi cărată cine ştie unde, aş vrea să ştiu cine eşti *tu*.

El strânse din buze şi aruncă o privire pieţei – unde acum oamenii îi priveau. Şi, brusc, cu toţii descoperiră că trebuiau să se afle în altă parte.

Când se împrăştiară, el zise:

– Ai adunat destule informaţii despre mine până acum pentru a fi aflat ceea ce vrei să ştii.

El vorbise în limba comună, iar accentul lui era subtil – minunat, dacă ea ar fi fost suficient de generoasă pentru a recunoaşte. Un tors moale, rostogolit.

– Destul de corect. Dar cum să-ţi spun?

Ea apucă şaua, dar nu încălecă.

– Rowan.

Tatuajul lui părea să absoarbă soarele, atât de negru arăta tuşul proaspăt.

– Ei bine, Rowan...

Oh, lui *nu*-i plăcea câtuşi de puţin tonul ei. Îşi miji ochii drept avertisment, însă ea continuă:

– Îndrăznesc să te întreb încotro mergem?

Probabil că era beată – încă beată sau coborând spre un nou nivel de apatie – dacă îi vorbea în felul acesta. Însă nu se putea opri, chiar dacă zeii sau Wyrd sau iţele sorţii se pregăteau să o îmbrâncească înapoi spre planul ei iniţial de acţiune.

– Te duc acolo unde ai fost chemată.

Atâta timp cât avea să o vadă pe Maeve şi să-i pună întrebări, nu-i păsa în mod deosebit cum ajungea la Doranelle – sau alături de cine călătorea.

Fă ceea ce trebuie făcut, îi spusese Elena. În felul ei obişnuit, Elena uitase să specifice *ce* trebuia să facă odată ajunsă în Wendlyn. Era totuşi mai bine decât să mănânce lipie, să bea vin şi să fie luată drept o vagaboandă. Poate că ar fi putut să se afle pe un vas care să o fi dus înapoi spre Adarlan în trei săptămâni, cu răspunsurile care aveau să rezolve totul.

Asta ar fi trebuit să o umple de energie, însă, în loc de asta, se trezi încălecând tăcută pe iapă, fără cuvinte şi fără voinţa de a le folosi. Cele câteva minute de interacţiune o secătuiseră complet.

Era mai bine că Rowan nu părea dornic să vorbească în timp ce ea îl urma spre ieşirea din oraş. Paznicii de-abia le făcură din mână atunci când trecură printre ziduri, unii chiar întorcându-le spatele.

Nici după ce ieşiră din oraş, Rowan n-o întrebă de ce se afla acolo şi nici ce făcuse în ultimii zece ani, de când lumea se dusese naibii. El îşi trase gluga de culoare deschisă peste părul argintiu şi merse înainte, cu toate că era încă destul de uşor să-l distingi ca fiind diferit – un războinic şi un om al legii.

Dacă era cu adevărat atât de bătrân pe cât bănuia ea, probabil că ea era ceva mai mult decât un fir de praf pentru el, o sclipire de viaţă în focul de mult arzând al imortalităţii lui. Probabil că ar fi putut să o omoare fără să stea pe gânduri – şi apoi să se îndrepte către următoarea sa însărcinare, completamente netulburat de a fi pus capăt existenţei ei.

N-o deranja atât de tare pe cât ar fi trebuit să o facă.

CAPITOLUL 3

Se împlinea o lună de când avea acelaşi vis. În fiecare noapte, iar şi iar, până ce Chaol îl vedea şi când era treaz.

Archer Finn, gemând în timp ce Celaena îşi implânta pumnalul, printre coaste, direct în inima lui. Ea îl îmbrăţişa pe chipeşul curtezan ca o iubită, dar când privea peste umărul lui Archer, ochii ei erau morţi. Goi.

Visul se schimbă şi Chaol nu putea spune nimic, nu putea face nimic în timp ce părul şaten-auriu se întuneca, devenind negru, şi chipul în agonie nu mai era al lui Archer, ci al lui Dorian.

Prinţul moştenitor tresări şi Celaena îl strânse mai bine, răsucind pumnalul pentru ultima dată înainte de a-l lăsa pe Dorian să cadă pe pietrele cenuşii ale tunelului. Sângele lui Dorian băltea deja – prea repede. Însă Chaol tot nu se putea mişca, nu se putea duce la prietenul lui sau la femeia pe care o iubea.

Rănile lui Dorian se înmulţeau şi era sânge – atât de mult sânge! Cunoştea acele răni. Cu toate că nu văzuse cadavrul, el trecuse prin rapoartele care detaliau ceea ce-i făcuse Celaena acelui potlogar de asasin, Grave, pe alee, felul în care îl măcelărise pentru că o ucisese pe Nehemia.

Celaena îşi coborî pumnalul, fiecare picătură de sânge care cădea de pe lama strălucitoare vălurind balta de sânge de la picioarele ei. Ea îşi dădu capul pe spate, inspirând adânc. Inspirând moartea din faţa ei, absorbindu-i sufletul, răzbunare şi extaz

amestecându-se în măcelărirea dușmanului ei. Adevăratul ei dușman. Imperiul Haviliard.

Visul se schimbă din nou, iar Chaol era țintuit sub ea, în timp ce ea se unduia deasupra lui, continuând să-și țină capul dat pe spate, cu aceeași expresie de extaz pe chipul ei stropit cu sânge.

Adversară. Iubită.

Regină.

*

Amintirea visului se sparse în timp ce Chaol clipi spre Dorian, care stătea așezat lângă el la vechea lor masă din Marea Sală, așteptând un răspuns la ceea ce întrebase. Drept scuză, Chaol tresări.

Prințul moștenitor nu-i întoarse lui Chaol zâmbetul cu jumătate de gură. În schimb, Dorian spuse liniștit:

– Te gândeai la ea.

Chaol luă o îmbucătură din tocana de miel, dar nu simți niciun gust. Dorian era prea atent, iar asta nu îi făcea bine. Chaol nu avea niciun interes să vorbească despre Celaena. Nici cu Dorian, nici cu nimeni altcineva. Adevărul pe care îl cunoștea despre ea ar fi putut pune în pericol multe vieți, și nu doar pe a ei.

– Mă gândeam la tatăl meu, minți Chaol. Când se va întoarce la Anielle peste câteva săptămâni, va trebui să plec împreună cu el.

Era prețul pentru a o trimite pe Celaena în siguranța din Wendlyn: sprijinul tatălui său, în schimbul întoarcerii sale la Lacul de Argint pentru a-și lua în posesie titlul de moștenitor al Aniellelului. Era dispus să facă acest sacrificiu; ar fi făcut orice sacrificiu pentru ca Celaena și secretele ei să fie în siguranță. Chiar și acum, când știa cine... ce era ea. Chiar și după

ce ea îi povestise despre rege şi despe cheile Wyrd. Dacă acesta era preţul pe care el trebuia să-l plătească, aşa să fie.

Dorian aruncă o privire spre masa înaltă, unde regele şi tatăl lui Chaol cinau. Prinţul moştenitor ar fi trebuit să împartă masa cu ei, dar, în schimb, el alesese să stea cu Chaol. Era pentru prima dată când Dorian procedase astfel – prima dată când ei vorbiseră de la tensionata conversaţie avută după ce se luase hotărârea ca Celaena să fie trimisă în Wendlyn.

Dorian ar fi înţeles, dacă ar fi ştiut adevărul. Dar Dorian nu putea şti cine şi ce era Celaena, sau ce plănuia regele cu adevărat. Situaţia se putea deteriora rapid, dar secretele lui Dorian erau destul de letale.

– Am auzit zvonuri potrivit cărora trebuie să pleci, spuse Dorian, precaut. Nu mi-am dat seama că erau adevărate.

Chaol încuviinţă, încercând să găsească ceva – orice – de spus prietenului său.

Încă nu vorbiseră despre celălalt lucru dintre ei, cealaltă bucată de adevăr care ieşise la iveală în acea seară petrecută în tunele: Dorian avea un har magic. Chaol nu voia să ştie nimic despre asta. Dacă regele decidea să-l interogheze... spera să reziste, dacă vreodată se ajungea la asta. Regele, ştia el, avea metode mult mai întunecate decât tortura pentru a scoate la lumină informaţii. Aşa că nu întrebase şi nu spusese niciun cuvânt. Şi nici Dorian.

Îi întâlni privirea lui Dorian. Nu era nimic amabil în ea, însă Dorian spuse:

– Încerc, Chaol.

Încerca, deoarece faptul că nu fusese consultat de către Chaol cu privire la planul de a o scoate pe Celaena din Adarlan fusese o trădare a încrederii sale şi una de care se ruşina, cu toate că Dorian n-ar fi avut de unde să ştie acest lucru.

– Ştiu.

– Și, în pofida a ceea ce s-a întâmplat, sunt destul de sigur că nu suntem dușmani.

Dorian zâmbi pieziș.

Vei fi mereu dușmanul meu. Celaena îi urlase acele cuvinte în față lui Chaol în noaptea în care Nehemia murise. Le urlase cu puterea a zece ani de condamnare și de ură, un deceniu petrecut păstrând cel mai mare secret al lumii atât de adânc în ea, încât devenise o cu totul altă persoană.

Celaena era Aelin Ashryver Galathynius, moștenitoarea tronului și adevărata regină a Terrasenului.

Ea devenea, astfel, dușmanul lui de moarte. Dușmanul lui Dorian. Chaol tot nu știa ce să facă în legătură cu această situație sau ce însemna asta pentru ei, pentru viața pe care și-o imaginaseră împreună. Viitorul pe care îl visase cândva dispăruse irevocabil.

Văzuse moartea în ochii ei în acea noapte în tunele, laolaltă cu mânia, epuizarea și tristețea. O văzuse pierzându-și mințile atunci când murise Nehemia și știa ce-i făcuse lui Grave drept răzbunare. Nu se îndoia nicio clipă că ea ar fi putut răbufni din nou. În ea sălășluia un întuneric strălucitor, o nebunie nesfârșită care-i ajungea până în măduva oaselor.

Moartea Nehemiei o zdruncinase. Ce făcuse *el*, rolul lui în acea moarte, o zguduise de asemenea. Era conștient de acest lucru. Se ruga doar ca ea să se poată aduna din nou, fiindcă un asasin răvășit, imprevizibil, era una. Dar o regină...

– Arăți de parcă ți-ar fi rău, spuse Dorian, sprijinindu-și antebrațele pe masă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Din nou, Chaol rămase cu privirea pierdută. Preț de o clipă, greutatea tuturor lucrurilor îl apăsă atât de tare, încât deschise gura.

Însă bubuitul săbiilor lovind scuturile ca salut reverberă dinspre coridor și Aedion Asheyver – infamul General al Nordului,

supusul regelui Adarlanului şi vărul lui Aelin Galathynius – intră în Marea Sală.

În încăpere se lăsă tăcerea, aceasta învăluindu-i şi pe rege şi pe tatăl său, aflaţi la masa înaltă. Înainte ca Aedion să parcurgă jumătate din încăpere, Chaol se poziţionase la baza podiumului.

Nu pentru că tânărul general ar fi reprezentat o ameninţare. Mai curând era vorba despre felul în care Aedion venea mândru spre masa regelui, cu părul lui auriu, lung până la umeri, strălucind în lumina torţelor în timp ce le zâmbea superior tuturor.

Chipeş era un termen prea palid pentru a-l descrie pe Aedion. Copleşitor ar fi fost mai potrivit. Înalt şi musculos, Aedion era, din cap până în picioare, războinicul despre care se zvonea că ar fi fost. Cu toate că veşmintele sale făcute pentru a fi purtate, Chaol vedea limpede că pielea armurii sale uşoare era desăvârşit lucrată şi splendidă în ceea ce privea detaliile. Blana unui lup alb atârna peste umerii săi laţi, iar un scut rotund îi fusese prins pe spate – împreună cu o sabie care părea antică.

Dar chipul lui. Şi ochii... O, zeilor!

Chaol îşi duse mâna la sabie, străduindu-se să pară neutru, dezinteresat, deşi Lupul Nordului venise suficient de aproape încât să-l măcelărească.

Erau ochii Celaenei. Ochii Ashryver. De un turcoaz uimitor, cu un miez auriu la fel de strălucitor ca şi părul. Părul lor – chiar şi nuanţa era aceeaşi. Ar fi putut fi gemeni, dacă Aedion n-ar fi avut douăzeci şi patru de ani şi tenul ars de soare de la anii petrecuţi în munţii cu piscuri înzăpezite din Terrasen.

De ce îşi bătuse regele capul să-l ţină pe Aedion în viaţă în toţi acei ani? De ce să-şi bată capul să-l facă unul dintre generalii săi cei mai de temut? Aedion era un prinţ din linia regală Ashryver şi fusese crescut în casa Galathynius – şi, totuşi, îl slujea pe rege.

Aedion își păstră rânjetul chiar și atunci când se opri în fața mesei înalte și schiță o plecăciune destul de superficială, iar Chaol fu uluit pe moment.

– Majestate, spuse generalul, cu ochii aceia afurisiți scăpărând.

Chaol se uită la masa înaltă să vadă dacă regele sau oricine altcineva remarca asemănările care ar fi putut să-l condamne nu numai pe Aedion, ci și pe Chaol și pe Dorian și pe oricare altă persoană la care el ținea. Tatăl lui îi aruncă doar un zâmbet mic, satisfăcut.

Regele însă se încruntă.

– Te așteptăm încă de acum o lună.

Aedion avu tupeul să ridice din umeri.

– Scuzele mele. Munții Staghornau au avut de înfruntat o ultimă furtună de iarnă. Am venit când am putut.

Toți cei aflați în sală își ținură răsuflarea. Temperamentul lui Aedion și insolența lui erau aproape legendare – o parte a motivului pentru care era staționat în Nordul extrem. Chaol socotise mereu că era înțelept să fie ținut la distanță de Rifthold, mai ales că Aedion părea a fi un ticălos cu două fețe, iar Bane – legiunea lui Aedion – era recunoscută pentru abilitatea și brutalitatea sa, însă acum... de ce îl convocase regele în capitală?

Suveranul ridică pocalul, clătinând vinul din el.

– Nu mi s-a spus că legiunea ta s-ar afla aici.

– Nu este.

Chaol se îmbărbătă în așteptarea ordinului de execuție, rugându-se să nu fie el cel care să-l pună în aplicare. Regele spuse:

– Generale, ți-am zis să îi aduci.

– Iată-mă, socotind că voiați plăcerea companiei mele.

Când regele mârâi, Aedion spuse:

– Vor ajunge într-o săptămână, sau cam așa ceva. Eu n-am vrut să ratez nimic distractiv.

Aedion își ridică din nou umerii masivi.

– Măcar n-am venit cu mâna goală.

Pocni din degete în spatele său şi un paj se repezi, aducând o pungă mare.

– Daruri din Nord, prin amabilitatea ultimei tabere rebele pe care am prădat-o. Vă vor face plăcere.

Regele dădu ochii peste cap şi îi făcu pajului semn cu mâna.

– Trimite-le în apartamentele mele. *Darurile* tale, Aedion, tind să ofenseze o companie politicoasă.

Urmă un chicotit pe ton jos – din partea lui Aedion şi a câtorva bărbaţi aflaţi la masa regelui. Oh, Aedion păşea pe un teren periculos. Celaena avea măcar bunul simţ să-şi ţină gura în prezenţa regelui.

Luând în considerare trofeele pe care le adunase regele de la Celaena în calitate de Campion, articolele din acea pungă nu aveau să fie simple bijuterii şi aur. Dar să colecţionezi capete şi membre de la propriul popor al lui Aedion, poporul Celaenei...

– Mâine am o întrunire a consiliului; vreau să fii prezent, Generale, zise regele.

Aedion duse o mână la piept.

– Dorinţa voastră este şi a mea, Majestate.

Chaol fu nevoit să-şi ascundă groaza atunci când văzu ce strălucea pe degetul lui Aedion. Un inel negru – acelaşi inel pe care regele, Perrington şi cei mai mulţi aflaţi în puterea lui îl purtau. *Asta* explica de ce regele îngăduia insolenţa: când venea vorba despre asta, dorinţa regelui chiar era şi dorinţa lui Aedion.

Chaol îşi păstră chipul lipsit de expresie în timp ce regele dădu scurt din cap spre el, trimiţându-l de acolo. Chaol făcu o plecăciune în tăcere, mult prea curios acum pentru a se întoarce la masa lui. Departe de rege – de bărbatul care ţinea soarta lumii lor în mâinile lui pline de sânge. Departe de tatăl lui, care vedea prea multe. Departe de general, care acum

făcea turul sălii, bătându-i pe oameni pe umeri, făcându-le cu ochiul femeilor.

Când se trânti la locul lui și îl găsi pe Dorian încruntându-se, Chaol reuși să-și stăpânească oroarea care îl irita pe dinăuntru.

– Daruri, într-adevăr, murmură prințul. Doamne, e atât de nesuferit.

Chaol nu-l contrazise. În pofida inelului negru al regelui, Aedion încă părea să știe ce vrea – și era la fel de grozav și în afara câmpului de bătălie precum era și în luptă. De obicei, îl făcea pe Dorian să pară un pustnic atunci când venea vorba de a găsi modalități dezmățate de a se distra. Chaol nu petrecuse niciodată prea mult timp cu Aedion, și nici nu-și dorea, dar Dorian îl cunoștea de ceva timp. De când...

Se cunoscuseră de copii, atunci când Dorian și tatăl său vizitaseră Terrasenul, în zilele dinaintea măcelăririi familiei regale, atunci când Dorian o întâlnise pe Aelin – o întâlnise pe Celaena.

Era bine că Celaena nu era de față pentru a vedea ce devenise Aedion. Nu doar din cauza acelui inel. Să te întorci împotriva propriului tău popor...

Aedion se strecură pe banca din fața lor, rânjind. Un prădător evaluându-și prada.

– Voi doi stăteați la aceeași masă și ultima dată când v-am văzut. E bine de știut că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

O, zeilor, chipul acela. Era chipul Celaenei – reversul medaliei. Aceeași aroganță, aceeași mânie nestăpânită. Însă unde Celaena trosnea, Aedion părea să... pulseze. Și era ceva mai malițios, de departe mai amar, pe chipul lui Aedion.

Dorian își sprijini brațele pe masă și îi oferi, alene, un zâmbet.

– Bună, Aedion.

Aedion îl ignoră şi întinse mâna după o pulpă de miel, cu inelul scânteind.

– Îmi place noua cicatrice, Căpitane, zise el, împungând aerul cu bărbia în direcţia liniei suple şi albe care îi brăzda obrazul lui Chaol.

Cicatricea pe care Celaena i-o făcuse în noaptea în care murise Nehemia, iar ea încercase să-l omoare, devenită acum o amintire permanentă a tot ceea ce pierduse. Aedion continuă:

– Se pare că încă nu te-au dojenit. Şi văd că în sfârşit ţi-au dat şi o sabie de băiat mare.

Dorian zise:

– Mă bucur că furtuna nu ţi-a întunecat spiritul.

– Săptămâni întregi petrecute închis în casă cu nimic altceva de făcut în afară de antrenament şi femei la pat? A fost un miracol că m-am deranjat să cobor din munţi.

– Nu mi-am dat seama că te deranjezi să faci ceva dacă nu serveşte scopurilor tale.

Un râs scăzut.

– Este acel spirit fermecător al celor din familia Havilliard.

Aedion îşi văzu de mâncare, iar Chaol era pe punctul de a întreba de ce se deranja să stea cu ei – din alt motiv decât să-i chinuie pe ei, aşa cum îi plăcuse întotdeauna s-o facă atunci când regele nu se uita – când observă că Dorian se uita fix.

Nu la dimensiunile lui Aedion sau la armura acestuia, ci la chipul lui, la ochii săi...

– N-ar trebui să fii la vreo petrecere sau în altă parte? îl întrebă Chaol pe Aedion. Mă surprinde că pierzi vremea pe aici când obişnuitele tale atracţii te aşteaptă în oraş.

– Este modul tău curtenitor de a cere o invitaţie pentru adunarea mea de mâine, Căpitane? Surprinzător. Mereu ai lăsat să se înţeleagă că eşti mai presus de genul meu de petreceri.

Miji acei ochi turcoaz şi îi aruncă lui Dorian un zâmbet timid.

– Tu, pe de altă parte... Ultima petrecere pe care am dat-o a funcţionat *de minune* pentru tine. Gemenele roşcate, dacă îmi amintesc corect.

– Vei fi dezamăgit să afli că am depăşit momentul în care trăiam aşa, îi zise Dorian.

Aedion îşi făcu din nou de lucru cu mâncarea sa.

– În cazul ăsta, rămân mai multe pentru mine.

Chaol îşi încleştă pumnii sub masă. Celaena nu fusese tocmai virtuoasă în ultimii zece ani, dar ea nu omorâse niciodată un cetăţean născut în Terrasen. De fapt, chiar refuzase. Aedion fusese mereu un afurisit de ticălos, dar acum... Ştia ce poartă pe deget? Ştia că, în pofida aroganţei sale, a atitudinii dispreţuitoare şi a insolenţei, regele putea să-l *facă* oricând să se plece voinţei sale, oricând i-ar fi fost pe plac? Nu-l putea avertiza pe Aedion, nu fără a risca să fie omorât el, sau altcineva drag lui, dacă Aedion îi era cu adevărat loial regelui.

– Cum stau lucrurile în Terrasen? îl întrebă Chaol, deoarece Dorian îl studia pe Aedion din nou.

– Ce vrei să-ţi spun? Că suntem bine hrăniţi după o iarnă grea? Că nu au murit prea mulţi din pricina bolilor? i-o trânti Aedion.

– Presupun că vânătoarea rebelilor e mereu amuzantă, dacă aşa ceva e pe gustul tău. Din fericire, Majestatea Sa i-a convocat pe cei din Bane în Sud pentru ca, în fine, să aibă parte de ceva acţiune adevărată.

Când Aedion se întinse după apă, Chaol îi zări plăseaua sabiei. Metalul mat era punctat cu lovituri şi zgârieturi, mânerul fiind nimic altceva decât o bucată de corn rotunjit, puţin crăpat. O sabie atât de simplă pentru unul dintre cei mai mari războinici din Erilea.

– Sabia din Orynth, rosti tărăgănat Aedion. Un dar din partea Majestăţii Sale, cu ocazia primei mele victorii.

Toată lumea cunoştea acea sabie. Fusese o moştenire de familie a regilor din Terrasen, trecând de la un conducător la altul. De drept, îi aparţinea Celaenei. Fusese a tatălui ei. Faptul că Aedion se afla în posesia ei, tot ce făcea sabia acum, vieţile pe care le lua, toate erau o palmă pe obrazul Celaenei şi al familiei sale.

– Sunt surprins că-ţi baţi capul cu astfel de sentimentalisme, spuse Dorian.

– Simbolurile sunt putere, prinţe, zise Aedion, ţintuindu-l cu o privire insistentă.

Privirea insistentă a Celaenei – de neînduplecat, vie şi provocatoare.

– Ai fi surprins să vezi puterea pe care încă o exercită în Nord – ce face pentru a convinge lumea să nu urmeze planuri nesăbuite.

Poate că abilităţile şi isteţimea Celaenei nu erau neobişnuite în neamul ei, însă Aedion era un Ashryver, nu un Galathynius – ceea ce însemna că stră-străbunica lui fusese Mab, una dintre cele trei regine Fae, în generaţiile recente încoronată zeiţă şi rebotezată Deanna, Zeiţa Vânătorii. Chaol făcu un efort să se controleze.

Se aşternu tăcerea, încordată ca un arc.

– Probleme între voi? întrebă Aedion, muşcând din friptura sa. Daţi-mi voie să ghicesc: o femeie. Campionul regelui, poate? Potrivit zvonurilor, e... interesantă. De aia ai depăşit genul meu de distracţie, prinţişorule?

Scrută încăperea.

– Cred că mi-ar plăcea s-o cunosc.

Chaol se luptă din răsputeri cu dorinţa de a pune mâna pe sabie.

– E plecată.

Aedion se uită la Dorian și îi aruncă un zâmbet plin de cruzime.

– Păcat. Poate că m-ar putea convinge și pe mine să depășesc nivelul ăsta.

– Ai grijă ce spui, zise Chaol pe un ton agresiv.

Poate că ar fi râs dacă nu și-ar fi dorit cu disperare să-l strângă pe general de gât.

– Și dă dovadă de mai mult respect.

Aedion chicoti, terminând friptura de miel.

– Sunt slujitorul credincios al Majestății Sale, așa cum am fost întotdeauna.

Acei ochi Ashryver se mai opriră o dată asupra lui Dorian.

– Poate că într-o bună zi voi fi și târfa ta.

– Dacă vei mai fi în viață până atunci, toarse Dorian.

Aedion continuă să mănânce, dar Chaol încă îi simțea concentrarea neostoită ațintită asupra lor.

– Se zvonește că o Matroană a unui clan de vrăjitoare a fost ucisă în incintă nu de mult, zise la întâmplare Aedion. Ea a dispărut, cu toate că în cercurile ei se spune că a luptat cu dârzenie.

Dorian îl întrebă tăios:

– Ce treabă ai tu cu asta?

– Mă interesează să știu când samsarii de putere ai regatului își găsesc sfârșitul.

Chaol simți un fior coborându-i pe șira spinării ca un păianjen. Nu știa mare lucru despre vrăjitoare. Celaena îi spusese câteva povești – iar el se ruga să fi fost niște simple exagerări, dar ceva care semăna cu groaza îi trecu peste chip lui Dorian.

Chaol se aplecă în față.

– Nu e treaba ta.

Pentru a doua oară, Aedion nu îl băgă în seamă și îi făcu prințului cu ochiul. Nările lui Dorian se dilatară, singurul semn

că furia îi urca spre suprafaţă. Pe lângă asta, aerul din încăpere se schimbă, deveni mai înviorător. Magie.

Chaol puse o mână pe umărul prietenului său.

– Întârziem, minţi el, dar Dorian înţelese.

Trebuia să-l scoată din încăpere pe Dorian – să-l ducă departe de Aedion – şi să încerce să împiedice furtuna dezastruoasă care mocnea între cei doi bărbaţi.

– Rămâi cu bine, Aedion.

Dorian cu ochii săi de culoarea safirului îngheţat nu se sinchisi să spună ceva.

Aedion zâmbi superior.

– Petrecerea e mâine în Rifthold, dacă ai să ai chef să retrăieşti zilele de altădată, prinţe.

Oh, generalul ştia exact pe ce buton să apese şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dezastrul pe care îl stârnea. Asta îl făcea periculos – letal.

Mai ales când era vorba despre Dorian şi harul lui magic. Chaol se forţă să spună noapte bună unora dintre oamenii săi, pentru a părea firesc şi lipsit de griji în timp ce străbăteau sufrageria. Aedion Ashryver venise în Rifthold, fiind cât pe ce să dea nas în nas cu verişoara lui de mult pierdută.

Dacă Aedion ar fi ştiut că Aelin era încă în viaţă, dacă ar fi ştiut cine şi ce devenise sau ce aflase cu privire la puterea secretă a regelui, ar fi pactizat cu ea, sau ar fi distrus-o? Date fiind acţiunile lui, dat fiind inelul pe care îl purta... Chaol n-ar fi vrut ca generalul să se afle în preajma ei. Nici în apropiere de Terrasen.

Se întrebă cât de mult sânge avea să curgă atunci când Celaena avea să afle ce făcuse vărul ei.

Chaol şi Dorian merseră în tăcere o bună parte din drumul până la turnul prinţului. Când cotiră pe un coridor pustiu şi fură siguri că nu-i auzea nimeni, Dorian zise:

– N-aveam nevoie să te bagi.

– Aedion e un ticălos, mârâi Chaol.

Discuția s-ar fi putut sfârși acolo și o parte din el era tentată să o lase așa, dar se forță să spună:

– Am fost îngrijorat că ai putea să izbucnești. Așa cum ai făcut-o în pasaje.

Expiră aerul pe care îl reținuse.

– Te... stăpânești?

– Unele zile sunt mai bune decât altele. Furia sau spaima par să declanșeze episoade.

Intrară pe culoarul care se termina cu ușa arcuită din lemn spre turnul lui Dorian, dar Chaol îl opri, punând un braț pe umărul său.

– Nu vreau detalii, murmură el astfel încât paznicii postați dincolo de ușa lui Dorian să nu poată auzi, deoarece nu vreau ca ceea ce știu eu să fie folosit împotriva ta. Știu că am comis greșeli, Dorian. Crede-mă, știu. Dar prioritatea mea a fost întotdeauna – și e în continuare – să te apăr.

Dorian îl privi preț de o clipă îndelungată, lăsându-și capul într-o parte. Chaol probabil că arăta la fel de nefericit pe cât era, deoarece vocea prințului fu aproape blândă atunci când îl întrebă:

– Care e adevăratul motiv pentru care ai trimis-o în Wendlyn?

Agonia îl lovi cu brutalitate și tăioasă ca o lamă. Însă, indiferent cât de mult tânjea să-i spună prințului despre Celaena, oricât de mult voia să-și descarce toate secretele astfel încât să i se umple gaura din suflet, nu putu. Așa că răspunse:

– Am trimis-o să facă ceea ce trebuie să fie făcut.

Apoi păși înapoi pe culoar.

Dorian nu-l strigă.

CAPITOLUL 4

Manon îşi strânse bine mantia roşie ca sângele şi se contopi cu întunericul dulapului, ascultându-i pe cei trei bărbaţi care pătrunseseră în cabana ei.

Gustase teama şi furia în vântul care bătuse toată ziua şi îşi petrecuse după-amiaza pregătindu-se. Urcase pe acoperişul din stuf al căsuţei cu pereţii văruiţi în alb, şi le localizase torţele mişcându-se în sus şi în jos deasupra ierburilor înalte de pe câmp. Niciunul dintre săteni nu încercase să-i oprească pe cei trei bărbaţi – totuşi, niciunul nu li se alăturase.

O vrăjitoare Crochan venise în văioaga lor verde de la nord de Fenharrow, aşa spuseseră. În săptămânile în care trăise printre ei, încropindu-şi o existenţă mizerabilă, aşteptase această noapte. Era la fel în toate satele în care trăise sau pe care le vizitase.

Îşi ţinu respiraţia, stând nemişcată ca o căprioară atunci când unul dintre bărbaţi – un fermier înalt, cu barbă, cu mâinile de mărimea farfuriilor pentru cină – păşi în dormitorul ei. Chiar şi din dulap, simţea mirosul de bere din respiraţia lui – şi setea de sânge. Oh, sătenii ştiau exact ce plănuiau să-i facă vrăjitoarei care vindea poţiuni şi farmece pe uşa din spate şi care putea să prezică sexul unui copil înainte de termen. Era surprinsă că oamenilor le luase atât de mult timp să-şi adune curajul de a veni aici, pentru a chinui şi apoi a distruge ceea ce-i umplea de groază.

Fermierul se opri în mijlocul încăperii.

– Știm că ești aici, încercă el s-o convingă, în timp ce păşea spre pat, scrutând fiecare centimetru al încăperii. Vrem doar să vorbim. Unii dintre târgoveți sunt speriați, vezi tu – mai speriați de tine, decât ești tu de ei, pun rămăşag.

Ea avea destulă experiență ca să nu asculte, mai ales că atunci când el se aplecă să se uite sub pat, văzu că ținea ascuns la spate un pumnal. Mereu era la fel, fie că se afla într-un târg aşezat într-o răstoacă sau într-un sat unde tensiunea plutea în aer.

În timp ce omul se îndrepta de spate, Manon ieşi tiptil din dulap în întunericul din dormitor.

Clinchetul înăbuşit şi bufniturile îi spuneau multe despre ceea ce făceau ceilalți doi bărbați: nu doar că o căutau, ci şterpeleau tot ce voiau. Nu prea aveau ce lua; căsuța era mobilată atunci când sosise ea, şi, datorită instinctului şi a experienței, toate avuțiile ei erau într-un sac, în colțul dulapului pe care tocmai îl părăsise. *Nu lua nimic cu tine, nu lăsa nimic în urma ta.*

– Vrem doar să vorbim, vrăjitoareo.

Bărbatul se întoarse cu spatele la pat şi, în cele din urmă, observă dulapul. Zâmbi – triumfător, cu anticipație.

Cu degete uşoare, Manon închise uşa dormitorului atât de încet, încât bărbatul nu observă atunci când se îndreptă spre dulap. Ea unsese balamalele de la toate uşile din acea casă.

Mâna lui mare apucă mânerul dulapului, ținând acum pumnalul înclinat în lateral.

– Ieşi, mică Crochan, croncăni el.

Tăcută ca moartea, Manon se strecură în spatele lui. Prostul nici măcar nu ştiu că ea era acolo până ce ea nu-şi apropie gura de urechea lui şi îi şopti:

– Nu sunt genul acela de vrăjitoare.

Bărbatul se răsuci, izbindu-se de ușa dulapului. Ridică pumnalul între ei, cu pieptul înălțându-i-se și coborându-i. Manon de-abia zâmbi, cu părul ei alb-argintiu sclipind în lumina lunii.

Atunci el văzu ușa închisă și se pregăti să strige, trăgând aer în piept. Dar Manon zâmbi larg și un șir de dinți din fier, ascuțiți ca niște pumnale, ieșiră din fantele aflate pe gingiile ei, pocnind ca niște armuri. Bărbatul se sperie, lovindu-se din nou de ușa din spatele lui, cu ochii atât de mari, încât păreau înghițiți de alb. Pumnalul căzu pe podea cu zgomot.

Și atunci, doar pentru a-l face să se scape în pantaloni, ea își mișcă încheieturile mâinilor în aerul dintre ei. Ghearele din fier ieșiră deasupra unghiilor într-o fulgerare înțepătoare, strălucitoare.

Bărbatul începu să șoptească o rugăciune către zeii lui cu inima bună în timp ce Manon îl lăsă să meargă îndărăt spre singura fereastră. Îl lăsă să creadă că are o șansă, în timp ce ea mergea spre el, continuând să zâmbească. Bărbatul nici măcar nu țipă înainte ca ea să-i sfâșie beregata.

Când termină cu el, se strecură pe ușa dormitorului. Cei doi bărbați încă o prădau, crezând că toate lucrurile îi aparțineau ei. Fusese o casă părăsită – foștii proprietari muriseră sau fuseseră destul de deștepți încât să părăsească acel focar purulent.

Nici al doilea bărbat nu apucă să țipe înainte ca ea să-i scoată mațele din două mișcări ale ghearelor ei de fier, însă cel de-al treilea fermier veni să-și caute tovarășii. Când o văzu stând acolo, cu o mână răsucită în burta prietenului său, iar cu cealaltă ținându-l aproape de ea în timp ce îi sfâșia beregata cu dinții, o luă la fugă.

Gustul comun, apos al bărbatului, împletit cu violența și cu frica, îi învălui limba, iar ea scuipă pe podeaua din scânduri. Manon nu-și bătu capul să se șteargă de sângele care îi curgea pe bărbie, în timp ce îi acordă celui de-al treilea fermier un

avans în câmpul plin de ierburi de iarnă, atât de înalte, încât le treceau bine deasupra capului.

Numără până la zece, deoarece voia să vâneze, și așa fusese de când ieșise din pântecele mamei ei și venise pe lumea aceasta, însângerată și urlând din toți rărunchii.

Era Manon Cioc-negru, moștenitoarea Clanului de Vrăjitoare Cioc-negru, se afla acolo de săptămâni, prefăcându-se a fi o vrăjitoare Crochan, în speranța că avea să le extermine pe cele adevărate.

Ele erau încă acolo, fățarnicele și nesuferitele Crochan, ascunzându-se sub forma unor vindecătoare și a unor femei înțelepte. Primul ei omor glorios fusese o Crochan, nu mai mare de șaisprezece ani – aceeași vârstă pe care o avea și Manon la acea dată. Fata cu părul negru purta mantia roșie ca sângele pe care o primeau în dar toate vrăjitoarele Crochan la prima lor sângerare – și singurul bine pe care li-l făcea era să le marcheze ca pradă.

După ce Manon abandonase cadavrul vrăjitoarei Crochan în acea trecătoare montană acoperită de zăpadă, îi luase drept trofeu mantia – și încă o purta, o sută de ani mai târziu. Nicio altă vrăjitoare Dinți-de-fier n-ar fi putut s-o facă – deoarece nicio altă vrăjitoare Dinți-de-fier n-ar fi îndrăznit să atragă asupra sa urgia a trei Matroane purtând culoarea eternelor lor dușmane. Dar din ziua în care Manon pășise în Casa Cioc-negru purtând mantia și ținând într-o cutie acea inimă Crochan – un dar pentru bunica ei –, devenise datoria ei sacră de a le vâna, rând pe rând, până ce nu avea să mai rămână niciuna.

Aceasta era ultima ei misiune – șase luni în Fenharrow în timp ce restul Sabatului ei era împrăștiat prin Melisande și nordul Eyllwe, sub ordine similare. Însă în lunile în care colindase după pradă din sat în sat, nu mai descoperise nici măcar o Crochan. Acești fermieri erau singurul amuzament de care

avusese parte în ultimele săptămâni. Şi afurisită să fie dacă nu îi făcuse plăcere.

Manon ieşi în câmp, sugându-şi în acest timp sângele de pe unghii. Se strecură prin ierburi, nimic mai mult decât o umbră şi ceaţă.

Îl găsi pe fermier rătăcit în mijlocul câmpului, behăind uşor de frică. Când se întoarse, vezica lui golindu-se la vederea sângelui, a dinţilor de fier şi a zâmbetului extrem de hain, Manon îl lăsă să ţipe cât voia el.

CAPITOLUL 5

Celaena şi Rowan călăreau pe drumul prăfos care şerpuia printre luncile presărate cu bolovani de la poalele dealurilor sudice. Memorase destule hărţi ale Wendlynului pentru a-şi da seama că străbăteau acele ţinuturi trecând peste munţii Cambrian, care marcau graniţa dintre Wendlyn, ţinutul muritorilor, şi nemuritoarele pământuri ale reginei Maeve.

Soarele apunea în timp ce ei urcau dealurile, drumul devenind mai bolovănos, mărginit pe una dintre laturi de văi strâmte cu versanţi abrupţi. Cale de aproape doi kilometri, ea cugetă dacă să-l întrebe pe Rowan unde plănuia să se oprească peste noapte, însă era obosită. Nu numai din pricina zilei, a vinului sau a călăritului.

Simţea o oboseală cumplită în oase, în sânge, în suflet şi în respiraţie. Ar fi fost prea solicitant să vorbească cu cineva. Ceea ce-l făcea pe Rowan să fie companionul perfect: el nu scotea o vorbă.

Amurgul începuse să se lase atunci când drumul îi duse într-o pădure deasă, întinsă peste munţi, cu tot felul de copaci, de la chiparoşi la stejari, firavi sau înalţi şi mândri, cu tufe şi stânci acoperite de muşchi. Chiar şi în întunericul tot mai dens, pădurea părea să respire. Aerul cald vibra, lăsându-i un gust metalic pe limbă.

Nu ar fi fost frumos? Mai ales că Rowan, într-un final, descălecă pentru a campa. După cum arătau coburii şeii sale, el n-avea cort. Nici saltele de dormit. Şi nici pături.

Poate că era cinstit să presupună acum că vizita ei la Maeve nu avea să fie plăcută.

Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce-şi mânau caii între copaci, destul de departe de drum pentru a-i ascunde privirii oricărui trecător. Descărcându-şi calabalâcul la locul de campare pe care îl alesese, Rowan îşi conduse iapa la un izvor din apropiere, pe care, probabil, îl auzise curgând cu urechile lui antrenate. El nu se clătină nici măcar la un singur pas făcut în întunericul tot mai profund, cu toate că Celaena cu siguranţă se împiedicase de câteva ori de rădăcini şi de pietre. Vedere excelentă, chiar şi în întuneric – o altă trăsătură Fae. Una pe care ar fi avut-o şi ea dacă...

Nu, n-avea de gând să se gândească la asta acum. Nu după ceea ce se întâmplase de cealaltă parte a portalului. Se transformase atunci – şi fusese destul de groaznic pentru a-i aminti că n-avea niciun interes să o mai facă vreodată.

După ce caii fură adăpaţi, Rowan nu o aşteptă şi mână ambele iepe înapoi în tabără. Ea se folosi de intimitate pentru a se îngriji de propriile-i nevoi, apoi se lăsă în genunchi pe malul ierbos şi bău apă. În numele zeilor, apa avea gust... nou şi străvechi, puternic şi delicios.

Bău până ce înţelese că golul din stomacul ei putea fi foarte bine cauzat de foame, apoi se întoarse împleticindu-se în tabără, găsind-o după strălucirea părului argintiu al lui Rowan. Fără a scoate o vorbă, el îi întinse nişte pâine cu ceapă, apoi se ocupă de ţesălatul cailor. Ea murmură un mulţumesc, dar nu se deranjă să se ofere să-l ajute, şi se culcă la rădăcina unui stejar înalt.

Când încetase s-o mai doară atât de tare stomacul şi îşi dădu seama cât de zgomotoasă fusese ronţăind mărul pe care i-l aruncase el în timp ce hrănea caii, ea îşi adună destulă energie pentru a întreba:

– Chiar există atât de multe ameninţări în Wendlyn încât să nu putem risca şi noi să aprindem un foc?

El se rezemă de un copac, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi gleznele.

– Nu din partea muritorilor.

Primele lui cuvinte adresate ei de când părăsiseră oraşul. Ar fi putut fi o încercare de a o speria, dar continua să-şi facă un inventar mental al tuturor armelor pe care le avea cu ea. Refuză să întrebe. Nu voia să ştie ce creatură s-ar fi putut târî înspre foc.

O încâlceală de copaci, muşchi şi piatră se contura ameninţătoare, fiind accentuată de foşnetul frunzişului greu, de gâlgâitul râului umflat, de fâlfâitul aripilor cu pene. În apropiere, pândind peste marginea unui bolovan, erau trei perechi de ochişori strălucitori.

O secundă mai târziu, strângea în palmă mânerul pumnalului ei, însă ochii doar o priveau stăruitor. Rowan păru să nu observe. Se mulţumi doar să-şi rezeme capul de trunchiul stejarului.

Neamul Mititelelor o ştiuseră dintotdeauna. Chiar şi atunci când umbra lui Adarlan acoperise continentul, ele încă recunoşteau ce era ea. Mici daruri lăsate la locurile de popas peste noapte – un peşte proaspăt, o mână de afine, o coroană de flori. Ea le ignorase şi, pe cât posibil, nu intrase în Pădurea Oakwald.

Zânele continuară să o vegheze fără ca măcar să clipească. Dorindu-şi să nu fi înfulecat mâncarea atât de repede, Celaena le întoarse privirile, gata să sară într-o poziţie defensivă. Rowan nu se mişcase.

Jurămintele străvechi, pe care zânele le onorau în Terrasen, ar fi putut fi nesocotite aici. În timp ce se gândea la asta, câteva noi perechi de ochi străluciră între copaci. Mai mulţi martori tăcuţi la sosirea ei. Celaena era o Fae sau ceva în genul unei

corcituri. Stră-străbunica ei fusese sora lui Maeve, proclamată zeiță atunci când murise. Caraghios, într-adevăr. Mab fusese cât se poate de muritoare atunci când își legase viața de prințul care o iubea atât de pătimaș.

Ea se întrebă cât de mult știau acele creaturi despre războaiele care îi distruseseră țara, despre Fae și zânele care fuseseră hăituite, despre incendierea pădurilor străvechi și măcelărirea cerbilor sacri ai Terrasenului. Se întreba dacă aflaseră vreodată ce se întâmplase cu suratele lor din Vest.

Nu știa cum de descoperise înlăuntrul ei acel resort care o făcea să-i pese. Însă ele păreau atât de... curioase. Surprinzându-se chiar și pe sine, Celaena șopti în noaptea bâzâitoare:

– Ei încă trăiesc.

Toți acei ochi dispărură. Când îi aruncă o privire lui Rowan, constată că acesta nu deschisese ochii. Dar ea avea senzația că războinicul fusese treaz tot timpul.

CAPITOLUL 6

Dorian Havilliard stătea în picioare în faţa mesei pentru micul dejun a tatălui său, ţinându-şi mâinile la spate. Regele sosise în urmă cu doar câteva clipe, însă nu-i spusese să se aşeze. Cândva, Dorian probabil că ar fi spus deja ceva în legătură cu acest lucru. Dar posedând harul magic, fiind atras în ceva în care Celaena era deja amestecată, văzând celălalt tărâm din tunelele secrete... toate acelea îl schimbaseră. Tot ceea ce putea el face în acele zile era să nu iasă în evidenţă – trebuia să-l împiedice pe tatăl său sau pe oricine altcineva să privească prea insistent în direcţia sa. Aşa că Dorian stătea în picioare în faţa mesei şi aştepta.

Regele din Adarlan îşi termină puiul fript şi sorbi din lichidul aflat în paharul roşu ca sângele.

– Prinţe, eşti tare tăcut în această dimineaţă.

– Aşteptam ca Domnia Ta să vorbească, tată.

Privirea ochilor negri ca noaptea se ridică spre el.

– Într-adevăr, ceva neobişnuit.

Dorian se încordă. Numai Celaena şi Chaol cunoşteau adevărul despre harul lui magic – iar Chaol se închisese atât de mult în sinea lui, încât Dorian nu avea chef să se explice în faţa prietenului său. Însă castelul era plin de spioni şi de sicofanţi care nu voiau nimic altceva decât să folosească orice informaţii ar fi putut pentru a avansa în poziţiile lor, incluzând aici vânzarea prinţului moştenitor. Cine ştie cine îl văzuse pe coridoare

sau în bibliotecă, cine descoperise acele teancuri de cărţi pe care le ascunsese în apartamentele Celaenei? De atunci le mutase în catacombă, unde se ducea din două în două seri – nu pentru răspunsuri la întrebările care îl chinuiau, ci pentru o oră de liniște deplină.

Tatăl lui își reluă mâncatul. În viaţa lui nu fusese decât de câteva ori în apartamentele private ale tatălui său. Ar fi putut fi un conac de sine stătător împreună cu biblioteca, sufrageria și camera lor de consiliu. Acestea ocupau o aripă întreagă a castelului de cleștar – o aripă opusă celei ocupate de mama lui Dorian. Părinţii lui nu împărţiseră niciodată un pat, iar el nu dorea în mod deosebit să știe mai mult de atât.

Descoperi că tatăl său îl privea, soarele dimineţii care trecea prin peretele de cleștar curbat făcând ca toate cicatricele și tăieturile de pe chipul regelui să fie și mai fioroase.

– Azi trebuie să-l distrezi pe Aedion Ashryver.

Dorian încercă să-și păstreze calmul.

– Să îndrăznesc să întreb de ce?

– De vreme ce generalul Ashryver nu a izbutit să-și aducă oamenii aici, se pare că are ceva timp liber aşteptând sosirea legiunii Bane. Ar fi benefic pentru voi amândoi să vă cunoaşteţi mai bine – mai ales că alegerea prietenilor tăi în ultima vreme a fost atât de... banală.

Furia rece a harului său magic își făcea loc pe șira spinării, înţepându-l.

– Cu tot respectul cuvenit, Tată, am două întâlniri pentru care trebuie să mă pregătesc și...

– Nu admit discuţii.

Tatăl lui continua să mănânce.

– Generalul Ashryver a fost anunţat și te vei întâlni cu el la amiază în faţa apartamentului tău.

Dorian știa că ar fi trebuit să tacă, dar se trezi întrebând:

– De ce îl tolerezi pe Aedion? De ce îl ţii în viaţă – de ce îl faci general?

Fusese incapabil să înceteze să se întrebe asta încă de la sosirea bărbatului.

Tatăl său îi aruncă un zâmbet vag, atoateştiutor.

– Deoarece furia lui Aedion e o armă folositoare, iar el e capabil să-şi ţină oamenii în frâu. Nu va risca măcelărirea lor, nu când a pierdut atât de mult. Din pricina temerii a înăbuşit multe aşa-zise rebeliuni în Nord, căci el e pe deplin conştient că primii care ar suferi ar fi propriii lui oameni – civilii.

În venele sale curgea acelaşi *sânge* ca acela al acestui bărbat atât de crud, însă Dorian zise:

– Încă e surprinzător că l-aţi ţinut pe general aproape în captivitate – ceva mai mult decât un sclav. Să-l controlaţi doar prin intermediul fricii pare destul de periculos.

Într-adevăr, se întreba dacă tatăl lui îi spusese lui Aedion despre misiunea Celaenei în Wendlyn – patria strămoşilor cu sânge regal ai lui Aedion, unde verii lui Aedion, cei din familia Ashryver, încă domneau. Chiar dacă Aedion trâmbiţase despre numeroasele lui victorii în faţa rebelilor şi se purta de parcă ar fi deţinut el însuşi o jumătate de imperiu... Cât de multe îşi amintea Aedion despre neamul său de peste mări?

Tatăl lui zise:

– Am metodele mele de a-l ţine legat cu lesa pe Aedion, dacă va fi cazul s-o fac. Deocamdată, obrăznicia lui necioplită mă amuză.

Tatăl lui făcu un gest cu bărbia spre uşă.

– Totuşi, nu voi fi amuzat dacă vei rata azi întâlnirea cu el.

Şi, uite aşa, tatăl lui îl dădu hrană Lupului.

*

În pofida ofertelor lui Dorian de a-i arăta lui Aedion menajeria, adăposturile pentru animale mici, grajdurile – ba chiar

şi afurisita de bibliotecă –, generalul voia să facă un singur lucru: să se plimbe prin grădini. Aedion pretinse că se simţea neliniştit şi greoi de la prea multa mâncare de care avusese parte în seara precedentă, însă zâmbetul pe care i-l oferi lui Dorian sugera altceva.

Aedion nu se osteni să-i vorbească, fiind prea preocupat să fredoneze melodii deşucheate şi să le cerceteze cu privirea pe femeile pe lângă care treceau. Îşi abandonase aparenţa de semicivilizat numai o dată, atunci când trecuseră pe o cărare îngustă flancată de tufe înalte de trandafiri – uimitoare vara, însă mortale iarna – şi gărzile rămăseseră în spatele lor, orbiţi pe moment. Suficient timp pentru ca Aedion să-l împingă pe Dorian într-unul dintre zidurile cu spini, fără să înceteze să fredoneze cântece indecente.

O manevră iute îl împiedicase pe Dorian să cadă cu faţa în jos, însă îşi sfâşiase mantia şi se înţepase la mână. Decât să-i dea generalului satisfacţia de a-l fi văzut şuierând şi examinându-şi tăieturile, Dorian îşi vârî degetele jupuite şi înghemţate în buzunare, atunci când gărzile li se alăturară.

Vorbiră numai când Aedion se opri lângă o fântână şi îşi propti mâinile pline de cicatrice în şolduri, evaluând grădina din faţa sa de parcă ar fi fost un câmp de luptă. Aedion le zâmbi afectat celor şase gărzi care se ţineau în umbră în spatele lor, cu ochii strălucitori – atât de strălucitori, gândi Dorian, şi atât de familiari.

– Un prinţ are nevoie de escortă în propriul palat? întrebă generalul. Mă simt insultat că n-au trimis şi mai multe gărzi să te apere de mine.

– Consideri că ai putea învinge şase oameni?

Lupul scoase un chicotit pe o tonalitate joasă şi ridică din umeri, plăseaua zgâriată a Sabiei din Orynth captând soarele aproape orbitor.

– Nu cred că îţi voi spune, în caz că tatăl tău va decide vreodată că, în ciuda utilităţii mele, nu merită să-mi suporte temperamentul.

Unele gărzi din spatele lor murmurară, dar Dorian zise:

– Probabil că nu.

Şi asta fu tot – tot ceea ce Aedion îi spuse în decursul plimbării lor îngheţate şi nefericite, până când generalul îi oferi un zâmbet strâmb şi îi zise:

– Ai face mai bine să pui pe cineva să se uite la asta.

Atunci îşi dădu seama Dorian că mâna dreaptă încă îi sângera. Aedion se întoarse.

– Îţi mulţumesc pentru plimbare, prinţe, îi spuse generalul peste umăr, iar el o percepu mai curând ca pe o ameninţare.

Aedion nu acţiona fără să aibă vreun motiv. Poate că generalul îl convinsese pe tatăl său să forţeze această excursie. Dar cu ce scop, Dorian nu-şi putea da seama. Doar dacă nu cumva Aedion voia să vadă ce fel de bărbat devenise Dorian şi cât de bine putea să joace jocul. Nu credea că războinicul se dădea în lături de la a evalua un potenţial aliat sau o posibilă ameninţare – Aedion, cu toată aroganţa lui, era deştept. Probabil că el vedea viaţa la curte ca pe un alt gen de câmp de luptă.

Dorian lăsă gărzile, alese de Chaol pe sprânceană, să-l conducă înapoi în castelul minunat de cald, apoi îi concedie cu o mişcare a capului. Chaol nu venise azi şi el era recunoscător pentru asta – după discuţia despre harul lui magic, după ce Chaol refuzase să vorbească despre Celaena, Dorian nu era sigur despre ce altceva mai puteau să vorbească. Nu credea nicio clipă că prietenul lui, Chaol, avea să aprobe bucuros moartea oamenilor nevinovaţi, indiferent dacă erau prieteni sau duşmani. Chaol trebuia să ştie, în cazul acesta, că Celaena nu i-ar fi asasinat pe cei din casa regală de Ashryver, orice

motiv ar fi avut. Însă n-avea niciun rost să-şi bată capul să vorbească cu Chaol, nu atunci când prietenul lui avea şi el secrete.

Dorian se gândi iar la cuvintele întortocheate ale prietenului său în timp ce intra în catacombele vindecătorilor, fiind învăluit de mirosul de rozmarin şi mentă. Era un furnicar de încăperi pentru consultaţie şi pentru aprovizionare, ţinute departe de ochii iscoditori ai celor din castelul de cleştar de deasupra. Exista încă un salon sus în castelul de cleştar, pentru cei care nu catadicseau să se aventureze până jos, dar acolo, în subteran, cei mai buni vindecători din Rifthold – şi din Adarlan – îşi perfecţionaseră şi îşi exersaseră meşteşugul timp de o mie de ani. Pietrele albe păreau să emane esenţa secolelor în care aici fuseseră uscate ierburi, dând sălilor subterane o senzaţie plăcută, deschisă.

Dorian găsi un mic atelier unde o tânără era aplecată deasupra unei mese mari din stejar, în faţa ei aflându-se o varietate de borcane din sticlă, balanţe, mojare şi pistile, împreună cu fiole de lichid, ierburi atârnate şi oale care bolboroseau deasupra flăcăruilor solitare. Artele vindecătoare erau unele dintre puţinele pe care tatăl său nu le scosese complet în afara legii în urmă cu zece ani – deşi cândva, aşa auzise el, ele fuseseră chiar şi mai puternice. Odinioară, vindecătorii folosiseră magia pentru a drege şi a salva. Acum mai rămăseseră numai cu ceea ce natura le putea furniza.

Dorian păşi în încăpere, iar tânăra îşi ridică privirea din cartea pe care o citea, un deget oprindu-se pe pagină. Nu era frumoasă, ci – drăguţă. Contururile netede şi elegante, părul şaten împletit în cosiţă şi nuanţa de bronz auriu a pielii sugerau că măcar un membru al familiei ei provenea din Eyllwe.

– Pot să...

Ea îl privi cu atenţie şi făcu o plecăciune.

– Înălțimea Voastră, zise ea, o undă de roșeață strecurându-i-se pe coloana netedă a gâtului.

Dorian ridică mâna însângerată.

– Tufe de spini.

Tufe de trandafiri ar fi făcut ca tăieturile lui să pară cu mult mai jalnice.

Ea continua să-și ferească privirea, mușcându-și buza de jos.

– Desigur.

Fata făcu un gest cu o mână subțire spre scaunul din lemn aflat în fața ei.

– Vă rog. Numai dacă... numai dacă n-ați prefera o sală de consultații.

De obicei lui Dorian îi displăcea să aibă de-a face cu bâlbâiala și vorbirea distorsionată, dar această tânără era încă atât de roșie și atât de blândă la vorbă, încât îi spuse, înainte de a se strecura pe scaun:

– Aici e bine.

În timp ce ea mergea grăbită prin atelier, tăcerea îl apăsa. Mai întâi, fata își schimbă șorțul alb, murdar, apoi se spălă pe mâini preț de un minut îndelungat, apoi adună tot soiul de bandaje și cutii cu alifii, apoi un vas cu apă fierbinte și cârpe curate, și, în cele din urmă, trase un scaun de lângă masă pentru a se așeza cu fața la el.

Niciunul nu spuse nimic atunci când ea îi spălă cu grijă și îi examină mâna. Dar el se trezi privindu-i ochii căprui, siguranța din degete și roșeața care îi rămăsese pe gât și pe față.

– Mâna este... foarte complexă, murmură ea într-un sfârșit, studiindu-i tăieturile. Am vrut să mă asigur că nu era nimic vătămat și că nu erau spini rămași acolo.

Adăugă cu grabă:

– Înălțimea Voastră.

– Cred că arată mai rău decât este de fapt.

Cu o atingere uşoară ca un fulg, ea întinse un strat de alifie pe mâna lui şi, ca un prost, el se înfioră.

– Îmi pare rău, murmură ea. Este pentru dezinfectarea tăieturilor. Preventiv.

Păru să se strângă în sinea ei, de parcă el ar fi dat un ordin ca ea să fie spânzurată doar pentru atât.

El îşi căută cuvintele.

– Am avut parte şi de mai rău.

Sună stupid, iar ea se opri pentru un moment înainte de a întinde mâna pentru a lua bandajele.

– Ştiu, zise ea, apoi îi aruncă o privire.

Ei, fir-ar să fie! Ce ochi uimitori! Ea îşi lăsă din nou privirea în jos, bandajându-i cu blândeţe mâna.

– Sunt repartizată în aripa sudică a castelului – şi adesea sunt în schimbul de noapte.

Acest fapt explica de ce i se părea atât de cunoscută. Nu îl vindecase numai pe el în acea noapte, cu o lună în urmă, ci şi pe Celaena, Chaol, Fleetfoot... fusese martora tuturor rănilor lor în aceste ultime şapte luni.

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele tău...

– Mă cheamă Sorscha, zise ea, cu toate că nu era niciun pic de supărare în glas, deşi ar fi trebuit să fie.

Prinţul răsfăţat şi prietenii săi cu drepturi, prea absorbiţi de propriile lor vieţi pentru a se deranja să înveţe numele vindecătoarei care îi cârpise iar şi iar.

Ea termină de bandajat mâna, iar el îi spuse:

– În caz că nu ţi-am spus-o destul de des, îţi mulţumesc.

Acei ochi căprui, presăraţi cu puncte verzi, se ridicară din nou. Un zâmbet timid.

– Prinţe, este o onoare.

Începu să-şi adune materialele.

Luând-o drept o sugestie de a pleca, el se ridică și își flexă degetele.

– E bine.

– Sunt răni minore, dar supravegheați-le.

Sorscha vărsă apa murdară de sânge în chiuveta din fundul încăperii.

– Și nu trebuie să veniți până aici data viitoare. Doar... doar să trimiteți vorbă, Înălțimea Voastră. Suntem bucuroși să ne ocupăm de Înălțimea Voastră..

Ea se aplecă până la pământ, cu grația unui dansator cu membre lungi.

– În tot acest timp ai fost responsabilă de aripa de sud?

Întrebarea din întrebare era destul de limpede: *Ai văzut totul? Toate rănile inexplicabile?*

– Noi ținem dosare ale pacienților noștri, zise Sorscha încet – astfel încât să nu fie auzită de nimeni care ar fi putut trece pe coridor prin dreptul ușii deschise. Însă uneori uităm să notăm tot.

Ea nu spusese nimănui ceea ce văzuse, lucrurile care nu aveau nici cap, nici coadă. Dorian îi oferi o plecăciune de mulțumire și ieși cu pași apăsați din încăpere. Câți alții, se întrebă el, văzuseră mai multe decât lăsau să se înțeleagă? Nu voia să știe.

*

Degetele Sorschăi, din fericire, încetară să mai tremure atunci când prințul moștenitor părăsi catacombele. Prin grația plină de dor a Silbei, zeița vindecătorilor și aducătoarea păcii – și a morților blânde –, ea reușise să se stăpânească atunci când îi bandajase mâna. Sorscha se rezemă de blat și slobozi o respirație lungă.

Tăieturile nu meritau un bandaj, dar ea fusese egoistă şi proastă şi voise să-l ţină pe frumosul prinţ pe acel scaun cât de mult timp putuse.

El nici măcar nu ştia cine e ea.

Fusese numită vindecătoare plină cu un an în urmă şi fusese chemată să se ocupe de prinţ, de căpitan şi de prietena lor de nenumărate ori, iar prinţul moştenitor încă nu avea habar cine era ea.

Nu-l minţise în legătură cu faptul că nu ţineau evidenţa tuturor lucrurilor, însă ea şi le amintea pe toate. Mai ales acea noapte din urmă cu o lună, când toţi trei fuseseră plini de sânge şi de noroi, iar ogarul fetei fusese rănit, fără nicio explicaţie şi fără ca cineva să se agite. Iar fata, prietena lor...

Campionul regelui. Asta era ea.

Iubita, se părea, atât a prinţului, cât şi a căpitanului, unul după altul. Sorscha o ajutase pe Amithy să o îngrijească pe tânără după duelul brutal pentru câştigarea titlului. Din când în când, ea se dusese să vadă cum se simţea tânăra şi îl găsise pe prinţ ţinând-o în braţe în pat.

Ea se prefăcuse că nu conta, deoarece prinţul moştenitor avea o reputaţie notorie când era vorba de femei, dar... nu încetase să simtă o durere în piept. Apoi lucrurile se schimbaseră, iar când fata fusese otrăvită cu gloriela, căpitanul fusese cel care stătuse cu ea. Căpitanul, care se comporta ca un animal în cuşcă, umblase de colo până colo prin cameră, până ce pe Sorscha o lăsaseră nervii. Aşa că n-a fost surprinsă atunci când Philippa, camerista fetei, a venit la Sorscha câteva săptămâni mai târziu pentru a cere un tonic contraceptiv. Philippa nu spusese pentru cine era, dar Sorscha nu era proastă.

Când, la o săptămână după asta, se ocupase de căpitan, şi de cele patru zgârieturi brutale de pe faţa lui şi de privirea încremenită din ochi, Sorscha înţelesese. Şi înţelesese şi ultima dată,

atunci când prințul, căpitanul și fata fuseseră plini de sânge, împreună cu ogarul, că orice existase între cei trei se frânsese.

Mai ales fata. *Celaena* îi auzise pe ei strigând-o uneori atunci când credeau că ea ieșise deja din cameră. Celaena Sardothien. Cel mai mare asasin din lume și, acum, Campionul regelui. Un alt secret pe care Sorscha avea să-l păstreze fără ca ei să știe vreodată.

Ea era invizibilă. Și se bucura de asta în cele mai multe dintre zile.

Sorscha se încruntă privind masa plină de materiale. Avea vreo șase tonice și cataplasme de făcut până la cină, toate complexe, toate lăsate pe capul ei de Amithy, care se folosea de rangul ei ori de câte ori putea. Pe deasupra, mai avea de scris și scrisoarea săptămânală către prietena ei, care voia toate amănuntele legate de palat. Numai gândindu-se la câte treburi avea de făcut și o apuca durerea de cap.

Să fi fost oricine în locul prințului, i-ar fi spus să se ducă să caute un alt vindecător.

Sorscha se întoarse la treaba ei. Era sigură că el îi uitase numele din clipa în care plecase. Dorian era moștenitorul celui mai puternic imperiu din lume, iar Sorscha era fiica a doi imigranți morți dintr-un sat din Fenharrow care fusese ars din temelii – un sat pe care n-avea să și-l amintească nimeni niciodată.

Însă asta n-o împiedica să-l iubească, așa cum încă o făcea, invizibilă și în secret, de când îl văzuse pentru prima dată, cu șase ani în urmă.

CAPITOLUL 7

Nimic altceva nu se mai apropie de Celaena şi Rowan după acea primă noapte. Sigur că el nu-i spuse nimic în legătură cu asta şi nici nu-i oferi mantia sa, nici altceva, pentru a o proteja împotriva frigului. Ea dormi ghemuită pe o parte, întorcându-se din două în două minute din pricina vreunei rădăcini sau a vreunei pietricele care o împungea în spate, sau tresărind din cauza ţipătului vreunei bufniţe – sau a ceva şi mai rău.

Cam pe când lumina devenise cenuşie şi ceaţa se lăsa printre copaci, Celaena se simţea şi mai obosită decât fusese la căderea serii. După un mic dejun luat în tăcere, alcătuit din pâine, brânză şi mere, ea moţăi pe spinarea iepei sale când îşi reluară călătoria pe drumul ce urca dealul împădurit.

Depăşiră câţiva oameni – majoritatea îndreptându-se, în căruţe, spre cine ştie ce târguri, toţi aruncându-i priviri pe furiş lui Rowan şi făcându-le loc. Câţiva murmurau rugăciuni, implorând mila.

Ea auzise de mult timp despre convieţuirea paşnică a oamenilor din Wendlyn cu Fae, astfel încât teroarea pe care o întâlniră era pricinuită de Rowan însuşi. Tatuajul nu era de ajutor. Celaena cugetase dacă să-l întrebe ce însemnau acele cuvinte, însă acest lucru ar fi însemnat să-i vorbească. Iar ar fi însemnat să clădească un soi de... relaţie. Se săturase de prieteni. Şi de faptul că unii dintre ei mureau.

Aşa că îşi ţinu gura întreaga zi în care călăriră prin Munţii Cambrian. Pădurea era din ce în ce mai luxuriantă şi mai deasă şi, pe măsură ce drumul urca, cu atât mai sumbră era atmosfera, văluri de ceaţă lăsându-se peste ei, mângâindu-i faţa, gâtul, spatele.

După încă o noapte friguroasă şi un alt popas nenorocit departe de drum, porniră din nou călare în zori. Până atunci, ceaţa îi pătrunsese prin haine până la piele şi i se instalase în oase.

În cea de-a treia seară, ea renunţase să mai spere la un foc. Ba chiar se împăcase cu frigul, cu rădăcinile nesuferite şi cu foamea pe care nu reuşea să şi-o potolească, indiferent cât de multă pâine şi brânză ar fi mâncat. Cumva, durerile şi usturimile se ostoiau.

Nu era alinare, ci... abaterea atenţiei. Binevenită. Meritată.

Nu voia să ştie ce însemna acest lucru pentru ea. Nu şi-ar fi putut permite să meargă atât de departe cu introspecţia. Ajunsese foarte aproape de asta în ziua în care îl văzuse pe Prinţul Galan. Şi îi fusese de ajuns.

Părăsiră poteca în ultimele ore ale după-amiezii, scurtând peste terenurile acoperite de muşchi, care le amortiza paşii. Nu mai văzuse un oraş de zile întregi, iar stâncile cenuşii erau acum cioplite cu spire şi modele. Celaena presupuse că erau marcaje – un avertisment pentru ca oamenii să stea naibii departe.

Probabil că se aflau la încă o săptămână distanţă de Doranelle, dar Rowan mergea înainte pe la poalele munţilor, nu prin ei, urcând tot mai sus, urcuşul fiind întrerupt din când în când de platouri şi de câmpuri cu flori sălbatice. Nu văzuse niciun punct de observaţie, aşa că nu avea habar unde se aflau sau cât de sus erau. Doar pădurea nemărginită, urcuşul infinit şi ceaţa nesfârşită.

Simţi mirosul de fum înainte să vadă luminile. Nu erau focuri de tabără, ci lumini de la o clădire care răsărea dintre

copaci, îmbrăţişând panta muntoasă. Pietrele erau negre şi vechi – cioplite din altceva decât granitul prezent pretutindeni. Îşi forţa privirea, însă nu-i scăpă inelul de stânci înalte întreţesute printre copaci, înconjurând întreaga fortăreaţă. Era greu să nu le vezi atunci când călăreai printre doi megaliţi care se curbau unul înspre celălalt, asemenea coarnelor unei bestii uriaşe, şi simţi pe piele un curent zbârnâitor.

Protecţii – protecţii magice. I se întoarse stomacul. Dacă nu ţineau duşmanii la distanţă, cu siguranţă serveau drept alarmă. Ceea ce însemna că cele trei siluete care patrulau în fiecare dintre cele trei turnuri, cele şase de pe zidul exterior de susţinere şi cele trei de la poarta de lemn ştiau deja că ei se apropiau. Bărbaţi şi femei în armuri uşoare din piele şi înarmaţi cu spade, pumnale şi arcuri le supravegheau apropierea.

– Cred că mai bine aş rămâne în pădure, rosti ea, primele ei cuvinte după zile întregi.

Rowan o ignoră. Nici măcar nu ridică un braţ pentru a saluta străjerii. Probabil că acest loc îi era cunoscut dacă nu binevoia să dea bineţe. Pe măsură ce se apropiau de vechea fortăreaţă – care era ceva mai întinsă decât cele câteva turnuri de veghe prinse laolaltă de o clădire de legătură mare, smălţuită cu licheni şi muşchi – ea îşi făcu calculele. Probabil că era un avanpost de graniţă, un punct la jumătatea distanţei dintre tărâmul muritorilor şi Doranelle. Poate că, în cele din urmă, ea avea să beneficieze de un loc cald de dormit, fie chiar şi numai pentru o noapte.

Gărzile îl salutară pe Rowan, care nu catadicsi să le arunce nici măcar o privire. Purtau cu toţii glugi, mascând orice semn al moştenirii lor. Erau oare Fae? Rowan se prea poate să nu-i fi vorbit în cea mai mare parte a călătoriei lor – îi arătase acelaşi interes pe care l-ar fi arătat faţă de o movilă de rahat –, dar dacă stătea cu Fae... ceilalţi ar fi putut avea întrebări.

Intrând în curtea largă de dincolo de ziduri, ea cuprinse cu privirea toate detaliile, toate ieșirile, toate punctele slabe, în timp ce doi rândași, care arătau mai degrabă ca niște muritori, se repeziră să-i ajute să descalece. Totul părea nemișcat. De parcă până și pietrele și-ar fi ținut respirația. De parcă ar fi fost în așteptare. Senzația se înrăutăți atunci când, fără un cuvânt, Rowan o conduse în interiorul sumbru al clădirii principale, urcând un șir de trepte înguste din piatră până în ceea ce părea a fi un birou mic.

Nu mobila din stejar sculptat, draperiile verzi decolorate sau căldura focului o făcură să se oprească încremenită, ci femeia cu părul negru care ședea la birou. Maeve, regina poporului Fae.

Mătușa ei.

Și apoi urmară cuvintele de care fusese îngrozită timp de zece ani.

– Salutare, Aelin Galathynius.

CAPITOLUL 8

Celaena dădu înapoi, ştiind exact câţi paşi ar fi fost necesari pentru a ieşi pe coridor, dar se izbi de un trup tare, de neclintit, exact atunci când uşa se trânti în urma lor. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât nici măcar nu îşi bătu capul să-şi ia armele – sau pe ale lui Rowan. El ar fi secerat-o în clipa în care Maeve ar fi dat porunca.

Celaenei i se scurse sângele din obraji. Se forţă să inspire o dată. Şi încă o dată. Apoi rosti pe o voce mult prea liniştită:

– Aelin Galathynius *a murit*.

Simpla menţionare cu voce tare a numelui ei – a afurisitului de nume de care fusese îngrozită şi pe care îl urâse şi încercase să-l uite...

Maeve îi surâse, lăsând să se vadă caninii ei micuţi.

– Hai să nu ne facem probleme în privinţa unor minciuni.

Nu era o minciună. Acea fată, acea prinţesă murise într-un râu cu un deceniu în urmă. Celaena nu era Aelin Galathynius, aşa cum nu era nicio altă persoană.

În cameră era mult prea cald – încăperea era mult prea mică, iar Rowan, în spatele ei, părea o imensă forţă a naturii.

Nu avea să primească timp să se adune, să conceapă scuze şi jumătăţi de adevăr, aşa cum ar fi trebuit să facă în ultimele câteva zile, în loc să cedeze tăcerii şi frigului înceţoşat. Avea să o înfrunte pe regina Fae aşa cum Maeve voia să fie înfruntată. Şi într-o fortăreaţă care părea să fie cu mult sub nivelul femeii

frumoase, cu părul ca pana corbului, care o privea cu ochi negri, adânci.

Zeilor! *Zeilor!*

În perfecțiunea ei, Maeve era înfricoșătoare, perfect nemișcată, eternă și calmă, radiind o grație antică. Bruneta soră a blondei Mab.

Celaena se păcălise singură crezând că avea să fie ușor. Încă era lipită de Rowan, de parcă asta ar fi fost un perete. Un perete impenetrabil, la fel de vechi precum pietrele magice de apărare care înconjurau fortăreața. Rowan păși înapoi, îndepărtându-se de ea cu dezinvoltura lui puternică, de prădător, și se sprijini de ușă. Ea nu avea să iasă până ce nu i-ar fi îngăduit Maeve.

Regina Fae rămase tăcută, cu degetele ei lungi, albe ca luna, împleticite în poala rochiei ei violet, cu o bufniță albă cocoțată pe spătarul scaunului. Nu-și făcea probleme în privința unei coroane, iar Celaena bănuia că nici nu-i trebuia una. Toate ființele de pe pământ știau cine era – ce era –, chiar dacă erau oarbe și surde. Maeve, chipul a o mie de legende... și coșmaruri. Despre ea se scriseseră epopei, poeme și cântece, atât de multe, încât unii credeau că era doar un mit. Dar iată visul – coșmarul – în carne și oase.

Situația ar putea funcționa în beneficiul tău. Ai primi răspunsurile de care ai nevoie chiar aici, chiar acum. Te-ai întoarce în Adarlan în numai câteva zile. Doar... respiră.

Să respire se dovedi a fi mai degrabă dificil atunci când regina, care era cunoscută pentru că îi aducea în pragul nebuniei pe bărbați doar pentru propriul amuzament, observa orice mișcare imperceptibilă a gâtlejului ei. Bufnița cocoțată pe scaunul lui Maeve – *Fae sau o bestie reală?* – o privea și ea. Ghearele acesteia erau adânc înfipte în lemnul scaunului.

Totuşi, era oarecum absurd – Maeve să se întreţină cu oaspeţii într-o încăpere pe jumătate putrezită, aşezată la un birou pătat cu Wyrd ştia ce. O, zeilor, faptul că Maeve era aşezată la un *birou*. Ar fi trebuit să se afle într-o vâlcea eterică, înconjurată de himere făcând reverenţe şi de fecioare dansând după muzica harfelor şi a lăutelor, citind în stelele rotitoare de parcă ar fi fost poezie. Nu aici.

Celaena făcu o plecăciune adâncă. Presupuse că ar fi trebuit să se lase în genunchi, însă – deja mirosea groaznic, iar faţa încă îi era zgâriată şi învineţită de la încăierarea din Varese. Când Celaena se ridică, Maeve îşi păstră zâmbetul superficial. Un păianjen care priveşte o muscă prinsă în pânza sa.

– Presupun că, după o baie bună, vei semăna destul de bine cu mama ta.

Aşadar, fără schimburi de amabilităţi. Maeve o ataca fără milă. Putea să se descurce cu aşa ceva. Putea ignora durerea şi groaza pentru a căpăta ce voia. Celaena zâmbi la fel de superficial şi spuse:

– Dacă aş fi ştiut pe cine urma să întâlnesc, aş fi putut să-l implor pe cel care m-a escortat să-mi acorde răgazul necesar să mă primenesc.

Nu se simţi prost nici măcar pentru o clipită pentru faptul că îl arunca pe Rowan în groapa leilor.

Ochii de obsidian ai lui Maeve licăriră înspre Rowan, care era, în continuare, rezemat de uşă. Ar fi putut jura că vede o urmă de aprobare în zâmbetul reginei Fae. De parcă istovitoarea călătorie ar fi făcut parte din plan. Însă, de ce? De ce să o fi adus în asemenea condiţii?

– Mă tem că trebuie să iau asupra mea vina pentru ritmul rapid, zise Maeve. Cu toate că presupun că el ar fi putut să se deranjeze măcar să-ţi găsească pe drum un iaz în care să te îmbăiezi.

Regina Regatului Fae ridică o mână elegantă, gesticulând în direcția războinicului.

– Prințul Rowan...

Prinț. Celaena își reprimă nevoia imperioasă de a se întoarce spre el.

– ... e din stirpea surorii mele Mora. E un fel de nepot pentru mine și un membru al casei mele. O rudă extrem de îndepărtată de-a ta; există o obârșie care vă leagă.

O altă încercare de a o prinde pe picior greșit.

– Nu mai spuneți!

Poate că nu era cel mai bun răspuns. Probabil că ar fi trebuit să fie la podea, ploconindu-se în așteptarea unor răspunsuri. Și avea senzația că avea să ajungă în acel punct destul de curând. Însă...

– Te întrebi, probabil, de ce i-am cerut prințului Rowan să te aducă aici, spuse Maeve, privind-o meditativ.

Pentru Nehemia, avea să intre în joc. Celaena își mușcă limba suficient de tare cât să-și țină închisă gura aia afurisită.

Maeve își puse mâinile albe pe birou.

– Am așteptat mult, mult timp să te întâlnesc. Și cum nu părăsesc aceste ținuturi, nu te puteam vedea. Cel puțin, nu cu ochii mei.

Unghiile lungi ale reginei sclipiră în lumină.

Existau legende șoptite la gura sobelor despre cealaltă piele pe care o purta Maeve. Nimeni nu supraviețuise pentru a spune mai mult decât *umbre, gheare și un întuneric care îți devorează sufletul.*

– Ei au încălcat legile mele, știi bine. Părinții tăi mi-au nesocotit poruncile atunci când au fugit împreună. Obârșiile lor erau prea volatile pentru a fi amestecate, dar mama ta a promis că mă va lăsa să te văd după ce te vei fi născut.

Maeve își înălță capul într-un mod straniu de asemănător cu bufnița din spatele ei.

– În următorii opt ani după nașterea ta, s-a dovedit că a fost mereu prea ocupată pentru a-și ține jurământul.

Dacă mama ei încălcase o promisiune... dacă mama ei o ținuse departe de Maeve, însemna că avusese un motiv bine întemeiat. Un motiv care îi stimula Celaenei marginile memoriei, o porțiune de amintire estompată.

– Însă acum ești aici, zise Maeve, părând să se apropie fără să se miște. Și ai devenit femeie în toată firea. Ochii mei de peste mări și țări mi-au adus povestiri îngrozitoare și stranii despre tine. Privindu-ți cicatricele și armele, mă întreb dacă acestea nu sunt totuși adevărate. Cum ar fi de exemplu povestea pe care am auzit-o acum un an, potrivit căreia un asasin cu ochi de Ashryver a fost localizat de către încornoratul Lord al Nordului într-o căruță pentru...

– *Ajunge.*

Celaena îi aruncă o privire lui Rowan, care asculta absorbit, de parcă ar fi fost prima dată când auzea despre acea întâmplare. Nu voia ca el să știe despre Endovier – nu voia acea compătimire.

– Îmi cunosc trecutul.

Îi aruncă o căutătură urâtă lui Rowan, prin care îi spunea să-și vadă de treburile lui. El își mută alene privirea, iarăși plictisit, cu aroganța specifică nemuritorilor. Celaena o privi pe Maeve în față, vârându-și mâinile în buzunare.

– Da, sunt o asasină.

Un pufnet scurt din spate, însă fata nu îndrăzni să-și ia ochii de la Maeve.

– Și celelalte haruri ale tale? întrebă Maeve cu nările dilatate, adulmecând. Ce s-a ales de ele?

– La fel ca toată lumea de pe continentul meu, n-am putut să le accesez.

Maeve clipi, iar Celaena știu – știu că Maeve putea mirosi adevărul spus pe jumătate.

– Nu mai ești pe continentul tău, toarse Maeve.

Fugi. Toate instinctele îi urlară odată cu acel cuvânt. Nutrea sentimentul că Ochiul Elenei nu avea să-i fie de folos, însă își dorea oricum să-l fi avut. La drept vorbind, își dorea ca răposata regină să fi fost acolo. Rowan era încă la ușă – dar, dacă era iute, dacă îl păcălea...

Un crâmpei de amintire o orbi, strălucitor și de necontrolat, dezlănțuit de instinctul care o implora să o ia la goană. Arareori mama ei permitea unui Fae să intre în casa lor, chiar și celor din neamul ei. Numai câtorva persoane de încredere le era îngăduit să înnopteze la ei, însă toți vizitatorii Fae erau supravegheați îndeaproape înainte de asta și, pe durata ședерii lor, Celaena era sechestrată în apartamentele private ale familiei. Ea considerase mereu că era o măsură de protecție exagerată, însă acum...

– Arată-mi, șopti Maeve, zâmbind ca un păianjen.

Fugi. Fugi.

Încă mai simțea arsura focului albastru care explodase în exteriorul ei pe acel tărâm demonic, continua să-i vadă chipul lui Chaol după ce pierduse controlul asupra lui. O mișcare greșită, o *respirație* greșită și ar fi putut să-l ucidă pe el și pe Fleetfoot.

Bufnița foșni din aripi, lemnul gemând sub ghearele ei, iar întunecimea din ochii lui Maeve se răspândi, întinzându-se. În aer era un puls slab, o palpitație în sângele ei. O bătaie, apoi simți o lamă ascuțită care îi despica mintea – de parcă Maeve ar fi încercat să-i despice craniul și să privească înăuntru. Împingând, testând, gustând...

Luptându-se pentru a-şi păstra respiraţia egală, Celaena îşi poziţionă mâinile în aşa fel încât să poată apuca armele cu uşurinţă, timp în care respinse atacul ghearelor în minte. Maeve lăsă să-i scape un hohot de râs şi apăsarea din capul ei încetă.

– Mama ta te-a ţinut ascunsă de mine ani la rând, zise Maeve. Ea şi tatăl tău au avut dintotdeauna un har remarcabil de a şti când ochii mei te căutau. Un har atât de rar – abilitatea de a chema şi de a manipula focul. Sunt extrem de puţini cei care posedă mai mult de o fărâmă din el; sunt şi mai puţini cei care pot să-i stăpânească dezlănţuirea. Şi totuşi, mama ta voia ca tu să-ţi înăbuşi puterea – deşi ştia că eu voiam doar ca tu să i te supui.

Celaena îşi simţi respiraţia usturătoare în gâtlej. O altă licărire de memorie – a lecţiilor despre cum să stingi focuri, nu despre cum să le işti.

Maeve continuă:

– Uite cât de bine s-au brodit toate pentru ei.

Celaenei îi îngheţă sângele în vene. Orice urmă de instinct de autoconservare îi ieşi din minte.

– Unde erai tu acum zece ani? rosti pe un ton atât de jos, cu vorbe izvorâte din profunzimea sufletului ei zdrenţuit, încât păru mai curând un mârâit.

Maeve îşi înclină uşor capul.

– Nu sunt amabilă atunci când sunt minţită.

Încruntarea de pe chipul Celaenei tremură. Căzu drept în străfundurile fiinţei ei. Ajutorul pentru Terrasen nu venise niciodată de la Fae. Din Wendlyn. Şi totul se întâmplase deoarece... deoarece...

– Nu mai am mult timp de petrecut cu tine, îi spuse Maeve. Aşa că dă-mi voie să vorbesc pe şleau: ochii mei mi-au spus că ai întrebări. Întrebări pe care niciun muritor nu are dreptul să le pună – despre chei.

Legenda spunea că Maeve putea comunica cu lumea spiritelor – oare Elena îi spusese, sau Nehemia? Celaena deschise gura, dar Maeve ridică o mână.

– Îţi voi da acele răspunsuri. Poţi veni la mine în Doranelle pentru a le primi.

– De ce nu...

Urmă un mârâit din partea lui Rowan la auzul întreruperii.

– Întrucât sunt răspunsuri care necesită timp, îi zise Maeve, apoi adăugă lent, de parcă ar fi savurat fiecare cuvânt în parte: Şi sunt răspunsuri pe care încă nu le-ai câştigat.

– Spune-mi ce pot face pentru a le câştiga şi voi face.

Proasta. Un răspuns demn de o afurisită de proastă.

– E periculos să te oferi fără a cunoaşte preţul.

– Vrei să-ţi arăt harul meu magic? Ţi-l voi arăta. Dar nu aici... nu...

– Nu am niciun interes în a vedea cum îţi depui harul magic la picioarele mele ca pe un sac de grâne. Vreau să văd ce poţi face cu el, Aelin Galathynius – ceea ce deocamdată nu pare a fi cine ştie ce.

Celaenei i se strânse stomacul la auzul blestematului de nume.

– Vreau să văd ce vei deveni în împrejurările potrivite.

– Eu nu...

– Eu nu le permit muritorilor sau corciturilor să intre în Doranelle. Pentru ca o corcitură să intre în regatul meu, aceasta trebuie să se dovedească atât înzestrată, cât şi demnă de asta. Mistward, această fortăreaţă – făcu un gest cu mâna pentru a cuprinde întreaga încăpere – este una dintre multele terenuri de probă. Şi un loc unde toţi cei care nu trec testul îşi pot petrece zilele.

De sub o teamă crescândă, o cuprinse o licărire de dezgust. *Corcitură* – o spusese cu un asemenea dispreţ.

– Şi la ce fel de test mă pot aştepta înainte de a fi considerată demnă?

Maeve făcu un gest spre Rowan, care nu se mişcase de la uşă.

– Vei veni la mine odată ce prinţul Rowan va decide că îţi stăpâneşti harurile. Te va antrena aici. Şi nu vei pune piciorul în Doranelle până ce el nu va socoti pregătirea ta încheiată.

După ce înfruntase prostiile pe care le văzuse în castelul de cleştar – demoni, vrăjitoare, regele – antrenamentul cu Rowan, fie el şi în magie, părea mai degrabă ceva banal.

Dar – dar putea să dureze săptămâni. Luni. Ani. Ceaţa familiară a nimicului îşi făcu simţită apariţia, ameninţând să o sufoce încă o dată. O reprimă destul cât să spună:

– Ceea ce trebuie să ştiu nu este ceva ce poate aştepta...

– Vrei răspunsuri cu privire la chei, moştenitoare din Terrasen? Atunci, acestea te vor aştepta în Doranelle. Restul depinde de tine.

– Întocmai, îi scăpă Celaenei. Vei răspunde întocmai la întrebările mele despre chei.

Maeve zâmbi, şi nu era un lucru prea plăcut.

– În cazul acesta, n-ai uitat *toate* căile noastre.

Când Celaena nu reacţionă, Maeve adăugă:

– Îţi voi răspunde întocmai la toate întrebările tale despre chei.

Poate ar fi fost mai uşor să plece. Să se ducă să găsească o altă fiinţă străveche pe care să o bată la cap în legătură cu adevărul. Celaena inspiră şi expiră, inspiră şi expiră. Maeve fusese acolo – fusese prezentă în zorii acestei lumi, în timpul războaielor Valg. Ea *deţinuse* cheile Wyrd. Ştia cum arătau, ce simţeai când le aveai. Poate că ştia şi unde le ascunsese Brannon – mai ales pe ultima, cheia fără nume, iar dacă Celaena ar fi putut găsi o cale de a fura cheile de la rege, de a-l distruge, de a-i opri armatele şi de a elibera Eyllwe, dacă ar fi putut găsi *măcar* o cheie Wyrd...

– Ce fel de antrenament...

– Prințul Rowan îți va explica detaliile. Deocamdată, te va conduce în apartamentul tău să te odihnești.

Celaena o privi pe Maeve drept în ochii ei ucigători.

– Juri că ai să-mi spui ceea ce trebuie să știu?

– Eu nu-mi încalc promisiunile. Și am impresia că, în această privință, nici tu nu ești ca mama ta.

Căței*a*. *Căței*a voia ea să rostească șuierător. Însă ochii lui Maeve licăriră spre palma dreaptă a Celaenei. Știa totul. Prin intermediul spionilor, al puterii sau al ghicitului, Maeve știa totul despre ea și despre jurământul făcut Nehemiei.

– În ce scop? o întrebă Celaena blând, furia și teama trăgând-o în jos într-o epuizare inevitabilă. Vrei să mă antrenez numai pentru a-mi batjocori talentele?

Maeve își trecu un deget alb ca luna peste capul bufniței.

– Îmi doresc să devii ce ai fost născută să fii. Să devii regină.

*

Să devii regină.

În acea noapte, cuvintele nu-i dădură pace Celaenei – o împiedicară să doarmă, cu toate că era atât de obosită, încât ar fi putut plânge după Silba cea cu ochiul întunecat pentru a-i pune capăt nefericirii. *Regină.* Cuvântul pulsa laolaltă cu buza recent crăpată și care *de asemenea* făcea ca somnul să-i fie inconfortabil.

Îi putea mulțumi lui Rowan pentru asta.

După porunca lui Maeve, Celaena nu se obosise să-și ia rămas-bun înainte de a ieși. Rowan se dăduse din calea ei numai fiindcă Maeve încuviințase cu o mișcare a capului, iar el o urmase pe Celaena pe un coridor îngust care mirosea a carne friptă și a usturoi. Stomacul ei protestase zgomotos, dar probabil că intestinele ei ar fi aruncat totul afară în secunda în

care ar fi înghiţit ceva. Aşa că îl urmase pe Rowan pe coridor, în jos pe scări, fiecare pas alternând între un control de fier al voinţei şi o furie crescândă.

Stângul. *Nehemia.*

Deptul. *Ai făcut un jurământ şi ţi-l vei ţine, prin orice mijloace vor fi necesare.*

Stângul. *Antrenament. Regină.*

Dreptul. *Căţea. Căţea manipulatoare, cu sânge rece, sadică.*

În faţa ei, Rowan păşea tăcut peste pietrele negre ale coridorului. Torţele nu fuseseră încă aprinse, iar în interiorul întunecos de-abia îşi dădea seama că el era prezent. Însă ştia că acolo – fie şi numai fiindcă aproape că simţea mânia radiind dinspre el. Bun. Cel puţin încă o persoană nu era foarte încântată de acest târg.

Antrenament. *Antrenament.*

Toată viaţa ei fusese un antrenament, din clipa în care se născuse. Rowan o putea antrena până leşina şi, atâta timp cât avea să-i aducă răspunsurile cu privire la cheile Wyrd, ea avea să joace până la capăt.

Nici măcar nu avea un tron, o coroană sau o curte. Nu le voia. Şi putea să-l dea jos pe rege şi fiind, pur şi simplu, Celaena Sardothein.

Îşi strânse pumnii.

Nu se întâlniră cu nimeni în timp ce coborâră o scară întortocheată şi porniră apoi pe un alt coridor. Oare locuitorii acelei fortăreţe – Maeve o numise Mistward – ştiau cine era în acel birou de la etaj? Maeve probabil că se simţea bine îngrozindu-i. Poate că ea îi ţinea pe toţi în sclavie printr-un târg sau altul – *corcituri* le spusese ea. Dezgustător. Era dezgustător, să-i ţină acolo numai pentru că aveau o descendenţă mixtă de care nu erau ei vinovaţi.

În cele din urmă, Celaena deschise gura:

– Probabil că tu eşti *foarte* important pentru Majestatea Ei Nemuritoare dacă te însărcinează cu dădăcitul.

– Dat fiind trecutul tău, nu are încredere în nimeni în afară de cei mai buni pentru a te face să stai la locul tău.

O, prinţul voia scandal. Controlul de sine de care dăduse dovadă pe drumul spre fortăreaţă atârna de un fir. Bun.

– S-o faci pe războinicul în pădure nu pare a fi cel mai grozav indicator de har.

– Am luptat pe câmpuri de bătălie cu mult înainte ca tu, părinţii tăi sau stră-unchiul tău să fi fost măcar născuţi.

Ea se zbârli – exact ceea ce-şi dorea el.

– Cu cine să lupţi aici, dacă nu punem la socoteală animalele şi păsările?

Tăcere. Apoi:

– Lumea e un loc cu mult mai mare şi mai periculos decât ţi-ai putea imagina, fetiţă. Consideră-te norocoasă să ai parte de orice antrenament, să ai şansa să te afirmi.

– Am văzut destul din lumea asta mare şi periculoasă, prinţişorule.

Un râs delicat, dezagreabil.

– Aşteaptă puţin, *Aelin*.

O altă împunsătură, iar ea nu putu rezista tentaţiei.

– Nu-mi spune aşa.

– E numele tău. N-am de gând să te strig altfel.

Ea păşi în calea lui, ajungând aproape de acei canini prea ascuţiţi.

– Nimeni de aici nu trebuie să ştie cine sunt. Înţelegi?

Ochii lui verzi luciră, animalici, în întuneric.

– Mătuşa mea mi-a dat o sarcină mai grea decât îşi dă seama.

Mătuşa *mea*. Nu mătuşa *noastră*.

Şi atunci ea rosti cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut rosti în viaţa ei, scăldându-se în ura pură a acestuia.

– Fae ca tine mă fac să înţeleg mai bine acţiunile regelui din Adarlan, aşa cred.

Mai rapid decât ar fi putut ea să simtă, mai rapid decât orice pe lume, el îi dădu un pumn.

Ea se eschivă destul cât să-şi salveze nasul de la a fi zdrobit, însă primi lovitura în gură. Se izbi cu capul de perete şi simţi gustul sângelui. *Bun.*

El se lansă din nou cu acea viteză supranaturală – sau ar fi făcut-o, dar, cu o iuţeală egală, îşi opri cea de-a doua lovitură înainte de a-i fractura maxilarul şi mârâi în faţa ei, grav şi ranchiunos.

Respiraţia ei deveni sacadată în timp ce torcea:

– Fă-o!

El părea mai interesat să-i sfâşie beregata decât să vorbească, însă păstră limita pe care o trasase.

– De ce ţi-aş da ceea ce vrei?

– Eşti la fel de inutil ca restul fraţilor tăi.

El lăsă să-i scape un hohot de râs delicat, fatal, care îi râcâi Celaenei starea de iritare.

– Dacă eşti atât de disperată să mănânci piatră, dă-i înainte: data viitoare te las să încerci să mă nimereşti.

Ea avea destulă minte cât să nu asculte. Dar în sângele ei exista un asemenea vuiet, încât nu mai putea vedea bine, gândi bine, respira bine. Aşa că dădu naibii consecinţele în timp ce se răsucea.

Celaena nu lovi decât aerul – aerul, iar apoi piciorul lui se încolăci după al ei într-o manevră eficientă care o trimise împleticindu-se în perete încă o dată. Imposibil – el o făcuse să se poticnească de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât o novice tremurândă.

El se afla acum la câţiva metri, cu braţele încrucişate. Ea scuipă sânge şi înjură. El zâmbi cu superioritate. Era destul pentru a

o trimite cu repeziciune asupra lui pentru a-l placa, a-i trage un pumn, a-l strangula, nici ea nu știa sigur.

Ea prinse fenta lui de stânga, dar când ea se eschivă spre dreapta, el se mișcă atât de iute, încât, în pofida antrenamentului ei de o viață, se izbi de un coș de jar înnegrit din spatele lui. Zăngănitul reverberă prin coridorul prea tăcut atunci când ea aterizâ pe podeaua de piatră cu fața în jos, cu dinții vibrându-i.

– După cum am spus, rânji batjocoritor Rowan, ai multe de învățat. Despre toate cele.

Cu buza deja durând-o și umflându-se, ea îi spuse exact ce putea să se ducă să-și facă singur.

El porni pe coridor.

– Data viitoare când vei mai spune așa ceva, zise el fără să privească înapoi, peste umăr, te voi pune să tai lemne o lună.

Fumegând, cu ura și rușinea făcându-i chipul să ia foc, Celaena se ridică în picioare. El o abandonă într-o încăpere foarte mică, foarte friguroasă, care părea ceva mai mare decât o celulă de închisoare, lăsând-o să facă cei doi pași înăuntru, înainte de a-i spune:

– Dă-mi armele!

– De ce? Și nu.

Al naibii să fie dacă își imagina că avea să-i dea pumnalele ei.

Cu o mișcare rapidă, el apucă o găleată de apă de lângă ușă și răsturnă conținutul pe podea înainte de-a i-o întinde ei.

– Dă-mi armele!

Antrenamentul cu el avea să fie absolut minunat.

– Spune-mi de ce.

– Nu trebuie să mă explic în fața ta.

– Atunci ne încăierăm iar.

Cu tatuajul lui părând imposibil de întunecat în coridorul slab luminat, el o privi lung pe sub sprâncenele încruntate, de

parcă ar fi vrut să spună: *Tu numeşti* asta *încăierare?* În loc de asta, mârâi:

– Începând din zori, îţi vei câştiga dreptul de a le păstra ajutând la bucătărie. Dacă nu intenţionezi să omori pe cineva din fortăreaţă, atunci n-ai nevoie să fii înarmată. Sau să fii înarmată în timp ce ne antrenăm. Aşa că îţi voi păstra eu pumnalele până ce le vei câştiga înapoi.

Ei bine, asta îi dădea o senzaţie familiară.

– La bucătărie?

El îşi dezveli dinţii într-un rânjet răutăcios.

– Aici, fiecare îşi asumă partea sa de răspundere. Inclusiv prinţesele. Nimeni nu e mai presus de munca grea, mai ales tu.

De parcă ea n-ar fi avut destule cicatrice să-i dovedească asta. Nu că i-ar fi spus lui aşa ceva. Nu ştia ce s-ar fi făcut dacă el ar fi aflat despre Endovier şi ar fi ironizat-o – sau ar fi compătimit-o.

– Aşadar, antrenamentul meu include şi spălatul vaselor?

– Face parte din el.

Din nou, ea ar fi jurat că putea citi cuvintele nerostite din ochii lui: *Şi am de gând să savurez fiecare afurisită de secundă din nefericirea ta.*

– Pentru un ticălos bătrân, cu siguranţă nu te-ai deranjat să înveţi bunele maniere la un moment dat în lunga-ţi existenţă.

Nu avea nicio importanţă că arăta a fi de aproape treizeci de ani.

– De ce mi-aş irosi măgulirea pe o copilă care e deja îndrăgostită de ea însăşi?

– Nu uita, suntem rude.

– Noi doi avem atâta sânge în comun cât am cu porcarul fortăreţei.

Ea îşi simţi nările dilatându-i-se, iar el îi aruncă găleata în faţă. Ea aproape că i-o aruncă înapoi, dar se hotărî că nu voia un nas spart, şi începu să se dezarmeze.

Rowan numără toate armele în timp ce ea le punea în găleată, de parcă ar fi știut deja câte avea, chiar și ascunse. Apoi luă găleata la subraț și trânti ușa fără a-și lua alt rămas-bun decât:

– Să fii gata în zori!

– Ticălos. Ticălos bătrân și împuțit, murmură ea, cercetând camera.

Un pat, o oală de noapte și un lighean de spălat cu apă rece ca gheața. Se gândi dacă să facă o baie, dar hotărî să folosească apa pentru a-și clăti gura și pentru a-și îngriji buza. Era lihnită de foame, dar dacă se ducea să caute de mâncare ar fi putut să întâlnească oameni. Așa că, odată ce-și îngriji buza cât de bine putu cu materialele din sacul ei, se răsturnă în pat, cu hainele împuțite de vagaboandă cu tot, și stătu întinsă timp de mai multe ore.

În camera ei exista o ferestruică fără perdele. Celaena se răsuci în pat pentru a privi peticul înstelat aflat deasupra copacilor care înconjurau fortăreața.

Faptul că se dezlănțuise asupra lui Rowan așa cum o făcuse, îi spusese lucrurile pe care le rostise, încercase să *lupte* cu el... Meritase pumnul pe care îl încasase. Mai mult decât atât, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, cu greu putea fi considerată a fi o ființă umană în acele zile. Își pipăi cu degetele buza spintecată și tresări.

Exploră cerul nopții până ce localiză Cerbul, Regele Nordului. Steaua fixă de deasupra capului cerbului – eterna coroană – indica drumul spre Terrasen. I se spusese că marii conducători ai Terrasenului se transformau în acele stele strălucitoare, astfel încât poporul lor să nu fie niciodată singur – și să știe mereu drumul spre casă. Nu mai pusese piciorul acolo de zece ani. Cât timp îi fusese maestru, Arobynn n-o lăsase, iar după aceea ea nu îndrăznise.

Şoptise adevărul în acea zi, la mormântul Nehemiei. Era pe fugă de atâta vreme, încât nu ştia ce înseamnă să stea în picioare şi să lupte. Celaena expiră şi îşi frecă ochii.

Ceea ce Maeve nu înţelegea, ceea ce nu ar fi putut niciodată să înţeleagă, era cât de mult acea mică prinţesă din Terrasen îi blestemase în urmă cu un deceniu, chiar mai rău decât o făcuse Maeve însăşi. Îi blestemase pe toţi şi apoi lăsase lumea să ardă scrum.

Aşa că Celaena se întoarse cu spatele la stele, cuibărindu-se sub pătura roasă până la urzeală pentru a se proteja de frigul tăios şi închise ochii, încercând să viseze la o altă lume.

O lume unde ea nu era absolut nimeni.

CAPITOLUL 9

Manon Cioc-negru stătea în picioare pe o stâncă de lângă râul umflat de zăpezi, cu ochii închişi, căci vântul umed îi pişca faţa. Erau doar câteva sunete care îi făceau mai multă plăcere decât gemetele oamenilor aflaţi pe moarte, iar vântul era unul dintre acestea.

Să se aplece în voia brizei era cel mai aproape de a zbura în acele zile – cu excepţia viselor, când era din nou în nori, cu mătura ei din fier şi lemn din nou în stare de funcţionare, nu rămăşiţa nefolositoare de lemn care era acum, sufocată în dulapul din camera ei de la Casa Cioc-negru.

Trecuseră zece ani de când gustase ceaţa şi norii şi călărise pe spinarea vântului. Astăzi ar fi fost o zi impecabilă pentru zbor, cu vântul nărăvaş şi iute. Astăzi s-ar fi avântat spre înălţimi.

În spatele ei, Mama Cioc-negru încă vorbea cu bărbatul uriaş din caravană, care îşi spunea duce. Fusese mai mult decât o coincidenţă, bănuia ea, faptul că, îndată ce părăsise câmpul îmbibat de sânge din Fenharrow, primise o chemare de la bunica ei.

Şi mai mult decât o coincidenţă era faptul că ea se aflase la mai puţin de şaptezeci de kilometri de punctul de întâlnire, aflat imediat dincolo de graniţa din Adarlan.

Manon stătea de pază în timp ce bunica ei, Marea Vrăjitoare din clanul Cioc-negru, vorbea cu ducele lângă mâniosul râu Acanthus. Restul sabatului vrăjitoarelor îşi ocupase poziţiile

în jurul micii tabere – douăsprezece vrăjitoare, toate cam de vârsta lui Manon, toate crescute și pregătite împreună. Asemenea lui Manon, nu aveau arme, dar se pare că ducele știa suficient cât să-și dea seama că cele din clanul Cioc-negru nu aveau nevoie de arme pentru a fi mortale.

Nu aveai nevoie de nicio armă atunci când erai una din născare.

Și când erai una dintre Cele Treisprezece ale lui Manon, alături de care ea luptase și zburase în ultima sută de ani... Adesea numai numele sabatului era suficient pentru a-i face pe dușmani s-o ia la goană. Cele Treisprezece n-aveau reputația de a fi miloase – sau de a face greșeli.

Manon cercetă gărzile îmbrăcate cu armuri care înconjurau câmpul. Jumătate dintre oameni le priveau pe vrăjitoarele Cioc-negru, iar ceilalți îi supravegheau pe duce și pe bunica ei. Era o onoare faptul că Marea Vrăjitoare alesese Cele Treisprezece pentru a o păzi – niciun alt sabat al vrăjitoarelor nu era necesar dacă erau prezente Cele Treisprezece.

Manon își concentră atenția asupra gărzii celei mai apropiate. Transpirația lui, vagul iz de frică și mirosul greoi de mosc iscat de epuizare plutiră spre ea. După înfățișare și miros, oamenii călătoriseră timp de câteva săptămâni. Aveau cu ei două furgoane-închisoare. Unul emitea un miros distinct de mascul – și poate un rest de colonie. Celălalt era o femeie. Amândoi miroseau greșit.

Manon se născuse fără suflet, așa spunea bunica ei. Fără suflet și fără inimă, așa cum trebuia să fie un membru Cioc-negru. Era rea până în măduva oaselor, însă oamenii din acele furgoane și ducele miroseau *greșit*. Diferit. Străin.

Garda din apropiere își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Ea îi oferi un zâmbet. El înteți strânsoarea pe plăseaua sabiei.

Deoarece putea, deoarece devenea din ce în ce mai plictisită, Manon își înălță maxilarul și își scoase dinții de fier cu un clănțănit. Garda făcu un pas înapoi, respirația lui devenind tot mai accelerată, iar izul acru de frică din ce în ce mai pregnant.

Cu părul ei alb-argintiu ca luna, cu pielea ca de alabastru și cu ochii ca de aur ars, i se spusese de către bărbații ghinioniști că era frumoasă ca o regină Fae. Însă acei bărbați își dădeau seama prea târziu că frumusețea ei era doar o armă din arsenalul ei înnăscut, iar asta făcea ca lucrurile să fie foarte, foarte amuzante.

Auzi picioare sub care scârțâia zăpada și bucățile de iarbă moartă, iar Manon își întoarse privirea de la garda care tremura și maroniul râu Acanthus care spumega, pentru a descoperi că se apropia bunica ei.

În cei zece ani de când îi dispăruse magia, procesul de îmbătrânire se accelerase. Manon însăși trecuse bine de o sută de ani, însă până în urmă cu zece ani ea nu arătase mai mare de șaisprezece ani. Acum arăta ca de douăzeci și cinci. Îmbătrâneau precum muritorii, își dăduseră de curând seama, nu fără un sentiment de panică. Iar bunica ei...

Robele voluminoase, ample, de culoarea nopții, ale Mamei Cioc-negru pluteau aidoma apei în briza rece. Chipul bunicii ei era acum afectat de ridurile incipiente, iar părul ei ca abanosul era presărat cu argint. Marea Vrăjitoare din Clanul Cioc-negru nu era numai frumoasă – era ispititoare. Chiar și acum, cu anii de muritor apăsând pe pielea ei albă ca osul, exista ceva fascinant în legătură cu Matroana.

Plecăm acum, zise Mama Cioc-negru, mergând spre nord, de-a lungul râului.

În urma lor, oamenii ducelui strângeau rândurile în jurul taberei. Isteț din partea unor muritori să fie atât de precauți atunci când Cele Treisprezece erau prezente – și plictisite.

O singură mişcare a bărbiei lui Manon fu suficientă: Cele Treisprezece intrară. Celelalte douăsprezece santinele păstrară distanţa cerută în spatele lui Manon şi al bunicii ei, cu paşii aproape neauziţi în iarba înzăpezită. Niciuna dintre ele nu putuse să găsească nici măcar o singură Crochan în lunile în care se infiltraseră din oraş în oraş, iar Manon se aştepta mai târziu la o pedeapsă sau alta pentru asta. Biciuirea, poate câteva degete frânte – nimic definitiv, dar avea să fie public. Aceasta era metoda preferată de pedeapsă a bunicii ei: nu *cum*, ci umilirea.

Şi totuşi, ochii negri punctaţi cu aur ai bunicii ei, amintirea de familie a celui mai pur sânge al Clanului Cioc-negru, erau aţintiţi asupra liniei nordice a orizontului, spre pădurea Oakwald şi maiestuosul pisc Colţ Alb, aflat în depărtare. În clanul lor, ochii stropiţi cu aur erau trăsătura cea mai preţuită dintr-un motiv pe care Manon nu se străduise niciodată să-l afle – iar atunci când bunica văzuse că ochii lui Manon erau cu totul din aur pur, de culoare închisă, Matroana o cărase departe de trupul fiicei ei, care încă nu se răcise, şi o proclamase pe Manon moştenitoarea ei incontestabilă.

Bunica ei continuă să meargă, iar Manon n-o grăbi să vorbească. Asta dacă nu voia să-i fie smulsă limba din gură.

– Trebuie să călătorim spre nord, îi spuse bunica în momentul în care tabăra lor fu înghiţită de poalele dealurilor. Vreau ca tu să trimiţi trei dintre Cele Treisprezece în sud, vest şi est. Ele trebuie să caute cunoştinţe şi rude şi să le informeze că ne vom aduna cu toţii în trecătoarea Ferian. Până la ultimul Cioc-negru – nicio vrăjitoare sau santinelă nu va fi lăsată în urmă.

În acele zile nu era nicio diferenţă – toate vrăjitoarele aparţineau unui sabat şi, ca atare, exista o santinelă. Încă de la prăbuşirea regatului vestic, încă de când începuseră să se sfâşie

pentru supraviețuire, fiecare Cioc-negru, Picioare-galbene și Sânge-albastru erau nevoite să fie gata de luptă – gata oricând să-și revendice pământurile sau să moară pentru poporul lor. Manon nu pusese piciorul în fostul Regat al Vrăjitoarelor, nu văzuse niciodată ruinele sau fâșia de pământ care se întindea până la marea apuseană. Nici vreuna dintre Cele Treisprezece nu-l văzuseră, toate rătăcind pribege și exilate din pricina unui blestem al ultimei regine Crochan, rostit în timp ce sângera pe acel câmp legendar de bătălie.

Matroana continuă, fără a-și lua privirea de la munți.

– Dacă santinelele tale văd alți membri ai celorlalte clanuri, ei trebuie să le informeze despre adunarea din trecătoare. Fără lupte, fără provocări – să transmită doar mesajul.

Dinții din metal ai bunicii aruncară sclipiri în soarele după-amiezii. Asemenea celor mai multe vrăjitoare – cele care se născuseră în Regatul Vrăjitoarelor și luptaseră în alianța Dinților-de-fier pentru a scutura lanțurile reginelor Crochan – Mama Cioc-negru își purta mereu dinții din metal la vedere. Manon n-o văzuse niciodată retrăgându-i.

Manon își înghiți întrebările. Trecătoarea Ferian – bucata de pământ dintre Colț Alb și munții Ruhnn, și una dintre puținele trecători aflate între pământurile fertile din est și Pustiul Vestic.

Manon mai străbătuse la pas labirintul de peșteri și prăpăstii încrustat în zăpadă – doar o singură dată, împreună cu Cele Treisprezece și cu alte două sabaturi de vrăjitoare, imediat după ce magia dispăruse, atunci când erau cu toatele aproape oarbe, surde și mute din pricina agoniei de a fi fost brusc pedepsite. Jumătate dintre celelalte vrăjitoare nu reușiseră să iasă din trecătoare. Cele Treisprezece supraviețuiseră cu greu, iar Manon aproape că își pierduse un braț atunci când o peșteră de gheață se surpase. Aproape că și-l pierduse, dar și-l

păstrase grație iuțelii de minte a lui Asterin, locțiitoarea ei, și forței brute a lui Sorrel, cealaltă locțiitoare. Trecătoarea Ferian; de atunci, Manon nu mai revenise. Trecuseră luni de când circulau zvonuri care spuneau că acolo sălășluiesc lucruri mult mai întunecate decât vrăjitoarele.

– Baba Picioare-galbene a murit.

Manon întoarse repede capul spre bunica ei, care zâmbea vag.

– Ucisă în Rifthold. Ducele a primit vorbă. Nimeni nu știe cine sau de ce.

– Vrăjitoare Crochan?

– Se poate.

Zâmbetul Mamei Cioc-negru se lăți, lăsând la vedere dinții din fier pătați de rugină.

– Regele din Adarlan ne-a invitat să ne adunăm în trecătoarea Ferian. El spune că are acolo un dar pentru noi.

Manon cumpăni ceea ce știa despre regele malițios, letal, hotărât să cucerească lumea. Responsabilitatea ei, atât în calitate de conducătoare a Sabatului, cât și de moștenitoare, era să o țină în viață pe bunica ei; era instinctul de a anticipa orice capcană, fiecare potențială amenințare.

– Ar putea fi o capcană. Să ne adune într-un singur loc și apoi să ne distrugă. Poate că el lucrează cu clanul Crochan. Sau poate cu cei din Sânge-albastru. Întotdeauna și-au dorit să se proclame Înaltele Vrăjitoare ale tuturor Clanurilor Dinți-de-fier.

– O, nu cred, toarse Mama Cioc-negru, încrețindu-și ochii ei de abanos, care păreau infinit de adânci, întrucât regele ne-a făcut o ofertă. Le-a făcut o ofertă tuturor clanurilor Dinți-de-fier.

Manon așteptă, cu toate că ar fi putut să scoată mațele cuiva numai pentru a-și domoli nefericita nerăbdare.

– Regele are nevoie de călăreți, îi spuse Mama Cioc-negru, continuând să se zgâiască spre orizont. Călăreți pentru balaurii

săi cu două picioare și aripi – pentru a-și alcătui cavaleria ușoară. I-a crescut în trecătoare în toți acești ani.

Trecuse ceva timp – afurisit de mult –, dar Manon simțea iețele sorții răsucindu-se în jurul lor, din ce în ce mai strâns.

– Și când vom fi terminat, când îl vom fi slujit, ne va permite să păstrăm balaurii, pentru a ne ajuta să ne revendicăm Deșerturile de la porcii de muritori care sălășluiesc acum acolo.

Un fior aprig, sălbatic, îi străpunse pieptul lui Manon. Urmărind privirea Matroanei, Manon privi spre orizont, unde munții încă erau înveliți în mantia iernii. Să zboare din nou, să se avânte printre trecătorile montane, să vâneze prada așa cum fuseseră născute să o facă...

Nu se comparau cu măturile fermecate din lemn și fier.

Dar balaurii aveau să fie minunați.

CAPITOLUL 10

După o extenuantă zi de antrenament pentru noii recruţi, evitându-l pe Dorian şi ţinându-se departe de ochii vigilenţi ai regelui, Chaol aproape că ajunsese în apartamentul său, mai mult decât gata să doarmă, când observă că doi dintre oamenii săi lipseau de la posturile lor, dincolo de zidurile Marii Săli. Ceilalţi doi oameni care rămăseseră săriră ca arşi atunci când el se opri brusc.

Nu era ceva neobişnuit ca gărzile să lipsească dintr-un schimb. Dacă un om era bolnav, dacă aveau nenorociri în familie, Chaol găsise mereu un înlocuitor, însă două gărzi care lipseau, fără să se arate vreun înlocuitor...

Ar fi mai bine ca unul dintre voi să înceapă să vorbească, scrâşni el.

Unul dintre oameni îşi drese glasul – o gardă mai nouă, care tocmai îşi încheiase pregătirea, cu trei luni în urmă. Şi celălalt era relativ nou, motiv pentru care fuseseră repartizaţi în schimbul de noapte din afara Marii Săli goale. Însă îi pusese sub supravegherea presupus responsabilă şi grijulie a *celorlalte* două gărzi, ambii având deja trei ani de serviciu.

Garda care îşi dresese glasul se înroşi.

– Se sp... ei au zis... Ah, căpitane, ei au spus că nimeni nu va observa că au dispărut, de vreme ce e Marea Sală, şi e pustie şi, ah...

– Foloseşte-te de cuvinte, pronunţă scurt Chaol.

Avea de gând *să-i omoare* pe cei doi dezertori.

– Petrecerea generalului, domnule, zise celălalt. Generalul Ashryver a trecut pe lângă ei, în drum spre Rifthold, și i-a invitat să i se alăture. A spus că nu veți avea nimic împotrivă, așa că s-au dus cu el.

Un mușchi al mandibulei i se răsuci. Sigur că Aedion făcuse asta.

– Și voi doi, bubui Chaol, nu ați considerat că ar fi de folos să raportați asta cuiva?

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, zise cel de al doilea, noi eram... noi n-am vrut să credeți că suntem turnători. Și, în fond, e doar Marea Sală...

– Răspuns greșit, mârâi Chaol. Sunteți amândoi de tură dublă timp de o lună – în grădini.

Unde încă era frig.

– Timpul vostru liber e ca și inexistent. Și dacă *vreodată* veți omite să raportați părăsirea postului de către o altă gardă, dispăreți amândoi. S-a înțeles?

Când primi o confirmare murmurată, porni spre poarta din față a castelului. Pe naiba avea el să mai doarmă acum. Avea două gărzi de căutat în Rifthold... și, pe deasupra, avea de schimbat vreo două vorbe cu un general.

*

Aedion închiriase o tavernă întreagă. La ușă erau oameni care împiedicau intrarea nepoftiților, dar o căutătură aruncată de Chaol și o străfulgerare a mânerului sabiei lui în formă de vultur îi făcură să se dea la o parte. Taverna era înțesată de diferiți nobili, de câteva femei, care ar fi putut fi curtezane sau curtene, și de bărbați – o mulțime de bărbați beți, turbulenți. Jocuri de cărți, zaruri, cântece deșucheate după muzica produsă de un mic cvintet aflat lângă focul zgomotos, mese pe care

berea curgea în voie, sticle de vin spumant... Oare Aedion urma să plătească pentru toate cu banii lui pătaţi de sânge, sau regele?

Chaol le zări pe cele două gărzi, plus încă vreo şase soldaţi, jucând cărţi, cu femei în braţe, rânjind ca nişte împieliţaţi. Până ce îl văzură.

Încă se mai ploconeau atunci când Chaol îi trimise pachet – înapoi la castel, unde avea de gând să se ocupe de ei a doua zi. Nu se putea decide dacă meritau să-şi piardă posturile, de vreme ce Aedion îi minţise, şi nici nu-i plăcea să facă asemenea alegeri dacă nu medita la ele peste noapte. Aşa că oamenii ieşiră în noaptea geroasă. Apoi, Chaol porni în căutarea generalului.

Însă nimeni nu ştia unde era. La început, cineva îl trimise pe Chaol sus, într-una dintre camerele de oaspeţi ale tavernei. Unde, într-adevăr, le găsi pe cele două femei alături de care Aedion se furişase sus – dar între ele era un alt bărbat. Chaol ceru să ştie doar unde plecase generalul. Femeile îi spuseră că îl văzuseră jucând zaruri în pivniţă cu nişte nobili de rang înalt, mascaţi. Aşa că el se năpusti într-acolo. Şi, într-adevăr, nobilii de rang înalt, mascaţi se aflau acolo. Aceştia se prefăceau a fi nişte simpli petrecăreţi, însă Chaol îi recunoscu, chiar dacă nu-i strigă pe nume. Insistară că Aedion fusese văzut ultima dată cântând la scripcă în încăperea principală.

Astfel încât Chaol urcă din nou. Aedion cu siguranţă că nu cânta la scripcă. Şi nici la tobă, sau la alăută, sau la cimpoi. De fapt, se părea că Aedion Ashryver nici măcar nu era prezent la propria-i petrecere.

O curtezană veni spre Chaol pentru a-şi vinde nurii şi s-ar fi îndepărtat la mârâitul lui dacă el nu i-ar fi oferit o monedă de argint pentru informaţii despre general. Femeia îl văzuse plecând cu o oră în urmă – la braţ cu unul dintre rivalii săi. Se

îndreptau spre o locaţie mai *intimă*, însă ea nu ştia unde. Dacă Aedion nu mai era acolo, atunci... Chaol se întoarse la castel.

Dar mai auzise încă o informaţie. Legiunea Bane avea să ajungă în curând, aşa ziceau oamenii, iar când legiunea avea să coboare în oraş, plănuiau să le arate celor din Rifthold un nou nivel de depravare. Aparent, erau invitate toate gărzile lui Chaol.

Era ultimul lucru pe care îl voia sau de care avea nevoie – o întreagă legiune de războinici letali dând frâu liber distrugerilor şi distrăgându-le atenţia oamenilor săi. Dacă se întâmpla asta, regele s-ar fi putut uita prea îndeaproape la Chaol – sau l-ar fi întrebat unde dispărea uneori.

Aşa că avea nevoie de mai mult decât să schimbe vreo două vorbe cu Aedion. Avea nevoie să găsească ceva folositor împotriva lui, astfel încât Aedion să cadă de acord să *nu* dea acele petreceri şi să jure să-şi ţină oamenii sub control. Mâine noapte avea de gând să meargă la orice petrecere ar fi dat Aedion.

Şi să vadă ce pârghii putea găsi.

CAPITOLUL 11

Îngheţată de frig şi cu dureri din pricina faptului că tremurase toată noaptea, Celaena se trezi înainte de ivirea zorilor în cămăruţa ei nenorocită şi găsi un vas de fildeş dincolo de uşă. Era plin cu o alifie care mirosea a mentă şi a rozmarin, iar dedesubt se afla un bilet scris cu litere mărunte, concise.

Ai meritat-o. Maeve îţi transmite urările ei de însănătoşire grabnică.

Pufnind la gândul predicii pe care probabil că Rowan o primise şi cum trebuie să-l fi călcat pe nervi să-i aducă darul, Celaena îşi întinse alifia pe buza umflată. O privire aruncată în ciobul de oglindă de deasupra scrinului îi demonstră că avusese parte şi de zile mai bune. Şi că nu avea să mai bea vin sau să mănânce turte. Sau să lase să mai treacă o zi fără să facă baie.

Aparent, Rowan era de acord, căci îi lăsase, de asemenea, câteva urcioare cu apă, nişte săpun şi un rând de haine: lenjerie de corp albă, o cămaşă largă, o bluză de purtat peste armură, de culoare gri deschis, şi o mantie asemănătoare celei pe care el o purtase în ziua precedentă. Deşi simplu, materialul era gros şi de bună calitate.

Celaena se spălă cât de bine putu, tremurând din cauza frigului care se strecura înăuntru venind dinspre pădurea înceţoşată. Dintr-odată, cuprinsă de nostalgia imensului bazin de îmbăiere de la palat, se şterse rapid şi se strecură în haine, mulţumită de grosimea lor.

Dinţii refuzau să se oprească din clănţănit. De fapt, nu conteniseră să-i clănţăne toată noaptea. Faptul că acum avea părul ud nu o ajuta, nici măcar după ce şi-l împletise la loc în cosiţe. Îşi vârî picioarele în cizmele din piele lungi până la genunchi şi îşi legă eşarfa roşie şi groasă în jurul taliei cât de strâns reuşi fără a-şi pierde abilitatea de a merge, sperând să-i dea *ceva* formă, dar...

Celaena privi supărată în oglindă. Slăbise – îndeajuns încât faţa ei să arate la fel de scofâlcită cum se simţea. Până şi părul îi ajunsese tern şi moale. Alifia deja rezolvase umflătura, însă nu şi culoarea. Măcar era din nou curată, chiar dacă îngheţată până în măduva oaselor. Şi... prea bine îmbrăcată pentru treaba de la bucătărie. Oftând, îşi desfăcu eşarfa şi se descotorosi de bluza de pus peste armură, aruncându-le pe pat. O, zeilor, mâinile îi erau atât de reci, încât inelul de pe deget îi aluneca şi se răsucea. Ştia că era o greşeală, dar se uită oricum la el, la ametistul întunecat în lumina zorilor de zi.

Ce ar fi priceput Chaol din toate astea? La urma urmelor, ea era acolo din cauza lui. Nu doar acolo, în acel loc fizic, ci acolo, înăuntrul acestei oboseli nemărginite, în durerea aproape constantă din pieptul ei. Nu era vina lui că Nehemia murise, nu când prinţesa orchestrase totul. Şi totuşi, el ţinuse secrete informaţiile faţă de ea. El îl alesese pe *rege*. Cu toate că pretinsese că o iubea, el încă îl slujea cu loialitate pe acel monstru. Poate că fusese o proastă pentru că îl lăsase să intre în viaţa ei, pentru că visase la o lume unde ea putea să nu ia în seamă faptul că el era căpitanul omului care îi zguduise ei viaţa, iar şi iar.

Durerea din piept i se acutiză suficient cât să-i fie greu să respire. Rămase acolo preţ de o clipă, luptându-se să înăbuşe sentimentul, lăsându-l să se scufunde în ceaţa care îi umplea sufletul, apoi porni cu paşi apăsaţi spre uşă.

*

Un avantaj al îndatoririi privind spălarea vaselor era faptul că la bucătărie era cald. Foarte cald, chiar. În cuptorul imens din cărămidă și în vatră focul ardea cu flacără vie, alungând pâcla dimineții care se strecurase dintre copacii de dincolo de nișa cu ferestre care se afla deasupra chiuvetelor din cupru. În bucătărie mai erau doar două persoane – un bărbat cocoșat, care avea grijă de oalele care bolboroseau pe plită, și un tânăr așezat la o masă care împărțea bucătăria în două, tăind ceapă și supraveghind ceva ce mirosea a pâine. Pe Wyrd, îi era foame. Pâinea mirosea divin. Și ce era în oalele alea?

În pofida orei absurd de matinale, murmurul vesel al tânărului se lovea de pietrele de pe casa scării, dar acum tăcuse, ambii bărbați oprindu-se din ceea ce făceau atunci când Rowan pășise pe treptele care duceau în bucătărie. Prințul Fae o așteptase pe coridor, cu brațele încrucișate, deja plictisit, însă ochii săi strălucitori ca ai unui animal erau ușor mijiți, de parcă ar fi sperat pe jumătate ca ea să fi dormit prea mult și astfel să-i dea lui prilejul de a o pedepsi. Ca nemuritor, probabil că avea o răbdare și o creativitate nemărginite atunci când era vorba să se gândească la niște nenorocite de pedepse.

Rowan i se adresă bărbatului de lângă vatră – atât de liniștit, încât Celaena se întrebă dacă prințul învățase asta sau se născuse așa.

– Noul ajutor de spălător de vase pentru schimbul de dimineață. După micul dejun, îmi aparține mie pentru restul zilei.

Aparent, lipsa salutului nu era la el ceva personal. Rowan o privea cu sprâncenele ridicate, iar ea îi citea cuvintele în ochi la fel de clare ca atunci când le-ar fi rostit: *Tu ai vrut să rămâi anonimă, așa că dă-i înainte, prințesă. Prezintă-te sub ce nume dorești.*

Cel puţin o ascultase în seara precedentă.

– Elentiya, reuşi ea să articuleze. Numele meu este Elentiya.

I se strânse stomacul.

Slavă zeilor că Rowan nu pufni la auzul numelui! Ar fi putut să-i scoată maţele – sau măcar ar fi încercat să o facă – dacă el şi-ar fi râs de numele pe care i-l dăduse Nehemia.

Bătrânul înaintă şonticăind, ştergându-şi mâinile noduroase de un şorţ alb, scrobit. Hainele lui cafenii din lână erau simple şi uzate – pe alocuri roase până la urzeală – iar el părea să aibă probleme cu genunchiul stâng, însă părul alb îi era dat pe spate, lăsându-i liberă faţa arsă de soare. Făcu o plecăciune ţeapănă.

– Frumos din partea dumneavoastră, prinţe, că ne-aţi găsit un ajutor în plus.

Ochii lui căprui stăruiră asupra Celaenei cu o privire care dădea de înţeles că nu se lăsa păcălit.

– Ai mai lucrat vreodată la bucătărie?

În pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse, a locurilor, a obiectelor şi a oamenilor pe care îi văzuse, fu nevoită să spună că nu.

– Păi, sper că înveţi repede şi că ai picioare iuţi.

– Mă voi strădui.

Se pare că era tot ceea ce dorea Rowan să audă înainte de a pleca, cu paşi neauziţi, cu mişcări line şi puternice. Doar privindu-l îşi dădea seama că în seara anterioară el nu-şi pusese mintea cu ea atunci când o pocnise. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut zdrobi maxilarul.

– Eu sunt Emrys, se prezentă bătrânul.

Porni grăbit spre cuptor, înşfăcând de la perete o lopată plată şi lungă din lemn pentru a scoate o franzelă rumenă din cuptor. Prezentarea încheiată. Bine. Fără nimicuri dezlânate sau zâmbete sau altceva de genul acesta. Însă urechile lui...

Corcituri. Din părul alb al lui Emrys se iţeau semnele moştenirii sale Fae.

– Iar el e Luca, continuă bătrânul, arătând spre tânărul aflat la masa de lucru.

Deşi un suport plin de oale şi tigăi din metal care atârna din tavan îi bloca parţial vederea, el îi oferi Celaenei un zâmbet larg, de sub claia lui de bucle roşcate zburlite. Probabil că era cu cel puţin câţiva ani mai mic decât ea şi încă nu ajunsese la înălţimea deplină şi la lăţimea maximă a umerilor. Nu avea nici haine potrivite, date fiind mânecile foarte scurte ale banalei sale tunici cafenii.

– Mă tem că tu şi cu el veţi împărţi multe dintre treburile din bucătărie.

– O, e absolut îngrozitoare, ciripi Luca, fonfăind cu voce tare din pricina mirosului cepelor pe care le tăia, dar te vei obişnui. Cu toate că s-ar putea să nu te obişnuieşti să te trezeşti înaintea zorilor.

Emrys se uită urât la tânăr, iar Luca se corijă:

– Măcar compania e plăcută.

Ea îi oferi cea mai bună încercare de încuviinţare printr-o mişcare a capului şi examină din nou locul. În spatele lui Luca văzu un al doilea şir de trepte spiralate care urcau, ieşind din raza vizuală. Cele două dulapuri înalte de pe fiecare parte erau pline cu veselă şi tacâmuri uzate, dacă nu crăpate. Partea de sus a unei uşi din lemn de lângă ferestre era larg deschisă, o perdea de pomi şi ceaţa învârtejindu-se dincolo de un luminiş cu iarbă. Dincolo de acestea, inelul de megaliţi se înălţa asemenea unor străjeri eterni.

Îl surprinse pe Emrys studiindu-i mâinile şi le întinse în faţă, cu toate cicatricele la vedere.

– Deja schilodite şi distruse, aşa că nu mă vei prinde bocind din pricina unghiilor rupte.

– Mamă, apără-mă! Ce ai păţit?

Dar chiar în timp ce o întreba, ea îl văzu punând lucrurile cap la cap – îl văzu descifrându-i accentul, examinându-i buza rănită şi cearcănele.

– Adarlan ar face aşa ceva unei persoane.

Cuţitul lui Luca bufni pe masă, însă Celaena nu-şi luă privirea de la bătrân.

– Dă-mi să fac orice vrei. Orice.

Voia să-l lase pe Rowan să creadă că era alintată şi egoistă. Era, dar voia muşchi şi mai inflamaţi şi mâini şi mai bătătorite şi să cadă în pat atât de obosită, încât să nu viseze, să nu gândească, să nu mai simtă nimic.

Emrys plescăi din limbă. Era atât de multă milă în ochii bărbatului, încât, preţ de o secundă, Celaena se gândi dacă nu era mai bine să îi rupă capul.

– Termină cepele! Luca, tu vezi de pâine! Trebuie să mă apuc de caserole.

Celaena ocupă locul de la capătul mesei, pe care tocmai îl eliberase Luca, trecând pe lângă vatra imensă – un obiect mamut din piatră antică, sculptat cu simboluri şi chipuri ciudate. Până şi stâlpii coşului pentru jar fuseseră modelaţi sub forma unor figuri în picioare, iar deasupra poliţei înguste se găsea un set de nouă figurine din fier. Zei şi zeiţe.

Celaena îşi luă repede privirea de la cele două femei din centru – una cu o stea şi înarmată cu un arc şi o tolbă cu săgeţi, cealaltă purtând un disc din bronz între mâinile ridicate. Putea să jure că le simţise urmărind-o cu privirea.

*

Micul dejun fu ca la o casă de nebuni.

Pe măsură ce zorile umpleau ferestrele cu o lumină aurie, haosul pogorî asupra bucătăriei, oamenii intrând şi ieşind

grăbiți. Nu existau servitori, ci doar oameni afectați de vreme care își făceau treburile sau ajutau deoarece așa aveau chef. Butoaie de ouă, cartofi și legume dispăreau de îndată ce erau puse pe masă, pierind în sus pe scări și ajungând în ceea ce trebuie că era sufrageria. Carafe de apă, de lapte, de ceva ce numai zeii puteau ști ce este, erau cărate sus. Celaena fu prezentată unor oameni, dar cei mai mulți nu aruncară nici măcar o privire în direcția ei.

Era o schimbare minunată față de obișnuitele priviri holbate și teroare și șoapte care îi marcaseră ultimii zece ani din viață. Avea senzația că Rowan avea să-și țină gura în legătură cu identitatea ei, fie chiar și numai pentru că părea că ura să discute cu ceilalți la fel de mult ca și ea. În bucătărie, tăind legume și spălând tigăi, ea era în mod absolut un strașnic nimeni.

Cuțitul tocit fu un coșmar atunci când trebui să taie ciuperci, arpagic și o nesfârșită avalanșă de cartofi. Nimeni, poate cu excepția lui Emrys, a cărui privire vedea tot, nu părea să observe feliile ei perfecte. Cineva se mărginea numai să le adune și să le arunce într-o oală, spunându-i apoi să taie altceva.

Apoi – nimic. Toată lumea, cu excepția celor doi companioni ai ei, dispăru pe scări în sus, iar dinspre trepte se auziră râsete adormite, mormăieli și clinchet de argintărie. Ruptă de foame, Celaena se uita tânjind la mâncarea rămasă pe masa de lucru când îl surprinse pe Luca privind lung la ea.

– Dă-i drumul, îi spuse el zâmbind înainte de a-l ajuta pe Emrys să ridice un ceaun masiv și să-l ducă spre chiuvetă.

Chiar și în nebunia ultimei ore, Luca reușise să sporovăiască cu aproape toate persoanele care veniseră în bucătărie, vocea și râsul său plutind peste zăngănitul oalelor și al ordinelor rostite scurt.

– Vei fi ocupată o vreme cu farfuriile alea, așa că ai putea foarte bine să mănânci acum.

Într-adevăr, lângă chiuvete se adunase deja un *munte* de farfurii și de oale. Ceaunul singur i-ar fi luat o veșnicie, așa că Celaena tropăi spre masă și se servi cu niște ouă și cartofi, își turnă o ceașcă de ceai și se apucă să mănânce.

Devorat ar fi fost un cuvânt mai potrivit pentru ceea ce făcea ea. O, zeilor, era delicios! În decurs de câteva clipe, ea consumase două felii de pâine prăjită încărcate cu ouă, după care se apucase de cartofii prăjiți, care erau la fel de absurd de buni ca și ouăle. Renunță la ceai în favoarea unui pahar din cel mai onctuos lapte pe care îl gustase vreodată. Nu că ea ar fi băut vreodată cu adevărat lapte, de vreme ce avusese parte de sucuri exotice în Rifthold, dar... Își ridică privirea din farfurie pentru a descoperi că Emrys și Luca o priveau, cu gurile căscate, din dreptul vetrei.

– O, zeilor din ceruri, zise bătrânul, venind să se așeze la masă. Când ai mâncat ultima dată?

Mâncare bună ca aceasta? De mult timp, iar dacă Rowan se întorcea la un moment dat, ea nu voia să se clatine din pricina foamei. Antrenament magic. Avea să fie îngrozitor, cu siguranță, dar ea avea să-l facă – pentru a-și îndeplini partea ei de înțelegere cu Maeve, și pentru a-și onora jurământul făcut Nehemiei. Brusc, nemaifiindu-i atât de foame, lăsă furculița jos.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– O, mănâncă atât cât îți place, îi zise Emrys. Pentru un bucătar nu e nimic mai îmbucurător decât să vadă că cineva îi savurează mâncarea.

O spuse cu atâta umor și bunătate, încât aproape că o enervă.

Cum ar fi reacționat ei dacă ar fi știut ce lucruri făcuse? Ce ar fi făcut dacă ar fi știut de sângele vărsat de ea, despre cum îl torturase pe Grave și îl făcuse bucăți-bucățele, de felul în care îi scosese mațele lui Archer în canalizare? De modul în care își dezamăgise prietenul? Dezamăgise o mulțime de oameni.

Se aşezară la masă, vizibil mai tăcuţi. Nu îi adresară nicio întrebare. Ceea ce era perfect, deoarece nu prea voia să înceapă o conversaţie. Oricum, n-avea să rămână acolo mult timp. Emrys şi Luca se mulţumiră să discute între ei, sporovăind despre pregătirea pe care Luca o avea de făcut cu nişte santinele pe creneluri în acea zi, despre plăcintele cu carne pe care Emrys avea să le pregătească pentru prânz, despre ploile de primăvară care urmau şi care puteau să strice festivalul Beltane la fel ca în anul precedent. Ce lucruri banale despre care să vorbeşti, despre care să-ţi faci griji.

Comunicau uşor unul cu altul – erau, în felul lor, o familie.

Neprihăniţi de un imperiu vătămător, de ani de brutalitate, de sclavie şi de vărsare de sânge. Aproape că vedea cele trei suflete din bucătărie, aliniate unul lângă celălalt: ale lor, curate şi strălucitoare, al ei, o flacără întunecată şi pâlpâitoare.

Nu lăsa lumina să se stingă. Ultimele cuvinte pe care i le adresase Nehemia în acea noapte petrecută în tunele. Celaena împingea mâncarea în farfurie. Nu cunoscuse pe nimeni a cărui viaţă să nu fi fost umbrită de Adarlan. De-abia îşi amintea scurţii ei ani dinainte ca tot continentul să fie luat în sclavie, când Terrasen încă era liber.

Nu-şi amintea cum e să fii liber.

O gaură se căsca la picioarele ei, atât de adâncă, încât trebui să se mişte pentru a nu fi înghiţită cu totul.

Era pe punctul de a începe să spele vasele, când Luca, de pe partea opusă a mesei, zise:

– Aşadar, fie eşti foarte importantă, fie foarte ghinionistă dacă Rowan te antrenează pentru a intra în Doranelle.

Blestemată era un cuvânt mai potrivit, însă îşi ţinu gura închisă. Emrys o privea cu un interes precaut.

– Pentru *asta* te antrenezi, nu?

– Nu pentru asta sunteţi aici cu toţii?

Cuvintele ieşiră mai plate decât s-ar fi aşteptat.

Luca îi răspunse:

– Ba da, dar mai am de aşteptat câţiva ani până voi afla dacă le satisfac aşteptările.

Ani. *Ani?* Maeve nu putea să vrea aşa ceva pentru ea. Se uită la Emrys.

– De când te antrenezi?

Bătrânul pufni:

– O, aveam cam cincisprezece ani când am venit aici şi am lucrat pentru ei cam... zece ani şi n-am fost niciodată destul de demn. Prea comun. Apoi am decis că mai bine am o casă şi propria bucătărie decât să fiu privit de sus în Doranelle pentru tot restul zilelor mele. Nu a durut, pentru că şi perechea mea simţea la fel. Ai să-l cunoşti destul de curând. Apare mereu pentru a fura mâncare pentru el şi oamenii lui.

Chicoti, iar Luca rânji.

Pereche – nu soţ. Fae aveau perechi: o legătură de nedesfăcut, mai profundă decât mariajul, care dura şi dincolo de moarte. Celaena îl întrebă:

– Aşadar, voi sunteţi toţi... corcituri?

Luca încremeni, dar îi oferi un zâmbet în timp ce-i răspunse:

– Numai Fae pur-sânge ne spun aşa. Noi preferăm semi-Fae. Dar, da, cei mai mulţi dintre noi ne-am născut din mame muritoare, având taţi care n-au ştiut că ne-au dat viaţă. De obicei, cei înzestraţi sunt duşi în Doranelle, dar noi, odraslele *comune,* fiindcă oamenii tot nu se simt confortabil cu noi, aşadar... venim aici, în Mistward. Sau în celelalte avanposturi de la graniţă. Câţiva primesc permisiunea de a merge în Doranelle, aşa că mulţi vin pur şi simplu aici pentru a trăi printre ai lor.

Luca mijii ochii privindu-i urechile.

– Se pare că tu ai mai mult sânge uman decât Fae.

– Asta fiindcă nu sunt corcitură.

Nu voia să le mai împărtăşească şi alte detalii.

– Poţi să te transformi? o întrebă Luca.

Emrys îi aruncă o privire de avertizare.

– *Tu* poţi? îl întrebă ea.

– O, nu. Niciunul dintre noi nu poate. Dacă am fi putut, probabil că am fi fost în Doranelle împreună cu restul de progenituri „înzestrate" pe care Maeve le colecţionează cu plăcere.

Emrys mârâi:

– Ai grijă, Luca!

– Maeve nu neagă asta, aşa că de ce aş face-o eu? Asta spun şi Bas şi ceilalţi. Oricum, există câteva santinele aici care au forme secundare, cum ar fi Malakai – perechea lui Emrys, şi care sunt aici pentru că aşa vor.

Nu era deloc surprinsă că Maeve era interesată de cei înzestraţi – sau că Maeve le încuia uşa în nas celor nefolositori.

– Voi doi aveţi... talente?

– Vrei să spui haruri magice? întrebă Luca, zâmbind şăgalnic. O, nu – niciunul dintre noi nu are vreo picătură. Am auzit că oricum pe continentul tău au fost dintotdeauna mai mulţi înzestraţi decât la noi şi într-o varietate mai mare. Spune, e adevărat că acolo totul s-a isprăvit?

Ea dădu afirmativ din cap. Luca fluieră încetişor. Deschise gura pentru a mai întreba ceva, însă ea nu prea avea chef să vorbească despre asta, aşa că întrebă:

– Are cineva de-aici, de la fortăreaţă, magie?

Poate că ar fi putut să-i spună la ce anume să se aştepte de la Rowan – şi de la Maeve.

Luca ridică din umeri.

– Unii. Au doar o urmă dintr-o chestie plictisitoare, cum ar fi să încurajeze plantele să crească sau să descopere apă, să convingă ploaia să înceapă. Nu că ne-ar trebui asta pe aici.

Era limpede că n-aveau cum să-i fie de folos în ceea ce-i privea pe Rowan sau pe Maeve. Grozav.

– Dar, continuă Luca, nimeni de aici nu posedă abilități captivante sau rare, cum ar fi transformarea formei în orice ar vrea sau controlul focului – auzind aceasta stomacul i se strânse – sau vedere oraculară. Am avut aici o femeie pribeagă, acum doi ani, cu un har brut al magiei – putea să facă orice dorea, să cheme orice element. A stat aici o săptămână înainte ca Maeve să o cheme în Doranelle, iar de atunci n-am mai auzit de ea. Mare păcat – era și foarte drăguță. Însă aici e la fel ca oriunde: câțiva oameni cu o jalnică urmă de puteri de bază care sunt, într-adevăr, amuzanți doar pentru fermieri.

Emrys plescăi din limbă.

– Ar trebui să te rogi zeilor să nu te trăsnească fiindcă vorbești astfel.

Luca mormăi, dând ochii peste cap, dar Emrys își continuă predica, gesticulând înspre tânăr cu ceașca lui de ceai.

– Acele puteri ne-au fost date de către ei cu mult timp în urmă – daruri de care aveam nevoie pentru a supraviețui – și au trecut de la o generație la alta. Sigur că trebuiau să se alinieze cu elementele și, desigur, s-au diluat după atâta timp.

Celaena aruncă o privire la figurinele din fier de pe poliță. Se gândi să spună că unii credeau că zeii se împerecheaseră cu oamenii și le dăduseră magia în acest fel, dar... asta ar fi însemnat să vorbească mai mult decât era necesar. Își lăsă capul pe o parte.

– Ce știi despre Rowan? Câți ani are?

Cu cât afla mai mult, cu atât mai bine.

Emrys cuprinse ceașca de ceai cu ambele mâini.

– El e unul dintre puținii Fae pe care îi vedem pe la Mistward – se oprește din când în când aici pentru a recupera mesaje pentru Maeve, însă evită mulțimile. Niciodată nu

rămâne peste noapte. Uneori, vine cu alţii asemenea lui – vezi tu, sunt şase care o slujesc îndeaproape pe regină pe post de conducători de război sau spioni. Nu vorbesc niciodată cu noi, iar noi nu auzim decât zvonuri despre unde se duc şi ce fac. L-am cunoscut pe Rowan când am venit aici pentru prima dată. Nu că l-aş cunoaşte cu adevărat, nu uita. Câteodată e plecat ani la rând, în serviciul Majestăţii Sale. Când aveam cincisprezece ani, cei mai în vârstă oameni care locuiau aici îl cunoscuseră încă de când erau copilandri, aşadar... aş zice că e foarte bătrân.

– Şi rău ca o năpârcă, murmură Luca.

Emrys îi aruncă o privire plină de înţeles.

– Ai face mai bine să-ţi ţii limba.

Aruncă o privire spre uşă, de parcă Rowan ar fi pândit de acolo. Când privirea îi poposi din nou asupra Celaenei, era plină de îngrijorare.

– Aş zice că pe tine te aşteaptă probabil o mulţime de dificultăţi.

– E un ucigaş cu sânge rece şi un sadic, asta vrea el să spună, adăugă Luca. Cel mai mârşav din cabala războinicilor personali ai lui Maeve, aşa se spune.

Ei bine, nici asta nu era o surpriză. Însă mai erau alţi cinci ca el – *acesta* era un adevăr neplăcut. Ea spuse pe un ton liniştit:

– Mă descurc eu cu el.

– Nu ne este îngăduit să învăţăm Limba Veche până ce nu intrăm în Doranelle, zise Luca, dar am auzit că tatuajul lui e o listă a oamenilor pe care i-a măcelărit.

– Taci, îi ceru Emrys.

– Nu e ca şi cum el nu s-ar purta ca un ucigaş.

Luca se încruntă din nou.

– Poate că ar trebui să te întrebi dacă Doranelle merită, nu? Nu e chiar atât de rău să trăieşti aici.

Ea avusese deja parte de destulă interacţiune.

– Mă descurc eu cu el, repetă ea.

Nu era posibil ca Maeve să intenţioneze să o ţină acolo cu anii. Dacă i s-ar fi părut că există această posibilitate, Celaena ar fi plecat, şi ar fi găsit o altă modalitate prin care să-l oprească pe rege.

Luca deschise gura, însă Emrys îl ţistui din nou, privirea căzându-i pe mâinile cu cicatrice ale Celaenei.

– Las-o să-şi urmeze drumul.

Luca porni să sporovăie despre vreme, iar Celaena se îndreptă spre muntele de vase. În timp ce le spăla, îşi găsi ritmul aşa cum se întâmplase şi atunci când curăţase armele la bordul vasului.

Zgomotele din bucătărie se estompară pe măsură ce ea se lăsă pradă teribilei conştientizări a realităţii: nu-şi mai putea aminti ce însemna să fie liberă.

CAPITOLUL 12

Clanul Cioc-negru era ultimul care se alăturase adunării complete de la trecătoarea Ferian.

Drept urmare, căpătară cele mai mici şi mai îndepărtate camere din furnicarul de coridoare săpate în Omega, ultimul dintre munţii Ruhnn şi cel mai nordic dintre piscurile-surori care flancau trecătoarea acoperită de zăpadă.

Pe partea cealaltă a abisului se găsea Colţul Nordic, ultimul vârf din lanţul munţilor Colţ Alb, care era acum ocupat de oamenii regelui – brute masive care încă nu prea ştiau ce să facă cu vrăjitoarele care soseau din toate direcţiile.

Erau acolo de o zi şi Manon încă nu zărise nicio urmă a balaurilor pe care îi promisese regele. Îi auzise, în ciuda faptului că erau cantonaţi dincolo de trecătoarea din Colţul Nordic. Oricât de adânc pătrundeai în sălile din piatră din Omega, ţipetele şi răgetele vibrau în rocă, aerul pulsa din cauza vâjâitului aripilor din piele, iar podelele şuierau de la râcâitul stâncilor cu ghearele.

Trecuseră cinci sute de ani de când toate cele trei Clanuri se adunaseră. La un moment dat, erau peste douăzeci de mii. Acum mai existau doar trei mii, iar aceasta era o estimare generoasă. Tot ceea ce mai rămăsese dintr-un regat odinioară puternic.

Şi totuşi, sălile din Omega erau un loc periculos. Deja fusese nevoită să le despartă pe Asterin şi o căţea Picioare-galbene

care nu aflaseră până atunci că santinelele Cioc-negru nu prea suportau – în special membrele Celor Treisprezece – atunci când li se spunea că sunt miloase.

Pe feţe aveau stropi de sânge şi, în pofida faptului că era mai mult decât încântată să vadă că Asterin, frumoasa şi nesăbuita Asterin, produsese cea mai mare parte din stricăciune, ea tot trebuia să-şi pedepsească locţiitoarea.

Trei lovituri neparate. Una în stomac, aşa încât Asterin să poată să-şi simtă propria-i neputinţă; una în coaste, astfel încât să se gândească la acţiunile ei ori de câte ori avea să îşi tragă respiraţia; şi una în faţă, astfel încât nasul ei spart să-i amintească de faptul că pedeapsa ar fi putut fi mult mai rea.

Asterin le încasase fără să ţipe, să se plângă sau să protesteze, exact aşa cum ar fi făcut-o oricare dintre Cele Treisprezece.

Şi, în acea dimineaţă, locţiitoarea ei, cu nasul umflat şi vânăt, îi aruncă lui Manon un rânjet neplăcut, pe deasupra nenorocitului lor de mic dejun cu ovăz fiert. Să fi fost o altă vrăjitoare, Manon ar fi târât-o de gât în partea din faţă a încăperii şi ar fi făcut-o să-şi regrete insolenţa, dar Asterin...

Cu toate că Asterin era verişoara ei, nu-i era prietenă. Manon nu avea prieteni. Niciuna dintre vrăjitoare, mai ales Cele Treisprezece, nu aveau prieteni. Însă Asterin îi păzea spatele de mai bine de un secol, iar rânjetul era un semn că ea n-ar fi vârât un pumnal în spinarea lui Manon cu proxima ocazie când s-ar fi aflat prinse într-o bătălie.

Nu, Asterin era doar destul de nebună încât să-şi poarte nasul spart ca pe o medalie de onoare şi avea să-şi iubească nasul strâmb tot restul vieţii ei de nu-chiar-atât-de-nemuritoare.

Moştenitoarea Picioare-galbene, o femeie semeaţă, mare cât un taur, pe nume Iskra, se mărginise să-i dea santinelei ei care greşise un avertisment să-şi ţină gura şi o trimisese la infirmeria din adâncul muntelui. Proasta.

Toate conducătoarele de sabat aveau ordine să-şi ţină santinelele din scurt – să suprime lupta dintre Clanuri. În caz contrar, cele trei Matroane aveau să se abată asupra lor ca nişte ciocane. Fără pedeapsă, fără ca Iskra să o dea drept exemplu, vrăjitoarea care greşise avea să muncească pe brânci până ce avea să fie spânzurată de degetele de la picioare de noua Înaltă Vrăjitoare a Clanului Picioare-galbene.

Noaptea trecută ţinuseră o simulare de slujbă de pomenire pentru Baba Picioare-galbene în imensa sală de mese – aprinzând tot felul de lumânări vechi în locul celor tradiţionale negre, purtând orice mantie cu glugă putuseră găsi şi trecând de la Cuvintele Sacre la Zeiţa cu Trei Chipuri de parcă ar fi citit o reţetă.

Manon nu o întâlnise niciodată pe Baba Picioare-galbene şi nici nu-i păsa în mod deosebit că murise. O interesa mai mult *cine* o omorâse şi de ce. Toate erau interesate, iar acestea fuseseră întrebările pe care le schimbaseră între ele printre cuvintele fireşti legate de pierdere şi condoleanţe. Asterin şi Vesta fuseseră cele care vorbiseră, aşa cum o făceau mereu, sporovăind cu celelalte vrăjitoare în timp ce Manon le asculta din apropiere. Însă nimeni nu ştia nimic. Până şi cele două Umbre, disimulate în adâncurile întunecoase ale sălii de mese, aşa după cum fuseseră instruite să procedeze, nu auziseră nimic.

Faptul că nu ştia o făcea pe Manon să-şi ţină umerii încordaţi în timp ce parcurgea culoarul înclinat care ducea spre locul unde Matroanele şi toate conducătoarele Sabatului trebuiau să se adune, vrăjitoarele Cioc-negru şi Picioare-galbene dându-se într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Îi displăcea să nu ştie nimic care ar fi putut fi folositor, care ar fi putut să le asigure Celor Treisprezece sau celor din Clanul Cioc-negru un avantaj. Desigur, vrăjitoarele Sânge-albastru se făcuseră nevăzute. Retrasele vrăjitoare sosiseră primele şi pretinseseră

camerele aflate cel mai sus în Omega, spunând că aveau nevoie ca briza muntelui să le completeze ritualurile zilnice.

Fanatice religioase cu nasurile în vânt, așa le supranumise dintotdeauna Mama Cioc-negru. Însă ceea ce reunise Clanurile cu cinci secole în urmă fusese nebunească lor devoțiune față de Zeița cu Trei Chipuri și viziunea lor despre Regatul Vrăjitoarelor sub domnia Dinți-de-fier – cu toate că santinelele Cioc-negru fuseseră cele care câștigaseră bătăliile pentru ele.

Manon își trata trupul așa cum ar fi făcut cu orice armă: îl păstra curat și antrenat și gata oricând pentru apărare și distrugere. Dar nici măcar antrenamentul ei nu o putea face să nu-și piardă suflul atunci când ajungea în atriumul de lângă podul negru care lega Omega de Colțul Nordic. Ura întinderea de piatră fără ca măcar să o atingă. Mirosea greșit.

Mirosea aidoma celor doi prizonieri pe care îi văzuse cu ducele. De fapt, tot locul acela duhnea în felul acela. Mirosul nu era natural; nu aparținea acestei lumi.

Vreo cincizeci de vrăjitoare – conducătoarele sabatului cu rangurile cele mai înalte – erau adunate lângă gaura imensă din laterala muntelui. Manon o reperă imediat pe bunica ei, aflată la intrarea podului cu ceea ce trebuiau să fie Matroanele Sânge-albastru și Picioare-galbene.

Noua Matroană Picioare-galbene era probabil vreo soră vitregă a Babei și cu siguranță chiar așa și arăta: îngrămădită în roba cafenie, de sub care i se iteau gleznele galbene ca șofranul, cu părul alb împletit în cosițe, dezvelind un chip ridat, brutal și pătat de la vârstă. Conform regulii, toate Picioare-galbene își purtau dinții și ghearele din fier la vedere, iar cele ale Înaltei Vrăjitoare străluceau în lumina slabă a dimineții.

Fără să constituie o surpriză, Matroana Sânge-albastru era înaltă și mlădioasă, mai mult preoteasă decât războinică. Era îmbrăcată cu roba de un albastru profund, iar o bandă de stele

din fier îi încununa fruntea. Pe măsură ce Manon se apropia de mulţime, văzu că stelele erau din sârmă ghimpată. Nici asta nu era ceva surprinzător.

Legenda spunea că toate vrăjitoarele fuseseră înzestrate de către Zeiţa cu Trei Chipuri cu dinţi şi gheare de fier pentru a le ţine ancorate de această lume atunci când magia ameninţa să le tragă departe. Coroana din fier era, chipurile o dovadă că magia din neamul Sânge-albastru era atât de puternică, încât conducătoarea lor avea nevoie de *mai mult* – fier şi durere – pentru a rămâne priponită pe acel tărâm.

Prostii. Mai ales atunci când magia dispăruse în ultimii zece ani. Manon auzise însă zvonuri despre ritualurile pe care cele din clanul Sânge-albastru le ţineau în pădurile şi în peşterile lor, ritualuri în care durerea era poarta spre magie, spre a-şi deschide simţurile. Oracole, mistice, fanatice.

Manon trecu printre rândurile de conducătoare Cioc-negru ale sabatului. Acestea erau cele mai numeroase–douăzeci de conducătoare de sabat, în frunte cu Manon şi Cele Treisprezece. Fiecare conducătoare îşi ducea două degete la frunte în semn de respect. Ea nu le băgă în seamă şi ocupă locul din faţa mulţimii, unde bunica ei îi aruncă o privire aprobatoare.

Era o onoare să fii recunoscută de oricare Înaltă Vrăjitoare. Manon îşi înclină capul, lipindu-şi două degete de frunte. Obedienţa, disciplina şi brutalitatea erau cele mai preţuite cuvinte în Clanul Cioc-negru. Orice altceva însemna dispariţia fără drept de apel.

Când le surprinse pe celelalte două moştenitoare privind-o, încă îşi ţinea bărbia ridicată şi mâinile la spate.

Moştenitoarea Sânge-albastru, Petrah, stătea cel mai aproape de Înaltele Vrăjitoare, grupul ei fiind în mijlocul mulţimii. Manon încremeni, însă nu-şi coborî privirea.

Pielea ei pistruiată era la fel de palidă ca a lui Manon, iar părul împletit în cosițe, la fel de auriu ca al lui Asterin – o nuanță arămie, intensă, care atrăgea lumina cenușie. Era frumoasă, asemenea multora dintre ele, însă gravă. Deasupra ochilor albaștri, pe frunte, purta o bentiță din piele uzată în locul coroanei cu stea din fier. Nu aveai cum să-ți dai seama ce vârstă avea, dar nu putea fi cu mult mai în vârstă față de Manon, dacă arăta astfel după ce magia dispăruse. Nu emana nimic agresiv, dar nici zâmbete. Zâmbetele erau ceva rar printre vrăjitoare – asta dacă nu te aflai la vânătoare sau pe un câmp de luptă.

Cu toate acestea, moștenitoarea Picioare-galbene... Iskra îi zâmbea larg lui Manon, plină de o provocare pe care Manon tânjea să o accepte. Iskra nu dăduse uitării încăierarea de pe culoar, din ziua precedentă, dintre santinelele lor. Dacă nu din alt motiv, după privirea ochilor căprui ai Iskrăi, părea că încăierarea fusese o invitație. Manon se trezi cumpănind cât ar fi fost de mari problemele dacă i-ar fi sfâșiat beregata moștenitoarei Picioare-galbene. Ar fi pus capăt tuturor luptelor dintre santinelele lor.

De asemenea, ar fi fost finalul vieții ei, dacă atacurile ar fi fost neprovocate. Justiția vrăjitorească era rapidă. Bătăliile pentru dominație se puteau termina cu pierderea de vieți, însă revendicarea trebuia să fie făcută cinstit, deschis. Fără o provocare oficială din partea Iskrăi, Manon avea mâinile legate.

– Acum că ne-am adunat, spuse Matroana Sânge-albastru – Cresseida – atrăgându-i atenția lui Manon, ce-ar fi să vă arătăm pentru ce am fost aduse aici?

Mama Cioc-negru flutură din mână spre pod, robele negre unduind în vântul tăios și rece.

– Mergem în cer, vrăjitoarelor.

*

Traversarea podului negru fu mai chinuitoare decât Manon ar fi vrut să recunoască. Mai întâi, era stânca aceea îngrozitoare, care zvâcnea sub picioarele ei, emanând acea duhoare pe care nimeni altcineva nu părea să o remarce. Apoi, era vântul, care urla şi care le arunca dintr-o parte în alta, încercând să le arunce peste parapetul cioplit.

Nu se zărea nici măcar fundul trecătorii. Sub pod, pâcla învăluia totul – o pâclă ce nu dispăruse în ziua în care fuseseră acolo, sau în zilele în care urcaseră pe Trecătoare. Era, bănuia ea, vreo festă de-a regelui. Gândindu-se la asta, ajungea la şi mai multe întrebări, niciuna demnă de a catadicsi să o rostească cu voce tare sau să-i pese chiar atât de mult.

Când ajunseră la atriumul imens al Colţului Nordic, lui Manon îi îngheţaseră urechile, iar faţa o ustura. Zburase la mare altitudine, pe orice fel de vreme, însă nu pentru mult timp. Nu fără să aibă burta plină de carne proaspătă, care să-i ţină de cald.

Îşi şterse nasul care îi curgea de umărul mantiei ei roşii. Le văzuse pe celelalte conducătoare ale sabatului cercetând materialul stacojiu – aşa cum o făcuseră întotdeauna, cu dorinţă, cu dispreţ şi cu invidie. Iskra rămăsese cel mai mult cu privirea pierdută asupra ei, surâzând batjocoritor. Ar fi fost plăcut – al naibii de plăcut – să-i smulgă într-o zi faţa moştenitoarei Picioare-galbene.

Ajunseră la gura care se căsca spre părţile superioare ale Colţului Nordic. Acolo, stânca era mai abruptă şi scobită, împroşcată cu Tripla Zeiţă ştia ce. După miros, era sânge. Sânge omenesc.

Cinci bărbaţi – toţi arătând de parcă ar fi fost făcuţi din aceeaşi plămadă – le întâmpinară pe cele trei Matroane, dând

îndârjit din cap. Manon păși pe urmele bunicii ei, cu un ochi la bărbați, cu celălalt la împrejurimi. La fel făcură și celelalte două moștenitoare. Cel puțin în această privință erau de acord.

Ca moștenitoare, cea dintâi îndatorire a lor era să-și protejeze Înaltele Vrăjitoare, chiar dacă asta putea însemna să se sacrifice ele. Manon îi aruncă o privire Matroanei Picioare-galbene, care se ținea la fel de mândră ca și celelalte două Străbune în timp ce intrau în întunericul din munte. Manon nu-și luă însă mâna de pe cuțitul ei, Spintecă-Vânt, nicio secundă.

Acolo, țipetele, bătăile de aripi și zăngănitul metalului erau mult mai puternice.

– Aici îi creștem și îi antrenăm până ce reușesc să traverseze Răscrucea spre Omega, spuse unul dintre bărbați, gesticulând spre multele guri de peșteră pe care le depășeau în timp ce mergeau cu pași apăsați prin sala imensă. Vedeți voi, clocitoarele sunt în pântecele muntelui, la un nivel aflat deasupra forjelor pentru armurărie – pentru ca ouăle să se păstreze calde. Bârlogurile sunt la un nivel superior. Îi ținem separați după sex și tip. Masculii îi ținem în propriile cuști, asta dacă nu vrem să-i împerechem. Omoară pe oricine intră în cuștile lor. Am învățat asta pe pielea noastră.

Bărbații chicotiră, dar vrăjitoarele rămaseră tăcute. Omul continuă să vorbească despre diferitele tipuri – masculii erau cei mai buni, însă o femelă putea fi la fel de aprigă și de două ori mai isteață. Cei mai mărunți erau buni la furișat și fuseseră împerecheați pentru a fi negri în întregime, profilați pe cerul nopții, sau de un albastru deschis pentru a se camufla în patrulele diurne. De culorile balaurilor obișnuiți nu le păsa atât de tare, de vreme ce voiau ca dușmanii lor să pice morți din pricina groazei, așa pretindea bărbatul.

Coborâră treptele săpate în stâncă și, dacă duhoarea de sânge și pustietatea nu le copleșiseră toate simțurile, atunci o

făcuse bârlogul balaurilor – urletul, cârâitul şi bubuitul aripilor şi al cărnii de stâncă aproape că acoperiră vorbele bărbatului. Manon rămase concentrată pe poziţia bunicii ei, pe poziţia celorlalte vrăjitoare aflate în jurul lor. Ştia că Asterin, aflată cu un pas în urma ei, făcea acelaşi lucru pentru ea.

Omul le conduse pe o platformă din peştera imensă. Fundul hăului se afla la cel puţin cincisprezece metri dedesubt, un capăt al încăperii fiind complet deschis către faţa stâncii, iar celălalt închis cu o poartă din fier – ba nu, o uşă.

– Asta este una dintre gropile de antrenament, le explică bărbatul. E uşor să alegem ucigaşii înnăscuţi, însă descoperim că mulţi dintre ei îşi arată caracterul în gropi. Înainte ca dumneavoastră... doamnelor, zise el, încercând să-şi mascheze înfiorarea rostind cuvântul, să apucaţi să vă aruncaţi privirea asupra lor, ei îşi petrec timpul chiar aici, luptând.

– Şi când, întrebă Mama Cioc-negru, ţintuindu-l cu privirea, îi vom alege pe cei pe care îi vom încăleca?

Bărbatul îşi înăbuşi emoţia.

– Am antrenat un soi mai blând pentru antrenamentul de bază.

Un mârâit ameninţător din partea Iskrăi. Manon ar fi putut şi ea să mârâie la insulta tacită, însă Matroana Sânge-albastru vorbi:

– Nu înveţi să călăreşti sărind pe un cal folosit la război, nu-i aşa?

Bărbatul aproape că se îndoi de uşurare.

– Odată ce te obişnuieşti cu zborul...

– Noi ne-am născut pe spinarea vântului, spuse una dintre conducătoarele sabatului aflate în spate.

Unele mormăiră a aprobare. Manon rămase tăcută, aşa cum procedară şi conducătoarele Cioc-negru ale sabatului. Obedienţă. Disciplină. Brutalitate. Ele nu se coborau fălindu-se.

Bărbatul se foi și rămase atent la Cresseida, de parcă ea ar fi fost singura convinsă din încăpere, în pofida coroanei ei de stele din sârmă ghimpată. Idiotul. Manon considera uneori că cele din Sânge-albastru erau cele mai mortale dintre toate.

– De îndată ce sunteți gata, spuse el, putem începe procesul de selecție. Încălecați și să purcedem la antrenament.

Manon riscă să-și ia ochii de la bunica ei pentru a studia groapa. Existau lanțuri gigantice ancorate într-unul dintre pereți și pete enorme de sânge negru pătau stâncile, de parcă una dintre bestii fusese împinsă în perete. O crăpătură gigantică sub formă de pânză de păianjen se întindea în centru. Orice lovise peretele, fusese aruncat cu forță.

– Pentru ce sunt lanțurile? se trezi Manon întrebând.

Bunica ei îi aruncă o privire de atenționare, dar Manon se concentră asupra bărbatului. În mod previzibil, el făcu ochii mari la vederea frumuseții ei – și rămaseră larg deschiși cât priviră moartea care stătea ascunsă sub aceasta.

– Lanțurile sunt pentru animalele momeală, răspunse el, adică balaurii pe care îi folosim pentru a le arăta celorlalți cum să lupte, pentru a le transforma agresivitatea într-o armă. Avem ordin să nu omorâm niciunul, nici pe cei deșelați sau tarați, așa că le găsim o bună întrebuințare și celor debili.

Exact ca la luptele de câini. Ea privi din nou petele și crăpătura din perete. Animalul momeală probabil că fusese aruncat de unul dintre cei mai mari. Și dacă balaurii se puteau arunca așa unul pe altul, atunci stricăciunile produse oamenilor... I se strânse pieptul de nerăbdare, mai ales atunci când bărbatul întrebă:

– Doriți să vedeți un mascul?

O scânteiere a unghiilor din fier, în timp ce Cresseida făcu un gest elegant pentru a continua. Bărbatul lăsă să-i scape un fluierat ascuțit. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce lanțurile

zăngăniră, un bici plesni şi poarta din fier spre groapă gemu când fu ridicată. Şi atunci, călăuziţi de bărbaţi cu bice şi suliţi, apărură balaurii.

O mirare sonoră colectivă, chiar şi din partea lui Manon.

– Titus e unul dintre cei mai buni, spuse bărbatul, din vocea sa răzbătând mândria.

Manon nu-şi putu lua ochii de la minunata bestie: trupul lui cenuşiu-pestriţ acoperit de piele; picioarele din spate masive, terminate cu gheare mari cât antebraţul ei; enormele-i aripi, cu un cleşte în vârf, folosite pentru a-l propulsa înainte asemenea unei perechi de membre.

Îşi legăna capul triunghiular într-o parte şi în cealaltă, iar botul plin de bale lăsa să se întrevadă colţii galbeni, curbaţi.

– Coada este dotată cu un vârf veninos, adăugă bărbatul atunci când balaurul ieşi cu totul din groapă, mârâind la bărbaţii aflaţi alături de el.

Reverberaţiile mârâitului găsiră ecou în stâncă, în ghetele ei şi în sus pe picioare, drept în inima ei.

De piciorul din spate avea prins un lanţ, fără îndoială pentru a-l împiedica să zboare. Îşi mişca încolo şi încoace coada, la fel de lungă cât trupul, terminată cu două ţepuşe curbate, aidoma unei pisici.

– Pot zbura sute de kilometri pe zi şi apoi să fie în continuare gata să zboare atunci când ajung, zise bărbatul, iar vrăjitoarele sâsâiră toate la unison.

Asemenea viteză şi rezistenţă...

– Ce mănâncă? întrebă Petrah, cu chipul ei pistruiat în continuare serios şi liniştit.

Bărbatul îşi frecă gâtul.

– Mănâncă orice. Însă le place să fie proaspăt.

– Şi nouă la fel, preciză Iskra rânjind.

S-o fi spus altcineva și nu moștenitoarea Picioare-galbene, Manon li s-ar fi alăturat celorlalte din juru-i care rânjeau.

Titus se răsuci brusc, repezindu-se spre cel mai apropiat bărbat, în timp ce-și folosi magnifica sa coadă pentru a face praf sulițele din spatele său. Un bici pocni, dar era prea târziu.

Sânge și țipete și zgomot de oase zdrobite. Picioarele și capul bărbatului căzură la pământ. Torsul fu înghițit dintr-o îmbucătură. Mirosul de sânge umplu aerul și toate vrăjitoarele Dinți-de-fier inhalară adânc. Bărbatul din fața lor făcu un pas mult prea precaut în spate.

Masculul din groapă se uita acum la ei, coada continuând să izbească podeaua.

Magia dispăruse, și totuși, era posibilă crearea de bestii magnifice. Magia dispăruse, și totuși Manon simțea siguranța momentului instalându-i-se în oase. Îi fusese *menit* să fie aici. Îl va avea pe Titus sau pe niciun altul.

Nu ar fi suportat să încalece niciun animal, ci numai pe cel mai grozav, pe cel a cărui întunericime amintea de a ei. Când privirea i se intersectă cu negrul infinit al ochilor lui Titus, ea îi zâmbi balaurului.

Ar fi putut jura că și el îi zâmbise.

CAPITOLUL 13

Celaena nu-şi dădu seama cât de obosită era până ce toate sunetele – cântecul blând al lui Emrys, bufnitura aluatului frământat, tocatul cuţitului lui Luca şi neîncetata pălăvrăgeală despre tot şi orice – încetară. Atunci fu sigură de ce avea să găsească atunci când avea să se întoarcă spre scări. Mâinile aveau pielea macerată, degetele o usturau, spatele şi gâtul îi zvâcneau, dar... Rowan se sprijinea în arcada scărilor, cu braţele încrucişate şi violenţa pâlpâindu-i în ochii fără viaţă.

– Să mergem.

Deşi trăsăturile îi rămâneau reci, ea avu impresia clară că el era cumva enervat de faptul că ea nu stătea îmbufnată în vreun cotlon, deplângând starea unghiilor sale. Când ea ieşi, Luca îşi trecu degetul peste gât în timp ce rosti cu buzele *succes*.

Rowan o conduse printr-o curticică, unde santinelele încercau să pretindă că nu le urmăreau fiecare mişcare, şi apoi în pădure. Apărarea contra magiei ţesută între inelul de megaliţi o ciupi din nou de piele în timp ce treceau şi i se făcu greaţă. Când ajunseră printre copacii acoperiţi cu muşchi, în lipsa căldurii constante din bucătărie, se trezi pe jumătate îngheţată, dar până şi asta era numai o vagă scânteiere a unei trăiri.

Rowan explora o creastă stâncoasă înspre cele mai înalte promontorii ale pădurii, încă învăluite în pâclă. Ea abia dacă se opri pentru a contempla priveliştea colinei submontane aflată dedesubt, a câmpiilor din faţa lor, complet înverzite şi proaspete

şi în siguranţă faţă de Adarlan. Rowan nu rosti nicio vorbă până când ajunseră la ceea ce păreau a fi ruinele distruse de intemperii ale unui templu.

Acum nu mai era decât o întindere de blocuri din piatră şi coloane ale căror sculpturi fuseseră şterse de vânturi şi ploi. În stânga ei se întindeau Wendlynul, colinele submontane, câmpiile şi pacea. În dreapta se ridica zidul munţilor Cambrian, blocând orice semn al ţinuturilor nemuritoare de dincolo. În spatele ei, departe, în jos, se zărea fortăreaţa care şerpuia de-a lungul coamei muntelui.

Rowan traversă pietrele crăpate, cu părul lui argintiu fluturând în vântul umed şi tăios. Ea continua să-şi ţină braţele pe lângă corp, mai mult din reflex. El era înarmat până în dinţi, chipul său o mască a brutalităţii de neclintit.

Ea se forţă să surâdă uşor, cea mai bună încercare de expresie respectuoasă, nerăbdătoare.

– Arată-mi ce poţi.

El o privi din cap până în picioare: cămaşa umedă de la pâclă, îngheţată acum, lipită de pielea-i încreţită, pantalonii la fel de umezi, poziţia picioarelor...

– Şterge-ţi zâmbetul slugarnic şi mincinos de pe chip.

Vocea îi era la fel de lipsită de viaţă precum ochii, însă tăioasă ca o lamă.

Ea îşi păstră zâmbetul slugarnic şi mincinos.

– Nu ştiu la ce te referi.

El păşi spre ea, de data aceasta cu caninii ieşindu-i în afară.

– Iată prima ta lecţie, fato: scuteşte-mă de aiurelile tale. Nu am chef de aşa ceva şi probabil că sunt singurul căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de cât de furioasă, maliţioasă şi îngrozitoare eşti pe dinăuntru.

– Nu cred că doreşti neapărat să vezi cât de furioasă, maliţioasă şi îngrozitoare sunt pe dinăuntru.

– Dă-i înainte şi fii cât de obraznică doreşti, prinţesă, căci am fost de zece ori mai obraznic timp de zece ori mai mult timp decât ai trăit tu până acum.

Ea nu cedă – nu, deoarece el nu înţelegea un lucru în legătură cu ceea ce zăcea sub pielea ei şi îşi trecea ghearele prin lăuntrul ei –, dar renunţă la orice încercare de a-şi controla trăsăturile. Buzele ei se retraseră, dezvelind dinţii.

– Aşa e mai bine. Acum, transformă-te!

Ea nu se strădui să fie plăcută atunci când rosti:

– Nu e ceva ce pot controla.

– Dacă aş fi vrut scuze, le-aş fi cerut. *Transformă-te!*

Ea nu ştia cum. Nu stăpânise niciodată harul în copilărie şi cu siguranţă nu existaseră ocazii de a învăţa în ultimul deceniu.

– Sper că ai adus gustări, căci vom sta aici foarte mult timp, dacă lecţia de azi depinde de transformarea mea.

– Tu *chiar* ai de gând să mă faci să-mi placă să te antrenez.

Ea avea senzaţia că el ar fi putut trece fără probleme de la *să te antrenez* la să *te mănânc de vie*.

– Deja am participat la vreo douăsprezece versiuni ale sagăi de antrenament maestru-discipol, aşa că ce-ar fi să mă scuteşti şi de asta?

Zâmbetul lui deveni mai reţinut, mai letal.

– Tacă-ţi fleanca şi transformă-te!

Pe ea o cuprinse un fior – un fulger în abis.

– *Nu!*

Apoi, el atacă.

Ea se gândise întreaga dimineaţă la loviturile lui, la felul în care se mişcase, la iuţeală şi la unghiuri. Aşa că se feri de prima lovitură, păşind în lateral şi evitând pumnul lui, cu părul fluturându-i în vânt.

Ba chiar se răsuci destul în direcţia opusă pentru a evita şi cea de-a doua lovitură. El era însă atât de iute, încât ea de-abia

reușea să înregistreze mișcările – atât de iute, încât ea n-avu șansa să se ferească sau să pareze sau să anticipeze cea de-a treia lovitură. Nu la față, ci la picioare, exact cum o făcuse și cu o seară înainte.

O rotire a piciorului lui și ea căzu, răsucindu-se pentru a se echilibra, însă nu suficient de repede pentru a evita să se lovească cu fruntea de o piatră netezită de vreme. Se rostogoli, zărind cerul cenușiu, și încercă să-și amintească cum să respire în timp ce impactul îi reverbera în craniu. Rowan se năpusti cu o naturalețe fluidă, coapsele lui puternice apăsându-i coatele în timp ce o încălecă. Rămasă fără suflu, amețită și cu musculatura slăbită de la dimineața petrecută în bucătărie și de la săptămânile de hrană pe sponci, ea nu reuși să se răsucească și să-l arunce – nu putu să facă nimic. Era mai greu decât ea, mai musculos și, pentru prima dată în viața ei, își dădu seama că era pe de-a-ntregul întrecută.

– *Transformă-te*, sâsâi el.

Ea râse, un sunet mort, jalnic, străin chiar și pentru urechile ei.

– Bună încercare.

O, zeilor, capul îi bubuia, un firișor cald de sânge îi curgea din partea dreaptă a frunții, iar acum el era *așezat* pe pieptul ei. Râse iar, strangulată de greutatea lui.

– Crezi că poți să mă păcălești să mă transform scoțându-mă din răbdări?

El mârâi, cu fața presărată de stelele pe care ea le vedea plutind. Fiecare clipit îi aducea noi pumnale dureroase. Probabil că avea să fie cel mai rău ochi vânăt din viața ei.

– Uite ce idee am: sunt bogată ca naiba, zise ea peste bubuitul din cap. Ce-ar fi să ne prefacem că facem antrenamentul ăsta timp de o săptămână sau așa ceva și apoi să-i

spunem lui Maeve că sunt perfect pregătită să intru pe teritoriul ei, iar eu îţi voi da tot aurul afurisit pe care îl vei dori.

El îşi apropie caninii atât de aproape de gâtul ei, încât dintr-o mişcare i-ar fi putut sfâşia beregata.

– Uite ce idee am eu, mârâi el. Nu ştiu ce naiba ai făcut timp de zece ani, în afară de umblat aiurea şi de a te numi asasină, dar cred că eşti obişnuită să-ţi iasă totul aşa cum vrei. Cred că nu ai niciun control asupra ta. Niciun fel de control şi nicio disciplină – nu una serioasă de profunzime. Tu eşti o *copilă*, şi încă una răzgâiată. Şi, zise el, în ochii săi verzi citindu-se doar repulsie, eşti o laşă.

Dacă braţele nu i-ar fi fost ţintuite, i-ar fi sfâşiat pe loc faţa. Fata se zbătu, încercând toate tehnicile pe care le învăţase pentru a-l clinti, dar el nu se mişcă niciun centimetru.

Un hohot de râs grav, obraznic.

– Nu-ţi place cuvântul?

El se aplecă şi mai tare, tatuajul lui înotând în privirea ei neclară.

– *Laşă*. Eşti o laşă care a fugit timp de zece ani, în vreme ce oamenii nevinovaţi erau arşi şi măcelăriţi şi...

Ea încetă să-l mai asculte.

Ea pur şi simplu... încetă.

Era de parcă s-ar fi aflat din nou sub apă. De parcă ar fi năvălit în camera Nehemiei şi ar fi descoperit acel trup frumos mutilat pe pat. De parcă l-ar fi văzut pe Galan Ashryver, preaiubit şi brav, călărind la apus în uralele poporului său.

Ea rămase liniştită, privind norii care se adunau deasupra, aşteptând ca el să-şi isprăvească vorbele pe care ea nu putea să le asculte, aşteptând o lovitură pe care, era destul de sigură, n-avea s-o simtă.

– Ridică-te, zise el brusc, iar lumea fu luminoasă şi amplă atunci când el se ridică. *Ridică-te!*

Ridică-te. Chaol îi spusese asta cândva, atunci când durerea și teama și jalea o copleșiseră peste măsură. Însă culmea peste care trecuse în noaptea în care murise Nehemia, noaptea în care îl spintecase pe Archer, ziua în care îi spusese lui Chaol oribilul adevăr... Chaol o ajutase să treacă peste culme. Încă era în cădere. Nu exista nicio ridicare, deoarece nu exista nicio bază.

Mâini puternice, aspre sub umerii ei, lumea zgâlțâindu-se, rotindu-se, apoi acel chip tatuat, mârâind în fața ei. N-avea decât să-i ia capul între acele mâini masive și să-i frângă gâtul.

– Demnă de milă, scuipă el, dându-i drumul. Fără coloană vertebrală și demnă de milă.

Pentru Nehemia, ea trebuia să încerce, trebuia să *încerce*...

Însă când ajunse înăuntru, spre locul acela din pieptul ei unde sălășluia monstrul, găsi doar pânze de păianjen și cenușă.

*

Capul Celaenei continua să se învârtă, iar sângele închegat de pe față îi dădea mâncărimi. Nu-și bătu capul să și-l șteargă sau să-i pese cu adevărat de ochiul învinețit despre care era absolut convinsă că înflorise în timp ce parcurseseră distanța măsurată în kilometri de la ruinele templului și până la colinele submontane împădurite. Însă nu reveniră în Mistward.

Ea se legăna pe picioare atunci când Rowan trase o spadă și un pumnal și se opri la marginea unui platou ierbos, presărat cu movile. De fapt – nu erau movile, ci gorgane, străvechi morminte de lorzi și prințese care muriseră de mult, care se întindeau până la cealaltă lizieră de copaci. Erau zeci de morminte, fiecare marcat cu un prag din piatră și închis cu o ușă din fier. Și cu toată vederea încețoșată și durerea de cap năucitoare, i se ridică părul de la ceafă.

Movilele ierboase păreau să... respire. Să doarmă. Uşi din fier – pentru a ţine sufletele înăuntru, încuiate împreună cu tezaurul pe care îl furaseră. Se strecuraseră înăuntru şi stăteau la pândă de eoni în şir, hrănindu-se cu proştii nechibzuiţi care se încumetau să caute aurul din interior.

Rowan îşi înclină capul spre gorgane.

– Aveam de gând să aştept până ce vei fi avut o oarecare stăpânire asupra puterii tale – plănuisem să te fac să vii noaptea, când gorganele-suflete sunt *cu adevărat* ceva demn de privit, dar consideră asta ca pe o favoare, căci nu sunt mulţi cei care vor cuteza să iasă ziua. Plimbă-te printre movile – înfruntă sufletele şi caută să ajungi în partea cealaltă a câmpiei, Aelin, şi atunci vom putea să mergem în Doranelle oricând vei dori.

Era o capcană. O ştia prea bine. El avea harul timpului nesfârşit şi putea să joace jocuri care să dureze secole. Nerăbdarea ei, faptul că era muritoare şi fiecare secundă o aducea mai aproape de moarte, erau folosite împotriva ei. Să înfrunte sufletele...

Armele lui Rowan străluceau, suficient de aproape pentru a le înşfăca. Ridică din umerii aceia puternici şi zise:

– Poţi fie să aştepţi să-ţi câştigi armele înapoi, fie poţi intra aşa cum eşti acum.

Îşi pierdu controlul preţ de o clipă, îndeajuns cât să-i spună:

– Îmi sunt suficiente drept arme mâinile mele goale.

El se mărgini să-i arunce un rânjet zeflemitor şi porni prin labirintul colinelor.

Ea îl urmă îndeaproape, ţinându-se după el pe lângă fiecare gorgan, ştiind că, dacă ar fi rămas prea în urmă, el, din răutate, ar fi lăsat-o acolo.

Răsuflări regulate şi căscături de trezire se înălţau de dincolo de uşile din fier. Acestea erau neîmpodobite, fixate în

buiandrugii din piatră cu niște cuie care erau atât de vechi, încât, probabil, precedau Wendlynul.

Pașii ei scârțâiau în iarbă. Acolo, până și păsările și insectele nu scoteau sunete prea zgomotoase. Dealurile se depărtau pentru a lăsa loc unui cerc interior de iarbă uscată în jurul celui mai dărăpănat gorgan. Unde celelalte erau rotunde, acesta arăta de parcă niște zei antici ar fi călcat pe el. Vârful aplatizat fusese năpădit de rădăcinile noduroase ale tufișurilor; cele trei pietre masive ale pragului erau roase, pătate și strâmbe. Ușa de fier dispăruse.

Nu mai era decât întunericul dinăuntru. Întunericul fără vârstă, care respira.

Când întunecimea se întinse spre ea, își simți pulsul bubuindu-i în urechi.

– Te las aici, îi zise Rowan.

El nu pusese niciun picior în interiorul cercului, cizmele sale fiind la numai un centimetru de iarba uscată. Zâmbetul lui se transformă într-unul funebru.

– Ne întâlnim în partea cealaltă a câmpiei.

El se aștepta ca ea să țâșnească asemenea unui iepure sălbatic. Și ea ar fi vrut. O, zeilor, locul acela, acel gorgan blestemat aflat la numai o sută de metri, o făceau să vrea s-o ia la goană și să nu se mai oprească până ce nu va fi găsit un loc unde soarele să strălucească zi *și* noapte. Însă dacă trecea de asta, putea să meargă în Doranelle a doua zi. Și acele suflete care așteptau în cealaltă jumătate a câmpiei... ar fi putut fi mai rău decât cele pe care deja le văzuse și cu care luptase și care își găsiseră sălaș în lume și înlăuntrul ei.

Așa că își înclină capul spre Rowan și porni spre câmpia cu iarbă uscată.

CAPITOLUL 14

Fiecare pas spre gorganul central făcea să-i clocotească sângele Celaenei. Întunericul dintre pietrele pătate şi străvechi crescu, învârtejindu-se. Era şi mai frig. Rece şi uscat.

Nu voia să se oprească, nu atâta timp cât Rowan continua să o privească, nu când avea atât de multe de făcut. Nu îndrăznea să privească prea mult timp spre locul unde ar fi trebuit să fie uşa şi spre lucrul care pândea dincolo de acesta. O fărâmă de mândrie – stupida, mortala mândrie – o împiedica să parcurgă în goană restul câmpiei. Fuga, îşi aminti ea, nu făcea decât să atragă pe unii prădători. Aşa că îşi menţinu ritmul lent al paşilor şi se gândi la toate antrenamentele pe care le primise, chiar şi când sufletul se fofilă mai aproape de prag, nimic mai mult decât un freamăt de foame vorace îmbrăcată în zdrenţe.

Şi totuşi, sufletul rămase în gorganul său chiar şi atunci când ea veni atât de aproape, încât ar fi putut fi târâtă înăuntru, de parcă... ar fi ezitat.

Tocmai trecea de gorgan când un fir de aer pulsând, alterat, îi pluti pe lângă urechi. Poate că fuga ar fi fost o idee bună. Dacă magia era singura armă împotriva sufletelor, atunci mâinile ei erau nefolositoare. Şi totuşi, sufletul adăsta dincolo de prag.

Din nou ciudatul aer mort îi trecu pe lângă urechi, în capul ei făcându-şi loc un sunet strident. Se grăbi, cu iarba scârţâind pe măsură ce aduna toate detaliile posibile pentru a se folosi

de ele împotriva oricărui atacator s-ar fi aflat la pândă în apropiere. În capătul celălalt al câmpiei, vârfurile copacilor se legănau în adierea ceţoasă. Nu era departe.

Celaena trecu de movila centrală, înghiţind puternic pentru a scăpa de ţârâitul din urechi, tot mai neplăcut cu fiecare pas. Până şi sufletul bătea în retragere. Nu şovăise din pricina ei sau a lui Rowan.

Cercul de iarbă uscată se sfârşea la câţiva paşi mai încolo – doar la câţiva. Doar câţiva, iar apoi ea ar fi putut să fugă de orice ar fi fost acolo şi care făcea ca sufletul să-i tremure de frică.

Şi atunci îl văzu. Bărbatul care stătea în spatele gorganului.

Nu un suflet. Zări doar o licărire de piele albă, păr negru ca noaptea, o frumuseţe impenetrabilă, şi un colier din onix în jurul gâtului ca o coloană şi...

Întuneric. Un val de întuneric a izbit-o.

Nu obscuritate, ci un întuneric real, de parcă ar fi aruncat o pătură peste ei doi.

Simţea pământul ierbos, dar nu-l putea vedea. Nu putea vedea *nimic*. Nici în faţă, nici în lateral şi nici în spate. Nu mai era decât ea şi întunericul învârtejit.

Celaena se ghemui, înăbuşindu-şi un blestem în timp ce scruta întunericul. Orice ar fi fost, în pofida formei, nu era un muritor. Nu era nimic omenesc în perfecţiunea sa, în acei ochi goi.

Pe buza de sus îi picura sânge – o sângerare nazală. Bubuitul din urechile ei începu să-i înece gândurile, orice plan, de parcă trupul ei era respins chiar de esenţa acelui lucru. Întunericul rămase, impenetrabil, infinit.

Opreşte-te. Respiră.

Dar altcineva respira în spatele ei. Oare era bărbatul, sau altceva?

Respirația devenea mai puternică, mai aproape, și un aer rece îi atinse nasul, buzele, lingându-i pielea. Fuga – fuga era o opțiune mai înțeleaptă decât așteptarea. Făcu mai mulți pași în fugă, care *ar fi trebuit* să o ducă la marginea câmpiei, dar...

Nimic. Numai un întuneric nesfârșit și *chestia* care respira și care era acum și mai aproape, duhnind a praf și a hoit și încă a ceva, ceva ce ea nu mai mirosise de o viață, dar pe care nu putea să-l uite vreodată, nu când îmbibase acea încăpere precum vopseaua.

O, zeilor! Respirația era pe gâtul ei, șerpuind spre pavilionul urechii.

Se răsuci, trăgându-și ceea ce putea foarte bine să fie ultima ei suflare, iar lumea scânteie. Nu cu nori și iarbă uscată. Nu cu un prinț Fae care aștepta în apropiere. Încăperea...

Această încăpere...

Servitoarea țipa. Scotea sunete stridente ca un ceainic. Încă mai erau bălțoace dincolo de ferestrele închise – ferestre pe care Celaena însăși le ferecase în seara precedentă, atunci când se bălăbăniseră încoace și încolo în furtuna care se stârnise brusc.

Crezuse că patul era ud din pricina ploii. Se urcase în pat fiindcă furtuna o făcuse să audă niște lucruri oribile, o făcuse să aibă senzația că ceva era *în neregulă*, de parcă ar fi stat cineva în colțul camerei ei. Nu ploaia uda patul în acea cameră acoperită de covoare elegante din conacul de țară.

Nu ploaia se usca pe ea, pe mâinile, pe pielea și pe rochia ei. Iar mirosul – nu era doar sânge, ci și altceva...

– Nu e real, rosti Celaena cu voce tare, îndepărtându-se de patul pe care stătea ca o fantomă. *Nimic nu e real.*

Părinții ei erau, însă acolo, întinși pe pat, cu beregatele tăiate de la o ureche la cealaltă.

Tatăl ei, lat în umeri și chipeș, cu pielea deja pământie.

Mama ei, cu părul ei auriu mânjit de sânge, iar chipul ei... chipul ei...

Măcelăriți ca niște animale. Rănile erau atât de vulgare, atât de căscate și de adânci, iar părinții ei arătau atât de... atât de...

Celaena vomită. Căzu în genunchi, vezica ei golindu-se chiar înainte de a vomita a doua oară.

– Nu e real, nu e real, icni ea în timp ce o căldură umedă îi străbătu pantalonii.

Nu putea să respire, nu putea să respire, nu putea...

Și atunci se ridică brusc în picioare și o luă la goană, îndepărtându-se de acea încăpere, spre zidurile lambrisate cu lemn, trecând printre ele ca un spectru, până ce...

Un alt dormitor, un alt cadavru.

Nehemia. Ciopârțită, mutilată, violată și frântă.

Chestia care stătea la pândă în spatele ei își trecu o mână peste talia ei, peste abdomen, trăgând-o spre pieptul său cu blândețea unui iubit. O cuprinse panica, atât de intensă, încât lovi cu un cot în spate și în sus – izbind ceva ce părea a fi carne și oase. Ființa sâsâi, dându-i drumul. Era tot ceea ce-i trebuia. Fugi, călcând prin iluzia sângelui și a organelor prietenei ei, și apoi...

Lumina apoasă a soarelui și iarba uscată și un războinic înarmat până în dinți, cu părul argintiu, spre care se avântă, fără să-i pese de voma de pe veșminte, de pantalonii uzi, de gemete, de sunetul strident care îi ieșea din gâtlej. Alergă până ce ajunse la el și căzu pe iarba verde, apucând-o, rupând-o, vomând, deși nu mai avea nimic în ea cu excepția unui șuvoi de bilă. Țipa sau suspina sau nu scotea niciun sunet.

Apoi simți transformarea și unda de șoc, o fântână deschizându-se sub stomacul ei și umplându-se cu focul arzând neabătut.

Nu. Nu.

Agonia o despică într-un șuvoi, vederea ei oscilând între claritatea de cristal și văzul amortizat al muritorilor, dinții durând-o în timp ce colții îi ieșeau și se retrăgeau, flux și reflux, nemuritoare și muritoare, schimbându-se la fel de repede ca fâlfâitul aripilor unui colibri...

Cu fiecare transformare, fântâna se adâncea, acel foc sălbatic urcând și coborând și ajungând sus, sus...

Atunci ea chiar țipă, deoarece o ustura gâtul sau poate că era magia care ieșea, dezlănțuită în sfârșit.

Magia...

*

Celaena se trezi sub bolta pădurii. Încă era lumină, și judecând după noroiul de pe cămașă, pantaloni și cizme, se părea ca Rowan o târâse acolo scoțând-o dintre gorgane.

Pe cămașă și pantaloni avea vomă. Și apoi mai era... Făcuse pe ea. Se îmbujoră, dar lăsă deoparte gândurile referitoare la *de ce* urinase pe ea, de ce își vomase și mațele. Și acel ultim gând despre magie...

– Lipsa disciplinei, a controlului și a curajului, veni o voce mârâitoare.

Simțindu-și capul bubuind, îl descoperi pe Rowan așezat pe o piatră, cu brațele musculoase sprijinite pe genunchi. Din mâna stângă îi atârna un pumnal, de parcă l-ar fi aruncat leneș în aer în timp ce ea zăcea în propria-i mizerie.

– Ai dat greș, îi spuse el cu glas egal. Ai reușit să ajungi în cealaltă parte a câmpiei, dar am spus să înfrunți sufletele, nu să te apuce pandaliile magice.

– Am să te *omor*, îi zise ea, în cuvinte aspre, gâfâite. Cum *îndrăznești*...

– Acela n-a fost un suflet, prințesă.

El își îndreptă atenția spre copacii din spatele ei. Ea ar fi putut să răcnească în legătură cu folosirea termenilor clari pentru a evita să o ducă în Doranelle, însă când privirile li se întâlniră iar, el părea să spună: *Chestia aia n-ar fi trebuit să se afle aici.*

Atunci, ce naiba a fost, ticălos tâmpit? ripostă ea tăcută.

El își încleștă maxilarul înainte de a rosti cu voce tare:

– Nu știu. Timp de câteva săptămâni am întâlnit vârcolaci în căutare de pradă, care cutreierau colinele în căutare de piei de oameni, însă asta... a fost altceva. N-am mai întâlnit niciodată această înfățișare, nici în aceste ținuturi, nici în altele. Fiindcă a trebuit să te târăsc de acolo, nici nu cred că voi afla prea curând.

Aruncă o căutătură critică la starea ei actuală.

– Dispăruse când am dat din nou ocol. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am văzut doar întuneric și, când ai apărut, erai... diferită.

Ea îndrăzni să se privească din nou. Pielea îi era albă ca laptele, de parcă puțina culoare pe care o căpătase tolănindu-se pe acoperișuri în Varese se scursese și nu numai din pricina fricii și a greței.

– Nu, îi răspunse ea. Și te poți duce dracului.

– Alte vieți s-ar putea să depindă de asta.

– Vreau să mă întorc la fortăreață, murmură ea.

Nu voia să afle despre creaturi, sau despre vârcolaci, sau despre niciuna din toate astea. Fiecare cuvânt era un efort.

– Chiar acum.

– Se termină atunci când spun eu că s-a terminat.

– Poți să mă omori sau să mă torturezi ori să mă arunci de pe o stâncă, dar pentru azi *am terminat*. În întuneric am văzut chestii pe care nimeni n-ar trebui să le vadă. M-a târât printre amintiri – și nu printre cele decente. Îți ajunge?

El scuipă un sunet, dar se ridică în picioare şi începu să meargă. Ea se clătină pe picioare, se împiedică, cu genunchii tremurând, dar se ţinu după el, până la sălile din Mistward, unde ea îşi arcui trupul în aşa fel, încât niciuna dintre santinele să nu-i vadă pantalonii uzi, voma. Cu toate acestea, nu avea cum să-şi ascundă chipul. Îşi menţinu atenţia îndreptată asupra prinţului, până ce el deschise o uşă din lemn şi o izbi un zid de abur.

– Aici sunt băile femeilor. Camera ta e un etaj mai sus. Mâine în zori să fii la bucătărie.

Şi apoi o părăsi din nou.

Celaena merse târşâind picioarele în camera plină de aburi, fără să-i pese cine se afla acolo, se descotorosi de haine şi se prăbuşi într-una dintre căzile din piatră şi nu se mişcă mult, mult timp.

CAPITOLUL 15

Chaol nu fu câtuşi de puţin surprins că tatăl său întârzie douăzeci de minute la întâlnirea lor. Nu se miră nici atunci când tatăl lui intră în birou, se aşeză pe scaunul din faţa pupitrului şi nu-i oferi nicio explicaţie pentru întârziere. Cu o răceală calculată şi o antipatie evidentă, studie biroul: fără ferestre, un covor uzat şi un cufăr cu arme uzate pe care Chaol nu-şi găsea timp să le lustruiască sau să le trimită la reparat.

Măcar era organizat. Cele câteva hârtii de pe birou erau aşezate în teanc; tocurile din cleştar erau în suporturile lor; armura, pe care rareori avea ocazia să o îmbrace, strălucea pe manechinul din colţ. În cele din urmă, tatăl său zise:

– Asta e ceea ce ilustrul nostru rege îi oferă Căpitanului Gărzii sale?

Chaol ridică din umeri, iar tatăl lui studie pupitrul din stejar masiv. Moştenit de la predecesorul său, cel pe care el şi Celaena...

Îşi stinse amintirea înainte ca aceasta să-i facă sângele să clocotească. În schimb, îi surâse tatălui său.

– Exista un birou mai mare în anexa din cleştar, dar am vrut să fie accesibil pentru oamenii mei.

Era adevărat. De asemenea, el nu voise să se afle în apropierea aripii administrative a castelului, să fie alături de consilieri şi curteni pe acelaşi coridor.

– O decizie înţeleaptă.

Tatăl său se lăsă pe spate în vechiul scaun din lemn.

– Instinctele unui conducător.

Chaol îl ţintui cu o privire stăruitoare.

– Trebuie să mă întorc în Anielle cu tine – mă surprinde că-ţi iroseşti energia măgulindu-mă.

– Aşa să fie? Din câte văd, n-ai făcut nimic ca să te pregăteşti pentru această aşa-zisă întoarcere. Nici măcar nu-ţi cauţi un înlocuitor.

– În pofida părerilor tale proaste despre poziţia mea, este una pe care o iau în serios. Nu vreau ca omul care va avea grijă de acest palat să fie un oarecare.

– Nici măcar nu i-ai spus Majestăţii Sale că pleci.

Acel zâmbet plăcut, malefic, rămase fixat pe chipul tatălui său.

– Când am cerşit permisia pentru săptămâna viitoare, regele n-a făcut nicio menţiune la faptul că tu m-ai însoţi. Băiete, decât să te bag în bucluc, mai bine îmi ţin gura.

Chipul lui Chaol rămase impasibil.

– Din nou, nu plec până când nu găsesc un înlocuitor potrivit. Acesta este motivul pentru care te-am rugat să ne întâlnim. Am nevoie de timp.

Era adevărat – în parte, cel puţin.

Aşa cum făcuse în ultimele nopţi, Chaol trecuse pe la petrecerea lui Aedion – o altă tavernă, chiar mai scumpă, şi mai aglomerată. Aedion, din nou, nu era acolo. Cumva, toată lumea *credea* că generalul este acolo, până şi curtezana care plecase cu el în prima seară spusese că generalul îi dăduse o monedă de aur – fără să-i folosească serviciile – şi plecase să mai caute vin spumant.

Chaol aşteptase la colţul străzii unde curtezana spusese că-l lăsase, dar nu descoperise nimic. Şi nu era oare fascinant faptul că nimeni nu părea să ştie exact când avea să sosească legiunea Bane sau unde erau campaţi – ci doar că erau pe

drum? Chaol era prea ocupat în timpul zilei pentru a-i lua urma lui Aedion, iar în timpul diferitelor întruniri și mese ale regelui era imposibil să se afle față în față cu generalul. În acea seară, însă, plănuia să sosească la petrecere destul de devreme, astfel încât să afle dacă Aedion măcar apăruse și încotro o ștersese. Cu cât afla mai curând ceva despre Aedion, cu atât mai repede putea aranja aceste nimicuri și putea să-l împiedice pe rege să privească prea atent în direcția sa înainte de a-i înmâna demisia.

Solicitase această întâlnire din cauza unui gând care îl trezise în toiul nopții – un plan poate nebunesc, destul de periculos, și care cel mai probabil avea să-l ducă la moarte înainte de a realiza ceva. Frunzărise toate cărțile despre magie pe care le găsise Celaena și nu descoperise nimic despre cum ar fi putut să-l ajute pe Dorian – și pe Celaena – eliberând-o. Celaena îi spusese însă cândva că grupul de rebeli pe care îl conduseseră Archer și Nehemia pretinsese două lucruri: unul, că ei știau unde era Aelin Galathynius; și doi, că erau foarte aproape de a găsi o modalitate de a rupe misterioasa putere a regelui din Adarlan asupra continentului. Prima era o minciună, desigur, dar dacă exista cea mai mică șansă ca acei rebeli să știe cum să elibereze magia... el trebuia să încerce. Era deja pe cale de a pleca și de a-i da de urmă lui Aedion și, cum văzuse toate însemnările Celaenei despre ascunzătorile rebelilor, avea o bănuială, unde puteau fi găsiți. Trebuia să abordeze cu grijă acea problemă și avea încă nevoie de cât de mult timp putea găsi.

Zâmbetul fals al tatălui său păli și făcu loc strălucirii oțelului adevărat, șlefuit de deceniile în care condusese Anielle.

– Potrivit zvonurilor, tu te consideri un om de onoare. Cu toate că mă întreb ce fel de bărbat ești cu adevărat, dacă nu-ți onorezi înțelegerile. Mă întreb...

Tatăl lui făcu un adevărat spectacol din muşcatul buzei inferioare.

– Mă întreb ce motiv ai avut, în acest caz, să-ţi trimiţi femeia în Wendlyn.

Chaol luptă cu impulsul de a înţepeni.

– Nobilul Căpitan Westfall nu poate fi bănuit că nu ar dori cu adevărat ca al Majestăţii Sale Campion să-i omoare pe duşmanii noştri. Şi totuşi, cel care îşi încalcă jurămintele, mincinosul...

– Nu-mi încalc jurământul faţă de tine, spuse Chaol cu seriozitate. Intenţionez să merg în Anielle – aş jura în orice templu asta, în faţa oricărui zeu, dar numai atunci când voi fi găsit un înlocuitor.

– Ai jurat, o lună, mârâi tatăl său.

– Voi fi al tău pentru tot restul vieţii mele afurisite. Ce însemnătate au pentru tine o lună sau două în plus?

Nările tatălui se dilatară. Ce scop avea, atunci, tatăl său de voia ca el să se întoarcă atât de repede? Chaol era gata să-l întrebe, dorind să-l facă pe tatăl lui să se vânzolească puţin, când pe biroul său ateriză un plic.

Trecuseră ani – ani şi ani, dar încă îşi amintea scrisul mamei sale, încă îşi amintea felul elegant în care ea îi desena numele.

– Ce e asta?

– Mama ta ţi-a trimis o scrisoare. Presupun că îşi exprimă bucuria faţă de mult aşteptata ta întoarcere.

Chaol nu atinse plicul.

– N-ai de gând s-o citeşti?

– Nu am nimic să-i spun şi nici nu mă interesează ce are ea să-mi spună, minţi Chaol.

O altă capcană, o nouă modalitate de a-l enerva. Avea foarte multe de făcut aici, atât de multe lucruri de aflat şi de descoperit. Avea să-şi onoreze jurământul în curând.

Tatăl său înșfăcă scrisoarea, îndesând-o în tunica sa.

– Va fi cum nu se poate mai tristă să audă asta.

Iar el știa că tatăl său, pe deplin convins de minciuna fiului, avea să-i spună mamei exact ceea ce spusese el. Preț de o secundă, sângele îi bubui în urechi, așa cum se întâmplase întotdeauna când fusese martor la bagatelizarea, la dojenirea, la ignorarea mamei de către tatăl său.

Trase aer în piept.

– Patru luni, apoi voi merge. Stabilește data și se va face.

– Două luni.

– Trei.

Un zâmbet lent.

– Aș putea să merg chiar acum la rege și să cer să te destituie în loc să aștept trei luni.

Chaol își încleștă maxilarul.

– Spune, deci, care e prețul tău.

– O, nu e niciun preț, însă mă gândesc că îmi place ideea ca tu să-mi datorezi o favoare.

Pe buze îi reveni zâmbetul malefic.

– Îmi place tare mult ideea. Două luni, băiete.

Nu-și bătură capul să-și spună la revedere.

*

Sorscha fu chemată în apartamentele prințului moștenitor taman când se pregătea să fiarbă un remediu calmant pentru o fată suprasolicitată de la bucătărie. Și cu toate că încercă să nu pară prea nerăbdătoare și demnă de milă, ea găsi o cale de a pasa iute sarcina unei ucenice inferioare și de a porni spre turnul prințului.

Nu fusese niciodată acolo, dar știa unde era – toți vindecătorii știau, pentru orice eventualitate. Gărzile o lăsară să

treacă, de-abia făcându-i un semn din cap, iar când urcă pe scara spiralată, uşa apartamentelor era deja deschisă.

O harababură. Încăperile sale erau o harababură de cărţi, hârtii şi arme abandonate. Aşezat la o masă, având doar un locşor eliberat pentru el, se afla Dorian, părând mai curând stânjenit – fie din cauza harababurii, fie din cauza buzei despicate.

Ea reuşi să facă o plecăciune, cu toate că trădătoarea îmbujorare îi cuprinse gâtul şi faţa.

– Înălţimea Voastră m-a chemat?

O voce dreasă.

– Eu... ei bine, cred că vezi unde sunt necesare reparaţii.

O nouă rană la mână. Aceasta arăta de parcă ar fi fost de la antrenamente, însă buza... pentru a se apropia de el avea să aibă nevoie de multă voinţă. Mâna mai întâi. Să o lase să-i distragă atenţia, să se liniştească.

Puse coşul cu materiale jos şi se pierdu în munca de pregătire a alifiilor şi a bandajelor. Mirosul săpunului său parfumat îi mângâie nasul, destul de puternic pentru a sugera că el tocmai se îmbăiase. Ceea ce era un lucru oribil la care să se gândească, cum stătea alături de scaunul lui, deoarece ea era o vindecătoare profesionistă şi imaginarea pacienţilor dezbrăcaţi nu era un...

– N-ai de gând să mă întrebi ce s-a întâmplat? o chestionă prinţul, privind în sus la ea.

– Nu e treaba mea să întreb – şi dacă nu e relevant în ceea ce priveşte rana, nu trebuie să ştiu.

Îi ieşi mai rece şi mai dur decât ar fi vrut. Însă era adevărat.

Eficientă, îi pansă mâna. Tăcerea n-o deranja; uneori, petrecea zile întregi în catacombe, fără să vorbească cu nimeni. Fusese un copil tăcut înainte ca părinţii ei să moară, iar după masacrul din piaţa oraşului devenise şi mai tăcută. Abia când ajunsese la castel, unde îşi făcuse prieteni – descoperise că

uneori îi plăcea să vorbească. Şi totuşi, acum, cu el... ei bine, se părea că prinţului nu-i plăcea tăcerea, căci se uită iar la ea şi o întrebă:

– De unde eşti?

Ce întrebare complicată la care să răspundă, de vreme ce *cum*-ul şi *de ce*-ul călătoriei ei la castel erau mânjite de acţiunile tatălui ei.

– Din Fenharrow, răspunse ea, rugându-se ca acela să fie sfârşitul.

– De unde din Fenharrow?

Aproape că se trase înapoi de frică, dar acum după cinci ani de îngrijit răni înfiorătoare şi ştiind că un licăr de dezgust sau de teamă pe chipul ei ar fi putut zdruncina controlul pacientului avea mai multă stăpânire de sine.

– Un sătuc din sud. Cei mai mulţi oameni nici n-au auzit de el.

– Fenharrow e frumos, zise el. Tot acel teren deschis, care se întinde la nesfârşit.

Ea nu îşi amintea destule pentru a-şi da seama dacă iubise acea întindere dreaptă de pământ arabil, mărginit la vest de munţi şi la est de mare.

– Ai vrut dintotdeauna să fii vindecătoare?

– Da, răspunse ea, căci îi fusese încredinţată vindecarea moştenitorului imperiului şi nu putea să dea dovadă de nimic altceva decât de o siguranţă absolută.

Un zâmbet slab.

– Mincinoaso.

Ea nu voi, dar privirile li se întâlniră – acei ochi de safir, atât de luminoşi în soarele sfârşitului de după-amiază care răzbătea pe ferestruică.

– N-am vrut să vă ofensez, Înălţimea...

– Sunt indiscret.

Testă bandajele.

– Încercam să-mi abat atenţia.

Ea încuviinţă dând din cap, căci nu avea nimic de spus şi, oricum, nu ar fi putut spune niciodată ceva destul de isteţ. Scoase recipientul din tablă cu balsam dezinfectant.

– Pentru buza dumneavoastră, dacă nu vă supăraţi, Înălţimea Voastră, vreau să mă asigur că nu e praf sau altceva în rană, aşa că...

– Sorscha.

Ea încercă să nu lase să se vadă ce însemna pentru ea faptul că îşi amintise numele ei. Sau să-l audă pe el rostindu-l.

– Fă ceea ce trebuie să faci.

Ea îşi muşcă buza, un obicei prostesc, şi încuviinţă în timp ce-şi înclină capul pentru a putea să-i vadă mai bine gura. Pielea lui era atât de caldă! Îi atinse rana şi el sâsâi, respiraţia lui mângâindu-i degetele, dar nu se trase înapoi şi nici n-o respinse şi nici n-o lovi aşa cum o făceau unii curteni.

Îi aplică balsamul pe buză cât de repede putu. O, zeilor, buzele lui erau atât de moi!

În ziua în care îl văzuse pentru prima dată, plimbându-se prin grădini, condus de căpitan, nu ştiuse că el era prinţul. Erau abia nişte adolescenţi, iar ea era o ucenică în haine vechi, însă, pentru un moment, el o privise şi îi zâmbise. El o *văzuse* atunci când nimeni altcineva n-o văzuse ani la rând, aşa că îşi găsea scuze pentru a se duce la etajele superioare ale castelului. Însă plânsese luna următoare, atunci când îl spionase din nou, iar cele două ucenice şoptiseră despre cât era de chipeş prinţul – Dorian, moştenitorul tronului.

Această dragoste nebună pentru el fusese secretă şi stupidă. Atunci când, în cele din urmă, îl întâlni din nou, câţiva ani mai târziu, în timp ce o ajuta pe Amithy cu un pacient, el nu

se uitase la ea. Devenise invizibilă, asemenea celor mai mulţi vindecători – invizibilă, aşa cum îşi dorise.

– Sorscha?

Groaza ei atinse noi profunzimi atunci când îşi dădu seama că se zgâia la gura lui, continuând să ţină degetele în cutia cu balsam.

– Iertaţi-mă, zise ea, întrebându-se dacă să se arunce din turn şi să pună capăt umilinţei ei. A fost o zi lungă.

Nu era o minciună.

Se purta ca o proastă. Fusese deja cu un bărbat – unul dintre străjeri, o singură dată şi îndeajuns încât să-şi dea seama că nu era interesată în mod deosebit să-i permită unui alt bărbat să o atingă prea curând. Dar acum, când stătea atât de aproape, iar picioarele lui atingeau fusta rochiei ei cafenii cusute de mână...

– De ce n-ai spus nimănui? o întrebă liniştit. Despre mine şi prietenii mei.

Ea se dădu înapoi cu un pas, însă îi susţinu privirea, cu toate că pregătirea şi instinctele îi spuneau să-i evite ochii.

– N-aţi fost niciodată crud cu vindecătorii – cu nimeni. Îmi place să cred că lumea are nevoie...

Ar fi fost prea mult să spună asta, căci lumea era lumea tatălui său.

– Are nevoie de oameni mai buni, termină el pentru ea, ridicându-se. Iar tu crezi că tatăl meu ar fi folosit informaţiile tale despre... venirile şi plecările noastre împotriva noastră.

Aşadar, el ştia că Amithy raporta orice lucru neobişnuit. Amithy îi spusese Sorschăi să procedeze la fel, dacă ştia ce era bine pentru ea.

– Nu vreau să insinuez că Majestatea Sa ar...

– Satul tău mai există? Părinţii tăi mai trăiesc?

Chiar şi după atâţia ani, nu putu să-şi reţină durerea din glas atunci când răspunse:

– Nu. A fost incendiat. Şi nu: ei m-au adus în Rifthold şi au fost ucişi în timpul purificării oraşului de imigranţi.

O umbră de jale şi de groază apăru în ochii lui.

– Şi atunci, de ce ai venit aici – să muncești aici?

Ea îşi adună materialele.

– Deoarece nu aveam unde altundeva să merg.

Pe chipul lui licări agonia.

– Înălţimea Voastră, v-am...

Însă el privea lung, de parcă ar fi înţeles – şi ar fi văzut-o.

– Îmi pare rău.

– N-a fost decizia dumneavoastră. Şi nu soldaţii dumneavoastră au fost cei care i-au prigonit pe părinţii mei.

El o privi preţ de un moment lung înainte de a-i mulţumi. O despărţire politicoasă. Iar ea îşi dori, în timp ce părăsea acel turn ticsit, să nu fi deschis gura deloc – deoarece probabil că el n-avea s-o mai cheme niciodată din pricina situaţiei jenante. Nu avea să-şi piardă poziţia, căci el nu era atât de crud, însă dacă el îi refuza serviciile, atunci asta ar fi ridicat semne de întrebare. Aşa că Sorscha se hotărî, stând culcată în acea noapte în patul ei, să găsească o cale de a-şi cere scuze – sau poate să găsească o cale de a-l împiedica pe prinţ să o mai vadă. Mâine, se va gândi mâine.

Nu se aştepta a doua zi la mesagerul care sosi după micul dejun, întrebând-o care era numele satului ei. Când ea şovăi, acesta îi spuse că prinţul moştenitor voia să ştie.

Voia să ştie, pentru a-l putea adăuga pe harta sa personală a continentului.

CAPITOLUL 16

Dintre toate spaţiile din Omega, sala de mese era de departe cea mai periculoasă.

Cele trei Clanuri Dinţi-de-fier fuseseră împărţite în schimburi care alternau, ceea ce le ţinea aproape complet separate – antrenamente cu balaurii, antrenamente în sala armelor şi antrenamente pe câmpul de luptă. Separarea era o dovadă de înţelepciune, aşa credea Manon, de vreme ce tensiunile erau la cote înalte şi aveau să rămână aşa până ce urmau să fie aleşi balaurii. Toată lumea voia masculi. Cu toate că Manon se aştepta, fără doar şi poate, să capete unul, poate chiar pe Titus, asta n-o împiedica să vrea să ia la pumni de să-i scoată dinţii pe oricine ar fi scos chiar şi o şoaptă în legătură cu faptul că îşi dorea cu înfocare un mascul al ei.

Existau numai câteva minute de suprapunere între schimburile lor, o dată la trei ore, iar conducătoarele sabaturilor se străduiau din răsputeri să facă în aşa fel încât să nu dea unele peste altele. Manon, cel puţin, aşa proceda. Era cu nervii încordaţi la maximum şi nu mai trebuia decât o expresie batjocoritoare din partea moştenitoarei Picioare-galbene pentru ca totul să se sfârşească într-o baie de sânge. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Cele Treisprezece, dintre care două – gemenele cu ochii verzi, Faline şi Fallon, mai mult demoni decât vrăjitoare – se încăieraseră cu nişte idioate de vrăjitoare Picioare-galbene, ceea ce fusese surprinzător. Le pedepsise

aşa cum o pedepsise pe Asterin: trei lovituri pentru fiecare, publice şi umilitoare. Însă, cu o precizie de ceasornic, izbucneau bătăi între alte sabaturi, ori de câte ori se aflau în apropiere.

Ceea ce făcea ca sala de mese să fie atât de letală. Cele două mese zilnice erau singurele perioade în care se aflau laolaltă – şi, deşi toate stăteau la mesele lor, tensiunea era atât de densă, încât Manon ar fi putut să o taie felii cu lama cuţitului său.

Manon stătea la coadă pentru bolul ei de poşircă – acesta fiind cel mai bun nume pe care îl putea da substanţei vâscoase care le era servită –, flancată de Asterin, cu ultimele dintre vrăjitoarele Sânge-albastru aflate la rând în faţa ei. Cumva, cele din clanul Sânge-albastru erau mereu primele – primele la coada pentru mâncare, primele la călărit balaurii (Cele Treisprezece încă nu ajunseseră în aer) şi, cel mai probabil, aveau să aleagă primele bestiile. Un mârâit ameninţător îi hurui în gâtlej, dar Manon îşi împinse tava, urmărindu-l cu privirea pe servitorul cu faţa palidă care îngrămădea o porţie cenuşiu-albicioasă de mâncare în bolul vrăjitoarei Sânge-albastru din faţa ei.

Nu catadicsi să-i reţină toate detaliile trăsăturilor în timp ce lui îl pulsa vena groasă de pe gât. Vrăjitoarele nu aveau nevoie de sânge pentru a supravieţui, însă nici oamenii de vin. Cele din clanul Sânge-albastru erau pretenţioase în ceea ce privea sângele pe care îl beau – virgine, tineri, fete frumoase –, însă celor din clanul Cioc-negru nu le păsa în mod deosebit de niciuna dintre categorii.

Bărbatului începu să-i tremure polonicul în mână, lovind cu el pereţii ceaunului.

– Regulile sunt reguli, rosti tărăgănat o voce din stânga ei.

Asterin lăsă să-i scape un mârâit de avertisment, iar Manon nu trebui să se uite pentru a-şi da seama că moştenitoarea Picioare-galbene, Iskra, trăgea cu urechea.

Prostimea nu se mănâncă, adăugă vrăjitoarea cu părul negru, împingându-şi bolul în faţa bărbatului, fără să stea la rând.

Manon îi privi dinţii şi unghiile din fier, mâna bătătorită, toate semne vizibile ale dorinţei sale de putere.

– A! Chiar mă întrebam de ce nimeni nu-şi bate capul să te mănânce, îi zise Manon.

Iskra îşi făcu loc cu umerii, ajungând în faţa lui Manon. Manon simţi privirile din încăpere întorcându-se spre ele, dar îşi stăpâni furia, permiţând lipsa de respect. Acţiunile ostentative din sala de mese nu aveau nicio însemnătate.

– Am auzit că Cele Treisprezece se ridică azi în aer, spuse moştenitoarea Picioare-galbene, în timp ce Manon îşi primea porţia.

– Şi ce treabă ai tu cu asta?

Iskra ridică din umerii ei bronzaţi.

– Se spune că odinioară erai cea mai bună zburătoare din toate cele trei Clanuri. Ar fi ruşinos ca vorba asta să fi fost numai o bârfă.

Era adevărat – îşi câştigase locul de conducătoare de sabat la fel de mult pe cât îl şi moştenise.

Iskra înaintă, punându-şi farfuria în faţa următorului servitor, care scoase cu lingura o rădăcinoasă decolorată şi o aşeză pe farfuria ei.

– Se zvoneşte că vom sări peste antrenamentul nostru programat pentru a le vedea pe legendarele Treisprezece înălţându-se în văzduh pentru prima dată după un deceniu.

Manon pocni din limbă, prefăcându-se că se gândeşte.

– De asemenea, se spune şi că vrăjitoarele Picioare-galbene au nevoie de tot ajutorul pe care îl pot căpăta în sala de antrenament. Presupun, însă, că orice armată are nevoie şi de cei care se ocupă cu aprovizionarea.

Un hohot de râs din partea lui Asterin, iar ochii căprui ai Iskrăi scăpărară. Ajunseră la capătul mesei de deservire, unde Iskra se întoarse cu faţa la Manon. Cu tăvile în mâini, niciuna nu putea ajunge la armele pe care le avea la şold. În încăpere se lăsă tăcerea, chiar şi la masa unde stăteau cele trei Matroane.

Pe Manon o înţepară gingiile în timp ce dinţii ei din fier ieşiră din lăcaşurile lor şi ţăcăniră. Liniştită, spuse, suficient de tare pentru a fi auzită de toată lumea:

– Oricând ai nevoie de o lecţie de luptă, Iskra, dă-mi de ştire. Aş fi bucuroasă să te învăţ câte ceva despre armată.

Înainte ca moştenitoarea să-i poată răspunde, Manon traversă hotărâtă încăperea. Asterin o salută pe Iskra cu o înclinare ironică a capului, urmată de gesturile identice ale Celor Tresiprezece, însă Iskra rămase privind lung după Manon, clocotind de furie.

Manon se trânti cu zgomot la masa ei şi descoperi că bunica ei surâdea vag, iar când toate cele douăsprezece santinele ale sale se aşezară în jurul ei, Treisprezece de acum până ce Întunericul avea să le cuprindă, Manon îşi îngădui şi ea să zâmbească.

Azi aveau să zboare.

*

De parcă faţa deschisă a stâncii nu era destul pentru a le face pe cele două sabaturi Cioc-negru adunate să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt, cei douăzeci şi şase de balauri înlănţuiţi într-un spaţiu strâmt, niciunul dintre ei nefiind *foarte* docil, o făcea până şi pe Manon să aibă spasme.

Însă ea nu arătă niciun fel de teamă atunci când se apropie de balaurul din mijloc. Două şiruri a câte treisprezece stăteau înlănţuiţi şi pregătiţi. Cele Treisprezece îl luară pe primul. Celălalt sabat îl luă pe cel din spate. Noul costum de călărie al lui

Manon era ciudat şi greoi – piele şi blană, acoperit cu apărători oţelite pentru umeri şi manşete din piele pentru încheieturile mâinilor. Mai mult decât era ea obişnuită să poarte, mai ales alături de mantia ei roşie.

Deja exersaseră timp de două zile înşeuarea animalelor, cu toate că, de obicei, aveau servitori care să le facă treaba. Animalul lui Manon era o femelă micuţă, care stătea culcată pe burtă, într-o poziţie suficient de joasă pentru ca Manon să poată să se caţăre pe piciorul ei stâng din spate şi să se salte în şa pe locul unde gâtul lung se unea cu umerii masivi. Un bărbat se apropie pentru a-i potrivi scările, dar Manon se aplecă să şi le ajusteze singură. Micul dejun fusese destul de prost. Dacă s-ar fi aflat acum aproape de o beregată omenească n-ar fi însemnat decât să fie tentată în continuare.

Balaurul îşi schimbă poziţia, cu trupul cald sub coapsele ei reci, şi Manon îşi controlă strânsoarea înmănuşată pe hăţuri. La rându-le, santinelele ei încălecară şi ele pe bestii. Asterin era gata, desigur, verişoara sa având părul auriu împletit într-o coadă pe spate, cu gulerul din blană fâlfâind în vântul tăios care pătrundea prin deschizătura în pantă din faţa lor. Îi aruncă lui Manon o frântură de zâmbet, cu ochii ei negri stropiţi cu auriu strălucindu-i. Nicio urmă de teamă – ci numai încântare.

Bestiile ştiau ce aveau de făcut, aşa le spuseseră servitorii. Ştiau din instinct cum să iasă din Răscruce. Aşa numeau ei povârnişul abrupt dintre cele două vârfuri muntoase, testul final pentru un călăreţ şi animalul său. Dacă balaurii nu reuşeau, se zdrobeau de stâncile aflate în adâncuri sub ei. Cu tot cu vrăjitoarele care îi călăreau.

Pe platformele de vizionare de pe ambele părţi era vânzoleală, iar cele din sabatul moştenitoarei Picioare-galbene îşi dădeau ifose, toate zâmbind, însă zâmbetul niciuneia nedepăşindu-l în amploare pe cel al Iskrăi.

– Căţeaua, murmură Asterin.

De parcă n-ar fi fost destul de rău că Mama Cioc-negru stătea pe platforma opusă de vizionare, flancată de celelalte două Înalte Vrăjitoare. Manon îşi ridică bărbia şi privi spre panta din faţa sa.

– Faceţi aşa cum am exersat, spuse supraveghetorul, căţărându-se din groapa deschisă într-o parte pe platforma unde stăteau cele trei Matroane. Loviturile puternice cu picioarele în coaste îi fac să-şi ia zborul. Lăsaţi-i să îşi găsească drumul peste Răscruce. Cel mai bun sfat este să vă ţineţi cu toată puterea şi să vă bucuraţi de călătorie.

Se auziră câteva chicoteli pline de emoţie dinspre sabatul aflat în spatele lor, însă Cele Treisprezece rămaseră tăcute. Aşteptau. De parcă ar fi înfruntat o armată, înaintea unei bătălii.

Manon clipi, muşchii din spatele ochilor ei aurii acţionând pelicula transparentă care avea să-i apere vederea de vânt. Îşi îngădui un moment pentru a-şi ajusta grosimea pleoapei în plus. Fără aceasta, ar fi zburat precum muritorii, mijind ochii şi cu lacrimile curgându-i peste tot.

– Gata la porunca dumneavoastră, doamnă, strigă bărbatul spre ea.

Manon studie deschiderea din faţa sa, puntea de-abia vizibilă de deasupra, cerurile cenuşii şi ceaţa. Privi rândul, privi toate chipurile aşezate câte şase pe două şiruri. Apoi se întoarse spre pantă şi spre lumea care aştepta dincolo de aceasta.

– Noi suntem Cele Treisprezece, de acum şi până ce Întunericul ne va revendica.

O spuse încet, însă ştia că toate o auziseră.

– Să le reamintim de ce.

Manon lovi balaurul pentru a se pune în mişcare. Urmară trei paşi într-un galop furtunos sub ea, îndemnându-l înainte,

înainte, înainte, un salt în aerul înghețat, norii și puntea și zăpada de peste tot, iar apoi panta.

Își simți stomacul urcându-i drept în gât în timp ce balaurul se arcuia și se apleca, cu aripile strânse. După cum fusese instruită, Manon se ghemui pe gâtul balaurului, ținându-și fața aproape de pielea solzoasă, cu vântul urlându-i în față.

Aerul se vălurea în urma ei, Cele Treisprezece aflându-se la mai puțin de un metru de ea, cu părul ieșindu-i din cosiță, fluturând ca un steag alb deasupra capului.

Ceața se împrăștie și Întunericul o cuprinse, fundul Trecătorii fiind atât de aproape și...

Manon se ținu în șa, de hățuri, fără să gândească, în timp ce aripile masive se întindeau și lumea se înclina, iar trupul de sub ea se cabra ridicându-se sus, tot mai sus, călărind curentul vântului într-o ascensiune de-a lungul Colțului Nordic.

De dedesubt și de deasupra izbucniră urlete triumfătoare, iar balaurul continuă să urce, mai rapid decât zburase Manon vreodată pe mătura ei, trecând de punte și avântându-se spre cerul liber.

Uite așa, cu viteză, Manon fu înapoi în văzduh.

Cerul fără nori, infinit, etern, le susținea în timp ce Asterin și apoi Sorrel și Vesta o flancară, apoi restul Celor Treisprezece, iar Manon se simți victorioasă.

În dreapta ei, Asterin radia, dinții ei din fier strălucind ca argintul. La stânga, roșcata Vesta scutura doar din cap, căscând gura la munții de dedesubt. Chipul lui Sorrel era la fel de împietrit ca al lui Manon, însă ochii ei negri dansau. Cele Treisprezece zburau din nou.

Lumea se întindea sub ele, iar în fața lor, departe, spre Vest, era căminul pe care aveau să-l revendice într-o bună zi. Însă acum, acum...

Vântul o mângâia şi îi cânta, povestindu-i despre curenţii săi, mai mult un instinct decât un har magic. Un instinct care o făcea să fie cea mai bună zburătoare din cele trei Clanuri.

– Şi acum? o întrebă Asterin.

Cu toate că Manon nu o văzuse niciodată pe vreuna dintre Cele Treisprezece plângând, ar fi putut jura că în colţurile ochilor verişoarei sale străluceau lacrimi.

– Eu zic să-i testăm afară, îi răspunse Manon, păstrând acea exuberanţă sălbatică închisă bine în pieptul ei, şi îşi cârmi balaurul spre locul unde le aştepta primul canion. Strigătele de bucurie şi râsetele Celor Treisprezece în timp ce călăreau curentul de aer erau mai plăcute decât orice muzică a muritorilor.

*

Manon stătea drepţi în salonaşul bunicii ei, privind lung la peretele din piatră până ce aceasta i se adresă. Mama Cioc-negru şedea aşezată la biroul din lemn, cu spatele la Manon, studiind cu atenţie un document sau o scrisoare.

– Te-ai descurcat bine azi, Manon, îi spuse bunica ei într-un târziu.

Manon îşi atinse două degete de frunte, deşi bunica ei continua să studieze hârtiile.

Manon nu avea nevoie ca supraveghetorul să-i spună că fusese cea mai bună traversare a Răscrucii la care fusese el martor până atunci. Aruncase o privire la platforma pe care stătuse sabatul Picioare-galbene şi care plecase de îndată ce Manon nu se zdrobise de pământ.

– Cele Treisprezece ale tale şi toate membrele sabatului Cioc-negru s-au descurcat bine, continuă bunica sa. Efortul tău de a le ţine disciplinate în aceşti ani este vrednic de laudă.

Manon nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, dar zise:

– Pentru mine este o onoare să te slujesc, bunico.

Bunica ei mângâli ceva.

– Vreau ca tu și Cele Treisprezece să fiți Conducătoarele Aripii – vreau ca tu să conduci toate Clanurile.

Vrăjitoarea se răsuci pentru a o privi pe Manon, cu o expresie impenetrabilă.

– În câteva luni urmează să aibă loc jocurile de război pentru a se decide rangurile. Nu-mi pasă cum faci, dar mă aștept să te încunun victorioasă.

Manon nu avu nevoie să întrebe de ce.

Privirea bunicii căzu pe mantia ei roșie și îi zâmbi vag.

– Nu știm încă cine ne vor fi dușmanii, dar odată ce vom fi terminat cu războiul regelui și vom revendica Deșerturile, nicio Sânge-albastru sau vreo Picioare-galbene nu va sta pe tronul Dinți-de-fier. Pricepi?

Trebuia să devină Conducătoarea Aripii, să comande armatele Dinți-de-fier și să dețină controlul asupra acelor armate odată ce, într-un final, Matroanele se vor întoarce una împotriva celorlalte. Manon dădu aprobator din cap. Așa avea să fie.

– Presupun că celelalte matroane le vor da ordine asemănătoare moștenitoarelor lor. Asigură-te că locțiitoarea ta e lângă tine.

Asterin era deja afară, păzind ușa, însă Manon zise:

– Pot să-mi port și singură de grijă.

Bunica ei sâsâi.

– Baba Picioare-galbene avea șapte sute de ani. A dărâmat cu mâinile goale zidurile capitalei Crochan. Și totuși, cineva s-a strecurat în căsuța ei și a omorât-o. Chiar dacă tu vei ajunge să trăiești o mie de ani, vei fi norocoasă să fii pe jumătate vrăjitoarea care a fost ea.

Manon își ținu capul sus.

– Păzeşte-ţi spatele! Nu voi fi încântată dacă va trebui să-mi găsesc o altă moştenitoare.

Manon îşi plecă fruntea.

– Fie după voia ta, bunico!

CAPITOLUL 17

Celaena se trezi, înghețată și mormăind din pricina unei dureri de cap atroce. Știa că o căpătase când se lovise la cap de pietrele templului. Sâsâi ridicându-se, și fiecare centimetru de piele, de la urechi până la degetele de la picioare, îi explodă de durere. Se simțea de parcă ar fi încasat o mie de pumni din fier și fusese lăsată să putrezească în frig. *Asta* i se trăgea de la transformarea necontrolată pe care o făcuse ieri. Numai zeii știau de câte ori tremurase între o formă și alta. După cum își simțea mușchii, trebuie să se fi petrecut de zeci de ori.

Nu-și pierduse însă controlul asupra harului magic, își reaminti ea în timp ce se ridica, sprijinindu-se de stâlpul cioplit al patului. Își strânse și mai bine în jurul corpului halatul deschis la culoare în timp ce mergea târșâind picioarele spre măsuța de toaletă, pe care se afla un lighean. După baie, își dădu seama că nu avea cu ce să se schimbe și că furase unul dintre halate, lăsându-și hainele împuțite grămadă la ușă. De-abia reușise să ajungă în camera ei, să se prăbușească pe pat, să-și tragă peste ea pătura zdrențuită și să doarmă.

Și să doarmă. Și să doarmă. N-avea chef să vorbească cu nimeni. Și, oricum, nimeni nu venise după ea.

Celaena se sprijini de măsuța de toaletă și se strâmbă văzându-se în oglindă. Arăta ca un rahat și așa se și simțea. Ba chiar și mai tristă și mai pustiită decât ieri. Luă cutia din tinichea cu alifia pe care i-o dăduse Rowan, însă se hotărî apoi

că el trebuia să vadă ce-i făcuse. În urmă cu doi ani arătase şi mai rău – atunci când Arobynn o bătuse de o umpluse de sânge pentru că îi nesocotise ordinele. Asta era nimic în comparaţie cu cât de schilodită fusese atunci.

Deschise uşa şi descoperi că cineva îi lăsase nişte haine – aceleaşi din ziua precedentă, însă curate. Cizmele fuseseră curăţate de noroi şi praf. Fie Rowan i le lăsase, fie altcineva îi remarcase hainele împuţite. O, zeilor – *făcuse pe ea* în faţa lui!

Nu se lăsă copleşită de umilinţă în timp ce se îmbrăcă şi se duse la bucătărie, străbătând culoarele întunecate în clipele dinaintea ivirii zorilor. Luca deja trăncănea ceva despre cuţitul de luptă pe care i-l împrumutase o santinelă pentru antrenament şi aşa mai departe.

Aparent, ea subestimase felul îngrozitor în care arăta faţa ei, căci Luca se opri din sporovăială la jumătatea unei propoziţii pentru a înjura. Învârtindu-se, Emrys îi aruncă o singură privire şi scăpă vasul din lut în faţa vetrei.

– Pe Marea Mamă şi pe toţi copiii ei!

Celaena se îndreptă spre grămada de căţei de usturoi de pe masa de lucru şi luă un cuţit.

– Nu doare atât de rău pe cât arată.

O minciună. Capul încă îi zvâcnea de la tăietura din frunte, iar ochiul îi era foarte vânăt.

– Am nişte alifie în camera mea... începu Luca de unde se afla, spălând deja vase, însă ea îi aruncă o privire lungă.

Începu să cureţe usturoiul, simţindu-şi degetele amorţindu-i pe loc. Cei doi continuau să se holbeze, aşa că ea le spuse cu o voce egală:

– Nu e treaba voastră.

Emrys lăsă vasul din lut pe pietrele vetrei şi se apropie şontâc-şontâc, cu furia jucându-i în ochii luminoşi, inteligenţi.

– Ba e treaba mea atunci când vii în bucătăria mea.

– Am trecut și prin lucruri mai rele, zise ea.

Luca o întrebă:

– Ce vrei să spui?

El îi privi mâinile schilodite, ochiul învineţit și salba de cicatrice de pe gât, un cadou din partea Babei Picioare-galbene. Îl invită în tăcere să facă socotelile: o viaţă în Adarlan cu sânge de Fae, o viaţă în Adarlan ca femeie... El păli.

După un lung moment, Emrys zise:

– Las-o în pace, Luca! și apoi se opri să adune cioburile vasului.

Celaena reveni la usturoi, iar Luca deveni și mai tăcut în timp ce lucra. Micul dejun fu pregătit și dus sus în aceeași grabă dezorganizată ca și cea din ziua precedentă, dar azi fu remarcată de ceva mai mulţi semi-Fae. Ea fie îi ignoră, fie îi privi lung până când îi făcu să întoarcă ei capul, înregistrându-le chipurile. Mulţi aveau urechi ascuţite, dar cei mai mulţi păreau umani. Unii erau îmbrăcaţi în haine civile – tunici și rochii simple –, în vreme ce santinelele purtau armuri ușoare din piele și mantii gri, grele, și o multitudine de arme (multe foarte uzate). Cel mai des se uitau în direcţia ei războinicii, atât bărbaţi, cât și femei, cu un amestec de prudenţă și curiozitate.

Era ocupată ștergând o cratiţă din aramă când cineva scoase un fluierat grav, apreciativ, în direcţia ei.

– Măi să fie, *ăsta* e cel mai strașnic ochi vânăt pe care l-am văzut vreodată.

Un bărbat înalt – chipeș, în pofida faptului că era cam de vârsta lui Emrys – străbătu bucătăria, călcând apăsat, cu un platou gol în mâini.

– Malakai, las-o și tu în pace, zise Emrys de lângă vatră.

Partenerul său. Bărbatul vârstnic îi oferi un rânjet hotărât şi puse platoul gol pe blatul de lucru, aproape de Celaena.

– Rowan nu dă cu milă, nu-i aşa?

Părul lui cărunt era tuns scurt, suficient cât să-i dezvăluie urechile ascuţite, însă chipul îi era omenesc.

– Şi se pare că n-ai catadicsit să foloseşti o alifie tămăduitoare.

Ea îi susţinu privirea, însă nu-i răspunse. Zâmbetul lui Malakai păli.

– Partenerul meu munceşte şi aşa prea mult. Înţeleg că nu vrei să-l împovărezi şi cu asta?

Emrys îl strigă pe nume, dar Celaena ridică din umeri.

– Nu vreau să vă bat cu asta la cap pe niciunul dintre voi.

Malakai prinse avertismentul nerostit din cuvintele ei – *aşa că nu încercaţi să vă bateţi capul cu mine* – şi o salută scurt cu o mişcare a capului. Ea îl auzi, mai mult decât îl văzu, ducându-se spre Emrys şi sărutându-l, apoi bâiguind nişte cuvinte aspre şi apoi paşii lui fermi îndepărtându-se.

– Chiar şi războinicii semi-Fae duc protecţia excesivă la un nou nivel, zise Emrys, cuvintele sale împletindu-se cu o gingăşie forţată.

– E în firea noastră, spuse Luca, ridicând bărbia. E datoria, onoarea şi misiunea vieţii noastre să ne asigurăm că familiile noastre sunt îngrijite. Mai ales partenerii noştri.

– Şi asta vă face să fiţi un ghimpe în coasta noastră, cloncăni Emrys. Bestii posesive, teritoriale.

Bărbatul vârstnic se duse la chiuvetă, lăsând ceainicul să se răcească pentru ca Celaena să-l spele.

– Partenerul meu e bine intenţionat, fătucă. Dar tu eşti o străină – şi, pe deasupra, din Adarlan. Şi te antrenezi cu... cineva pe care niciunul dintre noi nu prea îl înţelege.

Celaena băgă ceainicul în chiuvetă.

– Nu-mi pasă, zise ea.

Și vorbea serios.

Antrenamentul fu oribil în ziua aceea. Nu numai fiindcă Rowan o întrebă dacă avea de gând să vomite sau să se pișe pe ea din nou, dar și fiindcă ore în șir – *ore* – o obligă să se așeze printre ruinele templului de pe culme, în bătaia vântului cețos. Voia ca ea să se transforme – asta era singura lui comandă.

Ea voi să știe de ce n-o putea învăța magie fără să se transforme, iar el îi oferi același răspuns, iar și iar; fără transformare, nu beneficia de lecții de magie. Însă, după ziua de ieri, absolut nimic din ce ar fi făcut el, nici dacă și-ar fi scos pumnalul și i-ar fi tăiat urechile bucăți, n-ar fi putut-o face să-și schimbe forma. Încercase o dată – atunci când el se dusese în pădure pentru niște treburi intime. Ea trăsese și smucise tot ce zăcea adânc înlăuntrul ei, dar nu căpătase nimic. Nicio licărire de lumină, nicio durere arzătoare.

Așa că șezură pe versantul muntelui, Celaena înghețând până în măduva oaselor. Cel puțin nu-și pierdu iar controlul, indiferent de câte insulte îi aruncă el, fie cu voce tare, fie prin una dintre conversațiile lor tăcute, malițioase. Ea îl întrebă de ce nu urmărea creatura pe care o întâlniseră pe câmpul cu gorgane, iar el îi răspunse că investiga chestiunea, iar restul nu era treaba ei.

Nori de furtună se adunară la sfârșitul după-amiezii. Rowan o forță să rămână așezată în furtună până ce îi clănțăniră dinții și îi îngheță sângele și, în cele din urmă, porniră spre fortăreață. El o abandonă din nou la băi, cu ochii strălucindu-i, plini de o promisiune nerostită potrivit căreia mâine avea să fie mai rău.

Când, într-un final, ea ieşi, găsi în camera ei haine uscate, împăturite şi puse cu atâta grijă, încât începu să se întrebe dacă nu avea vreo servitoare invizibilă care o urmărea ca o umbră. Nici pomeneală ca un nemuritor ca Rowan să se fi deranjat să facă asta pentru un om.

Se întrebă dacă să rămână în camera ei pentru restul serii, mai ales că ploaia îi bătea în geam, iar fulgerele luminau copacii de afară, însă îi ghiorăiau maţele. Din nou era ameţită şi ştia că mâncase ca o proastă. Cu ochiul învineţit, cel mai bun lucru era să mănânce – chiar dacă asta însemna să se ducă la bucătărie.

Aşteptă până ce socoti că toată lumea urcase. Întotdeauna existau resturi de la micul dejun – probabil era şi ceva rămas de la cină. O, zeilor, era ruptă de oboseală. Şi o durea mai rău decât dimineaţă.

Auzi glasurile cu mult înainte să intre în bucătărie şi aproape că ar fi făcut cale întoarsă, dar... nimeni nu-i vorbise la micul dejun, cu excepţia lui Malakai. Cu siguranţă aveau să o ignore şi acum.

Estimase că va găsi un număr mare de oameni în bucătărie, dar fu surprinsă cât de aglomerat era. Fuseseră aduse scaune şi perne, toate orientate către vatra în faţa căreia şedeau Emrys şi Malakai, vorbind cu toţi cei adunaţi. Pretutindeni era mâncare, de parcă acolo tocmai s-ar fi servit cina. Ascunsă în întuneric, în capul scărilor, îi observă. Sala de mese era spaţioasă, chiar dacă puţin cam rece – de ce să se fi adunat în jurul vetrei din bucătărie?

Nu-i păsa neapărat – nu după ce văzu mâncarea. Se strecură în mulţime cu o uşurinţă şi un mod de a se furişa exersate, umplându-şi o farfurie cu pui fript, cartofi (o, zeilor, deja îi era greaţă de cartofi) şi pâine caldă. Cu toţii continuau să

sporovăiască; cei care nu aveau unde să se aşeze, stăteau în picioare, rezemaţi de blaturi sau de pereţi, râzând şi sorbind din halbele lor de bere.

Jumătatea superioară a uşii de la bucătărie era deschisă pentru a lăsă să iasă căldura emanată de toate trupurile, sunetul ploii umplând încăperea aidoma răpăitului unei tobe. Ea zări o urmă de mişcare afară, dar, când se uită, nu era nimic acolo.

Celaena era pe cale să se strecoare înapoi pe scări, când Malakai bătu din palme şi toată lumea încetă să mai vorbească. Celaena se opri în întunericul scărilor. Zâmbetele se lăţiră şi oamenii se simţiră în largul lor. Luca stătea aşezat pe podea în faţa scaunului lui Emrys cu o tânără frumoasă lipită de el, pe care o ţinea nonşalant cu braţul pe după umeri – nonşalant, dar suficient de apăsat încât să le spună tuturor celorlalţi bărbaţi din încăpere că era a lui. Celaena dădu ochii peste cap, deloc surprinsă.

Şi totuşi, ea surprinse privirea pe care Luca i-o aruncă fetei, neastâmpărul din ochii lui, care îi provocă un junghi de gelozie. Şi ea îl privise pe Chaol cu acea expresie. Însă relaţia lor nu fusese niciodată la fel de lipsită de griji, şi chiar dacă ea nu pusese capăt lucrurilor, nu avea să fie nicicând aşa. Inelul de pe degetul ei i se păru dintr-odată greu.

Fulgeră, iar pădurea şi iarba de afară se luminară. Câteva secunde mai târziu, tunetul lovi pietrele, declanşând câteva ţipete şi râsete.

Emrys îşi drese vocea şi toate privirile se aţintiră asupra chipului său ridat. Vatra veche îi lumina părul argintiu, aruncând umbre prin încăpere.

– Demult, începu Emrys, cu vocea întrepătrunzându-se cu răpăitul ploii, cu mugetul tunetului şi cu pocniturile focului, când nu exista niciun rege muritor pe tronul din Wendlyn,

zânele încă se plimbau printre noi. Unele erau bune şi frumoase, altele predispuse la mici trăsnăi, iar unele erau detestabile şi mai negre decât cea mai neagră noapte.

Celaena îşi reprimă sentimentele. Acelea erau cuvinte care se rosteau în faţa vetrelor de mii de ani – se rosteau în bucătării ca aceasta. Tradiţie.

– De acele zâne rele, continuă Emrys, cuvintele rezonând în fiecare crăpătură şi crevasă, trebuia să te păzeşti pe drumurile străvechi sau în codri sau în nopţi ca aceasta, când auzi vântul murmurându-ţi numele.

– O, nu, nu asta, mormăi Luca, dar n-o spunea cu toată inima.

Câţiva izbucniră în râs – chiar dacă puţin forţat. Alţii protestară.

– N-o să mai dorm o săptămână.

Celaena se rezemă de zidul din piatră, înghiţindu-şi mâncarea, pe măsură ce bătrânul îşi depăna povestea. Pe toată durata, părul de pe ceafă i se ridică şi văzu fiecare moment îngrozitor al poveştii la fel de limpede de parcă l-ar fi trăit aievea.

Când Emrys termină povestea, tunetul bubui şi până şi Celaena tresări, aproape scăpând farfuria goală. Se auziră nişte râsete prudente, nişte glume şi câteva îmbrânceli blânde. Celaena se încruntă. Dacă ar fi auzit povestea – despre creaturi malefice care se delectau cosând piei, despre zdrobitul oaselor şi despre a fi făcut scrum de fulgere – înainte să călătorească aici cu Rowan, nu l-ar fi urmat niciodată. Nici într-un milion de ani.

Rowan nu aprinsese niciun foc în timpul călătoriei lor – nu dorise să atragă atenţia. Atenţia căror creaturi? Nu ştiuse ce era chestia din gorgan de alaltăieri, iar dacă un nemuritor nu ştia... Folosea exerciţii de respiraţie pentru a-şi linişti bătăile

inimii. Totuşi, avea să fie norocoasă dacă reuşea să doarmă în acea noapte.

Cu toate că toată lumea părea să aştepte povestea următoare, Celaena se ridică. Când se întoarse să plece, se uită din nou la acea jumătate de uşă deschisă, doar pentru a fi sigură că nu pândea nimic acolo. Nicio creatură decăzută nu aştepta în ploaie. În întuneric era doar un şoim mare cu coada albă.

Stătea nemişcat. Dar ochii şoimului – era ceva ciudat în legătură cu aceştia... Mai văzuse acel şoim şi înainte. O privise zile în şir pe când lenevea pe acoperişul din Varese, o privise bând şi furând şi moţăind şi încăierându-se.

Măcar acum ştia care era forma de animal a lui Rowan. Ceea ce nu ştia era de ce se deranja să asculte acele poveşti.

– Elentyia.

Din locul în care stătea în faţa vetrei, Emrys îi întinse o mână.

– Poate ai vrea să ne spui o poveste din ţara ta? Ne-ar face plăcere să ascultăm o poveste, dacă ai vrea să ne faci onoarea.

Celaena nu-şi luă ochii de la bătrân în timp ce toată lumea se întoarse spre locul în care ea stătea în întuneric. Nimeni nu-i oferi vreun cuvânt de încurajare, în afară de Luca:

– Spune-ne!

Dar ea nu avea niciun drept să spună acele poveşti de parcă ar fi fost ale ei. Şi nu şi le putea aminti corect, aşa cum îi fuseseră spuse ei la culcare.

Se agăţă de acest gând cât de tare putu, suficient cât să spună calm:

– Nu, mulţumesc.

Şi se îndepărtă. Nimeni nu o urmă. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Rowan pusese la cale totul.

Şoaptele se stingeau cu fiecare pas şi numai după ce închise uşa camerei ei friguroase şi se strecură în pat, scoase un oftat.

Ploaia se opri, norii se risipiră mânaţi de un vânt aspru şi, pe fereastră, câteva stele licăriră deasupra şirului de copaci.

Nu avea poveşti de spus. Toate legendele din Terrasen erau pierdute pentru ea şi numai câteva fragmente erau răspândite printre amintiri asemenea pietrişului.

Îşi trase pătura mai sus şi îşi puse un braţ pavăză la ochi, pentru a se ascunde de stelele care vegheau pe cerul nopţii.

CAPITOLUL 18

Din fericire, Dorian nu fu obligat să se ocupe iar de Aedion şi nu-l prea văzu în afara cinelor oficiale şi a întrunirilor, unde generalul pretindea că el nici nu exista. Nici pe Chaol nu îl prea văzuse, ceea ce era o uşurare, dat fiind cât de ciudată fusese ultima lor discuţie. Însă dimineaţă începuse să se antreneze cu gărzile. Era la fel de amuzant ca dormitul într-un pat din cuie incandescente, dar măcar îi oferea o descărcare pentru energia agitată şi anxietatea care îl hărţuiau zi şi noapte.

Fără a mai vorbi despre toate acele tăieturi, zgârieturi şi luxaţii care îi ofereau o scuză pentru a se duce în catacombele vindecătorilor. Sorscha, se pare, pricepuse orarul lui de antrenament şi uşa ei era mereu deschisă atunci când el sosea.

Nu fusese capabil să nu se mai gândească la ceea ce-i spusese fata în camera lui sau să nu se întrebe de ce o persoană care pierduse totul avea să-şi dedice viaţa ajutând familia omului care îi luase totul. Când ea îi spusese: *Deoarece nu aveam unde altundeva să merg...* preţ de o secundă nu fusese Sorscha, ci Celaena, zdrobită de jale, de durere şi de furie, venind în camera sa deoarece nu avea la cine altcineva să se ducă. El n-avea să ştie niciodată ce însemna acea pierdere, însă bunătatea Sorschăi faţă de el – pe care până acum el o răsplătise mişeleşte – îl izbi în cap ca o piatră.

Dorian intră în atelierul ei, iar Sorscha își ridică privirea de la masă și îi surâse, larg și drăguț și... ei bine, nu acesta era motivul pentru care găsea pretexte de a veni zilnic acolo?

Își ridică încheietura, deja înțepenită, care zvâcnea.

– Am căzut rău pe ea, zise în loc de salut.

Ea dădu ocol mesei, lăsându-i lui destul timp pentru a-i admira silueta longilină, îmbrăcată într-o rochie simplă. Avea mișcări fluide, gândi el, și adesea se surprindea minunându-se de felul în care ea își folosea mâinile.

– Nu prea pot să fac mare lucru în legătură cu asta, spuse ea după ce-i examină încheietura. Însă am un tonic împotriva durerii – doar pentru a o atenua, și pot să vă pun brațul într-o eșarfă, dacă...

– O, zeilor, nu. Fără eșarfă. Gărzile își vor aduce mereu aminte de asta.

Ochii ei scânteiară, doar un pic – așa cum se întâmpla atunci când era amuzată și încerca din răsputeri să nu fie.

Dar dacă nu se punea problema unei eșarfe, atunci nu avea nicio scuză să se afle acolo și, cu toate că avea o întrunire stupidă de consiliu într-o oră și mai trebuia să se și îmbăieze... Se ridică.

– La ce lucrezi?

Precaută, ea se îndepărtă cu un pas de el. Întotdeauna făcea așa, pentru a păstra zidul ridicat.

– Păi, azi am câteva tonice și alifii de făcut pentru unii dintre servitori și gărzi – pentru a le completa stocurile.

El știa că nu ar fi trebuit, dar se mișcă pentru a privi peste umărul ei îngust la masa de lucru, la vase, la fiole și la pahare. Ea scoase un mic sunet din gâtlej, iar el își înghiți zâmbetul, aplecându-se mai tare.

– În mod normal, e o sarcină pentru ucenici, dar azi au fost foarte ocupați și m-am oferit să preiau câteva dintre treburile lor.

Când era emoționată, de obicei vorbea așa. Ceea ce, Dorian remarcase cu o oarecare satisfacție, se întâmpla atunci când se apropia de ea, și nu într-un fel rău – dacă ar fi simțit că era cu adevărat stânjenită, ar fi păstrat distanța. Era mai degrabă... o mare emoție. Îi plăceau emoțiile.

– Însă, continuă ea, încercând să se îndepărteze cu un pas, pot prepara imediat tonicul dumneavoastră, Înălțimea Voastră.

El îi oferi spațiul de care avea nevoie în timp ce ea se grăbi spre masă cu o eficiență plină de grație, măsurând pulberi și strivind frunze uscate, atât de fermă și de sigură pe sine... Își dădu seama că o privea lung, atunci când ea vorbi din nou.

– Prietena dumneavoastră... Campionul regelui. E bine?

Misiunea ei în Wendlyn era strict secretă, dar putea să sară peste asta.

– E plecată pentru a-i face tatălui meu niște servicii în următoarele câteva luni. Sper că e bine, cu toate că n-am niciun dubiu că ea își poate purta singură de grijă.

– Dar ogarul ei – e bine?

– Fleetfoot? O, ea e bine. Piciorul i s-a vindecat de minune.

Acum, ogarul dormea în patul lui, *desigur*, și nu-l lăsa în pace, cerșind resturi și recompense întruna, dar... era plăcut să aibă ceva ce aparținea prietenei lui în timp ce ea era plecată.

– Mulțumită ție.

O încuviințare și tăcerea se lăsă în timp ce ea măsură și turnă un lichid care părea verde. El spera din tot sufletul că n-avea să bea chestia aceea.

– Se spune... zise Sorscha ținând ochii plecați, se spune că exista acum câteva luni un animal sălbatic care dădea târcoale pe coridoare – că asta a fost ceea ce i-a ucis pe oamenii aceia

înainte de Yulemas. N-am aflat dacă l-au prins, dar atunci... căţeluşa prietenei dumneavoastră arăta de parcă fusese atacată.

Dorian îşi folosi toată voinţa pentru a rămâne liniştit. Aşadar, ea punea lucrurile cap la cap. Şi nu spusese nimănui.

– Întreabă, Sorscha.

Ea simţi un nod în gât şi mâinile îi tremurară puţin – destul cât el să vrea să se întindă şi să i le acopere. Dar nu se putea mişca, nu până ce ea nu vorbi iar.

– Ce-a fost? întrebă ea în şoaptă.

– Vrei răspunsul care să te lase să dormi noaptea sau pe cel care cu siguranţă nu te va mai lăsa să dormi niciodată?

Ea ridică privirea spre el, iar el ştiu că voia adevărul. Aşa că lăsă să-i scape o respiraţie şi spuse:

– Au fost două... creaturi diferite. Campionul tatălui meu a avut de-a face cu prima. Ea nu ne-a spus nici măcar mie şi nici căpitanului până ce nu am înfruntat-o pe cea de-a doua.

Încă putea auzi răgetul fiinţei în tunel, încă o vedea năpustindu-se asupra lui Chaol. Încă mai avea coşmaruri despre asta.

– Restul e învăluit în mister.

Nu era o minciună. Încă mai existau multe pe care nu le ştia. Şi nu voia să le afle.

– V-a pedepsit Majestatea Sa pentru asta?

O întrebare liniştită, periculoasă.

– Da.

Îi îngheţă sângele gândindu-se la asta. Căci, dacă ar fi ştiut, dacă tatăl său ar fi aflat că Celaena deschisese cumva un portal... Dorian nu putu să împiedice gheaţa să se răspândească în el.

Sorscha îşi frecă braţele şi aruncă o privire înspre foc. Acesta continua să ardă cu flacără, dar... Rahat. El trebuia să plece. Acum. Sorscha spuse:

– Ar omorî-o, nu-i aşa? De aceea nu aţi spus nimic.

Dorian începu încet să dea înapoi, luptând împotriva *chestiei* panicate, sălbatice dinlăuntrul său. Nu putea împiedica gheața care se ridica, nici măcar nu știa de unde venea, dar continuă să vadă acea creatură în tunele, continuă să audă lătratul îndurerat al lui Fleetfoot, să-l vadă pe Chaol alergând pentru a se sacrifica, astfel încât ei să poată scăpa...

Sorscha își mângâie lungimea cosiței sale negre.

– Și... și probabil că l-ar omorî și pe căpitan.

Harul lui magic erupse.

*

După ce Sorscha fusese obligată să aștepte în biroul înghesuit timp de douăzeci de minute, în cele din urmă Amithy păși făloasă, cocul ei strâns făcându-i chipul să pară și mai sever.

– Sorscha, zise ea, așezându-se la biroul ei, încruntându-se. Ce să mă fac eu cu tine? Ce exemplu dai tu ucenicilor?

Sorscha nu-și ridică din pământ capul. Știa că fusese lăsată să aștepte pentru a o neliniști din pricina a ceea ce făcuse: dărâmase din greșeală masa de lucru și distrusese nu doar munca a nenumărate ore, ba chiar a câtorva zile de muncă, și numeroase unelte și recipiente scumpe.

– Am alunecat... am vărsat niște ulei și am uitat să-l șterg.

Amithy pocni din limbă.

– Curățenia, Sorscha, este una dintre cele mai de preț avuții ale noastre. Dacă nu-ți poți păstra atelierul curat, cum să avem încredere că poți avea grijă de pacienți? De Înălțimea Sa, care a fost martor la cea mai recentă dovadă de lipsă de profesionalism din partea ta? Mi-am permis să-i cer scuze personal și m-am oferit să veghez asupra îngrijirii sale ulterioare, însă...

Amithy miji ochii.

– Dânsul a spus că va plăti costurile reparaţiilor – şi că în continuare i-ar plăcea să-l serveşti.

Sorscha se îmbujoră. Se întâmplase atât de repede.

În timp ce explozia de gheaţă şi de vânt şi de *altceva* venise spre ea, ţipătul Sorschăi fusese întrerupt de trântitul uşii. Asta le salvase probabil vieţile, dar ea nu se gândise decât la cum să nu-i stea în cale. Aşa că se ghemuise sub masă, ferindu-şi cu mâinile capul, şi se rugase.

Ar fi putut crede că fusese un curent de aer, s-ar fi simţit ca o proastă dacă ochii prinţului nu ar fi părut să *strălucească* în momentul dinaintea vântului şi a frigului, dacă vasele din sticlă de pe masă nu s-ar fi spulberat, dacă gheaţa nu ar fi acoperit podeaua, dacă el n-ar fi rămas acolo, neatins.

Nu era posibil. Prinţul... Se auzise un sunet cumplit, sugrumat, şi apoi Dorian căzuse în genunchi, uitându-se sub masă.

– Sorscha! *Sorscha.*

Ea icnise, incapabilă să-şi găsească cuvintele.

Amithy bătea darabana pe biroul din lemn, cu degetele ei lungi, osoase.

– Iartă-mă dacă am fost lipsită de delicateţe, zise ea, dar Sorscha ştia că femeii nu-i păsa deloc de maniere. Dar ţin să-ţi amintesc şi că interacţiunea cu pacienţii, în afara îndatoririlor noastre, este interzisă.

Nu putea exista niciun alt motiv pentru care prinţul Dorian ar fi preferat-o pe Sorscha în locul lui Amithy, desigur. Sorscha continuă să-şi privească mâinile încleştate în poală, încă împestriţate cu tăieturi de la cioburile mici de sticlă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, Amithy.

– Bine. Nu-mi place să-ţi văd poziţia compromisă. Înălţimea Sa are o anume reputaţie în ceea ce priveşte femeile.

Un mic surâs infatuat.

– Și la această curte sunt multe femei frumoase. *Iar tu nu te numeri printre ele.*

Sorscha dădu aprobator din cap și înghiți insulta, așa cum o făcea și o făcuse mereu. Așa supraviețuise, așa rămăsese invizibilă în toți acei ani.

Îi promisese prințului în minutele de după explozia sa, atunci când ea încetase să mai tremure și îl *văzuse*. Nu magia, ci panica din ochii lui, spaima și durerea. El nu era un dușman care folosea puteri interzise, ci un tânăr care avea nevoie de ajutor. De ajutorul ei.

Nu putea întoarce spatele, nu-i putea întoarce lui spatele, nu putea spune nimănui ceea ce văzuse. Ar fi făcut asta pentru oricine altcineva.

Îi spusese prințului pe tonul calm pe care îl rezerva pentru pacienții foarte grav răniți:

– Nu am de gând să spun nimănui. Dar acum mă veți ajuta să răstorn masa și apoi mă veți ajuta să curăț asta.

El doar o privise lung. Ea se ridicase, observând tăieturile fine de pe mâinile sale, care începuseră deja să o usture.

– Nu intenționez să spun nimănui, repetase ea, apucând un colț al mesei.

Fără un cuvânt, el se dusese la celălalt capăt și o ajutase să răstoarne masa pe o parte, paharele și vasele din ceramică rămase căzând pe podea. Părea să fie un accident, iar Sorscha se dusese în colțul încăperii pentru a lua o mătură.

– Când deschid ușa asta, îi spusese, calmă și liniștită în continuare și nu prea simțindu-se în apele ei, ne vom preface. Dar după ziua de azi, după această...

Dorian rămăsese rigid, de parcă ar fi așteptat lovitura care să-l doboare.

– După asta, spusese ea, dacă e în regulă pentru dumneavoastră, vom încerca să găsim modalităţi de a împiedica asta să se mai întâmple. Poate că există vreun tonic care să o suprime.

El rămăsese la fel de palid.

– Îmi pare rău, şoptise el, iar ea ştiuse că vorbea serios.

Se dusese la uşă şi îi aruncase un zâmbet.

– Voi începe să caut în seara asta. Dacă găsesc ceva, vă dau de ştire. Şi poate... nu acum, ci mai târziu... dacă Înălţimea Voastră are bunăvoinţa, ar putea să-mi spună câte ceva despre *cum* de este posibil. Poate îmi este de ajutor.

Nu-i lăsase răgazul să spună da, dar în schimb deschisese uşa, se întorsese spre haosul din încăpere şi spusese, ceva mai tare decât de obicei:

– Îmi pare foarte rău, Înălţimea Voastră... era ceva pe podea şi am alunecat şi...

După aceea, fusese uşor. Băgăcioşii de vindecători sosiseră să vadă ce se întâmplase şi unul dintre ei alergase la Amithy. Prinţul plecase, iar Sorschăi i se poruncise să aştepte acolo.

Amithy se sprijini cu antebraţele pe birou.

– Sorscha, Înălţimea Sa a fost extraordinar de generos. Să-ţi fie învăţătură de minte! Eşti norocoasă că nu te-ai rănit mai tare.

– Am să-i aduc azi o ofrandă Silbei, minţi Sorscha, mică şi tăcută, şi ieşi.

*

Chaol se lipi de alcovul întunecat al unei clădiri, ţinându-şi respiraţia atunci când Aedion se apropie de silueta înveşmântată în mantie de pe alee. Dintre toate locurile în care se aşteptase ca Aedion să meargă atunci când se furişase de la propria-i petrecere de la tavernă, nu se aşteptase să se numere această mahala.

Aedion dăduse un adevărat spectacol făcând pe gazda generoasă: cumpărase băuturi, își salutase oaspeții, asigurându-se că toată lumea îl văzuse făcând câte ceva. Și exact atunci când nu se uita nimeni, Aedion ieșise pe ușa din față, de parcă i-ar fi fost prea lene să iasă prin ușa ascunsă din spate. Un bețiv care se clătina, arogant și nepăsător și trufaș.

Chaol aproape că se lăsase păcălit. Aproape. Apoi, Aedion o luase pe următoarea stradă, își trăsese gluga peste cap și pornise fără să se mai legene.

El urmărise din întuneric cum Aedion părăsea cartierul bogat și se plimba printre cocioabe, alegând aleile și străzile întortocheate. Ar fi putut trece drept un bărbat bogat, aflat în căutarea unui anumit soi de femei. Până ce se oprise în fața unei clădiri și silueta cu mantie și două spade se apropiase de el.

Chaol nu auzi schimbul de cuvinte dintre Aedion și străin, dar putu să descifreze suficient de bine tensiunea dintre cei doi. După o clipă, Aedion îl urmă pe noul venit, nu înainte de a scruta aleea, acoperișurile, întunericul.

Chaol se ținu la distanță. Dacă îl prindea pe Aedion cumpărând substanțe ilegale, ar fi fost destul pentru a-l face să se calmeze – să țină petrecerile la un nivel scăzut și să controleze legiunea Bane atunci când avea să sosească.

Chaol se ținu pe urmele lui, atent la privirile celor pe lângă care trecea, la fiecare bețiv, orfan și cerșetor. Pe o stradă uitată de pe docurile Avery, Aedion și silueta în mantie se furișară într-o clădire dărăpănată. Nu era o clădire oarecare, dacă puneau la socoteală santinelele postate la colț, la ușă, pe acoperiș, ba care mișunau chiar și pe stradă, încercând să se amestece printre ceilalți. Nu erau gărzi regale sau soldați.

Nu era un loc de unde să cumperi opiacee și nici plăceri carnale. El memorase informațiile pe care le adunase Celaena despre rebeli și îi pândise ori de câte ori îl urmărise pe Aedion,

dar fără folos. Celaena pretinsese că ei căutau o cale prin care să-i înfrângă puterile regelui. Lăsând alte implicaţii deoparte, dacă ar fi putut afla nu doar cum înăbuşise regele magia, ci, de asemenea, şi cum să o elibereze înainte de a fi târât înapoi în Anielle, atunci secretul lui Dorian ar fi putut fi mai puţin exploziv. Cumva, l-ar fi putut ajuta, iar Chaol avea să-l ajute întotdeauna pe prietenul său, pe prinţul său.

Nu-şi putu stăpâni un fior pe şira spinării atunci când atinse Ochiul Elenei şi îşi dădu seama că acea clădire părăsită, cu toate gărzile ei, duhnea a obiceiuri de-ale rebelilor. Poate că nu era o simplă coincidenţă faptul că ajunsese aici.

Era atât de concentrat asupra inimii sale care bătea nebuneşte, încât Chaol nici nu apucă să se întoarcă înainte ca un pumnal să îl împungă în coaste.

CAPITOLUL 19

Chaol nu se luptă, deşi ştia că cel mai probabil avea să fie omorât şi nicidecum să capete răspunsuri. Recunoscu santinelele după armele uzate şi mişcările lor precise, curgătoare. N-avea să uite nicicând acele amănunte, nu şi după ce petrecuse o zi ca prizonierul lor într-un depozit – şi fusese de faţă atunci când Celaena îi secerase de parcă ar fi fost tulpini de grâu. Ei nu ştiuseră niciodată că însăşi fosta lor regină venise să-i măcelărească.

Santinelele îl forţară să se aşeze în genunchi într-o încăpere goală care mirosea a fân învechit. Chaol îl descoperi pe Aedion, alături de un bărbat în vârstă, care părea cunoscut, privindu-l lung. Era cel care o implorase pe Celaena să se oprească în acea noapte la depozit. Bărbatul nu avea nimic remarcabil; hainele uzate îi erau obişnuite, trupul slab, dar nu uscat. Alături de el stătea un tânăr pe care Chaol îl recunoscu după râsul său moale, răutăcios: garda care îl tachinase atunci când fusese luat prizonier. Părul brunet, lung până la umeri, atârna în voie în jurul unui chip care era mai mult crud decât chipeş, în special din pricina cicatricei care i se întindea de la frunte până la obraz. Acesta eliberă santinelele cu o mişcare a bărbiei.

– Măi să fie, zise Aedion, învârtindu-se în jurul lui Chaol.

Îşi scosese spada, care sclipea în lumina difuză.

– Căpitanul Gărzii, moştenitorul Aniellei *şi* spion? Oare ţi-a dezvăluit iubita anumite secrete ale meseriei?

– Atunci când dai petreceri şi îi convingi pe oamenii mei să-şi părăsească posturile, atunci când tu *nu* eşti prezent la acele petreceri deoarece te furişezi pe străzi, este de datoria mea să aflu de ce, Aedion.

Tânărul cu faţa acoperită de cicatrice, înarmat cu două spade, veni mai aproape, dându-i târcoale împreună cu Aedion. Doi prădători, evaluându-şi captura. Probabil că aveau să se lupte pentru stârvul lui.

– Ce păcat că al vostru Campion nu e aici să te salveze de data asta, spuse cel cu faţa brăzdată de cicatrice pe un ton calm.

– Ce păcat că voi n-aţi fost acolo să-l salvaţi pe Archer Finn, îi dădu Chaol replica.

Văzu cum îşi dilată nările, iar un licăr de furie apăru în viclenii ochi căprui. Tânărul rămase însă tăcut în timp ce bătrânul ridică o mână.

– Regele te-a trimis?

– Am venit din cauza lui, răspunse Chaol, împingând bărbia înainte. Însă vă căutam pe voi doi, precum şi micul vostru grup. Amândoi sunteţi în pericol. Indiferent ce ai crede tu că vrea Aedion, indiferent de ce-ţi oferă el, regele îl ţine din scurt.

Poate că acel moment de sinceritate avea să-i asigure ceea ce îi era necesar: încredere şi informaţii.

Însă Aedion râse hămăit.

– Poftim?

Însoţitorii lui se întoarseră spre el, ridicând întrebător din sprâncene. Chaol aruncă o privire la inelul de pe degetul generalului. Nu se înşelase. Era identic cu inelele pe care le purtau regele, Perrington şi ceilalţi.

Aedion surprinse privirea lui Chaol şi se opri din a se învârti în jurul lui.

Preț de o clipă, generalul îl privi lung, un licăr de surpriză și de amuzament ivindu-se pe chipul lui ars de soare. Apoi, Aedion toarse ca o pisică:

– Te-ai dovedit a fi cu mult mai interesant decât am crezut eu, Căpitane.

– Explică-te, Aedion, îi ceru bătrânul calm, dar pe un ton hotărât.

Aedion zâmbi larg în timp ce-și scotea inelul negru de pe deget.

– În ziua în care regele mi-a dăruit Spada din Orynth, mi-a oferit și un inel. Grație moștenirii mele, simțurile mele sunt... mai ascuțite. Mi s-a părut că inelul mirosea ciudat – și știam că numai un prost ar fi acceptat acest gen de dar de la el. Așa că am pus să mi se facă o copie. Pe cel adevărat l-am aruncat în mare. Însă mereu m-am întrebat ce făcea, rosti el gânditor, aruncând inelul cu o mână și prinzându-l cu cealaltă. Aparent, Căpitanul știe. Și dezaprobă.

Bărbatul cu două săbii încetă și el să mai dea târcoale, iar rânjetul pe care i-l oferi lui Chaol era unul sălbatic.

– Ai dreptate, Aedion, spuse el, fără să-și desprindă privirile de la Chaol. El *este* mai interesant decât pare.

Aedion vârî inelul în buzunar de parcă ar fi fost... de parcă ar fi fost cu adevărat un fals. Iar Chaol își dădu seama că dezvăluise mai mult decât intenționase să o facă.

Aedion își reîncepu turele, cu bărbatul plin de cicatrice imitându-i cu grație mișcările.

– O descătușare de magie – când n-a mai rămas niciun fel de magie, cugetă generalul cu voce tare. Și, cu toate acestea, m-ai urmărit, crezând că mă aflam sub vraja regelui. Crezând că ai putea să mă folosești pentru a câștiga bunăvoința rebelilor? Fascinant.

Chaol își ținu gura închisă. Deja spusese îndeajuns pentru a se blestema singur.

Aedion continuă:

– Ăștia doi spun că prietena ta, asasina, era o simpatizantă a rebelilor. Că ea i-a dat informații lui Archer Finn fără să stea pe gânduri – că le-a permis rebelilor să iasă pe furiș din oraș atunci când i s-a ordonat să-i omoare. Ea ți-a spus despre inelele regelui sau ai descoperit tu însuți bârfa asta picantă? Ce anume se petrece în acel palat de cleștar atunci când regele nu e atent?

Chaol se abținu să răspundă. Când deveni limpede că refuza să vorbească, Aedion clătină din cap.

– Știi cum trebuie să se termine asta, zise Aedion, și nu era nimic ironic în spusele lui.

Erau doar calcule făcute cu sânge rece. Adevăratul chip al Lupului din Nord.

– După cum văd eu lucrurile, ți-ai semnat singur condamnarea la moarte atunci când ai decis să mă urmărești, iar acum că știi atât de multe... Ai două opțiuni, Căpitane: te putem tortura până scoatem tot de la tine și apoi te omorâm, sau ne poți spune ce știi și te vom cruța de suferință. Cât mai puțin dureros, pe onoarea mea.

Se opriră din a-i mai da târcoale.

Chaol se mai întâlnise cu moartea de câteva ori în ultimele luni. Se întâlnise, o văzuse și avusese de-a face cu ea. Însă *această* moarte, fără ca Dorian, mama lui și Celaena să nu afle niciodată ce i se întâmplase... Ideea îl dezgusta. Îl înfuria.

Aedion se apropie de locul în care Chaol era în genunchi.

Ar fi putut să-i vină de hac celui cu cicatrice, apoi spera că îi va putea face față lui Aedion – sau cel puțin spera să poată fugi. *Trebuia* să lupte, căci era singura cale prin care putea accepta, îmbrățișa acest fel de moarte.

Sabia lui Aedion era pregătită – sabia care îi aparținea Celaenei după neam și de drept. Chaol presupusese că era un ucigaș cu două fețe. Aedion era un trădător. Dar nu pentru Terrasen. Aedion jucase un joc foarte periculos încă de la venirea lui aici – încă de când regatul său se prăbușise cu zece ani în urmă. Faptul că îl păcălise pe rege, care crezuse că purtase inelul lui în tot acest timp – asta era cu adevărat o informație pe care Aedion ar fi fost dispus să o păstreze în siguranță, deși erau și alte informații pe care Chaol le-ar fi putut folosi, poate, pentru a scăpa cu viață de acolo.

Indiferent de cât de zguduită fusese Celaena atunci când plecase, acum era în siguranță. Era departe de Adarlan. Însă Dorian, cu harul lui magic, amenințarea secretă pe care o reprezenta, nu era. Aedion trase aer în piept, pregătindu-se să-l omoare. Tot ceea ce îi mai rămăsese era să-l protejeze pe Dorian. Era tot ceea ce contase vreodată cu adevărat. Dacă acești rebeli chiar știau ceva – *orice* – despre magia care ar fi putut ajuta la eliberarea ei, dacă ar fi putut să-l folosească pe Aedion pentru a obține informațiile...

Era un joc de noroc – cel mai important pe care îl jucase vreodată. Aedion ridică sabia.

Cu o rugăciune în gând pentru iertare, Chaol îl privi pe Aedion în ochi.

– Aelin trăiește.

*

Aedion Ashryver fusese supranumit Lup, general, prinț, trădător și criminal. Și era toate aceste lucruri și chiar mai mult. Mincinos, escroc și farsor erau preferatele sale în mod deosebit – titlurile pe care numai cei apropiați lui le știau.

Târfa din Adarlan, așa îi spuneau cei care nu-l cunoșteau. Era adevărat – în multe feluri, era adevărat și lui nu-i păsase,

nu cine ştie ce. Îi permisese să menţină controlul în Nord, să menţină vărsarea de sânge la un nivel minim. Jumătate dintre cei din Bane erau rebeli, iar cealaltă jumătate simpatizanţi, astfel încât multe dintre „bătăliile" din Nord fuseseră înscenări, povestea conţinea cel puţin o înşelăciune şi o exagerare, de vreme ce cadavrele se ridicau la adăpostul întunericului şi se duceau acasă la familiile lor. Târfa din Adarlan. Nu-i păsase. Până acum.

Văr – acela fusese cel mai îndrăgit titlu. Văr, neam, protector. Acelea erau numele secrete pe care le adăpostea adânc înăuntrul său, numele pe care le şoptea în sinea sa atunci când vântul nordic urla prin munţii Staghorn. Uneori, vântul semăna cu ţipetele pe care oamenii săi le scoteau când erau conduşi la eşafod. Alteori, suna ca Aelin – Aelin, cea pe care o iubise, cea care ar fi trebuit să fie regina lui şi căreia i-ar fi făcut într-o zi jurământul de sânge.

Aedion stătea pe scândurile putrede ale docului pustiu din mahala, privind ţintă la Avery. Căpitanul era alături de el, scuipând sânge în apă din pricina bătăii pe care i-o dăduse Ren Allsbrock, cel mai nou conspirator al lui Aedion şi, în acelaşi timp, un alt bărbat sculat din mormânt.

Ren, moştenitor şi Lord de Allsbrock, se antrenase cu Aedion în copilărie – şi, cândva, fusese rivalul său. În urmă cu zece ani, Ren şi bunicul lui, Murtaugh, scăpaseră de eşafod datorită unei diversiuni iniţiate de către părinţii lui Ren, care îi costase viaţa şi îi lăsase lui Ren cicatricea urâtă de pe faţă. Însă Aedion nu ştiuse – îi crezuse morţi şi fusese uluit să afle că ei erau grupul secret rebel pe care îl vânase la sosirea în Rifthold. Auzise zvonurile potrivit cărora Aelin era în viaţă şi aduna o armată, şi că venise din Nord pentru a da de capătul problemei şi pentru a-i distruge pe mincinoşi, preferabil făcându-i bucăţi.

Convocarea regelui constituise o scuză convenabilă. Ren şi Murtaugh recunoscuseră pe loc că zvonurile fuseseră împrăştiate de un fost membru al grupului lor de rebeli. Ei nu avuseseră şi nici nu auziseră vreodată de vreun contact cu răposata lor regină. Însă întâlnindu-i pe Ren şi pe Murtaugh se întrebase cine altcineva ar mai fi putut supravieţui. Nu-şi îngăduise niciodată să spere că Aelin...

Aedion îşi vârî sabia în teaca de lemn şi îşi trecu degetele pline de cicatrice de-a lungul ei, insistând pe crestături şi pe linii, fiecare semn o poveste a unei lupte legendare purtate, despre regii de mult dispăruţi. Sabia era ultima fărâmă de dovadă că odată, în Nord, existase un regat puternic.

Nu era sabia lui, nu chiar. În acele prime zile pline de sânge şi de cuceriri, regele din Adarlan smulsese sabia din trupul lui Rhoe Galathynius, înainte ca acesta să se răcească, şi o adusese în Rifthold. Şi acolo rămăsese, sabia care ar fi trebuit să îi aparţină lui Aelin.

Astfel că Aedion luptase ani în şir în acele teatre de război şi pe acele câmpuri de bătălie, luptase pentru a-şi demonstra nepreţuita valoare în faţa regelui şi acceptase tot ceea ce i se făcuse, iar şi iar. Când el şi legiunea Bane câştigaseră prima bătălie, iar regele îl proclamase Lupul din Nord şi se oferise să-i facă un hatâr, Aedion ceruse sabia.

Regele pusese solicitarea pe seama unui romantism de adolescent în vârstă de optsprezece ani, iar Aedion se fălise cu propria-i glorie până ce toată lumea crezuse că era un trădător, un ticălos care masacra şi care îşi râdea de sabie prin simpla atingere a acesteia. Însă recâştigarea sabiei nu-i anulase eşecul.

Cu toate că avea treisprezece ani şi se afla în Orynth, la peste şaptezeci de kilometri, atunci când Aelin fusese omorâtă pe proprietatea statului, el ar fi trebuit să împiedice acest fapt. Fusese trimis în ţara ei la moartea mamei sale pentru a deveni

sabia şi scutul lui Aelin, pentru a sluji la Curtea unde se presupunea că acea copilă de regi avea să domnească. Aşa că ar fi trebuit să plece călare atunci când castelul erupsese în urma veştii că Orlon Galathynius fusese asasinat. Înainte ca oricine să o poată face, Rhoe, Evalin şi Aelin erau morţi.

Aceasta era amintirea pe care o cărase cu el, amintirea despre persoana căreia îi aparţinea sabia şi căreia, când avea să-şi dea sufletul şi să ajungă pe Lumea Cealaltă, avea, în cele din urmă, să i-o dea.

Dar acum, sabia, acea povară pe care o acceptase de ani buni, părea... mai uşoară şi mai ascuţită, mult mai fragilă. Infinit mai preţioasă. Îi fugise lumea de sub picioare.

Preţ de o clipă după ce Căpitanul Gărzii rostise acele cuvinte, nimeni nu mai scosese niciun cuvânt. *Aelin trăieşte.* Apoi, Căpitanul spusese că va vorbi doar cu Aedion despre asta.

Ren îl umpluse de sânge cu acea precizie pe care Aedion o admira în silă, doar pentru a demonstra că ei nu glumeau cu privire la torturarea lui, însă căpitanul încasase loviturile. Şi, ori de câte ori Ren lua o pauză, Murtaugh privea dezaprobator, iar căpitanul repeta acelaşi lucru. După ce deveni limpede că el fie avea să-i spună lui Aedion, fie avea să moară, îi ceru lui Ren să se oprească. Moştenitorul din Allsbrock se zbârli, dar Aedion avusese de-a face cu destui tineri ca el pe câmpurile de luptă. Niciodată nu-i trebuia prea mult timp pentru a-i aduce pe făgaş. Aedion îl privi lung, insistent, iar Ren dădu înapoi.

Şi aşa se face că ajunseră aici, Chaol ştergându-şi faţa cu o bucată de material ruptă din propria-i cămaşă. În ultimele minute, Aedion ascultase cea mai incredibilă poveste pe care o auzise vreodată. Povestea Celaenei Sardothien, infama asasină, care era pregătită de către Arobynn Hamel, povestea decăderii ei şi a anului petrecut în Endovier şi cum îl încheiase participând la acea caraghioasă competiţie pentru a deveni

Campionul regelui. Povestea lui Aelin, regina lui, ajunsă pe un câmp al morții, apoi slujind în casa dușmanului ei.

Aedion își încleștă mâinile pe balustradă. Nu putea fi adevărat. Nu după zece ani. Zece ani fără speranță, fără dovezi.

– Are ochii tăi, îi spuse Chaol, mișcându-și maxilarul.

Dacă această asasină – o asasină, o zeilor din ceruri – era într-adevăr Aelin, atunci ea era Campionul regelui. Caz în care căpitanul era...

– Tu ai trimis-o în Wendlyn, exclamă Aedion cu o voce aspră.

Lacrimile aveau să apară mai târziu. Pe moment, era pustiit. Gol. Toate minciunile, toate zvonurile, acțiunile și petrecerile pe care le dăduse, toate bătăliile, reale sau false, toate cele câteva vieți pe care le luase pentru ca alții să poată trăi... Cum avea să-i explice ei toate astea? Târfa din Adarlan.

– Nu știam cine este. Am considerat doar că va fi mai în siguranță acolo pentru ceea ce e.

– Îți dai seama că n-ai făcut decât să-mi dai un motiv și mai bun de a te omorî.

Aedion își încleștă maxilarul.

– Îți dai seama ce risc ți-ai asumat spunându-mi? Aș putea lucra pentru rege – tu *credeai* că îi sunt supus lui și nu aveai ca dovadă decât un zvon. La fel de bine ai fi putut să o omori chiar tu.

Prostul – un prost, un tâmpit nechibzuit. Însă căpitanul era cel care deținea poziția de putere – nobilul căpitan al regelui atingea acum cu vârful piciorului linia trădării. Se mirase de loialitatea căpitanului atunci când Ren îi spusese despre implicarea Campionului regelui în chestiunea rebelilor, dar... la naiba. Aelin. *Aelin* era Campionul regelui, *Aelin* îi ajutase pe rebeli și îl spintecase pe Archer Finn. Genunchii începeau să-l lase, dar își reprimă șocul, surpriza, groaza și licărul de încântare.

– Știam că e un risc, spuse căpitanul. Însă oamenii care au acele inele – ceva se schimbă în privirea lor, un soi de întunericime care, uneori, se manifestă fizic. De când ai sosit aici, la tine n-am văzut-o. Și n-am văzut pe nimeni care să dea atât de multe petreceri la care să participe doar câteva minute. Nu ți-ai fi luat atâtea măsuri de precauție pentru a-ți ascunde întâlnirile dacă ai fi fost supusul regelui, mai ales că în toată această perioadă legiunea Bane n-a venit, în pofida asigurărilor tale că vor fi prezenți aici foarte curând. Nu se leagă.

Privirea căpitanului o întâlni pe cea a lui Aedion. Poate că nu era chiar atât de prost, totuși.

– Cred că ea ar vrea ca tu să știi.

Căpitanul privi în lungul râului spre mare. Locul duhnea. Aedion simțise mirosuri și mai neplăcute și văzuse lucruri și mai urâte în teatrele de război, însă mahalaua din Renaril le întrecea pe toate. Și capitala Terrasenului, Orynth, cu turnul său strălucitor odinioară, rămas acum doar un morman de pietre albe, murdare, decăzuse la acest nivel de sărăcie și de disperare. Dar, poate, într-o bună zi, nu prea îndepărtată...

Aelin trăia. Trăia și era o ucigașă, la fel ca el, și lucra pentru același bărbat.

– Prințul știe?

Nu fusese niciodată capabil să vorbească cu prințul fără să-și amintească de zilele de dinainte de căderea Terrasenului; nu putuse să-și ascundă ura.

– Nu. Nici măcar nu știe de ce am trimis-o în Wendlyn. Și nici că ea este... că amândoi sunteți... Fae.

Aedion nu avusese nicicând nici măcar o fărâmă din puterea care clocotea în venele ei, putere care incendiase biblioteci și cauzase îngrijorare generală, astfel că se discutase – în lunile dinainte ca lumea să se ducă naibii – să fie trimisă undeva, astfel încât să poată să învețe să o controleze. Surprinsese

discuțiile despre trimiterea ei la diferite academii sau la tutori în țări îndepărtate, însă niciodată la mătușa lor, Maeve, care aștepta ca un păianjen cu plasa pregătită să vadă ce se întâmpla cu nepoata ei. Și, cu toate acestea, ea sfârșise în Wendlyn, la ușa mătușii ei.

Nici Maeve nu știuse niciodată și nici nu-i păsase cu adevărat de harurile lui înnăscute. Nu, tot ceea ce avea el erau unele trăsături fizice ale neamului lor nemuritor: tărie, iuțeală, auz ascuțit, miros dezvoltat. Asta îl făcea să fie un adversar formidabil pe câmpul de luptă – și îi salvase viața de multe ori. Îi salvase sufletul, asta dacă avea dreptate căpitanul în legătură cu acele inele.

– Se va întoarce? întrebă Aedion calm.

Prima dintre foarte multele întrebări pe care le avea pentru căpitan, acum că se dovedise a fi mai mult decât un slujitor util al regelui.

În ochii lui Chaol era destulă agonie cât Aedion să înțeleagă că o iubea. Să știe și să simtă o împunsătură de gelozie, fie și numai pentru că el o cunoștea atât de bine.

– Nu știu, recunoscu Chaol.

Dacă n-ar fi fost dușmanul lui, Aedion l-ar fi respectat pe bărbat pentru sacrificiul lui. Însă Aelin trebuia să se întoarcă. *Avea* să se întoarcă. Spera doar că întoarcerea sa nu însemna un drum spre eșafod.

Avea să-și facă ordine în gândurile cumplite atunci când avea să fie singur. Strânse cu putere balustrada, luptând cu imboldul de a pune mai multe întrebări.

Căpitanul îl cântări atunci din priviri de parcă ar fi putut vedea pe sub toate măștile pe care Aedion le purtase vreodată. Preț de o secundă, Aedion luă în calcul varianta de a-și înfige sabia în căpitan și de a-i arunca trupul în Avery, în pofida informațiilor pe care le deținea. Căpitanul aruncă și el o privire

spre sabie, iar Aedion se întrebă dacă nu se gândea şi el la acelaşi lucru – regretând decizia de a fi avut încredere în el. Căpitanul *ar fi trebuit* să regrete, ar fi trebuit să se blesteme fiindcă fusese un prost.

Aedion întrebă:

– De ce îi urmăreai pe rebeli?

– Am crezut că s-ar putea să deţină informaţii preţioase.

Trebuiau să fie foarte preţioase, în cazul acesta, dacă el riscase şi se dăduse în vileag drept trădător pentru a le obţine.

Aedion fusese dispus să-l tortureze pe Căpitan – ba chiar să-l omoare. Făcuse lucruri şi mai urâte în viaţa lui. Însă să-l tortureze şi să-l omoare pe iubitul reginei n-avea să dea bine dacă... *atunci* când ea avea să se întoarcă. Acum, căpitanul era cea mai grozavă sursă de informaţii a sa. Voia să ştie mai multe despre Aelin, despre planurile ei, despre cum era ea şi cum o putea găsi. Voia să ştie totul. Orice. Mai ales unde stătea căpitanul acum pe tabla de joc – şi ce ştia căpitanul despre rege. Aşa că Aedion zise:

– Spune-mi mai multe despre acele inele.

Dar căpitanul scutură din cap.

– Vreau să închei un târg cu tine.

CAPITOLUL 20

Ochiul învineţit încă arăta groaznic, dar, în cursul săptămânii următoare, pe măsură ce Celaena îşi îndeplinea însărcinările la bucătărie, încercând şi nereuşind să se transforme în compania lui Rowan şi, în general, evitând pe toată lumea, starea i se îmbunătăţi. Sosiră ploile lungi de primăvară, iar bucătăria era plină în fiecare seară, prin urmare Celaena îşi făcu un obicei din a mânca în întunericul de pe trepte, sosind exact înainte ca Păstrătorul Poveştilor să înceapă să vorbească.

Păstrătorul Poveştilor – acesta era Emrys, un titlu de onoare atât printre Fae, cât şi printre oamenii din Wendlyn. Ceea ce însemna era că atunci când el începea să spună o poveste, te aşezai şi tăceai din gură. Mai însemna şi că el era o bibliotecă ambulantă de legende şi mituri ale regatului.

Până atunci, Celaena îi cunoscuse pe cei mai mulţi dintre locuitorii fortăreţei, fie şi numai în sensul în care asocia numele cu chipurile. Îi studiase din instinct, pentru a învăţa despre tot ceea ce o înconjura, despre potenţialii duşmani şi ameninţări. Ştia că şi ei o studiau, atunci când credeau că nu e atentă. Orice urmă de regret pe care o simţea pentru că nu se apropia de ei era înlăturată de faptul că nici ei nu catadicseau să se apropie de ea.

Singura persoană care făcea un efort era Luca, cel care o asalta pe Celaena cu întrebări în timp ce munceau, sporovăia întruna despre antrenamentele sale, despre bârfele din

fortăreaţă, despre vreme. Odată, îi vorbise despre altceva – într-o dimineaţă, când ea făcuse un efort colosal pentru a se da jos din pat şi numai cicatricea din palmă o ajutase să-şi planteze picioarele pe duşumeaua rece ca gheaţa. Spăla vasele de la micul dejun, privind ţintă pe fereastră fără a vedea nimic, simţindu-şi membrele grele, când Luca lăsă o oală în chiuvetă şi îi spuse încetişor:

– Mult timp n-am putut să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat înainte să vin aici. Au existat zile în care n-am putut să vorbesc deloc. Nici să mă dau jos din pat n-am putut. Dar dacă... când simţi nevoia să vorbeşti...

Îl redusese la tăcere cu o privire lungă. De atunci, el nu mai adusese vorba despre asta.

Din fericire, Emrys îi lăsa spaţiu. Mult spaţiu, mai ales atunci când Malakai venea în timpul micului dejun pentru a se asigura că Celaena nu făcuse vreo belea. De obicei, ea evita să se uite la celelalte cupluri din fortăreaţă, dar aici, unde nu putea să se îndepărteze... ura apropierea lor, felul în care ochii lui Malakai se luminau de fiecare dată când îl vedea. Ura asta atât de tare, încât se sufoca.

Nu-l întrebase niciodată pe Rowan de ce venea şi el să asculte poveştile lui Emrys. În ceea ce-i privea, în afara antrenamentului nu existau unul pentru celălalt.

Antrenament era un mod generos de a descrie ceea ce făceau, de vreme ce ea nu ducea nimic la bun sfârşit. Nu se transformase nici măcar o dată. El mârâia, rânjea superior şi sâsâia, dar ea n-o putea face. În fiecare zi, de fiecare dată când Rowan dispărea pentru câteva clipe, ea încerca, dar... nimic. Rowan ameninţa s-o târască înapoi la gorgane, căci se părea că era singurul loc care declanşa un răspuns, dar el renunţă – spre surprinderea ei – atunci când ea îi spuse că şi-ar tăia singură beregata înainte de a intra din nou în acel loc. Aşa că se

blestemau reciproc, stăteau într-o tăcere meditativă între ruinele templului și, din când în când, aveau acele partide de urlat fără cuvinte. Dacă era într-o stare de spirit deosebit de proastă, el o obliga să taie lemne – buștean după buștean, până ce de-abia mai putea să ridice toporul, iar mâinile i se acopereau de bășici. Dacă ea avea de gând să fie supărată pe toată lumea, zicea el, dacă intenționa să-l facă să-și piardă timpul neschimbându-se, atunci putea, la fel de bine, să se facă utilă în vreun fel.

Toată această așteptare... pentru ea. Pentru transformarea care o făcea să se cutremure numai gândindu-se la ea.

Era a opta zi de când ajunsese acolo, după ce frecase oale și tigăi până ce nu mai putea de durere de spate, când Celaena se opri la jumătatea drumului spre coama deja familiară a dealului.

– Am o rugăminte.

Ea nu i se adresa niciodată, decât dacă era nevoie – de cele mai multe ori pentru a-l blestema. Însă acum îi zise:

– Vreau să te văd pe tine *transformându-te.*

Urmă o clipire a acelor ochi verzi placizi.

– Tu nu te bucuri de privilegiul de a da ordine.

– Arată-mi cum o faci.

Amintirile ei de Fae în Terrasen erau înceţoșate, de parcă cineva i-ar fi vărsat ulei peste ele. Nu-și amintea să-l fi văzut pe vreunul dintre ei transformându-se, unde le dispăreau veșmintele, cât de iute era... El o fixă cu privirea, părând să spună: *Doar de data asta*, și apoi...

Un licăr de lumină, o clipocire de culoare și un șoim fâlfâi din aripi, îndreptându-se spre cea mai apropiată ramură. Se așeză pe aceasta, clămpănind din cioc. Ea scrută terenul acoperit de mușchi. Nici urmă de veșminte sau de arme. Îi luase doar câteva secunde.

El slobozi un ţipăt de luptă şi se năpusti cu ghearele îndreptate spre ochii ei. Ea sări în spatele copacului exact atunci când se petrecu o altă fulgerare, apoi un alt tremur de culoare, apoi el apăru îmbrăcat şi înarmat, mârâindu-i în faţă.

– *E rândul tău.*

Ea refuză să-i ofere satisfacţia de a o vedea tremurând. Era... incredibil. Incredibil să vezi transformarea.

– Unde îţi dispar hainele?

– Undeva, între. Nu-mi pasă în mod deosebit.

Avea ochii lipsiţi de bucurie, morţi. Avea senzaţia că şi ea arăta la fel zilele acelea. *Ştia* că aşa arătase în noaptea în care Chaol o surprinsese spintecându-l pe Archer în tunel. Ce anume îl lăsase pe Rowan atât de lipsit de suflet?

El îşi dezveli dinţii, însă ea nu se supuse. La fortăreaţă, îi urmărise din priviri pe războinicii semi-Fae, iar aceştia mârâiau şi îşi dezveleau dinţii din orice. Nu erau acei indivizi diafani, gentili, pe care îi zugrăveau legendele, pe care ea şi-i amintea vag din Terrasen. Nu se ţineau de mâini dansând în jurul pomului de armindeni, cu flori în păr. Erau prădători, cei mai mulţi dintre ei. Unele dintre femeile dominante erau la fel de agresive, înclinate să mârâie atunci când erau provocate sau le era foame. Se gândi că s-ar fi acomodat printre ei, dacă şi-ar fi dat silinţa.

Continuând să-i susţină privirea fixă a lui Rowan, Celaena îşi domoli respiraţia. Îşi închipui nişte degete fantomatice întinzându-se şi extrăgând forma ei de Fae. Îşi imagină o undă de culoare şi lumină. *Se împinse* să iasă din carcasa ei muritoare. Dar... nimic.

– Uneori mă întreb dacă asta nu e o pedeapsă pentru *tine*, rosti ea printre dinţi. Dar ce ai fi putut să faci de ai scos-o din sărite pe Majestatea Sa Nemuritoare?

– Nu folosi tonul ăsta atunci când vorbeşti despre ea!

– O, pot să folosesc orice ton vreau eu. Iar tu poți să mă tachinezi și să mârâi la mine și să mă obligi să tai lemne toată ziua, însă fără să-mi smulgi limba, nu poți să...

Mai iute decât fulgerul, el întinse mâna, iar ea se sufocă, tresărind atunci când el îi prinse limba între degete. Ea muşcă, *tare*, dar el nu-i dădu drumul.

– Ia mai zi o dată, toarse el.

Celaena se sufocă în timp ce el continua să o ciupească de limbă, și vru să-i ia pumnalele, simultan pocnindu-l cu genunchiul între picioare, dar el se împinse în ea, un zid de mușchi tari și mai multe sute de ani de antrenamente letale prinzând-o ca într-o capcană, cu spatele lipit de un copac. Prin comparație, ea era o glumă – o *glumă* –, iar *limba* ei...

Îi dădu drumul, iar ea icni, nemaiavând aer. Îl blestemă, făcându-l în fel și chip, și scuipă la picioarele lui. Și atunci, el o muşcă.

Ea țipă în timp ce caninii lui îi perforară locul dintre gât și umăr, un gest primitiv de agresiune – o muşcătură atât de puternică și de revendicativă, încât fu prea uluită să se mai poată mișca. O țintuise de copac și o ținea nemișcată, caninii pătrunzându-i adânc, sângele curgându-i pe cămașă. Țintuită, ca orice ființă debilă. Însă ea asta devenise, nu-i așa? Nefolositoare, jalnică.

Ea mârâi, mai mult animal decât ființă conștientă. Și *împinse*.

Rowan făcu un pas înapoi, dinții sfâșiindu-i pielea când ea îl lovi în piept. Celaena nu simți durerea, nu-i păsă de sânge sau de fulgerarea de lumină.

Nu, ea voia să-i sfâșie beregata – să i-o sfâșie cu caninii alungiți pe care și-i dezveli în fața lui în timp ce-și desăvârșea transformarea și scotea un răget.

CAPITOLUL 21

Rowan rânji.

– Aşa, da.

Avea sânge – sângele ei – pe dinţi, gură şi bărbie. Iar acei ochi străluciră atunci când el îi scuipă sângele pe pământ. Probabil că, pentru el, ea avea gust de canal.

Ea auzi un ţipăt în urechi şi Celaena se aruncă asupra lui. Se aruncă, apoi se opri, în timp ce studia lumea cu o claritate uluitoare, o mirosea, o gusta şi o inspira ca pe cel mai bun vin. În numele zeilor, acest loc, acest regat mirosea *divin*, mirosea ca...

Se transformase.

Ea gâfâi, cu toate că plămânii îi spuneau că nu mai respira scurt şi că acest trup nu mai avea nevoie de atâtea respiraţii. Simţea o gâdilătură pe gât – încet, pielea ei începea să se prindă. În această formă se vindeca mai rapid. Datorită harului magic... *Respiră. Respiră.*

Era acolo ridicându-se, un foc mistuitor pârâindu-i în vene, în buricele degetelor, pădurea din jurul lor fiind mult mai învăpăiată, şi atunci...

Ea se împinse înapoi. Luă frica şi o folosi ca pe un berbece înăuntrul ei, împotriva puterii, împingând-o în jos, în jos.

Rowan se apropie de ea.

– Las-o să iasă. Nu i te împotrivi.

Un puls bătea alături de al ei, prinzând-o, mirosind a zăpadă şi a pin. Puterea lui Rowan, care o tachina pe a ei. Nu ca focul ei, ci un har de gheaţă şi vânt. Un şoc îngheţat la cotul ei o făcu să cadă cu spatele lipit de copac. Harul magic o muşca acum de obraz. Harul magic o ataca.

Focul mistuitor explodă într-un zid de flăcări albastre, repezindu-se spre Rowan, mistuind copacii, luna, pe ea însăşi, până ce...

Dispăru, absorbit în neant, cu tot cu aerul pe care ea îl respira.

Celaena căzu în genunchi. În timp ce se apuca de gât de parcă ar fi putut să şi-l despice pentru a respira, în faţa ochilor îi apărură cizmele lui Rowan. El îi scosese aerul din ea – îi sufocase focul. Deţinea o mare putere, un control fantastic. Maeve nu-i dăduse un instructor cu abilităţi similare – în schimb, îi trimisese pe cineva cu o putere capabilă să îi stingă focul, cineva pe care nu l-ar fi deranjat să o facă dacă ea ar fi devenit o ameninţare.

Cu un şuierat, aerul se repezi la vale în gâtul ei. Ea îl înghiţi icnind, cu lăcomie, de-abia înregistrând agonia în timp ce se transforma la loc în forma ei muritoare, lumea devenind iar tăcută şi mohorâtă.

– Iubitul tău ştie ce eşti?

O întrebare rece.

Ea îşi ridică fruntea, fără să-i pese cum aflase el.

– Ştie tot.

Nu era întru totul adevărat.

Ochii lui scăpărară – din pricina cărei emoţii, ea nu-şi putea da seama.

– Nu te voi muşca din nou, zise el, iar ea se întrebă ce anume gustase el în sângele ei.

Ea mârâi, însă sunetul fu mut. Fără colţi.

– Chiar dacă e singurul mod de a mă face să mă transform?

El porni să urce în sus pe coamă.

– Nu muști femeia altor bărbaţi.

Ea mai mult auzi decât simţi cum ceva moare în glasul ei atunci când îi spuse:

– Nu suntem... împreună. Nu mai suntem. Am renunţat la el înainte de a veni aici.

El privi peste umăr.

– De ce?

Plat, plictisit. Dar, totuşi, puţin curios.

Ce-i păsa ei dacă el afla? Îşi strânse mâna pumn în poală, încheieturile degetelor albindu-i-se. De fiecare dată când se uita la inel şi îl atingea prinzându-i strălucirea, acesta săpa un gol în ea.

Ar fi trebuit să-şi scoată afurisenia aia. Dar ştia că n-avea s-o facă, fie şi numai din pricina acelei agonii aproape constante pe care o merita.

– Deoarece el e mai în siguranţă dacă mă găseşte respingătoare, aşa cum mă găseşti şi tu.

– Măcar ai învăţat o lecţie.

Când ea îşi înălţă capul, el zise:

– Oamenii pe care îi iubeşti sunt arme pe care ei le vor folosi împotriva ta.

Ea nu voia să-şi amintească cum fusese folosită Nehemia – cum se folosise ea *însăşi* – împotriva ei, pentru a forţa o reacţie. Voia să pretindă că nu începea să uite cum arăta Nehemia.

– Transformă-te iar, îi ordonă Rowan, ridicându-şi bărbia în direcţia ei.

– De data asta, încearcă să...

Ea tocmai uita cum arăta Nehemia. Nuanța ochilor ei, curbura buzelor, mirosul ei. Râsul ei. Răgetul din mintea Celaenei se stinse, redus la tăcere de acea nimicnicie familiară.

Nu lăsa să se stingă acea lumină.

Dar Celaena nu știa cum să o oprească. Singura persoană căreia i-ar fi putut spune, care ar fi putut înțelege... Era îngropată într-un mormânt neîmpodobit, departe de pământul încălzit de soare pe care îl iubise.

Rowan o apucă de umeri.

– *Mă asculți?*

Ea îl privi plictisită, cu toate că el își înfipsese degetele în pielea ei.

– De ce nu mă muști iar?

– De ce să nu-ți aplic pedeapsa pe care o meriți?

El părea pornit să o facă, așa că ea clipi.

– Dacă *vreodată* ridici un bici asupra mea, te voi jupui de viu.

El îi dădu drumul și porni în jurul luminișului, un animal de pradă evaluându-și victima.

– Dacă nu te transformi din nou, săptămâna viitoare vei face tură dublă la bucătărie.

– Bine.

Măcar munca la bucătărie avea rezultate cuantificabile. Cel puțin la bucătărie știa cum stăteau lucrurile și știa ce făcea. Însă această... promisiune pe care o făcuse, târgul pe care îl încheiase cu Maeve... Fusese o proastă.

Rowan se opri din mers.

– Ești inutilă.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

El continuă:

– Probabil că ai fi fost mult mai de folos lumii dacă, de fapt, ai fi murit acum zece ani.

Ea îl privi sec în ochi și îi spuse:

– Plec.

*

Rowan n-o opri atunci când ea se întoarse la fortăreaţă şi împachetă. Totul dură un minut, căci nu-şi desfăcuse bagajul şi nu mai avea arme. Se gândi că ar fi putut să facă fortăreaţa bucăţi pentru a afla unde le pitise Rowan sau să le fure de la semi-Fae, însă ambele operaţii necesitau timp şi ar fi avut parte de mai multă atenţie decât îşi dorea. Nu vorbi cu nimeni în timp ce ieşea.

Avea să găsească o altă cale de a afla despre cheile Wyrd, despre cum să-l distrugă pe regele din Adarlan şi cum să elibereze Eyllwe. Dacă o ţinea tot aşa, ea nu urma să mai aibă înlăuntrul ei nicio putere de a lupta.

Reţinuse cărările pe care veniseră, dar când o luă pe pantele acoperite de copaci, se bizui mai mult pe soarele ascuns de nori pentru a se orienta. Avea să întreprindă călătoria înapoi, să găsească mâncare pe drum şi să se gândească la altceva. Fusese de la bun început o misiune eşuată. Măcar nu fusese întârziată prea mult – cu toate că acum trebuia să se grăbească şi să găsească mai iute răspunsurile de care avea nevoie şi...

– Asta faci? Fugi când lucrurile devin dificile?

Rowan stătea în picioare între doi copaci drept în calea ei – fără îndoială zburase până acolo.

Ea se strecură pe lângă el simţindu-şi picioarele dureroase de la mersul pe jos.

– Ai scăpat de obligaţia de a mă antrena, aşa că nu mai am nimic să-ţi spun, iar tu nu mai ai nimic să-mi spui. Fă-ne amândurora o favoare şi du-te naibii.

Un mârâit.

– Ai fost nevoită să lupţi vreodată în viaţa ta pentru ceva?

Ea slobozi un râs profund, amar, şi porni mai repede, cotind spre vest, fără a-i păsa de direcţie, ci dorind mai degrabă să se îndepărteze de el. El se ţinu însă lesne după ea, picioarele lui lungi şi musculoase devorând terenul plin de muşchi.

– Cu fiecare pas pe care îl faci, dovedeşti că am dreptate.

– Nu-mi pasă.

– Nu ştiu ce vrei de la Maeve – ce răspunsuri cauţi, dar tu...

– Nu ştii ce vreau de la ea?

Fu mai mult un strigăt, decât o întrebare.

– Ce părere ai de salvarea lumii de regele din Adarlan?

– De ce să te deranjezi? Poate că lumea nu merită să fie salvată.

Şi ea ştia ce voia el să spună. Acei ochi lipsiţi de viaţă spuneau mai multe decât ar fi crezut.

– Deoarece am făcut o *promisiune*. I-am promis prietenei mele că voi trăi pentru a vedea regatul ei eliberat.

Îşi îndesă palmele pline de cicatrice în faţa lui.

– Am făcut un legământ care nu poate fi încălcat. Iar tu şi Maeve – ticăloşi blestemaţi de zei – staţi în calea mea.

Îşi reluă coborârea. El o urmă.

– Cum rămâne cu poporul tău? Cum rămâne cu regatul tău?

– Le este mai bine fără mine, întocmai cum ai zis.

Când mârâi, tatuajul lui începu să se încreţească.

– Aşadar, ai salva altă ţară, dar nu pe a ta. De ce nu poate prietena ta să-şi salveze singură regatul?

– Pentru că e moartă!

Ea urlă ultimul cuvânt atât de tare, încât o ustură gâtul.

– Pentru că e moartă, iar eu am rămas cu viaţa asta de nimic!

El abia catadicsi să o privească, afişând aceeaşi linişte animalică. Când ea porni, el nu o mai urmă.

Celaena pierduse socoteala distanţei pe care o parcursese sau în ce direcţie călătorea. Nici nu-i prea păsa. Nu mai rostise

cuvintele – *e moartă* – din ziua în care Nehemia fusese luată de lângă ea. Era moartă, iar Celaenei îi era dor de ea.

Noaptea se lăsă mai devreme din cauza norilor, temperatura scăzând brusc în timp ce tunetul bubuia în depărtare. Mergând, îşi meşteri nişte arme: găsi o piatră ascuţită şi ciopli crengi pe care le transformă în suliţe rudimentare; pe cea mai lungă o folosi drept baston de mers şi, cu toate că erau mai mult nişte ţepe, ea îşi spuse că cele două mai scurte erau pumnale. Erau mai bune decât nimic.

Fiecare pas era mai greu decât ultimul, iar ei îi mai rămăsese destul simţ de conservare pentru a începe să caute un loc în care să-şi petreacă noaptea. Era aproape întuneric atunci când găsi un loc decent: o peşteră nu prea adâncă săpată în partea laterală a unei lespezi de granit.

Adună iute destule lemne pentru un foc şi sesiză ironia situaţiei. Dacă ar fi avut cât de cât control asupra harului ei magic... îşi reprimă gândul chiar înainte de a-l termina. Nu mai făcuse un foc de mulţi ani, aşa că avu nevoie de câteva încercări, dar reuşi chiar când tună deasupra micii peşteri şi cerurile se deschiseră.

Îi era foame şi, din fericire, găsi câteva mere la fundul sacului ei, împreună cu nişte teggya veche din Varese, care încă era comestibilă, chiar dacă greu de mestecat. După ce mâncă atât cât putu să suporte, îşi trase mantia în jurul ei şi se cuibări într-o parte a peşterii.

Nu-i scăpară ochişorii care străluceau, pândind printre rugii de mure, de după bolovani şi copaci. Niciunul nu o mai deranjase din acea primă seară şi nici nu veniseră mai aproape. Nici instinctele ei denaturate, după cum le simţea în ultimele săptămâni, nu indicară vreo alarmă. Nu-i dojeni şi nici nu prea îi băgă în seamă.

Locul era aproape confortabil cu focul şi ploaia care răpăia – nu ca în camera ei friguroasă. Deşi era epuizată, îşi simţea capul oarecum limpede. Începea din nou să fie ea însăşi, cu armele ei improvizate. Făcuse o alegere înţeleaptă când plecase. *Fă ceea ce trebuie să faci*, îi spusese Elena. Ei bine, fusese nevoită să plece înainte ca Rowan să o sfâşie în atâtea bucăţi, încât n-ar mai fi avut niciodată şansa să se adune laolaltă.

Mâine avea să pornească la drum. Localizase ceea ce părea a fi drumul stricat, uitat, pe care l-ar fi putut urma în josul dealului. Atâta timp cât continua să meargă spre câmpie, îşi putea găsi drumul înapoi spre coastă. Avea să încropească un nou plan în timp ce mergea.

Era bine că plecase.

Oboseala o lovi atât de crunt, încât după ce se întinse lângă foc adormi în câteva secunde, cu o mână încleştată pe suliţă. Probabil că ar fi moţăit până în zori dacă din pricina unei tăceri subite nu s-ar fi trezit cu o smucitură.

CAPITOLUL 22

Focul Celaenei trosnea în continuare, ploaia răpăind dincolo de gura peşterii, dar în pădure se lăsase tăcerea. Ochişorii care o priveau dispăruseră.

Se ridică în picioare, cu suliţa într-o mână şi cu ţepuşa în cealaltă, şi se strecură spre intrarea îngustă a peşterii. Din pricina ploii şi a focului, nu reuşea să-şi dea seama de nimic, însă i se zburlise părul de pe tot corpul şi o duhoare tot mai puternică se infiltra, venind dinspre pădure. Mirosea a piele şi hoit. Altfel faţă de ceea ce simţise la gorgane. Mai veche şi aducând mai tare a pământ şi... mai hămesită.

Deodată, focul păru cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

Fără focuri. Aceasta fusese singura regulă a lui Rowan în timpul călătoriei spre fortăreaţă. Şi se ţinuseră departe de drumuri – ocolindu-le cu desăvârşire pe cele uitate, năpădite de buruieni. Cele asemănătoare cărării pe care o ochise în apropiere.

Liniştea se adânci.

Se furişă în pădurea îmbibată de ploaie, împiedicându-se şi dizlocând cu degetele de la picioare rădăcini şi pietre, în timp ce ochii i se adaptau la întuneric. Continuă însă să meargă înainte – îndepărtându-se de vechea cărare.

Ajunse atât de departe, încât peştera era acum doar ceva mai mult de o luminiţă pe versantul de deasupra, un licăr de lumină învăluind copacii. Ca un afurisit de far. Îşi poziţionă

mai bine sulița și țepușa, fiind pe punctul de a-și continua drumul, când fulgeră.

În fața peșterii ei pândeau trei siluete înalte, cu membre lungi și subțiri.

Cu toate că stăteau în două picioare ca oamenii, ea știa că nu erau ființe umane. Nici Fae nu erau.

Într-o tăcere perfectă, mai făcu un pas, apoi altul. Ei căutau în continuare la intrarea peșterii, mai înalți decât oamenii, nici bărbați și nici femei.

Vârcolacii stau la pândă, o avertizase Rowan în prima zi de antrenament, *căutând piei de om pentru a le duce înapoi în peșterile lor*. Ea fusese prea năucită ca să întrebe sau să-i pese. Însă acum... acum, acea nepăsare, acea copleșitoare trăire avea să o omoare. Să o jupoaie.

Wendlyn. Tărâmul coșmarurilor aievea, acolo unde legendele cutreieră pământul. În pofida anilor în care învățase să se furișeze, percepea fiecare pas ca pe o pocnitură, fiecare respirație părea asurzitoare.

Tunetul mugi, iar ea se folosi de zgomot pentru a face câțiva pași. Se opri în dosul unui alt copac, respirând cât de încet putea, și se uită atentă, pentru a supraveghea colina din spatele ei. Fulgeră iarăși.

Cele trei siluete dispăruseră, însă acum era învăluită de mirosul rânced de piele. *Piei de om*.

Examină copacul după care se pitise. Trunchiul era prea alunecos de la mușchi și de la ploaie pentru a se cățăra, iar ramurile prea sus. Nici ceilalți copaci nu erau mai buni. Și la ce bun să fi fost înțepenită într-un copac, în miezul unei furtuni cu descărcări electrice?

Țâșni spre următorul copac, evitând cu atenție toate bețele și frunzele, blestemându-și tăcută lentoarea pasului și... *La naiba cu toate!* O zbughi la fugă, simțind sub picioare pământul

alunecos acoperit de muşchi. Deslușea copacii, unele pietre mai mari, însă panta era abruptă. Se ţinu pe picioare, chiar dacă în urma ei pocneau tufişurile, alergând din ce în ce mai repede.

În timp ce fugea ca vântul la vale pe panta povârnită, disperată să ajungă pe teren ferm, nu îndrăznea să-şi ia ochii de la copaci şi pietre. Poate că teritoriul lor de vânătoare se sfârşea pe undeva – poate că ar fi putut să-i întreacă, fugind până în zori. Coti spre est, continuând să coboare, şi se apucă de un trunchi de copac pentru a-şi face vânt, aproape pierzându-şi echilibrul în timp ce se izbi de ceva dur şi rigid.

Despică aerul cu suliţa – numai pentru a fi prinsă de două mâini masive.

Încheieturile ei pulsau în agonie pe măsură ce degetele o strângeau suficient de puternic cât să nu poată să-şi înfigă arma în agresorul ei. Se răsuci, ridicând un picior pentru a-şi lovi atacatorul, şi surprinse un licăr al unor colţi... Ba nu, nu colţi. Dinţi.

Însă nici vorbă de piei cusute. Numai un păr de argint, strălucind de la ploaie.

Rowan o trase spre el, împingând-o spre ceea ce părea a fi un copac scorburos.

Ea continuă să gâfâie fără zgomot, însă respiraţia nu-i deveni mai lesnicioasă atunci când Rowan o apucă de umeri şi îşi lipi gura de urechea ei. Paşii zgomotoşi încetară.

– Ai să asculţi fiecare cuvinţel pe care ţi-l voi spune.

Vocea lui Rowan era mai blândă decât ploaia de afară.

– Altminteri, ai să mori în noaptea asta. Pricepi?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului. El îi dădu drumul – doar pentru a-şi scoate sabia şi o bardă care arăta periculos.

– Supravieţuirea ta depinde în întregime de tine.

Mirosul se înteţi din nou.

– Trebuie să te transformi *acum*. Altminteri, încetineala ta de muritor te va ucide.

Ea încremeni, dar apoi se întinse, pipăind după un fir de putere. Nu găsi nimic. Trebuia să existe un declic, un loc înlăuntrul ei de unde să o poată comanda... Un sunet pătrunzător de piatră pe metal răsună prin ploaie. Apoi altul. Și încă unul. Își ascuțeau cuțitele.

– Harul tău magic...

– Ei nu respiră, așa că nu au nevoie de aer. Gheața i-ar încetini, însă nu i-ar opri. Vântul meu deja îndepărtează mirosul nostru de ei, însă nu pentru mult timp. Aelin, *transformă-te*!

Aelin. Nu era un test, nici un truc complicat. Vârcolacii nu aveau nevoie de aer.

Tatuajul lui Rowan străluci atunci când fulgerul lumină spațiul în care se aflau.

– Într-o clipă va trebui să fugim. Forma pe care o iei atunci când o vom face ne va determina soarta. Așa că *respiră* și *transformă-te!*

Cu toate că instinctul se împotrivea, ea închise ochii. Inspiră o dată. Apoi, încă o dată. Plămânii i se deschiseră, plini de aerul rece, dulce, iar ea se întrebă dacă Rowan o ajuta și cu asta.

O ajuta. Și era dispus să întâmpine o soartă îngrozitoare pentru ca ea să rămână în viață. N-o lăsase singură. Nu fusese singură.

Se auzi un blestem înăbușit și Rowan se izbi de ea, de parcă ar fi vrut s-o ocrotească cu trupul lui. Nu, nu s-o ocrotească. Să o acopere, să acopere licărul de lumină.

Ea de-abia simți durerea – fie și pentru că în clipa în care simțurile ei de Fae își intrară în rol, ea trebui să-și ducă o mână la gură pentru a nu vomita. O, zeilor, izul lor era mai rău decât al oricărui cadavru cu care avusese de-a face!

Acum îi auzea cu delicatele ei urechi ascuţite, ascultând fiecare pas pe care îl făceau când tustrei îşi croiau sistematic drumul în josul colinei. Vorbeau cu glasuri ciudate, grave – masculine şi feminine în acelaşi timp, toate vorace.

– Acum sunt doi, sâsâi unul dintre ei.

Ea nu voia să ştie ce putere îşi exercita forţa pentru a le permite să vorbească în absenţa aerului.

– Un mascul Fae i s-a alăturat femeii. Îl vreau – miroase a furtuni şi a oţel.

Celaena se sufocă pe măsură ce izul îi pătrundea în gâtlej.

– Pe femeie o luăm cu noi – zorile sunt prea aproape. Apoi, vom putea să o jupuim pe îndelete.

Rowan se îndepărtă uşor de ea şi spuse tăcut, fără a fi nevoie să fie lângă ea pentru a fi auzit, în timp ce examina pădurea:

– La cinci sute de metri înspre răsărit se află un râu la baza unei stânci mari.

N-o privi în timp ce-i întindea două pumnale lungi, iar ea nu-i mulţumi atunci când dădu drumul armelor improvizate şi apucă plăselele din fildeş.

– Când spun *fugi*, ai să fugi ca vântul. Calcă pe unde calc eu şi sub niciun motiv să nu te întorci. Dacă ne despărţim, aleargă drept înainte – vei auzi râul.

Ordin după ordin – un comandant pe câmpul de luptă, ferm şi letal. Privi de după copac. Izul era acum copleşitor, învăluindu-i din toate părţile.

– Dacă te prind, nu-i poţi omorî – nu cu o armă de muritor. Cea mai bună opţiune este să lupţi până ce te poţi elibera pentru a fugi. Ai înţeles?

Ea încuviinţă. Din nou, îi era greu să respire, iar ploaia era acum torenţială.

– La semnalul meu, zise Rowan, adulmecând şi auzind lucruri care scăpau chiar şi simţurilor ei mai ascuţite. Fii gata...

Luă poziţia de alergat, iar Rowan făcu acelaşi lucru.

– Ieşiţi, ieşiţi, sâsâi unul dintre ei – atât de aproape, încât ar fi putut să fie în scorbură cu ei.

În tufişurile dinspre apus se auzi un freamăt, de parcă doi oameni ar fi alergat. Pe loc, duhoarea vârcolacilor scăzu în intensitate atunci când ei o luară la goană după crengile care se frângeau şi frunzele pe care vântul lui Rowan le trimitea în direcţia opusă.

– Acum, sâsâi Rowan, şi o zbughiră din copac.

Celaena fugi – sau încercă s-o facă. Chiar şi cu vederea mai ascuţită, tufele şi pietrele se dovediră a fi un obstacol. Rowan fugi înspre tumultul râului, umflat de la ploile de primăvară, pasul lui fiind mai lent decât s-ar fi aşteptat ea, dar... dar el încetinea pentru ea. Trupul Fae era diferit, iar ea se adapta greşit şi...

Alunecă, însă o mână o prinse de cot, nelăsând-o să cadă.

– Mai repede, fu tot ceea ce îi spuse el şi, de îndată ce ea îşi găsi echilibrul, el o luă înainte, ţâşnind printre copaci ca o pumă.

Dură numai un minut până ce forţa izului o lovi din nou, iar trosnetul tufişurilor se auzi tot mai aproape. Nu-şi lua ochii de la Rowan şi de la luminişul din faţă – capătul şirului de copaci. Nu mai era mult până acolo unde puteau să sară şi...

Un al patrulea vârcolac sări din locul în care probabil că stătuse ascuns la pândă în tufe. Se repezi la Rowan, cu o licărire de membre lungi, tari ca pielea tăbăcită, brăzdate de cicatrice. Nu, nu cicatrice – *cusături*. Cusături care ţineau laolaltă diferitele piei.

Ea ţipă atunci când vârcolacul făcu saltul neaşteptat, însă Rowan nu şovăi niciun pas în timp ce se feri şi se răsuci cu o viteză inumană, tăind cu sabia şi spintecând fără milă cu barda.

În acelaşi moment, braţul vârcolacului fu tăiat, iar capul desprins de trup.

Ea s-ar fi putut minuna de felul în care el se mişca, de felul în care ucidea, însă Rowan nu se opri din alergat, astfel încât Celaena fugi după el, aruncând o singură privire la cadavrul pe care războinicul Fae îl zdrobise.

Bucăţi împrăştiate de piele pe frunzele ude, asemenea veşmintelor lepădate, dar care încă se contractau şi foşneau – de parcă ar fi aşteptat pe cineva care să vină să le coasă înapoi una de cealaltă.

Ea fugi şi mai repede, Rowan continuând să alerge în salturi în faţa ei.

Vârcolacii se apropiau din spate, răgând de furie. Apoi, tăcură până ce...

– Crezi că râul vă poate salva? întrebă unul dintre ei, gâfâind, lăsând să-i scape un râs care o zgârie până la oase. Credeţi că dacă ne udăm, ne pierdem forma? Femeie, port aceste piei de peşte încă de când în lume erau doar o mână de oameni.

Atunci ea avu o viziune a haosului care aştepta în acel râu – o lovitură uşoară şi un semi-înec şi ameţeală – şi ceva care o trăgea în jos, tot mai jos, spre fundul liniştit.

– *Rowan*, rosti ea în şoaptă, dar el deja dispăruse, trupul lui masiv alergând ca fulgerul, drept spre marginea stâncii, cu salturi puternice.

Nu exista nicio modalitate de a opri urmărirea din spatele lor. Vârcolacii aveau de gând să sară cu ei. Şi, odată ajunşi în apă, nu aveau să poată face nimic pentru a-i omorî, nicio armă umană pe care s-o poată folosi.

Înlăuntrul ei se deschise o fântână, vastă, de neoprit şi groaznică. Rowan pretinsese că nicio armă umană nu-i putea ucide. Dar cele ale nemuritorilor?

Celaena trecu printre copaci, sprintând spre lespedea de piatră proeminentă din granit, în timp ce-şi proiecta puterea în picioare, plămâni, braţe şi sări.

Când plonjă, se răsuci pentru a fi cu fața la stâncă și spre ei. Ei nu erau nimic altceva decât trei trupuri slabe sărind în noaptea ploioasă, urlând cu o anticipată plăcere primitivă, triumfătoare.

– *Transformă-te!* fu unicul avertisment pe care ea i-l dădu lui Rowan.

Urmă o fulgerare de lumină care îi dădu de știre că el ascultase.

Apoi, ea sfâșie totul din acea fântână dinlăuntrul ei, o rupse cu ambele mâini și cu toată inima ei înfuriată, lipsită de speranțe.

Căzând, cu părul biciuindu-i chipul, Celaena își întinse mâinile spre vârcolaci.

– Surpriză, sâsâi ea.

Lumea erupse într-un foc albastru, mistuitor.

*

Celaena tremura pe malul râului, de frig, de epuizare și de groază. Îngrozită de vârcolaci – și îngrozită de ceea ce făcuse.

Cu veșmintele uscate datorită transformării, Rowan stătea în picioare la câțiva metri de ea, ținând sub observație stâncile fumegânde din amonte. Ea îi incinerase pe vârcolaci. Aceștia nu avuseseră nici măcar răgazul să țipe.

Se lăsă pe vine, cuprinzându-se cu brațele. Pădurea ardea pe ambele maluri ale râului – o întindere pe care nu avea curajul să o măsoare. Puterea ei era o armă. Un alt fel de armă față de cuțite, săgeți sau mâinile ei. Un blestem.

Avu nevoie de mai multe încercări, dar în cele din urmă vorbi:

– Poți să-l stingi?

– Ai putea chiar tu, dacă ai încerca.

Când ea nu-i răspunse, el zise:

– Aproape c-am terminat.

Într-o clipă, flăcările aflate cel mai aproape de stânci se stinseră. Cât lucrase el oare pentru a le înăbuși?

– Nu vrem ca focurile tale să atragă şi altceva.

Ea s-ar fi putut deranja să-i răspundă la împunsătură, dar era prea obosită şi înfrigurată. Ploaia umplea lumea şi, pentru o vreme, domni tăcerea.

– De ce este atât de vitală transformarea mea? întrebă ea într-un sfârşit.

– Deoarece te îngrozeşte, îi răspunse el. Primul pas spre a învăţa să-ţi controlezi puterea este să o stăpâneşti. Fără control, cu o izbucnire ca asta, ai putea, cu uşurinţă, să te arzi.

– Ce vrei să spui?

O altă privire furtunoasă.

– Când îţi accesezi puterea, ce simţi?

Ea se gândi.

– O fântână, răspunse ea. Îmi simt harul magic ca pe o fântână.

– I-ai simţit fundul?

– Există un fund?

Ea se rugă să existe.

– Toate harurile magice au un fund – un punct de descărcare. Pentru cei cu haruri mai slabe, e uşor de secat şi uşor de reumplut. Ei îşi pot accesa cea mai mare parte a puterii odată. Pentru cei cu haruri mai puternice, poate dura însă ore pentru a ajunge la fund, pentru a-şi invoca toate puterile la intensitate maximă.

– Ţie cât îţi ia?

– O zi întreagă.

Ea sări.

– Înainte de o bătălie ne luăm răgazul necesar, astfel încât atunci când mergem pe câmpul de luptă suntem în deplinătatea puterilor. Poţi să faci şi alte lucruri în acelaşi timp, însă o parte din tine este acolo, în profunzime, scoţând şi mai mult, şi mai mult, până ce atingi fundul.

– Și când îl scoți pe tot, acesta pur și simplu se eliberează în valuri uriașe?

– Dacă vreau eu. Îl pot elibera în mici izbucniri și să continui așa o vreme. Dar poate fi greu să-l reții. Uneori, oamenii nu disting prietenii de dușmani atunci când mânuiesc atât de mult har magic.

Când ea, în urmă cu câteva luni, își trăsese puterea de cealaltă parte a portalului, resimțise acea lipsă a controlului – conștientizase că era cât pe ce să-l rănească și pe Chaol, așa cum îl rănise pe demonul pe care îl înfruntase.

– Cât îți ia să te recuperezi?

– Zile. O săptămână, însă depinde de cum am folosit puterea și dacă am secătuit și ultimul strop. Unii fac greșeala de a încerca să ia mai mult înainte de a fi gata sau de a ține prea mult și, fie își ard mințile, fie să ard totul în jurul lor. Tremuratul tău nu e numai de la râu, să știi. E felul în care trupul tău îți spune să n-o faci iar.

– Din pricina fierului din sângele nostru care se luptă cu magia?

– Așa încearcă uneori dușmanii să lupte împotriva noastră dacă nu au har magic – îmbracă totul în fier.

Probabil că el o văzu când ridică din sprâncene, căci adăugă:

– Am fost prins o dată. În timpul unei campanii în est, într-un regat care nu mai există. M-au încătușat în fiare din cap până în picioare pentru a mă împiedica să-i sufoc.

Ea scoase un fluierat grav.

– Ai fost torturat?

– Două săptămâni m-au ținut pe mesele lor de tortură înainte ca oamenii mei să mă salveze.

Își desfăcu platoșa pentru antebraț și își suflecă mâneca de pe brațul drept, lăsând la vedere o cicatrice groasă, urâtă, care îi înconjura antebrațul și cotul.

– Mi-au spintecat braţul bucăţică cu bucăţică, apoi mi-au scos oasele aici şi...

– Văd foarte bine ce s-a întâmplat şi ştiu exact cum se face, zise ea, simţind stomacul strângându-i-se.

Nu pentru că văzuse cicatricea, ci... din cauza lui Sam. Sam fusese legat de o masă, despicat şi frânt de unul dintre cei mai sadici ucigaşi pe care îi cunoscuse vreodată.

– Tu ai fost, întrebă Rowan calm, dar lipsit de blândeţe, sau altcineva?

– Am ajuns prea târziu. N-a supravieţuit.

Din nou se lăsă tăcerea, iar ea se blestemă pentru că fusese o proastă şi îi spusese. Dar apoi zise, cu o voce răguşită:

– Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

O uşoară ridicare din umeri, o mişcare vagă. De parcă recunoştinţa ei ar fi fost şi mai greu de îndurat decât ura şi reticenţa ei.

– Sunt legat de regina mea printr-un jurământ de sânge de nedesfăcut, aşa că n-am avut altă opţiune decât să mă asigur că n-aveai să mori.

În venele ei se instală puţin din acea greutate de mai înainte.

– Dar, continuă el, n-aş fi lăsat pe nimeni să aibă o asemenea soartă în mâinile vârcolacilor.

– Un avertisment ar fi fost de folos.

– Am spus că bântuie ţinutul – încă de acum câteva săptămâni. Însă, chiar şi dacă te-aş fi prevenit azi, ai fi refuzat să mă asculţi.

Era adevărat. Ea tremură din nou, de data aceasta atât de violent, încât trupul i se transformă înapoi, o străfulgerare se lumină şi de durere. Dacă crezuse că îi este frig în trupul ei de Fae, era nimic prin comparaţie cu frigul pe care îl simţi odată transformată din nou în fiinţă umană.

– Care a fost declanşatorul atunci când te-ai transformat mai devreme? o întrebă el, de parcă acel moment ar fi fost o păsuire faţă de lumea reală, în care furtuna de gheaţă şi curgerea intermitentă a râului le înăbuşea vorbele pentru a nu fi auzite de zei.

Ea îşi frecă braţele, disperată să găsească un strop de căldură.

– N-a fost nimic.

Tăcerea lui cerea informaţii contra informaţii – un târg cinstit. Ea oftă.

– Hai să spunem că au fost frica, necesitatea şi instinctul de supravieţuire, impresionant de adânc înrădăcinat.

– Nu ţi-ai pierdut controlul imediat după transformare. Când, în cele din urmă, ţi-ai folosit harul magic, veşmintele tale nu au ars; şi nici părul. Iar pumnalele nu s-au topit.

De parcă abia atunci şi-ar fi amintit că încă le avea, el i le luă.

Avea dreptate. Harul magic n-o copleşise în momentul în care ea se transformase. Până şi în explozia care se întinsese în toate direcţiile, ea deţinuse destul control încât să se apere pe sine. Niciun singur fir de păr nu-i luase foc.

– De ce a fost altfel de data asta? insistă el.

– Deoarece n-am vrut ca tu să mori salvându-mă pe mine, recunoscu ea.

– Te-ai fi transformat pentru a te salva pe tine?

– Părerea ta despre mine este mai mult sau mai puţin aceeaşi cu a mea, aşa că ştii răspunsul.

El rămase tăcut o vreme, iar ea se întrebă dacă el punea lucrurile cap la cap.

– Nu pleci, spuse Rowan, într-un sfârşit, cu braţele încrucişate. N-ai să scapi de turele duble de la bucătărie, dar nu pleci.

– De ce?

El îşi desfăcu mantia.

– Fiindcă aşa spun eu, de aia.

Ar fi putut să-i spună că era cel mai afurisit motiv pe care îl auzise ea vreodată şi că era un ticălos arogant, dacă nu i-ar fi aruncat mantia lui – uscată şi caldă. Apoi, el lăsă să-i cadă în poală şi jacheta.

Când el se întoarse şi porni înapoi spre fortăreaţă, ea îl urmă.

CAPITOLUL 23

În ultima săptămână, pentru Manon şi clanul Cioc-negru nu se schimbaseră prea multe. Continuau să zboare zilnic pentru a stăpâni balaurii şi reuşeau să evite un război deschis în sala de mese de două ori pe zi. Moştenitoarea Picioare-galbene încerca, ori de câte ori putea, să o enerveze pe Manon, însă Manon nu-i acorda mai multă atenţie decât ar fi acordat unui ţânţar care i-ar fi bâzâit deasupra capului.

Totul se schimbă în ziua selecţiei, atunci când moştenitoarele şi sabaturile lor îşi alegeau animalele pe care aveau să le încalece.

Patruzeci şi două de vrăjitoare se înghesuiau în jurul gropii de antrenament din Colţul Nordic, trei sabaturi plus trei Matroane. Îngrijitorii se repeziră sub platforma de vizionare, pregătindu-se. Balaurii aveau să fie aduşi unul câte unul şi, folosind alte bestii drept momeli, aveau să-şi demonstreze calităţile. Asemenea celorlalte vrăjitoare, Manon se furişase zilnic pe la cuşti. Încă îl voia pe Titus.

Îl *voia* era o sintagmă mortală. Titus era *al ei*. Şi dacă se ajungea la asta, i-ar fi scos maţele oricărei vrăjitoare ar fi provocat-o. În acea dimineaţă îşi ascuţise unghiile în aşteptarea evenimentului. Toate Cele Treisprezece o făcuseră.

Totuşi, revendicările aveau să fie tranşate într-o manieră civilizată. Dacă un animal era revendicat de mai multe dintre ele cele trei Matroane aveau să tragă la sorţi. Când venea vorba

de Titus, Manon ştia precis cine îl râvnea: Iskra şi Petrah, moştenitoarele Picioare-galbene şi Sânge-albastru. Le văzuse pe amândouă privindu-l cu ochi lacomi. Dacă Manon le-ar fi stat în cale, s-ar fi luptat pentru el în zona de antrenament. Îi sugerase asta bunicii ei, însă i se spusese că nu era nevoie să se certe între ele mai mult decât ar fi fost necesar. Urmau să decidă prin tragere la sorţi.

Asta nu-i căzuse bine lui Manon, care stătea în dreptul deschizăturii platformei, flancată de Asterin. Nervozitatea ei se intensifică atunci când poarta grea se ridică în fundul gropii. Bestia momeală era deja înlănţuită de peretele pătat de sânge, un balaur defect, plin de cicatrici, pe jumătate cât masculii, cu aripile strânse. De pe platformă se vedea că spinii veninoşi din coadă îi fuseseră înlăturaţi pentru a-l împiedica să se apere împotriva nepreţuiţilor balauri de călărit.

Momeala îşi lăsă capul în jos în timp ce poarta scârţâi deschizându-se şi primul balaur fu prezentat, ţinut în lanţuri de bărbaţi cu feţe foarte palide. Aceştia ţâşniră înapoi imediat ce bestia fu adusă, ferindu-se de coada lui mortală şi închizând poarta în urma lor.

Manon respiră uşurată. Nu era Titus, ci unul dintre masculii de mărime medie.

Trei santinele făcură un pas în faţă pentru a-l revendica, însă Matroana Sânge-albastru, Cresseida, ridică o mână.

– Haideţi, mai întâi, să-l vedem în acţiune.

Unul dintre bărbaţi fluieră strident. Balaurul se repezi la momeală.

Dinţi şi solzi şi gheare, atât de iute şi de brutal, încât până şi Manon îşi ţinu respiraţia. Înlănţuită cum era, momeala n-avu nicio şansă şi fu ţintuită în mai puţin de o secundă, fălcile masive ţinându-i gâtul în jos. O comandă, un fluierat, şi balaurul avea să-l rupă.

Bărbatul scoase însă un fluierat într-o notă joasă, iar balaurul dădu înapoi. Un alt fluierat şi el se aşează pe coadă. Încă două santinele ieşiră în faţă. Erau cinci în cursă. Cresseida ridică un buchet de crenguţe spre competitoare.

Îi fu atribuit unei santinele Sânge-albastru, care le zâmbi celorlalte, apoi balaurului, care era condus înapoi în tunel. Bestia momeală, care sângera într-o parte, făcu un efort şi se trase în întunericul de la perete, în aşteptarea următorului atac.

Unul după altul, balaurii fură scoşi, atacând cu o forţă extraordinară şi cu repeziciune. Şi unul după altul, santinelele îi revendicară. Nu şi pe Titus, nu încă. Ea avea senzaţia că Matroanele puseseră asta la cale ca pe un fel de test – să vadă cât de bine puteau moştenitoarele lor să se controleze în timp ce aşteptau cele mai bune animale de încălecat, să vadă care se putea abţine cel mai mult. Manon stătea cu un ochi la balauri şi cu altul la moştenitoare, care, la rându-le, o priveau în timp ce balaurii erau prezentaţi.

Şi totuşi, prima femelă enormă o îndemnă pe Petrah, moştenitoarea Sânge-albastru, să facă un pas înainte. Femela era cam de mărimea lui Titus şi sfârşi prin a muşca o bucată din coasta momelii înainte ca antrenorii să poată să o oprească. Sălbatică, imprevizibilă, letală. Magnifică.

Nimeni nu o provocă pe moştenitoarea Sânge-albastru. Mama lui Petrah se mulţumi să dea afirmativ din cap, de parcă ele ar fi ştiut deja ce animal îşi doriseră.

Asterin alesese deja cel mai feroce balaur dotat cu sistem de camuflaj, o femelă cu ochi isteţi. Verişoara ei fusese întotdeauna bună la iscodit şi, după o discuţie lungă cu Manon şi cu restul santinelelor, hotărâseră că Asterin avea să-şi continue rolul printre noile îndatoriri ale Celor Treisprezece.

Aşa că atunci când femela de culoare albastru-deschis fu adusă, Asterin o revendică, ochii acesteia promiţând atâta

brutalitate pură oricui i-ar fi stat în cale, încât, practic, îi străluceau. Nimeni nu îndrăzni să o provoace.

Manon privea intrarea în tunel când simţi mirosul de smirnă şi rozmarin al moştenitoarei Sânge-albastru alături de ea. Asterin mârâi un avertisment slab.

– Îl aştepţi pe Titus, nu-i aşa? murmură Petrah, care stătea şi ea cu ochii aţintiţi pe intrarea în tunel.

– Şi ce dacă? o întrebă Manon.

– Aş prefera să fie al tău, decât al Iskrăi.

Chipul senin al vrăjitoarei nu putea fi citit.

– Şi eu la fel.

Nu era sigură ce anume, dar discuţia *însemna* ceva.

Era clar, dacă erau văzute stând liniştite de vorbă, însemna ceva pentru toate cele prezente. În special pentru Iskra, care veni în partea cealaltă a lui Manon.

– Deja complotaţi?

Moştenitoarea Sânge-albastru ridică bărbia.

– Cred că ar fi nemaipomenit dacă Manon l-ar încăleca pe Titus.

Paşi pe nisip, gândi Manon. Oare ce-i spusese Matroana Sânge-albastru lui Petrah despre ea? Ce scheme clocea?

Gura Iskrăi se schimonosi într-o jumătate de zâmbet.

– Vom vedea ce are de spus Mama cu trei chipuri.

Manon ar fi putut să-i răspundă ceva, dar chiar atunci Titus apăru, tropăind.

Aşa cum se întâmplase de fiecare dată, ea rămase fără respiraţie văzându-i mărimea şi răutatea. Bărbaţii de-abia reuşiră să se retragă pe poartă, împleticindu-se, înainte ca Titus să se răsucească, plesnind din coadă în direcţia lor. Ei reuşiseră să-l încalece numai de câteva ori, aşa i se spusese. Şi totuşi, sub călăreţul potrivit, el se domolea de tot.

Titus nu aşteptă fluieratul înainte de a se îndrepta spre bestia momeală, lovind cu coada sa ţepoasă. Bestia înlănţuită se feri cu o iuţeală surprinzătoare, de parcă ar fi simţit atacul masculului, iar coada lui Titus se înfipse în piatră.

Pietrele sfărâmate se prăvăliră peste bestia momeală şi, în timp ce aceasta dădea înapoi de frică, Titus lovi din nou. Şi din nou.

Înlănţuită de perete, bestia nu putea să facă nimic. Bărbatul fluieră, dar Titus stărui. Se deplasa cu o graţie fluidă şi o cruzime neîmblânzită.

Bestia momeală scheună, iar Manon ar fi putut să jure că moştenitoarea Sânge-albastru tresări. Ea nu mai auzise niciodată strigătul de durere al vreunui balaur, şi totuşi, în timp ce Titus se lăsă pe vine, ea văzu unde lovise – drept în mijlocul rănii pe care bestia o avea într-o parte.

Părea că Titus ştie unde să lovească pentru a provoca o agonie mai mare. Ea ştia că era inteligent, dar *cât de* inteligent era? Bărbatul fluieră din nou, şi se auzi un bici. Titus continuă să se mişte în faţa momelii, gândindu-se cum avea să lovească. Nu pentru că ar fi rămas în pană de strategie. Nu, voia să savureze lovitura. Să tachineze.

Un fior de încântare o străbătu pe Manon pe şira spinării. Dacă ar fi călărit un animal ca Titus, dacă şi-ar fi sfâşiat duşmanii cu el...

– Dacă îl vrei atât de tare, şopti Iskra, iar Manon îşi dădu seama că ea încă stătea alături de ea, acum la numai un pas distanţă, de ce nu te duci să-l iei?

Înainte însă ca Manon să se poată mişca – înainte ca oricine să o poată face, deoarece erau cu toţii fermecaţi de acel animal superb – în spate i se înfipseră gheare din fier.

Ţipătul lui Asterin umplu peştera, însă Manon cădea, plonjând de la treisprezece metri în groapa de piatră. Se răsuci,

izbindu-se de o lespede mică, sfărâmicioasă, care ieşea din perete. Aceasta îi încetini căderea şi îi salvă viaţa, dar ea continuă să cadă până ce...

Se izbi de pământ, luxându-şi glezna. De deasupra se auziră ţipete, însă Manon nu privi în sus. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut-o pe Asterin punând-o la pământ pe Iskra, cu dinţii şi ghearele scoase. Ar fi văzut-o pe bunica ei dând ordinul ca nimeni să nu sară în groapă.

Însă Manon nu se uita la ele.

Titus se întorcea spre ea.

Balaurul stătea între ea şi poartă, unde bărbaţii se mişcau grăbiţi încoace şi încolo, de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă ar trebui să rişte să o salveze sau să aştepte până ce avea să devină un stârv.

Titus plesnea din coadă înainte şi înapoi, ţintuind-o cu ochii lui negri. Manon îşi scoase sabia Spintecă-Vânt. Prin comparaţie cu dimensiunea balaurului, nu era decât un pumnal. Trebuia să încerce să ajungă la poartă.

Îl fixă şi ea cu privirea. Titus se aşeză pe vine, pregătindu-se să atace. Ştia unde era poarta şi ce însemna pentru ea. Prada lui.

Nu călăreaţa sau stăpâna, ci *prada*.

Vrăjitoarele tăcuseră. Bărbaţii de la poartă şi de pe platformele superioare tăcuseră.

Manon îşi învârti sabia. Titus atacă.

Ea fu nevoită să se rostogolească pentru a scăpa de gura lui şi, într-o secundă, se ridică, sprintând disperată spre poartă. Glezna îi zvâcnea, iar ea şchiopăta, reprimându-şi ţipătul de durere. Titus se întoarse, iute ca un izvor primăvăratic pe versantul muntelui, în timp ce ea mergea iute spre poartă, şi o lovi cu coada.

Manon avu destulă minte pentru a se roti şi a evita ţepii veninoşi, dar primi în coaste marginea superioară a cozii şi

zbură prin aer, sabia fiindu-i smulsă din strânsoare. Se lovi de pământ, lângă peretele opus, și alunecă, zgâriindu-și fața de pietre. Împleticindu-se, cu o durere cumplită în coaste încercă să se ridice în capul oaselor, și să măsoare distanța dintre ea, sabie și Titus.

Titus șovăia însă, ridicând privirea dincolo de ea, deasupra ei, spre...

Întunericul o învălui. Uitase de bestia momeală. Creatura înlănțuită în spatele ei, atât de aproape, încât simțea duhoarea de stârv din respirația lui.

Privirea fixă a lui Titus era o comandă pentru momeală să stea jos. Să-l lase să o mănânce pe Manon.

Manon îndrăzni să arunce o privire peste umăr, spre sabia din întuneric, aflată foarte aproape de animalul înlănțuit. Ar fi putut să riște, dacă bestia n-ar fi fost acolo, dacă n-ar fi privit-o fără nicio expresie, dacă nu s-ar fi uitat la ea de parcă ar fi fost...

Nu o pradă.

Titus mârâi din nou un avertisment teritorial spre bestie, atât de tare, încât ea îl simți până în măduva oaselor. În schimb, momeala, așa pipernicită cum era, o privea insistent cu un soi de furie și hotărâre. Emoție, i-ar fi putut ea spune. Foame, dar nu de ea.

Nu, ea își dădu seama că bestia își ridicase privirea spre Titus, lăsând să-i scape un mârâit grav drept răspuns. Acel sunet nu era câtuși de puțin supus. Bestia voia să sară la Titus.

Erau aliați. Chiar dacă numai pentru un moment.

Din nou, Manon simți fluxul și refluxul din lume, acel curent invizibil pe care unii îl numeau Soartă, iar alții îl numeau brațul Zeiței cu Trei Chipuri. Titus scoase un ultim răget amenințător.

Manon se răsuci, ridicându-se în picioare, și fugi.

Fiecare pas o făcea să vadă stele verzi, iar pământul se scutură când Titus porni în viteză după ea, dispus să treacă şi prin bestie pentru a o ucide, dacă ar fi fost necesar.

Manon îşi recuperă sabia şi o roti, lovind cu ea lanţul gros şi ruginit, folosindu-se de ultima fărâmă de putere care îi mai rămăsese.

Spintecă-Vânt, aşa îi spuneau sabiei ei. De acum, aveau să-i spună Spintecă-Fier. Lanţul plesni atunci când Titus sări asupra ei.

Titus nu văzuse balaurul venind şi în ochii lui se citi ceva asemănător şocului atunci când bestia momeală îl atacă şi se rostogoliră împreună.

Titus era de două ori cât ea şi nu era rănit, dar Manon nu aşteptă să vadă rezultatul înainte s-o ia la goană spre tunel, acolo unde bărbaţii ridicau în grabă poarta.

Apoi, se auziră un *bum!* şi un murmur şocat, iar Manon îndrăzni să arunce o privire la timp să vadă balaurii despărţindu-se cu un salt, şi bestia lovind iar.

Lovitura acelei cozi pline de cicatrici, nefolositoare, fu atât de puternică, încât capul lui Titus se lovi de pământ.

În timp ce Titus se ridică în picioare, bestia momeală mimă un atac al cozii şi îi dădu cu ghearele o lovitură puternică, iar Titus urlă de durere.

Manon încremeni, la nici cinci metri de poartă.

Balaurii îşi dădeau târcoale unul altuia, cu aripile zgâriind pământul. Ar fi trebuit să fie o glumă. Şi totuşi, bestia momeală refuza să renunţe, în pofida şchiopătatului, în pofida cicatricelor şi a sângelui.

Titus sări drept la beregată, fără vreun mârâit de avertizare.

Coada bestiei îl lovi pe Titus în cap. Titus dădu înapoi împleticindu-se, dar apoi atacă, pocnind din fălci şi din coadă.

Odată ce acei țepi intrau în carnea bestiei, avea să se termine. Bestia momeală se feri, pocnindu-i coada lui Titus cu propria-i coadă, însă nu scăpă de fălcile care îl prinseră de gât.

Gata. Trebuia să se termine.

Bestia momeală se zvârcoli, dar nu se putu elibera. Manon știa că ar fi trebuit să fugă. Ceilalți strigau. Se născuse fără compasiune, milă sau bunătate. Nu-i păsa care dintre ei trăia sau murea, atâta timp cât ea scăpa. Acel curent continua însă să curgă spre luptă, nu îndepărtându-se de aceasta. Și îi datora bestiei viața.

Așa că Manon făcu cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse în lunga și mizerabila ei viață.

Alergă spre Titus și o ridică pe Spintecă-Vânt deasupra cozii sale. Îi tăie coada cu tot cu os, iar Titus scoase un răget, eliberându-și prada. O atacă folosindu-și ciotul cozii, iar Manon încasă lovitura drept în stomac, rămânând fără aer înainte să atingă pământul. Când se ridică, văzu saltul final care puse capăt luptei.

Cu beregata expusă din pricina răgetului de durere, Titus nu avu nicio șansă atunci când balaurul momeală se năpusti și își încleștă fălcile pe gâtul său puternic.

Titus avu o ultimă zvârcolire, o ultimă încercare de a se elibera. Bestia îl ținea cu fermitate, de parcă ar fi așteptat asta săptămâni, luni sau ani. Strânse și îi smulse capul, luând cu el beregata lui Titus.

Se așternu tăcerea, de parcă întreaga lume s-ar fi oprit atunci când trupul lui Titus se prăbuși la pământ, sângele țâșnind pretutindeni.

Manon rămase complet nemișcată. Încet, balaurul ridică ochii de la hoit, cu sângele lui Titus picurându-i din bot. Privirile li se întâlniră.

Oamenii ţipau la ea să fugă, iar poarta scârţâi deschizându-se, însă Manon se uita ţintă în acei ochi negri, unul cu o cicatrice oribilă, dar întreg. El făcu un pas, apoi încă unul, spre ea.

Manon nu se lăsa convinsă. Era imposibil. *Imposibil.* Titus era de două ori cât el, de două ori mai greu şi se antrena de mulţi ani.

Balaurul momeală îl făcuse praf – nu fiindcă ar fi fost mai mare sau mai puternic, ci fiindcă o dorise mai mult. Titus fusese o brută şi un ucigaş, şi totuşi acest balaur din faţa ei... era un *războinic.*

Bărbaţii se repeziră cu suliţe, săbii şi bice, iar bestia mârâi.

Manon ridică o mână. Şi, din nou, lumea se opri.

Manon, cu ochii la bestie, zise:

– E al meu.

El îi salvase viaţa. Nu din întâmplare, ci fiindcă alesese să o facă şi simţise şi el curentul care curgea între ei.

– Poftim? lătră bunica ei de deasupra.

Manon se trezi mergând spre balaur şi oprindu-se la nici doi metri de el.

– El e al meu, zise Manon, examinând cicatricele, şchiopătatul, viaţa care ardea în acei ochi.

Vrăjitoarea şi balaurul se priviră reciproc preţ de o clipă care păru să dureze o eternitate.

– Eşti al meu, îi spuse Manon.

Balaurul clipi spre ea, cu sângele lui Titus continuând să-i picure printre dinţii crăpaţi şi rupţi, iar Manon avu impresia că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. Poate că el o ştiuse cu mult înainte de acea seară, iar lupta cu Titus nu fusese legată neapărat de supravieţuire, cât fusese mai degrabă o încercare de a o revendica pe ea.

Drept călăreaţa sa. Drept stăpâna sa. A *lui.*

*

Manon își numi balaurul Abraxos, după șarpele antic care ținea lumea între inelele sale la porunca Zeiței cu Trei Chipuri. A fost probabil singurul lucru plăcut care s-a întâmplat în acea noapte.

Când reveni la celelalte și Abraxos fu dus pentru a fi curățat și îngrijit, iar cadavrul lui Titus scos de treizeci de bărbați, Manon le privi lung pe toate vrăjitoarele care îndrăzniră să-i caute privirea.

Asterin o ținea pe moștenitoarea Picioare-galbene în fața Matroanelor. Preț de un lung moment, Manon îi aruncă o privire Iskrăi, înainte de a-i spune simplu:

– Se pare că mi-am pierdut echilibrul.

Iskra se înfurie, dar Manon ridică din umeri, ștergându-și pământul și sângele de pe față înainte de a se duce șchiopătând înapoi spre Omega. Nu voia să-i dea Iskrăi satisfacția de a se plânge că aproape o omorâse, iar Manon nu era în forma potrivită pentru a rezolva chestiunea printr-o luptă adevărată.

Atac sau stângăcie, Asterin fu pedepsită de către Mama Cioc-negru în acea noapte pentru că o lăsase pe moștenitoarea ei să cadă în groapă. Manon ceruse ca ea să fie cea care să aplice loviturile de bici, dar bunica ei nu o luase în seamă. În loc de asta, o puse pe moștenitoarea Picioare-galbene să o facă. Așa cum eșecul lui Asterin se petrecuse sub ochii celorlalte Matroane și a moștenitoarelor lor, la fel trebuia să se petreacă și pedepsirea ei.

Stând în picioare în sala de mese, Manon privi fiecare lovitură brutală de bici, toate zece date cu toată puterea, în timp ce Iskra își etala vânătaia de pe maxilar, un cadou din partea lui Asterin.

Spre cinstea ei nepieritoare, Asterin nu ţipă. Nici măcar o dată. Manon avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu înşfăca biciul şi a nu-l folosi pentru a o strangula pe Iskra.

Apoi urmă discuţia cu bunica ei. Nu fu atât o conversaţie, cât o palmă peste faţa ei, apoi o bătaie verbală care – o zi mai târziu – încă făcea să-i răsune lui Manon urechile.

O umilise pe bunica ei şi pe toate vrăjitoarele Cioc-negru din istorie alegând acea „rămăşiţă pipernicită de carne", indiferent de victoria repurtată. Fusese un noroc faptul că îl omorâse pe Titus, vorbise cu emfază bunica. Abraxos era cel mai mic dintre animalele de încălecat şi, pe deasupra, din pricina mărimii, nu zburase nici măcar o zi în viaţa lui. Nu-l lăsaseră niciodată să iasă din crescătorie.

Nici nu ştiau dacă *putea* să zboare după ce aripile lui fuseseră tratate cu atâta cruzime atât de mult timp, iar îngrijitorii erau de părere că dacă Abraxos ar fi încercat să iasă din Răscruce, s-ar fi zdrobit cu tot cu Manon de fundul Trecătorii. Susţineau că niciun alt balaur nu avea să-i accepte vreodată supremaţia, nu drept Conducătoare a Aripii. Manon îi stricase bunicii ei toate planurile.

Toate aceste fapte îi erau strigate în faţă iar şi iar. Ea ştia că şi dacă ar fi vrut să schimbe animalele de încălecat, bunica ei ar fi obligat-o să-l păstreze pe Abraxos, doar pentru a o umili atunci când avea să dea greş. Chiar dacă asta ar fi putut însemna pentru ea moartea.

Totuşi, bunica ei nu fusese în groapă. Nu se uitase în ochii lui Abraxos şi nu văzuse bătând în el inima războinicului. Nu observase că el luptase cu mai multă şiretenie şi ferocitate decât oricare altul. Aşa că Manon se ţinu tare şi încasă palma, predica şi cea de a doua palmă care îi lăsase obrazul zvâcnind.

Când ajunse la cuşca în care Abraxos îşi avea acum căminul, pe Manon încă o durea faţa. El era cuibărit la peretele din

fund, tăcut și liniștit, în vreme ce multe alte creaturi tropăiau sau țipau sau mârâiau.

Însoțitorul ei, supraveghetorul, privi printre bare. Asterin pândea în întuneric. După biciuirea din seara precedentă, Aghiotanta ei nu avea de gând s-o mai scape din ochi.

Manon nu-i ceruse iertare pentru pedeapsă. Regulile erau reguli, iar verișoara ei greșise. Asterin meritase biciuirea, la fel cum Manon meritase vânătaia de pe obraz.

– De ce stă cuibărit așa? îl întrebă Manon pe bărbat.

– Presupun că e din cauză că n-a avut niciodată o cușcă doar a lui. Nu atât de mare, în orice caz.

Manon studie caverna plină de cuști.

– Unde îl țineau înainte?

Bărbatul arătă spre podea.

– În cocină, alături de celelalte momeli. Vedeți dumneavoastră, el e cea mai veche momeală. A supraviețuit gropilor și cocinilor, dar asta nu înseamnă că e potrivit pentru dumneavoastră.

– Dacă aș fi vrut să aflu părerea ta cu privire la cât este de potrivit, ți-aș fi cerut-o, îi zise Manon, cu ochii la Abraxos, apropiindu-se de gratii. Cât durează până putem să-l facem să zboare?

Bărbatul se scărpină în cap.

– Ar putea să dureze zile, sau săptămâni, sau luni. S-ar putea să nu se întâmple niciodată.

– Vom începe antrenamentele din această după-amiază.

– Asta n-o să se întâmple.

Manon ridică din sprâncene.

– Pentru început, ăsta trebuie să fie antrenat singur. Îi voi atribui cei mai buni antrenori, iar între timp puteți folosi un alt balaur pentru a...

– În primul rând, omule, îl întrerupse Manon, nu-mi da tu mie ordine.

Îşi dezveli dinţii din fier, iar el se făcu mic.

– În al doilea rând, eu nu mă voi antrena cu un alt balaur. Mă voi antrena cu el.

Bărbatul era palid ca moartea atunci când îi spuse:

– Toate animalele santinelelor îl vor ataca. Primul zbor îl va speria atât de tare, încât se va împotrivi. Aşa că dacă nu doriţi ca soldaţii dumneavoastră şi animalele lor să se sfâşie între ele, vă sugerez să vă antrenaţi singură.

Tremurând, adăugă:

– Milady.

Balaurul îi privea. Aşteptând.

– Ne pot înţelege?

– Nu. Unele comenzi rostite sau fluierături, dar nu mai mult decât un câine.

Manon nu crezu asta nicio clipă. Nu pentru că el ar fi minţit-o, sau pentru că el nu ar fi fost prea inteligent. Poate că Abraxos era diferit.

Ea urma să folosească fiecare moment până la Jocurile de Război pentru a-l antrena. Când ea şi Cele Treisprezece aveau să fie încununate victorioase, avea să le facă pe toate vrăjitoarele care se îndoiseră de ea, inclusiv pe bunica ei, să se blesteme pentru că fuseseră atât de proaste, căci ea era Manon Cioc-negru şi nu dădea niciodată greş. Şi nu avea să fie nimic mai plăcut decât să-l privească pe Abraxos muşcându-i capul Iskrăi pe câmpul de luptă.

CAPITOLUL 24

Când Chaol se întoarse la castel, fu deosebit de uşor să-şi mintă oamenii în legătură cu vânătăile şi tăieturile de pe faţă – un incident nefericit cu un vagabond beţiv în Rifthold. Să suporte minciunile şi rănile era mai bine decât să fie mort. Înţelegerea lui Chaol cu Aedion şi cu rebelii fusese simplă: informaţii contra informaţii.

El le promisese şi mai multe informaţii despre regina lor, precum şi despre inelele negre ale regelui, în schimbul a ceea ce ştiau ei cu privire la puterea regelui. Asta îl ţinuse în viaţă în acea noapte şi în fiecare seară după aceea, în timp ce aşteptase ca ei să se răzgândească. Însă ei nu veniseră niciodată după el, iar în seara asta el şi Aedion aşteptau să treacă de miezul nopţii pentru a se strecura în fostul apartament al Celaenei.

Era pentru prima dată când el îndrăznise să se întoarcă în criptă după acea noapte petrecută cu Celaena şi cu Dorian, iar ciocanul din bronz, în formă de craniu, Mort, nu se mişcă şi nu vorbi deloc. Cu toate că el purta Ochiul Elenei la gât, ciocanul rămase inert. Poate că Mort răspundea doar celor prin ale căror vene curgea sângele lui Brannon Galathynius.

Astfel că el şi Aedion examinară cu atenţie cripta, sălile prăfuite, cercetând fiecare centimetru în căutare de semne ale spionilor sau temându-se de posibilitatea de a fi descoperiţi. Când, în cele din urmă, fură satisfăcuţi de faptul că nimeni nu putea trage cu urechea, Aedion zise:

– Căpitane, spune-mi ce caut eu aici.

Generalul nu dăduse vreun semn de mirare sau de surpriză atunci când fusese condus de către Chaol spre locul de odihnă al Elenei și al lui Gavin, cu toate că făcu ochii mari la vederea lui Damaris. Însă, chiar dacă Aedion știa ce era, el nu spuse nimic. Cu toată obrăznicia și aroganța lui, Chaol avea impresia că bărbatul deținea multe, multe secrete – și se pricepea al naibii de bine să disimuleze asta.

Era celălalt motiv pentru care se oferise să încheie înțelegerea cu Aedion și cu tovarășii săi: dacă harurile prințului erau descoperite, Dorian urma să aibă nevoie de un loc unde să se ascundă și de cineva care să-i ofere siguranță în eventualitatea în care Chaol n-ar mai fi putut să o facă. Chaol spuse:

– Ești pregătit să-mi împărtășești informațiile pe care le-ai căpătat de la aliații tăi?

Aedion îi oferi un zâmbet leneș.

– Atât timp cât și tu mi le împărtășești pe ale tale.

Chaol se rugă tuturor zeilor dispuși să-l asculte să nu facă o mișcare greșită atunci când scoase Ochiul Elenei din tunică.

– Regina voastră mi-a dat acest colier atunci când a plecat spre Wendlyn. Îi aparținea străbunicului ei – care a convocat-o aici pentru a i-l oferi.

Aedion miji ochii în timp ce studie amuleta, piatra albastră sclipind în lumina lunii.

– Ceea ce sunt pe punctul de a-ți spune, zise Chaol, schimbă totul.

*

Dorian stătea în întunericul casei scărilor, ascultând. Asculta și nu era prea dornic să accepte faptul că Chaol se afla în criptă cu Aedion Ashryver.

Acela fusese primul șoc. În ultimele săptămâni, după explozia sa cu Sorscha, se strecurase în locul acela în căutare de răspunsuri. Mai ales acum că ea minţise cu nerușinare și riscase totul pentru a-i păstra secretul – și pentru a-l ajuta să găsească un mod de a-l controla.

În seara aceea el fusese îngrozit să găsească ușa secretă ușor întredeschisă. N-ar fi trebuit să vină, dar o făcuse oricum, născocind o listă cu minciunile pe care să le spună dacă ar fi descoperit vreun chip neprietenos acolo jos. Apoi, ajunsese destul de aproape pentru a auzi vocile masculine și aproape că fugi... Aproape, până ce își dăduse seama cine vorbea.

Era imposibil, căci ei se urau reciproc. Și totuși, erau acolo, în cripta Elenei. Deja era prea mult. Însă atunci auzise... auzise ceea ce Chaol îi spunea generalului, atât de încet, încât îl putea cu greu auzi.

– Regina voastră mi-a dat acest colier atunci când a plecat spre Wendlyn.

Era o greșeală. Probabil că era o greșeală, deoarece... Pieptul îi deveni prea strâmt, prea mic.

Tu vei fi mereu dușmanul meu. Asta ţipase Celaena spre Chaol în noaptea în care murise Nehemia. Iar ea spusese... spusese că își pierduse poporul în urmă cu zece ani, dar...

Dar.

Dorian nu se putu mișca în timp ce Chaol se lansă într-o nouă poveste, un nou adevăr. Despre tatăl lui Dorian. Despre puterea pe care regele o exercitase. Celaena descoperise asta. Celaena încerca să găsească o modalitate de a o distruge.

Tatăl său crease acel lucru pe care îl înfruntaseră în catacombele bibliotecii – acel lucru monstruos ce părea uman. Cheile Wyrd. Porţile Wyrd. Piatra Wyrd.

Iar ei îl minţiseră. Hotărâseră că nu trebuiau să aibă încredere în el. Celaena și Chaol – ei hotărâseră fără el. Chaol știuse cine și ce era cu adevărat Celaena.

De aceea o trimisese în Wendlyn – de aceea o scosese din castel. Dorian încă îngheța pe scări când Aedion se furișă afară din criptă, cu spada scoasă și părând pregătit să atace orice dușman detectat.

Zărindu-l, Aedion blestemă grav și urât, cu ochii strălucindu-i la lumina torței.

Ochii Celaenei. Ochii lui Aelin Ashryver – *Ashryver* – Galathynius.

Aedion era vărul ei. Iar el încă îi era loial ei – mințind cu nerușinare, prin fiecare acțiune, cu privire la locul unde se afla loialitatea lui.

Chaol se năpusti pe coridor, cu o mână ridicată a implorare.

– Dorian!

Preț de o clipă, nu putu decât să-l privească lung pe prietenul său. Apoi, reuși să întrebe:

– De ce?

Chaol expiră lung.

– Deoarece cu cât știu mai puțini oameni, cu atât mai sigur este – pentru ea, pentru toți. Pentru tine. Ei dețin informații care te-ar putea ajuta.

– Crezi că aș da fuga la tatăl meu?

Cuvintele erau ceva mai mult decât o șoaptă strangulată, în timp ce temperatura scăzu brusc.

Chaol păși în față, așezându-se între Aedion și Dorian, cu palmele la vedere. Împăciuitor.

– Nu-mi pot permite să ghicesc – să sper. Nici cu tine.

– De când?

Gheața îi acoperea dinții, limba.

– Ea mi-a spus despre tatăl tău înainte să plece. Curând după aceea, mi-am dat seama cine este.

– Iar acum lucrezi *cu el.*

Respirația căpitanului formă un abur în fața sa.

– Dacă putem găsi o cale de a elibera magia, asta te-ar putea salva. Ei cred că ar putea avea nişte răspunsuri despre ce s-a întâmplat şi cum ar putea fi inversat. Însă dacă Aedion şi aliaţii săi sunt prinşi, dacă ea este prinsă... vor muri. Tatăl tău îi va nimici, începând cu ea. Şi în aceste momente, Dorian, avem nevoie de ei.

Dorian se întoarse spre Aedion.

– Ai de gând să-l omori pe tata?

– Nu merită să moară? fu răspunsul generalului.

Dorian îl văzu pe căpitan înfiorându-se – nu la auzul vorbelor generalului, ci din pricina frigului.

– I-ai spus... despre mine? scrâşni Dorian.

– Nu, răspunse Aedion în locul lui Chaol. Cu toate că dacă nu înveţi să te controlezi, în curând în tot regatul nu va mai fi niciun suflet care să nu ştie că ai un har magic.

Aedion privi pe furiş spre căpitan, cu ochii săi neobişnuiţi.

– Aşadar, de asta erai atât de disperat să faci schimb de secrete – voiai informaţiile de dragul lui.

Chaol încuviinţă. Aedion îi zâmbi afectat lui Dorian, iar gheaţa acoperi scările.

– Deci, harul tău magic se manifestă sub formă de gheaţă şi zăpadă, prinţişorule? îl întrebă generalul.

– Apropie-te şi vei afla, îi răspunse Dorian, surâzând slab.

Poate că l-ar fi putut arunca pe Aedion în partea opusă a coridorului, aşa cum făcuse şi cu acea creatură.

– Dorian, poţi să ai încredere în Aedion, îi spuse Chaol.

– El e un om cu două feţe. Nu cred nici pentru o clipită că nu ne-ar vinde dacă acest lucru i-ar servi propriei cauze.

– Ba n-o va face, rosti Chaol scurt, tăindu-i replica lui Aedion.

Buzele lui Chaol se învineţiră de frig.

Dorian ştia că îi făcea rău – o ştia şi nu părea să-i pese.

– Fiindcă vrei să fii regele lui Aedion într-o bună zi?

Chaol păli, de frig sau de teamă, iar Aedion râse.

– Regina mea va muri fără să aibă moştenitori mai curând decât să se mărite cu un bărbat din Adarlan.

Chaol încercă să-şi ascundă tremurul de durere, dar Dorian îşi cunoştea prea bine prietenul şi ştia fără să-l privească. Preţ de o secundă se întrebă ce părere ar avea Celaena despre afirmaţia lui Aedion. Celaena care minţise – Celaena, care era *Aelin*, pe care o întâlnise în urmă cu zece ani, alături de care se jucase în minunatul ei castel. Şi în acea zi în Endovier, acea primă zi, el simţise că ea avea ceva familiar... O, zeilor!

Celaena era Aelin Galathynius. El dansase cu ea, o sărutase, dormise alături de ea, duşmanul lui de moarte. *Mă voi întoarce după tine*, îi spusese ea în ultima zi petrecută acolo. Chiar şi atunci, el ştiuse că era altceva în spatele acestei promisiuni. Ea avea să se întoarcă, dar probabil nu ca ea însăşi, Celaena. Oare avea să fie pentru a-l ajuta sau pentru a-l omorî? Aelin Galathynius ştia despre harul lui magic – şi voia să-l distrugă pe tatăl său, voia să distrugă regatul. Tot ceea ce spusese şi făcuse ea... Cândva, crezuse că fusese o farsă pentru a-i câştiga favorurile în calitate de Campion, dar ce-ar fi fost dacă aşa stătuseră lucrurile deoarece ea era moştenitoarea din Terrasen? Oare de aceea era prietenă cu Nehemia? Ce-ar fi fost dacă, după un an în Endovier...

Aelin Galathynius petrecuse un an în acea tabără de muncă. O regină a continentului fusese sclavă şi avea să poarte stigmatul pentru vecie. Poate că asta o îndreptăţea pe ea, şi pe Aedion, ba chiar şi pe Chaol, care o iubea, să plănuiască să-l înşele şi să-l trădeze pe tatăl lui.

– Dorian, te rog, spuse Chaol. Pentru tine fac asta – îţi jur.

– Nu-mi pasă, zise Dorian, privindu-i lung, în timp ce se îndepărta. Voi lua cu mine în mormânt secretele tale – însă nu vreau să fiu părtaş la ele.

Își smulse harul magic rece din aer și îl îndreptă spre înlăuntrul său, înfășurându-l în jurul inimii sale.

*

Aedion o luă spre ieșirea subterană secretă din castel. Îi spusese lui Chaol că o făcea pentru a evita orice suspiciune, pentru ca oricine *altcineva* să le piardă urma în drumul lor spre apartamente. O privire din partea căpitanului îi confirmă că el știa precis încotro se îndrepta Aedion.

Aedion cugetă la ceea ce-i spusese căpitanul – și, cu toate că orice alt bărbat ar fi fost îngrozit, cu toate că Aedion *ar fi trebuit* să fie îngrozit... nu era surprins. Bănuise, din momentul în care îi dăruise acel inel, în urmă cu mulți ani, că regele folosea un soi de putere mortală și părea la curent cu informațiile pe care spionii săi le strângeau de mult.

Matroana Picioare-galbene fusese acolo cu un scop. Aedion era încă dispus să pună rămășag pe o sumă mare de bani că orice monstruozități sau arme ar fi creat regele, ei aveau să le vadă curând, dimpreună cu vrăjitoarele. Bărbații nu ar fi adunat și mai multe oști și n-ar fi făurit și mai multe arme dacă n-ar fi plănuit să le folosească. Și, cu siguranță, ei nu înmânau bijuterii care să-ți controleze mintea dacă nu voiau să dețină puterea absolută. El avea însă să înfrunte ceea ce sta să vină așa cum o făcuse cu fiecare încercare din viața sa: precis, fără șovăială și cu o eficiență letală.

Zări cele două siluete așteptând pe doc, în umbra unei clădiri pe cale să se dărâme, ceața de pe Avery făcându-le să pară ceva mai mult decât niște adieri de întuneric.

– Ei? vru Ren să știe în timp ce Aedion se rezemă de un zid umed din cărămidă.

Cele două săbii ale lui Ren erau scoase. Oțel Adarlanian de calitate, crestate și zgâriate suficient pentru a dovedi că

fuseseră folosite, și bine unse pentru a arăta că Ren știa cum să le poarte de grijă. Acestea păreau să fie singurele lucruri de care îi păsa lui Ren – părul îi era nepieptănat, iar veșmintele arătau cam prea ponosite pentru a fi purtate.

– Deja ți-am spus: putem avea încredere în căpitan.

Aedion se uită la Murtaugh.

– Salut, bătrâne.

Nu-i vedea fața lui Murtaugh, ascunsă sub glugă, însă vocea lui era foarte blândă atunci când îi spuse:

– Sper ca informațiile să merite riscurile pe care ți le asumi.

Aedion mormăi. Nu voia să le spună adevărul despre Aelin, nu până ce ea nu avea să fie din nou alături de el și să le poată spune singură.

Ren veni cu un pas mai aproape. Se deplasa cu siguranța celui obișnuit cu lupta. Și cu victoria. Totuși, Aedion îl depășea cu opt centimetri și zece kilograme de mușchi. Dacă Ren l-ar fi atacat, l-ar fi pus la pământ într-o clipă.

– Nu știu ce joc joci, Aedion, spuse Ren, dar dacă nu ne spui unde este, cum am putea avea încredere în tine? Și cum de știe căpitanul? O ține regele?

– Nu, răspunse Aedion.

Nu era o minciună, însă așa părea. Din punctul lui de vedere, Celaena renunțase la propriul său suflet.

– Eu așa văd lucrurile, Ren: tu și bunicul tău nu aveți mare lucru să-mi oferiți mie – sau lui Aelin. Nu aveți o armată, nu aveți moșii, iar căpitanul mi-a spus despre legăturile voastre cu rahatul de Archer Finn. E nevoie să vă amintesc ce i s-a întâmplat Nehemiei Ytger în timp ce voi erați de gardă? Așa că n-am de gând să vă spun; veți primi doar informațiile de care aveți nevoie.

Ren tresăltă. Murtaugh puse un braț între ei.

– Pentru orice eventualitate, e mai bine să nu știm.

Ren nu voia să renunțe, iar lui Aedion îi clocotea sângele în vene din pricina afrontului.

– În cazul ăsta, ce le vom spune celor de la Curte? vru Ren să știe. Că ea nu e o impostoare, așa cum am fost lăsați să credem, și că e, de fapt, în viață și totuși nu vrei să ne spui unde?

– Ba da, rosti Aedion în șoaptă, întrebându-se cât de rău putea să-l umple pe Ren de sânge, fără să-l rănească pe Murtaugh în tot acest proces. Exact asta o să le spui. Dacă vei mai găsi Curtea.

Tăcere. Murtaugh zise:

– Știm că Ravi și Sol sunt încă în viață în Suria.

Aedion cunoștea povestea. Negoțul familiei lor fusese prea important pentru rege pentru a-i executa ambii părinți. Ca atare, tatăl lor alesese eșafodul, iar mama lor fusese lăsată în viață pentru ca Suria să continue să funcționeze ca un port comercial vital. Cei doi băieți surieni aveau deja douăzeci și doi de ani și, de la moartea Nehemiei, Sol devenise Lord de Suria. În anii în care condusese Bane, Aedion nu pusese niciodată piciorul în orașul de pe coastă. Nu voia să știe dacă ei îl blestemau. Târfa din Adarlan.

– Vor lupta, întrebă Aedion, sau vor decide că le place prea mult aurul?

Murtaugh oftă.

– Am auzit că Ravi este cel mai sălbatic – pe el va trebui să-l convingi.

– Nu mai vreau pe nimeni pe care să trebuiască *să-l convingem* să ni se alăture, spuse Aedion.

– Vei vrea să ai oameni care nu se tem de Aelin – sau *de tine*, rosti scurt Murtaugh. Vei vrea oameni cumpătați, care să nu șovăie să pună întrebări dure. Loialitatea se câștigă, nu se oferă.

– Ea nu trebuie să facă niciun blestemat de lucru pentru a ne câștiga loialitatea.

Murtaugh clătină din cap, gluga legănându-i-se.

– Pentru unii dintre noi, da. Însă alții s-ar putea să nu fie atât de ușor de convins. Ea are de dat socoteală pentru zece ani – și pentru un regat în ruină.

– Era o *copilă*.

– Acum e femeie și încă de câțiva ani buni. Poate că va oferi o explicație. Însă, până atunci, Aedion, tu trebuie să înțelegi că unii s-ar putea să nu-ți împărtășească fervoarea, iar alții s-ar putea să trebuiască să fie convinși și în ceea ce te privește – încotro înclină loialitatea ta și cum ți-ai demonstrat-o peste ani.

Dorea să-i vâre dinții lui Murtaugh pe gât, fie și numai pentru că avea dreptate.

– Cine mai este în viață din cercul de încredere al lui Orlon?

Murtaugh numi patru. Ren adăugă iute:

– Am auzit că se ascund cu anii – mereu învârtindu-se prin zonă, așa ca noi. S-ar putea să nu fie ușor de găsit.

Patru. Aedion simți că i se face rău.

– Asta e tot?

Fusese în Terrasen, însă niciodată nu făcuse o numărătoare exactă, nu voise niciodată să știe cine reușise să scape de vărsarea de sânge și de măcel sau cine sacrificase totul pentru a scăpa un copil, un prieten, un membru al familiei. Sigur că în adâncul sufletului său știuse, dar sperase mereu prosteşte ca majoritatea să fi fost în viață, așteptând încă să se întoarcă.

– Îmi pare rău, Aedion, spuse blând Murtaugh. Câțiva lorzi mai neimportanți au scăpat și chiar au reușit să-și păstreze pământurile și să le facă să prospere.

Aedion îi cunoștea și îi ura pe cei mai mulți dintre ei – porci egoiști care își vedeau numai propriile interese. Murtaugh continuă:

– Vernon Lochan a supraviețuit, dar numai fiindcă era deja marioneta regelui și, după ce Cal a fost executat, Vernon și-a însușit titlul fratelui său, Lord de Perranth. Știi ce i s-a întâmplat lui Lady Marion, însă n-am aflat niciodată ce i s-a întâmplat lui Elide.

Elide – fiica și moștenitoarea Lordului Cal și a lui Lady Marion, cu aproape un an mai mică decât Aelin. Dacă era în viață, ar fi avut cel puțin șaptesprezece ani.

– O mulțime de copii au dispărut în primele săptămâni, încheie Murtaugh.

Aedion nu voia să se gândească la acele morminte prea mici.

Preț de o clipă, fu nevoit să privească în altă parte, și până și Ren rămase tăcut. Într-un final, Aedion spuse:

– Trimiteți-i pe informatorii noștri la Ravi și Sol, însă abțineți-vă în ceea ce-i privește pe ceilalți. Deocamdată, ignorați-i pe lorzii neimportanți. Pași mici.

Spre surprinderea lui, Ren zise:

– De acord.

Preț de o secundă, privirile li se întâlniră, iar el știu că Ren simțea ceea ce și el simțea adeseori – ceea ce încerca să țină îngropat. Ei supraviețuiseră, când atât de mulți nu o făcuseră. Și nimeni altcineva nu putea înțelege cum era să duci acea povară, decât dacă suferise pierderi la fel de mari.

Ren evadase cu prețul vieții părinților săi – și își pierduse căminul, titlul, prietenii și regatul. Se ascunsese și se antrenase și nu-și uitase niciodată cauza.

Acum nu erau prieteni; niciodată nu fuseseră cu adevărat. Tatălui lui Ren nu-i plăcuse în mod deosebit faptul că Aedion, nu Ren, fusese ales să încheie jurământul sângelui cu Aelin. Jurământul purei supuneri – jurământul care avea să-l pecetluiască pe Aedion drept protectorul ei pe viață, singura persoană în care ea putea să aibă încredere deplină. Tot ceea ce el poseda, tot ceea ce el era, ar fi trebuit să-i aparțină ei.

Şi totuşi, acum premiul nu era doar un jurământ de sânge, ci un regat – o şansă de răzbunare şi de reconstruire a lumii lor. Aedion dădu să pornească, dar se uită înapoi. Doar două siluete înveşmântate în mantii, una cocoşată, cealaltă înaltă şi înarmată. Prima frântură a Curţii lui Aelin. Curtea pe care el ar fi ridicat-o pentru ea pentru a scutura lanţurile Adarlanului. Putea să continue să joace jocul – încă pentru puţin timp.

– Când ea se va întoarce, spuse Aedion liniştit, măcelul de acum zece ani va părea o nimica toată în comparaţie cu ceea ce-i va face ea regelui din Adarlan.

Şi, în sufletul său, Aedion spera că avea să fie adevărat.

CAPITOLUL 25

Trecu o săptămână fără alte încercări din partea lui Rowan de a o jupui pe Celaena de vie, aşa că în pofida faptului că nu progresa absolut deloc, ea considera că era un succes. Rowan se ţinu de cuvânt şi o puse să facă ture duble la bucătărie – singura parte bună fiind că era atât de obosită atunci când se prăbuşea în pat, încât nu-şi mai amintea să viseze. Un alt beneficiu, bănuia ea, era că în timp ce freca vasele rămase de la cină, putea asculta poveştile lui Emrys – pe care Luca le cerşea în fiecare seară, indiferent dacă ploua sau nu.

În pofida a ceea ce se întâmplase cu vârcolacii, Celaena tot nu reuşea să îşi stăpânească harul. Chiar dacă Rowan îi oferise în acea noapte mantia sa, a doua zi de dimineaţă reveniseră la obişnuitele lor aversiuni corozive. *Ură* părea un cuvânt puternic, de parcă ea nu l-ar fi putut urî pe cel care o salvase, însă *aversiune* se potrivea al naibii de bine. Nu prea îi păsa ei de care parte a liniei ură-aversiune se situa Rowan. Însă până să capete aprobarea lui pentru a intra în Doranelle era, fără îndoială, o cale lungă, lungă.

O aducea zilnic la ruinele templului – suficient de departe, în eventualitatea că ar fi reuşit să se transforme şi ar fi pierdut controlul asupra harului ei magic, astfel încât să nu incinereze pe nimeni. Totul – *totul* – depindea de acea comandă: transformă-te. Însă amintirea senzaţiei pe care i-o dădea harul ei magic atunci când izbucnea arzător dinlăuntrul ei, atunci

când amenința să o înghită și pe ea și întreaga lume, o chinuia, și când era trează, și când dormea. Era aproape la fel de rău ca șederea nesfârșită acolo.

Acum, după două ore nefericite de stat jos, ea oftă adânc și se ridică, învârtindu-se în jurul ruinelor. Era o zi neobișnuit de însorită, care făcea ca pietrele albe să pară strălucitoare. De fapt, ar fi putut să jure că rugăciunile șoptite ale credincioșilor de mult dispăruți încă rezonau în ele. Harul ei magic licărise straniu – ca un răspuns ciudat, în forma ei umană, acolo unde, în mod normal, era atât de adânc zăvorât.

În timp ce studia ruinele, își propti mâinile în șolduri: ar fi făcut orice pentru a se împiedica să-și smulgă părul.

– Ce-a fost aici?

Rămăseseră numai niște lespezi de rocă sparte, care indicau locul unde fusese ridicat templul. Câteva pietre alungite – stâlpi – erau aruncate de parcă o mână le-ar fi împrăștiat, și alte roci, mai numeroase, grupate laolaltă, dovedeau faptul că acolo fusese cândva un drum.

Cu Rowan mergând pe urmele ei, un nor de furtună o învălui atunci când se opri să examineze o grămadă de pietre albe.

– Templul Zeiței Soare.

Mala, Zeița Luminii, a Învățăturii și a Focului.

– M-ai adus aici pentru că socoteai că m-ar putea ajuta să-mi stăpânesc puterile – să-mi stăpânesc transformarea?

O vagă mișcare afirmativă din cap. Ea puse o mână pe una dintre pietrele masive. Dacă era să fie sinceră și să recunoască, aproape că simțea ecourile puterii care sălășluise acolo cu mult timp în urmă, o delicioasă căldură sărutând-o pe gât, de-a lungul șirei spinării, de parcă zeița încă ar mai fi stat ghemuită într-un colț. Așa se explica de ce în acea zi, la soare, percepea templul altfel. De ce harul ei magic era instabil. Mala, Zeița

Soarelui și Aducătoarea Luminii, era sora și veșnica rivală a Deannei, Păzitoarea Lunii.

– Mab a fost făcută zeitate muritoare grație lui Maeve, cugetă Celaena cu voce tare, în timp ce-și trecea mâna peste piatra zgrunțuroasă. Însă asta s-a întâmplat acum peste cinci sute de ani. Mala avea o soră în lună cu mult înainte ca Mab să-i ia locul.

– Deanna era numele inițial al surorii. Dar voi, oamenii, i-ați atribuit unele dintre caracteristicile lui Mab. Vânătoarea, ogarii.

– Poate că Deanna și Mala n-au fost dintotdeauna rivale.

– Unde vrei să ajungi?

Ea ridică din umeri și continuă să-și treacă mâinile de-a lungul pietrei, pipăind, inspirând, mirosind.

– Tu ai cunoscut-o vreodată pe Mab?

Preț de o clipă lungă, Rowan rămase tăcut – gândind, fără îndoială, dacă era de vreun folos să-i spună și ei.

– Nu, răspunse el într-un sfârșit. Sunt bătrân, dar nu chiar atât de bătrân.

Bine – dacă el nu voia să-i spună vârsta reală...

– Te simți bătrân?

El privi în depărtare.

– După standardele celor ca mine, încă sunt considerat tânăr.

Nu era un răspuns.

– Ai spus că odată ai făcut parte dintr-o campanie desfășurată într-un regat care nu mai există. Ai fost la război de mai multe ori, se pare, și ai văzut lumea. Asta lasă urme. Te îmbătrânește pe dinăuntru.

– Te simți bătrână?

El nici nu clipea. O fetiță – o copilă, îi spusese el.

Pentru el, ea era o copilă. Chiar și atunci când ea ar fi devenit o femeie bătrână – dacă el ar fi trăit atât de mult – tot o copilă ar

fi fost prin comparaţie cu lungimea vieţii lui. Misiunea ei depindea de capacitatea lui de a o vedea altfel, dar spuse totuşi:

– Zilele astea, mă bucur că sunt muritoare şi că trebuie să îndur această viaţă o singură dată. Zilele astea, nu te invidiez câtuşi de puţin.

– Şi înainte?

Fu rândul ei să privească ţintă în zare.

– Obişnuiam să-mi doresc să fi avut şansa de a vedea totul – şi am detestat faptul că nu asta avea să se întâmple vreodată.

Simţea că el cocea o întrebare, dar începu din nou să meargă, examinând pietrele. Îndepărtând praful de pe una dintre ele, apăru o imagine a unui cerb cu o stea strălucitoare în frunte, care semăna foarte bine cu cel din Terrasen. Îl auzise pe Emrys spunând încă o dată povestea cerbilor soarelui, cei care ţineau o flacără nemuritoare între coarnele lor uriaşe şi care fusese furată odinioară dintr-un templu din acest ţinut...

– Aici erau ţinuţi cerbii – înainte ca acest loc să fi fost distrus?

– Nu ştiu. Acest templu n-a fost distrus; a fost abandonat atunci când Fae s-au mutat în Doranelle, apoi timpul şi intemperiile l-au ros.

– Poveştile lui Emrys spun că a fost distrus şi nu abandonat.

– Din nou, unde vrei să ajungi?

Însă ea nu ştia, nu încă, aşa că doar scutură din cap şi spuse:

– Fae de pe continentul meu – din Terrasen... nu erau ca noi. Cel puţin, nu mi-i amintesc fiind aşa. Nu erau mulţi, dar...

Înghiţi cu putere.

– Regele din Adarlan i-a vânat şi i-a ucis pe toţi, cu mare uşurinţă. Şi totuşi, când mă uit la tine, nu înţeleg cum de a făcut-o.

Chiar şi folosind cheile Wyrd, Fae fuseseră mai puternici, mai iuţi. Ar fi trebuit să supravieţuiască mai mulţi, chiar dacă unii fuseseră surprinşi în forma lor de animal atunci când magia dispăruse.

Ea îl privi peste umăr, continuând să țină o mână pe sculptura caldă. Înainte de a vorbi, lui Rowan îi zvâcni un mușchi de pe maxilar:

– N-am fost niciodată pe continentul tău, însă am auzit că Fae de acolo erau mai blânzi – mai puțin agresivi, foarte puțini fiind antrenați pentru luptă – și că ei se bazau în cea mai mare parte pe magie. Odată magia dispărută din ținuturile noastre, mulți dintre ei se prea poate să nu fi știut ce să facă împotriva soldaților antrenați.

– Și totuși, Maeve n-a vrut să trimită ajutoare.

– Fae de pe continentul tău au rupt cu mult timp în urmă legăturile cu Maeve.

El făcu iar o pauză.

– Dar au fost unii în Doranelle care au adus argumente în favoarea ajutorului. Regina mea a sfârșit prin a oferi un refugiu oricui reușea să ajungă până acolo.

Ea nu voia să știe mai multe – nu voia să știe câți reușiseră și dacă el fusese unul dintre cei câțiva care aduseseră argumente pentru salvarea fraților din vest. Așa că se îndepărtă de sculptura cerbului mistic, fiindu-i frig imediat ce întrerupse contactul cu încântătoarea căldură dinlăuntrul pietrei. O parte din ea ar fi putut jura că străvechea, strania putere era tristă să o vadă plecând.

În ziua următoare, Celaena își isprăvi tura din bucătărie de la micul dejun mai îndurerată și mai secătuită decât de obicei, căci Luca nu fusese acolo pentru a o ajuta, ceea ce însemna că își petrecuse toată dimineața tocând, spălând și apoi alergând pentru a trimite mâncarea sus.

Celaena trecu de un soldat pe care îl reținuse ca fiind prietenul lui Luca și un ascultător frecvent al poveștilor lui Emrys – tânăr, cu mușchi supli și fără semne evidente de urechi sau grație de Fae. Bas, conducătorul cercetașilor din fortăreață.

Luca sporovăia întruna despre el. Celaena îi oferi un zâmbet mic şi o înclinare a capului. Bas clipi de câteva ori, îi zâmbi şi el nesigur drept răspuns şi porni, probabil, spre postul lui de pe metereze. Ea se încruntă. Până atunci, îi salutase civilizat pe mulţi dintre ei, însă... Încă îşi frământa creierii în legătură cu reacţia lui, când ajunse în camera ei şi îşi dezbrăcă jacheta dintr-o mişcare a umerilor.

– Deja ai întârziat, spuse Rowan din pragul uşii.

– În dimineţa asta am avut mai multă treabă, zise ea, reîmpletindu-şi părul şi întorcându-se spre pragul uşii, acolo unde el stătea tolănit. Mă pot aştepta ca azi să fac ceva folositor cu tine sau nu voi avea parte decât de stat jos, de mârâit şi de privit chiondorâş? Sau voi sfârşi prin a tăia lemne ore în şir?

El porni pe coridor, iar ea îl urmă, încă împletindu-şi părul. Trecură de alte două santinele. De data asta, ea îi privi pe amândoi în ochi şi îi salută zâmbindu-le. Din nou, acelaşi clipit, o privire aruncată de la unul la altul şi un zâmbet. Oare ea devenise atât de neplăcută, încât un zâmbet nevinovat era ceva surprinzător? În numele zeilor – când zâmbise ea ultima dată cuiva sau din orice motiv?

Erau destul de departe de fortăreaţă, îndreptându-se către sud şi în sus, în munţi, când Rowan zise:

– Păstrează cu toţii distanţa din pricina mirosului pe care îl emani.

– Poftim?

Nu voia să ştie cum de îi citise el gândurile.

Rowan trecu printre copaci, fără să-şi piardă suflul, şi continuă:

– Aici sunt mai mulţi masculi decât femele – şi sunt cam izolaţi de lume. Nu te-ai întrebat de ce nu s-au apropiat de tine?

– S-au ţinut la distanţă fiindcă... miros?

Nu crezuse că avea să-i pese vreodată destul cât să se simtă stânjenită, dar faţa îi ardea.

– Mirosul tău spune că nu vrei să se apropie de tine. Masculii îl simt mai bine decât femelele și au stat naibii la distanță. Nu vor să le smulgi fețele cu ghearele tale.

Ea uitase cât de primitivi erau Fae, cu mirosurile, cu împerecheatul și cu firea lor teritorială. Un contrast bizar față de lumea civilizată de dincolo de zidul de munți.

– Bine, sfârși ea prin a spune, cu toate că ideea că sentimentele ei erau atât de ușor de depistat o neliniștea, iar minciuna și prefăcătoria deveneau aproape inutile.

– Nu mă interesează bărbații... masculii.

În timp ce-i privea insistent inelul, tatuajul lui părea viu în lumina soarelui care se strecura prin coronamentul copacilor.

– Ce se întâmplă dacă devii regină? Vei refuza o potențială alianță prin căsătorie?

O mână invizibilă păru să o strângă de gât. Nu-și îngăduise să ia în calcul acea posibilitate, căci greutatea unei coroane și a unui tron erau destul pentru a o face să se simtă de parcă ar fi fost într-un sicriu. Gândul de a se căsători așa, trupul altcuiva să fie peste al ei, cineva care să nu fie Chaol... Îndepărtă gândul.

Rowan o momea, așa cum, de altfel, o făcea mereu. Iar ea tot n-avea niciun plan de a prelua tronul unchiului ei. Singurul ei plan era să facă ceea ce-i promisese Nehemiei.

– Frumoasă încercare, îi spuse ea.

Când el zâmbi atotcunoscător, caninii îi străluciră.

– Înveți.

– Să știi că din când în când și eu te-am momit.

El îi aruncă o privire care spunea: „Eu te-am lăsat să mă momești, în caz că n-ai observat. Nu sunt un prost de muritor".

Voia să-l întrebe de ce, dar dacă era prea cordială cu el – cu oricine – ar fi fost prea bizar.

– Unde naiba mergem azi? Niciodată n-am mers spre vest.

Zâmbetul atotcunoscător pieri.

– Ai vrut să facem ceva folositor. Iată că ai ocazia.

*

Când ajunseră la pădurea de pini, cu Celaena în forma ei umană, clopotele unui târg din apropiere băturâ ora trei.

Ea nu-l întrebă ce căutau acolo. Dacă ar fi vrut, el i-ar fi spus. Încetinind pasul, Rowan căuta semne lăsate pe copaci şi pietre, iar ea îl urma în liniştе, însetată şi flămândă şi puţin zăpăcită.

Terenul se schimbase: acele de pin scrâşneau sub cizmele lor, iar deasupra capetelor lor ţipau pescăruşi şi nu păsări cântătoare. Probabil marea era aproape. Celaena oftă adânc atunci când o briză răcoritoare îi sărută faţa transpirată, aducând o aromă de sare, peşte şi pietre încălzite la soare. Până ce Rowan nu se opri lângă un izvor, ea nu-şi dădu seama de iz – şi de liniştе.

Pământul fusese răsturnat peste izvor, iar tufele fuseseră rupte şi călcate în picioare. Însă atenţia lui Rowan era fixată asupra izvorului, pe ceva ce se înţepenise între stânci.

Celaena blestemă. Un trup. O femeie, dacă se lua după ceea ce rămăsese din ea şi...

O coajă.

De parcă ar fi fost golită de viaţă, de substanţă. N-avea răni şi niciun semn de violenţă, cu excepţia unor şuviţe de sânge uscat la nas şi la urechi. Pielea îi era decolorată, veştejită şi uscată, iar chipul ei golit era înţepenit într-o expresie de groază – şi mâhnire. Iar mirosul – nu doar al trupului care putrezea, ci şi în jurul său... mirosul...

– Ce a făcut asta? întrebă ea, studiind pădurea tulburată de dincolo de izvor.

Rowan îngenunche pentru a examina rămăşiţele.

– De ce să n-o fi aruncat în mare? Pare ceva prostesc s-o lase în izvor. Au lăsat şi urme – numai dacă nu cumva sunt lăsate de cel care a descoperit-o.

– Malakai mi-a dat raportul azi-dimineaţă – iar el şi oamenii lui sunt antrenaţi să nu lase urme. Însă mirosul... recunosc, e diferit.

Rowan intră în apă. Ea voia să-i spună să se oprească, dar el continua să examineze rămăşiţele de deasupra, apoi de dedesubt, dând ocol. Ochii lui aruncară scântei spre ea. Era furios.

– Tu să-mi spui, asasino. Ai vrut să te faci folositoare.

Ea se zburli la auzul tonului, însă în faţa lor zăcea o femeie, fărâmată ca o păpuşă din cârpe.

Celaena nu voia în mod deosebit să miroasă nicio parte a rămăşiţelor, dar adulmecă. Şi îşi dori să n-o fi făcut. Era un miros pe care îl mai simţise de două ori până atunci – odată în acea cameră însângerată, cu un deceniu în urmă, iar apoi, recent...

– Ai pretins că nu ştii ce era chestia aia de la câmpul cu gorgane, reuşi ea să spună.

Gura femeii era deschisă într-un ţipăt, iar dinţii îi erau cafenii şi crăpaţi sub sângele care cursese din nas şi se uscase. Celaena îşi atinse propriul nas şi se înfioră.

– Cred că asta face acea creatură.

Rowan îşi puse mâinile în şold, pufnind, şi se întoarse în izvor.

– Ai ieşit din întunericul acela de parcă cineva ţi-ar fi supt viaţa din tine. Pielea îţi era mai palidă, iar pistruii îţi dispăruseră.

– M-a forţat să trec prin... amintiri. Cele mai rele.

Chipul femeii, îngrozit, mâhnit, căsca gura la coronamentul de deasupra.

– Ai auzit vreodată de o creatură care se poate hrăni cu asemenea lucruri? Când am putut să întrezăresc ceva, am văzut un bărbat – un bărbat frumos, palid şi cu părul negru, cu ochi de un negru intens. Nu era uman. Vreau să spun, părea, dar ochii lui... nu erau câtuşi de puţin omeneşti.

Părinţii ei fuseseră asasinaţi. Ea le văzuse rănile. Mirosul din camera lor fusese atât de asemănător... Ea scutură din cap de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească, să-şi scuture senzaţia care i se insinua pe şira spinării.

– Nici măcar regina mea nu cunoaşte toate creaturile odioase care cutreieră prin aceste ţinuturi. Dacă vârcolacii se aventurează să coboare din munţi, poate că şi alte chestii o fac.

– Târgoveţii s-ar putea să ştie câte ceva. Poate că au văzut-o sau au auzit zvonuri.

Rowan păru să se gândească la aceleaşi lucruri, căci îşi scutură plin de dezgust capul – şi de mâhnire, spre surprinderea ei.

– Nu avem timp; ai irosit lumina zilei venind aici în forma ta umană.

Nicí provizii pentru noapte nu-şi aduseseră.

– Avem o oră înainte de a ne întoarce. Să facem ce se poate.

*

Poteca nu ducea nicăieri. Dădea spre mare, într-o stâncă fără nicio cale de acces spre fâşia de plajă îngustă de dedesubt, fără niciun semn că cineva ar fi locuit în apropiere. Rowan stătea pe marginea stâncii, cu braţele încrucişate, privind ţintă la marea de jad.

– Nu are sens, spuse el, mai mult pentru sine. Acesta este cel de-al patrulea trup în ultimele săptămâni – şi niciunul n-a fost dat dispărut.

Se lăsă pe vine pe terenul nisipos pentru a trasa o linie cu degetul său tatuat. Conturul coastei Wendlynului.

– Au fost găsite aici.

Puncte mici, aparent întâmplătoare, în afară de faptul că erau foarte aproape de apă.

– Suntem aici, zise el, făcând un alt punct.

Se așeză pe călcâie, în timp ce Celaena privea cu atenție harta grosolană.

– Și totuși, noi doi am întâlnit creatura stând la pândă printre morminte, aici, adăugă el, și desenă un X acolo unde ea bănui că erau gorganele, departe de mare. N-am mai văzut nici urmă de creatură lângă gorgane, iar sufletele s-au întors la obiceiurile lor.

– Celelalte trupuri erau la fel?

– Toate golite ca ăsta, cu expresia de teroare întipărită pe chipuri... nici urmă de răni, în afară de sângele uscat de la nas și de la urechi.

După cum îi pălise pielea arsă de soare de sub tatuaj, după cum scrâșnea din dinți, ea își dădu seama că pe el îl rodea mândria sa de nemuritor pentru că nu știa ce era acea creatură.

– Toate aruncate în pădure și nu în mare?

O mișcare de încuviințare din cap.

– Dar toate la mică distanță de apă.

O altă încuviințare.

– Dacă ar fi fost un ucigaș competent, conștient, ar fi ascuns mai bine trupurile. Sau, din nou, ar fi folosit marea.

Ea aruncă o privire la marea orbitoare, la soarele care își începuse coborârea spre asfințit.

– Sau poate că nu-i pasă. Poate că vrea ca noi să știm ce face. Au existat... au fost vremuri când și eu am lăsat trupuri în așa fel încât să fie găsite de o anumită persoană sau pentru a transmite un anumit mesaj.

Grave fiind ultimul dintre ele.

– Ce au victimele în comun?

– Nu știu, recunoscu el. Nu le știm nici măcar numele și nici de unde vin.

El se ridică și își șterse mâinile.

– Trebuie să ne întoarcem la fortăreață.

Ea îl prinse de cot.

– Aşteaptă. Ai văzut destul din trup?

O mişcare lentă de încuviinţare. Bine. Şi ea la fel – şi ea se săturase de miros. Memorase, luând în calcul tot ceea ce putuse.

– Atunci trebuie s-o îngropăm.

Pământul e prea tare aici.

Ea se duse după copaci, lăsându-l pe el în urmă.

– Atunci o vom face în modul străvechi, strigă ea.

Afurisită să fie dacă avea să lase trupul femeii să se descompună într-un izvor, afurisită să fie dacă o lăsa acolo pentru vecie, udă şi rece.

Celaena trase trupul prea uşor din izvor, culcându-l pe acele cafenii de pin. Rowan nu scoase niciun cuvânt în timp ce ea adună surcele şi crengi şi apoi îngenunche, încercând să nu se uite la pielea încreţită sau la expresia stăruitoare de groază.

Iar el nici n-o ironiză pentru cele câteva încercări de a aprinde focul cu palma, şi nici nu făcu vreun comentariu meschin când, în cele din urmă, acele de pin se încreţiră şi fumegară, tămâie străveche pentru un rug rudimentar. În schimb, când ea se îndepărtă de flăcările care se ridicau, îl simţi venind în spatele ei, şi simţi siguranţa şi semisălbăticia lui învăluind-o ca un trup fantomă. O briză caldă o mângâie pe păr, pe faţă. Aer pentru a ajuta focul; vânt pentru a ajuta la mistuirea trupului.

Sila pe care o simţea n-avea nimic de-a face cu jurământul ei sau cu Nehemia. Celaena pătrunse în golul fără vârstă dinlăuntrul ei – doar o dată – pentru a vedea dacă putea să activeze acel declanşator care provoca transformarea, astfel încât să-şi poată ajuta micul foc trist să ardă şi mai uniform, şi mai maiestuos.

Cu toate astea, Celaena rămase rece şi pustiită, împotmolită în trupul ei de muritoare.

Şi totuşi, Rowan nu spuse nimic despre asta, iar vântul lui hrăni flăcările suficient cât să le facă să lucreze iute asupra trupului, arzând mai repede decât un rug mortuar. Priviră în tăcere, până ce nu mai rămase nimic, doar cenuşă – până când şi aceasta fu ridicată în sus şi dusă în depărtare, peste copaci şi spre marea întinsă.

CAPITOLUL 26

Din acea noapte petrecută în criptă, Chaol nu îi mai văzuse şi nici nu mai auzise nimic despre general sau despre prinţ. Potrivit celor spuse de oamenii lui, prinţul îşi petrecea timpul în catacombele vindecătorilor, curtând-o pe una dintre tinerele de acolo. El se ura pe sine, însă o parte din el era uşurat să audă asta: Dorian măcar vorbea cu *cineva*.

Separarea de Dorian merita efortul. Pentru Dorian, chiar dacă prietenul lui n-avea să-l ierte niciodată; pentru Celaena, chiar dacă ea nu se mai întorcea niciodată; chiar dacă îşi dorea ca ea să fi fost în continuare Celaena şi nu Aelin... merita.

A trecut o săptămână până a reuşit să se întâlnească din nou cu Aedion – pentru a căpăta informaţiile pe care nu le primise din cauza lui Dorian, care îi întrerupsese. Dacă Dorian se strecurase atât de uşor şi îi surprinsese, atunci cripta nu era cel mai bun loc în care să se întâlnească. Exista un loc, totuşi, unde se puteau vedea fără niciun risc. Celaena i-l lăsase în testamentul ei, împreună cu adresa.

Apartamentul secret aflat deasupra depozitului era neatins, cu toate că cineva îşi făcuse timp să acopere mobila împodobită. Înlăturând cearşafurile unul câte unul se simţea de parcă ar fi descoperit cine fusese Celaena înainte de Endovier – o dovadă că gustul ei pentru lux avea rădăcini adânci. Cumpărase acel apartament, îi spusese ea odată, pentru a avea un loc care să fie doar al ei, un loc în afara Breslei Asasinilor, unde fusese

crescută. Își cheltuise aproape toți bănuții pe care îi avea – dar fusese necesar, spunea ea, pentru fărâma de libertate pe care i-o garanta. El ar fi putut să lase cearșafurile trase peste mobile, probabil că ar fi trebuit s-o facă, dar... era curios.

Apartamentul era alcătuit din două dormitoare, cu băi proprii, o bucătărie și o încăpere largă în care trona o canapea cu perne mari, în fața unui șemineu bogat decorat, din marmură, încadrat de două jilțuri tapițate cu catifea. Cealaltă jumătate a încăperii era ocupată de o masă din stejar, întinsă, la care se puteau așeza opt persoane, cu farfurii din porțelan și argint, și tacâmuri care se demodaseră de mult. Era singura dovadă că acest apartament nu fusese atins de când cineva – poate Arobynn Hamel – ordonase să fie sigilat.

Arobynn Hamel, Regele Asasinilor. Chaol scrâșni din dinți atunci când termină de îndesat și ultimul cearșaf alb în debaraua de pe coridor. În ultimele zile se gândise foarte mult timp la fostul maestru al Celaenei. Arobynn era destul de isteț încât să pună lucrurile cap la cap atunci când găsise un copil orfan, timid, imediat după ce prințesa din Terrasen dispăruse, trupul ei dispărând în râul Florine, care era pe jumătate înghețat.

Dacă Arobynn știuse și îi făcuse acele lucruri... Cicatricea de pe încheietura mâinii Celaenei licări în fața ochilor săi. O obligase să-și rupă singură mâna. Probabil că existaseră nenumărate brutalități despre care Celaena nici măcar nu-i spusese. Și cea mai rea dintre toate, răul absolut...

N-o întrebase niciodată de ce, atunci când fusese numită Campion, prima ei prioritate nu fusese să-și vâneze maestrul și să-l taie în bucăți pentru ce-i făcuse iubitului ei, Sam Cortland. Arobynn poruncise ca Sam să fie torturat și ucis, iar apoi născocise o capcană pentru Celaena, cu gândul de a o trimite în Endovier. Probabil că Arobynn își propusese să o recupereze

de acolo într-o bună zi, de vreme ce îi lăsase apartamentul neatins. Probabil că îşi dorise s-o lase să putrezească în Endovier – până ce se hotărâse să o elibereze, iar ea se târâse înapoi la el, servitoarea lui loială pe veci.

Era dreptul ei, îşi spuse Chaol. Dreptul ei de a decide când şi cum să-l ucidă pe Arobynn. Era şi dreptul lui Aedion. Până şi cei doi stăpâni din Terrasen erau mai îndreptăţiţi să pretindă capul lui Arobynn decât era el, dar dacă Chaol avea să-l întâlnească vreodată, nu era sigur că avea să se abţină.

Scara şubredă din lemn de dincolo de uşă scârţâi, iar Chaol îşi scoase sabia într-o clipă. Se auzi un fluierat grav, pe două note, iar el se relaxă, chiar dacă numai puţin, şi fluieră drept răspuns. Îşi ţinu sabia scoasă până ce Aedion păşi pe uşă, cu spada trasă din teacă.

– Mă întrebam dacă eşti singur sau cu un cârd de bărbaţi ascunşi în întuneric, spuse Aedion în chip de salut, vârându-şi sabia în teacă.

Chaol îi aruncă o privire urâtă.

– Asemenea.

Aedion intră în apartament, iar înverşunarea de pe chip i se transformă din prudenţă şi mirare în îngrijorare. Lui Chaol îi trecu prin minte că acest apartament era prima frântură pe care Aedion o vedea verişoara lui pierdută. Acelea erau lucrurile ei. Ea alesese totul, de la figurinele de pe poliţa căminului şi şervetele verzi, la vechea masă de fermă din bucătărie, punctată şi zgâriată de ceea ce păreau a fi nenumărate cuţite.

Aedion se opri în mijlocul încăperii, examinând totul cu grijă. Poate pentru a vedea dacă într-adevăr existau nişte forţe ascunse în aşteptare, însă... Chaol murmură ceva despre folositul băii şi îi oferi lui Aedion intimitatea de care avea nevoie.

*

Acesta era apartamentul ei. Fie că își accepta sau își ura trecutul, ea decorase masa în culorile regale din Terrasen – verde și argintiu. Masa și figurina cerb de pe poliţa căminului erau singurele crâmpeie care dovedeau că ea probabil nu uitase. Că îi păsa.

În rest, toate erau confortabile, cu gust, de parcă apartamentul ar fi fost pentru tolăneală și nopți petrecute în fața focului. Erau foarte multe cărți – pe rafturi, pe măsuțele de lângă canapea, stivuite lângă jilțul din fața ferestrei mari cu draperie, care se întindea pe toată lungimea camerei.

Deșteaptă. Educată. Cultivată, dacă bibelourile puteau constitui o dovadă. Existau lucruri din toate regatele, de parcă luase câte ceva de pe oriunde fusese. Încăperea era harta unor aventuri, o hartă a unei persoane diferite. Aelin trăise. Trăise și văzuse și făcuse lucruri.

Bucătăria era mică, dar confortabilă – și... În numele zeilor! Avea un dulap frigorific. Căpitanul menționase faptul că fusese faimoasă ca asasin, dar nu spusese că era bogată. Toți banii ăia pătați de sânge – toate acele lucruri erau doar mărturii a ceea ce ea pierduse. A ceea ce el nu putuse să apere.

Ea devenise o ucigașă. Una a naibii de bună, dacă acest apartament putea fi socotit o dovadă. Dormitorul ei era încă și mai scandalos. Avea un pat uriaș, cu patru stâlpi și o saltea care părea un nor, și mai avea o sală de baie placată cu marmură, cu propriul sistem de instalație de apă și canalizare.

Ei bine, dulapul ei de haine nu se schimbase. Vărului ei îi plăcuseră întotdeauna veșmintele frumoase. Aedion scoase o tunică albastru închis, cu broderie aurie pe poale și cu nasturi strălucind în lumina torțelor. Erau veșminte pentru un trup de femeie, iar mirosul care încă se simțea în întregul aparta-

ment aparţinea tot unei femei – foarte asemănător cu ceea ce îşi amintea el din copilărie, însă învăluit în mister şi zâmbete secrete. Era imposibil ca simţurile sale Fae să nu remarce, să nu reacţioneze.

Aedion se rezemă de peretele încăperii, privind lung rochiile şi bijuteriile etalate, acum acoperite de praf. Nu-şi îngăduise să-i pese de ceea ce el pătimise în trecut, de oamenii pe care îi distrusese, de câmpurile de bătălie pe care păşise acoperit de sânge care nu era al său. În ceea ce-l privea, el pierduse totul în ziua în care Aelin murise. Meritase pedeapsa pentru cât de lamentabil eşuase. Însă Aelin...

Aedion îşi trecu mâinile prin păr înainte de a intra în încăperea mare. Aelin avea să se întoarcă din Wendlyn, indiferent de ceea ce credea căpitanul. Aelin avea să se întoarcă, iar când avea să vină... Cu fiecare respiraţie, Aedion simţea cum parfumul care persista îi învăluia tot mai strâns inima şi sufletul. Când ea avea să se întoarcă, el nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

*

Aedion se lăsă să cadă într-unul dintre jilţurile din faţa focului în timp ce Chaol spuse:

– Ei bine, cred că am aşteptat destul pentru a auzi ceea ce ai a-mi spune despre magie. Sper să merite.

– Indiferent de ceea ce ştiu eu, magia n-ar trebui să fie planul tău principal de apărare – sau de acţiune.

– Am văzut-o pe regina ta despicând pământul în două cu puterea ei, spuse Chaol. Spune-mi că asta n-ar schimba cursul unei înfruntări pe câmpul de luptă – spune-mi că nu ai nevoie de ea şi de alţii asemenea ei.

– Ea nici măcar nu s-ar apropia de câmpurile de luptă, mormăi Aedion blând.

Chaol se îndoia că era adevărat, dar își dorea să fie. Probabil că Aedion avea să fie nevoit să o lege pe Celaena de tron pentru a o împiedica să lupte în prima linie alături de poporul ei.

– Spune-mi.

Aedion oftă și privi spre foc, de parcă ar fi privit un orizont îndepărtat.

– Arderile și execuțiile începuseră deja cam pe când magia dispăruse, astfel încât, în ziua în care s-a întâmplat, am crezut că păsările se fereau de soldați sau căutau stârvuri. Eram încuiat într-una dintre încăperile turnului, din ordinul regelui. În cele mai multe dintre zile nu îndrăzneam nici să mă uit pe fereastră, deoarece nu voiam să văd ce se petrecea în orașul de dedesubt, însă păsările produceau atâta zgomot în acea zi, încât m-am uitat. Și...

Aedion scutură din cap.

– Ceva le gonise pe toate și zburau când într-o direcție, când într-alta. Apoi, au început țipetele. Am auzit niște oameni murind într-o clipită, de parcă li s-ar fi secționat o arteră.

Aedion întinse o hartă pe una dintre măsuțele scunde dintre ei și puse un deget bătătorit pe Orynth.

– Au existat două valuri de păsări. Primul s-a dus înspre nord – nord-vest.

Trasă o linie vagă.

– Din turn, vedeam destul de departe cât să-mi dau seama că multe dintre ele veniseră din sud – cele mai multe dintre păsările din apropierea noastră nu se prea deplasau. Însă atunci, un al doilea val le-a gonit pe toate spre nord și spre est, de parcă ceva din centrul ținutului le arunca într-acolo.

Chaol arătă spre Perranth, al doilea mare oraș din Terrasen.

– De aici?

– Mai spre sud.

Aedion îi dădu deoparte mâna lui Chaol.

– Endovier sau chiar mai jos.

– Nu puteai să vezi atât de departe.

– Nu, dar lorzii războinici de la curtea mea m-au obligat să memorez păsările din Oakwald şi toate chemările lor de vânătoare – şi de luptă. Existau păsări care zburau în sus, spre noi, şi care se găseau numai în ţara ta. Le număram pentru a-mi abate atenţia în vreme ce...

Încă o pauză, de parcă Aedion nu intenţiona să spună acel lucru.

– Nu-mi amintesc să fi auzit păsări din cele trei regate sudice.

Chaol trasă o linie, începând din Rifthold şi mergând spre munţi, spre trecătoarea Ferian.

– De parcă cineva le mâna în această direcţie. Abia la al doilea val a încetat magia.

Aedion ridică o sprânceană.

– Tu nu-ţi aminteşti acea zi?

– Eram aici; dacă cineva a simţit vreo durere, a ascuns asta. Magia a fost scoasă în afara legii în Adarlan acum multe decenii. Aşadar, Aedion, unde ajungem?

– Ei bine, Murtaugh şi Ren au avut experienţe asemănătoare.

Ca atare, generalul se lansă într-o altă povestire: asemenea lui Aedion, în ziua în care magia dispăruse Ren şi Murtaugh fuseseră martorii freneziei care cuprinsese animalele din zonă în timpul celor două valuri de *ceva*. Dar ei erau în partea sudică a continentului lor, abia ajunşi în Golful Craniului.

Abia cu şase luni în urmă, atunci când se furişaseră în oraş din pricina minciunilor lui Archer Finn despre revenirea lui Aelin, începuseră să se gândească la magie – căutând căi de a distruge puterea regelui, pentru regina lor. După compararea notelor cu ale celorlalţi rebeli din Rifthold, îşi dăduseră seama că şi ceilalţi trăiseră fenomene similare. Dorind să afle întreaga poveste, găsiră un negustor din Teritoriile Pustii care

era dispus să vorbească – un bărbat din Xandria, care era surprinzător de cinstit, în pofida afacerii pe care o dezvoltase pe baza obiectelor de contrabandă.

Am furat o iapă Asterion de la Lordul din Xandria.

Desigur, Celaena fusese în Teritoriile Pustii și o căutase cu lumânarea. În ciuda durerii din piept, Chaol surâse amintirii pe măsură ce Aedion își amintea raportul lui Murtaugh despre relatarea negustorului.

Nu fuseseră două valuri atunci când dispăruse magia, ci trei.

Primul se iscase dinspre nord. Negustorul se afla împreună cu Lordul din Xandria în fortăreața acestuia aflată sus, deasupra orașului, și văzuse un tremor slab care făcuse nisipul roșu să danseze. Al doilea venise dinspre sud-vest, înaintând cu viteză foarte mare, asemenea unei furtuni de nisip. Ultimul venise din aceeași sursă centrală pe care și-o amintea Aedion. Câteva secunde mai târziu, magia dispăruse, iar oamenii țipau pe străzi. Lordul din Xandria primi, o săptămână mai târziu, ordinul de a-i omorî pe toți locuitorii din oraș care foloseau magia, cunoscuți sau înregistrați ca atare. Apoi țipetele sunaseră altfel.

Încheind, Aedion îi zâmbi mucalit.

– Murtaugh a aflat însă mai multe. Ne întâlnim în trei zile. El îți poate spune atunci teoriile sale.

Chaol sări din jilțul său.

– Asta e tot? Asta e tot ceea ce știi tu – informațiile prin care m-ai ținut în șah în ultimele săptămâni?

– Tu mai ai și altele să-mi spui, așadar, ce-ar fi să-mi spui tot?

– Eu ți-am oferit informații vitale, care pot schimba lumea, rosti Chaol printre dinți. Tu nu mi-ai spus decât povești.

Ochii lui Aedion căpătară o strălucire letală.

– Ar fi bine să auzi ce au de spus Ren și Murtaugh.

Chaol nu prea avea chef să aştepte atât de mult pentru a afla, dar avea două dineuri de stat şi o cină formală la care trebuia să ia parte. Trebuia să-i prezinte regelui planurile de apărare pentru toate evenimentele.

După o clipă, Aedion zise:

– Cum de suporţi să lucrezi pentru el? Cum te poţi preface că nu ştii ce face ticălosul, ce le-a făcut unor oameni nevinovaţi, femeii pe care pretinzi că o iubeşti?

– Fac ceea ce trebuie să fac.

Oricum, nu credea că Aedion ar fi înţeles.

– Spune-mi de ce Căpitanul Gărzii, un Lord din Adarlan, îşi ajută duşmanii. Asta e tot ce vreau să aud astăzi de la tine.

Chaol voia să spună că, dat fiind câte îi spusese deja, nu mai avea de oferit nicio altă afurisită de informaţie, aşa că spuse:

– Totuşi, ştiai de taberele de muncă. De masacre.

– Este uşor să fii minţit atunci când nu îi cunoşti direct pe niciunul dintre acei oameni.

Dar Celaena şi cicatricele ei, şi Nehemia cu oamenii ei măcelăriţi...

– Este uşor să crezi atunci când regele tău îţi spune să oamenii din Endovier merită să fie acolo fiindcă sunt criminali sau rebeli care au încercat să măcelărească familii inocente din Adarlan.

– Şi câţi dintre concetăţenii tăi s-ar ridica împotriva regelui tău dacă ar afla adevărul? Dacă şi-ar imagina la cum ar fi dacă familiile lor, satul lor, tot ce au ar fi luat, făcut sclav sau ucis? Câţi s-ar ridica dacă ar şti ce putere posedă prinţul lor – sau dacă prinţul lor s-ar ridica să lupte alături de noi?

Chaol nu ştia şi nici nu era sigur că voia să ştie. Cât despre Dorian... nu-l putea ruga aşa ceva pe prietenul lui. Nu se putea aştepta la asta. Scopul lui era ca Dorian să fie în siguranţă,

chiar dacă avea să-l coste prietenia lor. Nu voia ca Dorian să fie amestecat în asta. Niciodată.

*

Ultima săptămână fusese îngrozitoare și minunată pentru Dorian.

Îngrozitoare, deoarece încă doi oameni îi aflaseră secretul, și călca pe o linie foarte fină atunci când era vorba despre a-și controla harul magic, care părea tot mai volatil cu fiecare zi ce trecea.

Minunată, deoarece în fiecare după-amiază vizita încăperea uitată pe care Sorscha o descoperise înghesuită la un nivel inferior din catacombe, acolo unde nimeni n-avea să-i găsească. Ea adusese cărți, de unde le găsise, numai zeii știau, ierburi și plante, săruri și pulberi, și în fiecare zi cercetau, se antrenau și meditau.

Nu existau prea multe cărți despre domolirea unei puteri ca a lui – mulți fuseseră arși, așa îi spusese ea, însă fata privea harul magic ca pe o boală: dacă ar fi putut găsi canalele potrivite pentru a-l bloca, ea l-ar fi putut înfrâna. Iar dacă nu, spunea ea mereu, puteau recurge la droguri, doar cât să-i aplaneze stările sufletești. Ei nu-i plăcea această idee, și nici lui, deși era o mângâiere să știe că aveau o opțiune.

Nu reușeau să petreacă împreună decât o oră pe zi. Dar în acea oră, indiferent de legile pe care le încălcau, Dorian se simțea din nou ca fiind el însuși. Fără să se contorsioneze sau să se clatine sau să se împiedice în întuneric, ci cu picioarele pe pământ. Calm. Indiferent de ce-i spunea Sorschăi, ea nu-l judeca și nici nu-l trăda vreodată. Chaol fusese cândva acea persoană. Și totuși, acum, când era vorba despre harul lui magic, el încă vedea teamă și o urmă de dezgust în ochii lui Chaol.

– Știați, îl întrebă Sorscha, așezată pe partea cealaltă a mesei de lucru, că înainte ca magia să dispară, ei au fost nevoiți să

găsească modalităţi speciale prin care să-i supună pe prizonierii înzestraţi?

Dorian îşi ridică privirea din carte, un volum nefolositor despre remediile din grădină. Înainte ca magia să fi dispărut... cu ajutorul tatălui său şi al cheilor sale Wyrd. I se strânse stomacul.

– Îşi foloseau harul magic pentru a fugi din închisoare?

Sorscha studie din nou cartea.

– Ăsta e motivul pentru care închisorile vechi foloseau fierul – nu poate fi atins de magie.

– Ştiu, zise el, iar ea ridică o sprânceană.

Încet, ea începuse să prindă viaţă în preajma lui – cu toate că şi el învăţase să-i descifreze mai bine expresiile.

– Când puterile mele au apărut pentru prima dată, am încercat să le folosesc asupra unei uşi din fier şi... n-a mers prea bine.

– Hmm.

Sorscha îşi muşcă buza. Era surprinzător de încântător.

– Dar există fier şi în sângele dumneavoastră, aşadar, cum funcţionează asta?

– Cred că a fost felul în care zeii ne-au împiedicat să fim prea puternici: dacă păstrăm contactul cu magia, dacă circulă prin noi prea mult timp, leşinăm. Sau mai rău.

– Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am creşte cantitatea de fier din dieta dumneavoastră, poate prin adăugarea unei cantităţi mari de melasă. Le-o dăm pacienţilor anemici, dar dacă v-am da o doză foarte concentrată... ar avea un gust oribil şi ar putea fi periculos, dar...

– Poate că, dacă există în corpul meu, atunci când harul magic se ridică...

El făcu o grimasă. Probabil că voia să uite agonia pe care o trăise atunci când încercase să sigileze acea uşă din fier, însă... Nu putea să o refuze.

– Ai aşa ceva aici? Ceva ce poate fi adăugat într-o băutură?

Nu avea, dar făcu rost. Și, în mai puțin de un sfert de oră, Dorian adresă o rugăciune Silbei și o înghiți, crispându-se din cauza dulcegii dezgustătoare. Nimic.

Privirea Sorschăi țâșni de la ochii lui la ceasul de buzunar din mâna ei, numărând, așteptând să vadă dacă apărea vreo reacție adversă. Trecu un minut. Și încă zece. Dorian trebuia să plece curând, și ea la fel, dar, după o vreme, Sorscha spuse liniștită:

– Încercați. Încercați să îl invocați. Fierul ar trebui să fie deja în sângele dumneavoastră.

El închise ochii, iar ea adăugă:

– Reacționează atunci când sunteți supărat – furios sau trist. Gândiți-vă la ceva care vă face să vă simțiți așa.

Ea își risca poziția, viața, totul, pentru asta. Pentru el, fiul bărbatului care ordonase armatei sale să distrugă satul ei, apoi să-i măcelărească familia, laolaltă cu ceilalți imigranți nedoriți din Rifthold. El nu merita.

Dorian inspiră. Expiră. Nici ea nu merita numeroasele necazuri pe care el le atrăgea asupra ei – sau pe care continua să i le aducă la ușă de fiecare când venea aici. El știa când îl plăceau femeile și știuse din primul moment în care o văzuse că ea îl găsea atrăgător. Sperase că acea opinie nu se schimbase în mai rău, dar acum... *Gândește-te la ceva care te tulbură.*

Totul îl tulbura. Îl tulbura faptul că ea își risca viața, că el n-avea altă variantă, și trebuia să o pună pe ea în pericol. Chiar și dacă el făcea acel pas final spre ea, chiar și dacă o lua în patul lui, așa cum își dorea cu ardoare, el rămânea... prințul moștenitor. *Vei fi mereu dușmanul meu*, îi spusese cândva Celaena.

Nu avea cum să scape de coroană. Sau de tatăl său, care ar fi decapitat-o pe Sorscha, ar fi ars-o și i-ar fi împrăștiat cenușa în vânt dacă ar fi aflat că ea îl ajutase. Tatăl său, împotriva căruia prietenii săi complotau acum cu gândul de a-l distruge.

Ei îl minţiseră şi nu îl solicitaseră pentru cauza respectivă. Reprezenta un pericol pentru ei, pentru Sorscha şi...

Durerea vie se ridică din inima lui spre gât, iar el căscă gura. Urmă un alt val şi o briză răcoroasă încercă să-i sărute faţa, dar dispăru asemenea ceţii la soare în timp ce durerea îl cutremura. Se aplecă în faţă, închizând ochii strâns pe măsură ce agonia şi apoi greaţa îl străbătură iar. Şi iar.

Dar apoi se lăsă liniştea. Dorian deschise ochii şi o descoperi pe Sorscha, isteaţa, serioasa, minunata Sorscha, stând în picioare acolo, muşcându-şi buza. Ea făcu un pas – pentru prima dată, spre el, nu departe de el.

– A...

Dorian se ridică în picioare atât de repede, încât jilţul se roti în urma lui şi, într-o fracţiune de secundă, îi prinse faţa între palmele lui.

– Da, rosti el în şoaptă şi o sărută.

Fu rapid – dar ea se îmbujoră şi făcu ochii mari în timp ce el se trăgea înapoi. Şi el avea ochii larg deschişi, zeii fie blestemaţi, şi încă o mângâia cu degetul mare pe obrazul ei moale. Încă se gândea să se întoarcă pentru a primi mai mult, deoarece nu fusese nici pe departe destul.

Dar ea se îndepărtă, întorcându-se la treaba ei. De parcă... de parcă nu fusese nimic, doar un moment stânjenitor.

– Pe mâine? murmură ea.

Nu voia să se uite la el.

El nu prea reuşea să-şi adune vorbele pentru a-i răspunde afirmativ atunci când porni, împleticit, spre uşă. Ea păruse foarte surprinsă şi, dacă el nu ieşea, era foarte probabil că avea să o sărute din nou.

Dar poate că ea nu voia să fie sărutată.

CAPITOLUL 27

Stând pe platforma de vizionare de pe laterala Omegăi, Manon privea primul sabat Picioare-galbene al zilei abordând Răscrucea. Plonjonul urmat de o rotire violentă era uluitor, chiar şi atunci când călare pe vânt erau vrăjitoarele Picioare-galbene.

Iskra le conducea de-a lungul feţei povârnite a Colţului Nordic. Masculul ei, o bestie masivă pe nume Fendir, era el însuşi o forţă a naturii. Deşi mai mic decât Titus, era de două ori mai primejdios.

– Se potrivesc unul cu celălalt, spuse Asterin de lângă Manon.

Restul Celor Treisprezece se aflau în încăperea de antrenament, instruindu-le pe celelalte membre ale sabatului în lupta corp la corp. Faline şi Fallon, demoniţele gemene cu ochi verzi se bucurau, fără îndoială, să le tortureze pe cele mai noi santinele. Se descurcau bine cu astfel de lucruri.

Iskra şi Fendir plutiră deasupra celui mai înalt pisc al Colţului Nordic şi dispărură în nori, celelalte douăsprezece călăreţe urmându-le în formaţie strânsă. Vântul rece îi biciui chipul lui Manon, chemând-o. Se îndrepta spre caverne pentru a-l vedea pe Abraxos, însă ar fi dorit să le vadă mai întâi pe vrăjitoarele Picioare-galbene traversând Răscrucea, chiar şi numai pentru a se asigura că erau cu adevărat plecate în următoarele trei ore.

Se uită dincolo de punte, spre Colţ şi spre intrarea uriaşă a acestuia. Dinspre acesta se auziră peste munţi scrâşnete şi răgete.

– Vreau să le ţii pe Cele Treisprezece ocupate pentru tot restul zilei, zise Manon.

În calitate de aghiotantă, Asterin era singura dintre Cele Treisprezece care avea un oarecare drept să o întrebe, şi, chiar şi aşa, doar în circumstanţe foarte speciale.

– Ai de gând să te antrenezi cu el?

Manon încuviinţă.

– Bunica ta a spus că mă spintecă dacă te scap iar din priviri.

Cu părul ei auriu fluturând în vânt, chipul lui Asterin, acum cu nasul strâmb, era îngrijorat.

– Va trebui să te hotărăşti, îi spuse Manon, fără să se deranjeze să-şi dezvelească dinţii din fier. Eşti iscoada ei, sau Aghiotanta mea?

Nicio urmă de durere, de teamă sau de trădare. Numai o vagă mijire a ochilor.

– Te slujesc pe tine.

– Ea e Matroana ta.

– Pe tine te slujesc.

Preţ de o clipă, Manon se întrebă când îşi câştigase acel gen de loialitate. Nu erau prietene – cel puţin, nu în felul în care păreau să fie prieteni oamenii. Toate vrăjitoarele Cioc-negru îi datorau loialitate şi obedienţă în calitatea ei de moştenitoare, însă aceasta...

Manon nu dăduse explicaţii şi nu îşi dezvăluise planurile sau intenţiile nimănui, cu excepţia bunicii sale. Se trezi însă spunându-i Aghiotantei ei:

– Încă am de gând să fiu Conducătoarea Aripii.

Asterin zâmbi, cu dinţii ei din fier asemănători mercurului în soarele dimineţii.

– Ştim.

Manon își ridică bărbia.

– Vreau ca Cele Treisprezece să adauge acrobații la antrenamentul lor în lupta corp la corp. Și când tu vei putea să-ți mânuiești balaurul de una singură, te vreau în aer atunci când Picioare-galbene sunt în văzduh. Vreau să știu unde zboară, cum zboară și ce fac.

Asterin încuviință.

– Deja am pus Umbrele să le urmărească pe vrăjitoarele Picioare-galbene, zise ea, cu o sclipire de furie și de sete de sânge în ochii ei negri, punctați cu auriu.

Când Manon ridică o sprânceană, Asterin o întrebă:

– Doar n-ai crezut c-am s-o las pe Iskra să scape atât de ușor, nu?

Manon încă mai simțea acele degete cu vârfuri din fier înfipte în spatele ei, împingând-o în groapă. Glezna îi era inflamată și țeapănă din cauza căderii, iar coastele învinețite de la bătaia pe care o luase de la coada lui Titus.

– Stai la rând. Asta dacă nu cumva vrei să ai parte de nasul rupt a doua oară.

Asterin îi aruncă un zâmbet.

– Lady, nu ne mișcăm fără comanda voastră.

*

Manon nu-l voia pe supraveghetor în cușcă. Și nici pe cele trei ajutoare, cu toții purtând sulițe și bice. Ea nu-i voia pe niciunul, din trei motive.

Primul era că voia să fie singură cu Abraxos, care era ghemuit lângă peretele din fund, așteptând și privind.

Al doilea era că mirosul lor uman și căldura ademenitoare a sângelui pulsând în gâtlejurile lor îi distrăgeau atenția. Duhoarea fricii lor îi distrăgea atenția. Se întrebase preț de un minut întreg dacă merita să-l spintece pe unul dintre ei numai

pentru a vedea ce aveau să facă ceilalţi. Deja lipseau bărbaţi din Colţ – bărbaţi despre care se zvonea că traversaseră puntea spre Omega şi nu se mai întorseseră niciodată. Manon nu omorâse niciunul încă, dar fiecare minut singură cu ei o tenta să se joace.

Al treilea motiv pentru care îi displăcea prezenţa lor era că Abraxos îi ura, cu bicele, suliţele şi lanţurile lor, ura prezenţa lor mătăhăloasă şi stângace. Balaurul refuza să se mişte din locul lui de la perete indiferent de cât de tare plesneau ei din bice. El ura bicele – nu doar se temea de ele, ci le ura. Sunetul lor îl făcea să se tragă înapoi de frică şi să-şi dezvelească dinţii.

Erau în cuşcă de zece minute, încercând să se apropie destul încât să-l înlănţuiască şi să-l înşeueze. Dacă asta n-avea să se întâmple curând, ea avea să fie nevoită să se întoarcă la Omega înainte de revenirea vrăjitoarelor Picioare-galbene.

– Nu va accepta niciodată o şa, îi spuse supraveghetorul. Probabil va refuza.

Ea auzi cuvintele nerostite. *Nu am de gând să îmi risc oamenii încercând să-i pun şaua. O faci din mândrie. Alege-ţi un altul, fii o fată bună.*

Manon îşi sticli dinţii de fier spre supraveghetor, ridicându-şi buza superioară suficient cât să-l avertizeze. El făcu un pas înapoi, scăpând biciul. Coada mutilată a lui Abraxos lovea pământul, el neluându-şi ochii de la cei trei bărbaţi care încercau să-l forţeze să se supună.

Unul dintre ei pocni din bici, atât de aproape de Abraxos, încât acesta tresări. Un altul pocni aproape de coada lui – de două ori. Apoi, Abraxos lovi şi cu gâtul şi cu coada. Cele trei ajutoare se bulucirăă, abia scăpând de muşcătura lui.

– Oamenii tăi au inimi de laşi, spuse ea, aruncându-i supraveghetorului o privire distrugătoare în timp ce traversa podeaua din pământ.

Supraveghetorul întinse mâna să o apuce, dar ea despică aerul cu degetele terminate cu unghii din fier și îl tăie la mână. Bărbatul înjură, dar Manon continuă să meargă, lingându-i sângele de pe unghii. Aproape că îl scuipă.

Dezgustător. Sângele avea gust de putred, de parcă s-ar fi închegat sau s-ar fi descompus în interiorul unui cadavru zile la rând. Aruncă o privire la sângele de pe restul palmei ei. Era prea închis la culoare pentru a fi sânge de om. Dacă vrăjitoarele chiar îi omorâseră pe acei bărbați, de ce nimeni nu raportase acest lucru? Ea își înghiți întrebarea. Avea să se gândească la asta altă dată. Ar fi putut să-l târască pe supraveghetor într-un colț și să-l despice pentru a vedea ce putrezea în el.

Însă acum... Bărbații tăcură. Fiecare pas o aducea tot mai aproape de Abraxos. O linie fusese trasată în praf, acolo unde se încheia siguranța dată de lanțuri. Manon făcu trei pași dincolo de linie, unul pentru fiecare chip al Zeiței lor: Fecioară. Mamă. Cotoroanță.

Abraxos se ghemui pregătindu-se să sară, iar puternicii mușchi din trup i se încordară, gata să țâșnească.

– Știi cine sunt, îi spuse Manon, privindu-l în ochii de un negru infinit, necedând niciun centimetru din frică sau din îndoială. Sunt Manon Cioc-negru, moștenitoarea Clanului Cioc-negru, iar tu ești *al meu*. Înțelegi?

Unul dintre bărbați pufni, iar Manon s-ar fi răsucit să-i smulgă limba chiar acolo, dar Abraxos... Abraxos își coborî ușor capul. De parcă ar fi înțeles.

– Tu ești Abraxos, îi zise Manon, un fior rece strecurându-i-se pe gât în jos. Ți-am dat acest nume deoarece el este Marea Bestie, șarpele care a învăluit lumea în inelele sale și care o va devora la sfârșitul timpului, atunci când Zeița cu Trei Chipuri îi va porunci. Tu ești Abraxos, repetă ea, și ești *al meu*.

O clipire, apoi încă una. Abraxos făcu un pas spre ea. Pielea scârțâi ca și cum cineva și-ar fi înteţit strânsoarea pe un bici spiralat. Manon se ţinu însă fermă, ridicând o mână spre balaurul ei.

– Abraxos.

Capul puternic veni spre ea, privirea acelor ochi, eleştee de noapte lichidă, o întâlni pe a ei. Stătea cu mâna întinsă, mână terminată cu fier și pătată de sânge. El își lipi botul de palma ei și pufni.

Pielea lui cenușie era caldă și surprinzător de moale – groasă, dar suplă, asemenea pielii uzate. În sus, variaţia coloristică era izbitoare – nu era numai cenușiu, ci și verde-închis, cafeniu, negru. Era însemnat peste tot de cicatrice groase, atât de multe, încât ar fi putut fi luate drept dungile unei pisici de junglă. Dinţii lui Abraxos, galbeni și crăpaţi, străluceau la lumina torţei. Unii lipseau, dar cei care rămăseseră erau lungi cât un deget și de două ori mai groși. Avea respiraţia puturoasă, fie din pricina dietei, fie din cauza dinţilor stricaţi.

Toate cicatricele, dinţii sparţi și ghearele rupte, coada mutilată – nu erau semnele unei victime. O, nu! Erau trofeele unui supravieţuitor. Abraxos era un luptător care avusese toţi sorţii împotriva sa și supravieţuise. Învăţase din asta. Triumfase.

Manon nici măcar nu catadicsi să se uite la bărbaţii din spatele ei atunci când le porunci:

– Ieşiţi afară!

Ea continuă să se uite lung în ochii aceia negri.

– Lăsaţi șaua și ieşiţi. Dacă mai aduceţi vreun bici aici, eu însămi îl voi folosi pe voi.

– Dar...

– *Acum*!

Bombănind și plescăind din limbă, ajutoarele ieșiră cu pași târșiţi și închiseră poarta. Când rămaseră singuri, Manon îi mângâie botul puternic.

Indiferent de cum zămislise regele aceste bestii, Abraxos se născuse diferit cumva. Mai mic, dar mai isteț. Sau poate că ceilalți nici nu aveau nevoie să gândească. Îngrijiți și antrenați, ei făceau ceea ce li se cerea. Abraxos învățase însă să supraviețuiască și poate că asta îi deschisese mintea. El putea să înțeleagă cuvinte – expresiile ei.

Iar dacă el putea înțelege acele lucruri... era posibil ca el să-i poată învăța și pe ceilalți balauri ai Celor Treisprezece. Era un ușor avantaj, dar un avantaj care le putea face Conducătoarele Aripii – și să le facă invincibile împotriva dușmanilor regelui.

– Voi pune șaua pe tine, îi spuse ea, continuând să îi țină botul în căușul palmelor.

El își schimbă greutatea, dar Manon îl apucă mai strâns, forțându-l să se uite la ea.

– Vrei să ieși din groapa asta de rahat? Atunci mă vei lăsa să pun șaua pe tine pentru a verifica dacă ți se potrivește. Iar când terminăm, mă vei lăsa să mă uit la coada ta. Ticăloșii ăia de oameni ți-au tăiat țepii, așa că am de gând să-ți construiesc alții. Unii din fier. Ca unghiile mele, îi zise ea și le făcu să lucească pentru ca el să le vadă. Și colți, adăugă ea, dezvelindu-și dinții. Te va durea și vei vrea să-i omori pe bărbații care ți-i vor pune, dar ai să-i lași, deoarece, dacă n-o vei face, vei putrezi aici pentru tot restul vieții tale. Ai înțeles?

Un pufnet lung, fierbinte, în palmele ei.

– Odată toate astea terminate, spuse ea, zâmbindu-i ușor balaurului, tu și cu mine vom învăța cum să zburăm, iar atunci vom colora regatul ăsta în roșu.

*

Abraxos făcu tot ceea ce îl rugase ea, cu toate că mârâi la ajutoarele care îl inspectară și îl înghiontiră și îl împunseră și

aproape că-l muşcă de braţ pe doctorul care îi scoase dinţii stricaţi pentru a face loc colţilor din fier. Întregul proces dură cinci zile.

Aproape că smulse un perete atunci când îi sudară ţepii din fier pe coadă, însă Manon rămase cu el tot timpul, vorbindu-i despre cum era să călărească împreună cu Cele Treisprezece pe măturile lor din fier şi să vâneze vrăjitoare Crochan. Ea îi spuse poveşti în egală măsură pentru a-i distrage atenţia, dar şi pentru a le aminti oamenilor că dacă făceau vreo greşeală, răzbunarea ei avea să fie un proces lung şi sângeros. Niciunul nu comise vreo greşeală.

În timpul celor cinci zile în care ei se ocupară de el, ea resimţi lipsa lecţiilor de călărie alături de Cele Treisprezece. Şi, cu fiecare zi care trecea, răgazul în care putea să-l facă pe Abraxos să se ridice în aer devenea din ce în ce mai mic.

Manon stătea cu Asterin şi cu Sorrel în sala de antrenamente, privind sfârşitul sesiunii de pregătire din acea zi. Sorrel lucrase cu cel mai tânăr sabat de vrăjitoare Cioc-negru – toate sub şaptezeci de ani şi numai câteva dintre ele având ceva experienţă.

– Cât e de rău? întrebă Manon, încrucişându-şi braţele.

Sorrel, mică şi cu părul negru, îşi încrucişă şi ea braţele.

– Nu atât de rău pe cât ne temeam. Însă ele încă mai pun în ordine dinamica sabatului, iar conducătoarea lor este...

Sorrel se încruntă privind la o vrăjitoare care arăta ca un şoarece şi care tocmai fusese aruncată la pământ de o subordonată.

– Aş sugera fie ca sabatul ei să decidă ce va face în legătură cu ea, fie să îşi aleagă o altă conducătoare. Un sabat slab printre noi ne poate costa Jocurile de Război.

Conducătoarea sabatului gâfâia pe podeaua dură din piatră, cu sângele albastru picurându-i din nas. Manon scrâşni din dinţi.

– Dă-i două zile – hai să vedem dacă face singură ordine.

Nu era nevoie să se iște vorbe despre sabaturi instabile.

Pune-o însă pe Vesta să o ia cu ea la noapte, adăugă Manon, aruncându-i o privire frumoasei roșcate care conducea un alt sabat la exercițiile de tragere cu arcul. Oriunde o fi fost ea pentru a-i chinui pe bărbații din Colțul Nordic.

Sorrel ridică nevinovată din sprâncenele ei stufoase, iar Manon își dădu ochii peste cap.

– Ești o mincinoasă mai nepricepută decât Vesta. Tu crezi că eu nu i-am observat pe bărbații ăia zâmbindu-i toată ziua? Că nu am văzut urmele de mușcături de pe ei? Numai să nu bateți clopotele. Avem destule probleme pe cap și fără asta – nu ne mai trebuie și o revoltă a muritorilor.

Asterin pufni, dar când Manon îi aruncă o privire piezișă, vrăjitoarea ținu privirea înainte, cu o față complet nevinovată. Desigur, dacă Vesta se culcase cu ei și apoi îi umpluse de sânge, atunci Asterin fusese acolo cu ea. Niciuna din ele nu raportase nimic despre bărbații care aveau un gust ciudat.

– Cum dorești, Lady, zise Sorrel, cu o urmă vagă de roșeață pe obrajii ei arși de soare.

Dacă Manon era gheață și Asterin foc, atunci Sorrel era piatră. Bunica ei îi spusese, cu ocazia numirii lui Sorrel ca Aghiotantă, că gheața și piatra sunt uneori prea asemănătoare. Însă fără flacăra lui Asterin, fără ca Aghiotanta ei să poată să enerveze o gazdă sau să sfâșie beregata oricărei rivale care ar fi amenințat supremația lui Manon, Manon nu le-ar fi condus pe Cele Treisprezece cu atâta succes. Sorrel era destul de cu picioarele pe pământ încât să le potolească pe amândouă. O a doua Aghiotantă perfectă.

– Singurele care se distrează acum, spuse Asterin, sunt demonițele gemene cu ochii verzi.

Într-adevăr, Faline și Fallon, cu păr ca miezul nopții, zâmbeau cu o încântare maniacă în timp ce conduceau trei sabaturi în exercițiile de aruncare a cuțitului, folosindu-și subordonatele drept ținte practice. Manon se mulțumi doar să clatine din cap. Orice funcționa; orice scutura praful de pe aceste războinice Cioc-negru.

– Și Umbrele mele? o întrebă Manon pe Asterin. Cum se descurcă?

Edda și Briar, două verișoare care erau la fel de apropiate ca două surori, fuseseră pregătite din fragedă pruncie să se strecoare în orice pată de întuneric și să se facă una cu aceasta, ascultând – și acum ele nu se zăreau nicăieri. Exact cum ordonase Manon.

– În seara asta îți vor prezenta un raport, spuse Asterin.

Verișoare îndepărtate ale lui Manon, Umbrele aveau același păr de culoare lunii. Sau avuseseră, până ce descoperiseră cu optzeci de ani în urmă că părul argintiu era la fel de bun noaptea ca un far, și îl vopsiseră negru intens. Vorbeau rar, nu râdeau niciodată și uneori nici chiar Asterin nu le putea depista când se năpusteau asupra ei. Era unica lor formă de amuzament: să se furișeze în spatele vrăjitoarelor, cu toate că nu îndrăzniseră niciodată să i-o facă și lui Manon. Nu era de mirare că ele aleseseră doi balauri de culoarea onixului.

Manon le zări pe cele două Aghiotante ale ei.

– Vreau ca amândouă să veniți la mine în cameră pentru a le asculta raportul.

– Le voi desemna pe Lin și pe Vesta să stea de pază, spuse Asterin.

Ele erau santinelele de rezervă ale lui Manon – Vesta pentru zâmbetele ei dezarmante, iar Lin pentru că, dacă cineva o striga pe numele întreg, Linnea – numele pe care i-l dăduse miloasa ei mamă înainte ca bunica lui Lin să-i smulgă inima – acea

persoană sfârşea, în cel mai bun caz, fără dinţi. Fără faţă, în cel mai rău caz.

Manon era pe cale să se întoarcă, când le surprinse pe cele două Aghiotante privind-o. Ştia care era întrebarea pe care ele nu îndrăzneau să i-o adreseze, aşa că le spuse:

– Într-o săptămână, voi fi în aer cu Abraxos şi apoi vom zbura ca unul.

Era o minciună, dar ele o crezură oricum.

CAPITOLUL 28

Zilele treceau şi nu erau toate îngrozitoare. Din senin, Rowan se hotărî s-o ia pe Celaena cu el la comunitatea de vindecători aflată la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, unde cei mai buni tămăduitori din lume studiau, îi iniţiau şi pe alţii şi munceau. Vindecătorii din acea comunitate situată la graniţa dintre Fae şi lumea muritorilor erau accesibili tuturor celor care reuşeau să ajungă la ei. Era unul dintre puţinele lucruri *bune* pe care le făcuse Maeve.

În copilărie, Celaena o implorase pe mama ei să o ducă acolo. Însă, de fiecare dată, răspunsul fusese nu, însoţit de o promisiune vagă că într-o bună zi aveau să întreprindă o călătorie la Torre Cesme, de pe continentul sudic, unde mulţi dintre învăţători fuseseră instruiţi de către Fae. Mama ei făcuse tot ceea ce-i stătuse în puteri pentru a o ţine departe de ghearele lui Maeve. Sesiza ironia acestei situaţii.

Aşa că Rowan o luă cu el. Ea şi-ar fi putut petrece toată ziua – toată luna – cutreierând pe acolo sub privirea inteligentă a Vindecătorului Şef, însă timpul petrecut de ea acolo fu înjumătăţit din pricina distanţei şi a inabilităţii ei de a se transforma, iar Rowan voia să fie acasă înainte de căderea nopţii. La drept vorbind, în timp ce se desfăta în fortul paşnic de pe coastă, se întrebă dacă nu cumva Rowan o adusese acolo doar pentru a o face să se simtă prost pentru viaţa pe care o

ducea. Această nedumerire o făcu să fie tăcută pe lungul drum de la întoarcere.

Iar el nu-i îngădui niciun moment de odihnă: trebuiau ca în zorii zilei următoare să pornească într-o călătorie care să se prelungească și peste noapte, însă refuză să-i spună unde. Extraordinar.

Pregătind deja pâinea pentru acea zi, Emrys se mulțumi doar să o privească ușor amuzat pe Celaena, care intră grăbită, își îndesă mâncare în gură, înghiți lacom un ceai și apoi plecă la fel de grăbită.

Rowan o aștepta în fața camerei ei, ținând în mână un pachețel. I-l deschise.

– Veșminte, îi zise el, iar ea îndesă într-o desagă cămașa și lenjeria pe care le pregătise.

El o împinse cu umărul – fiind de presupus că era bine dispus, de vreme ce ea se aștepta ca el să o facă pe catârul pe drumul lor spre oriunde s-ar fi dus. El nu spuse nimic până ce nu ajunseră în zona în care copacii erau învăluiți în ceață, îndreptându-se, din nou, către vest. Când zidurile fortăreței dispărură în urma lor, iar pietrele magice de apărare li se frecară de piele în timp ce ieșiră pe poartă, el se opri în cele din urmă, dându-și gluga groasă a jachetei pe spate. Și ea făcu la fel, aerul rece ciupindu-i obrajii calzi.

– Transformă-te și să mergem, îi ceru el.

A doua frază din acea dimineață.

– Și eu, care credeam că vom deveni prieteni...

El ridică întrebător din sprâncene și o invită printr-un gest cu mâna să se transforme.

– Sunt treizeci de kilometri, îi spuse ca o încurajare și rânji. Alergăm. Tot drumul.

Celaenei începură să-i tremure genunchii numai gândindu-se la asta. Sigur că el făcuse din asta un fel de lecţie de tortură. Desigur.

– *Încotro* mergem?

El îşi încleştă maxilarul, tatuajul întinzându-i-se.

– A mai apărut un cadavru – un semi-Fae de la o fortăreaţă învecinată. Aruncat în aceeaşi zonă, după acelaşi tipic. Vreau să mergem în târgul din apropiere pentru a le pune întrebări locuitorilor, dar...

Făcu o grimasă, apoi scutură din cap drept răspuns la o discuţie tăcută pe care o avea cu el însuşi.

Am nevoie însă de ajutorul tău. Va fi mai uşor pentru muritori să îţi vorbească ţie.

– Ăsta e un compliment?

El îşi dădu ochii peste cap.

Poate că ieşirea din ziua precedentă la sediul vindecătorilor nu fusese din duşmănie. Poate că el... încercase să facă un lucru drăguţ pentru ea.

– Transformă-te sau ne va lua de două ori mai mult timp.

– Nu *pot*. Ştii că nu merge aşa.

– Nu vrei să vezi cât de repede poţi alerga?

– Oricum, în Adarlan nu-mi pot folosi cealaltă formă, aşa că ce rost are?

Acesta era începutul unei chestiuni controversate pe care nu-şi îngăduise încă să o studieze.

– Rostul este că acum te afli aici şi încă nu ţi-ai testat limitele aşa cum se cuvine.

Era adevărat. Ea nu prea văzuse încă de ce era în stare.

– Rostul este că s-a găsit încă o rămăşiţă a unui trup, iar eu consider că este de neacceptat.

Un alt cadavru – de pe urma acelei creaturi. O moarte oribilă, vrednică de plâns. *Era* de neacceptat.

El o trase cu putere de cosiță.

– Asta dacă nu ești încă înspăimântată.

Ei i se dilatară nările.

– Singurul lucru care mă înspăimântă este cât de *mult* îmi doresc să te sugrum.

Mai mult decât atât, ea voia să găsească creatura și să o distrugă, pentru cei pe care îi omorâse și pentru ceea ce o făcuse pe ea să îndure. Ea ar fi omorât-o, lent. Un soi de apăsare nefericită și căldura începură să se acumuleze sub pielea sa.

Rowan murmură:

– Canalizează-ți furia.

Oare acesta să fi fost motivul pentru care îi spusese despre cadavru? Ticălosul – ticălos pentru că o manipulase, pentru că o obligase să facă tură dublă la bucătărie. Însă pe chipul lui nu se citi nimic atunci când îi zise:

– Dă-i voie să fie o armă, Aelin. Dacă nu-ți poți găsi liniștea, atunci măcar canalizează-ți furia care te ghidează în transformarea ta. Accept-o și controleaz-o – nu-ți este dușman.

Arobynn făcuse tot ceea ce putuse pentru a o face să-și urască moștenirea, să se teamă de aceasta. Ce-i făcuse el ei, ce-și îngăduise ea însăși să devină...

– Asta nu se va sfârși cu bine, rosti ea în șoaptă.

El nu o lăsă deloc mai moale.

– Gândește-te ce vrei, Aelin, și prinde acel lucru. Nu-l cere, nu ți-l dori. *Ia-l!*

– Sunt convinsă că un instructor de magie de nivel mediu nu ar recomanda asta celor mai mulți dintre oameni.

– Tu nu faci parte dintre cei mai mulți oameni și cred că îți place asta. Dacă un set de trăiri mai întunecate e ceea ce te va ajuta să te transformi la comandă, atunci asta vom folosi. S-ar putea să vină o zi când vei descoperi că furia nu funcționează, sau că e un sprijin, însă deocamdată...

O privire contemplativă.

– De fiecare dată când te-ai transformat, furia în diferite grade a constituit numitorul comun. Aşa că asumă-ţi asta.

Avea dreptate – iar ea nu voia să se mai gândească la asta sau să se lase atât de uşor înfuriată, nu atunci când fusese foarte furioasă pentru atâta vreme. Deocamdată...

Celaena inspiră adânc o dată. Apoi încă o dată. Se lăsă în voia furiei, un cuţit care tăia dincolo de şovăiala, de îndoiala şi de pustietatea obişnuite.

Atinse acel zid interior familiar – ba nu, un văl, licărind cu o lumină blândă. În tot acest timp, ea credea că ajungea *jos* în căutarea puterii, însă aceasta era mai mult o călătorie *în*. Nu o dorinţă, ci o comandă. Ea *avea* să se schimbe – fiindcă exista o creatură care cutreiera prin acele ţinuturi şi care merita să-şi primească răsplata. Cu un mârâit tăcut, ea se lovi pe sine prin acel văl, şi pe măsură ce se transforma, durerea o izbea în fiecare centimetru şi în fiecare por.

Un zâmbet provocator şi Rowan *se mişcă*, atât de iute, încât ei îi fu greu să-l urmărească atunci când el apăru în cealaltă parte a ei şi o trase iar de coadă. Când ea se răsuci, el deja dispăruse şi... Când el o ciupi în lateral, ea scânci.

– *Încetează...*

Acum, el stătea în faţa ei, cu o invitaţie sălbatică în ochi. Ea studiase felul în care el se mişca, trucurile şi tehnicile, felul în care presupunea el că va reacţiona. Aşa că atunci când Celaena îşi încrucişă braţele, prefăcându-se că-i sare ţandăra, după cum presupunea el, ea aşteptă. Aşteptă şi apoi...

El apăru pe neaşteptate în stânga pentru a o ciupi sau a o împunge sau a o lovi, iar ea se roti, lovindu-l peste braţ cu cotul, şi îi trase o scatoalcă peste cap cu mâna cealaltă. El încremeni şi clipi de câteva ori. Ea îi zâmbi cu superioritate.

Rown îşi dezveli dinţii într-un rânjet fatal, care te îngheţa.

– O, acum ai face bine s-o iei la sănătoasa!

Când el se năpusti, ea țâșni printre copaci.

*

În primele câteva minute, ea bănui că Rowan o lăsase pe ea în față căci, deși ea se mișca mai repede, reușea cu greu să-și potrivească suficient trupul schimbat pentru a sări peste pietre și copaci căzuți. El spusese că se îndreptau spre sud-vest, și într-acolo mergea și ea, ferindu-se printre trunchiuri, furia domolindu-și clocotul, transformându-se în cu totul altceva.

Rowan era o dâră argintie și albă alături și în spatele ei și, de fiecare dată când el ajungea prea aproape, ea o lua în partea cealaltă, ascultându-și simțurile care îi spuneau unde se găseau copacii, fără să-i vadă – mirosul de stejar, de mușchi și de lucruri vii, răcoarea cetii trecând printre ei asemenea unei cărări pe care ea o urma.

Ajunseră pe un platou, terenul fiind ușor sub ghetele ei. Mai iute – ea voia să vadă dacă putea să meargă *mai iute*, dacă putea să întreacă și vântul.

Rowan apăru în stânga ei, iar ea își încordă brațele, picioarele, savurând aerul proaspăt din plămâni – lin și calm, gata să vadă ce avea să facă mai departe. Mai mult – acel trup voia *mai mult*.

Ea voia mai mult.

Atunci merse mai iute decât o făcuse vreodată în viața ei, copacii – o imagine neclară, trupul ei nemuritor cântând în timp ce ea lăsa cadența să se instaleze. Puternicii ei plămâni se umplură cu aerul cețos și cu mirosul și gustul lumii, lăsându-se condusă doar de instinct și de reflexe, care îi spuneau că putea să meargă și mai repede de atât, picioarele înghițind pământul pas cu pas.

Zeilor! *O, zeilor!*

Ar fi putut să zboare, ar fi putut să plutească grație creșterii bruște a extazului din sângele ei, libertatea pură fiind garantată de minunea creației care era trupul ei.

Rowan se ivi brusc lângă ea din dreapta, însă ea se feri de un copac cu atâta ușurință, încât scoase un strigăt de bucurie, apoi se aruncă între două ramuri care atârnau, nimic mai mult decât niște obstacole pe care le sări cu o îndemânare de felină.

El apăru din nou lângă ea, acompaniindu-și săritura cu un clănțănit al dinților, dar ea se roti și sări peste o stâncă, lăsând mișcările pe care și le perfecționase în calitate de asasin să se amestece cu instinctele trupului de Fae.

Ar fi putut să moară din plăcerea pentru acea viteză, pentru acea siguranță din oasele ei. Cum de-i fusese teamă de acest trup atât de mult timp? Până și sufletul și-l simțea mai ușor, de parcă fusese ferecat și îngropat și abia acum începea să se scuture pentru a se elibera. Nu era bucurie, ci o frântură din ceea ce ea fusese înainte de perioada de jale care o spulberase cu totul.

Rowan alerga alături de ea, însă nu făcea nicio mișcare pentru a o prinde. Nu, Rowan se... juca.

El îi aruncă o privire, respirând greoi, dar egal. Și se prea poate să fi fost de vină soarele care se strecura printre coroanele copacilor, dar ea ar fi putut să jure că îi văzuse ochii luminându-i-se de aceeași satisfacție sălbatică. Ar fi putut să jure că el zâmbea.

*

Erau cei mai rapid treizeci de kilometri parcurși în viața ei. E drept că, ultimii opt fuseseră parcurși mai încet și, cam pe când Rowan hotărîse ca ei să se oprească, amândoi gâfâiau. Numai atunci, în timp ce se zgâiau unul la altul printre copaci, își dădu ea seama că harul magic nu izbucnise nici măcar o

dată în flăcări – nu încercase nici măcar o dată să pună stăpânire sau să izbucnească. Simţea cum aştepta înlăuntrul ei, cald, dar calm. Dormitând.

Îşi şterse fruntea, faţa şi gâtul de transpiraţie. Cu toate că gâfâia, încă ar mai fi putut alerga mult şi bine. Zeilor, dacă ar fi fost atât de iute în noaptea în care Nehemia...

N-ar fi fost nicio diferenţă. Nehemia orchestrase toţi paşii în propria-i distrugere şi ar fi găsit o altă modalitate de a o duce la capăt. Iar ea o făcuse numai pentru că Celaena refuzase să o ajute – refuzase să acţioneze. N-ar fi schimbat nimic dacă ar fi avut acest minunat trup de Fae.

Clipi, dându-şi seama că se zgâia la Rowan şi că indiferent ce satisfacţie zărise ea pe chipul lui, aceasta se transformase în gheaţă. Îi aruncă ceva – cămaşa pe care o cărase cu el.

– Schimbă-te.

El se întoarse şi se dezbrăcă de cămaşă. Spatele lui era la fel de ars de soare şi de plin de cicatrice ca tot restul trupului, însă vederea acelor urme n-o făcu să vrea să-i arate cât de distrus arăta spatele ei, aşa că se ascunse printre copaci până ce fu sigură că el n-o putea vedea şi îşi schimbă cămaşa. Când se întoarse la locul în care deşertase raniţa, el îi aruncă o ploscă plină cu apă, pe care ea o înghiţi lacom. Avea gust de... Simţea gustul fiecărui strat de minerale din apă şi mucegaiul recipientului.

Cam pe când intrau în orăşelul cu acoperişuri roşii, Celaena îşi recăpătase suflul.

Aflară repede că era aproape imposibil să facă pe cineva să vorbească, mai ales în faţa a doi vizitatori Fae. Celaena se gândi dacă să revină la forma ei umană, dar cu accentul şi cu dispoziţia ei mereu schimbătoare în mai rău, era destul de sigură că o femeie din Adarlan n-ar fi fost mai bine primită decât o Fae. Obloanele de la ferestre erau trase când treceau ei, probabil din pricina lui Rowan, care arăta ca moartea

întruchipată. Însă era surprinzător de calm cu târgoveţii de care se apropiau. Nu-şi ridică vocea, nu mârâi, nu ameninţă. Nu zâmbea, dar, pentru Rowan, era categoric vesel.

Totuşi, cu asta nu ajungeau nicăieri. Nu, nu auziseră de niciun semi-Fae care să fi dispărut şi nici de alte cadavre. Nu, nici vitele nu dispăreau, cu toate că exista un hoţ de păsări la câteva orăşele depărtare. Nu, erau în perfectă siguranţă şi protejaţi în Wendlyn şi nici nu îi bucura faptul că Fae şi semi-Fae îşi vârau nasul în treburile lor.

Celaena renunţase la a flirta cu un băiat de la grajdurile hanului, cu faţa ciupită de vărsat de vânt, care tocmai se uitase prosteşte la urechile şi la caninii ei, de parcă ea ar fi putut să-l mănânce de viu într-o clipă.

Porni pe strada principală plăcută, flămândă, obosită şi enervată că, într-adevăr, aveau nevoie de saltelele de dormit, fiindcă hangiul îi informase că n-avea locuri libere. Rowan venea în urma ei, norii de furtună din ochii lui spunând destule despre modul cum se derulase conversaţia sa cu fata de la bar.

– Aş fi putut crede că e vorba despre o creatură pe jumătate sălbatică, dacă cel puţin unii dintre ei ar fi ştiut că aceşti oameni au dispărut, gândi ea cu voce tare. Însă de ce ai alege numai oameni care n-ar fi daţi dispăruţi sau nu ar conta dacă lipsesc? Trebuie să fie destul de conştient pentru a şti pe cine să ochească. Semi-Fae trebuie să fie un mesaj – însă care? Să stea la distanţă? Atunci, de ce să lase cadavrele?

Trăgându-se de capătul cosiţei, ea se opri în faţa vitrinei unui croitor. Rochii simple, bine croite, erau etalate, nu la fel de elegante şi complicate ca modelele din Rifthold.

Ea observă ochii larg deschişi ai palidei vânzătoare cu o secundă înainte ca femeia să tragă perdelele. Prea bine, în cazul ăsta.

Rowan pufni, iar Celaena se întoarse spre el.

– Tu ești obișnuit cu asta, cred.

– O mulțime de Fae care se aventurează în ținuturile muritorilor și-au câștigat reputația de... a lua ceea ce vor. Treaba asta a rămas scăpată de sub control mult prea mulți ani, dar, cu toate că legile noastre sunt mai stricte acum, frica rămâne.

O critică la adresa lui Maeve?

– Cine aplică legile?

Un zâmbet întunecat.

– Eu. Când nu sunt plecat în campanii, mătușa mea mă pune să-i vânez pe tâlhari.

– Și să-i omori?

Zâmbetul persistă.

– Dacă situația o cere. Sau pur și simplu îi salt și-i duc înapoi în Doranelle și o las pe Maeve să hotărască ce să facă cu ei.

– Cred că aș prefera moartea în mâinile tale decât în cele ale lui Maeve.

– Ăsta s-ar putea să fie cel mai înțelept lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

– Semi-Fae mi-au zis că ai prieteni alți cinci războinici. Și ei vânează cu tine? Cât de des îi vezi?

– Îi văd ori de câte ori situația o cere. Maeve îi pune să o slujească după cum i se pare ei potrivit, așa cum procedează și cu mine.

Toate cuvintele erau scurtate.

– E o onoare să fii un războinic care slujește în cercul ei de încredere.

Celaena n-ar fi sugerat altceva, dar se întreba de ce el simțea nevoia să adauge asta.

În jurul lor, pe stradă, era pustiu; până și cărucioarele cu mâncare fuseseră abandonate. Ea inspiră adânc, adulmecând și... era ciocolată?

– Ai luat bani cu tine?

O ridicare şovăitoare din sprânceană.

– Da. Totuşi, ei nu-ţi vor accepta mita.

– Bine. În cazul ăsta, rămâne mai mult pentru mine.

Arătă spre plăcuţa drăguţă care se legăna în vânt. *Cofetărie.*

– Dacă nu-i putem câştiga cu farmecul nostru, am putea la fel de bine să-i câştigăm cu banii noştri.

– Tu chiar nu ai auzit ceea ce tocmai...

Însă ea ajunsese deja la prăvălie, care mirosea divin şi era plină cu bomboane de ciocolată şi drajeuri şi, *o, zeilor*, trufe cu alune. Deşi cofetăreasa se albi când cei doi intrară în prăvălie, Celaena îi oferi femeii cel mai frumos zâmbet al ei.

Numai peste cadavrul ei i-ar fi lăsat pe oamenii aceia să scape nepedepsiţi pentru că i-au închis perdelele în nas – sau să-i lase să creadă că ea era acolo pentru a-i jefui. Nehemia nu le permisese niciodată făloşilor idioţi bigoţi din Rifthold să-i închidă în nas vreo prăvălie, ospătărie sau gospodărie.

Iar ea avea senzaţia că prietena ei ar fi fost, probabil, mândră de felul în care mergea din prăvălie în prăvălie în acea după-amiază, cu fruntea sus şi fermecându-i la culme pe acei târgoveţi.

*

Odată ce se răspândi vorba că doi străini Fae îşi cheltuiau arginţii pe bomboane din ciocolată, apoi pe câteva cărţi, apoi pe nişte pâine proaspătă şi carne, străzile se umplură iar. Vânzătorii care cărau de toate, de la mere şi condimente până la ceasuri de buzunar, fură brusc nerăbdători să sporovăiască, atâta timp cât vindeau ceva. Când Celaena îşi făcu apariţia în localul ghildei mesagerilor pentru a trimite o scrisoare, reuşi să-i întrebe pe câţiva novici dacă fuseseră angajaţi de cineva important. Nu fuseseră, dar totuşi ea le dădu un bacşiş frumuşel.

Rowan căra ascultător toate pachetele și cutiile pe care Celaena le cumpărase, în afară de bomboanele de ciocolată, pe care ea le mâncă una după alta în timp ce mergeau. Când îi oferi și lui una, el pretinse că nu mânca dulciuri. *Niciodată.* Nu era o surpriză.

Târgoveții sfârșiră prin a nu ști nimic, ceea ce ea bănui că era bine, deoarece însemna că ei nu minţiseră, însă negustorul de crabi spuse că el găsise recent niște cuțite aruncate – mici, tăioase ca briciul – în plasele sale. Le aruncase înapoi în mare ca ofrande pentru Zeul Mării. Creatura îi secătuise pe acei oameni, nu îi tăiase, așa că era mai probabil ca soldații din Wendlyn să-și fi pierdut vreun cufăr de cuțite în timpul vreunei furtuni.

La apusul soarelui, hangiul se apropie de ei și le spuse de un apartament eliberat brusc. Cel mai bun apartament din oraș, pretinse el, însă Celaena începu să se întrebe dacă nu atrăgeau asupra lor vreo atenție greșită, iar ea nu era neapărat într-o dispoziție în care să-l vadă pe Rowan scoțându-i mațele unui așa-zis hoț. Așa că îl refuză politicos și porniră pe stradă, lumina devenind groasă și aurie atunci când ei intrară în pădure încă o dată.

Nu fusese o zi rea, își dădu ea seama, în timp ce aluneca în somn sub coronamentul copacilor. Nu fusese rea deloc.

*

Mama ei îi spusese Inimă-de-Foc.

Însă pentru Curtea ei, pentru popor, ea avea să fie, într-o bună zi, regină. Pentru ei, ea era moștenitoarea a două neamuri puternice și a unei puteri fantastice, care avea să-i țină în siguranță și să le ducă regatul pe culmi și mai înalte. O putere care era un har – sau o armă.

Acest lucru constituise o controversă aproape constantă în primii ei opt ani de viață. Pe măsură ce se maturiza și devenea

evident că, în timp ce moştenise cea mai mare parte din înfăţişarea mamei ei, primise şi temperamentul nestatornic şi sălbăticia tatălui ei, întrebările precaute puse de conducătorii regatelor îndepărtate deveniseră mai frecvente.

Şi, într-o astfel de zi, ea ştiu că toată lumea avea să afle despre eveniment, fie ce-o fi.

Ar fi trebuit să doarmă, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte din mătase, preferata ei, iar părinţii numai ce o înveliseră cu doar câteva minute înainte. Cu toate că ei îi spuseseră că nu era aşa, ea ştia că erau epuizaţi şi frustraţi. Văzuse cum se purta Curtea şi cum unchiul ei pusese, blând, o mână pe umărul tatălui ei şi îi spusese s-o ducă la culcare.

Însă nu putea să doarmă, nu şi atunci când uşa era întredeschisă, iar ea îşi auzea părinţii din dormitorul lor, aflat în apartamentul pe care îl împărţeau la etajele superioare ale castelului. Ei credeau că vorbesc încet, dar ea asculta în întuneric cu urechile unui nemuritor.

– Evalin, nu ştiu ce te aştepţi să fac eu, spuse tatăl ei.

Aproape că îl auzea făcând paşi încolo şi încoace în faţa patului imens în care se născuse ea.

– Ce s-a făcut, rămâne făcut.

– Spune-le că a fost o exagerare, spune-le că bibliotecarii au făcut din ţânţar armăsar, sâsâi mama ei. Stârneşte un zvon potrivit căruia altcineva a făcut-o, încercând să dea vina pe ea...

– Toate acestea din pricina lui Maeve?

– Din pricină că va fi vânată, Rhoe. Toată viaţa ei, Maeve şi alţii o vor vâna pentru această putere...

– Iar tu crezi că dacă îi laşi pe ticăloşii ăia mici să o izgonească din bibliotecă acest lucru nu se întâmpla? Spune-mi: de ce îi place fiicei noastre să citească atât de mult?

– Nu are nicio legătură cu asta.

– Spune-mi!

Când mama ei nu răspunse, tatăl ei gemu.

– Are opt ani – și mi-a spus că cei mai dragi prieteni ai ei sunt personajele din cărți.

– Îl are pe Aedion.

– Îl are pe Aerdion fiindcă este singurul copil din castel care nu este îngrozit de ea – care nu a fost ținut la distanță după ce am fost neglijenți cu antrenamentul ei. Are nevoie de antrenament, Ev – de antrenament și de prieteni. Dacă nu are nici una, nici alta, atunci se va transforma în ceea ce le provoacă lor teamă.

Tăcere, și apoi... un pufnet lângă patul ei.

– Nu sunt un copil, sâsâi Aedion din scaunul în care ședea, cu brațele încrucișate.

Se strecurase înăuntru după ce părinții ei plecaseră – pentru a vorbi încet cu ea, așa cum o făceau adesea atunci când ea era supărată.

– Și nu înțeleg de ce e un lucru rău dacă sunt singurul tău prieten.

– Taci, sâsâi ea drept răspuns.

Cu toate că Aedion nu se putea transforma, sângele lui mixt îi permitea să audă cu o amplitudine și o acurateță nenaturale, chiar mai bine decât ea. Și, deși avea doar cinci ani, el era singurul ei prieten. Ea își iubea curtea, da – îi iubea pe adulții care o răsfățau și o alintau, însă cei câțiva copii care locuiau la castel se țineau la distanță, în pofida îndemnurilor părinților lor. Asemenea câinilor, se gândise ea câteodată. Ceilalți îi simțeau natura deosebită.

– Are nevoie de prieteni de vârsta ei, continuă tatăl ei. Poate că ar trebui să o trimitem la școală. Cal și Marion au discutat să o trimită pe Elide anul viitor...

– Fără școli. Și, cu siguranță, nu la acea așa-zisă școală de magie, când este atât de aproape de graniță și nu știm ce plănuiește Adarlanul.

Aedion expiră, cu picioarele sprijinite de saltea. Chipul lui ars de soare era înclinat către uşa întredeschisă, cu părul lui auriu strălucind uşor, iar între sprâncene avea un rid. Niciunuia nu-i pica bine să fie despărţiţi, şi ultima dată când unul dintre băieţii de la castel îl tachinase pentru asta, Aedion petrecuse o lună curăţând balegă de cal cu lopata pentru că îl bătuse măr pe băiat.

Tatăl ei oftă.

– Ev, nu mă omorî pentru asta, dar... tu nu uşurezi lucrurile. Nici pentru noi, nici pentru ea.

Mama ei tăcea, iar ea auzi un foşnet de veşminte, şi înainte ca părinţii ei să înceapă să vorbească mult prea încet chiar şi pentru urechile ei de Fae, mai auzi un murmur de:

– Ştiu, ştiu.

Aedion mârâi din nou, ochii săi – ochii lor de aceeaşi culoare – strălucind în întuneric.

– Nu pricep pentru ce e toată agitaţia asta. Şi ce dacă ai dat foc la câteva cărţi? Bibliotecarii ăia o meritau. Când vom fi mai mari, poate că o vom arde împreună din temelii.

Ea ştia că el vorbea serios. Ar fi făcut scrum biblioteca, oraşul sau lumea întreagă dacă ea l-ar fi rugat. Aşa era legătura lor, marcată cu sânge şi miros şi încă ceva ce ea nu putea numi. O legătură la fel de strânsă ca aceea stabilită între ea şi părinţii ei. Chiar mai strânsă, în multe feluri.

Ea nu-i răspunse, nu fiindcă nu ar fi avut niciun răspuns, ci fiindcă uşa scârţâi, şi înainte ca Aedion să se ascundă, dormitorul ei fu inundat de lumina ce venea din vestibul.

Mama ei îşi încrucişă braţele la piept. În schimb, tatăl ei scoase un hohot de râs, cu părul său şaten luminat de torţa din vestibul, cu chipul în umbră.

– Tipic, spuse el, făcând un pas într-o parte pentru a-i face loc lui Aedion să iasă. Tu nu trebuie să te trezeşti în zori pentru a te antrena cu Quinn? Azi-dimineaţă ai întârziat cinci minute.

Două zile la rând de întârziere îți vor aduce o săptămână de corvoadă la grajduri. Din nou.

Într-o clipită, Aedion fu în picioare și dispăru. Rămasă singură cu părinții ei, și-ar fi dorit să se poată preface că doarme, însă ea zise:

– Nu vreau să mă duc la școală.

Tatăl ei veni lângă pat, din cap până în picioare războinicul la care Aedion visa, vrând să fie asemenea lui. Un prinț-războinic, așa auzea poporul spunându-i – care într-o bună zi avea să fie un rege puternic. Uneori, ea socotea că tatăl ei nu avea niciun interes să fie rege, mai ales în zilele în care o lua pe munții Staghorn și o lăsa să se plimbe prin Oakwald în căutarea Lordului Pădurii. Nu părea nicicând mai fericit ca atunci și întotdeauna părea puțin trist să se întoarcă în Orynth.

– Nu te duci la școală, îi spuse el, privind peste umerii lui lați la mama ei, care rămăsese în pragul ușii, cu fața încă ascunsă de întuneric. Dar tu înțelegi de ce bibliotecarii au acționat așa cum au făcut-o azi?

Sigur că înțelegea. Se simțise cumplit pentru că dăduse foc acelor cărți. Fusese un accident și știa că tatăl ei o credea. Dădu afirmativ din cap și spuse:

– Îmi pare rău.

– Nu are de ce *să-ți pară rău, zise tatăl ei, cu un mormăit în glas.*

– Mi-aș dori să fiu ca toți ceilalți, spuse ea.

Mama ei rămase tăcută și nemișcată, dar tatăl ei o prinse de mână.

– Știu, scumpo. Dar chiar și dacă nu ai fi fost înzestrată, tot fiica noastră ai fi rămas – ai fi tot o Galathynius, și, într-o bună zi, vei fi regina lor.

– Nu vreau să fiu regină.

Tatăl ei oftă. Asta *era o discuție pe care o mai purtaseră și altădată. El o mângâie pe păr.*

– Știu, spuse el iar. Culcă-te acum – vom vorbi despre asta mâine-dimineață.

Și totuși, n-aveau să o facă. Ea știa că n-aveau să o facă, deoarece știa că nu avea cum să scape de soarta ei, chiar dacă uneori se ruga zeilor să poată. Cu toate acestea, se întinse iar în pat, lăsându-l să o sărute pe cap și să-i murmure noapte bună.

Mama ei continuă să nu spună nimic, însă când tatăl ei ieși, Evalin rămase acolo, privind-o mult timp. Exact când ațipea, ar fi putut să jure că pe chipul palid al mamei străluceau lacrimi.

*

Celaena se trezi brusc, de-abia putând să se miște. Probabil din pricina mirosului – mirosul acelui afurisit de cadavru de ieri, care îi declanșase visul. Era o agonie să vadă chipurile părinților, să-l vadă pe Aedion. Clipi, concentrându-se asupra respirației, până ce nu mai era în acea frumoasă încăpere, ca o cutie de bijuterii, până ce mirosul de pin și de zăpadă adus de vântul din nord se evaporă și putu să vadă ceața dimineții strecurându-se prin frunzișul copacilor. Ridică o mână pentru a-și examina cicatricea lungă din palmă.

– Vrei micul dejun? o întrebă Rowan, ghemuit deasupra unor bușteni neaprinși – primul foc pe care îl văzuse făcut de el.

Ea dădu afirmativ din cap, apoi se frecă la ochi cu podul palmelor.

– Atunci, aprinde focul, îi ceru el.

– Cred că glumești.

El nu catadicsi să-i răspundă. Mârâind, ea se roti pe saltea până ce ajunse cu picioarele încrucișate, cu fața spre bușteni. Ridică o mână spre lemne.

– Nu e nevoie să ţinteşti. Mintea ta poate direcţiona flăcările foarte bine.

– Poate că îmi place să mă dau în spectacol.

El îi aruncă o privire pe care ea o interpretă drept *Aprinde focul. Acum.*

Se frecă iar la ochi şi se concentră asupra buştenilor.

– Uşor, zise Rowan, iar când lemnul începu să fumege, ea se întrebă dacă în vocea lui era aprobare. Un cuţit, nu uita. Tu îl controlezi.

Un cuţit, care trăia o bucăţică de magie. Ea putea stăpâni asta. Să aprindă un singur foc.

În numele zeilor, se simţea din nou greoaie. Acel vis stupid – amintirea, orice o fi fost. Ziua se anunţa una grea.

Înlăuntrul ei se căscă o groapă, harul magic izbucnind înainte ca ea să poată striga un avertisment.

Dădu foc întregii zone înconjurătoare.

Când fumul şi flăcările se împrăştiară mulţumită vântului lui Rowan, el se mulţumi doar să ofteze.

– Cel puţin nu te-ai panicat şi nu te-ai transformat înapoi în forma ta umană.

Ea se gândi că era un compliment. Simţise magia ca pe o uşurare – un pumn dat. Presiunea de sub pielea ei se diminuase.

Astfel că Celaena doar dădu din cap, însă se părea că transformarea avea să fie cea mai mică dintre problemele ei.

CAPITOLUL 29

Fusese doar un sărut, își spunea Sorscha în sinea ei, în fiecare zi după întâmplare. Un sărut rapid, fără respirație, care făcuse lumea să se învârtă. Fierul din melasă funcționase, cu toate că îl necăjise pe Dorian suficient cât să înceapă să se joace cu dozajul... și să caute căi de a-l masca. Dacă era prins ingerând pulberi la orice oră din zi, avea să dea naștere la întrebări.

Așa că deveni un tonic contraceptiv zilnic. Nimeni n-avea să arate nici cel mai mic semn de surpriză față de asta – nu cu reputația sa. Când ajunse la ușa lui Dorian de la apartamentul din turn, cu doza zilnică în mână, Sorscha încă se liniștea cu gândul că acel sărut nu însemnase nimic mai mult decât un mulțumesc.

Bătu la ușă, iar prințul o invită să intre. Cățeaua asasinei era culcată pe patul lui, iar prințul era lungit pe canapeaua sa uzată. Se ridică totuși în capul oaselor și îi zâmbi în felul acela special al său.

– Cred că am găsit o combinație mai bună, menta s-ar putea să vă priască mai mult decât salvia, zise ea, întinzându-i sticla cu lichid roșiatic.

El veni spre ea, însă era ceva în mersul lui – un gen de mers ca după pradă – care o făcu să se îndrepte de spate. Mai ales că el lăsă sticla jos și o privi lung, lung și profund.

– Ce este? întrebă ea în șoaptă, făcând un pas înapoi.

El o apucă de mână – nu destul de tare pentru a o durea, dar suficient cât să-i împiedice retragerea.

– Ai înțeles ce riscuri sunt și, totuși, continui să mă ajuți, spuse el. De ce?

– Așa este corect.

– Legea tatălui meu spune altceva.

Ea se înroși.

– Nu știu ce vreți să spun.

Mâinile lui erau reci atunci când o mângâie pe obraji, bătăturile zgâriind-o ușor.

– Vreau doar să-ți mulțumesc, murmură el, aplecându-se, pentru că vii să mă vezi și pentru că nu fugi.

– Eu...

Ea ardea din interior înspre afară și se trase înapoi, destul de tare încât el să-i dea drumul.

Amithy avea dreptate, chiar dacă era răutăcioasă. Existau o mulțime de femei frumoase acolo și orice depășea limita flirtului avea să se termine prost. El era prințul moștenitor, iar ea era un nimeni. Făcu un gest spre pocal.

– Dacă nu e prea mare deranjul, Înălțimea Voastră – el se crispă la auzul titlului –, trimiteți vorbă despre cum funcționează licoarea.

Ea nu îndrăzni să-și ia rămas-bun sau să spună adio sau altceva ce ar fi ținut-o în acea încăpere vreun moment în plus, iar el nu încercă să o oprească atunci când ieși și închise ușa în urma ei.

Ea se rezemă de peretele de piatră al palierului îngust, cu o mână la inima care îi bubuia. Era cel mai isteț lucru pe care îl putea face, cel mai corect. Supraviețuise atâta timp și avea să supraviețuiască pe drumul aflat înaintea ei, numai dacă ar fi continuat să rămână neobservată, de încredere, tăcută.

Însă nu voia să fie neobservată – nu pentru el, nu pe vecie.

El o făcea să vrea să râdă şi să cânte şi să zguduie lumea cu vocea ei.

Uşa se deschise şi îl descoperi pe el stând în pragul uşii, solemn şi precaut.

Poate că nu putea să existe niciun viitor, nicio speranţă pentru ceva mai mult, dar privindu-l cum stătea acolo, în acel moment, ea voi să fie egoistă şi proastă şi sălbatică.

Mâine se putea duce totul naibii, dar ea trebuia să ştie cum era, să aparţină cuiva, să fie dorită şi preţuită pentru puţin timp.

El nu se mişcă, nu făcu decât să o privească lung – văzând-o pe ea exact aşa cum îl vedea ea – în timp ce-l apucă de poalele tunicii, îi trase faţa către a ei şi îl sărută cu sălbăticie.

*

Chaol de-abia reuşise să se concentreze în ultimele zile din pricina întrunirii pe care urma să o aibă peste câteva momente. Durase mai mult decât anticipase ca Ren şi Murtaugh să fie gata, în cele din urmă, să se întâlnească cu el – prima lor întâlnire după acea noapte din mahala. Chaol trebuia să aştepte următoarea noapte liberă, Aedion trebuia să găsească o locaţie sigură, şi apoi ei trebuiau să se coordoneze cu cei doi lorzi din Terrasen. El şi generalul plecară separat din castel, iar Chaol se urâse atunci când îşi minţise oamenii cu privire la locul unde mergea – detestase faptul că ei îi uraseră distracţie plăcută, detestase faptul că ei aveau încredere în el, bărbatul care se întâlnea cu duşmanii lor de moarte.

Chaol alungă acele gânduri pe măsură ce se apropia de aleea slab luminată aflată la câteva străzi distanţă de pensiunea veche unde trebuiau să se întâlnească. Pe sub mantia cu glugă groasă purta mai multe arme decât de obicei. Fiecare inspiraţie i se părea insuficientă. Un fluierat pe două note răsună pe alee,

iar el îl imită. Aedion trecu prin pâcla joasă care venea dinspre Avery, cu fața ascunsă sub gluga mantiei sale.

Nu purta spada din Orynth. În schimb, avea asupra sa numeroase săbii și cuțite de luptă – un bărbat capabil să intre în iad și să iasă rânjind.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Chaol în șoaptă.

În mahala era liniște în acea seară – prea multă liniște, după părerea sa. Îmbrăcat așa cum era, puțini ar fi îndrăznit să se apropie de el, dar mersul pe străzile reprobabile și întunecate fusese un chin. Era atâta sărăcie și deznădejde – și disperare. Asta îi făcea pe oameni periculoși, dispuși să riște totul pentru a mai șterge din calendar o zi de trai.

Aedion se rezemă de un zid dărăpănat din cărămidă.

– Să nu te apuce năbădăile. Ajung aici curând.

– Am așteptat destul aceste informații.

– Și ce grabă ai? întrebă tărăgănat Aedion, scrutând aleea.

– Peste câteva săptămâni părăsesc Riftholdul pentru a mă întoarce în Anielle.

Aedion nu-l privea direct, dar simțea cum generalul se zgâia la el de sub gluga lui neagră.

– Descurcă-te – spune-le că ești ocupat.

– Am făcut o promisiune, zise Chaol. Deja am reușit să mă târguiesc cerșind ceva mai mult timp, însă vreau să fi... făcut ceva pentru prinț, înainte de a pleca.

Atunci, generalul se întoarse spre el.

– Am auzit că te-ai înstrăinat de tatăl tău; de ce această schimbare bruscă?

I-ar fi fost mai ușor să mintă, dar Chaol zise:

– Tatăl meu este un om puternic – are trecere în fața multor persoane influente de la Curte și face parte din consiliul regelui.

Aedion lăsă să-i scape un hohot jos de râs.

– Ne-am certat de câteva ori, fără a ceda niciunul în timpul unor consilii de război.

Chaol ar fi plătit bani buni să vadă asta, dar, când rosti următoarele cuvinte, nu zâmbea.

– A fost singura cale de-a o trimite în Wendlyn.

Îi explică rapid târgul pe care îl făcuse și, când termină, Aedion dădu drumul unei respirații lungi.

– La naiba, zise generalul, apoi clătină din cap. N-am crezut că onoare ca asta mai există încă în Adarlan.

Bănui că era un compliment – și încă unul înalt, din partea lui Aedion.

– Și, cum e cu tatăl tău? îl întrebă Chaol pe Aedion, fie și numai pentru a schimba subiectul, îndepărtându-l de golul din pieptul lui. Știu că mama ta e rudă cu... cu ea, dar ascendența din partea tatălui tău?

– Mama mea nu a recunoscut niciodată cine a fost tatăl meu, nici chiar atunci când era pe patul de moarte, zise Aedion pe un ton plat. Nu știu dacă a fost din cauza rușinii sau pentru că nu-și putea aminti, ori pentru a mă proteja cumva. Odată adus aici, nu prea mi-a mai păsat. Dar decât cu un tată ca al tău, prefer mai degrabă să n-am deloc.

Chaol chicoti și poate că i-ar mai fi pus încă o întrebare dacă nu s-ar fi auzit un zgomot de cizme frecate pe piatră la celălalt capăt al aleii, urmat de o respirație sacadată.

Cu mare iuțeală, Aedion palmă două cuțite de luptă, iar Chaol își scoase spada – o lamă neinteresantă, banală, pe care o furase de la bărăci – în timp ce un bărbat apăru împleticindu-se în raza lor vizuală.

Ținea un braț pe abdomen, cu celălalt sprijinindu-se de zidul din cărămidă al clădirii abandonate. Aedion se mișcă imediat, vârând din nou cuțitele în teacă. Chaol nu se apropie de tânărul bărbat până ce nu-l auzi întrebând:

– Ren?

La lumina lunii, sângele de pe tunica lui Ren era o pată strălucitoare, întinsă.

– Unde este Murtaugh? vru Aedion să știe, petrecându-și un braț pe după umerii lui Ren.

– În siguranță.

Ren gemu, cu fața de o paloare cadaverică. Chaol scrută ambele capete ale aleii.

– Am fost... urmăriți. Așa că am încercat să scăpăm de ei.

Mai mult auzi, decât văzu tresărirea lu Ren.

– M-au încolțit.

– Câți? întrebă Aedion blând, deși Chaol aproape că simțea violența dând în clocot înlăuntrul generalului.

– Opt, răspunse Ren, și sâsâi de durere. Am ucis doi, apoi am scăpat. Mă urmăresc.

Mai rămăseseră șase. Dacă nu erau răniți, probabil că erau foarte aproape. Chaol examină pietrele din spatele lui Ren. Rana din abdomen nu putea fi adâncă, dacă reușise să împiedice sângele să lase dâră în urma sa. Dar tot trebuie că era periculoasă – chiar fatală, dacă ar fi străpuns unde trebuie.

Aedion deveni rigid, ascultând ceva ce Chaol nu putea auzi. În tăcere, cu blândețe, îl trecu pe Ren în brațele lui Chaol.

– La trei pași de aici se află niște butoaie, zise generalul cu un calm mortal în timp ce se întorcea cu fața spre intrarea pe alee. Ascundeți-vă în spatele lor și țineți-vă gurile închise.

Asta fu tot ceea ce-i trebui lui Chaol să audă pentru a-l sălta pe Ren și a-l duce în spatele butoaielor, lăsându-l apoi pe pământ. Ren își înăbuși un geamăt de durere. Printre două butoaie era o crăpătură prin care Chaol putea să vadă aleea și pe cei șase oameni care veneau, unul lângă celălalt. Nu vedea decât că erau îmbrăcați cu niște tunici negre și mantii.

Bărbaţii se opriră când îl văzură în faţa lor pe Aedion, cu gluga trasă pe cap. Generalul îşi scoase cuţitele de luptă şi spuse:

– Niciunul dintre voi nu va părăsi aleea asta viu.

*

Nu o făcură.

Chaol se minună de dibăcia lui Aedion – viteza, iuţeala şi deplina încredere care făceau să pară că urmărea un dans brutal, de neiertat.

Se termină înainte de a începe cu adevărat. Cei şase atacatori păreau să se descurce bine cu armele, dar împotriva unui bărbat căruia îi curgea prin vene sânge Fae erau inutile.

Nu era de mirare că Aedion se ridicase atât de rapid la rangul pe care îl deţinea. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat care să lupte aşa. Numai... numai Celaena fusese pe aproape. Nu-şi dădea seama care dintre ei avea să învingă dacă s-ar fi luptat vreodată unul cu altul, însă laolaltă... Lui Chaol îi îngheţă inima gândindu-se la asta. Şase bărbaţi morţi în decurs de câteva momente – şase.

Revenind la Chaol, Aedion nu zâmbea şi lăsă să-i cadă un petic de material textil pe pământ, în faţa lor. Chiar şi Ren, gemând printre dinţii încleştaţi, îl privi.

Era un material greu, negru – cu blazon brodat cu fir negru, aproape invizibil, cu excepţia sclipirii în lumina lunii – era un balaur. Sigiliul regal.

– Nu-i cunosc pe bărbaţii ăştia, zise Chaol, mai mult pentru sine decât pentru a-şi apăra nevinovăţia. N-am văzut niciodată uniforma asta.

– După cum sună, spuse Aedion, furia continuând să-i clocotească în glas în timp ce ridică privirea în direcţia zgomotelor, pe care Chaol nu le putea auzi cu urechile lui omeneşti,

mai sunt şi alţii şi scotocesc din cocioabă în cocioabă în căutarea lui Ren. Avem nevoie de un loc în care să ne ascundem.

Ren rămase conştient suficient cât să spună:

– Știu eu unul.

CAPITOLUL 30

Până să ajungă acolo, Chaol îşi ţinu respiraţia, susţinându-l între ei pe semiconştientul Ren, toţi trei legănându-se şi clătinându-se, părând, pentru toată lumea, trei beţivi ieşiţi pentru o seară de băute în mahala. Străzile încă mişunau de lume, în pofida orei, şi o femeie pe care o depăşiră se aplecă şi îl apucă pe Aedion de tunică, scuipând un legato de vorbe erotice. Generalul însă folosi o mână uşoară pentru a o desprinde de el şi îi zise:

– Nu plătesc pentru ceva ce pot căpăta gratis.

Cumva, lăsa senzaţia unei minciuni, de vreme ce Chaol nu-l văzuse şi nici nu auzise ca Aedion să fi împărţit patul cu vreo femeie în toate acele săptămâni. Dar poate faptul că aflase că Aelin era în viaţă îi schimbase priorităţile.

Ajunseră la stabilimentul unde se vindea opiu, al cărui nume li-l spusese Ren între scurtele reprize de leşin, exact în momentul în care strigătele soldaţilor care năvăleau în case, hanuri şi taverne reverbera din josul străzii. Chaol nu aşteptă să vadă cine erau şi se împinse în uşa din lemn ciobit. Duhoarea de trupuri nespălate, de resturi şi fum dulceag îi invadă nările lui Chaol. Până şi Aedion tuşi şi îi aruncă lui Ren, care zăcea aproape mort în braţele lor, o privire dezaprobatoare.

Madama între două vârste le ieşi în întâmpinare pentru a-i saluta, cu tunica ei lungă şi cu rochia fluturând într-un vânt fantomă, şi îi conduse pe culoarul lambrisat, călcând uşor pe

multicolorele covoare uzate. Ea începu să susure despre reducerile și ofertele speciale din acea seară, dar Chaol o privi o singură dată în ochii ei verzi, vicleni, și își dădu seama că se cunoștea cu Ren – era cineva care, probabil, își ridicase propriul ei imperiu acolo, în Rifthold.

Îi instală într-un alcov separat prin voaluri, înțesat cu perne uzate din mătase care puteau a fum dulceag și a sudoare și, după ce ridică întrebător din sprâncene spre Chaol, acesta îi înmână trei monede de aur. Tolănit pe perne între Aedion și Chaol, Ren gemu, însă înainte ca Chaol să apuce să rostească vreo vorbă, madama se întoarse cu o boccea în mână.

– Sunt alături, le zise, cu un accent plăcut și străin. Grăbiți-vă.

Le adusese o tunică. Aedion îl despuie rapid pe Ren, al cărui chip avea o paloare cadaverică, cu buzele lipsite de sânge. Generalul blestemă atunci când văzură rana – o despicătură în partea de jos a abdomenului.

– Dacă era puțin mai adâncă, i-ar fi atârnat afurisitele de mațe, zise el.

Luă o fâșie de pânză curată de la madamă și o înfășură în jurul abdomenului musculos al lordului. Acesta era deja plin de cicatrice. Dacă supraviețuia, probabil că aceasta nu avea să fie cea mai rea dintre ele.

Madama îngenunche în fața lui Chaol și deschise cutia pe care o avea în mâini. Acum, pe măsuța joasă din fața lor se găseau trei pipe.

– Trebuie să vă jucați rolul, le spuse ea în șoaptă, privind peste umăr prin voalul des și negru, fără îndoială calculând cât timp le mai rămăsese.

Chaol nici măcar nu încercă să obiecteze atunci când ea se folosi de ruj pentru a-i colora pielea din jurul ochilor și îi aplică niște pastă și pudră pentru a-i decolora fața, îi deschise câțiva nasturi de la tunică și îi ciufuli părul.

– Culcaţi-vă pe spate, lăsaţi-vă moi şi ţineţi pipa în mână. Fumaţi dacă trebuie să vă domoliţi.

Asta fu tot ce îi spuse înainte să treacă la Aedion, care terminase să-l îndese pe Ren în hainele curate. În câteva momente, toţi trei erau culcaţi pe pernele împuţite, iar madama ieşise în mare viteză cu tunica însângerată a lui Ren.

Respiraţia lordului era sacadată şi chinuită, iar când uşa de la intrare se izbi de perete, Chaol se luptă cu tremuratul mâinilor sale. Cu pasul uşor, madama se grăbi să-i întâmpine pe bărbaţi. Cu toate că Chaol se chinui să audă, Aedion părea să asculte fără nicio problemă.

– Sunteţi cinci? ciripi madama, destul de tare pentru ca ei să o audă.

– Căutăm un fugar, fu răspunsul mârâit. Dă-te din calea mea!

– Cu siguranţă că doriţi să vă odihniţi – avem încăperi private pentru grupuri, iar domniile voastre sunteţi oameni mari.

Toate cuvintele erau însoţite de un tors, un festin senzual.

– Costă în plus pentru spadele şi cuţitele aduse înăuntru – o garanţie, vedeţi dumneavoastră, pentru atunci când vă ia drogul...

– Femeie, ajunge! lătră bărbatul.

Se auzeau materialele sfâşiate pe măsură ce fiecare alcov cu voaluri era inspectat. Lui Chaol îi bubuia inima, dar continuă să rămână culcat, deşi îl mânca să se întindă după spadă.

– Atunci vă las să vă vedeţi de treabă, spuse ea cu o sfială prefăcută.

Între ei, Ren era atât de ameţit, încât cu adevărat ar fi putut fi drogat din cale-afară. Când perdeaua fu sfâşiată, Chaol speră doar ca propriul său spectacol să fie convingător.

– Ăla e vinul? articulă nedesluşit Aedion, mijind ochii la bărbaţi, cu chipul palid, schiţând un zâmbet.

Cu greu putea fi recunoscut.

– Așteptăm de douăzeci de minute, să știi.

Chaol le surâse confuz celor șase bărbați care cercetau încăperea. Toți în uniforme negre, toți necunoscuți. Cine naiba erau? De ce fusese Ren urmărit?

– Vin, ceru imperios Aedion, posibil fiul răzgâiat al vreunui negustor. Acum!

Bărbații se mulțumiră să-i înjure și își văzură mai departe de treabă. Cinci minute mai târziu, plecară.

*

Stabilimentul era probabil un loc de întâlnire, deoarece Murtaugh îi găsi acolo o oră mai târziu. Madama îi condusese într-un birou intim și ei se văzuseră nevoiți să-l țintuiască pe Ren pe canapeaua uzată în timp ce ea – cu o surprinzătoare pricepere – îi dezinfecteze, îi cususe și îi pansase rana urâtă. Avea să supraviețuiască, le spusese ea, dar sângele pe care îl pierduse și rana aveau să-l scoată din uz pentru o vreme. Murtaugh se plimbă prin încăpere, până ce Ren căzu într-un somn adânc, grație vreunui tonic pe care femeia i-l turnase pe gât.

Chaol și Aedion se așezară la măsuța înghesuită între cutiile puse peste alte cutii de opiu, stivuite pe lângă pereți. Nu voia să știe ce conținea tonicul pe care îl înghițise Ren.

Când îl întrebă pe Murtaugh, Aedion privea ușa încuiată, cu fruntea ridicată de parcă ar fi ascultat sunetele din stabiliment.

– De ce ați fost urmăriți și cine erau acei bărbați?

Bătrânul continuă să facă pași.

– Nu știu. Însă ei știau unde aveam să fim eu și Ren. Ren are o rețea de informatori în tot orașul. Oricare dintre ei ne-ar fi putut trăda.

Aedion continuă să-și îndrepte atenția asupra ușii, cu o mână pe cuțitele de luptă.

– Erau îmbrăcaţi în uniforme cu blazonul regal – nici căpitanul nu le-a recunoscut. O vreme va trebui să vă daţi la fund.

Tăcerea lui Murtaugh era prea grea. Chaol întrebă încetişor:

– Când va putea fi mişcat, unde îl aducem?

Murtaugh se opri, cu ochii plini de mâhnire.

– Nicăieri. Nu avem o casă.

Aedion îl privi tăios.

– Unde naiba aţi stat în tot acest timp?

– Ici şi colo, adăpostindu-ne în clădiri abandonate. Când puteam să lucrăm, stăteam la pensiuni, însă zilele astea...

Nu aveau acces la chesoanele din Allsbroock, îşi dădu seama Chaol. Nu şi dacă ei se ascunseseră atâţia ani. Însă să trăiască pe străzi...

Chipul lui Aedion era o mască a indiferenţei.

– Nu aveţi niciun loc în Rifthold destul de sigur pentru el – în care să fie îngrijit.

Nu era o întrebare, dar Murtaugh dădu, totuşi, aprobator din cap. Aedion îl examină pe Ren, tolănit pe sofaua de culoare închisă, lângă peretele din spate. Mărul lui Adam i se mişcă iar în sus şi în jos, dar apoi zise:

– Spune-i căpitanului teoria ta despre magie.

*

În lungile ore care trecură, timp în care Ren îşi recăpătă puterile suficient cât să poată fi mutat, Murtaugh îi explică tot ce ştia. Întreaga sa poveste deveni clară, bătrânul vorbind câteodată în şoaptă – despre ororile de care fugiseră şi cum Ren căpătase fiecare cicatrice în parte. Chaol înţelese de ce tânărul îşi ţinuse până acum buzele pecetluite. Discreţia îl ţinuse în viaţă.

Ren şi Murtaugh aflaseră că, împreună, diferitele valuri din ziua în care magia dispăruse formaseră un triunghi peste continent. Prima latură mergea drept din Rifthold în Deşertul

Înghețat. A doua mergea în jos, de la Deșertul Înghețat la marginea Teritoriilor Pustii. A treia latură ducea de acolo înapoi în Rifthold. O vrajă, credeau ei, fusese de vină pentru asta.

Stând în jurul hărții pe care o adusese Aedion, generalul trecu cu degetul peste laturile triunghiului, iar și iar, de parcă ar fi pus la punct o strategie de luptă.

– O vrajă trimisă din anumite puncte, asemenea razelor unui far.

Chaol bătu cu încheieturile degetelor în masă.

– Există vreo cale prin care să poată fi desfăcută?

Murtaugh oftă.

– Munca noastră a fost întreruptă de tulburarea cu Archer, iar sursele noastre au dispărut din oraș, temându-se pentru viețile lor. Dar trebuie să fie o cale.

– Așadar, de unde începem căutarea? întrebă Aedion. Nu există nicio șansă, la naiba, ca regele să fi lăsat indicii la întâmplare.

Murtaugh încuviință.

– Avem nevoie de martori care să ne confirme bănuielile, dar locurile în care credem noi că își are originea vraja sunt ocupate de forțele regelui. Am așteptat să se ivească o ocazie.

Aedion îi aruncă un zâmbet leneș.

– Nu-i de mirare că îi tot spuneai lui Ren să fie amabil cu mine.

De parcă i-ar fi răspuns, Ren gemu, zbătându-se să se trezească. Oare tânărul lord se simțise în siguranță sau împăcat vreun moment în ultimii zece ani? Așa se explica mânia – mânia nesăbuită care curgea prin toate inimile tinere, zdrobite, din Terrasen, inclusiv prin cea a Celaenei.

Chaol spuse:

– Există un apartament ascuns într-un depozit din mahala. Este sigur și are toate facilitățile de care aveți nevoie. Sunteți bineveniți să stați acolo cât timp socotiți că este necesar.

Simţea cum Aedion îl priveşte precaut, însă Murtaugh se încruntă.

– Oricât de generoasă e oferta, nu pot accepta să stau în casa ta.

– Nu este casa mea, răspunse Chaol. Şi, crede-mă, proprietarul nu s-ar supăra câtuşi de puţin.

CAPITOLUL 31

– Mănâncă-l, zise Manon, întinzându-i piciorul de oaie crud lui Abraxos.

Ziua era senină, dar vântul bătea dinspre culmile munţilor Colţ Alb, aducând un frig îngrozitor. Ieşiseră dincolo de munte în mici reprize, pentru ca el să-şi dezmorţească picioarele, folosind uşa din spate, care se deschidea înspre un drum îngust ce ducea în munţi. Ea îl condusese ţinându-l de lanţul uriaş – de parcă asta l-ar fi putut împiedica să-şi ia zborul – sus, pe o pantă înclinată, şi apoi pe o pajişte deasupra unui platou.

– Mănâncă-l, îl îmbie ea, scuturând carnea care îngheţa spre Abraxos, care acum se culcase pe burtă pe pajişte, pufnind la primele fire de iarbă şi floricele care îşi iţeau căpşoarele din zăpadă. Este recompensa ta, îi zise printre dinţi. Ai câştigat-o.

Abraxos adulmecă un pâlc de floricele purpurii, apoi clipi înspre ea. *Fără carne*, părea el să spună.

– E bună pentru tine, spuse ea, dar el reveni la adulmecatul violetelor sau ce-or fi fost acelea.

Dacă o plantă nu era bună pentru a otrăvi, a vindeca sau pentru a o ţine în viaţă dacă murea de foame, nu-şi bătuse niciodată capul să-i înveţe numele – mai ales cel al florilor sălbatice.

Aruncă piciorul de oaie drept în faţa gurii masive şi îşi vârî mâinile în faldurile mantiei ei roşii. El îl adulmecă, noii săi dinţi din fier sclipind în lumina strălucitoare, apoi îşi întinse o aripă imensă, terminată cu gheare şi...

Îl împinse deoparte.

Manon se frecă la ochi.

– Nu este destul de proaspătă?

El se mută pentru a mirosi nişte flori alb cu galben.

Un coşmar. Trăia un coşmar.

– Nu se poate să-ţi placă de-adevăratelea florile.

Din nou acei ochi negri o priviră. Clipiră o dată. *Ba chiar îmi plac*, părea el să spună.

Ea întinse braţele.

– Până ieri n-ai mai mirosit nicio floare. Dintr-odată carnea nu mai e bună?

El ar fi avut nevoie să mănânce tone şi tone de carne pentru a face muşchi pe unde nu prea avea.

Când el reveni din nou la mirositul florilor, cu delicateţe – viermele nesuferit şi inutil –, ea se duse la piciorul de oaie şi îl ridică.

– Dacă nu-l mănânci, mârâi ea, ridicând carnea cu ambele mâini la nivelul gurii şi lăsând să i se vadă dinţii, atunci îl voi mânca eu.

Abraxos o privi cu acei ochi negri miraţi cum muşcă din carnea îngheţată şi crudă. Şi cum o scuipă.

– Pe umbra întunecată a Mamei...

Mirosi carnea. Nu era râncedă, dar, la fel ca oamenii de aici, nu avea gust. Oile erau crescute în interiorul muntelui, aşa că poate era ceva în apă. De îndată ce se întorcea, avea să le dea ordin Celor Treisprezece să nu se atingă de bărbaţi – nu până ce nu afla ea ce naiba îi făcea să aibă acel gust şi miros.

Fără a ţine seama de asta, Abraxos trebuia să mănânce, fiindcă trebuia să se facă puternic – astfel încât ea să poată deveni Conducătoarea Aripii, astfel încât să poată să vadă expresia de pe chipul Iskrăi atunci când avea s-o sfâşie în bucăţi la

Jocurile de Război. Iar dacă asta era singura modalitate prin care să-l facă pe vierme să mănânce...

– Bine, zise ea, aruncând cu o mișcare rapidă piciorul de oaie. Vrei carne proaspătă?

Scrută munții care se ridicau deasupra lor, cercetând stâncile cenușii.

– Atunci va trebui să vânăm.

*

– Miroși a rahat și a sânge.

Bunica ei nu se întoarse de la biroul ei, iar Manon nu tresări la auzul insultei. Adevărul e că era acoperită de ambele.

Era din pricina lui Abraxos, viermele iubitor de flori, care numai ce o privise în timp ce ea se cățărase pe una dintre stâncile din apropiere și doborâse, pentru el, o capră de munte care zbiera. „Doborâse" era un cuvânt mai elegant decât ceea ce se întâmplase de fapt: ea înghețase pe jumătate așteptând ca niște capre să treacă în urcușul lor periculos și atunci, când în cele din urmă încolțise una, nu numai că se rostogolise în căcărezele acesteia în timp ce se lupta cu ea, dar aceasta mai și slobozise o încărcătură proaspătă pe ea, chiar înainte să cadă de-a berbeleacul din brațele ei și să-și spargă capul de stâncile de dedesubt.

Aproape că o antrenase și pe ea în cădere, însă reușise să se prindă de o rădăcină uscată. Când se întoarse cu animalul mort în brațe și cu sânge înghețat pe tunica și pe mantia ei, Abraxos stătea, în continuare, culcat pe burtă, mirosind florile.

El devorase capra din două înghițituri, apoi se dusese înapoi să se bucure de florile sălbatice. Măcar mâncase. Oricum, să-l aducă înapoi la Colțul Nordic fusese o adevărată încercare. El nu-i făcuse niciun rău, nu fugise, dar se smucea în lanț, scuturând din cap iar și iar, pe măsură ce se apropiau de ușa din

spate, acolo unde se auzeau sunetele balaurilor şi ale bărbaţilor. Însă el intrase – cu toate că plesnise din coadă şi mârâise la îngrijitorii care se repeziseră să-l recupereze. Din cine ştie ce motiv, se tot gândea la împotrivirea lui – la felul în care se uitase la ea cu o implorare mută. Ei nu-i era milă de el, căci nu-i era milă de nimic, dar continua să se gândească la asta.

– M-ai chemat, spuse Manon, ţinând capul ridicat. N-am vrut să te fac să aştepţi.

– Ba mă faci să aştept, Manon.

Vrăjitoarea se întoarse, cu ochii plini de moarte şi de promisiunea unei dureri infinite.

– Au trecut deja câteva săptămâni şi tu nu zbori alături de Cele Treisprezece. Picioare-galbene au zburat ca o armată timp de trei zile. Trei zile, Manon, iar tu îţi cocoloşeşti bestia.

Manon nu arătă nici cel mai mic semn de emoţie. Dacă îşi cerea iertare n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, aşa cum ar fi făcut-o şi scuzele.

– Dă-mi ordine şi vor fi îndeplinite.

– Te vreau în aer până mâine-seară. Să nu te deranjezi să vii înapoi dacă nu ai reuşit să zbori.

*

– Te urăsc, gâfâi Manon printre dinţii ei din fier atunci când ea şi Abraxos îşi încheiară istovitoarea călătorie până în vârful muntelui.

Durase o jumătate de zi să ajungă acolo – şi dacă asta nu dădea roade, avea să dureze până seara să se întoarcă în Omega, pentru a-şi împacheta lucrurile.

Abraxos era încolăcit ca o pisică pe întinderea îngustă de stâncă plană din vârful muntelui.

– Vierme leneş şi încăpăţânat.

El nici măcar nu clipi.

„Luați-o pe versantul estic", îi spusese supraveghetorul în timp ce o ajutase să-l înșeuze și să iasă pe ușa din spate a Colțului Nordic înaintea zorilor. Ei foloseau acest pisc pentru a-i antrena pe balaurii care eclozau – și pe cei care șovăiau să zboare. Versantul estic, constată Manon privind peste marginea pe care tocmai o escaladase, era o pantă lină urmată de o cădere de șapte metri. Abraxos putea să-și ia avânt de pe margine, să încerce să alunece, și, dacă ar fi căzut... Ei bine, nu erau decât șapte metri, apoi roca netezită de vânturi pe care să alunece pentru o aterizare. Slabe șanse să moară.

Nu, moartea domnea pe versantul vestic. Încruntându-se la Abraxos, care își lingea noile gheare din fier, Manon traversă platoul și se înfioră din pricina vântului usturător care bătea.

Spre vest era un povârniș nesfârșit care traversa neantul până la stâncile ascuțite și neiertătoare de dedesubt. Ar fi fost nevoie de o echipă întreagă pentru a-i aduna rămășițele de acolo. Versantul estic să fie, deci.

Își verifică părul strâns în coadă împletită și își trase pleoapele interioare la locul lor.

– Să mergem!

Abraxos își săltă capul imens, de parcă ar fi spus: *Abia am ajuns aici.*

Ea arătă spre marginea estică.

– Zburăm. Acum!

El pufni, încolăcindu-se cu spatele la ea, cu șaua din piele sclipind.

– O, nu prea cred, rosti ea repede, ocolindu-l pentru a ajunge în fața lui. Zburăm, laș încăpățânat ce ești!

El își vârî capul sub burtă, înfășurându-și coada în jurul lui. Se prefăcea că n-o aude.

Ea știa că ar fi putut să o coste viața, dar îl prinse de nări – destul de tare cât să-l facă să deschidă ochii.

– Aripile îţi funcţionează. Oamenii aşa au spus. Deci poţi să zbori şi *vei zbura*, fiindcă aşa spun eu. Ţi-am adus, ţie, hoit nefolositor, capre de munte cu turma, şi, dacă mă umileşti, am să-ţi folosesc pielea pentru un veşmânt nou.

Îşi foşni mantia stacojie, ruptă şi pătată.

– Asta e distrusă, din pricina caprelor tale.

Balaurul îşi trase capul, iar ea îi dădu drumul – deoarece fie îi dădea drumul, fie era aruncată în aer. El îşi puse capul jos şi închise ochii.

Cumva, asta era o pedeapsă. Pentru ce, nu ştia. Poate pentru prostia făcută în alegerea unei bestii de încălecat.

Ea ţâţâi spre el, cercetând şaua de pe spinarea sa. Chiar dacă ar fi sărit cu elan, n-ar fi reuşit, însă trebuia să fie în şa şi să se ridice în aer, sau, dacă nu... Sau, dacă nu, Cele Treisprezece aveau să fie despărţite de către bunica ei.

Abraxos continua să stea culcat la soare, inutil şi blând ca o pisică.

– Halal inimă de războinic.

Ea cercetă marginea estică, şaua, hăţurile care atârnau. Prima dată când îi vârâseră zăbala în gură, împunsese cu capul şi se zvârcolise, însă acum se obişnuise cu ea – cel puţin, destul cât să fi încercat în acea zi să-i smulgă capul numai unuia dintre îngrijitori.

Soarele era încă sus, dar curând avea să-şi înceapă coborârea, iar ea avea să fie total şi perfect ruinată. Pe naiba avea să fie.

– Ţi-ai făcut-o singur, fu singurul avertisment pe care i-l dădu înainte de a-şi lua elan şi de a ateriza pe crupa lui, după care începu să se târască de-a buşilea, atât de repede, încât el de-abia îşi iţi capul când ea o zbughi pe spinarea lui solzoasă şi apoi sări în şa.

Când Manon îşi vârî picioarele încălţate cu cizme în scări şi apucă hăţurile, el sări în picioare, ţeapăn ca o scândură.

– Zburăm – *acum*!

Își înfipse călcâiele în coastele lui.

Poate că îl duru sau fu luat prin surprindere, căci Abraxos scutură din cap – împunse și mugi. Ea smuci hățurile cât de tare putu.

– *Ajunge!* lătră ea, ridicând o mână pentru a-l ghida peste marginea estică. Ajunge, Abraxos!

El încă se mai zvârcolea, dar ea strânse din coapse cât de tare putu pentru a rămâne în șa, aplecându-se la fiecare mișcare. Când mișcările capului nu reușiră să o dea jos, el își ridică aripile de parcă ar fi vrut să o azvârle.

– Să nu îndrăznești, mârâi ea, însă el continuă să se răsucească și să se unduiască. *Încetează!*

Simți că i se zguduie creierul în cap și dinții îi clănțăniră atât de tare, încât trebui să-și retracteze caninii pentru a nu-i străpunge pielea.

Abraxos continua însă să scuture din cap, sălbatic și frenetic. Nu se îndrepta spre marginea estică, ci în partea opusă – spre buza povârnișului vestic.

– Abraxos, *încetează*!

El avea de gând să o ia taman într-acolo. Și aveau să se facă una cu stâncile.

Era atât de panicat, atât de înfuriat, încât vocea ei nu era mai mult decât o frunză care foșnea în vânt. Căderea vestică se deschise la dreapta ei, apoi la stânga, licărind sub aripile din piele marmorată, care fluturau și plesneau. Apropiindu-se de margine, pietrele șuierau și se spărgeau sub ghearele masive ale lui Abraxos.

– *Abraxos...*

Însă atunci, piciorul lui alunecă de pe stâncă și lumea lui Manon se înclină în jos – tot mai jos, mai jos, pe măsură ce el își pierdea priza și plonjau în aer.

CAPITOLUL 32

Manon nu avu timp să se gândească la moartea care venea.

Era prea ocupată să se țină în șa, lumea fluturând și învârtindu-se, vântul șuierând, sau poate șuiera Abraxos, în timp ce plonjau spre stâncă.

Mușchii lui se blocară și începu să tremure, dar ea își ținu brațele petrecute prin chingi, singurul lucru care o ținea la distanță de moarte, deși se apropiau de ea în mare viteză, cu fiecare rotație a trupului vătămat al lui Abraxos.

Copacii de dedesubt căpătară formă, la fel și stâncile ascuțite, săpate de vânturi. Din ce în ce mai repede, peretele de stâncă devenea o înceţoşare de cenușiu și alb.

Poate că trupul lui avea să preia impactul, iar ea putea să scape.

Poate că toate acele stânci aveau să-i străpungă pe amândoi.

Poate că el avea să se răsucească și ea să aterizeze prima.

Ea spera că avea să se întâmple foarte repede, încât să nu-și dea seama cum avea să moară, să nu știe care parte avea să se frângă prima. Cădeau cu repeziciune. Printre stâncile ascuțite curgea un pârâu.

Vântul îi izbi de dedesubt, un curent care îl învârti pe Abraxos în sus, dar ei continuau să plonjeze.

– Deschide-ți aripile! țipă ea să se audă dincolo de vânt, peste inima care îi bătea nebunește. Deschide-le și trage în sus! urlă ea, exact când începură să apară pragurile pârâului, exact

atunci când înțelese că ura îmbrățișarea Întunericului ce sta să vină și că nu era nimic de făcut pentru a opri căderea, acea pieire prin...

Se vedeau conurile pinilor.

– *Deschide-le!*

Un ultim strigăt, un ultim efort de raliere în război împotriva Întunericului.

Un strigăt de război căruia Abraxos îi răspunse cu un țipăt pătrunzător în timp ce își deschise aripile, prinse curentul de aer și se avântă îndepărtându-se de fundul prăpastiei.

Manon simți că stomacul îi coboară din gât în vârful degetelor de la picioare, dar zburau în sus, iar aripile lui băteau, fiecare bubuit fiind cel mai frumos sunet pe care îl auzise ea vreodată în lunga și nefericita ei viață.

Cu picioarele strânse sub el, Abraxos zbură și mai sus. Manon se ghemui în șa, lipindu-se de pielea lui caldă în timp ce el se îndreptă spre versantul muntelui de alături. Culmile acestuia se înălțau să-i întâmpine ca niște mâini ridicate, însă el șovăi, dând tare din aripi. Evitară vârful cel mai înalt, acoperit cu zăpadă. Manon se ridica și cădea odată cu el, fără să respire, iar Abraxos, de bucurie sau de furie, apucă zăpadă și gheață cu ghearele și le împrăștie în urma lor, părând un roi de stele în lumina soarelui.

Când se avântară în înaltul cerului, soarele îi orbi, iar în jurul lor nu erau decât nori la fel de impunători ca munții de dedesubt, castele și temple albe, purpurii și albastre.

Țipătul pe care îl slobozi Abraxos când intrară în acel culoar de nori, planând și apoi prinzând un curent iute ca fulgerul, săpându-și o cărare prin el...

Ea nu înțelesese cum fusese pentru el să trăiască toată viața sub pământ, înlănțuit, bătut și schilodit – până atunci, până ce auzi acel țipăt de bucurie sinceră, de nezdruncinat.

Până ce ea îl imită, dându-şi capul pe spate spre norii care îi înconjurau.

Pluteau pe o mare de nori, iar Abraxos îşi înmuie ghearele în ei înainte de a se cabra pentru a goni printr-o coloană de nori sculptaţi de vânt. Sus, tot mai sus, până ce ajunseră în vârful acesteia, iar el bătu din aripi în acel cer subţiratec, înghеţând, oprind lumea complet preţ de o secundă.

Iar Manon, pentru că nimeni nu o privea şi pentru că nu-i păsa, îşi flutură şi ea braţele şi savură căderea liberă, vântul fiind acum un cântec în urechile ei, în inima ei veştejită.

*

Văzduhul cenuşiu tocmai se umplea de lumină, căci în spatele lor soarele aluneca dincolo de linia orizontului. Strâns înfăşurată în mantia ei roşie, Manon şedea călare pe Abraxos, vederea ei fiind uşor tulbure din cauza pleoapei interioare pentru care deja clipea, astfel încât aceasta să se retragă la locul ei. Totuşi, ea le supraveghea pe Cele Treisprezece, călare pe balaurii lor, la gura albiei canionului.

Se grupaseră în două şiruri a câte şase, Asterin şi animalul ei albastru-deschis imediat în urma lui Manon, conducând primul rând, Sorrel revendicându-şi locul din mijlocul celui de-al doilea şir. Toate erau lucide şi vigilente – şi uşor sastisite. Aripile vătămate ale lui Abraxos nu erau încă pregătite să traverseze Răscrucea îngustă, nu încă. Aşa că se întâlniră la uşa din spate, unde urmau să-şi scoată balaurii la plimbare pe o distanţă de trei kilometri până la prima albie a canionului – deplasându-se ca o unitate adevărată, în ordinea gradelor, dar mai ales în linişte.

Gura canionului era suficient de largă pentru ca Abraxos să înainteze în salturi într-o planare uşoară. Decolările erau o problemă din cauza muşchilor sfâşiaţi şi a zonelor slăbite ale

aripilor sale – zone în care primise mult prea multe lovituri şi care s-ar fi putut să nu-şi recapete niciodată vigoarea deplină.

Ea însă nu le explică asta Celor Treisprezece, căci nu era treaba lor şi nici nu ar fi avut vreun impact asupra lor.

– În fiecare dimineaţă, de azi şi până la Jocurile de Război, le zise Manon, privind lung în labirintul de crevase şi de arcade care alcătuiau canionul săpat de vânt, ne vom întâlni aici şi ne vom antrena până la micul dejun. Apoi vom participa la antrenamentul de după-amiază, împreună cu celelalte sabaturi. Să nu spuneţi nimănui.

Trebuia doar să plece devreme, astfel încât să reuşească să-l ridice în aer pe Abraxos în timp ce restul vrăjitoarelor traversau Răscrucea.

– Vreau să fim în formaţii apropiate. Nu-mi pasă ce spun bărbaţii despre cum trebuie ţinute animalele de călărit separate. Lăsaţi balaurii să-şi pună în ordine propria ierarhie, lăsaţi-i să se încaiere, însă ei vor zbura, strânşi ca o armură. Nu vor fi breşe şi nici loc de orgolii sau rahaturi teritoriale. Ori zburăm în acest canion laolaltă, ori nu mai zburăm deloc.

Privi în ochii fiecăreia dintre vrăjitoare, precum şi în cei ai balaurilor. Abraxos, spre surprinderea ei, făcu la fel. Ceea ce-i lipsea în mărime, compensa prin voinţă limpede, viteză şi dexteritate. Simţea curenţii chiar înainte ca Manon să o facă.

– Când vom termina, dacă supravieţuim, ne vom întâlni pe cealaltă parte şi o vom face iarăşi. Până ce iese perfect. Bestiile voastre vor învăţa să aibă încredere unele în celelalte şi să asculte comenzile.

Vântul îi sărută obrajii.

– Să nu rămâneţi în urmă, le mai spuse ea, iar Abraxos plonjă în canion.

CAPITOLUL 33

În săptămâna care urmă nu mai apărură alte cadavre, şi, desigur, nici urmă din creatura care le supsese sângele acelor oameni, cu toate că Celaena adesea se surprindea gândindu-se pe îndelete la toate amănuntele, în timp ce, pusă de Rowan, aprindea lumânare după lumânare la ruinele templului Zeiţei Soarelui. Acum că se putea transforma la comandă, aceasta era o nouă sarcină: să aprindă o lumânare fără să distrugă totul cât vedea cu ochii. Ea rata de fiecare dată, pârjolindu-şi mantia, făcând să crape ruinele, incinerând copacii atunci când harul ei magic ieşea din ea ca o furtună. Rowan avea însă un stoc inepuizabil de lumânări, aşa că ea îşi petrecea zilele zgâindu-se la ele, până ce privea cruciş. Se putea întâmpla să asude ore în şir şi să se concentreze asupra stăpânirii furiei şi asupra tuturor acelor prostii, însă să nu obţină nici măcar un firişor de fum. Singurul lucru pe care îl obţinea era un apetit de nestăvilit: Celaena mânca orice şi ori de câte ori putea, din pricina faptului că harul ei magic îi consuma foarte multă energie.

Ploile reveniră şi, odată cu ele, mulţimea dornică să asculte poveştile lui Emrys. Celaena le asculta mereu în timp ce spăla vasele de la cină, poveşti despre fecioare războinice şi despre animale fermecate, despre vrăjitoare viclene, toate legendele Wendlynului. Rowan continua să-şi facă apariţia sub formă de şoim – şi erau unele seri în care ea se aşeza chiar lângă uşa din spate, iar Rowan, sfios, se apropia şi el.

Celaena era în picioare în fața chiuvetei, spatele durând-o și foamea rozându-i stomacul, în timp ce freca ultimele tingiri din aramă, iar Emrys termina de spus povestea unui lup isteț și a unei păsări de foc. Urmă o pauză, iar apoi veniră obișnuitele rugăminți pentru aceeași veche poveste. Celaena nu observă capetele care se întoarseră în direcția ei, atunci când, de la chiuvetă, întrebă:

– Știi vreo poveste despre regina Maeve?

Tăcere mormântală. Emrys făcu ochii mari înainte să-i surâdă ușor și să-i răspundă:

– O mulțime. Pe care ai vrea s-o auzi?

– Pe cele mai vechi pe care le știi. Pe toate.

Dacă urma să dea iarăși ochii cu mătușa ei, poate că ar fi trebuit să înceapă să învețe cât de multe putea. Era posibil ca Emrys să fi știut povești care nu ajunseseră în ținuturile ei. Dacă poveștile despre vârcolaci fuseseră adevărate, dacă cerbii nemuritori erau reali... poate că ar fi putut culege de aici informații esențiale.

I se aruncară câteva priviri agitate, dar, în cele din urmă, Emrys zise:

– Voi începe așadar cu începutul.

Celaena dădu aprobator din cap și se duse să se așeze pe scaunul ei, proptită de ușa din spate, aproape de șoimul cu privire ascuțită. Rowan plescăi din cioc, dar ea nu îndrăzni să se uite la el peste umăr. În schimb, începu să mănânce o pâine întreagă.

– Demult, când nu exista niciun rege muritor pe tronul din Wendlyn, zânele se plimbau printre noi. Unele erau bune și frumoase, altele erau predispuse la mici trăsnăi, iar unele erau detestabile și mai negre decât cea mai neagră noapte. Însă toate erau conduse de Maeve și cele două surori ale ei, pe care le numeau Mora și Mab. Iscusita Mora, care avea înfățișarea unui

şoim mare – aceea era descendenţa lui Rowan –, frumoasa Mab, care avea înfăţişarea unei lebede, şi întunecata Maeve, a cărei extravaganţă nu putea să încapă într-o singură formă.

Emrys recită istoria, din care Celaena cunoştea o mare parte: Mora şi Mab se îndrăgostiseră de bărbaţi muritori şi renunţaseră la nemurirea lor. Unii spuneau că Maeve le obligase, drept pedeapsă, să renunţe la harul viaţa lor veşnică. Alţii spuneau că fusese voia lor, fie şi numai pentru a scăpa de sora lor.

Iar când Celaena întrebă dacă Maeve îşi găsise vreodată pereche, în încăpere se aşternu, din nou, o tăcere mormântală, iar Emrys răspunse că nu – cu toate că fusese cât pe ce, în zorii vremurilor. Un războinic, potrivit zvonurilor, îi furase inima cu isteţimea minţii lui şi cu puritatea sufletului, dar el murise într-un război de demult şi pierduse inelul pe care i-l hărăzise ei şi, de atunci, Maeve îi preţuia pe războinici mai presus de oricine altcineva. Ei o iubeau pentru asta – o făcuseră o regină atotputernică pe care nimeni nu îndrăznea să o provoace. Celaena se aştepta ca Rowan să-şi umfle penele auzind acestea, dar el rămase liniştit şi tăcut acolo unde era cocoţat.

Emrys istorisi poveşti despre regina Fae până târziu în noapte, zugrăvind un portret al unei conducătoare crude, viclene, care putea să cucerească întreaga lume dacă şi-ar fi dorit acest lucru, dar care, în schimb, nu se depărta de regatul ei împădurit din Doranelle, întemeindu-şi oraşul ei din piatră în inima uriaşului bazin al râului.

Celaena alegea amănuntele şi le memora, încercând să nu se gândească la prinţul cocoţat la câţiva metri deasupra ei, care făcuse de bunăvoie un legământ de sânge cu monstrul nemuritor care sălăşluia dincolo de munţi. Era pe punctul de a cere încă o poveste, când simţi mişcarea dintre copaci.

Se înecă cu bucata de plăcintă cu afine pe care tocmai o devora în timp ce râsul uriaş străbătea la trap pădurea şi iarba

udă, îndreptându-se către ușa lor. Ploaia îi întunecase blana aurie, iar ochii îi străluceau la lumina torțelor. Oare gărzile chiar nu-l văzuseră? Malakai își asculta fascinat partenerul. Ea deschise gura să strige un avertisment, când se opri.

Gărzile vedeau totul. Și nu trăgeau. Deoarece nu era un râs, ci...

Într-o licărire care ar fi putut să fie un fulger îndepărtat, râsul deveni un bărbat înalt, lat în umeri, care se îndreptă spre ușa deschisă. Rowan se avântă în zbor, apoi se transformă, aterizând fără cusur când acesta mai avea de parcurs prin ploaie jumătate din distanță.

Cei doi bărbați se strânseră în brațe și se bătură reciproc pe spate – un salut scurt, eficient. Cu ploaia și cu Emrys care povestea erau greu de auzit, iar ea, încordându-se pentru a asculta, își blestemă în gând urechile de muritoare.

– De șase săptămâni te caut, spuse străinul cu părul auriu cu o voce ascuțită, dar fără profunzime.

Nu imperioasă, ci obosită și frustrată.

– Vaughan a spus că ai fi la granița de est, însă Locan mi-a zis că erai de găsit pe țărm, inspectând flota. Apoi, gemenii mi-au zis că regina a venit încoace cu tine și că s-a întors singură, așa că, având o bănuială, am venit încoace.

Se bâlbâia, lipsa controlului contrastând cu mușchii lui puternici și cu armele pe care le avea asupra sa. Un războinic, la fel ca Rowan – cu toate că surprinzătorului său chip frumos îi lipsea severitatea prințului.

Rowan puse o mână pe umărul bărbatului.

– Am auzit ce s-a petrecut, Gavriel.

Oare era unul dintre misterioșii prieteni ai lui Rowan? Ea și-ar fi dorit ca Emrys să fie liber pentru a putea să-l identifice. Rowan îi spusese foarte puține despre cei cinci tovarăși ai săi, dar era limpede că Rowan și Gavriel erau mai mult decât

simple cunoştinţe. Uneori, uita că Rowan avea o viaţă dincolo de zidurile acelei fortăreţe. Până atunci nu o deranjase şi acum nu era sigură de ce faptul că îşi amintise îi căzuse greu la stomac sau de ce, dintr-odată, conta că Rowan măcar să fi recunoscut că ea era acolo. Că ea exista.

Gavriel îşi frecă faţa, spatele lui musculos întinzându-se atunci când el trase aer în piept.

– Ştiu că probabil nu vrei să...

– Spune-mi numai ce vrei şi se va face.

Gavriel păru să se dezumfle, iar Rowan îl conduse spre o altă uşă. Amândoi se mişcau cu o graţie nepământeană, puternică – şi parcă şi ploaia se despărţea pentru a-i lăsa să treacă. Rowan nu-i aruncă nici măcar o privire înainte să dispară.

*

Rowan nu mai reveni în acea noapte, şi curiozitatea, nu amabilitatea, o făcu să-şi dea seama că prietenul ei probabil că nu cinase. Cel puţin nimeni nu luase nimic din bucătărie, iar Rowan nu ceruse de mâncare. Aşa că de ce să nu-i fi dus ea o tavă cu tocană şi pâine?

Echilibră tava grea, sprijinind-o pe şold, şi ciocăni la uşă. Murmurul se stinse şi, preţ de o secundă, ei îi trecu prin minte gândul ucigător că poate bărbatul venise acolo dintr-un motiv mult mai intim. Apoi, cineva întrebă:

– Ce e?

Iar ea întredeschise uşa, suficient cât să arunce o privire.

– M-am gândit că poate vrei nişte tocană şi...

Ei bine, străinul era pe jumătate gol, culcat pe spate pe masa de lucru a lui Rowan. Însă Rowan era complet îmbrăcat, aşezat în faţa lui şi părând de-a dreptul enervat. Da, cu siguranţă ea intrase şi întrerupsese ceva intim.

După o fracțiune de secundă, remarcă acele aplatizate, cuva în formă de ceaun cu pigment negru, cârpa îmbibată cu tuș și sânge și urmele unui tatuaj, care se întindeau de pe pectoralul stâng al străinului, în jos pe coaste, până pe șold.

– Ieși afară! îi ceru Rowan pe un ton plat, coborând acul.

Gavriel înălță capul, lumina strălucitoare a lumânărilor lăsând să se vadă teama din ochii lui roșiatici – și nu neapărat din pricina semnelor care i se gravau în piele, deasupra inimii și a cavității toracice. Cuvinte în Limba Veche, aidoma celor pe care le avea Rowan. Deja erau foarte multe – majoritatea lor vechi și întrerupte de cicatrice.

– Vrei tocana? îl întrebă ea, continuând să se zgâiască la tatuaj, la micuța călimară din fier și la felul în care Rowan părea să se descurce la fel de bine cu ustensilele ca și cu armele.

Oare el își făcuse singur tatuajul?

– Las-o, îi răspunse el, iar ea știu – pur și simplu știu – că mai târziu avea să-i smulgă capul.

Adoptând o mină de nepătruns, ea lăsă tava pe pat și porni înapoi spre ușă.

– Regret că v-am întrerupt.

Indiferent pentru ce erau tatuajele, oricât de bine se cunoșteau, ea nu avea niciun drept să se afle acolo. Durerea din ochii străinului îi spusese destul. O văzuse adesea și în propria-i reflexie. Atenția lui Gavriel era împărțită între ea și Rowan; dilatându-și nările – o adulmecă.

Fără îndoială, era timpul să se care dracului de acolo.

– Scuze, spuse ea, și închise ușa în urma ei.

Reușise să facă doi pași pe coridor înainte să fie nevoită să se oprească și să se rezeme de peretele din piatră, frecându-și fața. Proastă. Proastă fiindcă îi păsa câtuși de puțin de ceea ce el făcea în afara antrenamentului, deoarece credea că lui ar fi putut măcar să-i treacă prin cap să-i împărtășească și ei

informaţiile, fie chiar şi cele legate de faptul că se retrăgea devreme în apartamentul său. Totuşi, o durea – mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Era pe punctul de a se târî spre camera ei, când uşa se deschise larg şi Rowan ieşi ca o furtună, practic arzând de mânie. Însă doar văzând paloarea care îl cuprinsese o făcu să depăşească din nou linia aceea prostească, nechibzuită, să se agaţe din nou de furie fiind mai simplu decât să îmbrăţişeze întunericul tăcut care voia s-o tragă în jos, tot mai jos. Înainte ca el să înceapă să ţipe, ea îl întrebă:

– O faci pentru bani?

Un sticlit al dinţilor.

– Unu, nu e treaba ta. Şi doi, nu m-aş coborî niciodată atât de jos.

Privirea pe care i-o aruncă îi spuse exact ce părere avea el despre profesia ei.

– Vezi tu, ar putea să fie mai bine dacă, în loc de asta, m-ai pălmui.

– În loc de ce?

– În loc de a-mi reaminti iar şi iar cât de lipsită de caracter şi îngrozitoare şi laşă sunt. Crede-mă, pot să fac treaba asta foarte bine şi singură. Aşa că, loveşte-mă, deoarece sunt a naibii de sătulă să fac schimb de insulte. Şi ştii ce? Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi spui că urma să nu fii disponibil. Dacă mi-ai fi spus ceva, n-aş mai fi venit. Îmi pare rău că am făcut-o. Dar tu pur şi simplu m-ai părăsit la parter.

După ce rosti acele ultime vorbe, panica o cuprinse brusc, o durere ascuţită aproape blocându-i gâtlejul.

– M-ai părăsit, repetă ea.

Poate că era numai din pricina orbirii aduse de teroarea abisului care se căsca iar în jurul ei, însă ea şopti:

– Nu mai am pe nimeni. Pe nimeni.

Până acum, ea nu-şi dăduse seama cât de mult însemna pentru ea, cât de tare îşi dorea să nu fi fost adevărat.

Trăsăturile lui rămaseră impasibile, devenind răutăcioase chiar, în timp ce îi răspundea:

– Nu am ce să-ţi dau. Nimic ce să vreau să-ţi dau. Nu-ţi datorez nicio explicaţie cu privire la ceea ce fac în afara antrenamentului. Nu-mi pasă prin ce ai trecut sau ce vrei să faci cu viaţa ta. Cu cât mai repede ai să poţi să-ţi rezolvi plânsetul şi autocompătimirea, cu atât mai repede am să scap de tine. Nu însemni nimic pentru mine şi nu-mi pasă.

În urechi auzi un vag ţiuit care se transformă într-un urlet. Şi, sub acesta, un val neaşteptat de amorţeală, o prea cunoscută pierdere a vederii, ori a sunetului, ori a sentimentelor. Nu ştia de ce se întâmpla, căci fusese atât de hotărâtă să-l urască, dar... ar fi fost plăcut, presupuse ea. Ar fi fost plăcut să aibă o persoană care să ştie adevărul absolut despre ea – şi să n-o urască pentru asta.

Ar fi fost foarte, foarte plăcut.

Plecă fără să mai spună ceva. Lumina pâlpâitoare dinlăuntrul ei se micşora din ce în ce mai tare cu fiecare pas făcut.

Până se stinse.

CAPITOLUL 34

Celaena nu-şi amintea când se cuibărise în pat, fără să-şi scoată din picioare cizmele. La trezire, nu-şi aminti visele, nu simţi săgeţile de foame sau de sete şi de-abia avu puterea să le răspundă celor pe care-i întâlnea pe drumul spre bucătărie, unde se aşeză pentru a lua micul dejun. Toate treceau pe lângă ea ca nişte vârtejuri de culori terne şi sunete şoptite, iar ea rămânea impasibilă. O stâncă în mijlocul unui curent.

Micul dejun trecu şi, când toată lumea puse punct, în tăcerea bucătăriei, sunetele deveniră voci. Un murmur – Malakai. Un râset – Emrys.

– Uite, spuse Emrys, apropiindu-se de locul unde stătea Celaena, lângă chiuvetă, privind, încă pierdută, pe câmp. Uite ce mi-a cumpărat Malakai.

Surprinse cu coada ochiului strălucirea mânerului aurit, înţelegând că Emrys ţinea în mână un cuţit nou. Asta era o glumă. Probabil că zeii îi jucau o farsă. Ori chiar o urau, o urau cu adevărat.

Mânerul era gravat cu flori de lotus, o undă de lapis lazuli mărginindu-i baza aidoma undei unui râu. Emrys zâmbea, cu ochii strălucindu-i. Dar cuţitul acela, aurul lustruit şi strălucitor...

– L-am luat de la un negustor care venea de pe continentul sudic, spuse Malakai de la masă, tonul satisfăcut fiind suficient pentru a-şi da seama că era extrem de bucuros. A venit tocmai din Eyllwe.

Amorțeala se sfărâmă.

Se sfărâmă cu un zgomot atât de violent, încât fu surprinsă că nimeni nu auzise.

Și în locul ei se născu un țipăt, ascuțit și pătrunzător, puternic precum țiuitul ceainicului, sonor ca vântul într-o furtună, puternic precum cel pe care-l emisese camerista în dimineața în care intrase în dormitorul părinților Celaenei și văzuse copilul culcat între cadavrele lor.

Era atât de puternic, încât de-abia își auzi cuvintele:

– Nu-mi pasă.

Nu auzea nimic dincolo de urletul acela fără sunet, așa că ridică vocea, respirând sacadat, prea rapid, repetând:

– Nu. Îmi. Pasă.

Tăcere. Apoi, precaut, Luca spuse din partea cealaltă a camerei:

– Elentiya, nu fi nepoliticoasă.

Elentiya. Elentiya. *Spiritul care nu poate fi învins.*

Minciuni, minciuni, minciuni. Nehemia mințise despre toate. Despre numele ei tâmpit, despre planurile ei, despre fiecare lucru tâmpit în parte. Și apoi se dusese. Celaenei nu-i mai rămăseseră de la ea decât amintiri ca aceasta – arme similare cu cele pe care prințesa le purtase cu atâta mândrie. Nehemia nu mai era, iar ea rămăsese pustiită.

Se întoarse spre ei tremurând atât de tare, încât credea că trupul i se va destrăma de la încheieturi.

– Nu-mi pasă de voi, șuieră către Emrys, Malakai și Luca. Nu-mi pasă de cuțitul tău. Nu-mi pasă de poveștile voastre sau de regatul vostru amărât.

Îl pironi pe Emrys cu privirea. Luca și Malakai traversară camera într-o clipă, pășind în fața bătrânului – cu dinții dezveliți. Bine. Aveau de ce să se simtă amenințați.

– Așa că, lăsați-mă în pace. Țineți-vă viețile blestemate pentru voi și lăsați-mă în pace!

Acum urla, dar nu-şi putea înăbuşi ţipătul, nu-şi putea ostoi furia, nu ştia ce era înainte şi înapoi, nu ştia decât că Nehemia o minţise, iar prietena ei făcuse odată un jurământ – făcuse un jurământ şi-l încălcase, aşa cum îi frânsese inima Celaenei în ziua în care murise.

Şi atunci văzu lacrimile în ochii lui Emrys. Tristeţe, ori milă, ori furie, puţin îi păsa. Luca şi Malakai încă stăteau între ei, mârâind uşor. O familie – ei erau o familie şi erau uniţi. Ar fi sfâşiat-o dacă i-ar fi făcut vreun rău oricăruia dintre ei.

Uitându-se la cei trei, Celaena lăsă să-i scape un hohot de râs pe un ton jos, lipsit de bucurie. Emrys deschise gura pentru a rosti acele cuvinte care, credea el, ar fi putut să o ajute, dar Celaena lăsă să-i scape încă un hohot de râs fără viaţă şi ieşi din bucătărie.

*

După o noapte întreagă în care tatuase în carnea lui Gavriel numele celor căzuţi şi în care ascultase vorbăria războinicului despre oamenii pe care îi pierduse, Rowan îl trimise în treaba lui şi se îndreptă spre bucătărie. Bucătăria era pustie, cu excepţia unui bărbat bătrân, care stătea la masa de lucru goală, ţinând în mâini o cană. Emrys îşi ridică privirea, iar ochii lui erau luminoşi şi... îndureraţi.

Fata nu era de văzut şi, preţ de o secundă, speră că plecase din nou, ca să nu fie obligat să se confrunte cu ceea ce-i spusese cu o zi înainte. Uşa spre exterior era deschisă – de parcă ar fi deschis-o cineva larg. Probabil că pe acolo plecase.

Rowan făcu un pas spre uşă, dădu din cap salutând, dar bărbatul îl privi de sus până jos şi spuse cu voce domoală:

– Ce faci?

– Poftim?

Emrys nu-şi ridică vocea atunci când spuse:

– Fetei ăleia. Ce-i faci de continuă să vină aici cu asemenea pustiu în ochi?

– Nu-i treaba ta.

Emrys își strânse buzele până nu mai rămase decât o linie.

– Ce vezi când te uiți la ea, Prințe?

Nu știa. Zilele acestea, nu știa nimic.

– Nici asta nu e treaba ta.

Emrys își trecu o mână peste fața arsă de vânt.

– O văd cum dispare, bucată cu bucată, pentru că tu o alungi, când ea are așa o nevoie disperată de cineva care să o ajute să-și revină.

– Nu văd cum aș putea s-o…

– Știai că Evalin Ashryver a fost prietena mea? Și-a petrecut aproape un an muncind în bucătăria asta – trăind aici cu noi, luptându-se s-o convingă pe regina ta că semi-Fae își au și ei locul lor pe tărâmul vostru. A luptat pentru drepturile noastre până în ziua în care a părăsit acest regat – și mulți ani după, până când a fost omorâtă de monștrii aceia de peste mare. Așa că știam. Am știut cine era fiica ei din clipa în care ai adus-o în bucătăria asta. Noi toți care eram aici cu douăzeci și cinci de ani în urmă am recunoscut-o.

Nu se lăsa surprins de multe ori, dar… Rowan privea în gol.

– N-are nicio speranță, Prințe. În inima ei nu mai este speranță. Ajut-o. Dacă nu de dragul ei, măcar pentru ceea ce reprezintă – pentru ceea ce ne poate oferi, chiar și ție.

– Și asta fiind? îndrăzni el să întrebe.

Emrys îi susținu neclintit privirea și șopti:

– O lume mai bună.

*

Celaena merse și merse, până ajunse pe țărmul unui lac străjuit de copaci, care străluceau diamantin în soarele de prânz.

Consideră că e un loc la fel de bun ca oricare şi se prăbuşi pe malul umed, strângându-şi mâinile la piept şi sprijinindu-şi trunchiul pe genunchi.

Nu era nimic de făcut pentru ca ea să-şi revină, iar ea era... era...

Un sunet ca un vaiet ieşi de pe buzele care îi tremurau atât de puternic, încât trebui să se strângă ca într-o cochilie, împiedicând sunetul să răzbată.

Însă sunetul era în gâtlejul ei, şi în plămânii ei, şi în gura ei şi, când inspiră, se sparse. Auzindu-l, toate se revărsară în lumea ei, până când trupul începu să o doară de forţa amintirii.

Simţi vag schimbarea luminii pe lac. Simţi vag vântul suspinător, cald, atingându-i obrajii umezi. Şi auzi, atât de încet încât i se păru că visează, vocea unei femei murmurând: *De ce plângi, Inimă-de-Foc?*

Trecuseră zece ani – zece ani lungi de când auzise ultima dată vocea mamei ei, dar acum o auzi peste forţa plânsului ei, la fel de clar de parcă ar fi îngenuncheat lângă ea. *Inimă-de-Foc – de ce plângi?*

– Pentru că m-am rătăcit, şopti ea pământului, şi nu ştiu drumul.

Era ceea ce nu putuse niciodată să-i spună Nehemiei – faptul că, timp de zece ani, nu ştiuse cum să-şi găsească drumul spre casă, pentru că nu mai avea casă.

Vânturile furtunoase şi gheaţa se izbiră de ea şi atunci observă că Rowan şedea aşezat lângă ea, cu picioarele întinse, sprijinit cu palmele pe patul de muşchi. Ea îşi ridică privirea, dar nu se obosi să-şi şteargă faţa, şi rămase aşa uitându-se în zare, dincolo de sclipirile lacului.

– Vrei să vorbim despre asta? o întrebă el.

– Nu.

Înghițind de câteva ori, ea smulse o batistă din buzunar și-și suflă nasul, capul limpezindu-i-se cu fiecare răsuflare.

Rămaseră în tăcere, fără niciun sunet, ascultând clipocitul blând al lacului pe malul acoperit de mușchi și vântul printre frunze. Și atunci...

– Bine, pentru că plecăm.

Ticălosul. Măcar așa putea să-i spună, apoi îl întrebă:

– Să mergem unde?

El zâmbi înverșunat.

– Cred c-am început să te înțeleg, Aelin Galathynius.

*

– Ce facem noi aici, pe toate inelele arzătoare ale iadului? întrebă Celaena, gâfâind, privind gura peșterii adăpostită de baza muntelui accidentat.

Fusese un urcuș de opt kilometri. Cu mai nimic în stomac.

Copacii se izbeau de stâncile cenușii, întinzându-se pe pantă în căutarea libertății, apoi dispărând în stânca acoperită cu licheni care se transforma, în cele din urmă, în vârful acoperit de zăpadă sub care se afla granița dintre Wendlyn și Doranelle. Nu se știe din ce motiv, vederea uriașului masiv îi făcu pielea de găină. Și nu avea nicio legătură cu vântul înghețat.

Rowan păși în deschiderea amplă a gurii peșterii, mantia de un cenușiu deschis fluturând în urma lui.

– Grăbește-te.

Strângându-și mantia pe lângă corp, ea se poticni urmându-l. Un semn rău. Un semn îngrozitor, de fapt, pentru că, indiferent ce se afla în peștera aceea...

Pătrunse în întuneric, urmându-l pe Rowan după lumina reflectată pe păr, lăsându-și ochii să se obișnuiască. Terenul era stâncos, pietrele mici și netezite de vreme. Și presărată cu

arme ruginite, armuri şi – haine. Fără schelete. În numele zeilor, era atât de frig, încât îşi vedea respiraţia, vedea…

– Spune-mi că am halucinaţii.

Rowan se oprise la marginea unui lac enorm, îngheţat, care se întindea în obscuritate. În mijlocul lacului aşezat pe o pătură, cu lanţurile de la mâini ancorate sub gheaţă, era Luca.

Lanţurile lui Luca zăngăniră când ridică mâna să-i salute.

– Credeam că n-o să mai apăreţi. Am îngheţat, strigă el şi-şi băgă din nou mâinile la subţiori.

Ecourile sunetelor reverberară în tot spaţiul.

Stratul gros de gheaţă, care acoperea lacul, era atât de limpede, încât se vedea apa de dedesubt – pietre incolore pe fund, rădăcini bătrâne de la copaci morţi demult şi niciun semn de viaţă. Dintre stânci apărea uneori câte o sabie sau un pumnal.

– Ce e locul acesta?

Răspunsul lui Rowan fu:

– Du-te să-l scoţi de acolo.

– Ţi-ai pierdut minţile?

Rowan îi aruncă un zâmbet care sugera că, de fapt, era nebun de-a binelea. Ea păşi spre gheaţă, dar el îi blocă drumul cu un braţ musculos.

– În cealaltă formă a ta.

Luca ţinea capul înclinat, de parcă ar fi încercat să asculte.

– Nu ştie ce sunt, murmură ea.

– Vezi tu, trăieşti într-o fortăreaţă de semi-Fae. N-o să-i pese.

Oricum, asta era ultima dintre problemele ei.

– Cum îndrăzneşti să-l târăşti şi pe el în toată povestea asta?

– Tu ai făcut asta, atunci când l-ai insultat – pe el şi pe Emrys. Ai putea măcar să-l aduci înapoi.

Suflă spre lac, iar gheaţa se topi lângă ţărm, apoi se întări. În numele zeilor! Îngheţase tot lacul. Era atât de puternic?

– Sper c-ați adus gustări! spuse Luca. Mor de foame. Grăbește-te, Elentiya. Rowan a spus că trebuie să faci asta ca parte a programului de pregătire și...

Și continuă să sporovăiască.

– Ce sens are asta? E pedeapsa pentru un comportament de dobitoc?

– Îți poți controla puterea în forma umană – o ții în stare latentă, dar în momentul în care te schimbi, în momentul în care devii agitată sau mânioasă, ori ți-e teamă, în momentul în care îți amintești cât de mult te sperie puterea ta, harul magic se ridică pentru a te proteja. Nu înțelege că tu ești sursa acelor sentimente, nu o amenințare din afară. Când există, totuși, o amenințare din afară, când uiți suficient de mult timp să te temi de propria-ți putere, atunci deții controlul. Sau, cel puțin, un control parțial.

Indică din nou spre stratul de gheață care o despărțea de Luca.

– Așa că, eliberează-l.

Dacă-și pierdea controlul, dacă focul reușea să evadeze din ea... ei bine, focul și gheața cu siguranță merg bine împreună, nu?

– Ce i se întâmplă lui Luca dacă dau greș?

– Îi va fi foarte frig și va fi ud leoarcă. Și s-ar putea să moară.

Din zâmbetul de pe fața lui, realiză că era suficient de sadic încât să lase băiatul să se scufunde împreună cu ea.

– Chiar erau necesare lanțurile? Se va duce direct la fund cu ele.

Un gen de panică neroadă, de miel dus la tăiere, începea să-i umple venele.

Când întinse mâna pentru a lua cheia de la lanțurile lui Luca, Rowan scutură din cap.

– Cheia ta este controlul. Şi concentrarea. Traversează lacul, apoi găseşte singură o modalitate de a-l elibera fără să vă înecaţi amândoi.

– Nu-mi da tu lecţii, de parcă ai fi vreun maestru mistic în stupizenii! E cel mai prostesc lucru pe care a trebuit vreodată să-l fac…

– Grăbeşte-te, spuse Rowan, cu un rânjet crud pe faţă, iar gheaţa gemu şi ea, de parcă ar fi început să se topească.

Deşi o voce micuţă din minte îi spunea că nu l-ar fi lăsat pe băiat să se înece, ea nu putea avea încredere în el, nu după ce se întâmplase noaptea trecută.

Se apropie cu un pas de gheaţă.

– Eşti un ticălos.

După ce Luca ajungea în siguranţă acasă, ea avea să înceapă să caute modalităţi de a-i face lui Rowan viaţa un infern. Lovi cu pumnul vălul interior, durerea trecând aproape fără să o simtă, în timp ce trăsăturile începură să i se transforme.

– De-abia aşteptam să-ţi văd forma de Fae! spuse Luca. Am pus cu toţii pariu când...

Şi continuă tot aşa.

Celaena îi aruncă o privire ameninţătoare lui Rowan, al cărui tatuaj devenise şi mai detaliat acum că îl vedea cu ochii de Fae.

– Mă alină să ştiu că oameni ca tine au un loc aparte în iad care îi aşteaptă.

– Spune-mi ceva nou.

Păşind pe gheaţă, îi făcu un semn deosebit de vulgar.

Făcând un pas prudent – paşi mici, la început – vedea fundul lacului coborând în întuneric, înghiţind întinderea de arme pierdute. În sfârşit, Luca tăcuse.

Numai atunci când trecu dincolo de marginea vizibilă a pragului de stâncă şi zăbovi deasupra adâncimilor întunecate, respiraţia i se poticni. Un picior îi alunecă, iar gheaţa gemu.

Gemu şi se crăpă, formând pânze de păianjen sub picioarele ei. Îngheţă, cu gura căscată ca o proastă, iar crăpăturile se răspândeau din ce în ce mai mult şi atunci – îşi reluă mersul. Sub cizmele ei, încă o crăpătură. S-a mişcat oare gheaţa?

– Încetează, şuieră către Rowan, dar nu îndrăzni să se uite în urmă.

Harul ei magic se trezi cu o tresărire, iar trupul îi deveni inert ca-n moarte. Nu.

Dar era acolo, umplând spaţiile dinlăuntrul ei.

Gheaţa scoase un geamăt profund, care nu putea însemna decât că de ea se apropia repede ceva rece şi umed. Făcu încă un pas, numai pentru că drumul înapoi părea să se sfărâme. Începuse să transpire – magia şi focul o încălzeau din interior.

– Elentiya? întrebă Luca, iar ea îi întinse mâna – un gest tăcut, pentru a-i închide gura ca meliţa; închise ochii şi respiră, imaginându-şi cum aerul rece care îi înconjura îi pătrunde în plămâni, îngheţând deasupra fântânii de putere. Magie – era magie. În Adarlan era o capcană mortală.

Îşi încleştă pumnii. Aici nu era o capcană mortală. Pe teritoriul acesta, putea să o aibă, putea lua orice formă îşi dorea.

Gheaţa încetă să mai geamă, dar se adunase ca norii şi se subţiase în jurul ei. Începu să alunece, cu mişcări cât mai echilibrate şi mai fluide posibil, fredonând o melodie – o bucăţică de simfonie care o calma. Ritmul o ancora, îi atenua panica tăioasă.

Magia deveni jar, pulsând cu fiecare respiraţie. *Sunt în siguranţă*, îi spuse ea. *Relativ în siguranţă*. Dacă Rowan avea dreptate şi era doar o reacţie de apărare în faţa duşmanilor…

Focul era motivul pentru care fusese dată afară din Biblioteca din Orynth când avea opt ani, după ce incinerase, fără să vrea, un corp de bibliotecă plin cu manuscrise vechi atunci când devenise din ce în ce mai iritată din pricină că Maestrul Învăţător îi ţinuse prelegeri despre decenţă. Fusese o uşurare frumoasă, oribilă, să se trezească odată, la câteva luni după aceea, şi să realizeze că magia dispăruse. Că putea ţine o carte în mâini – să ţină în mâini ceea ce iubea cel mai mult – şi să nu-şi facă griji că o va transforma în cenuşă dacă se enerva, ori obosea, ori se emoţiona.

Celaena Sardothien, Celaena glorios de muritoare, nu trebuia să se teamă că va da foc fără să vrea unui coleg de joacă, ori că va avea un coşmar care i-ar putea incinera dormitorul. Ori că ar putea arde din temelii întregul Orynth. Celaena fusese tot ceea ce Aelin nu era. Îmbrăţişase această viaţă, chiar dacă realizările Celaenei erau moartea, tortura şi durerea.

– Elentiya?

Privea lung gheaţa. Harul ei magic pâlpâi din nou.

Să ardă un oraş din temelii. Aceasta era temerea pe care şi-o exprimase emisarul din Melisande către părinţii şi unchiul ei. I se spusese că emisarul venise să încheie o alianţă, dar ulterior înţelesese că de fapt venise să culeagă informaţii despre ea. Melisande avea o regină tânără pe tronul ei şi dorea să evalueze pericolul pe care l-ar fi avut de confruntat din partea moştenitoarei Terrasenului. Dorea să ştie dacă Aelin Galathynius avea să devină o armă de război.

Deasupra gheţii se ridică ceaţa şi zgomotul unei fisuri sfârtecă aerul. Harul magic pulsa, încercând să răzbată afară, clămpănind din fălci la fiecare respiraţie a ei.

– Tu controlezi totul, spuse Rowan de pe ţărm. Tu eşti stăpâna lui.

Se afla la jumătatea drumului. Mai făcu un pas spre Luca, iar gheața continuă să crape. Lanțurile lui zornăiră – nerăbdare sau teamă?

Ea nu deținuse controlul niciodată. Chiar și în forma Celaenei, controlul fusese doar o iluzie. Alți stăpâni îi ținuseră frâiele.

– Ești stăpâna propriei tale sorți, îi spuse Rowan blând de pe țărm, de parcă ar fi știut exact ce-i trecea ei prin minte.

Își reluă fredonatul, melodia căutându-și drum din memorie. Și cumva... cumva, flacăra se liniști. Celaena mai făcu un pas înainte, apoi încă unul. Puterea care ardea mocnit în venele ei nu avea să dispară niciodată, dar dacă n-o stăpânea, șansele să rănească pe cineva erau mai mari.

Îi aruncă o privire amenințătoare lui Rowan, care acum se plimba cu pași apăsați de-a lungul țărmului, examinând unele dintre lamele scufundate. În ochii lui, de obicei inexpresivi, plutea o urmă de triumf, dar el se întoarse, îndreptându-se spre o crevasă mică din peretele peșterii, căutând ceva înăuntru. Ea continuă să avanseze, abisul de apă devenind din ce în ce mai adânc. Ca asasin, își stăpânise trupul muritor. Stăpânirea puterii ei nemuritoare nu era decât o nouă sarcină.

Când se apropie de Luca atât de aproape încât să-l atingă, văzu că el făcuse ochii mari.

– Nu ai de ce să te ascunzi, să știi. Oricum, știm cu toții că îți poți schimba forma, îi spuse el. Și dacă te face să te simți mai bine, forma animală a lui Sten este de porc. De rușine, refuză să se transforme.

Ar fi râs – de fapt simți că ființa interioară se încorda pentru a emite zgomotul care fusese îngropat acolo luni de zile, însă atunci își aminti de lanțurile de la încheieturile lui. Harul ei magic se liniștise, dar acum... să le topească, sau să topească gheața în care erau ancorate și să-l lase să-și târască lanțurile

până la ţărm? Dacă încerca să topească gheaţa, exista riscul să ajungă amândoi pe fundul lacului, iar dacă ataca lanţurile... Ei bine, putea pierde controlul şi tot pe fundul lacului ar fi ajuns, dar ar fi putut sfârşi şi prin a-i da lui foc. În cel mai bun caz, avea să-i lase arsuri pe locul unde erau cătuşele. În cel mai rău caz, avea să-i topească oasele. Mai bine să rişte cu gheaţa.

– Erm, spuse Luca, voi ierta tot ce mi-ai spus mai devreme dacă putem să mâncăm ceva chiar acum. Aici miroase oribil.

Simţurile lui probabil că erau mai ascuţite decât ale ei – peştera avea doar un vag miros de rugină, muşchi şi lucruri în descompunere.

– Stai liniştit şi nu mai vorbi, spuse ea, mai aspru decât şi-ar fi dorit.

El tăcu, iar ea se apropie uşor de locul unde Rowan îngheţase lanţurile. Cât de prudent putu, ea îngenunche, repartizându-şi greutatea uniform.

Îşi trecu o palmă peste gheaţă, urmărind traseul lanţurilor până la drugul care se clătina în apa de dedesubt.

Se clătina – pe acolo trecea un curent, ceea ce însemna că Rowan probabil că pecetluia gheaţa întruna... Răceala îi muşcă palma, iar ea îi aruncă o privire lui Luca; acesta şedea pe o pătură din blană. Apoi, se întoarse spre ancoră. Dacă gheaţa se rupea, ea avea să fie nevoită să încerce să-l prindă. Rowan era nebun de legat.

Inspiră profund de câteva ori, lăsând magia să se calmeze şi să se întoarcă în interior. Apoi, cu mâna apăsată pe gheaţă, băgă un deget în rezerva de putere şi extrase de acolo o şuviţă subţire, arzând, care curse pe braţul ei, se înfăşură ca un şarpe pe încheietura ei şi apoi se aşeză în palma ei, încălzindu-i pielea, gheaţa... începând să strălucească într-o nuanţă roşie luminoasă. Luca ţipă când gheaţa începu să se facă ţăndări în jurul lor.

– Controlează, lătră Rowan de pe țărm, scoțând o sabie abandonată de unde fusese înfiptă în crevasa mică din perete, cu mânerul aurit sclipind.

Celaena strânse harul magic atât de tare, încât o sufocă. Unde fusese palma ei se vedea o gaură – dar care nu pătrunsese în întreg stratul de gheață. Nu era suficient de mare să elibereze lanțul.

Putea controla asta. Putea să se controleze din nou. Fântâna din ea se umplu și ea o împinse îndărăt, dorindu-și ca numai o șuviță să iasă și să pătrundă în gheață, ca un vierme, mușcând din răceala de gheață... Se auzi un clinchet metalic, apoi un șuierat, și apoi...

– O, mulțumesc zeilor, mormăi Luca, trăgând lanțul prin gaură.

Își înfășură șuvița de putere înapoi în propria-i ființă, în acea fântână, și, dintr-odată, harul magic se răci.

– Te rog, spune-mi că ați adus mâncare, spuse din nou Luca.

– De asta ai venit? Ți-a promis Rowan gustări?

– Sunt un băiat în creștere.

Și îi făcu cu ochiul, aruncându-i o privire lui Rowan.

– Ș-apoi, lui Rowan nu-i spui nu.

Nu, într-adevăr, nimeni nu-l refuzase vreodată și de aceea probabil Rowan se gândise că o schemă ca aceea era acceptabilă. Celaena suspină pe nas și privi gaura mică pe care o făcuse în gheață. O faptă vitejească – un miracol. Când să se ridice și să-l ajute pe Luca să-și croiască drumul spre țărm, mai aruncă o privire gheții. Nu, nu gheții – apei de dedesubt.

De acolo, un uriaș ochi roșu se uita fix la ea.

CAPITOLUL 35

Următoarele cuvinte care ieşiră din gura Celaenei fură atât de vulgare, încât Luca se sufocă. Celaena rămase nemişcată sub licărirea neliniştitoare a unei linii albe, groase şi neregulate, care emana din ochiul roşu.

– Pleacă de pe gheaţă acum, îi şopti ea lui Luca.

Din cauza liniei aceleia albe, în formă de fierăstrău – pentru că erau dinţi. Dinţi mari, capabili să-ţi taie braţul dintr-o singură muşcătură. Se ridicau plutind din adânc, spre gaura pe care o făcuse. De aceea nu erau schelete – numai armele care îi trădaseră pe nebunii care se rătăciseră în peştera aceea.

– Pe toţi zeii, spuse Luca, privind din spatele ei. Ce este asta?

– Taci şi du-te, şuieră ea.

Pe ţărm, Rowan făcuse ochii mari, cu faţa tensionată sub tatuaj. Nu-şi dăduse seama că lacul nu era pustiu.

– Acum, Luca, mârâi Rowan, cu sabia scoasă, iar cealaltă, pe care o ridicase de pe pământ, fiind încă în teacă, în cealaltă mână.

Înota spre ei, agale. Curios. Pe măsură ce se apropia, ea reuşi să discearnă un trup ca de şarpe, alb precum pietrele de pe fundul lacului. Nu văzuse niciodată ceva atât de mare, atât de străvechi şi – şi între ea şi antica fiinţă nu era decât un strat subţire de gheaţă.

Când Luca începu să tremure, pielea lui arsă de soare pălind, Celaena sări în picioare, cu gheaţa gemând sub ea.

– Nu privi în jos, spuse ea, apucându-l de cot.

Un petic de gheaţă mai groasă se întări sub picioarele lor şi se întinse – o cale spre ţărm.

– Dă-i drumul, îi spuse ea băiatului, înghiontindu-l blând.

El porni într-o alunecare târşâită. Îl lăsă s-o ia înainte, dându-i timp astfel încât să-i poată păzi spatele, după care aruncă din nou o privire în jos.

Îşi înghiţi ţipătul când un cap masiv şi solzos se uită fix la ea. Nu un balaur sau un dragon, nu un şarpe sau un peşte, ci o fiinţă între. Îi lipsea un ochi, carnea fiind cicatrizată în jurul orbitei goale. Cine naiba îi făcuse asta? Exista oare ceva mai rău acolo jos, înotând pe lângă pântecele muntelui? Bineînţeles – bineînţeles că fusese lăsată neînarmată în mijlocul unui lac căptuşit cu arme.

– Mai repede, rosti sacadat Rowan.

Luca era deja la jumătatea drumului spre ţărm.

Celaena începu să-l imite pe Luca, alunecând târşâit, pentru că nu credea că dacă ar fi alergat s-ar fi putut ţine pe picioare. Când făcu al treilea pas, o străfulgerare de un alb ca oasele izbucni din străfunduri, răsucindu-se ca o năpârcă în atac.

Coada lungă plesni gheaţa, iar lumea se clătină.

Ea se ridică, picioarele îndoindu-i-se, în timp ce gheaţa se înălţă sub forţa loviturii, plesnind-o peste mâini şi genunchi. Celaena respinse harul magic care se ridica s-o protejeze, să ardă, să schilodească. Se zvârcoli şi derapă lateral când capul solzos, cornut, se repezi spre gheaţa de la picioarele ei.

Suprafaţa tresăltă. Mai departe, dar apropiindu-se, gheaţa se spărgea. De parcă toată concentrarea lui Rowan era orientată acum spre menţinerea fragilei punţi din gheaţă dintre ea şi ţărm.

– Armă, spuse ea dintr-o suflare, neîndrăznind să-şi abată atenţia de la creatură.

– Grăbeşte-te, strigă sacadat Rowan, iar Celaena îşi ridică privirea suficient cât să-l vadă lăsând să alunece pe gheaţă sabia pe care o găsise, un vânt aspru învârtejindu-se spre ea.

Luca abandonă pătura, alergând târşâit, şi, din mers, Celaena ridică sabia cu mâner de aur. Un rubin de mărimea unui ou de găină era încastrat în plăsea şi, în pofida vechimii tecii, lama străluci când o trase afară, de parcă ar fi fost recent lustruită. Ceva căzu din teacă pe gheaţă, zăngănind – un inel simplu din aur. Îl înşfăcă, aruncându-l într-un buzunar şi alergă mai repede, de parcă...

Gheaţa se ridică din nou, vuietul acelei cozi uriaşe fiind la fel de îngrozitor ca şi suprafaţa care se mişca sub ea. Celaena rămase în picioare de data aceasta, lăsându-se pe vine ţinând strâns sabia, parte din ea minunându-se de echilibrul şi frumuseţea armei; dar Luca, alunecând şi derapând, se prăbuşi. Ajunse la el în câteva clipe, ridicându-l de spatele tunicii şi ţinându-l strâns, gheaţa ridicându-se sub ei.

Trecură de punctul unde fusese lăsată de Rowan şi aproape gemu de uşurare când văzu pragul din stâncă de culoare deschisă sub picioare. Gheaţa din spatele lor explodă, apa rece ca gheaţa scăldându-i, şi atunci...

Nu se opri când acele nări fornăiră. Nu se opri, împingându-l pe Luca spre Rowan, a cărui frunte lucea de transpiraţie în timp ce gheare puternice zgâriară gheaţa, săpând patru linii adânci.

Ea târî băiatul pe ultimii zece metri, apoi pe ultimii cinci, apoi ajunseră pe ţărm şi la Rowan, de pe buzele căruia se auzi o respiraţie sacadată. Celaena se întoarse la timp să vadă ceva ca ivit dintr-un coşmar încercând să se târască pe gheaţă, ochiul roşu înnebunit de foame, dinţii masivi promiţând o moarte brutală şi nemiloasă. Când oftatul lui Rowan se stinse, gheaţa se topi, iar creatura plonjă în adâncuri.

Ajunşi pe teren solid, brusc conştientă de faptul că gheaţa fusese şi o barieră, Celaena îl înşfăcă din nou pe Luca, băiatul părând gata să vomite, şi ţâşni din peşteră. Nimic nu putea opri creatura să iasă din apă, iar sabia era la fel de utilă precum o scobitoare în lupta împotriva ei. Cine ştie cât de repede se putea mişca pe pământ?

Luca psalmodia un fluviu de rugăciuni către diverşi zei, în timp ce Celaena îl trăgea după ea pe cărarea stâncoasă şi în soarele strălucitor de după-amiază, poticnindu-se aproape orbeşte până reuşiră să ajungă la pădurea întunecoasă, ferindu-se de copaci mai mult din noroc, din ce în ce mai repede în jos, şi atunci...

Auziră un răget care zgudui stâncile şi alungă păsările, făcând frunzişul să foşnească. Un răget de mânie şi de foame – nu de triumf. De parcă creatura ar fi ajuns la ieşirea din peşteră şi, după milenii în întunericul acvatic, nu putea suporta lumina soarelui. Fugind de răgetul plin de ecouri, refuza să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost noapte. Ce se putea întâmpla încă la căderea nopţii.

După un timp, îl simţi pe Rowan în spatele lor. Şi totuşi, nu o interesa decât tânărul aflat în grija ei, care gâfâi şi înjură tot drumul până la fortăreaţă.

*

Când Mistward se ivi la orizont, ea îi spuse lui Luca un singur lucru înainte de a-l trimite înainte: să-şi ţină gura în legătură cu evenimentele din peşteră. În momentul în care sunetele scoase de pătrunderea lui prin tufişuri dispărură, se întoarse.

Rowan stătea nemişcat, gâfâind şi el, cu sabia acum pusă în teacă. Ea îşi înfipse noua sabie în pământ, rubinul din mâner lucind într-un petic de soare.

– O să te omor, spuse ea, cu o voce ca un mârâit.

Şi se aruncă asupra lui.

Chiar dacă era în forma ei Fae, el tot era mai rapid şi mai puternic decât ea, aşa că o evită cu o uşurinţă fluidă. Mai bine cu faţa lovită de copac decât coliziunea cu pereţii de piatră ai fortăreţei, deşi nu era cu mult mai bine. Dinţii îi clănţăniră, dar ea se răsuci şi se azvârli din nou asupra lui Rowan, care acum stătea foarte aproape, cu dinţii dezveliţi. Nu putu să se ferească de ea atunci când îl apucă de partea din faţă a jachetei şi îl lovi.

O, şi ce bine era să-l lovească în faţă, chiar dacă pielea de pe încheieturile degetelor i se zdreli şi începu să o doară.

El mârâi şi o aruncă la pământ. Rămase fără aer, iar sângele care îi picura din nas i se scurse pe gât. Înainte ca el să se poată aşeza pe ea, îl prinse cu picioarele şi îl azvârli cu fiecare gram din puterea aceea nemuritoare. Şi, într-o clipă, Rowan se trezi ţintuit la pământ, cu ochii mari din pricina furiei şi a surprizei.

Ea îl lovi din nou, articulaţiile ei ţipând în agonie.

– Dacă mai aduci vreodată pe cineva aici, gâfâi ea, lovindu-l peste tatuaj – peste tatuajul acela afurisit, dacă mai pui în pericol vreodată pe cineva cum ai făcut astăzi... Sângele din nasul ei sări pe faţa lui, amestecându-se, observă ea cu o oarecare satisfacţie, cu sângele de la loviturile pe care i le dăduse.

– Te omor.

Încă o lovitură, o izbitură cu dosul mâinii, şi vag îi trecu prin cap că Rowan nu mai riposta, mulţumindu-se să primească loviturile.

– Îţi rup gâtul acela putred.

Îşi dezveli caninii.

– Înţelegi?

El îşi întoarse capul şi scuipă sângele din gură.

Sângele ei pulsa nebuneşte, atât de sălbatic încât orice reţinere pe care şi-o impusese se sfărâmă. Se opuse cu toată forţa, încercând să se adune, iar clipa de neatenţie o costă. Rowan se

mișcă și, din nou, se trezi sub el. Îi mutilase fața, dar lui nu părea să-i pese. Rowan mârâi:

– Ba voi proceda după bunul meu plac.

– Să nu mai amesteci pe nimeni în povestea asta! țipă ea atât de tare, încât păsările se opriră din ciripit.

Se zvârcoli sub el și reuși să-l apuce de încheieturi.

– Pe nimeni!

– Spune-mi de ce, Aelin.

Numele acela blestemat... Își vârî unghiile în încheieturile lui.

– Pentru că m-am săturat de asta!

Inspira lacom aerul, fiecare respirație cutremurând-o, pentru că oribila intuiție pe care reușise să o țină departe încă de la moartea Nehemiei devenea realitate.

– I-am spus că n-o s-o ajut, așa că și-a orchestrat propria moarte. Pentru că a crezut...

Râse – un sunet oribil, sălbatic.

– A crezut că moartea ei mă va impulsiona să acționez. A crezut că aș putea face mai mult decât a făcut ea – că valora mai mult moartă. Și a mințit – despre toate. M-a mințit pentru că eram o lașă și o urăsc pentru asta. O urăsc pentru că m-a părăsit.

Rowan încă o ținea cu forța sub el, sângele lui cald curgându-i pe față.

O spusese. Spusese cuvintele pe care le ținea zăvorâte de săptămâni întregi. Furia curgea din ea ca un val care se retrage de pe țărm și îi eliberă încheieturile.

– Te rog, gâfâi ea, fără să-i pese că-l imploră, nu mai amesteca pe nimeni. Voi face tot ce-mi vei cere. Dar aici trag linie. Orice, dar nu asta.

Cu ochii acoperiți ca de un văl, Rowan îi eliberă brațele. Ea își ridică privirea spre bolta cerească. Nu voia să plângă în fața lui, nu din nou.

El se retrase, spațiul dintre ei devenind tangibil.

– Cum a murit?

Lăsă umezeala de pe spate să-i intre în oasele reci, în trup.

– A manipulat o cunoștință comună să creadă că trebuie s-o omoare pentru a-și realiza planurile. El a angajat un asasin, s-a asigurat că eu nu eram pe-aproape și a pus să fie ucisă.

Oh, Nehemia. Făcuse asta dintr-o speranță deșartă, fără să-și dea seama că era o bătălie pierdută. S-ar fi putut alia cu Galan Ashryver cel perfect și ar fi salvat pământul – ar fi găsit un moștenitor cu adevărat folositor pentru tron.

– Ce s-a întâmplat cu cei doi bărbați?

O întrebare pusă pe un ton rece.

– Pe asasin l-am vânat și l-am lăsat bucăți într-o alee. Iar pe bărbatul care-l angajase...

Sânge pe mâinile ei, pe haine, în păr, privirea îngrozită a lui Chaol.

– I-am scos mațele și i-am aruncat trupul într-un canal.

Erau două dintre cele mai oribile lucruri pe care le făcuse în viață și le făcuse din ură, din dorință de răzbunare și din furie. Așteptă predica, dar Rowan se mulțumi să spună:

– Bine.

Surprinsă, îl privi în ochi – și văzu ce făcuse. Nu fața lui deja zgâriată și însângerată, nici tunica și cămașa, rupte și murdare de noroi, ci acolo unde îl apucase de antebrațe. Hainele erau arse, iar pielea de sub ele era acoperită de bășici roșii și mânioase.

Amprente palmare. Îi arsese tatuajul de pe brațul stâng. Se ridică într-o clipă în picioare, întrebându-se dacă n-ar trebui să se așeze în genunchi, să-i ceară iertare.

Probabil că îl duruse îngrozitor. Și totuși suportase – bătaia, arsurile – în timp ce ea azvârlea cuvintele acelea care îi întunecau simțurile de atâtea săptămâni.

– Îmi pare atât de... rău, începu ea, dar el ridică o mână.

– Să nu te scuzi, spuse el, pentru că ai apărat oamenii la care ții.

Bănui că era singurul fel de scuză pe care avea să-l primească vreodată de la el. Dădu din cap aprobator, iar el consideră că gestul era suficient ca răspuns.

– Păstrez sabia, spuse ea, trăgând-o din pământ.

Greu ar fi găsit una mai bună în întreaga lume.

– N-ai câștigat-o.

Tăcu, dar apoi adăugă:

Consider-o însă ca pe o favoare. Las-o în camera ta atunci când ne antrenăm.

Ar fi dorit să dispute hotărârea, dar și acesta era un compromis. Se întrebă dacă el mai făcuse vreodată un compromis în ultimul secol.

– Și dacă ființa aia ne urmărește până la fortăreață când se lasă întunericul?

– Chiar dac-o face, nu poate trece de pietrele magice de apărare.

Când ea ridică întrebător din sprâncene, el spuse:

– Pietrele din jurul fortăreței au o vrajă întreținută în ele pentru a-i ține pe dușmani la distanță. Chiar și magia ricoșează din ea.

– Oh.

Ei bine, asta explica de ce i se spunea Mistward[1]. Între ei se lăsă o tăcere calmă, dacă nu chiar plăcută, iar ei își continuară drumul.

– Știi, spuse ea cu șiretenie, e a doua oară când îmi faci pregătirea harcea-parcea cu sarcinile tale. Sunt destul de sigură că asta te transformă în cel mai slab instructor pe care l-am avut vreodată.

El îi aruncă o privire piezișă.

[1] Straja-din-ceață (n. trad.).

– Sunt surprins că ţi-a luat atât de mult să-ţi dai seama.

Ea pufni şi, pe când se apropiau de fortăreaţă, torţele şi lumânările se aprinseră de parcă doreau să le ureze bun-venit acasă.

*

– N-am văzut în viaţa mea aşa o privelişte tristă, şuieră Emrys când Rowan şi Celaena îşi târâră picioarele în bucătărie. Sânge şi mizerie şi frunze pe fiecare centimetru din voi amândoi.

Într-adevăr, erau o privelişte aparte, cu feţele umflate şi pline de răni, acoperiţi fiecare de sângele celuilalt, părul în dezordine, Celaena şchiopătând uşor, cu articulaţiile degetelor rănite, iar genunchiul Celaenei zvâcnea de la o lovitură pe care nu-şi amintea când o căpătase.

– Nu sunteţi mai buni decât pisicile vagaboande, care se încaieră zi şi noapte, spuse Emrys, trântind două castroane cu tocană pe masă. Mâncaţi, amândoi. Şi apoi, curăţaţi-vă. Elentiya, eşti scutită de îndatoririle de la bucătărie în seara asta şi mâine.

Celaena deschise gura să obiecteze, dar bătrânul ridică mâna.

– Nu vreau să sângerezi peste tot. Ai face mai mult deranj decât treabă.

Strâmbându-se de durere, Celaena se aşeză lângă Rowan pe bancă şi îşi înjură cu patimă durerea din picior, faţă şi braţe. Îl înjură pe ticălosul de-alături.

– Şi primeneşte-ţi şi limbajul, dacă tot te-ai pornit, sări Emrys.

Luca era cuibărit lângă foc, cu ochii mari, şi făcu un gest rapid, imitând o tăietură de-a curmezişul beregatei, de parcă voia să o avertizeze pe Celaena despre ceva. Chiar şi Malakai, aşezat la celălalt capăt al mesei împreună cu două gărzi ostenite, o urmărea cu sprâncenele ridicate.

Rowan se aplecase deja deasupra mesei, săpând în tocăniţă. Aruncă iar o privire la Luca, iar acesta se bătea frenetic peste urechi.

Uitase să se transforme. Şi... ei bine, acum observaseră toţi asta, cu tot sângele, noroiul şi frunzele. Malakai îi susţinu privirea, iar ea îl provocă – îl provocă pe bătrân să spună ceva, dar el dădu din umeri şi-şi văzu de mâncare. Deci, de fapt, nu era o surpriză. Luă o îmbucătură din tocăniţă şi trebui să-şi înghită geamătul. Să fi fost simţurile ei Fae, sau mâncarea era chiar şi mai delicioasă în seara asta?

Emrys privea de lângă vatră, iar Celaena îi aruncă şi lui o privire provocatoare. Străpunse vălul, şi primi durerea la schimbarea în forma de muritor. Bătrânul le aduse, ei şi lui Rowan, o felie de pâine şi spuse:

– Pentru mine, n-are importanţă dacă ai urechile ascuţite sau rotunde, ori că dinţii tăi arată straniu. Dar, adăugă el, uitându-se la Rowan, nu pot nega că mă bucur să văd c-ai încasat câţiva pumni de data asta.

Capul lui Rowan se ridică brusc din castron, iar Emrys arătă cu lingura spre el.

– Nu credeţi că v-aţi bătut măr suficient unul pe celălalt?

Malakai se încordă, dar Emrys continuă:

– Ce ai realizat, decât că mi-ai dat o spălătoreasă de vase a cărei faţă ne sperie străjile? Crezi că vreunul dintre noi doreşte să vă audă cum vă blestemaţi reciproc şi urlaţi în fiecare seară? Limbajul pe care îl foloseşti e suficient cât să acrească tot laptele din Wendlyn.

Rowan îşi plecă fruntea şi mormăi ceva în tocăniţă.

Pentru prima dată de mult, mult timp, Celaena simţi cum colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

Şi atunci Celaena se îndreptă spre bătrân – şi căzu în genunchi. Îi ceru iertare cu ardoare. Lui Emrys, lui Luca, lui

Malakai. Le ceru iertare, pentru că meritau. Acceptară cu toţii, dar Emrys încă părea circumspect. Rănit, chiar. Ruşinea că îi spusese bătrânului ce-i spusese, că le spusese tuturor ce le spusese, nu avea să-i dispară prea uşor.

Deşi i se zvârcolea stomacul, iar palmele îi transpirau, deşi ceilalţi nu menţionară nume, nu fu deloc surprinsă când Emrys îi spuse că el şi celălalt Fae bătrân ştiau cine este şi că mama ei îi ajutase. Dar fu surprinsă când Rowan ocupă un loc la chiuvetă şi ajută la spălarea vaselor de la masa de seară.

Munciră într-o linişte confortabilă. Mai erau adevăruri pe care nu le mărturisise, pete pe sufletul ei pe care încă nu le putea explora sau exprima. Dar poate – poate că el nu avea să se îndepărteze de ea atunci când avea să îşi găsească îndrăzneala de a i le spune.

La masă, Luca zâmbea de plăcere. Şi apariţia acelui zâmbet – acea mică dovadă că evenimentele de astăzi nu-l speriaseră cu totul – o făcu pe Celaena să se uite la Emrys şi să spună:

– Ce aventură am avut astăzi...

Malakai îşi puse lingura jos şi spuse:

– Dă-mi voie să ghicesc: a avut ceva de-a face cu acel urlet care a înnebunit vitele.

Deşi Celaena nu zâmbi, pleoapele i se încreţiră.

– Ce ştii despre o creatură ca sălăşluieşte în lacul de sub...

Şi îi semnală din ochi lui Rowan să termine el.

– Muntele Pleşuv. Şi n-are de unde să ştie povestea asta, spuse Rowan. Nimeni nu o ştie.

– Sunt Păstrătorul Poveştilor, spuse Emrys, uitându-se la el cu toată vrajba uneia dintre figurinele din fier de pe poliţă. Asta înseamnă că poveştile pe care le adun ar putea să nu provină din guri Fae sau umane, dar le aud oricum.

Se aşeză la masă, cu mâinile încrucişate.

– Cu ani în urmă, am auzit o poveste, de la un nebun care credea că poate traversa Munţii Cambrieni pentru a pătrunde pe tărâmul lui Maeve fără a fi invitat. Era pe drumul de întoarcere, pe jumătate mort, din pricina lupilor sălbatici ai lui Maeve din trecători; aşa că, l-am adus aici, cât aşteptam să vină vindecătorii după care trimisesem.

Malakai murmură:

– Deci, de aceea nu l-ai lăsat în pace nicio clipă.

O sclipire în ochii aceia bătrâni, iar Emrys îi aruncă tovarăşului său un zâmbet ostenit.

– Avea o infecţie îngrozitoare, aşa că, la momentul acela, am crezut că ar putea fi un delir, dar mi-a povestit că a găsit o peşteră la baza Muntelui Pleşuv. A stabilit tabăra acolo, pentru că ploua şi era rece, şi a planificat să plece la prima geană de lumină. Totuşi, simţea că era urmărit de pe lac de cineva. A adormit şi s-a trezit numai pentru că valurile se izbeau de ţărm – valuri care porneau din centrul lacului. Şi dincolo de lumina focului, în depărtare, a văzut ceva înotând. Mai mare decât un copac sau decât orice bestie pe care o văzuse vreodată.

– O, a fost oribil, interveni Luca.

– Ai spus că astăzi ai fost cu Bas şi ceilalţi cercetaşi din patrula de graniţă! se repezi Emrys, apoi îi aruncă lui Rowan o privire care sugera că ar fi bine să verifice dacă următoarea sa masă nu conţinea otravă.

Emrys îşi drese vocea şi, în curând, se întorsese din nou la masă, privind fix, pierdut în gânduri.

– Ce a aflat nebunul în acea noapte a fost că acea fiinţă era aproape la fel de bătrână precum muntele însuşi. Susţinea că s-a născut într-o altă lume, dar că s-a strecurat aici când zeii nu erau atenţi. Îi vânase pe Fae şi pe oameni până când un măreţ războinic Fae l-a provocat. La sfârşitul luptei, războinicul îi scosese creaturii un ochi – de ciudă sau de distracţie – şi

blestemase fiara ca atâta timp cât muntele era în picioare, să fie forţată să trăiască dedesubtul lui.

Un monstru dintr-un alt tărâm. Oare fusese lăsat să intre în timpul războaielor Valg, când demonii deschideau şi închideau portalurile către alte lumi după cum le venea? Câte dintre creaturile de groază care locuiau pe acest pământ erau aici numai din cauza acelor bătălii străvechi pentru cheile Wyrd?

– Aşadar, sălăşluieşte în labirintul de peşteri subacvatice de sub munte. Nu are niciun nume, pentru că a uitat cum i se spunea în timpurile vechi, iar cei care au întâlnit-o nu s-au întors acasă.

Celaena îşi frecă braţele, tresărind atunci când pielea lezată a articulaţiilor i se întinse din cauza mişcării. Rowan se uita fix la Emrys, ţinându-şi capul lăsat uşor pe-o parte. Apoi, Rowan îi aruncă ei o privire, de parcă ar fi vrut să se asigure că ascultă, şi o întrebă:

– Cine era războinicul care i-a scos ochiul?

– Nebunul nu ştia, şi nici bestia, dar limba pe care o vorbea era Fae – o formă arhaică a Limbii Vechi, aproape indescifrabilă. Îşi amintea inelul din aur pe care-l purta, dar nu şi cum arăta.

Îi fu necesar fiecare gram de putere pentru a se abţine să nu scoată inelul pe care-l pusese în buzunar, să nu examineze sabia pe care o lăsase la uşă şi rubinul, care poate că nu era deloc un rubin. Dar era imposibil – ar fi fost o coincidenţă prea mare.

Poate că ar fi cedat nevoii de a privi, dacă Rowan nu s-ar fi întins pentru a-şi lua paharul cu apă. El disimulase bine şi ea credea că nimeni altcineva nu observase, dar când mâneca lui îşi schimbă poziţia, el se crispă uşor, de la arsurile pe care i le provocase ea. Mai devreme, făcuseră băşici – acum probabil că-i provocau o adevărată agonie.

Emrys îl pironi pe prinţ cu o privire fixă.

– Gata cu aventurile.

Rowan se uită la Luca şi văzu că părea gata să explodeze de indignare.

– De acord.

Emrys nu cedă.

– Şi fără certuri.

Rowan întâlni privirea Celaenei peste masă. Expresia feţei lui nu trăda nimic.

– Vom încerca.

Până şi Emrys consideră că era un răspuns acceptabil.

*

În pofida extenuării care o lovea ca un zid, Celaena nu putea dormi. Continua să se gândească la creatură, la sabie şi la inelul pe care-l examinase vreme de o oră fără a afla nimic nou, şi la controlul, oricât de fragil ar fi fost, pe care reuşise să-l aibă pe gheaţă. Şi totuşi, tot revenea la ceea ce-i făcuse lui Rowan – cât de rău îl arsese.

Toleranţa lui la durere probabil că e fantastică, gândi ea, răsucindu-se pe pat, strânsă ghem pentru a se proteja de frigul din cameră. Cercetă din ochi cutia cu balsam. *Ar fi trebuit să meargă la un vindecător pentru arsurile alea.* Se răsuci şi se frământă încă cinci minute, după care îşi puse cizmele, luă cutia şi plecă. Probabil că avea să se aleagă din nou cu capul rupt, dar nu avea să reuşească să pună geană pe geană dacă era prea ocupată cu mustrările de conştiinţă. Pe numele zeilor, se simţea vinovată.

Ciocăni uşor la uşa lui, sperând pe jumătate că nu era acolo, dar el întrebă repezit:

– Ce e?

Ea făcu o grimasă şi intră.

Camera lui era uscată şi caldă, chiar dacă puţin veche şi ponosită, mai ales covoarele uzate care acopereau mare parte

din podeaua din piatră cenuşie. Un pat mare, cu patru stâlpi, ocupa mare parte din spaţiu, un pat care încă era făcut – neatins. Rowan şedea la masa de lucru din faţa şemineului sculptat, fără cămaşă, şi examina ceea ce părea a fi o hartă pe care erau marcate locaţiile acelor cadavre.

Ochii îi luciră de enervare, dar ea îl ignoră studiind tatuajul masiv care îi cobora de pe faţă pe gât şi umeri, şi îi acoperea întregul braţ stâng, până în vârful degetelor. Nu apucase să-l vadă bine în pădure, dar acum se minună de liniile lui frumoase, neîntrerupte. În afara arsurii ca o cătuşă din jurul încheieturii. La ambele încheieturi.

– Ce vrei?

Până atunci nu se uitase prea atent la trupul lui. Pieptul – suficient de bronzat cât să sugereze că petrecuse mult timp fără cămaşă – era parcă sculptat şi acoperit cu cicatrice groase. De la lupte sau bătălii, sau zeii ştiau ce. Trupul unui războinic, pe care îl şlefuia de secole întregi.

Îi aruncă balsamul.

– M-am gândit că poate vrei asta.

El îl prinse cu o mână, fără să-şi ia ochii de la ea.

– Am meritat-o.

– Asta nu înseamnă că nu mă pot simţi prost.

El răsuci cutia între degete de câteva ori. Pe pectoralul drept avea o cicatrice deosebit de lungă şi urâtă – de unde provenea oare?

– Asta să fie oare o mită?

– Dă-o înapoi, dacă ai de gând să fii nesuferit.

Întinse mâna.

Dar el strânse degetele în jurul cutiei, apoi o aşeză pe masa de lucru.

– Te-ai putea vindeca singură, să ştii. Ai putea să mă vindeci şi pe mine. Nu răni foarte grave, dar ai şi harul acesta.

Știa – într-un fel. Harul ei magic îi vindecase uneori rănile fără să conștientizeze.

– Este – este picătura de afinitate pentru apă pe care am moștenit-o din linia ascendenței lui Mab.

Focul fusese darul ascendenței sanguine a tatălui ei.

– Mama mea – cuvintele îi făcură rău, dar le spuse dintr-un motiv întemeiat – mi-a spus că picătura de apă din magia mea era salvarea mea – și instinctul de supraviețuire.

O încuviințare din cap din partea lui, și ea recunoscu:

– Voiam să învăț să o utilizez ca toți ceilalți vindecători – cu mult timp în urmă, vreau să spun, dar nu mi s-a permis niciodată. Toți spuneau... ei bine, că nu ar fi chiar atât de util, pentru că nu îl am în cantități foarte mari, iar Reginele nu devin vindecători.

Ar fi trebuit să tacă.

Dintr-un motiv neștiut, stomacul i se răzvrăti când el îi spuse:

– Du-te la culcare. Din moment ce ți s-a interzis să vii în bucătărie mâine, ne vom antrena în zori.

Ei bine, cu siguranță merita să fie alungată după ce-l arsese în felul acela, așa că se întoarse și poate că părea la fel de jalnică precum se simțea, pentru că brusc el spuse:

– Așteaptă. Închide ușa.

Ea se supuse. Nu-i dăduse voie să se așeze, așa că se sprijini de ușa din lemn și aștepta. El rămase cu spatele la ea, iar ea îi urmări mușchii puternici care se întinseră și se contractară când el inspiră o dată profund. Și încă o dată. Apoi...

– Când a murit partenerul meu, mi-a luat mult, mult timp să-mi revin.

Avu nevoie de un moment pentru a se gândi ce i-ar putea spune.

– Cu cât timp în urmă?

– Acum două sute trei ani și douăzeci și șapte de zile.

Arătă cu mâna tatuajul de pe faţă, gât şi braţe.

– Acest tatuaj spune povestea întâmplării. Ruşinea pe care o voi purta până la ultima suflare.

Războinicul care venise deunăzi avea ochii atât de goi...

– Şi alţii vin la tine pentru a-şi tatua mâhnirea şi ruşinea pe trupuri.

– Gavriel şi-a pierdut trei dintre soldaţi într-o ambuscadă, în munţii sudici. Au fost măcelăriţi. El a supravieţuit. Toată viaţa lui de luptător şi-a tatuat numele celor aflaţi sub comanda lui şi care au pierit. Dar vina are prea puţin de-a face cu semnificaţia însemnelor.

– Ai fost de vină?

Lent, se întoarse – nu de tot, dar suficient cât să-i arunce o privire piezişă.

– Da. Când era tânăr, eram... feroce în eforturile de a câştiga prestigiu, pentru mine şi fraţii mei de sânge. Unde mă trimitea Maeve în campanie, acolo mergeam. Pe drum, mă însoţeam cu o femeie din rasa noastră. Lyria, spuse el, aproape cu veneraţie. Vindea flori în piaţa din Doranelle. Maeve nu era de acord, dar... când îţi întâlneşti perechea, nu poţi face nimic pentru a schimba destinul. Ea era a mea şi nimeni nu mă putea convinge de contrariu. Însoţirea cu ea m-a costat aprecierea lui Maeve şi încă tânjeam foarte mult să-mi demonstrez meritele. Deci, când războiul a venit şi Maeve mi-a oferit o şansă de a-mi răscumpăra greşeala, am acceptat-o. Lyria m-a implorat să nu mă duc, dar eram atât de arogant, atât de prost îndrumat, încât am părăsit-o în casa noastră din munţi şi am plecat la război. Am lăsat-o singură, spuse el şi o privi din nou pe Celaena.

M-ai părăsit, îi spusese ea. Atunci, el explodase – rănile vechi de secole îl măcinau la fel de brutal cum o rodea pe ea trecutul ei.

– Am fost plecat luni de zile, câștigând toată faima pe care mi-o doream prosteşte. Şi atunci am primit vorbă că duşmanii încercau să intre în taină în Doranelle prin trecătorile din munte.

I se făcu rău la stomac. Rowan îşi trecu o mână prin păr, se scărpină pe faţă.

– Am zburat acasă. Cât de repede am putut. Când am ajuns acolo, am descoperit că... că fusese însărcinată. Şi că o măcelăriseră chiar şi aşa şi ne făcuseră casa scrum.

– Când îţi pierzi partenerul, nu...

El scutură din cap.

– Am uitat cine sunt, am pierdut simţul timpului, locului. I-am vânat pe toţi, toţi bărbaţii care-i făcuseră rău. A durat mult până să-i omor. Era însărcinată – fusese însărcinată când am abandonat-o, dar eram atât de îndrăgostit de propriile-mi planuri nebuneşti, încât nu mirosisem sarcina. Am lăsat-o singură pe partenera mea însărcinată.

Cu voce pierdută, reuşi să-l întrebe:

– Ce-ai făcut după ce i-ai omorât?

Faţa îi era severă şi ochii concentraţi pe o imagine de departe.

– Timp de zece ani, n-am făcut nimic. Am dispărut. Am luat-o razna. Mai mult decât razna. Nu mai simţeam nimic. Am... plecat pur şi simplu. Am colindat lumea, dintr-o formă într-alta, fără să văd anotimpurile, mâncând numai când şoimul îmi spunea că trebuie să se hrănească sau va muri. Aş fi ales moartea – doar că... nu mă puteam hotărî...

Tăcu şi îşi drese vocea.

– Poate că aş fi rămas aşa pentru totdeauna, dar Maeve a dat de mine. Mi-a spus că am petrecut destul timp în doliu şi că urma să-i slujesc ca prinţ şi comandant – să lucrez cu o mână de alţi războinici pentru a proteja tărâmul. Era pentru prima dată când vorbeam cu o fiinţă din ziua în care o

găsisem pe Lyria. Prima dată când mi-am auzit numele – sau mi l-am amintit.

– Aşadar, te-ai întors cu ea?

– Nu aveam nimic. Pe nimeni. La acel moment, am sperat că dacă intru în slujba ei, poate voi fi ucis şi atunci aş fi putut s-o văd din nou pe Lyria. Ca atare, când m-am întors în Doranelle, am scris povestea ruşinii mele în propria-mi carne. Apoi m-am legat de Maeve cu jurământ de sânge, iar de atunci sunt în slujba ei.

– Cum... cum ai reuşit să-ţi revii după o astfel de pierdere?

– Nu mi-am revenit. Mult timp, n-am putut. Cred că nici acum... nu m-am întors. Poate că nu mă voi întoarce niciodată cu totul.

Ea dădu din cap, cu buzele strânse, şi aruncă o privire spre fereastră.

– Dar poate, spuse el, cu o voce atât de scăzută încât o făcu să-şi întoarcă privirea spre el.

Nu zâmbea, dar în ochi îi licărea o luminiţă.

– Dar poate ne vom regăsi drumul înapoi împreună.

N-avea să ceară iertare pentru acea zi, nici pentru cea de ieri sau pentru oricare alta. Şi nici ea nu avea să-i ceară s-o facă, nu acum când înţelesese că, în săptămânile în care îl privise, privise de fapt o reflexie. Nu-i de mirare că îl urâse.

– Cred, spuse ea, aproape ca o şoaptă, că mi-ar plăcea foarte mult.

El întinse mâna.

– Atunci, împreună.

Ea studie palma plină de cicatrice, bătătorită, apoi faţa tatuată, plină de un soi întunecat de speranţă. Cineva care putea – care chiar înţelegea cum te simţi când ţi-e schilodit sufletul, cineva care încă încerca să iasă, centimetru cu centimetru, din acel abis.

Poate că nu aveau să iasă niciodată din el, poate că nu aveau să fie niciodată întregi, dar…

– Împreună, spuse ea şi-i acceptă mâna întinsă.

Şi, undeva departe şi adânc în ea, începu să lumineze un tăciune.

PARTEA A DOUA

Moștenitoarea focului

CAPITOLUL 36

– Este pregătit totul pentru întâlnirea din noaptea asta cu Căpitanul Westfall?

Aedion ar fi putut să jure că Ren Allsbrook se zbârlise rostind numele.

Aşezat lângă tânărul lord pe streaşina acoperişului apartamentului din depozit, Aedion analiză tonul lui Ren, hotărî că nu era suficient de provocator ca să merite o palmă verbală şi încuviinţă continuând să-şi cureţe unghiile cu unul dintre cuţitele de vânătoare.

Ren era în recuperare de zile întregi, în camera de oaspeţi, unde îl instalase căpitanul. Bătrânul refuzase să ia dormitorul mare, spunând că ar prefera canapeaua, dar Aedion se întreba ce anume observase Murtaugh atunci când ajunseseră în apartament. Dacă bănuia cine era proprietarul – Celaena sau Aelin, ori amândouă – nu spusese nimic.

Aedion nu-l mai văzuse pe Ren de când cu stabilimentul unde se vindea opiu şi nu ştia de ce se sinchisise să vină în noaptea asta. Spuse:

– Ai reuşit să-ţi construieşti aici o reţea de persoane josnice. E o distanţă ca de la cer la pământ faţă de măreţele turnuri ale Castelului Allsbrook.

Maxilarul lui Ren se încordă.

– Şi pentru tine e o distanţă ca de la cer la pământ faţă de turnurile albe ale Orynth-ului. Pentru toţi este.

O adiere de vânt zbârli părul neîngrijit al lui Ren.

– Mulţumesc. Pentru că... m-ai ajutat în noaptea aia.

– Pentru nimic, spuse rece Aedion, aruncându-i un zâmbet leneş.

– Ai omorât pentru mine, apoi m-ai ascuns. N-aş numi asta nimic. Îţi rămân dator.

Aedion era obişnuit să primească recunoştinţă de la alţi oameni, de la oamenii lui, dar asta...

– Ar fi trebuit să-mi spui, spuse el, abandonând rânjetul şi privind luminile aurii care licăreau în oraş, că tu şi bunicul tău nu aveţi casă. Sau bani.

Nu-i de mirare că hainele lui Ren erau atât de ponosite. Ruşinea pe care Aedion o simţise în acea noapte aproape îl copleşise – şi îl bântuise în ultimele zile, aducându-i temperamentul la un nivel aproape letal. Încercase să scape de sentiment luptându-se cu gărzile castelului, dar antrenamentele cu oamenii care-l protejau pe rege nu făcuse decât să acutizeze senzaţia.

– Nu văd ce relevanţă ar fi avut, spuse Ren încordat.

Aedion putea înţelege ce înseamnă mândria. A lui Ren era profundă, şi a recunoaşte o vulnerabilitate era pentru el la fel de greu cum era pentru Aedion să îi accepte recunoştinţa.

– Dacă afli cum să rupi vraja aruncată asupra magiei, o vei face imediat, da? întrebă Ren.

– Da. Ar putea conta în bătăliile care ne aşteaptă.

– N-a contat acum zece ani.

Faţa lui Ren era o mască de gheaţă şi atunci Aedion îşi aminti. Ren nu prea avea har magic, dar cele două surori mai în vârstă ale lui... Când totul se dusese naibii, fetele erau plecate la şcoala lor de la munte. O şcoală pentru magie.

De parcă i-ar fi citit gândurile, de parcă asta ar fi fost o păsuire dăruită de oraşul aşternut la picioarele lor, Ren spuse:

– Când soldații ne-au târât spre eșafod, acesta a fost motivul pentru care mi-au batjocorit părinții. Pentru că, în ciuda magiei lor, școala surorilor mele era lipsită de apărare – nu putea face nimic împotriva a zece mii de soldați.

– Îmi pare rău, spuse Aedion.

Atât putea oferi deocamdată, până la întoarcerea lui Aelin.

Ren îl privi în ochi.

– Întoarcerea la Terrasen va fi... dificilă, atât pentru mine, cât și pentru bunicul meu.

Părea să se lupte cu vorbele, sau poate doar cu ideea de a se destăinui cuiva, dar Aedion îi acordă timpul de care avea nevoie. În cele din urmă, spuse:

– Nu sunt sigur că mai sunt suficient de civilizat. Nu știu nici măcar dacă... dacă aș putea fi lord. Dacă oamenii mei m-ar dori ca lord. Bunicul meu este mai potrivit, dar el este un Allsbrook prin căsătorie și spune că nu vrea să domnească.

Ah. Aedion făcu o pauză – gândindu-se. Cuvântul greșit sau reacția greșită îl puteau face pe Ren să tacă pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să conteze, dar conta, așa că spuse:

– Viața mea a fost numai război și moarte în ultimii zece ani. Probabil că va fi război și moarte și în următorii ani. Dar dacă există o zi în care ne vom găsi pacea...

În numele zeilor, acel cuvânt, acel minunat cuvânt!

– Va fi o tranziție ciudată pentru noi toți. Dacă mai contează, nu văd cum n-ar accepta oamenii din Allsbrook un lord care a petrecut ani de zile încercând să distrugă supremația Adarlanului – un lord care și-a petrecut anii în sărăcie pentru a îndeplini acel vis.

– Am făcut... anumite lucruri, spuse Ren. Lucruri rele.

Aedion bănuise asta din momentul în care Ren le dădu adresa stabilimentului unde se vindea opiu.

– Ca noi toți, spuse Aedion.

Ca Aelin. Voia s-o spună, dar încă nu dorea ca Ren sau Murtaugh sau oricine altcineva să știe ceva despre ea. Ea singură trebuia să-și spună povestea.

Aedion știa că discuția era pe cale să ia o turnură neplăcută când Ren se încordă și întrebă prea pripit:

– Ce intenționezi să faci în legătură cu Căpitanul Westfall?

– În momentul acesta, Căpitanul Westfall îmi este util și îi este util reginei noastre.

– Deci, când nu va mai fi util...

– Voi decide, atunci când va veni momentul, dacă e lipsit de pericol să-l lăsăm în viață.

Ren deschise gura, dar Aedion adăugă:

– Așa trebuie să fie. Așa acționez eu.

Chiar dacă ajutase la salvarea vieții lui Ren și îi oferise un loc unde să stea.

– Mă întreb ce va gândi regina despre modul tău de a acționa.

Aedion îi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, încât i-ar fi pus pe alții pe fugă. Dar el știa că Ren nu era deosebit de înspăimântat de el, nu după tot ceea ce văzuse și îndurase. Nu după ce Aedion ucisese pentru el.

Aedion spuse:

– Dacă-i deșteaptă, atunci mă va lăsa să fac ceea ce trebuie făcut. Mă va folosi ca pe arma care sunt.

– Și dacă dorește să fie prietena ta? I-ai refuza și asta?

– Nu-i voi refuza nimic.

– Și dacă te roagă să fii regele ei?

Aedion își dezveli dinții.

– Ajunge.

– Vrei să fii rege?

Aedion își trase picioarele înapoi pe acoperiș și se ridică.

– Tot ce vreau, izbucni el, este ca poporul meu să fie liber, iar regina mea să-și recapete tronul.

– Au ars tronul din corn de cerb, Aedion. Nu mai există un tron pentru ea.

– Atunci îi voi construi eu unul din oasele dușmanilor noștri.

Ren se crispă când se ridică, fără îndoială pentru că rănile încă îl deranjau, și păstră distanța. Poate că nu-i era frică, dar nu era nici prost.

– Răspunde la întrebare. Vrei să fii rege?

– Dacă mi-ar cere-o, n-aș refuza-o.

Era adevărul.

– Acesta nu-i un răspuns.

Știa de ce îl întrebase Ren asta. Chiar și Aedion era conștient că putea să fie rege – cu legiunea sa și cu legăturile sale cu familia Ashryver, ar fi fost o partidă avantajoasă. Un rege-războinic ar fi făcut dușmanii să gândească de două ori. Chiar înainte de a începe să li se destrame regatul, auzise zvonuri...

– Singura mea dorință, spuse Aedion, mârâind în fața lui Ren, este să o văd din nou. Măcar o dată, dacă numai asta îmi vor îngădui zeii. Dacă îmi îngăduie mai mult de-atât, atunci le voi mulțumi fiecare zi din viața mea. Dar deocamdată mă străduiesc să o văd, ca să știu cu siguranță că e reală – că a supraviețuit. Restul nu-i treaba ta.

Dispăru pe ușă spre apartamentul de jos, simțind privirea lui Ren în spate.

*

Taverna era plină ochi de soldații aflați în Adarlan în permisia prin rotație, căldura și mirosul de trupuri făcându-l pe Chaol să-și dorească să nu-l fi însoțit pe Aedion. Nu mai avea unde să se ascundă, acum că el și Aedion erau prieteni de băutură, cum trâmbița generalul ca să audă toată lumea, în timp ce soldații ovaționau.

– Mai bine să ne ascundem sub nasurile tuturor decât să ne prefacem, ei? îi murmură Aedion lui Chaol, iar pe masa lor pătată şi îmbibată poposi un alt rând de băuturi gratis, oferite de un soldat care făcu o plecăciune – o plecăciune adevărată – în faţa lui Aedion.

– Pentru Lup, spuse soldatul acoperit de cicatrice şi bronzat, înainte de a se întoarce la masa lui plină de camarazi.

Aedion salută bărbatul ridicând cana, obţinând ovaţii drept răspuns, iar în rânjetul lui de animal sălbatic nu era nimic fals. Lui Aedion nu-i luase mult să găsească soldaţii pe care Murtaugh considera că ar trebui să-i chestioneze – soldaţi care fuseseră campaţi la unul dintre presupusele puncte de origine ale vrăjii. În timp ce Aedion căuta grupul potrivit de oameni, Chaol îşi văzuse pe îndelete de îndatoririle lui – care acum includeau o listă de candidaţi care să-l înlocuiască, şi făcutul bagajelor pentru întoarcerea la Anielle. Venise în Rifthold cu scuza că trebuie să găsească o companie care să-i transporte primul cufăr cu lucruri personale, o sarcină pe care în realitate o şi finalizase. Nu voia să se gândească la ce va face mama lui atunci când cufărul de cărţi va ajunge la Breaslă.

Chaol nici măcar nu încercă să pară simpatic atunci când spuse:

– Continuă să faci ceea ce faci.

Aedion se ridică, înălţându-şi cana. De parcă i-ar fi urmărit, întreaga sală căzu în tăcere.

– Soldaţi, spuse el, rece şi blând, serios şi respectuos.

Se răsuci, ţinând în continuare cana sus.

– Pentru sângele vostru, pentru cicatricele voastre, pentru fiecare îndoitură din scutul vostru şi fiecare ştirbitură din sabia voastră, pentru fiecare prieten şi duşman mort în faţa voastră…

Ţinând cana ridicată şi mai sus, Aedion îşi plecă fruntea, părul auriu strălucindu-i în lumină.

– Pentru ce ați dăruit și încă veți mai dărui, vă salut.

Preț de o clipă, sala bubui de răgete și țipete, iar Chaol își dădu seama ce-l făcea pe Aedion să fie o amenințare – ce-l făcea zeu pentru oamenii aceștia și de ce regele îi tolera insolența, cu sau fără inel.

Aedion nu era un nobil într-un castel, sorbind vin. El era metal și sudoare, stând într-o tavernă jegoasă, bând berea pe care o beau și ei. Că era real sau nu, ei credeau că îi pasă de ei, că îi ascultă. Se făleau când își amintea numele lor, numele soților lor și surorilor, și dormeau liniștiți gândindu-se că el îi considera ca fiind frații lui. Aedion se asigurase că ei credeau că ar lupta și ar muri pentru ei. Astfel, ei aveau să lupte și să moară pentru el.

Lui Chaol i se făcu frică, dar nu pentru el.

Îi era frică de ce urma să se întâmple când Aedion și Aelin aveau să fie din nou împreună. Văzuse în ea același tăciune luminos care îi făcea pe oameni să privească și să asculte. O văzuse întrerupând o întrunire de consiliu, aducând capul Consilierului Mullison și zâmbindu-i regelui din Adarlan, fiecare bărbat din sală fiind vrăjit și împietrit de vârtejul întunecat al spiritului ei. Ei doi împreună, amândoi letali, lucrând pentru a construi o armată, pentru a-și incita oamenii... Îi era teamă de ceea ce aveau să facă regatului lui.

Pentru că încă era regatul lui. El lucra pentru Dorian, nu pentru Aelin – nici pentru Aedion. Și nu știa care era poziția lui acum.

*

– Un concurs! strigă Aedion, așezat pe bancă.

Chaol nu se mișcase în lunga, foarte lunga oră în care Aedion fusese salutat și se toastase în cinstea sa de către jumătate din bărbații din încăpere, fiecare așteptându-și rândul pentru a-și spune povestea generalului.

Când Aedion se săturase să fie proslăvit de propriul duşman, cu ochii lui de Ashryver strălucind cu o emoţie despre care Chaol ştia că îşi avea originea în ura pe care o purta fiecăruia şi tuturor din încăpere şi că ei îi mâncau din palmă ca iepurii, generalul strigă cu glas de leu să se organizeze un concurs.

Existară câteva sugestii pentru jocuri de băut, însă Aedion îşi ridică din nou cana şi se lăsă tăcere.

– Cel care a călătorit cel mai departe bea gratis.

Se auziră ţipete: Banjali, Orynth, Melisande, Anielle, Endovier, dar atunci...

– Tăcere, voi toţi!

Un soldat mai bătrân, cu părul cărunt, se ridică.

– V-am bătut pe toţi.

Îşi ridică paharul spre general şi scose un pergament de sub vestă.

– Am petrecut cinci ani în Noll.

În centrul ţintei. Aedion bătu în scaunul liber de lângă masă.

– Atunci tu vei bea cu noi, prietene.

Încăperea vui din nou de ovaţii.

Noll. Era un punct pe hartă, în cel mai îndepărtat colţ al Teritoriilor Pustii.

Bărbatul se aşeză şi înainte ca Aedion să-i facă semn hangiului, în faţa străinului apăru o halbă proaspătă.

– Noll, zici? îl întrebă Aedion.

– Comandantul Jensen, legiunea a douăzeci şi cincea, domnule.

– Câţi oameni aveai sub comandă, comandante?

– Două mii – toţi trimişi înapoi aici luna trecută.

Jensen sorbi îndelung.

– Cinci ani, şi s-a terminat uite-aşa.

Şi-şi pocni degetele groase, pline de cicatrice.

– Să înţeleg că Majestatea sa nu v-a dat niciun avertisment?

– Cu tot respectul datorat, generale... nu ne-a spus nici pe dracu'. Am primit vorbă că trebuie să ne mutăm pentru că veneau forţe proaspete şi nu mai era nevoie de noi.

Chaol îşi ţinu gura, mulţumindu-se să asculte, aşa cum Aedion îi spusese să facă.

– Pentru ce? Vă trimite să vă alăturaţi altei legiuni?

– N-am primit vorbă încă. Nu ne-a spus nici măcar cine ne ia locul.

Aedion zâmbi cu toţi dinţii.

– Măcar nu mai eşti în Noll.

Jensen se uită în băutura lui, dar nu înainte ca umbra din ochii omului să fie observată de Chaol.

– Cum a fost acolo? Neoficial, bineînţeles, preciză Aedion.

Zâmbetul lui Jensen pierise, iar când îşi ridică privirea, în ochi nu mai avea lumină.

– Vulcanii sunt activi, aşa că este întotdeauna întuneric, vedeţi dumneavoastră, din cauza cenuşii care acoperă totul. Din cauza gazelor, aveam întotdeauna dureri de cap – uneori oamenii o luau razna de la ele. Uneori ne curgea şi sânge din nas. Primeam mâncarea o dată pe lună, uneori chiar mai rar de atât, în funcţie de anotimp şi de momentul când corăbiile puteau să aducă proviziile. Localnicii nu voiau să facă potecă printre nisipuri, oricât i-am ameninţat şi i-am mituit.

– De ce? Din lene?

– Noll nu e mare lucru – doar turnul şi oraşul pe care l-am construit în jurul lui. Vulcanii însă sunt sacri şi, acum zece ani, poate puţin mai mult, se pare că noi... nu oamenii mei, pentru că nu eram acolo, dar se zvoneşte că regele a dus o legiune la acei vulcani şi a prădat templul.

Jensen clătină din cap.

– Localnicii ne scuipau, chiar şi pe noi, care nu fuseserăm acolo, pentru întâmplarea de atunci. Turnul din Noll a fost

construit după aceea, iar localnicii l-au blestemat şi pe acesta. Aşa că nu eram decât noi.

– Un turn? întrebă Chaol, cu voce scăzută, iar Aedion se încruntă.

Jensen bău cu sete.

– Nu că am fi avut voie vreodată să intrăm în el.

– Oamenii care au înnebunit, spuse Aedion cu jumătate de zâmbet pe faţă, ce-au făcut, mai exact?

Umbrele se întorseseră, iar Jensen privi în jurul lui, nu pentru a vedea cine asculta, ci aproape de parcă ar fi dorit să poată scăpa de conversaţie. Apoi privi din nou la general şi spuse:

– Rapoartele noastre, generale, spun că i-am omorât – săgeţi în gât. Rapid şi curat. Dar...

Aedion se aplecă mai aproape.

– De la masa asta nu pleacă niciun cuvânt.

O clătinare uşoară a capului.

– Adevărul este că, până să ne pregătim noi arcaşii, oamenii care înnebuniseră îşi spărseseră capul. De fiecare dată, de parcă n-ar fi reuşit să-şi scoată durerea din cap.

Celaena susţinea că Roland şi Kaltain se plânseseră de dureri de cap. Poate ca rezultat al magiei regelui utilizată asupra lor, poate ca rezultat al puterii lui oribile. Şi ea îi spusese că se alese cu o durere îngrozitoare de cap când descoperise temniţele secrete din subteranul castelului. Temniţe care conduceau la...

– La turnul – în care nu vi s-a permis niciodată să intraţi?

Chaol ignoră privirea de avertisment a lui Aedion.

– Nu exista nicio uşă. Întotdeauna a părut mai mult decorativ decât practic, dar îl uram – toţi îl uram. Era doar o afurisită de stâncă neagră.

La fel ca turnul cu ceas din castelul de cleştar. Construit cam în acelaşi timp, dacă nu cu vreo câţiva ani mai devreme.

– La ce bun atâta efort? întrebă Aedion, tărăgănat. O risipă de resurse, dacă vreți să știți părerea mea.

În ochii omului erau încă foarte multe umbre, pline de povești despre care Chaol nu îndrăznea să întrebe. Comandantul își goli paharul și se ridică.

– Nu înțeleg de ce s-au mai chinuit – nici cu Noll, nici cu Amaroth. Trimiteam uneori oameni să colinde Marea Apuseană cu mesaje de la un turn la altul, așa că știam că au și ei unul la fel. Nici măcar nu știam ce dracu' căutăm noi cu toții acolo. Nici măcar nu aveam cu cine lupta.

Amaroth. Celălalt avanpost și sursa posibilă, după părerea lui Murtaugh, pentru vraja lor. La nord de Noll. Exact la nord de Noll. La distanță egală de Rifthold. Trei turnuri din piatră neagră, toate trei punctele creând un triunghi echilateral. În acest caz, probabil că facea parte din vrajă.

Chaol urmări cu degetul marginea paharului. Jurase să nu-l amestece pe Dorian în treaba asta, să-l lase în pace...

Nu avea cum să testeze nicio teorie, și nu voia să se apropie la mai puțin de trei metri de turnul acela cu ceas. Dar poate că teoria putea fi testată pe o scară mai mică, doar pentru a vedea dacă aveau dreptate cu privire la ce făcuse regele. Ceea ce însemna...

Că avea nevoie de Dorian.

CAPITOLUL 37

Pentru Manon și Cele Treisprezece, urmau două săptămâni de antrenamente. Două săptămâni în care trebuiau să se trezească înainte de zori pentru a parcurge în fugă fiecare dintre canioane, pentru a stăpâni traseul acesta ca o unitate. Două săptămâni de zgârieturi și membre sucite, de întâlnire ochi în ochi cu moartea, din cauza căderilor sau ciondănelilor balaurilor, ori doar a calculelor prostești.

Încetul cu încetul, însă își dezvoltară instinctele – nu doar ca o unitate de luptă, ci și ca animale de călărit și călăreți individuali. Lui Manon nu-i plăcea gândul că balaurii trebuiau să mănânce carnea cu gust groaznic a animalelor crescute în interiorul muntelui, așa că de două ori pe zi vânau capre de munte, năpustindu-se pentru a le smulge de pe versanți. Nu dură mult și vrăjitoarele începură să mănânce ele însele caprele, construind focuri pripite în trecătorile muntelui pentru a-și găti micul dejun și cina. Manon voia ca niciunul dintre ei – animale sau călărețe – să nu mănânce mâncarea pe care le-o dădeau oamenii regelui și să nu guste nici din carnea oamenilor. Dacă mirosea și avea gust ciudat, erau șanse mari să fie ceva în neregulă cu ea.

Nu știa dacă se datora cărnii proaspete sau din cauza lecțiilor suplimentare, dar Cele Treisprezece deveneau mai bune decât orice sabat. Într-atât, încât Manon le ordonă Celor

Treisprezece să se retragă atunci când Picioare-galbene se adunară pentru a le urmări lecţiile.

Abraxos încă mai constituia o problemă. Nu îndrăznea să treacă Răscrucea cu el, pentru că aripile lui, deşi puţin mai puternice, nu erau cu mult mai bune. Nu cât să se încumete să plonjeze prin trecătoarea îngustă. Manon măcinase problema în fiecare noapte, când Cele Treisprezece se adunau în camera ei pentru a-şi compara notiţele despre zbor, cu ghearele din fier lucindu-le atunci când îşi foloseau mâinile pentru a demonstra cum îşi învăţaseră balaurii să aterizeze, să decoleze sau să facă vreo manevră dificilă.

Din cauza emoţiilor, erau extenuate. Chiar şi înfumuratele vrăjitoare din clanul Sânge-albastru nu prea îşi ţineau temperamentul în frâu, iar Manon fusese chemată de vreo zece ori pentru a aplana certurile.

Manon profitase de timpul liber ca să se vadă cu Abraxos – să-i verifice ghearele şi dinţii din fier, să-l ia cu ea în câteva incursiuni suplimentare atunci când toate celelalte dormeau deja în paturile lor de campanie. Avea nevoie de cât mai multă pregătire cu putinţă, iar ei îi plăceau liniştea şi nemişcarea nopţii, cu vârfurile argintii de munte şi râul de stele de deasupra, chiar dacă asta făcea dificil trezitul de a doua zi dimineaţă.

Aşa că, după ce înfruntă mânia bunicii sale, Manon obţinu două zile libere pentru clanul Cioc-negru, convingând-o că, dacă nu se odihneau, se lăsa cu război în mijlocul sălii de mese, iar regele nu avea să mai posede o cavalerie aeriană care să-i ducă balaurii în luptă.

Obţinură două zile pentru somn, pentru alimentaţie şi pentru orice alte necesităţi puteau fi satisfăcute de bărbaţii de dincolo de munte. Asta făceau destul de multe dintre Cele Treisprezece, pentru că le văzuseră pe Vesta, Lin, Asterin şi gemenele malefice trecând dincolo de punte.

Manon nu avea să doarmă nici în prima zi şi nici într-a doua. Nici să mănânce. Sau să se culce cu bărbaţi.

Nu, voia să-l ducă pe Abraxos în Munţii Ruhnn.

El era deja înşeuat, iar Manon se asigură că Spintecă-Vânt era legată strâns de spatele ei atunci când îl încălecă. Coburii şeii erau o greutate neaşteptată în spatele ei şi îşi notă în memorie să înceapă să le antreneze pe Cele Treisprezece şi pe celelalte din sabatul lor cu coburii puşi. Dacă urmau să fie o armată, atunci aveau să-şi care şi proviziile, aşa cum o făceau majoritatea soldaţilor, iar antrenamentul cu greutăţi avea să le facă mai iuţi pentru când va veni momentul să zboare fără ele.

– Sunteţi sigură că nu vă pot convinge să nu plecaţi? întrebă supraveghetorul atunci când ea se opri la poarta din spate. Cunoaşteţi la fel de bine ca mine ce se spune – asta vă va costa.

– Aripile lui sunt slabe şi, până acum, tot ce am încercat pentru a le face mai puternice a eşuat, spuse ea. S-ar putea să fie singurul material care să-i peticească aripile şi să susţină vânturile. Pentru că nu văd nicio piaţă pe-aproape, bănuiesc că trebuie să merg direct la sursă.

Supraveghetorul aruncă o privire încruntată la cerul cenuşiu de deasupra.

– E o zi proastă pentru zbor – vine furtuna.

– E singura zi pe care o am.

În timp ce pronunţa cuvintele, îşi dori să le fi putut lua pe Cele Treisprezece în ceruri când avea să lovească furtuna – să le antreneze şi pentru astfel de condiţii.

– Fiţi atentă şi analizaţi orice ofertă vi se face.

– Dacă voiam sfatul tău, ţi-l ceream, muritorule, spuse, dar în sinea ei recunoscu faptul că avea dreptate.

Totuşi, Manon îl conduse pe Abraxos dincolo de poartă şi în locul lor obişnuit de decolare. Aveau un drum lung de făcut azi şi mâine – tocmai până la marginea Munţilor Ruhnn.

Pentru a găsi mătase de păianjen, şi pe legendarii păianjeni stygieni, mari cât nişte cai şi mai mortali decât otrava, care o ţeseau.

*

Furtuna se dezlănţui chiar când Manon şi Abraxos zburau în jurul platoului apusean al munţilor Ruhnn. Prin ploaia de gheaţă care îi bicuia faţa şi îi pătrundea prin toate straturile de haine, ea vedea cum ceaţa coborâse deasupra munţilor, învăluind mare parte din labirintul accidentat, de un gri cenuşiu, aflat sub ei.

Cu vânturile din ce în ce mai puternice şi fulgerele care loveau în jurul lor, Manon îl puse pe Abraxos să coboare pe singura bucăţică de pământ pe care o zări. Aveau să aştepte până trecea furtuna, după care urmau să urce în ceruri şi să scruteze regiunea până ce aveau să-i găsească pe păianjeni. Sau măcar indicii despre locul unde sălăşluiau – şi se aştepta ca indiciile să apară mai ales sub formă de oase.

Furtuna însă nu voia să se sfârşească şi, deşi ea şi Abraxos se strânseră lângă versantul unui colţ mic de stâncă, asta nu-i proteja deloc. Ar fi preferat să ningă decât ploaia asta ca gheaţa, care venea cu un vânt atât de puternic, încât nu putea nici măcar aprinde un foc.

Noaptea căzu repede, din pricina furtunii, iar Manon trebui să-şi retragă dinţii din fier ca să nu-i mai clănţănească, intrându-i în buze. Gluga era inutilă, îmbibată şi lăsând apa să-i curgă în ochi, şi până şi Abraxos se încolăcise ca o minge pentru a se proteja de furtună.

O idee prostească, oribilă. Scoase un picior de capră din coburi şi i-l aruncă lui Abraxos, care se descolăci suficient cât să înghită bucata pe nemestecate, după care îşi reluă poziţia, pentru a se proteja de furtună. Se blestemă pentru că fusese

atât de proastă, înghiţindu-şi cina formată din pâine înmuiată şi un măr îngheţat, apoi ronţăind puţină brânză.

Merita. Pentru a asigura victoria Celor Treisprezece, pentru a fi Aripa Conducătoare, o noapte în furtună nu însemna nimic. Trecuse prin clipe mai grele, când fusese prinsă în trecătorile din munţii înzăpeziţi şi avea pe ea mai puţine straturi de haine, nicio cale de ieşire şi rămăsese fără hrană. Supravieţuise unor furtuni din care unele vrăjitoare nu se mai treziseră, şi tot ar fi preferat oricând zăpada.

Manon studie labirintul de stâncă din jurul lor. Simţea ochii care îi urmăreau – îi observau. Şi totuşi, nimeni nu se apropie, nimeni nu îndrăzni. Aşa că, după un timp, se încolăci pe o parte, precum Abraxos, punând capul şi obrazul spre stâncă, şi-şi strânse braţele la piept, cât de tare putu.

Din fericire, în timpul nopţii ploaia se opri, sau direcţia vântului se schimbă, aşa că ploaia nu-i mai lovi în faţă. După aceea putu să doarmă mai bine, dar încă tremura de frig – deşi parcă era puţin mai cald. Probabil acele mici puseuri de căldură şi uscăciune erau cele care o împiedicau să tremure până la moarte sau să se îmbolnăvească, îşi dădu ea seama când adormi, pentru a se trezi apoi în lumina cenuşie a zorilor.

Când deschise ochii, era în întuneric – întuneric, dar uscat şi cald, mulţumită aripii uriaşe care o proteja de furtună şi a căldurii respiraţiei lui Abraxos, care umplea spaţiul ca un mic furnal. El încă mai moţăia – un somn profund, greu.

Trebui să-i dea jos cristalele de gheaţă de pe aripa întinsă înainte ca el să se trezească.

*

Furtuna se oprise, iar cerul era de un albastru neîmblânzit – suficient de transparent încât trebuiră să încercuiască platoul apusean al munţilor Ruhnn o singură dată şi Manon văzu

ceea ce căuta. Nu doar oase, ci și copaci învăluiți în plase de un cenușiu prăfos, precum niște văduve în doliu.

Nu era mătase de păianjen, văzu ea când Abraxos alunecă în jos, planând deasupra copacilor. Erau doar plase obișnuite.

Dacă puteai numi obișnuită o pădure întreagă de munte învăluită în plase. Abraxos mârâia din când în când la ceva de jos – urme sau șoapte pe care ea nu le putea vedea. Totuși, ea remarcă târâșul dintre ramuri, păianjeni de toate formele și mărimile, de parcă fuseseră cu toții chemați să trăiască sub protecția fraților lor mai puternici.

Le-a luat jumătate de dimineață să găsească peșterile cenușii de munte care pluteau deasupra pădurii voalate, unde oasele erau împrăștiate pe pământ. Se învârtiră de câteva ori, apoi îl puse pe Abraxos să aterizeze pe o creastă de stâncă aflată în fața unei deschideri de peșteră, cu versantul din spatele lor prăbușindu-se în canionul fără apă de sub ei.

Abraxos se deplasa ca o pisică de munte, legănându-și coada dintr-o parte în cealaltă, cercetând peștera.

Îi arătă spre marginea versantului.

– Ajunge. Așază-te și stai locului. Știi de ce suntem aici. Așa că nu strica totul.

Abraxos pufni, dar se lăsă jos, umplând aerul cu un praf cenușiu. Își așeză coada lungă de-a lungul marginii versantului, o barieră fizică între Manon și abis. Manon îl privi fix un moment, înainte ca un râs feminin, de pe altă lume, să plutească spre ei dinspre gura peșterii.

– N-am mai văzut o bestie ca asta de secole.

Manon nu lăsă să i se citească nimic pe față. Lumina era suficient de puternică cât dezvăluie ochii antici, nemiloși, care pândeau din gura peșterii, și trei umbre uriașe care pândeau în spatele lor. Vocea spuse, acum mai aproape, cu cleștii țăcănind ca o tobă:

– Şi au trecut secole de când nu ne-am mai confruntat cu Dinţi-de-Fier.

Neîndrăznind să atingă Spintecă-Vânt, Manon spuse:

– Lumea se schimbă, sora mea.

– Sora mea, medită păianjenul. Cred că suntem surori, noi două. Două feţe ale aceleiaşi monede, din acelaşi material întunecat. Surori în duh, dacă nu şi în trup.

Apoi păşi în lumina tenebroasă, ceaţa învolburându-se în urma ei ca preumblarea unor suflete fantomă. Era neagră-cenuşie şi destul de mare cât să i se usuce gura lui Manon. În pofida mărimii, era construită elegant, picioarele erau lungi şi catifelate, trupul aerodinamic şi lucios. Strălucitor.

Abraxos lăsă să-i scape un mârâit slab, dar Manon întinse o mână pentru a-l linişti.

– Înţeleg acum, spuse Manon blând, de ce surorile mele Sânge-albastru încă te venerează.

– Aşa să fie?

Păianjenul rămase nemişcat, dar cei trei din spatele ei se apropiară, tăcuţi şi atenţi, cu numeroşii lor ochi întunecaţi.

– Cu greu ne amintim de ultima dată când preotesele Sânge-albastru şi-au adus sacrificiile pe colinele noastre. Chiar ne e dor de ele.

Manon zâmbi scurt.

– Mă gândesc eu însămi la câteva daruri pe care mi-ar plăcea să ţi le trimit.

Un râs uşor, răutăcios.

– O Cioc-negru, bineînţeles.

Cei opt ochi mari o cercetară, o sorbiră cu totul din priviri.

– Părul tău îmi aminteşte de mătase.

– Presupun că ar trebui să mă simt flatată.

– Spune-mi cum te cheamă, Cioc-negru.

– Numele meu nu are importanţă, spuse Manon. Am venit să mă târguiesc.

Se întoarse pentru a-l lăsa la vedere pe vigilentul Abraxos, care era concentrat asupra păianjenului uriaş, încordat de la vârful nasului până la coada cu vârfuri din fier.

– Aripile lui au nevoie de întărire. Am auzit legendele şi mă întrebam dacă mătasea ta nu l-ar putea ajuta.

– Am vândut mătase comercianţilor, şi hoţilor, şi regilor, pentru a ţese haine şi văluri şi pânze de corabie, dar niciodată aripi.

– Aş avea nevoie de nouă metri – suluri ţesute, dacă aveţi.

Păianjenul păru să mediteze mai departe.

– Oamenii şi-au sacrificat şi viaţa pentru un metru de mătase.

– Spune-ţi preţul.

– Nouă metri...

Se întoarse spre cei trei care aşteptau în spatele ei – vlăstarele ei, sau favoriţii, sau gărzile ei, Manon nu ştia.

– Aduceţi sulul. Îl voi inspecta înainte de a spune un preţ.

Bine. Mergea bine. Se lăsă tăcerea. Cei trei intrară grăbiţi în peşteră, iar Manon încercă să nu lovească niciunul dintre păianjenii micuţi care i se târau pe cizme, nici să se uite spre ochii pe care îi simţea că o urmăresc din peşterile din apropiere, aflate dincolo de viroagă.

– Ia spune-mi, Cioc-negru, spuse păianjenul, cum ai dat de animalul ăsta de călărit?

– A fost un dar de la regele din Adarlan. Urmează să facem parte dintre garda lui, iar după ce se termină misiunea noastră, urmează să-i ducem acasă – în Deşerturi. Urmează să ne recăpătăm regatul.

– Ah. Blestemul este desfăcut?

– Încă nu, dar când vom găsi vrăjitoarea Crochan care poate să-l desfacă...

Avea să savureze acea vărsare de sânge.

– Un blestem minunat de neplăcut. Aţi cucerit pământul, numai ca şiretele Crochan să-l blesteme de nu mai poate fi folosit. Ai văzut Deşerturile de curând?

– Nu, spuse Manon. Nu am fost încă acasă.

– Un neguţător a trecut pe aici cu nişte ani în urmă – el mi-a spus că acolo s-a instalat un Înalt Rege muritor. Am auzit însă un zvon purtat de vânt care spune că a fost detronat de o tânără cu păr roşu ca vinul, care îşi spune acum Înalta Regină.

Manon se zbârli. Înalta Regină a Deşerturilor, într-adevăr. Avea să fie prima pe care urma s-o omoare când se întorcea pentru a-şi revendica pământul, când în sfârşit avea să îl vadă cu ochii ei, să îi simtă mirosurile şi să îi cuprindă frumuseţea neîmblânzită cu privirea.

– Un loc ciudat, Deşerturile, continuă păianjenul. Neguţătorul însuşi era de-acolo – un fost formăschimbător. Îşi pierduse darurile, ca voi toate, devenite cu adevărat muritoare. Era întemniţat într-un trup de bărbat, din fericire, dar nu şi-a dat seama că, atunci când mi-a vândut douăzeci de ani din viaţa sa, o parte dintre darurile lui mi-au fost transmise mie. Bineînţeles, nu le pot utiliza, dar mă întreb… Mă întreb cum ar fi. Să văd lumea prin ochii voştri frumoşi. Să ating un mascul uman.

Lui Manon i se ridică părul pe ceafă.

– Poftim, spuse păianjenul când cei trei se apropiară cu un sul de mătase fluturând între ei ca un râu de lumină şi culoare.

Lui Manon i se opri respiraţia.

– Nu-i minunat? Unele dintre cele mai reuşite ţesături pe care le-am făcut vreodată.

– Superb, recunoscu Manon. Preţul?

Păianjenul o privi îndelung.

– Ce preţ să cer de la o vrăjitoare cu viaţă lungă? Douăzeci de ani din durata ta de viaţă nu e mare lucru, chiar şi cu magia care te îmbătrâneşte ca pe o femeie obişnuită, iar visurile tale... ce visuri întunecate, oribile, trebuie să fie, Cioc-negru. Nu cred că mi-ar plăcea să le mănânc – nu visurile acelea.

Păianjenul se apropie.

– Dar ce spui de faţa ta? Ce spui dacă ţi-aş lua frumuseţea?

– Nu cred că m-aş da în lături dacă mi-ai dori faţa.

Păianjenul râse.

– O, nu vreau să spun literalmente să-ţi iau faţa, ci culoarea pielii tale, nuanţa ochilor tăi din aur ars. Modul în care părul prinde lumina în fire, ca lumina lunii pe zăpadă. Astea ţi l-aş lua. Frumuseţea asta ţi-ar putea aduce un rege. Poate că dacă s-ar întoarce vraja, aş putea să o folosesc pentru trupul meu de femeie. Poate că-mi voi câştiga un rege al meu.

Pe Manon nu o interesa în mod deosebit frumuseţea ei, oricât de puternică ar fi fost ca armă, dar nu avea de gând să spună asta sau să o ofere fără să se tocmească.

– Mi-ar plăcea să inspectez mătasea mai întâi.

– Taie-i un petic, porunci păianjenul celor trei, care aşezară cu grijă jos metrii de mătase în timp ce unul tăie din ea un pătrat perfect.

Oamenii uciseseră pentru cantităţi mai mici – şi uite-i cum tăiau de parcă ar fi fost lână ordinară. Manon încercă să nu se gândească la dimensiunea cleştilor care-i întindeau peticul. Se apropie de marginea versantului, păşind peste coada lui Abraxos, pentru a se uita în soare la mătase.

Întunericul o îmbrăţişă şi scânteie. Trase de mătase. Flexibilă, dar puternică precum oţelul. Imposibil de uşoară. Dar...

– Aici este un defect... Să mă aştept ca şi restul să fie deteriorat?

Păianjenul sâsâi, iar pământul bubui când se apropie. Abraxos o opri cu un mârâit de avertisment care îi făcu pe ceilalţi trei să vină în spatele ei – deci erau, totuşi gărzi. Manon ridică peticul în lumină.

– Uite, spuse Manon, indicând o vinişoară de culoare care o străbătea.

– Asta nu e o imperfecţiune, sări păianjenul.

Coada lui Abraxos se curbă în jurul lui Manon, ca un scut pus între ea şi păianjeni, trăgând-o mai aproape de zidul trupului lui.

Manon ridică şi mai sus petecul, înclinându-l spre soare.

– Uită-te într-o lumină mai bună. Crezi c-o să-mi arunc frumuseţea pe o ţesătură de mâna a doua?

– De mâna a doua! spumegă păianjenul.

Coada lui Abraxos se încordă.

– Nu – se pare că mă înşel.

Manon îşi coborî braţele, zâmbind.

– Se pare că nu sunt în starea de spirit necesară unei târguieli.

Înainte ca păianjenii, acum aliniaţi de-a lungul marginii versantului, să reacţioneze, coada lui Abraxos se descolăci ca un bici şi îi izbi.

Zburară în viroagă, ţipând. Manon nu mai pierdu timpul şi îşi îndesă restul de mătase în coburii goi. Încălecă pe Abraxos şi se avântară în înalt, versantul fiind un loc perfect pentru decolare, exact cum plănuise.

Capcana perfectă pentru monştrii ăia antici.

CAPITOLUL 38

Manon îi dădu treizeci de centimetri de mătase supraveghetorului – acesta aşeză cu atenţie mătasea pe aripile lui Abraxos. Îi rămăsese mătase – multă, în caz că avea să se uzeze vreodată – care acum era ferecată în despărţitura cu fund fals a unui cufăr. Nu spuse nimănui unde fusese sau de ce aripile lui Abraxos luceau acum într-o anumită nuanţă. Asterin ar fi ucis-o pentru că îşi asumase riscul, iar bunica ar fi măcelărit-o pe Asterin pentru că nu fusese lângă ea. Manon nu avea chef să-şi înlocuiască Aghiotanta şi să găsească o nouă membră pentru Cele Treisprezece.

Odată Abraxos vindecat, Manon îl dusese la gura Colţului Nordic pentru a încerca traversarea Răscrucii. Înainte, aripile lui fuseseră prea slabe pentru a face saltul – dar cu întăriturile din mătase, avea de departe o şansă mai bună.

Dar riscul rămăsese, de aceea Asterin şi Sorrel aşteptau în spatele ei, deja călare. Dacă lucrurile mergeau rău, dacă Abraxos nu se putea ridica sau dacă mătasea ceda, urma să sară – să sară departe de el. Să-l lase să moară, în timp ce una dinte ele ar fi prins-o în ghearele balaurilor lor.

Manon nu era foarte fericită cu acest plan, dar era singurul mod în care Asterin şi Sorrel ar fi fost de acord să o lase să încerce. Deşi Manon era moştenitoarea Cioc-negru, mai curând ar fi închis-o într-o vizuină de balauri decât să o lase să traverseze Răscrucea fără precauţiile cuvenite. Chiar dacă se

simţea tentată să le numească slabe de inimă şi să le dea bătaia pe care o meritau, trebuia să recunoască faptul că aveau dreptate. Tensiunile erau mai puternice ca oricând şi o credea pe moştenitoarea Picioare-galbene capabilă să-i provoace o sperietură lui Abraxos în timpul traversării.

Manon dădu din cap pentru a le arăta Aghiotantei şi celei de A Doua Aghiotante că era pregătită, apoi se apropie de animalul ei. Nu se adunaseră prea multe vrăjitoare, dar Iskra era pe platforma de vizionare, zâmbind slab. Manon verifică încă o dată pintenii, şaua şi frâiele, cu Abraxos încordat şi mârâind.

– Să mergem, îi ceru ea, trăgând hăţurile pentru a-l duce puţin mai în faţă, pentru a-l încăleca.

Încă mai avea suficient spaţiu pentru lansare – şi, cu aripile lui, ştia că va fi bine. Făcuseră plonjări bruşte şi salturi dificile şi înainte, dar Abraxos refuza să se mişte.

– Acum, ridică ea vocea la el, trăgând dârlogii cu putere.

Abraxos întoarse un ochi la ea şi mârâi. Îl lovi uşor pe obrazul acoperit cu piele.

– Acum.

Picioarele din spate se înfipseră în pământ şi-şi strânse aripile pe lângă corp.

– Abraxos.

Se uită la Răscruce, apoi la ea, cu ochii măriţi de spaimă. Pietrificat – cu adevărat îngrozit. Animal inutil, prost şi laş.

– Încetează, spuse ea, înaintând pentru a încăleca. Aripile tale sunt bine acum.

Se întinse pentru a-l mângâia pe pulpă, dar el se trase îndărăt, pământul cutremurându-se sub greutatea trupului său, când se lăsă să cadă. În spatele ei, Asterin şi Sorrel murmurară către animalele lor, care se trăseseră înapoi şi mârâiau la Abraxos, şi unul la celălalt.

Dinspre platforma de vizionare se auzi un râs uşor, iar Manon îşi încleştă dinţii.

– Abraxos. *Acum.*

Întinse din nou mâna spre şa.

El dădu înapoi, izbindu-se de zid şi făcându-se mic.

Unul dintre oameni aduse un bici, dar ea îl opri cu un gest al mâinii.

– Să nu mai faci niciun pas, sări ea, cu ghearele din fier ieşite din teacă. Loviturile de bici îl vor face pe Abraxos să se simtă şi mai rău.

Se întoarse spre balaurul ei.

– Tu, laş bicisnic, şuieră ea către animal, arătând spre Răscruce. Treci înapoi la linia de plecare.

Abraxos o înfruntă, refuzând să cedeze.

– Treci la locul tău, Abraxos!

– Nu te poate înţelege, spuse încet Asterin.

– Ba da, el... şi Manon nu mai termină ce voia să spună.

Nu le spusese încă teoria asta, nu încă. Se întoarse spre balaur.

– Dacă nu mă laşi să urc în şa şi să fac saltul acesta, va trebui să te întemniţez în cea mai întunecată şi cea mai mică groapă din muntele acesta blestemat.

El îşi arătă dinţii. Îşi arătă şi ea dinţii.

Concursul de privit fix dură un minut întreg. Un minut umilitor, exasperant.

– Bine, îi aruncă ea şi se îndepărtă de animal.

Era o pierdere de timp.

– Încuiaţi-l undeva unde să se simtă cât se poate de rău, îi spuse ea supraveghetorului. Nu va ieşi de acolo până când nu va fi dispus să facă traversarea.

Supraveghetorul căscă gura, iar Manon pocni din degete spre Asterin şi Sorrel pentru a le semnaliza să descalece. Nu, nimeni nu avea să o ierte pentru asta – nici bunica ei, nici

vrăjitoarele Picioare-galbene, nici Iskra, care deja își croia drum spre ea traversând podeaua gropii.

– De ce nu rămâi, Manon? o întrebă Iskra. I-aș putea arăta balaurului tău cum se procedează.

– Nu te opri, îi murmură Sorrel lui Manon, dar nu avea nevoie să i se aducă aminte.

– Se spune că nu animalele sunt problema, ci călăreții, continuă Iskra, suficient de tare cât s-o audă toată lumea.

Manon nu se întoarse. Nu voia să-i vadă când aveau să-l ducă pe Abraxos la poartă, în gaura unde aveau să-l încuie. Animal prost și inutil.

– Deși, spuse Iskra gânditoare, poate că balaurul tău are nevoie de puțină disciplină.

– Să mergem, încercă să o convingă Sorrel, ținându-se foarte aproape de Manon.

Asterin mergea la un pas în urma lor, păzindu-i spatele lui Manon.

– Dă-mi aia, lătră Iskra la cineva. Îi trebuie doar impulsul corect.

În spatele lor se auzi pocnitura unui bici și un urlet – de durere și de teamă.

Manon se opri brusc.

Abraxos se făcuse mic lângă zid.

Iskra stătea în fața lui, cu biciul însângerat de la linia pe care i-o crestase pe față, cât pe ce să-i atingă ochii. Dinții din fier îi străluceau puternic, iar Iskra îi zâmbi lui Manon, ridicând din nou biciul și lovind. Abraxos țipă.

Asterin și Sorrel nu fură suficient de rapide încât să o oprească pe Manon, care se aruncă și o trânti la pământ pe Iskra.

Cu dinții și ghearele scoase, se rostogoliră pe podeaua murdară, plesnind, zgâriind și mușcând. Lui Manon i se păru că urlă, atât de puternic, încât sala se cutremură. Simți picioare

care o izbeau în stomac, forța loviturii Iskrei tăindu-i răsuflarea.

Manon lovi pământul, scuipă o gură de sânge albastru și se ridică într-o clipită. Moștenitoarea Picioare-galbene lovi cu mâna cu degete terminate în fier, o lovitură care ar fi putut tăia prin os și carne. Manon se feri și o aruncă pe Iskra pe stânca neiertătoare.

Iskra gemu, acoperind strigătele vrăjitoarelor agitate, iar Manon îi trase un pumn în față.

Articulațiile îi urlară de durere, dar nu putea vedea decât biciul acela, durerea și teama din ochii lui Abraxos. Manon dădu înapoi, iar lovitura îi tăie gâtul. Nu simți împunsătura sau pârâiașul cald de sânge. Își trase pumnul, cu genunchiul împingând puternic în pieptul Iskrei și lovi. Din nou. Și din nou.

Își ridică pumnul care o durea încă o dată, dar simți mâini care o țineau de încheieturi, de brațe, trăgând-o deoparte. Manon încercă să le sfâșie, încă urlând, un sunet fără cuvinte și fără sfârșit.

– Manon! îi mugi Sorrel în ureche, cu ghearele înfipte în umărul ei – nu suficient de tare cât să-i provoace răni, dar suficient cât s-o facă să se oprească, să-și dea seama că erau vrăjitoare peste tot, în groapă și pe platforma de vizionare, căscând gura. Cu sabia ridicată, Asterin stătea între ea și... Iskra, întinsă pe pământ, cu fața însângerată și umflată, alături de Aghiotanta ei cu sabia ridicată, pregătită să o întâmpine pe cea a lui Asterin.

– E bine, spuse Sorrel, strângând-o mai puternic. Abraxos e bine, Manon. Uită-te la el. Uită-te la el și-o să vezi că e bine.

Respirând pe gură, pentru că nările îi erau astupate cu sânge, Manon se supuse și îl văzu pe Abraxos ghemuit, cu ochii mari fixați asupra ei. Sângele din rană deja i se închegase.

Iskra nu se mișcase un milimetru de unde o aruncase Manon pe podea, dar Asterin și cealaltă Aghiotantă mârâiau, gata să se lanseze într-o nouă luptă, care ar fi putut sfâșia muntele.

Destul.

Manon se scutură din strânsoarea mâinii lui Sorrel. Toată lumea tăcu până când Manon își șterse cu dosul încheieturii nasul și gura însângerate. Iskra mârâi de pe podea, sângele din nasul spart curgându-i pe buza tăiată.

– Dacă-l mai atingi vreodată, spuse Manon, îți beau măduva din oase.

*

Moștenitoarea Picioare-galbene mai luă o bătaie în noaptea aceea de la mama ei, în sala de mese – plus două lovituri de bici pentru loviturile pe care i le dăduse lui Abraxos. I le oferise lui Manon, dar Manon refuzase sub pretextul indiferenței.

De fapt, brațul îi era prea țeapăn și prea lovit pentru a putea să utilizeze biciul.

Manon tocmai intrase în cușca lui Abraxos a doua zi, cu Asterin pe urmele ei, când moștenitoarea Sânge-albastru apăru la intrarea spre scări, cu Aghiotanta ei cu părul roșu urmând-o. Manon, cu fața încă umflată și ochii frumos învinețiți, salută vrăjitoarea cu o mișcare a capului. Acolo jos mai erau câteva vizuini, deși rareori întâlnea pe cineva, și în niciun caz nu pe cele două moștenitoare.

Dar Petrah se opri în dreptul gratiilor și atunci observă Manon piciorul de capră din brațele Aghiotantei ei.

– Am auzit că bătaia a fost memorabilă, spuse Petrah, păstrând o distanță respectuoasă față de Manon și de ușa deschisă a vizuinii.

Petrah zâmbi ușor.

– Iskra arată mai rău.

Manon ridică din sprâncene, deşi mişcarea îi provocă durere.

Petrah întinse o mână Secundei, iar vrăjitoarea îi plasă piciorul de capră.

– Am auzit şi că tu, Cele Treisprezece şi portanţii voştri nu mâncaţi decât carnea de la animalele pe care le prindeţi. Keelie a mea a prins asta în zborul nostru de dimineaţă. Voia s-o împartă cu Abraxos.

– Nu accept carne de la clanurile rivale.

– Suntem noi rivale? întrebă Petrah. Credeam că Regele din Adarlan ne-a convins să zburăm din nou sub acelaşi steag.

Manon inspiră profund.

– Ce vrei? Am antrenament în zece minute.

Aghiotanta lui Petrah se zbârli, dar moştenitoarea zâmbi.

– Ţi-am spus – Keelie a mea voia să-i dea asta lui.

– O! Ţi-a spus ea? rânji Manon.

Petrah ridică fruntea.

– Ţie balaurul tău nu-ţi vorbeşte?

Abraxos o urmărea cu aceeaşi atenţie precum celelalte vrăjitoare.

– Ei nu vorbesc.

Petrah dădu din umeri, bătându-se uşor cu mâna pe inimă.

– Oare?

Şi lăsă piciorul de capră, dispărând în întunericul aspru al vizuinilor.

Manon aruncă la o parte bucata de carne.

CAPITOLUL 39

– Spune-mi cum ai învăţat să faci tatuaje.

– Nu.

Aplecată peste masa din lemn din camera lui Rowan, la o noapte după întâlnirea lor cu arătarea din lac, Celaena ridică privirea de la acul cu mâner din os pe care îl ţinea deasupra încheieturii lui.

– Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, poate fac vreo greşeală şi...

Coborî acul de tatuaj aproape de braţul lui bronzat şi musculos, pentru a-i arăta ce s-ar putea întâmpla. Spre surpriza ei, Rowan lăsă să-i scape un pufnet care ar fi putut fi luat drept un hohot de râs. Ea îşi imagină că era un semn bun faptul că o rugase să-l ajute să-şi coloreze anumite părţi ale braţului la care nu putea ajunge singur; tatuajul din jurul încheieturii trebuia re-colorat, acum că arsurile pe care ea i le provocase dispăruseră.

– Ai învăţat de la cineva? Maestru şi ucenic, toate astea?

El îi aruncă o privire mai curând neîncrezătoare.

– Da, maestru şi ucenic şi toate alea. Pe câmpurile de luptă, aveam un comandant care obişnuia să-şi tatueze numărul de inamici ucişi. Uneori scria toată istoria bătăliei. Toţi soldaţii tineri erau îndrăgostiţi de chestia asta şi l-am convins să mă înveţe.

– Cu farmecul tău legendar, bănuiesc.

Asta îi provocă cel puțin jumătate de zâmbet.

– Umple locurile unde eu...

Urma un șuierat când luă acul și ciocănelul și făcu încă un semn întunecat, sângerând, în pielea lui.

– Bun. Asta e adâncimea corectă.

Cu trupul lui de nemuritor care se însănătoșea repede, cerneala lui Rowan era amestecată cu sare și pilitură de fier, pentru ca vraja din sângele lui să nu șteargă tatuajul.

Se trezise în acea dimineață simțind... claritate. Mâhnirea și durerea încă erau acolo, zvârcolindu-se în ea, dar pentru prima dată după mult timp, simțea că poate vedea. Că poate respira.

Concentrându-se pentru a-și menține mâna fermă, făcu încă un semn mic, apoi încă unul.

– Povestește-mi despre familia ta.

– Povestește-mi tu despre a ta, și-ți povestesc și eu despre a mea, spuse el printre dinții încleștați, în timp ce ea continua să lucreze.

O instruise minuțios înainte de a o lăsa să-și implânte acele în pielea lui.

– Bine. Părinții tăi trăiesc?

O întrebare prostească și periculoasă, dat fiind ceea ce se întâmplase cu perechea lui, dar pe chipul său nu văzu durere când clătină din cap.

– Părinții mei erau foarte bătrâni când m-au conceput.

Nu bătrâni în sensul uman, înțelese ea.

– Am fost singurul copil în mileniile lor de relație. Au pierit în Lumea de Dincolo înainte ca eu să împlinesc douăzeci de ani.

Înainte ca ea să poată aprofunda modul acesta interesant și diferit de a descrie moartea, Rowan spuse:

– Tu nu ai frați sau surori.

Se concentră asupra lucrului, lăsând un cârcel firav de amintire să o inunde.

– Mama mea, mulţumită eredităţii ei Fae, a avut probleme mari cu sarcina. Când să nască, a încetat să respire. Spuneau că voinţa tatălui meu a fost cea care a ţinut-o legată de lumea asta. Nu ştiu dacă ar mai fi putut rămâne însărcinată după asta. Aşa că, fără fraţi sau surori. Dar...

În numele zeilor, ar fi trebuit să-şi ţină gura.

– Dar am avut un văr. Era cu cinci ani mai mic decât mine şi ne băteam şi ne iubeam ca fraţii.

Aedion. Nu mai rostise cu voce tare numele acesta de zece ani. Dar îl auzise, îl citise în documente. Se văzu obligată să pună jos acul şi ciocănelul şi să-şi flexeze degetele.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar au început să-i rostească numele – numele unui general foarte competent din armata regelui.

Îl dezamăgise atât de crunt pe Aedion, încât nu se putea hotărî dacă să-l învinovăţească sau să-l deteste pentru ce devenise. Evitase să afle detalii despre ce făcuse el mai exact, în Nord în toţi aceşti ani. Aedion fusese extrem de loial Terrasenului pe când era copil. Nu voia să ştie ce fusese forţat să facă, ce i se întâmplase de se schimbase aşa. Doar norocul sau soarta, sau ceva cu totul diferit, îi împiedicase să se întâlnească în castel. Pentru că nu numai că ar fi recunoscut-o, dar dacă ar fi ştiut ce făcuse cu viaţa ei... probabil că ura lui ar fi făcut ca privirea lui Rowan să pară plăcută.

Trăsăturile lui Rowan erau acoperite de o mască gânditoare, când ea spuse:

– Cred că o întâlnire cu verişorul meu după toate astea ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla – mai rău decât o înfruntare cu regele.

Nimic din ce-ar fi spus sau ar fi făcut n-ar fi fost o scuză pentru ceea ce ea devenise în timp ce regatul lor cădea în ruină, iar poporul era măcelărit sau înrobit.

– Continuă-ţi lucrul, spuse Rowan, arătând cu bărbia spre instrumentele care aşteptau în poala ei.

Se supuse, iar el şuieră din nou la prima pişcătură.

– Crezi, spuse el după un moment, că verişorul tău te-ar ucide, sau te-ar ajuta? O armată ca a lui ar putea schimba soarta războiului.

Un fior rece îi coborî pe şira spinării la auzul acelui cuvânt – război.

– Nu ştiu ce părere ar avea despre mine sau cui i-ar jura credinţă. Şi aş prefera să nu aflu. Niciodată.

Deşi ochii lor erau identici, moştenirile de sânge le erau suficient de îndepărtate cât să audă slujitorii şi curtierii punându-şi întrebări despre utilitatea unei uniuni Galathynius-Ashryver. Ideea era rizibilă acum, după cum fusese şi cu zece ani în urmă.

– Tu ai verişori? întrebă ea.

– Prea mulţi. Descendenţa Morei a fost întotdeauna cea mai larg răspândită, iar verişorii mei băgăreţi şi bârfitori fac ca vizitele mele la Doranelle… să fie dezagreabile.

Ea zâmbi uşor, gândindu-se la spusele lui.

– Probabil că te-ai înţelege bine cu verişorii mei, rosti el. În special cu băgăreţii.

Ea se opri o clipă din tatuare şi-i strânse mâna suficient de tare cât să rănească pe oricine, în afara unui nemuritor.

– Tocmai tu vorbeşti, prinţe. În viaţa mea nu mi s-au pus atâtea întrebări.

Nu era întru totul adevărat, dar nici chiar o exagerare. Nimeni nu-i pusese vreodată aceste întrebări, şi nu dăduse nimănui răspunsurile.

El îşi dezveli dinţii, deşi ea ştia că n-o făcuse intenţionat, şi aruncă o privire plină de înţeles spre încheietură.

– Grăbeşte-te, prinţesă. Vreau să mă culc la un moment dat, înainte de ivirea zorilor.

Ea își folosi mâna liberă pentru a face un gest deosebit de vulgar, iar el îi prinse mâna, cu dinții încă la vedere.

– Nu e chiar un gest regal din partea ta.

– Atunci, e bine că nu sunt regină, nu-i așa?

Dar el refuză să-i dea drumul la mână.

– Ai jurat să eliberezi regatul prietenei tale și să salvezi lumea – iar acum nu te gândești nici măcar la propriile-ți pământuri. Ce te sperie în a-ți cere drepturile căpătate prin naștere? Regele? Să te confrunți cu tot ce a mai rămas din Curtea ta?

Își ținea fața atât de aproape de a ei, încât putea vedea punctele cafenii din ochii lui verzi.

– Dă-mi un singur motiv valabil pentru care nu-ți revendici tronul. Un singur motiv bun, și n-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

Ea cântări onestitatea din privirea lui, din respirația lui, și spuse:

– Pentru că dacă eliberez Eyllwe și distrug regele în chip de Celaena, pot pleca oriunde după aceea. Coroana... coroana mea este doar încă o pereche de cătușe.

Era egoist și oribil, dar era adevărat. Cu mult timp în urmă, Nehemia spusese același lucru – era dorința ei cea mai arzătoare și mai egoistă să fie un om neobișnuit, fără greutatea coroanei ei. Să fi știut prietena ei cât de profund aveau să rezoneze aceste cuvinte în inima ei?

Așteptă mustrarea, o văzu mocnind în ochii lui Rowan, dar el se mulțumi să spună încet:

– Ce vrei să spui, cu încă o pereche de cătușe?

Își slăbi strânsoarea pentru a dezvălui cele două benzi subțiri de cicatrice care îi înconjurau încheieturile. Buzele i se strânseră, iar ea își trase brusc încheietura înapoi atât de puternic, încât el îi eliberă mâna.

– Nimic, spuse ea. Lui Arobynn, stăpânul meu, îi plăcea să le folosească la antrenamente din când în când.

Arobyn n-o legase în lanțuri pentru a o învăța cum să se elibereze, dar cătușele de la Endovier fuseseră realizate având în minte oameni ca ea. Doar după ce i le-a îndepărtat Chaol, a putut scăpa ea.

Nu voia ca Rowan asta să știe – nimic din toată povestea. Mânia și ura le putea suporta, dar mila... Și nu putea vorbi despre Chaol, nu-i putea explica lui Rowan cum îi reconstruise inima, ca după aceea să i-o sfărâme din nou, nu fără să-i explice episodul Endovier. Nu fără să-i explice cum într-o zi, nu se știe cât de îndepărtată, avea să se întoarcă la Endovier pentru a-i elibera pe toți, toți sclavii de acolo, chiar de avea să-i descătușeze pe toți de una singură.

Celaena își văzu în continuare de treabă, iar fața lui Rowan rămase încordată – de parcă îi putea mirosi jumătatea de adevăr.

– De ce ai stat cu Arobynn?

– Știam că îmi doresc două lucruri: mai întâi, să dispar din lume și să mă ascund de dușmanii mei, dar... ah.

Îi era greu să-l privească în ochi.

– Dar cel mai mult voiam să mă ascund de mine însămi. Mă convinsesem că ar trebui să dispar, pentru că al doilea lucru pe care-l doream, chiar și atunci, era să fiu capabilă ca într-o bună zi să... rănesc oamenii așa cum mă răniseră și ei pe mine. Și s-a demonstrat că eram foarte bună la asta. Dacă m-ar fi alungat, ori aș fi murit, ori aș fi sfârșit printre rebeli. Dacă aș fi crescut cu ei, probabil că aș fi fost găsită de rege și măcelărită, sau aș fi crescut urând atât de profund, că aș fi început de copilă să ucid soldați Adarlanieni.

Rowan ridică o sprânceană, iar ea plescăi dezaprobator din limbă.

– Credeai c-o să-mi revărs întreaga viaţă la picioarele tale din prima clipă când te-am întâlnit? Sunt sigură că tu ai mai multe poveşti decât mine, aşa că n-o mai face pe surprinsul. Poate că ar trebui să ne apucăm din nou să ne batem măr.

Ochii lui străluciră cu o intenţie aproape prădătoare.

– O, nicio şansă, prinţesă. Poţi să-mi spui ce vrei, când vrei, dar cale de întoarcere nu mai e.

Ea îşi ridică din nou instrumentele.

– Sunt sigură că prietenii adoră să te aibă în preajmă.

Un zâmbet de fiară, apoi o prinse de bărbie – nu suficient de tare cât s-o rănească, dar suficient de hotărât cât s-o facă să se uite la el.

– În primul rând, şopti el, nu suntem prieteni. Încă te antrenez, iar asta înseamnă că eşti în continuare sub comanda mea.

Probabil că străfulgerarea de durere era evidentă, pentru că el se apropie şi mai mult, iar strânsoarea pe bărbie se accentuă.

– În al doilea rând – ce suntem, ce e asta? Nici eu nu mi-am dat seama încă. Aşa că, dacă eu îţi las spaţiul necesar pentru a-ţi da seama singură, atunci ai face bine să mi-l laşi şi tu.

Ea îl studie o clipă, respiraţiile lor întrepătrunzându-se.

– De acord, spuse ea.

CAPITOLUL 40

– Spune-mi cea mai mare dorinţă a ta, murmură Dorian în părul Sorschăi, împletindu-şi degetele cu ale ei, minunându-se de catifelarea pielii ei arse de soare pe bătăturile lui. Mâini atât de frumoase, ca nişte porumbiţe în doliu.

Ea zâmbi cu obrazul pe pieptul lui.

– Nu am o dorinţă supremă.

– Mincinoaso.

El o sărută pe păr.

– Eşti cea mai mare mincinoasă din lume.

Ea se întoarse spre fereastra dormitorului lui, lumina dimineţii făcându-i părul întunecat să strălucească. Trecuseră două săptămâni de la noaptea când îl sărutase, şi două săptămâni de când începuse să se furişeze aici sus, după ce întregul castel adormea. Împărţeau patul, deşi nu aşa cum şi-ar fi dorit el, iar el detesta furişatul şi faptul că se ascundeau.

Dacă erau descoperiţi, ea şi-ar fi pierdut poziţia. Cu el, fiind cine era… putea să aibă o groază de necazuri doar pentru că era asociată cu el. Mama lui putea face cumva să fie expediată undeva departe.

– Spune-mi, spuse el din nou, aplecându-se pentru a-i fura un sărut. Spune-mi şi ţi-o îndeplinesc.

Întotdeauna fusese generos cu iubitele lui. De obicei le dădea daruri pentru a le împiedica să se plângă atunci când îşi pierdea interesul pentru ele, dar de data aceasta, chiar îşi dorea să-i facă

daruri. Încercase să-i dăruiască bijuterii şi veşminte, dar ea le refuzase pe toate. Aşa că încercase să-i dăruiască ierburi greu de procurat, cărţi şi instrumente speciale pentru camera ei de lucru. Ea încercase să le refuze şi pe acestea, dar o convinsese repede – de cele mai multe ori, prin sărutări.

– Şi dacă ţi-aş cere luna de pe cer?

– Atunci aş începe să mă rog la Deanna.

Ea surâse, dar zâmbetul lui Dorian se şterse. Deanna, Zeiţa Vânătorii. De obicei încerca să nu se gândească la Celaena, Aelin – indiferent cine era ea. Încerca să nu se gândească la Chaol şi la minciuna lui, sau la Aedion şi la trădarea sa. Nu dorea să aibă nimic de-a face cu aceste lucruri, nu acum, că o avea pe Sorscha alături. Fusese nebun o dată, şi jurase că avea să facă lumea fărâme pentru Celaena. Un băiat îndrăgostit de un foc sălbatic – sau care credea că e îndrăgostit.

– Dorian?

Sorscha se trase îndărăt pentru a-i studia faţa. Îl privea aşa cum o surprinsese odată pe Celaena uitându-se la Chaol.

El o sărută din nou, blând şi prelung, iar trupul ei se topi într-al lui. Savură catifelarea pielii ei, sub mâna care îi mângâia braţul. Ea tresări, trăgându-se înapoi.

– Trebuie să plec. Am întârziat.

El gemu. Era într-adevăr aproape ora micului dejun – şi dacă nu pleca acum, ar fi fost văzută. Se strecură din îmbrăţişarea lui şi se îmbrăcă, iar el o ajută să-şi lege baretele la spate. Totdeauna pe furiş – aşa trebuia să fie viaţa lui? Nu doar femeile pe care le iubea, dar şi harul lui magic, gândurile lui adevărate…

Sorscha îl sărută şi era deja la uşă, cu o mână pe mâner.

– Cea mai mare dorinţă a mea, spuse ea cu un zâmbet mic, este să am o dimineaţă în care să nu trebuiască să fug pe uşă la primul semn al zorilor.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea dispăru.

Nu știa ce-ar fi putut să-i spună sau să facă, pentru a-i îndeplini dorința. Sorscha avea obligațiile ei, ca și el.

Dacă ar fi fugit pentru a fi cu ea, dacă și-ar fi înfruntat tatăl, dacă harul magic i-ar fi fost descoperit, atunci fratele lui ar fi devenit moștenitor, iar gândul că Hollin ar fi putut fi rege într-o zi... Ce ar fi făcut el lumii lor, în special cu puterile tatălui lor... Nu, Dorian nu-și permitea luxul de a alege, pentru că nu exista nicio opțiune. Era legat de coroana sa și avea să fie până în clipa morții.

Se auzi o bătaie la ușă, iar Dorian zâmbi, întrebându-se dacă nu s-o fi întors Sorscha. Zâmbetul îi dispăru când se deschise ușa.

– Trebuie să discutăm, spuse Chaol din prag.

Dorian nu-l văzuse de săptămâni întregi, și totuși – prietenul lui arăta mai bătrân. Extenuat.

– Nu-ți mai bați capul cu politețurile? spuse Dorian, trântindu-se pe canapea.

– Oricum, n-aș avea nicio șansă cu tine.

Chaol închise ușa în urma lui și se sprijini de ea.

– Fă-mi pe plac.

– Îmi pare rău, Dorian, spuse blând Chaol. Mai mult decât îți poți imagina.

– Îți pare rău de minciuna care ne-a costat, pe mine, pe tine – și pe ea? Ți-ar mai fi părut rău dacă n-ai fi fost prins?

Chaol își încordă maxilarul. Poate că Dorian era nedrept, dar nu-i păsa.

– Îmi pare rău pentru toate, spuse Chaol. Dar... am încercat să repar totul.

– Și cum rămâne cu Celaena? Lucrezi cu Aedion ca să mă ajute, sau ca să o ajute?

– Pe amândoi.

– Încă o mai iubești?

Nu știa de ce îi păsa, de ce era important.

Chaol închise ochii pentru o clipă.

– O parte din mine o va iubi întotdeauna, dar a trebuit s-o scot din castel, pentru că era prea periculos și ea era... ceea ce devenea...

– Nu devenea altceva decât ceea ce fusese întotdeauna și avusese întotdeauna puterea să fie. Doar că, în sfârșit, vedeai și tu. Și odată ce ai văzut acea parte a ei... spuse Dorian cu voce joasă.

De-abia acum, când apăruse Sorscha, înțelegea ce înseamnă dragostea.

– Nu poți alege anumite părți ale ei pe care să le iubești.

Își dădu seama că îi era milă de Chaol. Inima îl durea pentru el, pentru tot ceea ce Chaol conștientizase în ultimele luni.

– Așa cum nu poți alege ce părți din mine să accepți.

– Dar nu fac asta...

– Ba chiar o faci. Dar ce-i făcut e bun făcut, Chaol, și nu e cale de întoarcere, indiferent cât de mult te-ai strădui să schimbi lucrurile. Îți place sau nu, ai jucat un rol în faptul că am ajuns cu toții în acest punct. Tu ai adus-o pe calea asta, obligată să dezvăluie ce este și cine este, forțată să decidă într-o direcție sau alta.

– Crezi că am vrut să se întâmple asta?

Chaol își desfăcu larg brațele.

– Dacă aș putea, aș face totul la loc așa cum era. Dacă ar depinde de mine, ea n-ar fi regină, iar tu n-ai avea harul magic.

– Bineînțeles – bineînțeles că tu consideri că harul magic este o problemă. Și bineînțeles că îți dorești ca ea să nu fie ceea ce este. Pentru că, de fapt, tu nu te temi de lucrurile alea, nu-i așa? Nu – te temi de ceea ce reprezintă ele. Schimbarea. Dar dă-mi voie să-ți spun, și Dorian inspiră, cu harul magic licărind și apoi dispărând într-o străfulgerare de durere, lucrurile

s-au schimbat cu adevărat. Și s-au schimbat din cauza ta. Am har magic – nu se poate desface asta, nu pot scăpa de el, iar în ceea ce-o privește pe Celaena...

Își înfrână puterea care erupea, imaginându-și – pentru prima dată, își dădu el seama – cum era să fii în locul ei.

– În ceea ce-o privește pe Celaena, spuse el din nou, nu ai dreptul să-ți dorești să nu fie ceea ce este. Singurul lucru pe care ai dreptul să-l faci este să decizi dacă-i ești prieten sau dușman.

Nu cunoștea toată povestea ei, nu știa ce era minciună și ce era adevăr, ori ce însemnase să fie sclavă alături de compatrioții ei sau să se plece în fața omului care-i omorâse familia. Dar o văzuse – văzuse frânturi din persoana aflată înăuntru, indiferent de nume sau de titlu.

Și știa, undeva adânc în sinea sa, că nu se speriase de harul lui magic, ci, mai degrabă, ea înțelesese acea povară și acea teamă. Nu fugise de el și nu-și dorise să fie altceva decât ce era. *Mă voi întoarce după tine.*

Așa că își pironi prietenul cu privirea, chiar dacă știa că e îndurerat și bulversat, și spuse:

– Am luat o decizie în legătură cu ea, iar atunci când va veni timpul, indiferent că ești aici sau în Anielle, sper ca alegerea ta să fie aceeași cu a mea.

*

Așteptând împreună în apartamentul secret să vină Murtaugh, Aedion, deși ura asta, trebuia să recunoască faptul că autocontrolul căpitanului era impresionant. Ren nu putea să-și țină fundul pe scaun mai mult de o clipă, nici chiar cu rana care încă se vindeca. Pășea de jur-împrejurul camerei imense, dar Chaol stătea lângă foc, vorbind puțin, urmărind însă întotdeauna, ascultând întotdeauna.

În noaptea aceasta, căpitanul părea altfel. Prudent, dar mai tensionat. Mulţumită tuturor acelor întruniri în care urmărise atent mişcările căpitanului, fiecare răsuflare şi clipire a lui, Aedion observă imediat diferenţa. Să fi aflat ceva veşti, să se fi schimbat ceva?

Murtaugh trebuia să se întoarcă la noapte, după câteva săptămâni petrecute în apropiere de Golful Craniului. Refuzase propunerea lui Ren de a-l însoţi şi îi spusese nepotului său să se odihnească. Ceea ce, deşi Ren încercase să ascundă, îl lăsase pe tânăr neliniştit, nesigur şi agresiv. Aedion era sincer surprins că apartamentul nu fusese făcut bucăţi. Aedion l-ar fi luat pe Ren în ringul de antrenament şi l-ar fi lăsat să lupte până la epuizare. Sau l-ar fi trimis într-o misiune. Sau măcar l-ar fi pus să taie lemne câteva ore bune.

– Aşadar, ne mulţumim să aşteptăm toată noaptea, spuse Ren în cele din urmă, oprindu-se lângă masă, privindu-i pe amândoi.

Căpitanul nu lăsă să-i scape decât o vagă încuviinţare din cap, dar Aedion îşi încrucişă braţele la piept şi-i aruncă un rânjet leneş.

– Ai ceva mai bun de făcut, Ren? Te împiedicăm cumva să vizitezi unul dintre stabilimentele unde se vinde opiu?

O lovitură sub centură, dar nu era ceva ce căpitanul să nu fi bănuit deja despre Ren, iar dacă Ren ar fi dat vreun semn că ar avea un astfel de obicei, Aedion nu l-ar fi lăsat să se apropie nici la o sută de kilometri de Aelin.

Ren scutură din cap şi spuse:

– Zilele acestea, parcă nu facem altceva decât să aşteptăm. Aşteptăm mereu ca Aelin să trimită vreun semn, aşteptăm degeaba. Pun pariu că nici bunicul meu nu va aduce nicio veste. Sunt surprins că nu suntem cu toţii morţi deja – că oamenii aceia nu au dat de urma mea.

Privea absent focul, lumina făcându-i cicatricea să pară şi mai profundă.

– Am pe cineva care... Ren tărăgănă cuvintele, aruncând o privire spre Chaol. Ei ar putea afla mai multe despre rege.

– Nu am niciun pic de încredere în sursele tale – mai ales după ce oamenii aceia te-au descoperit, spuse Chaol.

Unul dintre informatorii lui Ren – prins şi torturat – dezvăluise unde se afla acesta, şi chiar dacă informaţia fusese dezvăluită sub tortură, tot nu dădea bine în ochii lui Aedion. Spusese numai atât şi Ren se încordase, deschizând gura pentru a azvârli cu vorbe prosteşti şi obraznice, dar un fluierat pe trei note îi întrerupse.

Căpitanul răspunse şi el cu un fluierat, iar Ren se duse la uşă, deschizând-o şi găsindu-şi bunicul în faţa ei. Chiar şi aşezat cu spatele la ei, Aedion vedea cum trupul lui Ren era inundat de uşurare; cei doi îşi încleştară antebraţele, săptămânile întregi de aşteptare fără vreo veste luând sfârşit. Murtaugh nu era tânăr – şi, aruncându-şi gluga pe spate, îşi dezvălui faţa palidă şi întunecată.

– Pe bufet este brandy, spuse Chaol, iar Aedion, din nou, fu nevoit să admire ochii ageri ai căpitanului – chiar dacă nu i-ar fi spus-o niciodată.

Bătrânul dădu din cap a mulţumire şi, fără a se mai osteni să-şi dea mantia jos, dădu pe gât un pahar.

– Bunicule.

Ren zăbovea lângă uşă.

Murtaugh se întoarse spre Aedion.

– Răspunde-mi sincer, băiete: ştii cine e generalul Narrok?

Aedion se ridică în picioare cu o mişcare domoală. Ren făcu câţiva paşi spre ei, dar Murtaugh nu dădu înapoi, iar Aedion se apropie de bufet şi încet, cu o grijă deliberată, îşi turnă un pahar de brandy.

– Dacă-mi mai spui vreodată băiat, spuse Aedion cu un calm letal, înfruntând privirea bătrânului, te vei trezi din nou ghemuindu-te prin bordeie şi canale.

Bătrânul îşi aruncă mâinile în aer.

– Când o să fii de vârsta mea, Aedion…

– Nu-ţi răci gura, spuse Aedion, întorcându-se la scaunul său. Narrok a fost în sud – ultima dată, am auzit că îşi aducea armata pe Insulele Morţii.

Teritoriul piraţilor.

– Dar asta a fost cu luni în urmă. Nu ni se dădeau decât informaţiile elementare. Am aflat despre Insulele Morţii pentru că o parte din corăbiile Lordului Pirat au navigat spre nord, căutând gâlceavă, şi ne-au informat că au venit aici pentru a evita flota lui Narrok.

De fapt, piraţii se dispersaseră. Lordul Pirat Rolfe luase o jumătate dintre ei în sud, unii plecaseră spre est, iar alţii făcuseră greşeala fatală de a naviga spre coasta de nord a Terrasenului.

Murtaugh se sprijini de tăblia bufetului.

– Căpitane?

– Mă tem că ştiu şi mai puţine decât Aedion, spuse Chaol.

Murtaugh se frecă la ochi, iar Ren trase un scaun la masă pentru bunicul său. Bătrânul se lăsă să alunece pe scaun cu un geamăt slab. Era un miracol faptul că sacul de oase mai respira încă. Aedion alungă o licărire de regret. Fusese crescut mai bine de atât – avea mai multă experienţă pentru a nu se comporta ca un nesimţit arogant şi înfierbântat. Lui Rhoe i-ar fi fost ruşine că el îi vorbea unui bătrân aşa. Însă Rhoe era mort – toţi războinicii pe care-i iubise şi pe care-i venerase erau morţi de zece ani, iar lumea era mai tristă din cauza asta. Aedion era mai gol din cauza asta.

Murtaugh oftă.

– Am zburat ca vântul încoace. Nu m-am odihnit decât câteva ore în ultima săptămână. Flota lui Narrok a dispărut. Căpitanul Rolfe a devenit din nou Lordul Pirat din Golful Craniului, dar nu mai mult de-atât. Oamenii lui nu se aventurează în Insulele Morții din est.

În pofida puseului de rușine, Aedion strânse din dinți când Murtaugh divagă de la subiect.

– De ce? dori el să știe.

În lumina focului, ridurile de pe fața lui Murtaugh se adânciră.

– Pentru că oamenii care se duc în zona insulelor de est nu se mai întorc, iar în nopțile cu vânt, până și Rolfe jură că aude... urlete, urlete dinspre insule; omenești, dar nu chiar.

– Echipajul care s-a ascuns pe insule în timpul ocupației lui Narrok susține că fenomenul a dispărut, de parcă ar fi luat sursa vântului cu el, iar Rolfe...

Murtaugh își frecă nasul.

– Mi-a spus că în noaptea în care s-au întors în insule, au văzut ceva care stătea pe un promontoriu stâncos, chiar la granița insulelor estice. Semăna cu un om alb, dar... nu asta era. O fi Rolfe îndrăgostit de el însuși, dar nu e un mincinos. A spus că orice – oricine – era pe stâncile alea, părea straniu, de parcă ar fi fost înconjurat de un neant de tăcere, în contradicție cu urletele pe care le auzeau de obicei. Și că n-a făcut altceva decât să se uite la ei cum trec pe lângă el în corăbii. A doua zi, când s-au întors în același loc, dispăruse.

– Întotdeauna au existat legende despre creaturile stranii din mare, spuse căpitanul.

– Rolfe și oamenii lui jură că nu avea nicio legătură cu legenda. Era fabricată, au spus ei.

– De unde știu ei asta? întrebă Aedion, aruncându-i o privire căpitanului, a cărui față era albă ca varul.

– Purta o zgardă neagră – ca un animal de companie. A făcut un pas spre ei, de parcă ar fi vrut să intre în mare şi să-i vâneze, dar a fost tras îndărăt de o mână invizibilă – ca o lesă ascunsă.

Ren îşi încreţi fruntea brăzdată de cicatrice.

– Lordul Pirat crede că sunt monştri în Insulele Morţii?

– El crede, şi odată cu el cred şi eu, că au fost create acolo, iar Narrok a luat câteva dintre fiinţele alea cu el.

Chaol fu cel care puse întrebarea:

– Unde a plecat Narrok?

– În Wendlyn, răspunse Murtaugh.

Inima lui Aedion, blestemat fie el, se opri.

– Narrok a dus flota spre Wendlyn – pentru a lansa un atac surpriză.

– Asta-i imposibil, spuse căpitanul, sărind în picioare. De ce? De ce acum?

– Pentru că o persoană, spuse bătrânul, mai tăios decât îl auzise vreodată Aedion, l-a convins pe rege să-şi trimită Campionul acolo pentru a ucide familia regală. Ce moment mai bun ca să-şi testeze aşa-zişii monştri decât arunci când ţara e în haos?

Chaol apucă strâns spătarul scaunului.

– N-o să-i omoare – ea n-ar face asta. Totul a fost – a fost un şiretlic, spuse el.

Aedion se gândi că atât le va spune bărbaţilor Allsbrook şi că atât trebuiau să ştie deocamdată. Ignoră privirea îngrijorată pe care i-o aruncă Ren, fără îndoială pentru a vedea cum ar reacţiona la veştile potrivit cărora neamul lui, Ashryver, ar avea ţinte pe spate. Dar el îi considerase morţi de zece ani, începând din momentul în care refuzaseră să trimită ajutoare în Terrasen. Zeii să-i ajute dacă avea să mai pună vreodată piciorul în regatul lor. Se întreba ce credea Aelin despre ei –

dacă ea credea că Wendlynul ar fi putut fi convins să încheie o alianţă, mai ales dacă Adarlanul intenţiona să lanseze un atac amplu la graniţele lor. Poate că aveau să se mulţumească să-i lase pe toţi să ardă, aşa cum arsese poporul din Terrasen. Lui îi era indiferent.

– Nu contează dacă sunt asasinaţi sau nu, spuse Murtaugh. Când vor ajunge chestiile alea, cred că lumea va afla repede ce are de înfruntat regina noastră.

– Putem trimite un avertisment? voi să ştie Ren. Poate Rolfe să trimită veste la Wendlyn?

– Rolfe nu vrea să se implice. I-am promis aur, pământuri când se întoarce regina noastră... nimic nu-i poate clătina hotărârea. Şi-a recuperat teritoriul şi nu va risca viaţa oamenilor lui din nou.

– Atunci trebuie să găsim pe cineva care să străpungă blocada, pe cineva care să transmită un mesaj, continuă Ren.

Aedion se întrebă dacă să-l informeze pe Ren că Wendlynul nu se deranjase să ajute Terrasenul, dar hotărî că nu prea avea chef să intre într-o dispută etică.

– Am trimis câţiva oameni într-acolo, spuse Murtaugh, dar nu-mi pun mari speranţe în ei. Şi, până să ajungă ei, poate că va fi prea târziu.

– Şi atunci, ce facem? insistă Ren.

Murtaugh sorbi din brandy.

– Continuăm să căutăm modalităţi de a ajuta aici, pentru că nu cred nicio secundă că noile surprize ale Majestăţii Sale au venit doar de pe Insulele Morţii.

Era o opinie interesantă. Aedion sorbi din brandy, apoi puse paharul pe masă. Alcoolul nu îl ajuta să pună ordine în volbura de planuri în formare, aşa că Aedion se mulţumi să asculte pe jumătate vorbele celorlalţi, lăsându-se să alunece în

ritmul său constant, bătaia în care își calcula toate bătăliile și campaniile militare.

*

Chaol îl urmărea pe Aedion cum se plimba prin apartament. Murtaugh și Ren plecaseră deja pentru a-și vedea de treburile lor. Aedion îl întrebă:

– Poți să-mi spui și mie de ce arătai de parcă erai gata să vomiți?

– Știi tot ceea ce știu și eu, așa că e ușor de ghicit de ce, îi răspunse Chaol din fotoliul său, cu maxilarul încleștat.

Cearta sa cu Dorian îi slăbise dorința de a se întoarce la castel, chiar dacă avea nevoie ca prințul să-i testeze teoriile legate de vrajă. Dorian avusese dreptate în legătură cu Celaena – despre faptul că lui Chaol îi displăceau întunericul și capacitățile ei, precum și adevărata sa identitate, dar... asta nu-i schimbase sentimentele.

– Tot nu înțeleg care-i rolul tău în toate acestea, Căpitane, spuse Aedion. Nu lupți nici pentru Aelin, nici pentru Terrasen; și atunci, pentru ce lupți? Pentru binele suprem? Pentru prințul tău? De partea cui ar trebui să te socotesc? Ești un trădător – un rebel?

– Nu.

Lui Chaol îi îngheță sângele la auzul ideii.

– Nu sunt de partea nimănui. Doresc doar să-mi ajut prietenul înainte de a pleca spre Anielle.

Buza lui Aedion se retrase într-un rânjet.

– Poate că asta e problema ta. Poate faptul că nu te decizi cu cine să ții te costă. Poate ar trebui să-i spui tatălui tău că ți-ai încălcat făgăduiala.

– Nu voi întoarce spatele regatului sau prințului meu, sări Chaol. Nu voi lupta în armata ta și nu-mi voi măcelări poporul. Și nu-mi voi încălca făgăduiala făcută tatălui meu.

Se prea putea ca onoarea să fie singurul lucru care avea să-i rămână atunci când se vor fi terminat toate.

– Și dacă prințul tău decide să lupte de partea noastră?

– Atunci voi lupta alături de el, oricum pot, chiar dacă va fi din Anielle.

– Deci vei lupta alături de el, dar nu pentru ceea ce e drept. Nu ai liberul arbitru, nu ai dorințe?

– Dorințele mele nu te privesc.

Dorințele acelea…

– Indiferent ce decide Dorian, nu va fi niciodată de acord cu uciderea unor nevinovați.

Un zâmbet batjocoritor.

– Nu are poftă de sânge?

Chaol nu voia să-i dea satisfacția de a răspunde ieșirilor lui temperamentale. Preferă să meargă drept la țintă și spuse:

– Cred că regina ta te-ar condamna dacă ai vărsa vreun strop de sânge nevinovat. Te-ar scuipa în față. În regatul acesta sunt oameni buni și merită să fie avuți în vedere în orice acțiune întreprinsă de cei alături de care vei fi.

Ochii lui Aedion lunecară spre cicatricea de pe obrazul lui Chaol.

– Așa cum te-a condamnat pentru moartea prietenei ei?

Aedion îi aruncă alene un zâmbet răutăcios, și, aproape prea repede pentru ca ochiul să înregistreze, generalul fu în fața lui, cu brațele încleștate pe mânerele scaunului.

Chaol se întrebă dacă Aedion avea să-l lovească sau să-l omoare, pentru că trăsăturile generalului deveneau mai lupești decât le văzuse el vreodată, nasul încrețit, dinții dezveliți. Aedion spuse:

– După ce-ţi vor fi murit oamenii în jurul tău, după ce-ţi vei fi văzut femeile rănite cumplit, după ce vei fi privit mulţimile de copii orfani murind de foame pe străzile cetăţii, abia atunci să-mi vorbeşti despre cruţarea vieţilor nevinovate. Până atunci, realitatea este, Căpitane, că nu ai ales pentru cine să lupţi pentru că încă eşti un băieţandru şi încă te temi. Nu să duci la pierzanie vieţi nevinovate, ci să pierzi visul de care te anini acum. Prinţul tău a trecut mai departe. Regina mea a trecut mai departe. Dar tu, nu, iar asta te va costa în cele din urmă.

După aceste cuvinte, Chaol nu mai spuse nimic şi părăsi repede apartamentul. Dormi foarte prost în acea noapte, nefăcând mai nimic decât să se uite fix la sabia sa, aruncată pe birou. Când răsări soarele, merse la rege şi-i spuse că intenţionează să se întoarcă în Anielle.

CAPITOLUL 41

Următoarele două săptămâni urmară un tipar regulat – o normalitate în care Celaena să-şi găsească liniştea. Nu existau piedici neaşteptate, întorsături de situaţie sau capcane şi nici morţi şi trădări sau coşmaruri întrupate. Dimineţile şi serile, o făcea pe ajutorul de spălător de vase. Apoi, de la amiază şi până seara îşi petrecea timpul cu Rowan, explorând lent şi dureros fântâna de har magic dinlăuntrul ei – o fântână căreia, spre oroarea ei, nu-i vedea fundul.

Lucrurile minore – aprinderea lumânărilor, stingerea focului în vatră, împletirea unei panglici de foc între degete – rămâneau cele mai dificile, dar Rowan o forţa, târând-o din ruină în ruină, singurele locuri sigure unde putea să-şi piardă controlul. Măcar acum aducea şi mâncare, pentru că ea era tot timpul lihnită de foame şi nu trecea nicio oră fără să mănânce ceva. Harul magic se hrănea cu energie, iar ea mânca de două-trei ori mai mult decât îi era obiceiul.

Uneori, stăteau de vorbă. Ei bine, îl obliga ea să vorbească, pentru că, după ce-i povestise despre Aedion şi dorinţa ei egoistă de libertate, ea hotărâse că a vorbi era... bine. Chiar dacă rămăseseră lucruri pe care nu le putea discuta, îi plăcea să-l audă pe Rowan vorbind. Reuşea să-l facă să-i povestească despre diversele lui campanii şi aventuri, fiecare mai brutală şi mai pustiitoare decât cealaltă. La sud şi est de Wendlyn era o întreagă lume, o lume gigantică, regate şi imperii de care

auzise în trecere, dar despre care nu ştiuse niciodată prea multe. Rowan era un războinic adevărat, care străbătuse în lung şi-n lat câmpurile de bătălie, condusese oamenii prin iad, navigase pe mări furtunoase şi văzuse ţărmuri îndepărtate şi ciudate.

Deşi îi invidia îndelungata viaţă – şi darul de a vedea lumea, care venea împreună cu longevitatea – încă mai percepea curentul de mânie şi de durere din adâncul fiecărei povestiri, pierderea partenerei, care-l bântuia, indiferent cât de departe călărea sau naviga sau zbura. Vorbea foarte puţin despre prietenii lui, care îl însoţeau uneori în călătorii. Nu îl invidia pentru bătăliile pe care le dăduse, pentru războaiele din ţările îndepărtate sau pentru anii sângeroşi petrecuţi asediind cetăţi din nisip şi piatră.

Bineînţeles, asta nu i-o spunea. Se mulţumea să-i asculte poveştile în timp ce o instruia. Şi, ascultând, începu să o urască pe Maeve – să-şi urască profund mătuşa, din adâncul inimii. Mânia o împingea să-i solicite în fiecare seară lui Emrys să-i povestească legende despre mătuşa ei. Rowan nu o certa niciodată când îi cerea astfel de povestiri, nici nu arătase vreodată vreun semn de alarmă.

Prin urmare, i se păru surprinzător când, într-o zi, Emrys anunţă că Beltane era la numai două zile distanţă şi că ar trebui să înceapă pregătirile pentru ospăţ, dans şi sărbătoare. Deja era Beltane şi, după Rowan, ea era încă departe de a fi pregătită să meargă în Doranelle, în pofida faptului că stăpânea transformarea. Primăvara era în toi pe continentul ei. Aveau să se ridice Stâlpi de mai, aveau să se împodobească tufişurile de păducel – cam atât permitea regele. La răspântii nu aveau să fie lăsate daruri mici pentru Neamul Mititelelor. Regele nu permitea decât esenţialul, concentrându-se asupra zeilor şi asupra plantării viitoarei recolte. Nicio aluzie sau şoaptă despre magie.

Aveau să aprindă ruguri, iar câteva suflete curajoase aveau să sară peste ele pentru noroc, pentru a alunga răul, să-şi asigure o recoltă bună – fiecare după dorinţă. Când era copil, alergase năvalnic prin câmpul din faţa porţilor Orynth-ului, cu miile de ruguri arzând precum luminile armatei invadatoare care urma să-şi instaleze tabăra prea curând în jurul oraşului alb. Era noaptea ei, îi spusese mama ei – o noapte în care fata purtătoare de foc n-avea de ce să se teamă, nu avea puteri de ascuns. *Aelin Inimă-de-Foc*, murmuraseră oamenii când plutea pe lângă ei, cu jarul curgând din ea precum panglicile, Aedion şi alţi câţiva dintre membrii mai letali ai Curţii sale urmând-o ca nişte paznici indulgenţi. *Aelin a Focului-Sălbatic.*

După zile întregi în care îl ajutase pe Emrys cu mâncarea (şi devorase totul când bucătarul nu se uita), spera să aibă şansa de a se odihni de Beltane, dar Rowan o târî pe un câmp aflat pe un platou de munte. Celaena muşcă dintr-un măr pe care-l scosese din buzunar şi ridică din sprâncene la Rowan, care stătea în faţa unei grămezi uriaşe de lemne pentru un rug, flancat de alte două grămezi mici, neaprinse.

În jurul lor, unii dintre semi-Fae cărau lemne şi surcele, iar alţii aşezau mesele pe care să servească hrana la care Emrys muncise fără odihnă.

Zeci de alţi semi-Fae ajunseseră venind de la diversele avanposturi, cu multă discreţie, multe îmbrăţişări şi tachinări de drag. Între ajutorul acordat lui Emrys şi antrenamentul cu Rowan, Celaena era oarecum mulţumită de cele câteva priviri admirative pe care le surprinse aruncate în direcţia ei din partea oaspeţilor bărbaţi.

Observă şi cât de repede îşi întorceau privirea când îl vedeau pe Rowan lângă ea. Deşi surprinsese şi câteva femei care

îl priveau cu un interes mult mai fierbinte. Şi pentru asta le-ar fi zgâriat feţele cu ghearele.

Îşi ronţăi mărul studiindu-l, îmbrăcat în tunica lui obişnuită, de un cenuşiu-deschis, cu centura lată, gluga aruncată pe spate şi platoşele pentru antebraţe din piele care străluceau în soarele după-amiezii târzii. În numele zeilor, nu era interesată de el în felul acesta, şi era sigură că nici el nu simţea înclinaţia de a o aduce în patul lui. Poate că toate erau din cauză că petrecea atât de mult timp în trupul ei Fae încât se simţea... teritorială. Teritorială, şi morocănoasă, şi rea. Noaptea trecută, mârâise la o femeie din bucătărie care nu se mai oprea să se zgâiască la el şi care chiar făcuse un pas spre el, de parcă ar fi vrut să-l salute.

Celaena scutură din cap pentru a-şi domoli instinctele care începeau să o facă să ia foc la orice oră din zi.

– Presupun că m-ai adus aici ca să mă antrenez?

Azvârli cotorul de măr pe câmp şi îşi frecă umărul. Avusese febră cu o noapte înainte, din cauza antrenamentului la care o obligase Rowan toată după-amiaza, şi a doua zi dimineaţă se trezise extenuată.

– Aprinde-le şi ţine focurile sub control întreaga noapte.

– Toate trei.

Nu era o întrebare.

– Ţine-le pe cele de la capăt mai scăzute, pentru cei care sar. Cel din mijloc ar trebui să pârjolească norii.

Îşi dorea să nu fi mâncat mărul.

– Asta ar putea deveni periculos foarte repede.

El ridică mâna, iar în jurul ei se stârni vântul.

– Voi fi aici, spuse el simplu, cu ochii strălucind de o aroganţă pe care o binemeritase în secolele sale de viaţă.

– Şi dacă reuşesc totuşi cumva să transform pe careva într-o torţă vie?

– Atunci e bine că și vindecătorii sunt aici să sărbătorească.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare și își roti umerii.

– Când vrei să încep?

Stomacul i se strânse când auzi:

– Acum.

*

Ardea, dar rămase nemișcată, chiar dacă soarele apunea și câmpul era plin până la refuz de petrecăreți. Muzicanții își ocupaseră pozițiile la marginea pădurii, iar lumea se umplea cu sunetele viorilor, scripcilor, flautelor și tobelor lor, o muzică antică și atât de frumoasă, încât flăcările ei se mișcau în ritmul muzicii, transformându-se în rubine, în citrine, în ochi de tigru și în cele mai profunde safire. Harul ei magic nu se mai manifesta numai în focul sălbatic, de culoare albastră; se schimbase încet, crescuse în ultimele câteva săptămâni. Nimeni nu o observa cu adevărat, stând acolo la limita luminii focului, deși câțiva se minunară că flăcările ardeau, dar nu consumau lemnele.

Sudoarea îi curgea pe tot corpul – în mare măsură din pricina spaimei pe care i-o creau oamenii care săreau peste rugurile mai mici. Și totuși, Rowan rămăsese lângă ea, murmurându-i de parcă ar fi fost un cal nervos. Voia să-i spună să plece, să se bucure poate de vreuna dintre femeile alea cu ochi de porumbiță care tot îl invitau în tăcere să danseze, dar se concentra asupra flăcării și a menținerii fărâmei de control, chiar dacă sângele începuse să-i fiarbă. Simți un nod în partea de jos a spatelui și se mișcă. În numele zeilor, era udă leoarcă – fiecare scobitură era umedă.

– Calm, spuse Rowan când dansul flăcărilor se avântă puțin mai sus.

– Știu, spuse ea printre dinți.

Muzica era deja atât de atrăgătoare, dansul din jurul focului atât de plin de bucurie, iar mâncarea de pe mese mirosea atât de delicios... şi uite-o pe ea, departe de toate astea, arzând. Stomacul răspunse sonor.

– Când pot să mă opresc?

Se mişcă din nou, de pe un picior pe celălalt, iar cel mai mare rug se răsuci, cu flacăra mlădiindu-se odată cu trupul ei. Nimeni nu observă.

– Când îţi spun eu, zise el.

Ştia că se foloseşte de toţi din jurul lor, de teama ei pentru securitatea lor, pentru a o face să-şi păstreze controlul, dar...

– Transpir de moarte, mi-e foame şi vreau o pauză.

– Recurgi la văicăreală?

O briză rece i se prelinse pe gât şi îşi închise ochii, gemând. Simţea că o priveşte şi, după un moment, el spuse:

– Încă puţin.

Aproape că era să se prăbuşească de uşurare, dar îşi deschise ochii pentru a se concentra. Putea să mai reziste puţin, apoi să meargă să mănânce, să mănânce şi să mănânce. Poate şi să danseze. Nu mai dansase de atâta vreme. Poate că ar putea să încerce, acolo în întuneric, să vadă dacă trupul ei putea face loc bucuriei, chiar dacă acum era atât de înfierbântat şi de dureros, încât ar fi pariat bani buni că în momentul în care avea să se oprească, urma să adoarmă.

Muzica era fermecătoare, iar dansatorii, doar umbre care se învârteau de jur-împrejur. Spre deosebire de Adarlan, aici nu erau gărzi care să monitorizeze ferestrele, sătenii nu păndeau să vadă cine calcă strâmb şi trădează, pentru a-l vinde pe o monedă. Aici nu erau decât muzica şi dansul şi mâncarea şi focul – focul ei.

Bătu dintr-un picior, dădu din cap, cu ochii la cele trei focuri fără fum şi la siluetele care dansau în jurul lor. Chiar

voia să danseze. Nu de bucurie, ci pentru că simţea focul şi muzica topindu-se şi pulsându-i în oase. Muzica era ca o tapiţerie ţesută din lumină, întuneric şi culoare, construind verigi delicate într-un lanţ prins de inima ei şi întins în lume, legând-o de aceasta, conectându-le pe toate.

Şi atunci înţelese. Semnele Wyrd erau – erau un mod de a aduna toate aceste fire, de a ţese şi de a lega această esenţă a lucrurilor. Harul magic putea face acelaşi lucru, şi, din puterea ei, din imaginaţia ei, din voinţa şi din nucleul ei, putea crea şi modela.

– Uşor, spuse Rowan, apoi adăugă cu o nuanţă de surpriză: muzica. În ziua aceea pe gheaţă, fredonai.

Simţi din nou un vânt rece pe gât, dar pielea îi pulsa deja în ritmul tobelor.

– Lasă muzica să te stabilizeze.

În numele zeilor, să fie liberă în felul acesta… Flăcările se agitară şi se mlădiară odată cu melodia.

– Uşor.

De-abia putea să-l audă peste unda de sunet care o umplea, făcând-o să simtă fiecare pripon care o lega de pământ, fiecare fir nesfârşit. Pentru o clipă, îşi dori să aibă o inimă de formă-schimbător, ca să-şi poată abandona pielea pentru a intra în altceva, în muzică sau în vânt, şi să explodeze în lume. Ochii o înţepau, aproape înceţoşaţi pentru că privise îndelung la flăcări, iar un muşchi din spinare îi pulsa de durere.

– Calm.

Nu ştia despre ce vorbeşte – flăcările erau calme, minunate. Ce s-ar întâmpla dacă ar trece prin ele? Pulsaţia din capul ei părea să-i spună *fă-o, fă-o, fă-o*.

– E suficient deocamdată.

Rowan o apucă de braţ, dar şuieră şi îi dădu drumul.

– E suficient.

Încet, prea încet, își concentră atenția asupra lui. Avea ochii larg deschiși, lumina focului făcându-i aproape să ardă. Focul – focul ei. Se întoarse spre flacără, supunându-i-se. Muzica și dansul continuară, strălucitoare și vesele.

– Uită-te la mine, spuse Rowan, dar fără s-o atingă. Uită-te la mine.

De-abia îl putea auzi, de parcă ar fi fost sub apă. Acum în ea era un ciocănit – mărginit de durere. Ca un cuțit care tăia adânc în mintea și în trupul ei, cu fiecare pulsație. Nu-l putea privi – nu îndrăznea să-și abată atenția de la foc.

– Lasă focurile să ardă singure, îi ordonă Rowan.

Ar fi putut jura că auzise în vocea lui ceva ce semăna cu frica. Era un efort de voință și durerea îi străpunse tendoanele gâtului, dar îl privi. Nările lui zvâcniră.

– Aelin, oprește-te acum!

Ea încercă să vorbească, dar gâtul îi era aspru și o ardea. Nu-și putea mișca trupul.

– Renunță!

Ea încercă să-i spună că nu putea, dar o duru. Era o nicovală, iar durerea era un ciocan, care lovea mereu în ea.

– Dacă nu renunți, vei arde cu totul.

Atunci, să fi fost acesta finalul harului ei magic? Câteva ore de îngrijit focurile? Era o ușurare – o ușurare binecuvântată, dacă ar fi fost adevărat.

– Ești pe punctul de a te prăji din interior, mârâi Rowan.

Ea clipi, iar ochii o usturară de parcă ar fi fost plini cu nisip. Agonia o fulgeră pe șira spinării, atât de puternic, încât căzu pe iarbă. Lumina străluci – și nu de la ea sau Rowan, ci de la focurile care izbucniseră. Oamenii țipau, muzica se opri. Iarba sfârâia sub mâinile ei, fumegând. Ea gemu, căutând orbește în ea cele trei funii care duceau la focuri. Dar interiorul ei era un labirint, firele erau toate încurcate și...

– Îmi pare rău, șuieră Rowan, blestemând din nou, iar aerul dispăru.

Ea încercă să geamă, să se miște, dar nu avea aer. Nu avea aer pentru focul interior. Întunericul curse în ea.

Uitare.

Apoi se trezi, încercând să respire, arcuindu-se pe iarbă, focurile acum pocnind natural, iar Rowan era aplecat deasupra ei.

– Respiră! Respiră!

Deși rupsese funiile care o legau de focuri, tot mai ardea.

Nu din exterior, unde chiar și iarba încetase să fumege.

Ardea din interior, iar fiecare respirație îi trimitea foc în plămâni, în vene. Nu putea vorbi și nu se putea mișca.

Se avântase peste o graniță – nu auzise semnalele de avertizare care îi spuneau să se întoarcă – și ardea de vie pe sub piele.

Era zguduită de suspine panicate, fără lacrimi. O durea – erau nesfârșite și veșnice și nu exista nicio parte întunecată în ea spre care să zboare pentru a scăpa de flăcări. Moartea ar fi fost o binecuvântare, un rai întunecat și rece.

Nu-și dădu seama că Rowan plecase până nu-l văzu alergând înapoi, urmat de două femei. Una dintre ele întrebă:

– O poți duce în brațe? Aici nu avem mânuitori de apă și trebuie să o băgăm în apă rece. Acum.

Nu auzi ce se mai spuse, nu auzi nimic decât bătaia – bătaia forjei aceleia sub pielea ei. Un mormăit și un șuierat, și apoi fu în brațele lui Rowan, lovindu-se de pieptul lui în timp ce el se avânta prin pădure. Fiecare pas îi trimitea așchii de durere fierbinte în trup. Deși brațele lui erau reci ca gheața și un vânt glaciar o învăluia, ea plutea în derivă pe o mare de foc.

Iadul – așa trebuie că se simțea lumea subterană a zeilor întunericului. Asta o aștepta când își va fi dat ultima suflare.

Oroarea acelui gând o făcu să se concentreze pe ce reușea să înțeleagă – și anume, mirosul de pin amestecat cu zăpadă al

lui Rowan. Inspiră acest miros în plămâni, îl trase în adânc şi se anină de el de parcă ar fi fost o ancoră de salvare într-o mare furtunoasă. Nu ştiu cât dură, dar strânsoarea ei pe trupul lui slăbea, fiecare puseu de durere înfricoşătoare făcând-o mai slabă.

După aceea, se făcu mai întuneric decât în păduri, iar sunetele aveau ecouri mai puternice, urcară nişte trepte şi apoi:

– Bag-o în apă.

Fu coborâtă în apa din cada scobită în piatră şi simţi cum aburul îi învăluie faţa. Cineva înjură.

– Îngheaţă-l, prinţe, porunci a doua voce. Acum!

Urmă un moment de binecuvântată răceală, dar apoi focul izbucni din nou şi...

– Scoate-o de acolo!

Mâini puternice o înşfăcară şi avu senzaţia unor bule care bolboroseau.

Fiersese apa din cadă. Aproape că fiersese şi ea. Un moment mai târziu, se afla într-o altă cadă, cu gheaţa formându-se din nou – apoi topindu-se. Topindu-se şi...

– Respiră, îi spuse Rowan la ureche, îngenunchind la căpătâiul căzii. Lasă-l să plece – lasă-l să plece din tine.

Aburul se ridică, dar reuşi să respire.

– Bine, gâfâi Rowan.

Gheaţa se formă din nou. Se topi.

Transpira, iar căldura îi pulsa pe piele ca o tobă. Nu voia să moară aşa. Inspiră din nou.

Precum fluxul şi refluxul unui val, cada îngheţă, apoi se topi, îngheţă, apoi se topi, din ce în ce mai lent. Şi, de fiecare dată, răceala pătrundea tot mai mult în ea, amorţind-o, forţându-i trupul să se relaxeze.

Gheaţă şi foc. Ger şi tăciuni. Prinsă într-o bătălie, împingând şi trăgând. Sub toate acestea, putea aproape gusta voinţa de oţel

a lui Rowan care se confrunta cu harul ei magic – o voinţă care refuza să lase focul să o ardă, transformând-o în nimic.

Trupul o durea, dar acum durerea era muritoare. Obrajii încă îi erau în flăcări, dar apa se răci, apoi, se încălzi uşor, apoi mai tare şi rămase aşa. Caldă, dar nu fierbinte.

– Trebuie să-i scoatem hainele, spuse una dintre femei.

Celaena pierdu noţiunea timpului când două perechi de mâini mici îi ridicară capul şi scoaseră de pe ea hainele ude. Fără ele, era aproape lipsită de greutate în apă. Nu-i păsa că Rowan îi vedea goliciunea – nu credea că exista vreun centimetru din trupul unei femei pe care el să nu-l fi explorat. Se mulţumi să zacă acolo, cu ochii închişi, ca faţa ridicată spre tavan.

După un timp, Rowan spuse:

– Răspunde-mi cu da sau nu. Doar atât ai de făcut.

Reuşi să dea aprobator din cap, deşi se strâmbă când durerea o lovi în gât, coborând spre umeri.

– Există pericolul să iei foc din nou?

Ea respiră cât de egal putu, căldura lovind în obraji, picioarele, miezul ei, dar diminuându-se constant.

– Nu, murmură ea, de pe limbă izbucnindu-i un fuior de aer fierbinte.

– Te doare?

Nu o întrebare compătimitoare, ci a unui comandant evaluând starea soldatului pentru a stabili modul optim de acţiune.

– Da.

Un şuierat de abur.

O femeie spuse:

– Pregătim un tonic. Pentru a o răcori.

Picioare moi care se aud pe pardoseli din piatră în drumul spre ieşire, apoi se auzi sunetul uşii de la băi închizându-se. Se auzi clipoceala apei într-o găleată, apoi...

Celaena suspină sau încercă să o facă, atunci când o cârpă rece ca gheaţa ateriză pe fruntea ei. Din nou clipoceală, apoi o altă cârpă picurându-i apă rece ca gheaţa pe păr, pe gât.

– Epuizare, spuse cu voce joasă Rowan. Trebuia să-mi spui că eşti la limită.

Îi era prea greu să vorbească, dar deschise ochii şi îl văzu îngenuncheat la căpătâiul căzii, cu o găleată cu apă lângă el şi o cârpă în mână. Îi trecu din nou cârpa pe frunte, apa fiind atât de minunată, încât ar fi gemut de plăcere. Baia se răci şi mai mult, dar încă era caldă – prea caldă.

– Dacă ai mai fi continuat, epuizarea te-ar fi distrus. Trebuie să înveţi să recunoşti semnele – şi cum să te retragi înainte să fie prea târziu.

Nu era o afirmaţie, ci o comandă.

– Te va sfâşia pe dinăuntru. Va face ca asta să pară...

Clătină din nou din cap.

– Ca asta să pară nimic. Nu te atingi de harul magic până nu te odihneşti. Ai înţeles?

Ea îşi înclină şi mai tare capul pe spate, cerând prin semne mai multă apă rece pe faţă, dar el refuză să stoarcă pânza până ce ea nu încuviinţă. O mai răci câteva momente, apoi aruncă cârpa pe găleată şi se ridică.

– Mă duc să văd ce se întâmplă cu tonicul. Mă întorc repede.

După ce o văzu încuviinţând, plecă. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că se agită. Că e chiar îngrijorat.

În Terrasen fusese prea mică pentru ca cineva să o fi învăţat despre latura mortală a puterii ei – şi nici nu-i explicase nimeni, pentru că lecţiile ei fuseseră foarte limitate. Nu simţise că arde. Totul se întâmplase atât de repede. Poate că astea erau limitele harului ei magic. Poate că fântâna ei nu cobora atât de adânc pe cât credeau toţi ceilalţi. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost o uşurare.

Își ridică picioarele, gemând din pricina durerii din mușchi, și se aplecă în față suficient cât să-și îmbrățișeze genunchii. Deasupra marginii căzii se aflau câteva lumânări care ardeau pe pietre și le privi flăcările. Ura flăcările. Totuși, își spuse că aveau nevoie de lumină aici.

Își odihni fruntea pe genunchii zgâriați, cu pielea aproape arsă. Închise ochii, adunându-și frânturile de conștiență.

Ușa se deschise. Rowan. Rămase în întunericul acela răcoros, savurând răceala din ce în ce mai puternică a apei și pulsul încetinit de sub piele. Părea să fie la jumătatea camerei când pașii i se opriră.

Se auzi respirația lui gâfâită, suficient de aspră încât s-o facă să se uite peste umăr.

Dar el nu se uita la fața ei. Nici la apă. Se uita la spinarea ei goală.

Cum era arcuită peste genunchi, el vedea întreaga întindere de carne distrusă, fiecare cicatrice de la biciuiri.

– Cine ți-a făcut asta?

I-ar fi fost ușor să mintă, dar era foarte obosită, iar el îi salvase pielea inutilă, așa că răspunse:

– Mulți. Am petrecut ceva timp în Minele de Sare din Endovier.

El rămăsese atât de imobil, încât ea se întrebă dacă mai respira.

– Cât timp? o întrebă el după o clipă.

Se pregăti pentru compasiunea lui, dar fața îi era voit lipsită de expresie – nu, nu lipsită de expresie. Calmă din cauza furiei mortale.

– Un an. Am fost acolo cu un an înainte… e o poveste lungă.

Era prea obosită, iar gâtul o durea prea tare pentru a termina povestea. Ea observă atunci că brațele îi erau bandajate, și că pieptul larg îi era înfășurat în alte bandaje, care se vedeau de sub cămașă. Iar îl arsese. Totuși, o susținuse – alergase până aici și nu o lăsase jos niciodată.

– Ai fost sclavă.

Ea încuviinţă în tăcere. El deschise gura, dar o închise şi înghiţi puternic, furia mortală făcându-se vizibilă. De parcă îşi amintise brusc cine stătea în faţa lui, gândind probabil că era cea mai mică pedeapsă pe care ea o merita.

Se răsuci pe călcâie şi închise uşa în spatele lui. Îşi dori s-o fi trântit – îşi dori s-o fi făcut fărâme. Dar el o închise cu puţin mai mult decât un clinchet şi nu se mai întoarse.

CAPITOLUL 42

Spinarea ei.

Rowan se avântă peste copaci, călărind şi modelând vânturile pentru a-l împinge mai repede înainte, urletul lor fiind o şoaptă faţă de răgetele din mintea lui. Observa lumea care trecea pe lângă el mai mult din instinct decât din interes, cu ochii întorşi spre interior – spre acea bucată de carne distrusă care lucea în lumina lumânării.

Zeii ştiau că văzuse multe răni dureroase. Provocase şi el destule, atât duşmanilor cât şi prietenilor. Faţă de acestea, spatele ei nu era mare lucru. Totuşi, când îl văzuse, inima i se oprise în loc – şi, pentru o clipă, în mintea sa se lăsase o tăcere copleşitoare.

Simţise cum, cu cât se uita mai mult, cu atât harul său şi instinctele de luptător se forjau mai strâns într-o combinaţie letală – urlându-i să-i facă bucăţi cu mâinile goale pe cei care făcuseră asta. Plecase, de-abia reuşind să iasă din băi înainte de a se transforma şi de a se avânta în noapte.

Maeve minţise. Sau minţise prin omisiune. Dar ştia. Ştia prin ce trecuse fata – ştia că fusese o sclavă. În acea zi – devreme, în acea zi, el ameninţase că o va biciui pe faţă, în numele zeilor, iar ea o luase razna. Fusese aşa un dobitoc orgolios, încât presupusese că ea izbucnise pentru că nu era decât un copil. Ar fi trebuit să ştie din experienţă – ar fi trebuit să ştie că, atunci când reacţionezi la aşa ceva, asta înseamnă că

cicatricele sunt adânci. Şi mai erau şi celelalte lucruri pe care i le spusese...

Se aproapia de linia maiestuoasă a Munţilor Cambrieni. De-abia îşi luase în stăpânire trupul de femeie, iar ei o răniseră în asemenea hal. De ce nu-i spusese? De ce nu-i spusese Maeve? Şoimul lui eliberă un strigăt pătrunzător, care reverberă în stâncile de un cenuşiu întunecat al peretelui de stâncă din faţa lui. Un cor de urlete nepământeşti se ridică drept răspuns – lupii sălbatici ai lui Maeve, păzind trecătorile. Chiar dacă trebuia să zboare tot drumul până în Doranelle, tot avea să ajungă la regina lui şi să-i ceară răspunsuri, iar ea... nu avea să i le dea. Din cauza jurământului de sânge, îi putea porunci să nu se mai întoarcă în Mistward.

Apucă vânturile cu harul lui, sufocându-le curentul. Aelin... Aelin nu avusese încredere în el – nu dorise ca el să ştie.

Iar ea aproape că arsese în întregime, zeii să fie blestemaţi, rămânând fără apărare. Furia primordială îi străpunse rărunchii, revărsând o nevoie teritorială, posesivă. Nu o nevoie de ea, ci nevoia de a proteja – datoria şi onoarea unui bărbat. Nu tratase veştile aşa cum ar fi trebuit.

Dacă ea nu dorise să-i povestească despre perioada de sclavie, atunci o făcuse crezând tot ce era mai rău despre el – aşa după cum presupunea, probabil, tot ceea ce era cel mai rău despre plecarea lui. Gândul acesta nu-i prea plăcea.

Aşa că vină spre nord şi trase hăţurile harului său magic pentru a aduce vânturile lângă el, pentru a-i uşura zborul înapoi spre fortăreaţă.

Urma să obţină cât de curând răspunsuri de la regina lui.

*

Vindecătorii îi dăduseră un tonic, iar când Celaena îi asigură că nu urma să se autoincinereze, rămase în baie până

când dinții începură să-i clănțănească. Îi luă de trei ori mai mult ca de obicei să ajungă în camera ei și era atât de înghețată și epuizată, încât nici nu-și mai dădu hainele jos înainte de a se prăbuși pe pat.

Nu voia să se gândească la ce însemna plecarea lui Rowan, dar o făcu oricum, în ciuda durerii și a crampelor provocate de magie. Alunecă într-un somn tulburat și intermitent, răcoarea fiind atât de fioroasă încât nu știa dacă era de la temperatură sau urmarea harului magic. La un moment dat, fu trezită de râsul și cântecul petrecăreților care se întorceau. După un timp, chiar și cel mai beat își găsise patul sau patul altuia. Aproape că adormise din nou, cu dinții clănțănind încă, când fereastra se deschise scârțâind sub briză. Încă îi era prea frig și o durea prea tare ca să se ridice. Urmă o fluturare de aripi și o lucire de lumină, și, înainte să se răsucească, el o ridică, împreună cu pătura de pe ea.

Dacă ar fi avut energie, poate că ar fi obiectat. El o cără cele două etaje, jos în hol, apoi...

Un foc sălbatic, așternuturi calde și o saltea moale. Și o pătură grea care fusese înfășurată în jurul ei cu o surprinzătoare blândețe. Focul se transformă într-un vânt fantomatic, iar salteaua se mișcă.

În întunericul plin de licăriri, el spuse cu voce aspră:

– De-acum înainte vei sta cu mine.

Îl descoperi întins departe de ea, atât cât îi permitea lățimea saltelei.

– Patul este doar pentru noaptea aceasta. De mâine, vei avea un prici. Trebuie să faci curățenie după tine sau te întorci în camera de unde ai plecat.

Ea se cuibări în pernă.

– Foarte bine.

Focul scăzu în intensitate, şi totuşi camera rămase călduroasă. Era primul pat cald pe care îl avea de luni de zile. Spuse:

– Nu vreau mila ta.

– Nu e milă. Maeve a decis să nu-mi spună ce ţi s-a întâmplat. Trebuie să ştii că nu... eu nu am ştiut că ai avut...

Ea îşi întinse un braţ de-a curmezişul patului pentru a-l prinde de mână. Ştia că, dacă voia, îi putea provoca o rană atât de adâncă, încât avea să îl rupă în două.

– Ştiam. La început, mi-a fost teamă că-ţi vei bate joc de mine dacă-ţi spun, şi te-aş fi omorât pentru asta. Apoi nu am vrut să-ţi fie milă de mine. Şi, mai presus de asta, nu voiam să crezi că asta e o scuză.

– Ca un soldat bun, spuse el.

Ea trebui să privească în altă parte o clipă, ca să nu-l lase să vadă ce însemna asta pentru ea. El inspiră atât de prelung, încât pieptul lat i se mări şi mai tare.

– Spune-mi cum ai ajuns acolo – şi cum ai scăpat de acolo.

Era sleită de oboseală, dar îşi adună toată energia pentru ultima dată şi-i povesti despre anii din Rifthold, despre cum furase caii Asterion şi galopase prin deşert, cum dansa până la asfinţit alături de curtezane şi hoţi şi toate creaturile frumoase şi viciate ale lumii. Apoi îi povesti cum îl pierduse pe Sam şi cum primise prima biciuire în Endovier, când scuipase sânge în faţa Supraveghetorului Şef, şi despre tot ce văzuse şi îndurase în anul următor. Îi vorbi despre ziua în care nu mai rezistase şi o rupsese la fugă spre propria moarte. Inima i se transformă într-un bolovan când ajunse cu povestirea în seara când Căpitanul Gărzii Regale intrase cu forţa în viaţa ei, iar fiul unui tiran îi oferise o şansă la libertate. Îi spuse cât putu despre competiţie şi despre cum o câştigase, până când cuvintele deveniră de nedesluşit, iar pleoapele i se închiseră.

Avea să-i povestească altădată ce se întâmplase după aceea – despre cheile Wyrd, Elena şi Nehemia, şi despre cum devenise atât de traumatizată şi de inutilă. Căscă, iar Rowan îşi frecă ochii, ţinând o mână între ale ei. Nu-i dădu drumul, iar când se trezi înainte de răsărit, încălzită, în siguranţă şi odihnită, Rowan încă îi ţinea mâna, strâns lipită de piept.

Ceva lichid îi izbucni în fiinţă, curgând prin fiecare fisură şi spărtură rămasă deschisă. Nu pentru a o lovi sau a o marca – ci pentru a o căli.

Pentru a o oţeli.

CAPITOLUL 43

Rowan nu o lăsă să se ridice din pat în acea zi. Îi aduse tăvi pline cu mâncare, mergând până acolo încât o supraveghe să mănânce şi ultima îmbucătură din friptura de vită, jumătate de pâine cu coajă crocantă, un castron cu primele fructe de pădure ale primăverii şi o cană cu ceai de ghimbir. Nu era nevoie să o încurajeze să mănânce; era lihnită. Dar dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că se agită.

Emrys şi Luca o vizitară o dată să vadă dacă e vie, aruncară o privire feţei reci ca piatra a lui Rowan, auziră gâlgâitul unui mârâit şi o şterseră, spunând că se afla în mâini mai mult decât competente şi promiţând să vină din nou să o vadă când se va simţi mai bine.

– Ştii, spuse Celaena, sprijinită de perne, în mână cu a patra cană de ceai pe ziua aceea, mă îndoiesc că mă va ataca cineva acum, dacă tot m-au suportat cu prostiile mele atâta vreme.

Rowan, care, din nou, analiza harta cu localizarea trupurilor, nici nu ridică privirea de pe masa de lucru.

– Asta nu se negociază.

Ar fi râs dacă trupul nu i-ar fi trimis o explozie de durere zvârcolită şi orbitoare. O înăbuşi, strângând cana în mână, concentrându-se asupra respiraţiei sale. De aceea îl lăsa să se agite. Din pricina topirii ei magice de noaptea trecută, fiecare părticică din trup o durea. Pulsaţiile constante, înţepăturile şi torsiunile, durerea de cap localizată între sprâncene, nebuloasa

de la periferia vederii... până şi încercarea de a privi în partea opusă a camerei îi trimitea scântei de durere în cap.

– Deci, vrei să spui că de câte ori cineva se apropie de punctul de epuizare, nu numai că trece prin tot chinul acesta, dar, dacă e femeie, bărbaţii din jurul ei o iau razna?

El îşi lăsă tocul pe masă şi se întoarse pentru a o privi.

– Greu poţi numi asta o nebunie. Măcar te poţi apăra prin mijloace fizice dacă harul magic devine inutil. În ceea ce îi priveşte pe alţi Fae, chiar dacă au arme şi sunt pregătiţi să se apere, dacă nu-şi pot accesa harul, sunt vulnerabili, în special când sunt epuizaţi şi suferă. Asta îi aduce pe ceilalţi – de obicei, pe bărbaţi – la limită. Se ştie că alţii au ucis fără să fi perceput vreo ameninţare, reală sau nu.

– Ce gen de ameninţare? Tărâmurile lui Maeve sunt paşnice.

Se aplecă să-şi pună jos ceaiul, dar el deja se deplasa, atât de rapid încât îi prinse cana înainte de a atinge masa. I-o luă cu o blândeţe surprinzătoare, văzu că băuse tot şi îi oferi din nou ceai.

– Ameninţări de peste tot – de la bărbaţi, femei, creaturi... Nu poţi judeca aşa ceva. Chiar dacă n-ar fi parte din cultura noastră, tot ar exista instinctul de a-i proteja pe cei lipsiţi de apărare, indiferent că sunt femei sau bărbaţi, tineri sau bătrâni.

Se întinse după o felie de pâine şi un castron cu tocăniţă de vită.

– Mănâncă asta.

– Mă doare s-o spun, dar încă o înghiţitură şi vărs peste tot.

O, cu siguranţă se agita şi, deşi îi încălzea inima nefericită, devenea oarecum iritant.

Ticălosul tocmai înmuiase pâinea în tocăniţă şi îi întindea o îmbucătură.

– Trebuie să-ţi păstrezi energia. Probabil că ai ajuns atât de aproape de epuizare pentru că nu aveai suficientă mâncare în stomac.

Bine; oricum mirosea prea bine ca să-i reziste. Luă pâinea şi castronul cu tocăniţă. În timp ce ea mânca, el se asigură că locuinţa îndeplinea cerinţele: focul ardea încă (sufocant de cald, şi aşa fusese de dimineaţă, mulţumită frisoanelor care o scuturau), o singură fereastră întredeschisă (ca să permită unei brize foarte slabe să-i răcorească trupul când o străbăteau fierbinţelile), uşa închisă (şi încuiată) şi încă o cană de ceai în aşteptare (care acum stătea pe marginea mesei lui de lucru). După ce se asigură că toate sunt în ordine şi că în penumbră nu pândea nicio ameninţare, o privi din cap până-n picioare cu atenţie: pielea (palidă şi lucind de la rămăşiţele jeturilor fierbinţi), buzele (palide şi crăpate), postura (fără vlagă şi inutilă), ochii (mici de durere şi din ce în ce mai plini de iritare). Rowan se încruntă din nou.

După ce-i înmână castronul gol, ea îşi frecă degetul mare şi arătătorul pe punctul de durere persistentă dintre sprâncene.

– Aşadar, când se epuizează harul magic, spuse ea, asta e – fie te opreşti, fie te consumă focul?

Rowan se lăsă pe spate în scaun.

– Ei bine, mai există *carranam*.

Cuvântul din Limba Veche suna frumos rostit de el – şi dacă ar fi avut o dorinţă pe patul de moarte, l-ar fi implorat să vorbească numai în limba străveche, doar ca să deguste minunatele sunete.

– E greu de explicat, continuă Rowan. L-am văzut utilizat numai de câteva ori pe câmpurile de bătălie. Când eşti epuizat, *carranam*-ul tău îţi poate împrumuta puterea sa, atâta timp cât sunteţi compatibili şi împărtăşiţi activ o legătură de sânge.

Îşi înclină capul pe o parte.

– Dacă am fi *carranam* şi ţi-aş da puterea mea, ai folosi tot vântul şi gheaţa – nu focul meu?

El încuviinţă cu seriozitate.

– Şi de unde ştii dacă eşti compatibil cu cineva?

– Nu ai cum să ştii până nu încerci, iar legătura este atât de rară, încât majoritatea Fae n-au întâlnit niciodată pe cineva compatibil sau în care să aibă suficientă încredere încât să încerce. Există întotdeauna ameninţarea să-ţi ia prea mult – şi dacă nu sunt antrenaţi, ţi-ar putea zdruncina mintea, sau aţi putea să vă epuizaţi amândoi în totalitate.

Interesant.

– Ai putea, oare, fura harul de la cineva?

– Fae mai puţin înţelepţi au încercat asta odată – să câştige bătălii şi să le adauge puterilor lor – dar nu a funcţionat niciodată. Şi, chiar dacă a funcţionat, a fost pentru că persoana pe care o ţineau ostatică se întâmplase să fie compatibilă. Maeve a interzis orice legături forţate cu mult timp înainte de naşterea mea, dar... Am fost trimis de câteva ori să vânez Fae corupţi care îşi foloseau *carranam* ca sclavi. De obicei, sclavii sunt atât de distruşi, încât nu-i mai poţi reabilita. Singurul gest de omenie pe care-l puteam face era să-i omor.

Faţa şi vocea nu i se schimbaseră, dar ea spuse blând:

– Gestul acesta probabil că e mai dureros decât toate războaiele şi asediile pe care le-ai condus.

O umbră îi săgetă faţa aspră.

– Nemurirea nu este un dar atât de plăcut pe cât cred muritorii. Poate da naştere unor monştri care te-ar înfricoşa până şi pe tine. Imaginează-ţi sadicii pe care i-ai întâlnit – şi apoi imaginează-ţi-i cu mii de ani în care să-şi perfecteze meşteşugul şi să-şi rafineze dorinţele.

Celaena se cutremură.

– Conversaţia asta devine prea oribilă, mai ales că de-abia am mâncat, spuse ea, lăsându-se să cadă pe perne. Spune-mi care dintre soldaţii tăi e cel mai arătos şi dacă i-ar plăcea de mine.

Rowan se înecă.

– Gândul că ai putea fi împreună cu unul dintre tovarăşii mei îmi îngheaţă sângele în vene.

– Sunt chiar atât de îngrozitori? Prietenul tău pisoiul arăta destul de decent.

Rowan ridică întrebător din sprâncene.

– Nu cred că prietenul meu *pisoiul* ar şti cum să-ţi facă faţă – ca, de altfel, niciunul dintre ei. S-ar termina cu vărsare de sânge.

Ea continuă să zâmbească, iar el îşi încrucişă braţele.

– Nu prea ar fi interesaţi de tine, pentru că în curând vei fi bătrână şi decrepită şi nu vei mai merita efortul de a te câştiga.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ce-ţi mai place să strici bucuria altora!

Se lăsă tăcerea, iar el o privi din nou (lucid, de parcă ar fi fost epuizat şi într-o dispoziţie negativă) şi ea nu fu surprinsă deloc când îi privi în treacăt încheieturile – una dintre puţinele petice de piele care se vedeau din cauza tuturor păturilor pe care le stivuise pe ea. Nu discutaseră despre asta noaptea trecută, dar ea înţelese că se pregătea s-o facă.

În ochi nu i se citea nicio urmă de condamnare când spuse:

– Un vindecător iscusit te-ar putea scăpa de cicatricele astea – cu siguranţă de cele de pe încheieturi şi de multe dintre cele de pe spate.

Ea îşi încleştă maxilarul, dar după un moment lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Chiar dacă ştia că el ar înţelege fără prea multe explicaţii, îi spuse:

– În măruntaiele minelor erau celule în care îi pedepseau pe sclavi. Celule atât de întunecate, încât te trezeai acolo şi te întrebai dacă n-ai orbit. Mă închideau acolo uneori – odată m-au închis trei săptămâni întregi. Singurul lucru care m-a ajutat să rezist a fost faptul că-mi rosteam întruna numele – Mă numesc *Celaena Sardothien*.

Faţa lui Rowan era înnegurată, dar ea continuă.

– Când mă lăsau să ies la lumină, o mare parte din mintea mea era întemnițată în întuneric și singurul lucru pe care mi-l aminteam era că mă numeam Celaena. Celaena Sardothien, cea arogantă și curajoasă și iscusită, Celaena care nu cunoștea teama sau disperarea, Celaena care era o armă mortală desăvârșită.

Își trecu o mână tremurândă prin păr.

– De obicei nu-mi permit să mă gândesc la acea perioadă petrecută în Endovier, recunoscu ea. După ce am ieșit de acolo, au fost nopți în care mă trezeam și mi se părea că sunt din nou în celulele acelea, și trebuia să aprind toate lumânările din cameră pentru a-mi demonstra că nu e așa. În mine nu te omoară – te distrug psihic. În Endovier sunt mii de sclavi și mulți dintre ei sunt din Terrasen. Indiferent ce decid să fac cu dreptul meu prin naștere, voi găsi un mod de a-i elibera. *Îi voi elibera*. Pe ei și pe toți sclavii din Calaculla. Deci, cicatricele slujesc pentru a-mi aminti de toate acestea.

N-o spusese niciodată, dar acum totul fusese dezvăluit. După ce se va fi ocupat de regele din Adarlan, dacă distrugerea acestuia nu punea capăt lagărelor de muncă, avea să o facă ea. Piatră cu piatră, dacă va fi necesar.

Rowan o întrebă:

– Ce s-a întâmplat acum zece ani, Aelin?

– N-o să vorbesc despre asta.

– Dacă ai accepta coroana, ai elibera Endovierul mult mai ușor decât…

– Nu pot vorbi despre asta.

– De ce?

Era ca un puț în memorie – un puț din care nu mai putea ieși niciodată dacă avea să cadă. Nu era vorba de moartea părinților ei. Le putuse povesti altora în termeni fie și vagi despre uciderea lor. Acea durere era încă sfâșietoare, încă o bântuia.

Dar nu clipa în care se trezise între cadavrele lor era ceea ce distrusese tot ceea ce era Aelin Galathynius sau ar fi putut fi. Undeva în străfundurile minții, auzi vocea unei alte femei, iubită și insistentă, o altă femeie care...

Își frecă din nou fruntea.

– E... furia asta, spuse ea cu voce aspră. Disperarea și ura și furia care trăiesc și respiră în mine. Lipsite de logică, de blândețe. Este un monstru care sălășluiește sub pielea mea. În ultimii zece ani, m-am chinuit zi de zi și oră de oră pentru a ține întemnițat monstrul acesta. Și în momentul în care vorbesc despre acele două zile, despre ce s-a întâmplat înainte și după, monstrul va fi eliberat și nu știu dacă îl voi putea stăpâni. Așa am putut să-l înfrunt pe regele din Adarlan, așa am putut să mă împrietenesc cu fiul lui și cu căpitanul său, așa am putut trăi în acel palat, pentru că nu am cedat niciun centimetru în fața furiei, în fața amintirilor. Acum caut uneltele care mi-ar putea distruge dușmanul și nu pot lăsa monstrul să scape, pentru că m-ar face să utilizez acele unelte împotriva regelui, nu să le pun înapoi, cum ar trebui – și aș fi în stare să distrug întreaga lume de ciudă. Deci, de aceea trebuie să fiu Celaena, nu Aelin – pentru că a fi Aelin ar însemna să mă confrunt cu acele lucruri și să eliberez acel monstru. Înțelegi?

– Dacă are vreo importanță, nu cred că ai distruge lumea fără motiv.

Vocea îi era dură.

– Dar cred că-ți place să suferi. Colecționezi cicatrice pentru că vrei să ai o dovadă a faptului că plătești pentru păcatele comise. Și știu asta pentru că am făcut același lucru timp de două sute de ani. Spune-mi, crezi că vei merge în vreun soi de Lume de Apoi binecuvântată, sau că vei arde în iad? Speri să ajungi în iad – pentru că, altfel, cum le-ai face față în Lumea de Apoi? Mai bine să suferi, să fii damnată pentru veșnicie și...

– Ajunge, șopti ea.

Probabil că vocea îi suna la fel de nefericită și de sfârșită precum se simțea, pentru că el se întoarse la masa de lucru. Ea închise ochii, dar inima îi bubuia.

Nu știa cât timp trecuse. După un timp, salteaua se mișcă și scârțâi și simți un trup cald care se lipea de al ei. Fără s-o îmbrățișeze, doar întins lângă ea. Nu deschise ochii, dar îi inspira mirosul, pin și zăpadă, iar durerea se potoli puțin.

– Măcar dacă ajungi în iad, spuse el, vibrațiile din pieptul lui bubuind pe trupul ei, atunci vom fi împreună.

– Îl compătimesc deja pe zeul întunericului.

Îi trecu mâna mare prin păr și ea aproape toarse. Nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsea atingerea – atingerea oricui, prieten sau iubit.

– Când voi reveni la normal, să mă aștept că ai de gând să țipi la mine pentru că aproape m-am epuizat de tot?

El lăsă să-i scape un hohot firav de râs, dar continuă să-i mângâie părul.

– Habar n-ai.

Ea zâmbi ascunsă în pernă, iar mâna i se opri o clipă – apoi continuă.

După o vreme, el murmură:

– Nu mă îndoiesc că vei avea cândva puterea de a elibera sclavii din lagărele de muncă, indiferent de numele pe care vei dori să-l folosești.

Ochii îi ardeau dincolo de pleoape, dar se lăsă cuprinsă de atingerea lui, punându-și chiar mâna pe pieptul lui larg, savurând bătaia egală, sigură, a inimii lui.

– Mulțumesc că ai grijă de mine, spuse ea.

El mormăi – acceptare sau refuz, nu știa. Somnul o trase, iar ea îl urmă în uitare.

*

Rowan o mai ţinu închisă în camera lui câteva zile şi, deşi ea îi spusese că se simte bine, o obligă să mai petreacă o jumătate de zi în pat. Considera şi ea că era plăcut să aibă pe cineva, chiar şi un războinic Fae autoritar şi mârâitor, căruia să-i pese dacă trăia sau murea.

Veni ziua ei de naştere – nouăsprezece ani păreau oarecum nesemnificativi – şi singurul ei cadou fu că Rowan o lăsă singură câteva ore. Se întoarse cu veşti despre încă un cadavru de semi-Fae găsit în apropiere de coastă. Îi ceru s-o lase să-l vadă, dar el o refuză fără drept de apel (lătră la ea, mai bine spus) şi spuse el că îl văzuse deja. Era acelaşi tipar: sânge uscat care cursese din nas, trupul stors până când rămăsese doar o carcasă, şi cadavrul aruncat cu nepăsare. Chiar se întorsese în oraş – unde toţi fuseseră mai mult decât bucuroşi să-l revadă, pentru că le adusese aur şi argint.

Se întorsese la Celaena cu bomboane de ciocolată, pretinzând că se considera insultat pentru că ea socotea că absenţa lui era adevăratul cadou de ziua ei. Ea încercă să-l îmbrăţişeze, dar el îi spuse că n-are de gând să suporte asta. Totuşi, a doua oară când se îndreaptă spre baie, se strecură prin spatele scaunului lui de la masa de lucru şi-i oferi un sărut puternic şi zgomotos pe obraz. El o alungă dând din mână şi îşi şterse faţa cu un mârâit, dar ea bănuia că o lăsase să treacă de sistemul lui de apărare.

*

Fu o greşeală să creadă că ieşirea va fi o încântare.

Celaena şi Rowan stăteau de o parte şi de alta a unui luminiş plin cu muşchi, ea cu genunchii uşor îndoiţi, mâinile făcute pumn. Rowan nu-i spusese să facă asta, dar ea intrase în poziţia defensivă când văzuse vaga sclipire din ochii lui.

Rowan arăta așa numai când voia să-i facă viața un iad. Și pentru că nu merseseră la ruinele templului, bănui că o considera capabilă să stăpânească măcar unul dintre elementele puterii ei, în pofida evenimentelor de la Beltane. Ceea ce însemna că urma să treacă la stăpânirea următorului.

– Harul tău nu are formă, spuse Rowan în cele din urmă, stând atât de nemișcat, încât ea îl invidie pentru asta. Și pentru că nu are formă, tu nu ai control suficient. În atac, o minge de foc sau un val de flăcări sunt utile, da, dar dacă e să te confrunți cu un combatant antrenat – dacă vrei să-ți poți utiliza puterea – atunci trebuie să înveți să te lupți cu ea.

Ea gemu.

– Dar, adăugă el tăios, ai un avantaj pe care nu-l au mulți deținători de har magic: știi deja să lupți cu arme.

– Mai întâi bomboane de ciocolată de ziua mea, iar acum chiar îmi faci un compliment?

El miji ochii și avură încă una dintre conversațiile lor fără cuvinte.

Cu cât vorbești mai mult, cu atât răzbunarea va fi și mai drastică.

Ea zâmbi ușor.

Iertare, stăpâne. Sunt a ta, învață-mă.

Copil neastâmpărat.

Ridică bărbia spre ea.

– Focul tău poate lua orice formă dorești – singura limită este propria imaginație. Și, având în vedere creșterea pe care ai avut-o, dacă ar fi să mergi pe panta ofensivă…

– Vrei să fac o sabie din foc?

– Săgeți, pumnale – tu canalizezi puterea. Vizualizeaz-o și folosește-o așa cum ai folosi o armă mortală.

Ea înghiți puternic.

El rânji disprețuitor.

Te temi să te joci cu focul, prinţeso?
N-ai fi prea fericit dacă ţi-aş pârli sprâncenele.
Încearcă-mă.

– Când te antrenai ca asasin, care a fost primul lucru pe care l-ai învăţat?

– Cum să mă apăr.

Ea înţelese acum de ce el fusese atât de amuzat în ultimele câteva minute, iar el îi răspunse:

– Bine.

*

Deloc surprinzător, era oribil să se arunce în ea cu pumnale din gheaţă.

Rowan azvârlea pumnal după pumnal magic înspre ea – şi, de fiecare dată, scutul din foc pe care încerca (şi nu reuşea) să şi-l imagineze nu o apăra deloc. Dacă binevoia să apară, o făcea întotdeauna prea departe la stânga sau la dreapta.

Rowan nu voia un zid din foc. Nu – el voia un scut mic, controlat. Şi nu conta de câte ori o lovea în mâini sau în braţe, ori în faţă, nu conta că sângele uscat o mânca acum pe obraji. Un scut – atât avea de construit, şi s-ar fi oprit.

Asudând şi gâfâind, Celaena începea să se întrebe dacă nu ar trebui să se aşeze în calea următorului pumnal şi să se scape de suferinţă, când Rowan mârâi.

– Străduieşte-te mai mult.

– Încerc, sări ea, rostogolindu-se în laterală când el îi trimise două pumnale lucioase din gheaţă spre cap.

– Te comporţi de parcă ai fi în pragul epuizării.

– Poate că sunt.

– Dacă tu crezi măcar o secundă că te apropii de epuizare după doar o oră de antrenament…

– S-a întâmplat la fel de repede şi la Beltane.

– Dar acela nu a fost sfârșitul puterii tale.

Următorul pumnal din gheață pluti în aer lângă capul lui.

– Cazi pradă atracției magiei și o lași să facă tot ce vrea cu tine – o lași să te consume. Dacă ți-ai fi ținut firea, ai fi putut face focurile alea să ardă săptămâni întregi – luni întregi.

– Ba nu.

Nu avea un răspuns mai bun decât acesta.

Nările îi fremătară ușor.

– Știam eu. Voiai ca puterea ta să fie nesemnificativă – și ai fost ușurată când ai crezut că nu ești capabilă decât de atât.

Fără avertisment, expedie pumnalul, apoi încă unul, apoi încă unul, toate direct spre ea. Ea își ridică brațul stâng cum ai fi ridicat un scut, imaginându-și flacăra care îi înconjura brațul, blocând pumnalele, trimițându-le în neant, dar…

Blestemă atât de tare, că păsările încetară să mai ciripească. Își strânse cu mâna antebrațul din care sângele începuse să se reverse și să se îmbibe în tunică.

– Nu mă mai lovi! Am înțeles!

Dar pumnalele continuară s-o atace.

Ghemuindu-se și aruncându-se într-o parte, ridicându-și brațul însângerat pentru a se apăra din nou, strânse din dinți și-l înjură. El expedie un pumnal care se învârti cu o eficiență mortală – și nu se putu mișca suficient de repede încât să evite zgârietura ușoară pe pomete. Șuieră spre el.

Avea dreptate – el avea întotdeauna dreptate, iar ea ura asta, aproape la fel de mult cât ura puterea care o inunda și făcea ce voia. Doar că ea era cea care trebuia să conducă – nu invers. Doar ea nu era sclava puterii. Nu era sclava nimănui, iar dacă Rowan mai arunca un afurisit de pumnal spre fața ei…

Ceea ce el și făcu.

Cristalul de gheață nu reuși să treacă pe lângă antebrațul ei ridicat și se transformă într-o explozie de abur.

Celaena aruncă o privire peste marginea licărindă a flăcării compacte, de culoare roşie, din faţa braţului ei. Avea forma unui – scut.

Rowan zâmbi uşor.

– Am terminat pe ziua de astăzi. Du-te să mănânci ceva.

Scutul circular n-o ardea, deşi flăcările lui se zvârcoleau şi şuierau. Aşa cum poruncise ea. Funcţionase.

Aşa că-şi ridică ochii spre Rowan.

– Ba nu. Din nou.

*

După o săptămână de construit scuturi de diverse dimensiuni şi temperaturi, Celaena putea construi mai multe apărări care ardeau în acelaşi timp şi putea înconjura întreaga vâlcea cu jumătate de gând pentru a o proteja de asaltul din afară. Când se trezi într-o dimineaţă înainte de răsărit, fără să ştie de ce o face, se strecură din camera pe care o împărţea cu Rowan şi coborî la pietrele magice de apărare.

Se cutremură, nu doar din cauza răcorii de dimineaţă, ci şi din cauza puterii pietrelor curbate ale porţilor pe pielea ei, când trecu printre ele. Niciuna dintre santinele de pe creneluri nu-i ordonă să se oprească atunci când merse pe lângă linia de stânci sculptate şi impozante, până când găsi un teren plan şi începu să se antreneze.

CAPITOLUL 44

Cele Treisprezece zburară, ca una; Cele Treisprezece, ca una, le conduseră pe celelalte vrăjitoare Cioc-negru în ceruri, ca una. Exerciţiu după exerciţiu, prin ploaie, şi soare, şi vânt, până când toate erau arse de soare şi pline de pistrui. Chiar dacă Abraxos încă mai trebuia să reuşească traversarea Răscrucii, peticul de mătase de păianjen de pe aripile lui îi îmbunătăţise mult zborul.

Totul mergea de minune. Abraxos intrase într-o încăierare pentru dominaţie cu masculul lui Lin şi ieşise victorios, iar după aceea nimeni din sabatul ei sau din alt sabat nu-l mai provocase. Jocurile de Război se apropiau cu repeziciune şi, deşi Iskra nu mai fusese o problemă din noaptea în care Manon aproape că o ucisese, îşi păzeau spatele: la băi, după fiecare colţ întunecat, verificând de două ori hăţurile şi curelele înainte de a-şi încăleca dragonii.

Da, toate mergeau de minune, până când Manon fu chemată în camera bunicii ei.

– De ce oare, spuse bunica ei, pe post de salut, plimbându-se nervoasă prin cameră, cu dinţii ca dezveliţi de obicei, de ce oare trebuie să aud de la ticăloasa aia de Cressida că dragonul tău pipernicit şi inutil nu a trecut încă Răscrucea? Cum se face că, fiind eu în mijlocul unei întruniri, în care planificam Jocurile de Război pentru ca tu să le poţi câştiga, celelalte Matroane îmi spun că tu n-ai voie să participi pentru că animalul tău nu a

traversat Răscrucea şi, prin urmare, nu are voie să-şi ducă în zbor stăpâna?

Manon surprinse lucirea ghearelor înainte de a-i zgâria obrazul. Nu suficient cât să-i lase o cicatrice, dar suficient cât să o facă să sângereze.

– Tu şi cu animalul acela sunteţi o ruşine, şuieră bunica ei, cu dinţii clănţănindu-i. Nu vreau decât să câştigi Jocurile astea – ca să ne putem lua locul pe drept cuvenit de regine, nu de Înalte Vrăjitoare. Regine ale Deşertului, Manon, iar tu faci tot ce poţi ca să strici asta.

Manon îşi ţinu ochii în pământ. Bunica îi băgă o unghie în piept, străpungându-i mantia roşie, pătrunzând în carnea de deasupra inimii.

– Ţi s-a topit inima?

– Nu.

– Nu, o imită sarcastic bunica ei. Nu, nu se poate topi, pentru că nu ai inimă, Manon. Noi nu ne naştem cu inimă şi suntem fericite aşa.

Arătă spre podeaua din piatră.

– De ce sunt informată astăzi că Iskra a prins o blestemată de Crochan care ne spiona? De ce sunt ultima care află că spioana este în temniţele noastre şi că o interoghează deja de două zile?

Manon clipi, dar fu singurul semn de surpriză pe care-l lăsă să-i scape. Dacă vrăjitoarele Crochan le spionau… O altă tăietură pe faţă îi brăzdă celălalt obraz.

– Vei face traversarea mâine, Manon. Mâine, şi nu-mi pasă dacă te faci una cu stâncile. Dacă supravieţuieşti, să faci bine să te rogi Întunericului să câştigi Jocurile alea. Căci dacă nu…

Bunica îşi trecu o unghie de-a curmezişul gâtului lui Manon. O zgârietură care să-i pună sângele în mişcare.

Şi o făgăduială.

*

De data aceasta, toată lumea veni să vadă traversarea Răscrucii. Abraxos fu înşeuat, iar concentrarea aţintită asupra gurii peşterii deschise către noaptea de dedesubt. Asterin şi Sorrel erau în spatele ei, dar lângă animalele lor, nu călare. Bunica aflase că intenţionau să o salveze şi interzisese asta. Manon trebuia să plătească pentru propria-i prostie şi mândrie, spunea ea.

Vrăjitoarele se înghesuiră la marginea platformei de vizionare, iar de deasupra, Înaltele Vrăjitoare şi moştenitoarele lor urmăreau dintr-un balconaş. Zgomotul era aproape asurzitor. Manon aruncă o privire către Asterin şi Sorrel şi le văzu expresia feroce, dură ca piatra, dar încordată.

– Ţineţi-vă pe lângă pereţi, pentru ca el să nu vă sperie balaurii, le spuse ea.

Ele dădură mohorâte din cap.

De când grefase mătasea de păianjen pe aripile lui Abraxos, Manon avusese grijă să nu-l forţeze prea mult, până când vindecarea avea să fie completă. Dar Răscrucea, cu plonjonul şi vânturile ei... aripile lui s-ar fi putut transforma în zdrenţe în câteva secunde dacă mătasea nu rezista.

– Aşteptăm, Manon, lătră bunica ei de deasupra.

Făcu semn cu mâna spre gura peşterii.

– Dar, te rog, nu te grăbi.

Râsete – de la Picioare-galbene, de la Cioc-negru... de la toată lumea. Şi totuşi, Petrah nu zâmbea. Şi niciuna dintre Cele Treisprezece, adunate cel mai aproape pe platforma de vizionare, nu zâmbea.

Manon se întoarse spre Abraxos şi privi în ochii lui.

– Să mergem, spuse şi-l trase de hăţuri.

Dar el refuză să se miște – nu din teamă sau teroare. Își ridică încet capul – privind spre locul unde stătea bunica ei – și emise un mârâit jos, de avertizare. O amenințare.

Manon știa că ar trebui să-l certe pentru lipsa de respect, dar faptul că putea înțelege ce se petrecea în sala asta... ar fi trebuit să fie imposibil.

– Noaptea este pe trecute, strigă bunica ei, nepăsându-i de bestia care se uita la ea cu atât de multă furie în ochi.

Sorrel și Asterin schimbară o privire și ar fi putut jura că mâna Aghiotantei sale se răsucise spre mânerul sabiei. Nu ca să-l rănească pe Abraxos, ci... Fiecare membră a Celor Treisprezece își dusese ușor mâna spre arme. Pentru a lupta – în caz că bunica ei dădea ordin să fie omorâți Manon și Abraxos. Auziseră provocarea din mârâitul lui Abraxos – și înțeleseseră că bestia trăsese o limită dincolo de care nu voia să treacă.

Nu se nășteau cu inimă, spusese bunica ei. Asta li se spusese. Supunere, disciplină, brutalitate. Acestea erau lucrurile pe care ar fi trebuit să le prețuiască.

Ochii lui Asterin străluceau – extraordinar de puternic – și dădu din cap spre Manon.

Era același sentiment pe care-l simțise ea când Iskra îl biciuise pe Abraxos – pe care nu-l putea descrie, dar care o orbise.

Manon îl apucă de bot pe Abraxos, obligându-l să-și ia privirea de la bunica ei.

– O singură dată, șopti ea. Tot ce trebuie să faci este să sari o singură dată, Abraxos, și după aceea le poți închide gura pentru totdeauna.

Apoi, ridicându-se din abisuri, se auzi o bătaie constantă pe două note. Bătaia bestiilor de momeală înlănțuite, care deplasau mașinăriile grele dintr-o parte în alta. Ca o inimă care bătea. Ca un tremur de aripi.

Ritmul se auzea tot mai puternic, de parcă balaurii din hăuri ar fi ştiut ce se întâmplă. Sunetul crescu şi crescu în amplitudine, până când ajunse la peşteră – până când Asterin îşi luă scutul în mână şi i se alătură. Până când toate Cele Treisprezece preluară ritmul.

– Auzi asta? Asta-i pentru tine.

O clipă, în bătaia care le învăluia ca nişte aripi fantomatice izvorâte din munte, lui Manon i se păru că n-ar fi fost atât de rău să moară – dacă ar fi fost cu el, dacă n-ar fi fost singură.

– Eşti unul dintre Cei Treisprezece, îi spuse. De acum până când Întunericul ne va despărţi. Tu îmi aparţii, iar eu îţi aparţin. Hai să le arătăm de ce.

El îi suflă în palme, de parcă i-ar fi spun că ştia deja toate acestea şi că ea nu făcea decât să risipească timp preţios. Ea zâmbi uşor când Abraxos aruncă încă o privire provocatoare în direcţia bunicii ei. Balaurul se lăsă pe pământ, pentru ca Manon să încalece.

Distanţa până la intrarea în peşteră părea mult mai scurtă în şa decât pe jos, dar nu se îndoi de el în timp ce clipi pentru a-şi pune pleoapa interioară la locul ei şi să-şi retracteze dinţii. Mătasea de păianjen avea să reziste – refuza să accepte altă alternativă.

– Zboară, Abraxos, îi spuse ea şi-l îmboldi cu pintenii.

Ca o cometă, se avântă în galop pe panta lungă, iar Manon se mişca odată cu el, întâmpinând fiecare pas de galop al trupului lui puternic, fiecare pas în ritm cu bătaia balaurilor închişi în pântecele muntelui. Abraxos îşi deschise aripile, bătând din ele o dată, de două ori, căpătând viteză, fără teamă, nerăbdător, pregătit.

Şi totuşi, bătaia nu încetă, nici cea a balaurilor sau cea a Celor Treisprezece, nici cea a sabaturilor Cioc-negru, care o preluaseră, bătând din picioare sau din palme. Nici din partea

moştenitoarei Sânge-albastru, care îşi lovea sabia de pumnal, sau din partea vrăjitoarelor Sânge-albastru, care se luaseră după ea. Întregul munte se zguduia odată cu sunetul.

Din ce în ce mai repede, Abraxos se avântă spre povârniş, iar Manon se ţinu bine. Gura peşterii se deschise larg. Abraxos îşi închise aripile, utilizând mişcarea pentru a da încă un impuls trupului, înainte de a plonja împreună cu Manon peste margine.

Rapid ca un fulger arcuindu-se pe cer, se năpusti spre podeaua Trecătorii.

Manon se ridică în şa, ţinându-se bine, iar cosiţa îi ieşi de sub mantie, apoi scăpă din legături, fluturând dureros în urmă, făcându-i ochii să lăcrimeze în pofida pleoapelor. El se prăbuşea tot mai jos, cu aripile strânse pe lângă corp, coada dreaptă şi echilibrată.

Spre iad, spre eternitate, spre acea lume unde, pentru o clipă, ar fi putut jura că în piept i se strângea ceva.

Nu închise ochii, nici măcar când pietrele luminate de lună ale Trecătorii se apropiară, devenind mai vizibile. Nu avea nevoie să facă asta.

Precum pânzele unei corăbii măreţe, aripile lui Abraxos se deschiseră, tensionate. Le înclină spre în sus, împotrivindu-se morţii care încerca să-i tragă în jos.

Şi acele aripi, acoperite de peticile strălucitoare ale Mătăsii de Păianjen, rămaseră puternice şi dârze, trimiţându-i în zbor pe deasupra versantului Omega şi pe cerul înstelat de dincolo de el.

CAPITOLUL 45

Spre meritul lor, santinelele nu se speriară atunci când Rowan, ajuns lângă ele, pe creneluri, se transformă. Aveau ochii suficient de ageri pentru a-i fi detectat sosirea când intră ca fulgerul. Un uşor puseu de teamă, dar care era de aşteptat, chiar dacă îl deranja mai mult ca altădată. Când le vorbi, tresăriră uşor.

– De cât timp e acolo jos?

– De o oră, prinţe, spuse unul dintre străjeri, urmărind flăcările intermitente de dedesubt.

– Şi de câte dimineţi în şir?

– Asta e a patra, prinţe, răspunse aceeaşi santinelă.

În primele trei zile, se strecurase din pat înainte de zori, iar el presupusese că ajuta la bucătărie. Dar când se antrenaseră ieri, sesizase că... progresase într-un ritm mai alert decât ar fi fost normal, ca peste noapte. Trebuia să admire faptul că era plină de resurse.

Fata stătea în afara zidului din pietre magice de apărare, luptând singură.

Un pumnal din flăcări zbură din mână spre bariera invizibilă dintre două stânci, apoi altul, de parcă s-ar fi năpustit asupra capului adversarului. Lovi zidul magic cu o flacără de lumină şi ricoşă, respins de vraja protectoare care încercuia fortăreaţa. Când ajunse la ea, se protejă cu scutul – rapid, puternic, sigură de ea. Un războinic pe câmpul de luptă.

– N-am văzut pe nimeni... luptând aşa, spuse santinela.

Era o întrebare, dar Rowan nu se sinchisi să răspundă. Nu era treaba lor şi nu era nici el chiar sigur că regina ar fi fost mulţumită că o semi-Fae învaţă să-şi utilizeze aşa puterile. Deşi plănuia să-i spună totul lui Lorcan, comandantul lui şi singurul bărbat care era mai înalt în rang decât el în Doranelle, doar pentru a vedea dacă puteau utiliza asta în antrenamentul lor.

Fata trecu de la aruncatul armelor la lupta corp-la-corp: o lovitură de forţă, o lovitură mistuitoare de foc. Flăcările ei deveniseră uluitor de diverse – nuanţe de auriu, de roşu, de portocaliu. Şi tehnica – nu harul magic, ci modul în care se mişca... Stăpânul ei fusese un monstru, nu încăpea nicio îndoială, dar o pregătise bine. Se ferea şi sărea şi se răsucea, fără pauză, cu furie, şi...

Înjură, la fel de colorat ca de obicei, când zidul îi trimise înapoi flacăra rubinie. Reuşi să o respingă cu scutul, dar căzu în fund. Şi totuşi, niciuna dintre santinele nu râse. Rowan nu ştia dacă din cauza prezenţei lui sau din cauza ei.

Află o clipă mai târziu, când aştepta să o audă strigând, sau dând îndărăt, sau plecând. Dar prinţesa se mulţumi să se ridice în picioare, fără măcar să se cureţe de noroi şi frunze, şi îşi reluă antrenamentul.

*

Următorul cadavru apăru o săptămână mai târziu, dând o tonalitate mai curând dezgustătoare dimineţii proaspete de primăvară în care Celaena şi Rowan alergară la locul respectiv.

Îşi petrecuseră ultima săptămână luptând şi apărându-se şi manipulându-i ei harul magic, întrerupţi numai de câte o vizită oarecum neplăcută a unor nobili Fae care călătoreau prin zona lor – ceea ce o convinse pe Celaena că n-avea de ce să se

grăbească să meargă în Doranelle. Din fericire, oaspeții rămăseseră doar o noapte, iar lecțiile ei nu fură tulburate prea mult.

Lucrau numai cu focul, ignorând stropul de afinitate la apă pe care îl moștenise. Încercă în mod repetat să conjure apa, când bea, în cadă, când ploua, dar fără reușită. Atunci, să fie focul. Și deși știa că Rowan era la curent cu pregătirea ei de dimineață, nu-i ușură niciodată antrenamentul, deși ar fi putut jura că uneori simțea cum harurile lor... se jucau împreună, flacăra ei provocându-i gheața, vântul lui dansând printre tăciunii ei. Fiecare dimineață aducea ceva nou, uneori mai dificil, diferit și oribil. În numele zeilor, era genial. Viclean, răutăcios și strălucitor.

Chiar și atunci când îi aplica o bătaie soră cu moartea. În. Fiecare. Zi. Blestemată.

Nu din răutate, nu cum fusese înainte, ci pentru a-i demonstra ceva – că dușmanii nu aveau să o cruțe. Dacă simțea nevoia să se odihnească, dacă puterea o lăsa, avea să moară.

Așa că o trântea în noroi sau în pârâu, sau în iarbă, cu un vârtej de vânt sau de gheață. Iar ea se ridica, aruncând săgeți de flacără, cu scutul devenit acum cel mai bun aliat al ei. Iar și iar, înfometată și epuizată și îmbibată de ploaie, de ceață și de sudoare, până când scutul deveni un instinct, până când putu să arunce săgeți și pumnale de flacără odată, până când îl trânti ea cu fundul de pământ. Întotdeauna mai era ceva de învățat; trăia și respira și visa focul.

Uneori visa un bărbat cu ochi căprui dintr-un imperiu de dincolo de mare. Alteori se trezea și întindea mâna pentru a atinge trupul cald de bărbat de lângă al ei, numai pentru a-și da seama că nu era al căpitanului – că nu va mai sta niciodată întinsă lângă Chaol, nu după ceea ce se întâmplase. Când își amintea asta uneori, fiecare gură de aer era un chin.

Nu era nimic romantic în faptul că împărţea patul cu Rowan, şi fiecare rămânea pe partea lui. Cu siguranţă nu îi întâmpină nimic romantic când ajunseră la locul unde fusese găsit cadavrul, iar ea îşi dădu jos cămaşa pentru a se răcori. Acoperită doar de desuuri, pielea Celaenei fu muşcată de aerul mării cu o răcoare delicioasă şi până şi Rowan îşi deschise jacheta greoaie când se apropiară de coordonate.

– Ei bine, de data asta îi simt mirosul, spuse Celaena între două gâfâieli.

Ajunseseră la locul indicat în mai puţin de trei ore, judecând după soare. Era cea mai lungă şi mai rapidă cursă pe care o făcuse ea vreodată, mulţumită formei de Fae în care se antrena.

– Cadavrul acesta putrezeşte aici de mai mult timp decât semi-Fae de acum trei zile.

Îşi muşcă limba să nu-i răspundă. Se mai descoperise un cadavru semi-Fae, iar el n-o lăsase să-l vadă, forţând-o în schimb să se antreneze în timp ce el zburase spre locul descoperirii. Dar, în dimineaţa aceasta, se uitase în focul înăbuşit din ochii ei şi dăduse îndărăt.

Celaena păşi cu grijă pe covorul din ace de pin, căutând semne de luptă sau ale atacantului. Pământul era bătucit şi, în pofida pârâului, muştele bâzâiau în apropiere de ceea ce părea a fi o grămadă de îmbrăcăminte, vizibilă de după o moviliţă.

Rowan înjură urât cu voce joasă, ridicându-şi antebraţul pentru a-şi acoperi nasul şi gura, în timp ce examina carcasa, cu faţa lui de bărbat demi-Fae contorsionată de oroare. Celaena ar fi făcut la fel, cu excepţia faptului că… cu excepţia faptului că…

Era prezent şi un al doilea miros. Nu atât de puternic pe cât fusese la prima locaţie, dar persistent. Împinse amintirea care voia să se înalţe ca răspuns la miros, amintirea care o copleşise în acea zi, pe câmpul de gorgane.

– Ne-a atras atenţia şi o ştie, spuse ea. Are ca ţinte semi-Fae – pentru a trimite un mesaj, fie pentru că... au gust bun. Dar...

Îşi imagină harta pe care o ţinea Rowan în camera lui, detaliind suprafaţa vastă pe care fuseseră găsite cadavrele şi se strâmbă.

– Dacă sunt mai mulţi?

Rowan întoarse privirea spre ea, cu sprâncenele ridicate. Nu mai spuse nimic până când se apropie de locul unde se afla el, lângă cadavru, atentă să nu distrugă dovezile. Stomacul i se strânsese, iar bila îi ajunsese în gât, dar acoperi oroarea care o cuprinsese cu un perete de gheaţă pe care nici măcar focul ei nu-l putea topi.

– Eşti bătrân ca iadul, spuse ea. Trebuie să te fi gândit că avem de-a face cu mai mulţi, dat fiind cât de întins este teritoriul. Dacă acela pe care l-am văzut între gorgane nici măcar nu era cel responsabil de moartea acestor semi-Fae?

El miji ochii, dar încuviinţă reticent. Ea studie faţa suptă, hainele rupte.

Haine rupte, tăieturi mici de-a lungul palmelor – de parcă şi-ar fi implântat unghiile în palme. Ceilalţi de-abia fuseseră atinşi, dar acesta...

– Rowan.

Se apără de muşte.

– Rowan, spune-mi că vezi şi tu ce văd eu.

Încă un blestem profund. El se ghemui, utilizând vârful pumnalului pentru a împinge la o parte o bucată de pânză ruptă de la guler.

– Masculul acesta...

– S-a luptat. S-a împotrivit. Niciunul dintre ceilalţi n-a făcut-o, conform rapoartelor.

Duhoarea cadavrului era suficient de puternică să o trântească în genunchi. Se ghemui lângă mâna şi antebraţul în

putrefacţie, uscat şi consumat din interior spre în afară. Întinse mâna după pumnalul lui Rowan, pentru că ea încă nu avea unul. El ezită, când ea ridică privirea spre el.

Numai în această după-amiază, păru el să mârâie, apăsând mânerul în palma ei deschisă.

Ea smuci pumnalul.

Ştiu, ştiu. Nu mi-am recâştigat încă armele. Nu te zbârli aşa.

Se întoarse la carcasă, întrerupând conversaţia mută şi obţinând un rânjet drept răspuns. Jocul mintal cu Rowan era ultimul lucru pe lista ei de priorităţi, chiar dacă devenise una dintre activităţile ei favorite.

În conflictul acesta mintal era ceva foarte familiar, gândi ea, trecând atent, cât de blând şi respectuos putu, vârful pumnalului pe sub unghiile rupte şi murdare ale bărbatului, apoi ştergând conţinutul pe dosul palmei ei. Praf şi ceva negru... negru...

– Ce dracu' e asta? vru Rowan să ştie, îngenunchind lângă ea, mirosindu-i mâna întinsă.

Şi sări îndărăt, mârâind.

– Ăsta nu-i praf.

Nu, nu era. Era mai negru decât noaptea şi duhnea la fel ca prima dată când îl mirosise, în catacombele de sub bibliotecă, o baltă uleioasă de sânge de culoarea obsidianului. Puţin diferit de celălalt miros oribil care plutea în aer, dar similar. Foarte asemănător...

– E imposibil, spuse ea, sărind în picioare. Asta... asta... asta...

Începu să se mişte agitată, ca să nu tremure.

– Nu se poate. Probabil că mă înşel.

Erau foarte multe celule în temniţa uitată de sub bibliotecă, de sub turnul Wyrd cu ceas al regelui. Creatura pe care o întâlnise ea avusese o inimă umană. Fusese abandonată, bănuia ea,

din cauza vreunui defect. Și dacă... și dacă cei perfecționați fuseseră mutați în altă parte? Dacă acum erau... pregătiți?

– Povestește-mi, mârâi Rowan, vorbind cu greu, pentru că se lupta să țină în frâu pornirea ucigașă care îl invadase ca răspuns la amenințarea care pândea din păduri.

Ea ridică mâna să-și frece ochii, dar își dădu seama că substanța era pe degetele ei, și atunci se șterse de cămașă, numai pentru a-și aminti că nu purta decât banda albă moale de pe sâni și că îi era frig până în măduva oaselor. Alergă la pârâul din apropiere pentru a se curăța de sângele negru uscat, urând până și faptul că urme din el se vor afla în apă, în lume, și cu voce joasă, joasă, îi povesti lui Rowan despre creatura din bibliotecă, despre cheile Wyrd, despre informațiile pe care le ținea Maeve în secret și despre cum putea fi distrusă acea putere. Putere care era folosită de rege pentru a crea lucruri – și care aveau ca țintă oamenii cu har magic în sânge, pentru a le fi gazde.

O briză caldă o învălui, încălzindu-i oasele și sângele, liniștind-o.

– Cum a ajuns aici? întrebă Rowan, cu trăsăturile de un calm de gheață.

– Nu știu. Sper să mă înșel. Dar mirosul acela – nu voi uita în veci mirosul acela. De parcă putrezise din interior, cu însăși esența distrusă.

– Își păstrase însă câteva capacități cognitive. Și, indiferent ce-o fi, trebuie să le aibă, de vreme ce abandonează trupurile.

Încercă să înghită – de două ori – dar gura îi era uscată.

– Semi-Fae... ar fi gazde perfecte, pentru că mulți sunt capabili să folosească magia și nimănui din Wendlyn sau Doranelle nu-i pasă dacă trăiesc sau mor. Dar cadavrele acestea – dacă voia să le răpească, de ce să le omoare?

– Sunt inutile dacă nu sunt compatibile, spuse Rowan. Şi dacă nu erau compatibile, la ce să le folosească decât la desangvinizare?

– Dar ce sens are să lase trupurile acolo unde le putem găsi? Să stârnească teamă?

Rowan îşi încleştă maxilarele şi începu să inspecteze zona, examinând pământul, copacii, stâncile.

– Arde trupul, Aelin.

Îşi dădu jos teaca şi centura care găzduise pumnalul, care încă atârna în mâna ei, şi i le aruncă. Ea le prinse cu mâna liberă.

– Mergem la vânătoare.

*

Nu găsiră nimic, nici chiar când Rowan îşi schimbă forma şi inspectă regiunea din înalturi. Când lumina zilei scăzu, se urcară în copacul cel mai mare, cel mai bogat din zonă. Se aşezară pe o creangă masivă, strânşi unul în altul, pentru că nu voia s-o lase să provoace nici cea mai mică flacără.

Când ea se plânse de condiţii, Rowan sublinie că, în noaptea aceea, luna avea să lipsească, iar prin pădure bântuiau fiinţe mai periculoase decât vârcolacii. Asta îi închise gura până când el îi ceru să-i spună mai multe despre creatura din bibliotecă, să-i explice fiecare detaliu, fiecare slăbiciune şi fiecare punct forte.

După ce termină, el îşi scoase unul dintre cuţitele lungi – doar una dintre numeroasele şi minunatele arme pe care le purta asupra lui – şi începu să-l cureţe. Cu simţurile ei sensibilizate, putea vedea suficient de bine în lumina stelelor pentru a discerne oţelul, mâinile lui şi jocul muşchilor pe umeri, când ştergea lama. El însuşi era o armă frumoasă, călită în secole de antrenament şi de luptă nemiloasă.

– Crezi că m-am înșelat? îl întrebă ea, când el își lăsă deoparte cuțitul și începu să le caute pe celelalte, ascunse sub haine.

Ca și primul, erau toate curate, dar ea nu comentă.

– În ceea ce privește creatura, vreau să spun.

Rowan își scoase cămașa peste cap pentru a ajunge la armele prinse de trup, dezvăluindu-și spatele larg, musculos, plin de cicatrice și minunat. Frumos – ceva foarte feminin, o parte înnăscută din ea aprecia asta, și n-o deranja semigoliciunea lui. El văzuse fiecare centimetru din ea. Ea bănuia că nicio parte din el nu ar fi luat-o prin surprindere, mulțumită lui Chaol. Dar – nu, nu se va gândi la Chaol. Nu când se simțea în sfârșit stabilă și cu mintea limpede și bine.

– Avem de-a face cu un prădător șiret și mortal, indiferent care-i sunt originile și câți sunt, spuse el, curățând un pumnal mic, prins în zona pectoralilor.

Ea urmări cu privirea tatuajul care cobora pe fața lui, pe gât, pe umeri și pe braț. Un semn sobru, brutal. Se vindecaseră, oare, cicatricele de pe fața lui Chaol, ori aveau să rămână o veșnică aducere-aminte a ceea ce-i făcuse ea?

– Dacă te-ai înșelat, voi considera asta o binecuvântare.

Ea se lipi de trunchiul copacului. A doua oară se gândise la Chaol. Probabil că era cu adevărat epuizată, pentru că o altă opțiune ar fi fost că își dorea să fie nefericită.

Nu voia să știe ce făcuse Chaol în aceste luni și nici ce gândea despre ea. Dacă îi vânduse regelui informații despre trecutul ei, poate că regele trimisese una dintre ființe aici, să o vâneze. Iar Dorian – o, zei, fusese atât de pierdută în propria-i nefericire, că nici nu se întrebase ce face, cum reușise să-și păstreze secret harul magic. Se rugă în gând să fie bine.

Suferi cu gândurile ei până când Rowan termină de lustruit armele, apoi scoase rezerva din piele în care țineau apa și-și spălă mâinile, gâtul și pieptul. Ea îl urmări tot timpul, privind

modul în care apa îi strălucea pe piele în lumina stelelor. Era foarte bine că Rowan nu era interesat de ea, pentru că știa că era suficient de proastă și de nechibzuită încât să se gândească la o relație amoroasă cu el pentru a rezolva problema cu Chaol.

În pieptul ei era încă un foarte mare gol. Un gol care se mărea, nu se micșora, și pe care nu-l putea umple nimeni, nici măcar dacă s-ar fi culcat cu Rowan. Erau zile în care inelul din ametist era cel mai prețios bun al ei, și altele în care tot ce putea face era să nu-l topească într-o flacără creată tot de ea. Poate că fusese nebună să iubească un om care îi slujea regelui, dar Chaol fusese exact ceea ce-i lipsise după ce-l pierduse pe Sam, după ce supraviețuise coșmarului minelor.

Dar în acele zile... nu știa ce-i trebuie. Ce își dorea. Dacă ar fi fost dispusă să recunoască, ar fi spun că, de fapt, habar n-avea cine mai era. Tot ce știa este că indiferent cine sau ce ieșise din acel abis de disperare și de durere nu avea cum să fie aceeași persoană care se prăbușise în el. Și poate că ăsta era un lucru bun.

Rowan se îmbrăcă înapoi și se sprijini de copac, cu trupul lui puternic și cald lipit de al ei. Rămaseră așa în întuneric, până când ea spuse cu voce joasă:

– Mi-ai spus odată că atunci când îți găsești partenera, nu poți suporta ideea de a o răni fizic. Odată ce te-ai împerecheat, mai curând te-ai răni pe tine.

– Da, de ce?

– Am încercat să-l omor. I-am distrus fața, apoi i-am ținut un pumnal deasupra inimii, pentru că am crezut că este vinovat de moartea Nehemiei. Și l-aș fi omorât, dacă nu m-ar fi oprit cineva. Dacă Chaol – dacă el ar fi fost într-adevăr perechea mea, n-aș fi putut face asta, nu?

El păstră tăcerea vreme îndelungată.

– De peste zece ani nu mai fuseseşi în forma ta de Fae, aşa că, poate, instinctele nu erau suficient de puternice cât să preia conducerea. Uneori, cei doi pot deveni intimi înainte de a se forma legătura.

– Oricum, e o speranţă inutilă, de care încerc să mă agăţ.

– Vrei să-ţi spun adevărul?

Ea îşi îngropă bărbia în tunică şi închise ochii.

– Nu în noaptea asta.

CAPITOLUL 46

Ferindu-şi ochii de strălucire, Celaena privi dealurile şi bucăţica de plajă aflate la distanţă. Era o căldură toridă, o briză slabă, dar Rowan rămase îmbrăcat cu haina lui greoaie de un cenuşiu deschis şi centura lată, platoşele pentru antebraţe fiind prinse la locul lor. Binevoise să-i dea câteva dintre armele lui în acea dimineaţă – ca măsură de precauţie.

În zori, se întorseseră la ultimul loc, pe acelaşi drum – şi atunci Celaena prinsese o urmă. Ei bine, analizase îndeaproape o picătură de sânge întunecat de pe o stâncă din apropiere şi apoi Rowan urmărise mirosul înapoi la dealuri. Ea căutase pe plajă, sub arcadele naturale ale numeroaselor peşteri de pe ţărmul cu meandre. Dar acolo nu era nimic – iar urmele, din pricina mării, a vântului şi a elementelor naturii, dispăruseră. Stăteau acolo de cel puţin jumătate de oră, căutând alte semne, dar nu mai era nimic. Nimic, cu excepţia…

Acolo. O scobitură uzată în promontoriu, de parcă multe perechi de picioare uzaseră marginea cocoţându-se, prudent, peste ea. Rowan o apucă de braţ când ea se aplecă să analizeze scara ascunsă, fărâmiţată. Ea îi aruncă o căutătură urâtă, însă el nu-i dădu drumul.

– Încerc să nu mă simt jignită, spuse ea. Uite!

Treptele aproape dispăruseră – rămăseseră bucăţi de stâncă şi nisip presărat cu tufişuri. Apa de dincolo de plajă era atât de transparentă şi de calmă, încât puteai vedea o fisură mică în bariera de recifuri care străjuia ţărmurile. Era una dintre

puţinele căi de a acosta fără să-ţi faci barca bucăţi, lată numai cât să treacă o ambarcaţiune mică. Nu ar fi încăput pe acolo un vas de luptă sau unul comercial, fără dubiu unul dintre motivele pentru care această zonă nu fusese modernizată. Era însă un loc perfect dacă doreai să intri clandestin în ţară – şi să rămâi nedescoperit.

Începu să deseneze o linie lungă şi adâncă în pământul nisipos, apoi desenă punct după punct.

– Trupurile au fost aruncate în pâraie şi râuri, spuse ea.

– Iar marea nu era niciodată prea departe, spuse el, îngenunchind lângă ea. Ar fi putut să arunce acolo cadavrele. Dar...

– Dar atunci, cadavrele astea ar fi plutit în derivă până la ţărm şi ar fi făcut oamenii să cerceteze plaja. Uite aici, spuse ea, arătând spre întinderea de coastă pe care o schiţase – şi pe care se aflau şi ei acum, fix în mijlocul ei.

– De-a lungul secţiunii acesteia de ţărm sunt nenumărate peşteri.

Ea indică locul unde valurile se spărgeau de recif şi spaţiul calm, de mici dimensiuni, dintre recifuri.

– De acolo se poate ajunge uşor...

Şi blestemă. Nu putu să pronunţe cuvintele. Pe acolo nu erau nave, dar asta nu însemna că una sau două n-ar fi putut veni din Adarlan, strecurându-se pe timp de noapte şi aducându-şi la ţărm încărcătura lor violentă şi demonică, utilizând bărcile mai mici.

Rowan se ridică.

– Plecăm. Acum.

– Nu crezi că ne-ar fi atacat deja dacă ne-ar fi văzut?

Rowan arătă spre soare. Dacă se pregătea să-i spună că era periculos pentru o regină să se arunce singură în braţele pericolului, atunci putea s-o facă...

– Dacă tot e să explorăm, atunci o vom face sub adăpostul întunericului. Aşa că ne întoarcem la pârâu şi ne căutăm ceva

de mâncare. Apoi, prinţesă, spuse el cu un rânjet cât faţa, ne vom distra pe cinste.

*

Vreun zeu probabil că hotărâse să se milostivească de ei, pentru că ploaia începu imediat după asfinţit, norii tunători rostogolindu-se răzbunători pentru a ascunde sunetele pe care le făceau întorcându-se pe plajă, şi începură o cercetare minuţioasă a peşterilor.

Dar cam acolo se terminară favorurile din partea zeilor, pentru că, stând pe burtă pe un promontoriu îngust care străjuia o plajă golaşă, descoperiră ceva mai rău decât orice anticipaseră. Nu era vorba doar de monştrii creaţi de rege.

Ci de o armată de soldaţi.

Câţiva ieşiră din gura gigantică a peşterii, care era ascunsă de stânci şi nisip. Nici nu i-ar fi observat, dacă n-ar fi fost ascuţitul simţ olfactiv al lui Rowan. Nu avea cuvinte să descrie acel miros, spuse el, dar ea îl cunoştea deja.

Gura Celaenei se uscase, iar stomacul i se făcuse ghem văzând siluetele întunecate intrând şi ieşind din peşteră cu mişcări disciplinate şi economice care sugerau că erau bine antrenaţi. Nu erau monştri turbaţi, pe jumătate sălbatici precum cel din bibliotecă, sau creaturi glaciale, lipsite de defecte, ca acelea pe care le văzuse în gorgane, ci soldaţi muritori. Toţi foarte atenţi, disciplinaţi, nemiloşi.

– Negustorul de crabi, murmură Celaena în urechea lui Rowan. În sat. A spus – a spus că a găsit arme în plasele de pescuit. Probabil că vin în corăbii şi se apropie suficient de mult cât să înoate prin recif fără a atrage atenţia. Trebuie să ne apropiem.

Îşi ridică sprâncenele spre Rowan, care îi aruncă un zâmbet de vânător.

– Ştiam eu c-o să fii util într-o bună zi.

Rowan se mulțumi să pufnească și se schimbă, o licărire de lumină care spera ea să fi fost mascată de furtună. Își luă zborul de pe marginea promontoriului și plană deasupra apei, doar o pasăre răpitoare aflată în căutare de hrană, apoi făcu un cerc ajungând să se odihnească pe o stâncă dincolo de locul unde se spărgeau valurile. Ea îl urmări vânând, deplasându-se spre peșteră, un animal în căutare de adăpost împotriva ploii. Și apoi, menținându-se aproape de tavanul impozant al peșterii, se strecură înăuntru.

Nici nu îndrăzni să respire cât el se făcu nevăzut. Numără pauzele dintre tunet și fulger, cu degetele furnicând-o de nerăbdarea de a pune mâna pe mânerul sabiei.

În cele din urmă, Rowan se ivi din peșteră, într-un zbor elegant. Își croi drum spre ea, apoi trecu mai departe, intrând în pădure. Era un semn să-l urmeze. Cu atenție, se târî prin praf, și nori, și printre stânci, până când ajunse suficient de departe să se strecoare printre copaci. Îl urmă pe Rowan prin pădurea care devenea tot mai deasă, cu ploaia mascând orice sunet.

Îl găsi stând cu brațele încrucișate, sprijinit de un pin contorsionat.

– În peșteri sunt cam două sute de soldați muritori și trei dintre creaturile alea. De-a lungul țărmului au format o rețea întreagă, ascunsă.

Gâtul i se uscă. Trebui să se concentreze pentru a-l asculta.

– Sunt sub comanda unuia numit Generalul Narrok. Soldații par toți bine pregătiți, dar se țin departe de cele trei creaturi.

Rowan își șterse nasul și, în lumina fulgerului, ea observă sângele.

– Aveai dreptate. Cele trei creaturi arată ca niște oameni, dar nu sunt oameni. Indiferent ce se află sub pielea lor, este... dezgustător nu e cel mai bun cuvânt. A fost de parcă harul meu magic, sângele meu – însăși esența mea erau dezgustate de ei.

Examină sângele de pe degete.

– Toţi păreau să aştepte.

Trei dintre chestiile alea. Şi una dintre ele fusese cât pe ce să o omoare.

– Să aştepte, ce?

Ochii de animal ai lui Rowan străluciră când se fixară asupra ei.

– Ce-ar fi să-mi spui tu de ce?

– Regele n-a spus niciodată nimic despre asta. El... el...

Mersese ceva rău în Adarlan? Îi spusese cumva Chaol regelui cine şi ce este, iar regele trimisese oamenii aici să... Nu, trebuie să fi durat săptămâni, luni, să strecori creaturile alea aici.

– Trimite vorbă forţelor din Wendlyn – avertizează-le imediat.

– Chiar dacă ajung la Varese mâine, tot va dura o săptămână până să ajungă aici pe jos. Majoritatea unităţilor au fost deplasate în nord pe toată perioada primăverii.

– Tot trebuie să-i avertizăm că sunt în pericol.

– Foloseşte-ţi capul. Sunt nenumărate peşteri şi locuri în care să te ascunzi de-a lungul ţărmului de vest. Şi totuşi, ei au ales acest loc, acest punct de acces.

Vizualiză harta zonei.

– Drumul de munte îi va duce dincolo de fortăreaţă.

Îi îngheţă sângele, ba până şi harul ei magic, licărind în încercarea de a o calma, nu reuşi să o încălzească atunci când spuse:

– Nu... nu dincolo de fortăreaţă. La fortăreaţă. Îi vor pe semi-Fae.

El încuviinţă grav din cap.

– Cred că trupurile pe care le-am găsit au fost experimente. Ca să afle slăbiciunile şi punctele forte ale semi-Fae, să afle care sunt... compatibili cu indiferent ce le fac fiinţelor ălora diforme. La câţi soldaţi sunt, aş crede că unitatea aceasta a fost trimisă să prindă şi să recupereze semi-Fae, sau să elimine orice ameninţare posibilă.

Pentru că, dacă nu puteau fi convertiți și făcuți sclavi ai Adarlanului, atunci semi-Fae puteau fi convinși să lupte pentru Wendlyn într-un război. Ar fi putut deveni cei mai puternici războinici din forțele lui Wendlyn – și ar fi provocat mai mult decât mici neplăceri pentru Adarlan.

Ea își ridică bărbia și spuse:

– Atunci, chiar acum – chiar acum, vom coborî pe plajă și ne vom dezlănțui harul magic asupra lor. Cât dorm.

Se întoarse, de parcă parte din sufletul ei începuse să se împotrivească gândului.

Rowan o apucă de cot.

– Dacă aș fi considerat că există vreun mod în care s-o fac, i-aș fi sufocat în somn. Dar n-avem cum – nu fără a ne pune viețile în pericol.

– Crede-mă, eu pot și o voi face.

Erau soldați ai Adarlanului – măcelăriseră și prădaseră și făcuseră mai mult rău decât era dispusă să-și amintească. Putea s-o facă. Voia s-o facă.

– Ba nu. Fizic, nu le poți face niciun rău, Aelin. Nu încă. Ei știu suficient despre aceste semne Wyrd pentru a-și fi protejat tabăra lor nenorocită împotriva genului nostru de har magic. Paveze – precum stâncile din jurul fortăreței, dar diferite. Poartă fier peste tot pe unde se poate, în arme, în armură. Își cunosc bine inamicul. Om fi noi buni, dar nu putem să-i distrugem pe toți și să plecăm cu viață din peșterile astea.

Celaena păși agitată, trecându-și mâinile prin părul umezit de ploaie, băgând de seamă că el nu terminase de vorbit.

– Spune, ceru ea.

– Narrok este în fundul peșterilor, într-o cameră privată. Este aidoma lor, o creatură care poartă pielea unui om. Își trimite cei trei monștri să prindă semi-Fae și să-i aducă în peștera lui – unde face experimente pe ei.

Atunci înţelese de ce Rowan o mutase în copaci, departe de plajă. Nu pentru a fi protejată, ci pentru – pentru că o semi-Fae era acolo chiar acum.

– Am încercat s-o las fără aer – să-i fie mai uşor, spuse Rowan, dar au pus-o în prea mult fier şi... n-o să supravieţuiască nopţii ăsteia, chiar dacă intrăm acum peste ei. Deja este o carcasă, de-abia mai respiră. Nu-şi poate reveni din ce i-au făcut. S-au hrănit cu viaţa ei, au întemniţat-o în propria minte, făcând-o să retrăiască toate ororile şi nenorocirile pe care le-a întâlnit vreodată.

Până şi focul din ea îngheţă.

– În ziua aceea, pe câmpul cu gorgane, s-a hrănit cu mine, şopti ea. Dacă n-aş fi reuşit să evadez, m-ar fi consumat şi pe mine aşa.

Un mârâit gros, de confirmare, ieşi vălurit din gâtlejul lui Rowan.

Îngreţoşată, Celaena îşi frecă faţa – îşi lăsă capul pe spate în ploaia care picura din frunzişul de deasupra, apoi inspiră profund şi se uită la Rowan.

– Nu putem să-i ucidem cu magia noastră cât sunt în tabără. Forţele din Wendlyn sunt şi ele prea departe, iar Narrok urmăreşte semi-Fae cu trei dintre monştri, plus două sute de soldaţi.

Gândea cu voce tare, dar Rowan încuviinţă oricum.

– Câte dintre santinelele de la Mistward au văzut cu adevărat câmpul de luptă?

– Treizeci, sau chiar mai puţini. Unii, precum Malakai, sunt prea bătrâni, dar vor lupta oricum – şi vor muri.

Rowan se afundă mai adânc în pădure. Ea îl urmă, fie şi măcar pentru că ştia că dacă s-ar fi apropiat cu un pas de plaja aceea, ar fi încercat s-o salveze pe femeie. Din încordarea din umerii lui Rowan, înţelese că şi el simţea acelaşi lucru.

Ploaia se opri, iar Celaena își trase gluga pe spate pentru a lăsa aerul umed să-i scalde fața prea fierbinte. Zona era plină de păstori, fermieri și pescari. În afară de semi-Fae, nu avea cine să lupte cu creaturile. Nu aveau niciun avantaj, în afară de faptul că-și cunoșteau teritoriul mai bine decât inamicii. Bineînțeles că vor trimite vorbă la Wendlyn și poate, poate, ajutorul va ajunge săptămâna viitoare.

Rowan ridică un pumn, iar ea se opri, în timp ce el privi cu atenție copacii din fața și din spatele lor. Cu o tăcere de specialist, scoase din teacă una dintre lamele din apărătoarea pentru antebraț. Mirosul o lovi o secundă mai târziu – duhoarea creaturilor, indiferent ce-or fi fost ele sub carnea muritoare.

– Numai una.

Vocea îi era atât de scăzută, încât de-abia o putea auzi cu urechile ei de Fae.

– Asta nu mă liniștește, spuse ea, la fel de încet, trăgându-și pumnalul din teacă.

Rowan arătă cu mâna.

– Vine direct spre noi. Mergi la dreapta vreo douăzeci de metri, iar eu merg la stânga. Când ajunge între noi, așteaptă semnalul meu, apoi lovește. Fără magie – ar putea atrage prea multă atenție dacă sunt și alții prin preajmă. Repede și în tăcere.

– Rowan, chestia asta…

Repede și în tăcere.

Ochii lui verzi aruncau flăcări, dar ea îi ținu piept.

S-a hrănit cu mine și m-ar fi transformat într-o carcasă, spuse ea fără cuvinte. *Poate riscăm aceeași soartă și acum.*

Nu erai pregătită, părea el să spună. *Și nu eram cu tine.*

Asta e o nebunie. M-am confruntat și cu una dintre cele defecte și aproape că m-a ucis.

Ți-e teamă, prințeso?

Da, și am și motive.

Însă el avea dreptate. Acestea erau pădurile lor, iar ei erau războinici. De data aceasta, avea să fie altceva. Așa că încuviință, un soldat care acceptă ordinele, și nu mai pierdu timpul pentru a-și lua rămas-bun înainte de a se strecura printre copaci. Pașii îi erau ușori, calculă distanța, ascultând pădurea din jurul lor, menținându-și respirația constantă.

Se ascunse după un copac acoperit de mușchi și-și scoase din teacă și celălalt pumnal. Mirosul devenise o duhoare constantă care-i făcea inima să-i bată cu putere. Când norii de deasupra se îndepărtară, lumina stelelor ilumină slab ceața joasă care plutea aproape de pământul argilos. Nimic.

Tocmai începuse să se întrebe dacă nu cumva Rowan se înșelase, când creatura apăru dintre copacii din fața lor – mai aproape de ea decât calculase. Mult, mult mai aproape.

Întâi îl simți: pata de întuneric, tăcerea care îl învăluia ca o mantie suplimentară. Până și ceața păru să se retragă din calea lui.

Sub glugă, nu putu vedea decât pielea palidă și buzele senzuale. Nu se sinchisea să poarte arme, dar unghiile lui o făcură să-și țină răsuflarea. Unghii lungi, ascuțite, pe care și le amintea prea bine – senzația pe care i-o dăduseră când îi rupeau carnea în bibliotecă.

Spre deosebire de acele unghii, acestea nu erau rupte, iar curbele negre și lustruite luceau. Pielea de pe degete era albă și fără defecte, prea netedă să fi fost naturală. Într-adevăr, ar fi putut jura că vede lucind vene negre, o imitație grotească a sângelui care cursese odată prin ele.

Celaena nu îndrăzni nici să clipească atunci când creatura își întoarse capul acoperit de glugă spre ea. Rowan încă nu dăduse semnalul. Își dădea seama, oare, cât de aproape era de ei?

Un firișor umed de căldură îi picură pe buze din una dintre nări. Se încordă, îmbărbătându-se, și se întrebă cât de repede

se putea mișca și cât de adânc trebuia să taie cu pumnalele ei cu lame lungi. Sabia avea să fie ultima soluție, pentru că era mai greu de mânuit, chiar dacă pentru a folosi cuțitele însemna să se apropie mai mult.

El scrută copacii, iar Celaena se ascunse mai bine după al ei. Creatura de sub bibliotecă sfâșiase uși din metal de parcă ar fi fost draperii. Și știa cum să folosească semnele Wyrd...

Se uită la timp pentru a-l vedea pășind spre copacul ei, mișcarea mortal de elegantă promițând un sfârșit dureros și prelungit. Mintea nu-i era distrusă; încă mai avea capacitatea de a gândi, de a calcula. Aceste ființe erau foarte bune la ceea ce făceau, încât se pare că regele considerase că acolo erau suficiente trei. Câte altele mai rămăseseră ascunse pe continentul ei?

Pădurea devenise atât de tăcută, încât se auzi un fornăit. O adulmeca. Harul ei magic licări, dar îl înăbuși. Nu voia ca magia ei să atingă chestia aia, cu sau fără porunca lui Rowan. Creatura amușină din nou – și făcu încă un pas în direcția ei. Exact ca în ziua aceea de pe câmpul cu gorgane, aerul începu să se rarefieze, pulsându-i în urechi, și cealaltă nară începu să-i sângereze. Rahat...

Și atunci, un gând îi trecu prin minte, care făcu să se cutremure lumea. Dacă ajunsese deja la Rowan? Îndrăzni să mai arunce o privire de după copac.

Creatura dispăruse.

CAPITOLUL 47

Celaena blestemă în tăcere, scrutând copacii. Unde naiba dispăruse creatura? Ploaia începu să cadă din nou, dar mirosul de moarte era omniprezent. Își ridică pumnalul lung în direcția lui Rowan – semnalizându-i să indice dacă mai trăia. Trebuia să fie în viață; nu accepta altă ipoteză. Lama era atât de curată, încât își vedea fața oglindită în ea, vedea copacii și cerul și...

Și creatura, care stătea acum în spatele ei.

Celaena se roti pe călcâie, lovind în zona lui expusă, o lamă înclinată pentru a intra direct între coastele lui, cealaltă tăind spre gât. Era o mișcare pe care o practicase ani de zile, care devenise ușoară precum respirația.

Când ochii lui negri și fără adâncime îi întâlniră pe ai ei, Celaena îngheță. În trupul ei, mintea ei, sufletul ei. Harul magic pâlpâi și se stinse.

De-abia auzi bufnetul înfundat al lamelor ei atingând pământul. Ploaia de pe față devenise doar o senzație îndepărtată.

Întunericul din jurul lor se dilată, primitor, învăluitor. Reconfortant. Creatura își dădu pe spate gluga mantiei.

Fața era tânără și masculină – o perfecțiune nepământeană. În jurul gâtului purta o împletitură de piatră neagră – piatra Wyrd, își aminti ea vag – care lucea în ploaie. Era întruparea zeului morții. Cu o voce și o expresie care nu aparțineau unui bărbat muritor, spuse:

– Tu.

Ea nu-şi putea lua ochii de la el. În întuneric se auzeau ţipete – ţipetele pe care le înăbuşise atât de mulţi ani, care acum o atrăgeau.

Zâmbetul i se lărgi, lăsând să i se vadă dinţii prea albi, iar el întinse mâna spre gâtul ei.

Degetele acelea ca gheaţa erau atât de blânde când degetul mare îi atinse gâtul, când îi ridică faţa pentru a se uita mai bine în ochii ei.

– Agonia ta a avut gustul vinului, murmură el, privind în esenţa ei.

Vântul îi biciuia faţa, braţele, stomacul, urlându-i numele. În ochii lui erau însă eternitate şi calm, făgăduiala unui întuneric atât de dulce, că nu-şi putea lua ochii de la el. Dacă ar fi renunţat, ar fi fost o uşurare binecuvântată. Nu trebuia decât să se predea întunericului, aşa cum îi cerea el. *Ia-mă*, voia ea să spună, încercă ea să spună. *Ia totul.*

O licărire de argint şi oţel pătrunse în vălul ca o cerneală, şi o altă creatură – un monstru creat din colţi, furie şi vânt – era acolo, smulgând-o din neant. Încercă să-l zgârie cu unghiile, dar el era gheaţă – el era... Rowan.

Rowan o târa după el, strigându-i numele, dar ea nu putea ajunge la el, nu putea opri atracţia faţă de cealaltă creatură.

Dinţii pătrunseră în locul dintre gâtul şi umărul ei, iar ea tresări, înlănţuindu-se de durere de parcă ar fi atins o frânghie care o trăgea din marea de stupoare, în sus, în sus, până când...

Rowan o strânse puternic la pieptul lui cu un braţ, cu sabia scoasă, sângele ei curgându-i pe bărbie, în timp ce se retrăgea din faţa creaturii care rămăsese lângă copac. Durere – de aceea trupul din acea dimineaţă fusese distrus. Semi-Fae încercase să folosească durerea fizică pentru a se elibera de creaturile astea, pentru a-i aminti trupului ce era real şi ce nu.

Creatura pufni în râs. O, zeilor! O subjugase. Atât de rapid, atât de uşor. N-avusese nicio şansă, iar Rowan nu ataca pentru că...

Pentru că în întuneric, cu prea puţine arme împotriva unui duşman care nu avea nevoie de arme pentru a-i ucide, chiar şi Rowan era depăşit. Un războinic adevărat ştie când să se retragă dintr-o bătălie. Rowan şopti:

– Trebuie să fugim.

Creatura râse din nou pe un ton jos, apropiindu-se. Rowan se îndepărtă, cu ea în braţe.

– Poţi încerca, spuse creatura, cu o voce care nu venea din acea lume.

Atât îi trebui Celaenei să audă. Îşi zvârli harul magic.

Un perete de foc se ridică între retragerea lor şi creatură, un scut în care turnă fiecare dram de voinţă, de onoare şi de ruşine, fără să-i pese de consecinţe. Creatura şuieră, dar Celaena n-avea de unde să ştie dacă era de la lumina care îi înţepa ochii, sau doar din pricina frustrării.

Şi prea puţin îi păsa. Câştigau timp, un minut întreg de goană la deal printre copaci. Apoi, pata aia duhnitoare de întuneric care se întindea ca o plasă se apropie în spatele lor ca avalanşă.

Rowan cunoştea pădurile, ştia cum să-şi piardă urma. Mai câştigară ceva timp şi distanţă. Creatura îi urmărea, chiar dacă Rowan folosea vântul pentru a alunga mirosul lor.

Alergară kilometru după kilometru, până când respiraţia li se transformă în aşchii de sticlă în plămâni şi până când chiar şi Rowan păru a fi obosit. Nu mergeau spre fortăreaţă – nu, n-aveau să-l ducă pe monstru la mai puţin de zece kilometri de fortăreaţă. Se îndreptară, în schimb, spre Munţii Cambrieni, aerul devenind din ce în ce mai rece, iar dealurile mai abrupte. Şi totuşi, creatura continua să-i urmărească.

– N-o să se oprească, spuse Celaena gâfâind, în vreme ce se aruncară pe o pantă abruptă, aproape în patru labe.

Rezistă dorinței de a se așeza în genunchi și de a vomita.

– E ca un copoi care urmează un miros.

Mirosul ei. Mult dedesubtul lor, ființa își urmărea prada.

Rowan își dezgoli dinții, cu ploaia curgându-i pe față.

– Atunci, am să-l alerg pân-o să cadă mort.

Fulgerul ilumină o cărare pentru căprioare în vârful dealului.

– Rowan, gâfâi ea. Rowan, am o idee.

*

Celaena se întrebă dacă încă mai dorea să moară.

Poate că zeului morții îi plăcea prea mult să se joace cu ea.

Spre copacii a căror scoarță fusese jupuită mai era o cărare ascendentă. Făcu un foc vesel și arse o torță lângă un drum abandonat, lumina strălucind printre copacii fără coajă.

Se ruga ca Rowan, aflat în spatele ei să țină creatura ocupată așa cum îi spusese ea – conducându-l în cercuri, după mirosul tunicii ei.

Hârști! Tocila scrâșni sub pumnalul ei când se cocoță pe o stâncă înaltă. În pofida frisoanelor permanente, fredona în timp ce-și ascuțea pumnalul, o simfonie pe care o ascultase în Rifthold în fiecare an până fusese înrobită. Își controlă respirația și se concentră pe numărarea minutelor, întrebându-se cât mai putea rămâne acolo până să trebuiască să găsească altă cale. *Hârști!*

Un miros de putrefacție îi pătrunse în nări, iar pădurea tăcută deveni imobilă.

Hârști! Nu lama ei ascuțindu-se, ci a altuia, aproape ca răspuns la mișcarea ei.

Se relaxă și trecu tocila peste pumnal încă o dată, apoi se ridică, dorindu-și putere în genunchi. Nu-și putea permite să

ezite când avea să-i vadă pe cei cinci stând dincolo de copacii jupuiți, înalți și supli, purtând cu ei uneltele lor demonice.

Fugi, urla trupul ei, dar rezistă. Își ridică bărbia și surâse în întuneric.

– Mă bucur că mi-ai acceptat invitația.

Niciun sunet, nicio mișcare.

– Cei patru prieteni ai tăi au decis să vină neinvitați la ultimul meu foc de tabără – și nu s-a terminat bine pentru ei. Dar sunt sigură că știi deja asta.

Un altul își ascuțea lamele, lumina focului tremurând pe metalul crestat.

– Târfă Fae. Ne vom bucura îndelung de tine.

Ea schiță o plecăciune, chiar dacă stomacul i se revolta de la duhoarea de carne putredă, și flutură făclia ca pe un baston spre ceea ce aștepta mai jos.

– O, asta și sper, zise ea.

Înainte ca ei să o poată încercui, ea țâșni într-un sprint.

*

Celaena știa că erau aproape, nu pentru că ar fi auzit tufișurile foșnind sau zgomotul pumnalelor lor în aer, ci din cauza duhorii care îi sfâșia simțurile ca niște degete cu gheare. Strângând făclia într-o mână, o folosi pe cealaltă pentru a rămâne ridicată, în timp ce alerga pe drumul abrupt, evitând stâncile, mărăcinii și pietrele desprinse.

Locul de unde îi spusese lui Rowan să atragă creatura era cu un kilometru mai jos, așa că avea să fie o fugă nebună în întuneric. Deși gleznele și genunchii îi protestau, sărea și alerga, cu vârcolacii apropiindu-se de ea precum lupii de o căprioară.

Cheia era să nu intri în panică – panica te făcea prost. Panica te putea ucide. Urmă un țipăt pătrunzător – țipătul unui vultur. Rowan era exact acolo unde plănuiseră să fie, creatura

regelui aflându-se probabil la un minut în spatele lui, făcându-şi loc printre copaci. Chiar lângă pârâu, unde ea îşi aruncase făclia. Chiar acolo unde drumul cotea pe lângă un stei de stâncă.

Drumul străvechi mergea într-o singură direcţie, dar ea o luă într-alta. Vântul trecu pe lângă ea, suflând în direcţia drumului. Se aruncă în spatele unui copac, cu o mână pe gură să nu i se audă respiraţia şuierătoare, iar vântul îi purtă mirosul mai departe.

O clipă mai târziu, un trup cald o îmbrăţişă, protejând-o şi adăpostind-o. Apoi, cinci perechi de picioare goale se târâră pe drum, după mirosul care acum ţâşnea şi se prăbuşea la vale, spre creatura care alerga direct către ei.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui Rowan. Braţele lui erau puternice precum zidurile, iar arsenalul lui, la fel de liniştitor.

În cele din urmă, el o trase de mânecă, împingând-o în sus. Din câteva mişcări dibace, se căţără în copac până la o ramură mai mare, din apropierea vârfului. O clipă mai târziu, Rowan era în spatele ei, sprijinit de trunchi. O trase lângă el, cu spatele lipit de obrazul lui, îmbrăţişând-o, ascunzându-i mirosul de monştrii care urlau dedesubt.

Trecu un minut până să înceapă urletele – ţipete jalnice, strigăte şi urletele a două feluri de monştri care ştiau că moartea plutea asupra lor şi nu aveau o faţă blândă.

Timp de jumătate de oră, creaturile se luptară în întunericul ploios, până când ţipetele jalnice deveniră victorioase, iar urletele nepământeşti nu se mai auziră.

Celaena şi Rowan se ţinură strâns în braţe şi nu îndrăzniră să închidă ochii toată noaptea.

CAPITOLUL 48

Când povestiră la fortăreaţă ceea ce descoperiseră, nu se iscă rumoare, nu se iscă isterie. Malakai trimise imediat mesageri către regele din Wendlyn pentru a-l ruga să-i ajute; trimise şi altor aşezări de semi-Fae, pentru a le ordona celor care nu puteau să lupte să se ascundă; iar comunităţii vindecătorilor, pentru evacuarea tuturor pacienţilor care nu erau la pat.

Mesagerii se întoarseră de la rege, care promisese să trimită toţi oamenii de care se putea dispensa. O uşurare, gândi Celaena – dar era şi un strop de teamă. Dacă se arăta Galan, dacă vreunul din neamul mamei sale ajungea aici... Nu-i va păsa, îşi spuse în sinea ei. Existau probleme mai importante de înfruntat. Aşa că se rugă pentru venirea lor cât mai grabnică şi se pregăti împreună cu restul locuitorilor fortăreţei. Aveau să înfrunte primejdia faţă, începând prin a-i scoate din circuit pe cei două sute de soldaţi muritori care îi însoţeau pe Narrok şi pe cele trei creaturi ale sale, imediat ce îşi părăseau peşterile protejate.

Rowan preluă controlul fortăreţei fără multe discuţii – de fapt, primi doar recunoştinţă din partea celorlalţi. Până şi Malakai îi mulţumi prinţului, atunci când Rowan purcese să organizeze gărzile, să delege sarcini şi să planifice întreaga lor supravieţuire. Mai aveau câteva zile până când aveau să vină întăririle pentru a putea lansa atacul, iar dacă duşmanul ar fi pornit mai devreme, Rowan voia să-i încetinească şi să-i

împiedice cât de mult posibil înainte să ajungă la porţile fortăreţei. Semi-Fae nu erau o armată şi nu aveau resursele unei fortăreţe echipate complet, aşa că Rowan declară că trebuie să facă faţă cu resursele pe care le aveau: înţelepciunea, hotărârea şi cunoaşterea terenului. Din câte se părea, vârcolacii doborâseră una dintre creaturi, deci acestea nu erau chiar invincibile – dar fără să găsească un cadavru a doua zi, nu putuseră să-şi dea seama cum îl omorâseră.

Rowan şi Celaena plecară cu grupurile care pregăteau pădurea pentru atac. Dacă armata lui Narrok avea să urmeze cărarea căprioarelor pentru a ataca fortăreaţa, atunci aveau să se găsească pe un teritoriu plin de capcane: viroage pline de creaturi veninoase, gropi mascate şi pline de ţepuşe; capcane la tot pasul. Poate că nu aveau să-i ucidă, dar aveau să-i întârzie suficient de mult cât să câştige timp până la venirea ajutoarelor. Iar dacă aveau să sfârşească pentru a fi asediaţi, sub fortăreaţă era un tunel, atât de vechi şi de neglijat încât majoritatea locuitorilor nici nu ştiuseră că există până când nu-l pomenise Malakai. Era mai bun decât nimic.

Câteva zile mai târziu, Rowan adună un grup mic de căpitani în jurul unei mese din sala de cină.

– Echipa de cercetaşi a lui Bas raportează că monştrii par a fi gata să plece în câteva zile, spuse el, indicând pe o hartă.

– Sunt terminaţi primul şi al doilea kilometru de capcane?

Căpitanii confirmară.

– Bine. Mâine vreau ca oamenii voştri să pregătească următorii câţiva kilometri.

Şezând lângă Rowan, Celaena urmări cum îşi conduce oamenii prin toate subiectele şedinţei, urmărind toate punctele şi subpunctele planului lor – fără a mai pune la socoteală faptul că ţinea minte numele tuturor căpitanilor, ale soldaţilor şi toate responsabilităţile lor. Rowan rămase calm şi stabil –

încrâncenat, chiar – în pofida iadului care se putea dezlănțui în curând asupra lor.

Aruncând o privire la grupul de semi-Fae, cu atenția concentrată asupra lui Rowan, vedea că se agățau de tăria lui, de determinarea aceea rece și de mintea lui ascuțită – și de secolele de experiență. Și, dedesubtul tuturor acestora, apăsându-i sufletul din ce în ce mai mult, își dori ca atunci când va părăsi acest continent... să n-o facă singură.

– Odihnește-te. Nu-mi ești de folos dacă ești amețită.

Clipi. Se zgâia la el. Întrunirea se terminase, iar căpitanii plecaseră deja să rezolve diversele sarcini.

– Iartă-mă.

Se frecă la ochi. Erau treji încă din zori, pregătind ultimii kilometri ai potecii, verificând dacă toate capcanele erau funcționale. Era simplu să lucrezi cu el. Fără judecată, fără nevoia de a se explica. Știa că nimeni n-o va înlocui vreodată pe Nehemia și nici nu-și dorea asta, dar Rowan o făcea să se simtă... mai bine. De parcă în sfârșit, după luni întregi în care se sufocase, acum putea respira.

El încă o urmărea, încruntat.

– Hai, spune.

Ea examină harta întinsă pe masă între ei.

– Ne descurcăm cu soldații muritori, dar creaturile alea și Narrok... dacă am avea luptători Fae – precum camaradul tău, care a venit să-și primenească tatuajul – și nu consideră că a-l numi pe luptător *prietenul pisoi* al lui Rowan ar ajuta-o să-l convingă de această dată – sau toți cei cinci prieteni ai tăi, probabil că situația ar fi alta.

Urmări cu degetul linia munților care separau acel ținut de cele nemuritoare de dincolo.

– Dar n-ai trimis după ei. De ce?

– Știi de ce.

– Maeve ți-ar ordona să te întorci acasă numai pentru a le face în ciudă semi-Fae?

Maxilarul i se încordă.

– Din mai multe motive, cred.

– Asta e, deci, persoana pe care alegi să o slujești.

– Știam ce fac atunci când i-am băut sângele pentru a pecetlui jurământul.

– Atunci, să sperăm că ajutoarele din Wendlyn ajung aici repede.

Își țuguie buzele și se îndreptă spre camera lor. El o apucă de încheietură.

– Nu face asta.

Un mușchi îi juca în maxilar.

– Nu mă privi așa.

– Așa cum?

– Cu... dezgustul acesta.

– Eu nu...

Dar el îi aruncă o privire aspră. Ea oftă.

– Astea... toate astea, Rowan...

Arătă cu mâna spre hartă, spre ușile prin care trecuseră semi-Fae, spre sunetele pe care le emiteau oamenii care își pregăteau proviziile și sistemele de apărare în curte.

– Dacă are importanță, toate acestea demonstrează că ea nu te merită, și cred că știi și tu asta.

El privi în lături.

– Nu e problema ta.

– Știu, dar am crezut că ar trebui să auzi asta.

El nu-i răspunse, nici măcar nu își ridică ochii spre ea, așa că plecă. Privi o singură dată peste umăr și îl văzu aplecat peste masă, cu mâinile încrucișate pe tăblia ei, mușchii puternici ai spatelui vizibili prin cămașă, și știu că nu privea cu adevărat harta.

Dar n-avea sens să spună că-şi doreşte ca el să se întoarcă împreună cu ea în Adarlan, în Terrasen. N-avea cum să rupă jurământul făcut lui Maeve şi nici ea nu avea ce să-i ofere, chiar dacă ar fi putut. Ea nu era regină, nici nu plănuia să devină şi, chiar dacă ar fi avut un regat să-i ofere dacă ar fi fost liber... N-avea sens să-i spună asta.

Aşa că-l lăsă pe Rowan acolo, dar asta n-o opri să-şi dorească să-l poată ţine lângă ea.

*

În seara următoare, după ce-şi spălă faţa şi-şi bandajă o arsură de pe antebraţ în camera lui Rowan, Celaena cobora să ajute cu pregătirile pentru cină, când simţi, mai curând decât auzi, unda de tăcere din fortăreaţă, mai profundă şi mai apăsătoare decât liniştea nervoasă care planase peste aşezământ în ultimele zile.

Fortăreaţa nu mai fusese atât de încordată din acea primă noapte în care o vizitase Maeve.

Era prea devreme pentru o vizită din partea mătuşii ei. Avea prea puţine de arătat deocamdată, în afară de câteva trucuri utile şi diversele ei scuturi.

Coborî treptele câte două şi ajunse în bucătărie. Dacă Maeve aflase de invazie şi îi poruncise lui Rowan să plece... Să respire, să gândească – acestea erau uneltele cheie pentru a suporta întâlnirea.

Căldura şi mirosul de fermentaţie o loviră chiar când cobora ultimele trepte, şi îşi încetini pasul săltat, îşi ridică bărbia, chiar dacă se îndoia că mătuşa ei ar fi acceptat să se întâlnească în bucătărie, decât dacă ar fi dorit să o prindă pe picior greşit. Dar...

Dar Maeve nu era în bucătărie.

Rowan era acolo, cu spatele întors la ea, stând în celălalt capăt al încăperii cu Emrys, Malakai şi Luca, şi discutând cu

voce joasă. Celaena se opri brusc, observând faţa prea palidă a lui Emrys, mâna care ţinea strâns braţul lui Malakai.

Când Rowan se întoarse spre ea, cu buzele subţiate şi ochii mari – cu şoc, oroare şi durere – lumea se opri şi ea în loc.

Braţele lui Rowan atârnau inerte, degetele încleştându-se şi descleştându-se. Pentru o clipă, ea se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi întors la etaj, şi astfel cuvintele lui n-ar deveni reale.

Rowan făcu un pas spre ea – un pas şi de atât fu nevoie pentru ca ea să înceapă să-şi clatine capul, înainte de a-şi ridica mâinile în faţă, ca pentru a-l respinge.

– Te rog, spuse ea, şi vocea i se frânse. Te rog.

Rowan continua să se apropie, purtătorul unei condamnări inevitabile. Şi ştiu că nu poate scăpa şi că nu putea cădea în genunchi pentru a implora desfacerea făcutului.

Rowan se opri la distanţă de un braţ, dar n-o atinse, cu trăsăturile din nou dure – dar nu de la cruzime. Ci pentru că ştia, îşi dădu ea seama, că unul dintre ei trebuia să rămână calm. El trebuia să rămână calm – trebuia să-şi păstreze judecata limpede pentru ceea ce avea de făcut.

Rowan înghiţi o dată. De două ori.

– În lagărul de muncă de la Calaculla a avut loc o revoltă, spuse el.

Inima i se opri în loc.

– După ce a fost asasinată prinţesa Nehemia, se spune că o sclavă şi-a ucis supraveghetorul şi a declanşat o revoltă. Sclavii au cucerit lagărul.

Inspiră adânc.

– Regele din Adarlan a trimis două legiuni care să controleze sclavii. Şi i-au ucis pe toţi.

– Sclavii au ucis legiunile regelui?

Respiraţie. Erau mii de sclavi în Calaculla – împreună, ar fi fost o forţă uriaşă, chiar şi pentru două dintre legiunile Adarlanului.

Cu o blândeţe oribilă, Rowan o apucă de braţ.

– Nu. Soldaţii au ucis toţi sclavii din Calaculla.

O fisură în lume, prin care un vaiet profund pătrunse ca un val.

– Sunt mii de sclavi în Calaculla.

Hotărârea din fiinţa lui Rowan se făcu bucăţi atunci când încuviinţă. Când deschise şi închise gura, ea îşi dădu seama că nu se terminase. Singurul cuvânt pe care-l putu emite fu:

– Endovier?

Era o întrebare zadarnică.

Încet, foarte încet, Rowan scutură din cap.

– Odată ce-a aflat de revolta din Eyllwe, regele din Adarlan a trimis alte două legiuni spre nord. Nici în Endovier nu a fost cruţat nimeni.

Nu văzu faţa lui Rowan când o prinse de braţe de parcă ar fi putut-o opri să cadă în abis. Nu, tot ce vedea erau sclavii pe care-i abandonase, munţii cenuşii şi gropile comune pe care le săpau în fiecare zi, feţele oamenilor ei, care lucraseră lângă ea – poporul ei, pe care-l abandonase. Pe care îşi permisese să-l uite, care se rugase să fie salvat, în speranţa că cineva, oricine, îşi va aminti de el.

Îi abandonase, iar acum era prea târziu.

Poporul Nehemiei, popoarele din celelalte regate şi – poporul ei. Poporul din Terrasen. Poporul pe care mama şi tatăl ei, şi Curtea ei, îl iubiseră atât de mult. Fuseseră rebeli în Endovier – rebeli care luptaseră pentru regatul ei când ea... când ea fusese...

Erau copii în Endovier. În Calaculla.

Iar ea nu-i protejase.

Zidurile şi tavanul bucătăriei se prăbuşiră peste ea, aerul deveni prea subţire, prea fierbinte. Faţa lui Rowan începu să plutească, iar ea gâfâia, gâfâia, din ce în ce mai repede...

El îi şopti numele prea blând ca alţii să audă.

Şi sunetul cuvântului, al numelui care fusese odată o promisiune făcută lumii, numele pe care scuipase şi pe care îl desacralizase, numele pe care nu-l merita...

Se smulse din strânsoarea lui şi se îndreptă spre uşa bucătăriei, traversând curtea, prin pietrele pavăză şi de-a lungul barierei invizibile – până ce găsi un loc în care nu putea fi zărită din fortăreaţă.

Lumea era plină de urlet şi vaiet, atât de puternice, încât se îneca în ele.

Celaena nu scoase niciun sunet când îşi dezlănţui harul magic asupra barierei, o explozie care zgudui copacii şi cutremură pământul. Îşi azvârli puterea în zidul invizibil, implorând stâncile străvechi să-i ia puterea, să o folosească. Apărătorii, de parcă i-ar fi intuit intenţia, îi devorară întreaga forţă, absorbind şi ultimul tăciune, până când începură să pâlpâie, flămânde de mai mult.

Iar ea arse, şi arse, şi arse.

CAPITOLUL 49

Trecuseră săptămâni întregi de când Chaol nu mai intrase în contact cu vreunul dintre prietenii lui – aliaţi, ce i-or fi fost. Aşa că, pentru ultima dată, Chaol se lăsă cuprins de ritmul vechilor îndatoriri. Cu toate că era mai dificil ca oricând să supravegheze prânzurile regelui, deşi întocmirea rapoartelor era un efort de voinţă, o făcu. Nu primise nicio veste de la Aedion sau de la Ren şi totuşi încă nu-i ceruse lui Dorian să-şi folosească harul magic pentru a-şi testa teoriile despre vrajă. Începea să se întrebe dacă îşi terminase de jucat rolul în revolta din ce în ce mai puternică a lui Aelin.

Adunase suficiente informaţii, încălcase suficiente limite. Poate că era timpul să afle ce se putea face din Anielle. Ar fi fost mai aproape de Morath şi poate ar fi descoperit ce punea regele la cale în subterane. Regele îi acceptase planurile de a prelua mantia de moştenitor al Anielle-ului aproape fără obiecţii. În curând, urma să-şi prezinte opţiunile pentru un înlocuitor.

Chaol stătea acum de gardă la un prânz de stat în sala mare, la care participau atât Aedion, cât şi Dorian. Uşile fuseseră deschise pentru a lăsa să intre aerul de primăvară, iar oamenii lui Chaol stăteau lângă fiecare uşă, cu armele pregătite.

Totul fusese normal, totul mersese impecabil, până când regele se ridicase, inelul său negru părând să înghită soarele de miezul zilei care intra năvalnic prin ferestrele impresionante. Ridicase un pocal, iar în cameră se pogorâse tăcerea.

Nu era ca atunci când vorbise Aedion. Chaol nu se putuse împiedica să nu se gândească la ce-i spusese generalul despre opțiunea sa pentru o tabără sau alta, sau la ce îi spusese Dorian despre refuzul său de a-i accepta pe Celaena și pe prinț așa cum erau. Medită la această idee în mod repetat.

Dar nimic nu-l putea pregăti pe Chaol, sau pe oricine din sala aceea tăcută, pentru momentul când regele, zâmbind spre mesele de sub estrada lui, spuse:

– Azi-dimineață ne-au venit vești bune din Eyllwe și din nord. Revolta sclavilor din Calaculla a fost zdrobită.

Nu auziseră nimic despre asta, iar Chaol își dori să-și poată acoperi urechile pentru a nu auzi când regele spuse:

– Trebuie să facem eforturi să repopulăm minele, acolo și în Endovier, dar pata revoltei a fost curățată.

Chaol era bucuros că se sprijinea de un stâlp. Dorian fu cel care vorbi, cu fața albă ca varul:

– Despre ce vorbești?

Tată lui îi zâmbi.

– Iartă-mă. Se pare că sclavii din Calaculla își băgaseră în cap să stârnească o revoltă după nefericita moarte a prințesei Nehemia, iar noi ne-am pus în minte să nu permitem asta, sau alte potențiale revolte. Și cum nu aveam resursele să interogăm fiecare sclav pentru a afla care sunt trădătorii...

Chaol înțelese ce putere îi trebuia lui Dorian pentru a nu-și scutura capul de oroare, atunci când puse lucrurile cap la cap și înțelese câți oameni fuseseră măcelăriți.

– Generale Ashryver, spuse regele.

Aedion rămase neclintit.

– Tu și legiunea Bane veți fi mulțumiți să aflați că, de când cu epurarea din Endovier, mulți dintre rebelii din teritoriul vostru și-au încetat... caraghioslâcurile.

Chaol nu ştiu de unde găsi Aedion curajul şi voinţa, dar generalul zâmbi şi-şi plecă fruntea.

– Vă mulţumesc, Majestate.

*

Dorian se năpusti în atelierul lui Sorscha. Ea sări de pe locul ei de la masă, cu o mână pe piept.

– Ai auzit? o întrebă el, închizând uşa în urma lui.

Ochii ei erau suficient de roşii cât să sugereze că auzise. El îi luă faţa în mâini, lipindu-şi fruntea de a ei, având nevoie de tăria aceea rece. Nu ştia cum de reuşise să nu plângă, să nu vomite, să nu-şi omoare tatăl pe loc. Uitându-se la ea, inspirând parfumul ei de rozmarin şi mentă, ştiu de ce.

– Vreau să pleci din castelul acesta, spuse el. Îţi dau banii necesari, dar vreau să pleci de aici imediat ce găseşti un mod de a o face fără a stârni bănuieli.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

– Ai înnebunit?

Nu, niciodată nu văzuse lucrurile mai clar.

– Dacă rămâi, dacă suntem prinşi... Îţi dau oricâţi bani îţi trebuie...

– Nimic din ce-mi poţi oferi nu mă va convinge să plec.

– Te leg de cal, dacă e nevoie, şi tot te scot de-aici...

– Şi cine va avea grijă de tine? Cine îţi va pregăti tonicele? Nici cu căpitanul nu mai vorbeşti. Cum aş putea pleca acum?

El o prinse de umeri. Trebuia să înţeleagă – trebuia s-o facă să înţeleagă. Loialitatea ei era unul dintre aspectele pe care le iubea, dar acum... n-ar fi făcut decât s-o omoare.

– A ucis mii de oameni într-o clipită. Imaginează-ţi ce ar face dacă ar descoperi că mă ajuţi. Sunt lucruri mai rele decât moartea, Sorscha. Te rog – te rog, pleacă.

Degetele ei le găsiră pe ale lui, pe care le apucară strâns.

– Vino cu mine.

– Nu pot. Va fi și mai rău dacă voi pleca, dacă fratele meu ajunge moștenitor. Și cred... știu că unii ar putea încerca să-l oprească. Dacă sunt aici, sper să-i pot ajuta cumva.

O, Chaol. Acum înțelese de ce o trimisese pe Celaena în Wendlyn – înțelese că întoarcerea lui la Anielle... Chaol se vânduse pentru a o ști în siguranță pe Celaena.

– Dacă rămâi tu, rămân și eu, spuse Sorscha. Nu mă poți convinge de contrariu.

– Te rog, spuse el, pentru că nu știa să țipe, nu cu morțile acelor oameni apăsându-l. Te rog...

Dar ea îi mângâie gâtul cu degetul mare.

– Împreună. Vom face asta împreună.

Și, chiar dacă era egoist și oribil din partea lui, dar renunță la luptă.

*

Chaol merse la mormânt, pentru a fi singur, pentru a jeli, pentru a urla. Dar nu era singur.

Aedion stătea pe treptele scării în spirală, cu antebrațele sprijinite pe genunchi. Acesta nu se întoarse când Chaol își puse lumânarea jos și se așeză lângă el.

– Ce crezi, șopti Aedion, uitându-se fix în întuneric, că gândesc popoarele de pe celelalte continente, dincolo de mări, despre noi? Crezi că ne urăsc sau le e milă de noi pentru ceea ce ne facem unii altora? Poate că și la ei e la fel de rău ca la noi. Poate că e chiar mai rău. Dar să faci ce trebuie să fac eu, ca să supraviețuiești... Trebuie să cred că e mai bine. Undeva, trebuie să fie mai bine decât aici.

Chaol nu știu ce să-i răspundă.

– Am fost...

Dinții lui Aedion sclipiră în întuneric.

– Am fost forţat să fac multe, foarte multe. Lucruri depravate, dezgustătoare; şi totuşi, nimic nu m-a făcut să mă simt atât de murdar ca astăzi, mulţumind omului ăluia care mi-a ucis poporul.

N-avea ce să-i spună pentru a-l consola, n-avea ce să-i promită, aşa că îl părăsi pe Aedion, care continuă să privească nemişcat în întuneric.

*

În acea noapte, în Teatrul Regal nu era niciun loc liber. Toate lojele şi balconul gemeau de nobilime, neguţători, oricine îşi permisese preţul biletului. Bijuterii şi mătase străluceau în lumina candelabrelor din cleştar, bogăţiile unui imperiu cuceritor.

Veştile despre masacrarea sclavilor ajunseseră în acea după-amiază, răspândindu-se în întreg oraşul într-o undă de murmure, lăsând în urmă doar tăcere. Balcoanele superioare ale teatrului erau neobişnuit de liniştite, de parcă publicul venise să se calmeze, să lase muzica să spele pata veştilor.

Numai lojile răsunau de discuţii. Se întrebau ce însemna asta pentru averile celor aşezaţi în scaunele luxoase din catifea stacojie, dezbăteau despre locurile de unde ar trebui aduşi noii sclavi pentru a se asigura continuitatea activităţii şi despre cum ar trebui să-şi trateze propriii sclavi. În pofida clopotelor şi a modificării luminii candelabrelor, lojelor le luă mult mai mult decât de obicei să se liniştească.

Încă mai discutau când cortinele roşii fură trase, lăsând la vedere orchestra, şi a fost un miracol că s-au sinchisit să aplaude dirijorul când acesta intră şchiopătând în scenă.

Atunci observară că fiecare muzician de pe scenă era îmbrăcat în negru de doliu. Cu toţii tăcură, iar când dirijorul ridică braţele, altceva, şi nu o simfonie, umplu spaţiul ca o cavernă.

Era Cântecul din Eyllwe.

Apoi Cântecul din Fenharrow. Și din Melisande. Și din Terrasen. Toate naţiunile cărora le aparţinuseră sclavii din lagărele de muncă.

Și, în sfârșit, nu pentru pompă sau triumf, ci pentru a jeli ceea ce deveniseră, interpretară Cântecul din Adarlan.

Când se stinse nota finală, dirijorul se întoarse spre mulţime, cu muzicienii ridicaţi lângă el. Toţi ca unul, priviră spre loji, spre toate acele bijuterii cumpărate cu sângele unui continent. Și, fără un cuvânt, fără vreo plecăciune sau vreun alt gest, părăsiră scena.

În dimineaţa următoare, prin decret regal, teatrul fu închis.

Nimeni nu i-a mai revăzut pe muzicieni sau pe dirijorul lor.

CAPITOLUL 50

O briză răcoroasă sărută gâtul Celaenei. Pădurea era tăcută, de parcă păsările şi insectele fuseseră reduse la tăcere de asaltul ei asupra peretelui invizibil. Bariera înghiţise fiecare scânteie de magie pe care o lansase spre ea, iar acum părea să freamăte cu o putere înnoită.

Parfumul de pin şi zăpadă o învălui şi se întoarse, văzându-l pe Rowan sprijinit de un copac din apropiere. Se afla acolo de ceva timp, lăsând-o să-şi epuizeze energia.

Dar nu era obosită. Şi nu terminase. În minte ardea încă un foc sălbatic, care se zvârcolea, fără sfârşit, epuizant. Îl lăsă să se stingă până la tăciune, lăsă să moară şi durerea şi groaza.

Rowan spuse:

– Ne-a venit vorbă de la Wendlyn. Trupele suplimentare nu mai vin.

– N-au venit nici acum zece ani, spuse ea, cu gâtul uscat, deşi nu scosese un cuvânt de ore întregi.

În venele ei scânteia acum un calm glacial.

– De ce s-ar deranja să ne ajute acum?

Ochii lui străluciră.

– Aelin.

Când ea se mulţumi să scruteze pădurea întunecată, el zise:

– Nu trebuie să spui nimic – putem merge în Doranelle în noaptea asta pentru ca tu să afli informaţiile pe care le cauţi de la Maeve. Ai binecuvântarea mea.

– Nu mă insulta cerându-mi să plec. Am de gând să lupt. Nehemia ar fi trebuit să rămână. Părinții mei ar fi trebuit să rămână.

– Ei au avut parte de luxul de a ști că neamul lor nu se sfârșea cu ei.

Ea scrâșni din dinți.

– Tu ai experiență – tu ești necesar aici. Ești singura persoană care poate oferi semi-Fae o șansă de supraviețuire; au încredere în tine și te respectă. Așa că, rămân. Pentru că tu ești necesar, iar eu te voi urma spre orice sfârșit.

Și dacă acele creaturi aveau să îi devoreze trupul și sufletul, nu-i păsa. Și-ar fi meritat soarta.

O clipă lungă, el nu spuse nimic, dar se încruntă ușor.

– Spre orice sfârșit?

Ea încuviință. Nu era nevoie să amintească masacrele, nu era nevoie să o consoleze. El știa – înțelegea fără să-i spună o vorbă – ce simțea ea.

Harul ei magic bătea ritmul în sângele ei, dorind mai mult, așteptând mai mult. Dar avea să aștepte – trebuia să aștepte până venea momentul. Până când privirile aveau să-i cadă pe Narrok și pe creaturile lui.

Își dădu seama că Rowan vedea fiecare dintre aceste gânduri și încă și mai multe când el băgă mâna sub tunică și scoase un pumnal. Pumnalul ei. I-l întinse, lama lungă lucind de parcă în toate aceste luni îl lustruise și îl îngrijise în secret.

Și, când încleștă mâna pe pumnal, mai ușor decât își amintea, Rowan o privi în ochi, în adâncul inimii, și îi spuse:

– Inimă-de-Foc.

*

Trupele din Wendlyn n-aveau să vină – nu din spirit de frondă, ci pentru că o legiune de soldați din Adarlan atacase

graniţa nordică. Trei mii de oameni în corăbii lansaseră un atac de mare amploare. Wendlyn trimisese toţi soldaţii pe coasta de nord şi acolo aveau să rămână. Semi-Fae urmau a-l înfrunta pe Narrok şi forţele sale singuri. Rowan îi încurajă calm pe necombatanţii din fortăreaţă să fugă.

Niciunul nu plecă însă. Până şi Emrys refuză, iar Malakai se mulţumi să spună că acolo unde merge camaradul lui, acolo mergea şi el.

Ore întregi îşi revizuiră planurile, pentru a le adopta la lipsa întăririlor. Până la urmă, nu schimbară prea multe, din fericire. Celaena contribui cu tot ce putu la planificare, lăsându-l pe Rowan să conducă şi să ajusteze o strategie magistrală în mintea lui strălucită. Încercă să nu se gândească la Endovier şi la Calaculla, dar informaţiile despre evenimente clocoteau încă în ea, amplificându-se în orele lungi de discuţii.

Făcură planuri până când Emrys aduse din bucătărie o oală şi începu să bată în ea cu o lingură, poruncindu-le să plece deoarece în curând aveau să apară zorile.

La un minut după ce se întorseseră în camera lor, Celaena se dezbrăcă şi se aruncă în pat. Rowan nu se grăbi, dându-şi jos cămaşa şi păşind spre vasul de spălat.

– M-ai ajutat mult cu planurile în noaptea asta.

Ea îl urmări cum se spală pe faţă, pe gât.

– Pari surprins.

El îşi şterse faţa cu un prosop, apoi se sprijini de scrin, întinzându-şi braţele ca pentru a-l cuprinde. Lemnul protestă, dar faţa lui rămase calmă.

Inimă-de-Foc, o strigase el. Ştia oare ce înseamnă acest nume pentru ea? Voia să-l întrebe, avea încă atât de multe întrebări pentru el, dar acum, după toate noutăţile zilei, avea nevoie de somn.

– Am trimis vorbă, spuse Rowan, îndepărtându-se de scrin şi apropiindu-se de pat.

Ea lăsase sabia din peştera din munţi la căpătâiul patului, iar rubinul arzător lucea acum în lumina slabă atunci când Rowan îşi trecu un deget peste mânerul din aur.

– Cadrelor mele militare, cum îţi place să îi numeşti.

Ea îşi prinse coatele.

– Când?

– Cu vreo câteva zile în urmă. Nu ştiu unde sunt sau dacă vor ajunge la timp. Poate că Maeve nu-i va lăsa să vină – sau poate că unii nici nu-i vor cere permisiunea. Pot fi foarte... imprevizibili. Sau poate voi primi ordin să mă întorc în Doranelle şi...

– Chiar ai cerut ajutorul?

El miji ochii.

Asta tocmai am spus.

Ea se ridică, iar el se retrase un pas.

Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Pentru unele lucruri merită să rişti.

Şi nu se mai retrase când ea se apropie cu încă un pas, spunând, cu fiecare tăciune rămas în inima ei sfâşiată:

– Te revendic, Rowan Whitethorn. Nu-mi pasă ce spui şi cât protestezi. Te revendic drept prieten.

El se întoarse spre vasul pentru spălat, dar ea surprinse cuvintele nespuse pe care încerca s-o împiedice să i le citească pe faţă.

Nu contează. Chiar dacă supravieţuim, când mergem în Doranelle vei pleca singură de pe tărâmul lui Maeve.

*

În dimineaţa următoare, Emrys li se alătură – împreună cu toţi semi-Fae din Mistward care nu fuseseră trimişi cu

mesaje – şi porniră cu toţii spre adăpostul vindecătorilor pentru a ajuta la transportarea pacienţilor spre locuri sigure. Toţi cei care nu puteau lupta rămăseseră să-i ajute pe cei bolnavi şi pe cei răniţi, iar Emrys declară că va rămâne până la sfârşit. Aşa că-l lăsaseră acolo, împreună cu un mic contingent de santinele, în caz că lucrurile luau o turnură foarte, foarte neplăcută. Când Celaena se îndreptă spre copaci împreună cu Rowan, nu-şi luă rămas-bun. Mulţi dintre ceilalţi renunţaseră şi ei la salutul de despărţire – ceea ce părea o invitaţie la moarte, iar Celaena era destul de sigură că nu se bucura de favorurile zeilor.

Fusese trezită în acea noapte de o mână mare, plină de bătături, care îi scutura umărul pentru a o trezi. I se păru că moartea îi aştepta deja.

CAPITOLUL 51

– Ia-ţi sabia şi armele şi grăbeşte-te, îi spuse Rowan Celaenei, iar ea se ridică imediat, întinzându-se după pumnalul aflat lângă pat.

Era deja la jumătatea camerei, punându-şi hainele şi armele cu o eficienţă mortală. Nu-i mai puse întrebări – era sigură că avea să-i spună ceea ce trebuia să ştie. Sări în pantaloni şi cizme.

– Cred că am fost trădaţi, spuse Rowan, iar degetele ei rămaseră blocate într-o cataramă a centurii pentru sabie când se întoarse spre fereastra deschisă.

Linişte. În pădure, o linişte absolută, iar la orizont, o pată din ce în ce mai mare de întuneric.

– Vin în noaptea asta, şopti ea.

– Am verificat perimetrul.

Rowan îşi îndesă un cuţit în cizmă.

– Este de parcă cineva le-ar fi spus unde sunt amplasate toate capcanele, toate clopotele de avertizare. Vor ajunge în mai puţin de o oră.

– Mai funcţionează pietrele magice de apărare?

Termină să-şi împletească părul şi-şi atârnă sabia pe spate.

– Da – sunt intacte. Am dat alarma, iar Malakai şi ceilalţi pregătesc apărarea pe ziduri.

O mică parte din ea zâmbi gândindu-se la cum trebuie să se fi simţit Malakai când se trezise cu Rowan, pe jumătate gol, urlând ordine în camera lui.

Îl întrebă:

– Cine să ne fi trădat?

– Nu ştiu, dar când o să-i găsesc, le împrăştii rămăşiţele pe ziduri. Dar deocamdată, avem griji mai mari.

Întunericul de la orizont se răspândise, devorând stelele, copacii, lumina.

– Ce e aia?

Gura lui Rowan se strânse într-o linie subţire.

– Griji şi mai mari.

*

Pietrele magice erau ultima linie din apărare în faţa fortăreţei. Dacă Narrok plănuia să asedieze Mistward, nu-i putea rezista o veşnicie – dar sperau că bariera avea să epuizeze creaturile şi le micşoreze puţin puterea. Pe bastioane, în curte şi în vârful turnurilor stăteau semi-Fae. Arcaşii aveau să doboare cât de mulţi puteau atunci când bariera avea să cadă şi urmau să se folosească de uşile din stejar ale fortăreţei pentru a le întârzia pătrunderea în curte.

Rămâneau însă creaturile şi Narrok, împreună cu întunericul pe care-l aduceau cu ei. Păsări şi animale depăşeau în fugă fortăreaţa – un exod de aripi bătând, labe care loveau pământul, gheare care scrâşneau pe stâncă. Şi, mânând mulţimea de animale spre locuri sigure, se vedeau membrii Neamului Mititelelor, din care se vedea doar o strălucire a ochilor nocturni. Indiferent ce aduceau cu ei Narrok şi creaturile… odată ce pătrundeai în acel întuneric, nu mai ieşeai.

Stătea cu Rowan dincolo de porţile curţii, întinderea de iarbă dintre fortăreaţă şi pietre magice părând prea mică. Animalele şi Neamul Micuţelor nu se mai vedeau de o vreme şi până şi vântul murise.

– Când cade bariera, vreau să-ţi bagi toate săgeţile în ochii lor, îi spuse Rowan, cu arcul atârnând-i în mână. Nu le da

nicio şansă să te farmece – pe tine sau pe altcineva. Lasă soldaţii în seama celorlalţi.

Nu văzuseră şi nici nu auziseră pe niciunul dintre cei două sute de soldaţi, dar ea încuviinţă, strângând în mână arcul.

– Cum rămâne cu harul magic?

– Utilizează-l cu atenţie, însă dacă tu crezi că-i poţi distruge cu el, nu ezita. Şi fără eleganţă. Doboară-i prin orice mijloace.

Un calcul glacial. De războinic pur-sânge, nediluat. Aproape că simţea agresivitatea ţâşnind din el.

De dincolo de barieră se ridica o duhoare, iar unele dintre santinelele din curte începură să murmure. Un miros din altă lume, de la creatura scăpată din iad care pândea sub o piele muritoare. Câteva animale rătăcite ţâşniră dintre copaci, cu spume la gură, întunericul din spatele lor îngroşându-se.

– Rowan, spuse ea, când îi simţi mai curând decât îi văzu. Au ajuns.

La marginea copacilor, la nici cinci metri de pietrele magice de apărare, apărură creaturile.

Celaena tresări. Trei.

Trei. Nu două.

– Dar vârcolacii...

Nu-şi putu sfârşi cuvintele, observându-i pe cei trei bărbaţi care priveau atent fortăreaţa. Erau îmbrăcaţi în cel mai profund negru, cu tunicile deschise pentru a lăsa la vedere colierele de pietre Wyrd de la gâturi. Vârcolacii nu-l omorâseră – nu era acelaşi bărbat perfect, uitându-se direct la ea. Zâmbindu-i. De parcă i-ar fi gustat deja carnea.

Un iepure ţâşni din tufişuri, gonind spre pietrele magice de apărare. Precum laba unui animal uriaş, întunericul din spatele creaturilor se întinse ca un bici şi înşfăcă animalul fugar.

Iepurele căzu la jumătatea saltului, blana lui îşi pierdu luciul, iar oasele îi împunseră prin piele de parcă viaţa îi era suptă

din trup. Santinelele de pe ziduri şi turnuri tresăriră, unii înjurară. Avea o şansă să scape de una dintre creaturi. Dar toate trei deveneau cu totul altceva, ceva infinit mai puternic.

– Bariera nu trebuie să cadă, îi spuse Rowan. Întunericul acela va ucide tot ce va atinge.

În timp ce vorbea, întunericul se întindea în jurul fortăreţei. Prinzându-i în capcană. Bariera zumzăi, iar reverberaţiile trasară zigzaguri pe tălpile cizmelor ei.

Se schimbă în forma ei Fae, strâmbându-se de durere. Avea nevoie de auzul mai bun, de puterea şi de capacitatea de vindecare a unei Fae. Creaturile rămaseră însă la marginea pădurii, întunericul răspândindu-se tot mai mult. Nici urmă de cele două sute de soldaţi.

Ca unul, cei trei se întoarseră pe jumătate spre întunericul din spatele lor şi păşiră în lături, cu frunţile plecate. Ieşind dintre copaci, apăru Narrok.

Spre deosebire de ceilalţi, Narrok nu era frumos. Era plin de cicatrice, cu o constituţie puternică şi înarmat până-n dinţi. Şi el avea pielea sculptată de venele acelea negre şi lucioase şi purta colierul răsucit din obsidian. Chiar şi de la distanţă, vedeai neantul înfometat din ochii lui. Se scurgea spre ei precum sângele într-un râu.

Aşteptă ca el să spună ceva, să pună o miză, să le ofere alegerea între a ceda puterii regelui sau a muri, să ţină un discurs care să le distrugă spiritul. Narrok se uită însă la Mistward cu o mişcare lentă, aproape încântată, a capului, îşi scoase pumnalul din fier şi arătă spre porţile curbate dintre pietrele magice de apărare.

Când biciul de întuneric ţâşni şi izbi bariera invizibilă, Celaena şi Rowan rămaseră martori neputincioşi. Aerul se cutremură, iar pietrele se lamentară.

Rowan se deplasa deja spre uşile din stejar, strigând ordine arcaşilor să se pregătească şi să utilizeze orice magie pentru a se apăra de întunericul tot mai ameninţător. Celaena rămase unde se afla. O nouă lovitură, iar bariera se cutremură.

– Aelin, sări Rowan, iar ea îl privi peste umăr. Treci dincolo de porţi.

Dar ea îşi atârnă arcul pe spate şi, când îşi ridică mâna, era cuprinsă de flăcări.

– În acea noapte, în pădure, s-a retras din faţa focului.

– Pentru a-l folosi, trebuie să ieşi în afara barierei, altfel va ricoşa în ziduri.

– Ştiu, spuse ea cu voce joasă.

– Ultima dată a fost de-ajuns să te uiţi doar o dată la chestia aia şi ai căzut sub vraja ei.

Întunericul biciui din nou.

– Nu va fi ca ultima dată, spuse ea, cu ochii pe Narrok şi pe cele trei creaturi ale sale.

Acum avea o poliţă de plătit. Sângele i se înfierbântă, dar spuse:

– Nu ştiu ce altceva să fac.

Dacă întunericul ajungea la ei, pumnalele, săbiile şi săgeţile aveau să devină inutile. N-ar mai fi avut nicio şansă.

În spatele lor se auzi un ţipăt, urmat de alte câteva, apoi de sunetul de metal pe metal. Cineva strigă:

– Tunelul! I-au lăsat să intre prin tunel!

Pentru o clipă, Celaena rămase neclintită, clipind. Tunelul de evadare. Fuseseră trădaţi. Acum ştiau şi unde erau soldaţii: se furişau prin reţeaua subterană, şi pătrunseseră poate pentru că pietrele magice de apărare, cu acea stranie sensibilitate, erau prea concentrate la ameninţarea de deasupra ca să o poată opri pe cea de sub pământ.

Strigătele şi bătălia deveniră şi mai puternice. Rowan pusese luptătorii mai slabi înăuntru, pentru a-i ţine la adăpost – chiar la intrarea tunelului. Avea să fie un măcel.

– Rowan...

Întunericul lovi din nou în barieră, apoi încă o dată. Dădu să meargă spre pietre, însă Rowan mârâi.

– Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas...

Ea continuă însă să meargă. În interiorul fortăreţei se auzeau urlete – de durere, de moarte şi de spaimă. Fiecare pas care o îndepărta de camarazi îi sfâşia inima, dar se îndreptă spre pietre, spre porţile uriaşe. Rowan o prinse de cot.

– Acesta a fost un ordin.

Ea îi împinse mâna.

– Au nevoie de tine înăuntru. Lasă bariera în seama mea.

– Nici nu ştii dacă va funcţiona...

– Va funcţiona, sări ea. Eu sunt cea de care vă puteţi dispensa, Rowan.

– Tu eşti moştenitoarea tronului din...

– Acum sunt doar o femeie care ar putea salva multe vieţi. Lasă-mă să fac asta, să-i ajut pe ceilalţi.

Rowan privi pietrele magice de apărare, fortăreaţa şi santinelele care se chinuiau să-i ajute pe cei de sub ei, punând totul în balanţă, calculând. În cele din urmă, Rowan spuse:

– Nu-i provoca. Concentrează-te pe întunericul acela şi încearcă să-l ţii departe de barieră. Atât. Menţine poziţia, Aelin.

Dar ea nu voia să îşi păstreze poziţia – nu când duşmanul ei era atât de aproape. Nu atunci când o apăsă greutatea sufletelor de la Calaculla şi Endovier, ţipând la fel de puternic precum soldaţii din interiorul fortăreţei. Îi dezamăgise pe toţi. Ajunsese prea târziu. Şi asta era suficient. Dar încuviinţă, ca un soldat bun, aşa cum Rowan credea că este, şi spuse:

– Înţeles.

– Din momentul în care păşeşti în afara barierei, te vor ataca, spuse el, eliberându-i braţul.

Harul ei magic începu să-i fiarbă în vene.

– Să ai un scut pregătit.

– Ştiu, fu singurul ei răspuns în timp ce se apropie de barieră şi de întunericul învolburat de dincolo de ea. Pietrele curbate ale porţii se ridicau înfricoşătoare, iar ea îşi trase sabia de la spate cu mâna dreaptă, în timp ce stânga îi era învăluită de flăcări.

Poporul Nehemiei, măcelărit. Propriul ei popor, măcelărit. Poporul ei.

Celaena păşi sub arcadele din piatră, magia curgând în zigzaguri şi sărutându-i pielea. Câţiva paşi aveau să o ducă în afara barierei. Îl simţea pe Rowan ezitând, aşteptând să vadă dacă va supravieţui primelor momente ale confruntării. Avea să supravieţuiască – avea să ardă chestiile alea până se prefăceau în scrum şi cenuşă.

Le era datoare măcar cu asta celor ucişi în Endovier şi Calaculla – măcar atât putea face, după atât de mult timp. Un monstru, care să distrugă monştrii.

Flăcările de pe braţul ei stâng ardeau din ce în ce mai puternic, iar Celaena păşi dincolo de arcadă, în abisul care o chema ca o sirenă.

CAPITOLUL 52

Întunericul se repezi la Celaena din clipa în care păşi dincolo de bariera invizibilă.

Un perete din flăcări se dezlănţui peste suliţa de întuneric şi, aşa cum mizase, întunericul se retrase, doar pentru a lovi din nou, iute ca o viespe.

Întâmpină lovitură după lovitură, făcând focul să se întindă, un perete de roşu şi auriu care îmbrăca bariera din spatele ei. Nu luă în seamă duhoarea creaturilor, lipsa aerului din dreptul urechilor ei, durerea copleşitoare de cap, cu atât mai rea dincolo de protecţia santinelelor, în special acum, că se adunaseră toate trei creaturile, dar nu le cedă niciun centimetru, nici chiar când sângele începu să-i picure din nas.

Întunericul se întinse spre ea, asaltând simultan peretele, străpungând găuri în flacăra ei. Găuri pe care ea le repara din reflex, lăsând libertate puterii de a se manifesta cum dorea, dar cu porunca de a proteja – de a proteja bariera. Făcu încă un pas dincolo de poarta din piatră.

Narrok nu era nicăieri, dar cele trei creaturi o aşteptau.

Spre deosebire de noaptea trecută, din pădure, erau înarmate cu săbii lungi, subţiri, pe care le scoaseră cu graţia lor nepământeană. Apoi atacară.

Bine.

Evită să le privească în ochi, nici nu dădu atenţie sângelui care îi curgea din nas şi presiunii din urechi. Chemă un scut

de foc în jurul antebraţului stâng şi începu să învârtă sabia aceea antică.

Dacă Rowan rămăsese să o vadă încălcându-i prima poruncă, apoi şi pe a doua, şi pe a treia, n-avea de unde să ştie.

Cele trei creaturi continuară să o atace, rapid şi controlat, de parcă şi-ar fi exersat mişcările vreme de ani, de parcă ar fi împărtăşit aceeaşi minte, acelaşi trup. Când respingea una, apărea o alta; când străpungea una cu flacără şi oţel, o alta se strecura pe sub prima ca s-o înşface. Nu trebuia să le lase s-o atingă, nici nu avea voie să se uite la ele.

Scutul din jurul barierei îi ardea spatele, întunericul creaturilor înţepând şi muşcând din ea, dar Celaena se ţinu tare. Nu-l minţise pe Rowan în legătură cu asta – cu protejarea zidului.

Una dintre creaturi lovi cu sabia spre ea – nu ca s-o omoare. S-o împiedice.

Cumva, a doua ei natură făcu flăcările să coboare de-a lungul sabiei ei, când răspunse atacului, poruncind focului să intre chiar în sabie. Când întâlni fierul negru al creaturii, începură să danseze scântei albastre, atât de strălucitoare, încât îndrăzni să privească faţa creaturii şi văzu – surpriză. Oroare. Furie.

Mânerul sabiei era cald – reconfortant – în mâna ei, iar piatra roşie lucea de parcă ar fi avut un foc al ei.

Cele trei creaturi se oprită la unison, cu buzele senzuale retrase de pe dinţii prea albi într-un rânjet. Cea din centru, cea care o gustase altădată, şuieră spre sabie:

– Goldryn.

Întunericul se opri, iar Celaena profită de lipsa de neatenţie pentru a-şi repara scuturile, un fior de gheaţă urcându-i pe şira spinării, chiar dacă flăcările o încălzeau. Ridică sabia mai sus şi avansă încă un pas.

– Dar tu nu eşti Athril, iubitul reginei întunecate, spuse una dintre ele.

Alta spuse:

– Şi nu eşti Brannon din neamul Wildfire.

– De unde…

Dar cuvintele i se opriră în gât când în minte îi fulgeră o amintire, din urmă cu doar câteva luni – de acum o viaţă. O amintire a unui tărâm de trecere, a cuvintelor spuse de fiinţa care trăia în interiorul lui Cain. Fiinţa care le vorbea, ei şi Elenei. Elena, fiica lui Brannon.

Aţi fost aduşi înapoi, spunea fiinţa. *Toţi jucătorii din jocul neterminat.*

Un joc început în zorii timpurilor, când o rasă de demoni crease cheile Wyrd şi le folosise pentru a pătrunde în această lume, iar Maeve îşi folosise puterile pentru a-i alunga. Unii demoni rămăseseră însă prizonieri în Erilea şi porniseră un al doilea război, secole mai târziu, când Elena luptase împotriva lor. Dar ce se alesese de ceilalţi, care fuseseră trimişi înapoi pe tărâmul lor? Dacă regele Adarlanului, aflând despre chei, descoperise şi unde să le găsească? Unde să le… utilizeze?

O, zeilor!

– Voi sunteţi Valgi, şopti ea.

Cele trei creaturi din trupurile muritoare zâmbiră.

– Suntem prinţi ai tărâmului nostru.

– Ce tărâm?

Turnă magie în scutul din spatele ei.

Prinţul Valg din mijloc păru să se apropie de ea fără să se mişte. Trimise un pumn de foc spre el, iar el se retrase.

– Un tărâm al întunericului, al gheţii şi al vântului veşnic, spuse el. Aşteptăm de mult, de foarte mult timp să gustăm iar din lumina soarelui vostru.

Regele din Adarlan era fie mai puternic decât își imaginase, fie cel mai mare nebun în viață, dacă își imaginase că-i poate controla pe acești prinți demoni.

Sângele care îi curgea din nas ajunsese pe tunică. Conducătorul lor toarse:

– Dacă mă lași să intru, fată, nu va mai fi sânge, nu va mai fi durere.

Trimise un alt zid de flăcări spre ei.

– Brannon și ceilalți v-au învins odată, trimițându-vă în uitare, spuse ea, deși plămânii îi ardeau. O putem face din nou.

Un râs pe un ton jos.

– N-am fost învinși. Doar înfrânți. Până când un muritor a fost suficient de nebun să ne invite înapoi, pentru a ne folosi de aceste minunate trupuri.

Oare oamenii care ocupaseră odinioară trupurile mai erau înăuntru? Dacă le tăia capetele – colierul acela din piatră Wyrd – creaturile ar fi dispărut, sau s-ar fi dezlănțuit într-o altă formă?

Era mai rău, mult mai rău decât se așteptase.

– Da, spuse conducătorul, făcând un pas spre ea și mirosind. Ar trebui să te temi de noi. Și să ne accepți.

– Acceptă asta, rânji ea și aruncă spre capul lui un pumnal ascuns în apărătoarea de antebraț.

El fu atât de rapid, încât pumnalul doar îi zgârie obrazul în loc să i se înfigă între ochi. Sânge negru începu să curgă; el ridică o mână albă ca luna pentru a-l examina.

– Îmi va face plăcere să te devorez din interior, spuse el, iar întunericul se întinse din nou spre ea.

*

Bătălia era încă în toi în interiorul fortăreței, ceea ce era bine, însemna că nu muriseră toți. Iar Celaena încă o mai

învârtea pe Goldryn împotriva celor trei prinţi Valg – deşi devenea din ce în ce mai grea, iar scutul din spatele ei începuse să se destrame. Nu avusese timp să-şi canalizeze puterea sau să o raţionalizeze.

Întunericul pe care îl aduseseră cei trei Valg continua să izbească zidul, aşa că Celaena aruncă scut după scut, focul arzându-i în sânge, în respiraţie, în minte. Dădu frâu liber magiei, cerându-i doar să menţină viu scutul din spatele ei. Aşa şi făcu, consumându-i cu poftă resursele.

Rowan nu îi venise în ajutor. Îşi spuse însă că avea să vină, că avea să o ajute, pentru că nu era o dovadă de slăbiciune să recunoască faptul că avea nevoie de el, de ajutorul lui şi...

Simţi crampe în partea de jos a spatelui şi fu singurul lucru pe care îl putu face pentru a nu scăpa legendara sabie din mână, atunci când conducătorul prinţilor Valg îi atacă gâtul cu sabia. Nu.

De-a lungul coloanei i se răsuci un muşchi, i se contorsionă până când trebui să-şi muşte buzele pentru a nu ţipa când respinse lovitura. Nu putea fi o epuizare. Nu atât de curând, nu după ce se pregătise atât, nu...

În scutul din spatele ei apăru o gaură, iar întunericul lovi bariera, făcând ca magia să se încreţească şi să se retragă. Îi aruncă un gând şi, când flacăra repară scutul, sângele începu să-i fiarbă.

Prinţii se apropiau din nou. Mârâi, trimiţând un val de flăcări albe spre ei, împingându-i înapoi, înapoi, înapoi, în timp ce inspira puternic.

Dar, în loc de aer, tuşi sânge.

Dacă fugea în spatele porţilor, cât avea să mai reziste scutul până să cadă pradă prinţilor şi întunericului lor străvechi? Cât aveau să reziste cei dinăuntru? Nu îndrăzni să se uite în spate,

să vadă cine câștiga. Nu suna bine. Nu se auzeau sunete de victorie, ci doar țipete de durere și de teamă.

Genunchii îi tremurau, dar își înghiți sângele din gură și inspiră încă o dată.

Nu-și imaginase că se va termina așa. Și poate că asta și merita, după ce întorsese spatele împărăției sale.

Unul dintre prinții Valg strecură o mână prin peretele de flăcări care-i separa, întunericul apărându-i carnea pentru a nu fi topită. Tocmai se pregătea să trimită o lovitură spre el, când, cu coada ochiului, văzu o mișcare dinspre copaci.

Sus pe deal, de parcă ar fi coborât în fugă din munți și nu se opriseră să mănânce, să bea, sau să doarmă, erau un bărbat impunător, o pasăre uriașă și trei dintre cei mai mari prădători pe care-i văzuse vreodată.

Cinci în total.

Răspundeau chemării disperate de ajutor a prietenului lor.

Se azvârliră în goană printre copaci și peste stânci: doi lupi, unul negru și unul alb ca luna, bărbatul puternic, pasărea zburând la înălțime joasă deasupra lor, și o pisică de munte care gonea în spatele lor, îndreptându-se cu toții spre întunericul care pândea între ei și fortăreață.

Lupul negru se opri brusc când se apropiară de întuneric, de parcă ar fi simțit ce putea face. Țipătul din fortăreață se intensifică. Dacă nou-veniții distrugeau soldații, supraviețuitorii ar fi putut lua calea tunelului, pentru a se salva înainte ca întunericul să mistuie totul.

Transpirația îi înțepa Celaenei ochii, iar durerea o tăia atât de adânc, încât se întreba dacă nu o va face pentru totdeauna. Dar nu-l minți pe Rowan când vorbise de vieți salvate.

Așa că nu se opri să se îndoiască sau să analizeze opțiuni când aruncă rămășițele puterii spre cei cinci prieteni ai lui Rowan, o punte de flăcări prin întuneric, împărțindu-l în două.

O cale către porţile din spatele ei.

Din fericire, prietenii lui Rowan nu ezitară, repezindu-se pe calea deschisă, lupii primii, pasărea – un vultur pescar – urmându-i îndeaproape. Îşi turnă întreaga putere în punte, strângând din dinţi pentru a rezista agoniei, iar cei cinci trecură în viteză pe lângă ea, fără să-i arunce nici măcar o privire. Pisica de munte aurie încetini însă când să treacă printre porţile din spatele ei, văzând că pieptul i se strânge şi tuşeşte, sângele strălucindu-i pe iarbă.

– El e înăuntru, spuse ea gâtuit. Ajutaţi-l.

Marea felină zăbovi, evaluând starea ei, starea zidului şi prinţii care se luptau cu flăcările ei.

– Du-te, spuse ea hârâind.

Puntea din întuneric se prăbuşi, iar ea se clătină, dând un pas înapoi, în timp ce forţa aceea neagră se izbi în ea, în scut, în lume.

Sângele îi urla atât de tare în urechi, încât de-abia auzi când pisica de munte se repezi spre fortăreaţă. Prietenii lui Rowan veniseră. Bine. Bine că nu avea să fie singur, că avea prieteni în lume.

Tuşi din nou sânge, împrăştiindu-l pe pământ – pe picioarele prinţului Valg.

De-abia făcu o mişcare, când el o aruncă îndărăt în propriile flăcări, iar ea lovi zidul magic de sub ea, dur şi neiertător de parcă ar fi fost făcut din piatră. Singura cale în fortăreaţă era prin porţile magice de apărare. Lovi cu Goldryn, dar lovitura fu slabă. Împotriva Valgilor, împotriva acestei oribile puteri pe care o poseda regele din Adarlan, cu armata aceasta la dispoziţia lui... era cu totul inutilă. La fel de inutilă precum era jurământul pe care-l făcuse la mormântul Nehemiei. La fel de inutilă precum moştenitoarea unui tron distrus şi a unui nume distrus.

Harul magic făcea ca sângele să-i clocotească. Întunericul avea să fie o ușurare în comparație cu iadul care-i ardea în vene. Prințul Valg înaintă, iar o parte din ea țipă – țipă la ea să se ridice, să continue lupta, să urle de mânie împotriva acestui sfârșit oribil. Dar mișcarea membrelor, chiar și respirația, deveniseră un efort colosal.

Era foarte obosită.

*

Fortăreața devenise un iad de țipete și de luptă și de sânge, dar Rowan continuă să-și fluture săbiile, menținându-și poziția la gura tunelului pe măsură ce soldații pătrundeau unul câte unul. Șeful cercetașilor, Bas, îi lăsase înăuntru, îi spusese Luca lui Rowan. Ceilalți semi-Fae care conspiraseră împreună cu Bas își doreau puterea pe care le-o ofereau creaturile – își doreau un loc în lume. Văzând devastarea din ochii însângerați ai băiatului, Rowan înțelese că Bas își găsise deja sfârșitul. Spera că nu Luca fusese executorul.

Soldații continuau să vină, oameni bine antrenați, cărora nu le era teamă de semi-Fae sau de puțina magie pe care o purtau. Erau înarmați cu fier și nu făceau diferența între tineri și bătrâni, între bărbați și femei, hăcuind și măcelărind.

Rowan nu era epuizat, absolut deloc. Luptase perioade mai lungi și în condiții mai grele, dar ceilalți dădeau înapoi, în special pentru că soldații continuau să ia cu asalt fortăreața. Rowan își scoase sabia din măruntaiele unui soldat, cu pumnalul deja tăind gâtul următorului, când un mârâit zgudui pietrele fortăreței. Unele dintre semi-Fae înghețară, dar Rowan aproape se cutremură de ușurare când îi văzu pe lupii gemeni sărind de pe scară și închizându-și fălcile peste gâturile a doi soldați din Adarlan.

Aripi mari fâlfâiră şi un bărbat încruntat, cu ochi negri, apăru în faţa lui, învârtind o sabie mai veche decât ocupanţii fortăreţei Mistward. Vaughan dădu uşor din cap spre el, apoi luă poziţie, căci nu fusese niciodată prea vorbăreţ.

În spatele lui, lupii erau la fel de letali, şi nici nu se sinchisiră să se schimbe în forma lor de Fae, doborând soldat după soldat, lăsându-i pe cei care reuşeau să treacă pe mâna masculului care aştepta în spatele lor. Ceea ce văzuse îi fu suficient lui Rowan, care se repezi pe scări, ferindu-se de semi-Fae împietriţi şi însângeraţi.

Întunericul încă nu se aşternuse, ceea ce însemna că ea mai respira, mai menţinea linia, dar...

O pisică de munte se opri brusc pe palierul scării şi-şi schimbă forma. Rowan privi în ochii roşietici ai lui Gavriel şi întrebă:

– Ea unde e?

Gavriel ridică o mână, de parcă ar fi vrut să-l oprească.

– E rău, Rowan. Cred...

Rowan o luă la fugă, dându-l la o parte pe cel mai vechi prieten al său, făcându-şi loc cu umărul pe lângă celălalt bărbat impozant care apăruse – Lorcan. Până şi Lorcan răspunsese apelului lui. Avea să vină şi momentul recunoştinţei, iar semi-Fae cu părul negru nu spuse nimic când Rowan trecu iute ca fulgerul, alergând spre porţile bastionului. Ce văzu dincolo, aproape că-l aduse în genunchi.

Peretele de flăcări era zdrenţe, dar încă mai proteja bariera, însă cele trei creaturi...

Aelin stătea în faţa lor, cocoşată şi gâfâind, cu sabia atârnându-i neputincioasă în mână. Creaturile avansară şi o flacără albastră anemică răsări între ei. O dădură la o parte cu un gest al mâinii. O altă flacără răsări, iar genunchii i se înmuiară.

Scutul de foc se retrase, pulsând precum lumina în jurul trupului ei. Ardea. De ce nu se retrăsese?

Un alt pas şi creaturile îi spuseră ceva ce o făcu să ridice fruntea. Rowan ştia că nu avea cum să ajungă la ea, nu avea nici forţa să strige un avertisment când Aelin privi în ochii creaturii din faţa ei.

Îl minţise. Voise să salveze vieţi, da, dar se dusese acolo fără intenţia de a-şi salva propria-i viaţă.

Inspiră adânc – să alerge, să urle, să-şi adune puterea, dar un perete de muşchi se izbi în el din spate, doborându-l pe iarbă. Deşi Rowan îl împinse şi se luptă cu Gavriel, nu putea face nimic împotriva celor patru secole de antrenament şi instinct de felină care îl ţineau la pământ, împiedicându-l să alerge printre porţile acelea şi în bezna care distrusese lumi întregi.

Creatura îi luă faţa lui Aelin în mâini, iar sabia ei căzu la pământ, uitată.

Rowan urlă când creatura o ridică în braţele ei. Când ea încetă să mai lupte. Când flăcările ei se stinseră şi întunericul o înghiţi.

CAPITOLUL 53

Era sânge peste tot.

Ca şi înainte, Celaena se trezi între cele două paturi însângerate, iar suflarea care duhnea o mângâia pe ureche, pe gât, pe şira spinării. Simţea cum prinţii Valg o încercuiau, dându-i târcoale, cu mişcări de prădători, devorându-i nefericirea şi durerea bucată cu bucată, gustând şi savurând.

Nu avea scăpare, nu se putea mişca. Privirea i se plimba de la un pat la celălalt.

Cadavrul Nehemiei, sfâşiat şi mutilat, pentru că ajunsese prea târziu, pentru că fusese o laşă, şi părinţii ei, cu gâturile tăiate de la o ureche la alta, pământii şi lipsiţi de viaţă. Morţi din cauza unui atac pe care ei ar fi trebuit să-l simtă. Un atac pe care ea ar fi trebuit să-l simtă. Poate că-l simţise şi de aceea se strecurase acolo în acea noapte. Dar şi atunci ajunsese prea târziu.

Două paturi. Două fisuri în sufletul ei, crăpături prin care abisul începuse să curgă cu mult înainte ca prinţii Valg să o prindă în mrejele lor. O gheară o atinse pe gât şi ea sări, împleticindu-se în direcţia cadavrelor părinţilor ei.

În momentul în care întunericul o cuprinsese, stingându-i flacăra epuizată, începuse să o roadă mânia nesăbuită care o convinsese să păşească dincolo de barieră. Aici în întuneric, tăcerea era totală – eternă. Simţea Valgii furişându-se în jurul ei, flămânzi, nerăbdători şi plini de o răutate rece, străveche.

Se aşteptase ca viaţa să-i fie sorbită imediat, dar ei se mulţumeau să stea aproape de ea în întuneric, frecându-se de ea ca pisicile, până când se formă o lumină slabă şi se regăsi între aceste două paturi. Nu avea puterea să se uite în altă parte, nu avea puterea să facă nimic, doar să simtă cum ameţeala şi panica devin din ce în ce mai puternice. Şi acum... Acum...

Deşi cadavrul era nemişcat pe pat, vocea Nehemiei şopti: *Laşo.*

Celaena vomită. Un râs aspru, slab, se auzi din spatele ei.

Dădu îndărăt, îndepărtându-se de patul unde zăcea Nehemia. Apoi se trezi într-o mare de roşu – roşu, şi alb, şi cenuşiu, şi...

Acum stătea ca o furie în patul părinţilor ei, unde zăcuse şi cu zece ani în urmă, trezindu-se între trupurile lor, în ţipetele servitoarei. Acele ţipete le auzea şi acum, stridente şi fără sfârşit şi... *Laşo.*

Celaena căzu peste tăblia patului, la fel de reală, netedă şi rece cum şi-o amintea. Nu avea unde să se ascundă. Era o amintire – acestea nu erau realităţi.

Îşi apăsă palmele pe lemn, luptându-se cu ţipătul care încerca să-i părăsească buzele. *Laşo.* Vocea Nehemiei umplu din nou camera. Celaena închise ochii şi spuse peretelui:

– Ştiu, ştiu.

Nu se luptă când degetele reci, terminate cu gheare, îi mângâiară obrajii, fruntea, umerii. Una dintre gheare îi tăie coada împletită care şerpuia în jurul ei. Nu se luptă cu întunericul care o înghiţi şi o târî în adâncuri.

*

Întunericul nu avea sfârşit sau început.

Era abisul care îi bântuise paşii vreme de zece ani de zile şi căzu de bunăvoie în el, îl întâmpină cu bucurie.

Nu existau sunete, doar vaga senzaţie că se îndreaptă spre un fund care poate că nu exista, sau care ar fi putut să însemne adevăratul ei sfârşit. Poate că prinţii Valg o devoraseră deja, transformând-o într-o carcasă. Poate că sufletul ei era întemniţat pentru totdeauna aici, în acest întuneric fără sfârşit.

Poate că acesta era iadul.

*

Întunericul se unduia acum, mişcându-se odată cu sunetul şi culoarea prin care trecea ea. Trăise fiecare imagine, fiecare amintire, una mai rea decât cealaltă. Faţa lui Chaol când văzuse cu adevărat ce era; trupul mutilat al Nehemiei; ultima ei conversaţie cu prietena ei, lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese. *Când toţi oamenii tăi vor zăcea morţi în jurul tău, să nu vii plângând la mine.*

Şi se adeverise. Acum, mii de sclavi din Eyllwe fuseseră măcelăriţi pentru curajul lor.

Se împletici printr-un vârtej de clipe în care dovedise că prietena ei avea dreptate. Nu era altceva decât o risipă de spaţiu şi de respiraţie, o pată pe obrazul lumii, care nu-şi merita dreptul prin naştere.

Acesta era iadul – şi arăta ca iadul, pentru că văzu baia de sânge pe care o crease în ziua în care făcuse ravagii în Endovier. Ţipetele muribunzilor – oamenii pe care îi tăiase bucăţi – trăgeau de ea ca mâinile unor fantome.

Asta merita.

*

Înnebunise în acea primă zi în Endovier.

Înnebuni şi când căderea încetini şi fu dezbrăcată şi legată între doi stâlpi pătaţi cu sânge. Aerul rece îi muşca sânii goi, o

mușcătură care nu era nimic în comparație cu teroarea și agonia trăite când biciul pocni și...

Se zbătu în frânghiile care o țineau legată. De-abia avu timp să tragă o gură de aer înainte ca biciul să o lovească din nou, sfârtecând lumea ca un fulger, sfârtecându-i pielea.

– Lașo, spuse Nehemia în spatele ei, iar biciul pocni. Lașo.

Durerea era orbitoare.

– Uită-te la mine!

Nu putea să-și ridice fruntea.

– Uită-te la mine!

Atârna în frânghii, dar reuși să privească peste umăr.

Nehemia era întreagă, frumoasă și nevătămată, cu ochii plini de o ură acuzatoare. Apoi, din spatele ei apăru Sam, arătos și înalt. Moartea lui fusese foarte asemănătoare morții Nehemiei, și totuși mult mai rea, pentru că durase ore întregi. Nici pe el nu-l salvase. Când zări biciul cu vârf de fier din mâinile lui, când el trecu pe lângă Nehemia și desfășură biciul pe pământul stâncos, Celaena lăsă să-i scape un râs liniștit, pe o tonalitate joasă.

Primi cu recunoștință durerea, cu brațele deschise, iar el inspiră îndelung, hainele mișcându-i-se odată cu respirația, și pocni din bici. Vârful din fier – o, zeilor, o sfâșie și căzu grămadă.

– Din nou, îi spuse Celaena, cuvântul ceva mai mult decât un sunet răgușit. Din nou.

Sam se supuse. Se auzea doar bufnetul pielii biciului pe pielea umedă, iar în timp ce Sam și Nehemia făceau cu schimbul, în spatele lor se formă o coadă de oameni care așteptau ceea ce meritau ca plată pentru ceea ce nu reușise ea să facă.

Un șir foarte lung de oameni. Erau atât de multe vieți pe care nu reușise să le protejeze.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

*

Nu trecuse de barieră aşteptându-se să învingă prinţii Valg.

Se dusese acolo din acelaşi motiv pentru care răbufnise în acea zi în Endovier.

Prinţii Valg încă n-o uciseseră, totuşi.

Le simţise plăcerea atunci când ea implora să fie biciuită. Era ceea ce-i susţinea. Carnea ei muritoare nu reprezenta nimic pentru ei – agonia din interior era premiul lor. Aveau să se delecteze cu asta pentru vecie, ţinând-o ca pe un animal de companie.

Nimeni n-o putea salva, nimeni nu putea să pătrundă în întunericul lor şi să scape cu viaţă.

Unul către unul, scotociră prin amintirile ei. Ea îi hrăni, le dădu tot ce doreau şi încă mai mult. Tot mai departe în trecut, cernând anii, pe măsură ce se cufundau în întuneric, îngemănându-se. Ei nu-i păsa.

Nu se uitase în ochii prinţilor Valg aşteptându-se să vadă din nou răsăritul soarelui.

*

Nu ştia de cât timp intrase în posesia lor.

Apoi se auzi agitaţie, urlete de dedesubt – un râu îngheţat. Şoapte şi o lumină neclară se ridicau să-i întâmpine. Nu, nu se ridicau – acesta era fundul.

Capătul abisului. Şi capătul vieţii ei, poate, în sfârşit.

Nu ştiu dacă şuieratul prinţilor Valg era de mânie sau de plăcere când se azvârliră în râul îngheţat din fundul sufletului ei.

CAPITOLUL 54

Trompetele îi anunţară venirea. Trompetele şi tăcerea, pe măsură ce oamenii din Orynth se înghesuiau pe străzile abrupte, şerpuind în sus spre palatul alb care veghea asupra lor. Era prima zi însorită după multe săptămâni – zăpada de pe străzile pietruite se topea iute, deşi vântul încă mai avea o ultimă muşcătură de iarnă în el, suficient cât regele din Adarlan şi întreaga sa Curte numeroasă să fie înfofoliţi în blănuri care le acopereau însemnele regale.

Totuşi, steagurile lor aurii şi purpurii fluturau în vântul tăios, stâlpii auriţi strălucind la fel de puternic precum armura purtătorilor lor, care tropăiau în faţa cortegiului. Îi urmări apropiindu-se din unul de la balcoanele din afara camerei tronului, cu Aedion lângă ea comentând constant despre starea cailor, a armurilor, a armelor – despre însuşi regele din Adarlan, care călărea, aproape de prima linie, pe un cal de război mare şi negru. Lângă el era şi un ponei, pe care se afla o siluetă mai mică.

– Smiorcăitul de fiu-său, îi spuse Aedion.

Întregul castel era cufundat într-o tăcere mâhnită. Toţi alergau de jur-împrejur, dar în tăcere, încordaţi. Tatăl ei fusese extrem de nervos la micul dejun, mama ei, neatentă, întreaga Curte fiind iritată şi purtând de departe mai multe arme decât de obicei. Numai unchiul ei părea la fel – numai Orlon îi zâmbise astăzi, spunând că este foarte frumoasă în

rochia ei albastră şi coroana aurie, şi trăsese de una dintre buclele ei proaspăt încreţite cu fierul. Nimeni nu-i spusese nimic despre vizita asta, dar ştia că este importantă, pentru că Aedion purta haine curate, o coroană şi un pumnal nou, pe care îl tot arunca în aer.

– Aedion, Aelin, şuieră cineva din camera tronului – Lady Marion, cea mai bună prietenă şi camerista mamei lor. Pe estradă, acum.

În spatele minunatei doamne se iţea un cap cu păr negru ca noaptea şi doi ochi de onix – Elide, fiica ei. Fata era prea tăcută şi prea fragilă pentru ca ea să o necăjească, aşa cum făcea de obicei, iar Lady Marion, doica ei, îşi răzgâia necontenit fiica.

– La naiba, blestemă Aedion, iar Marion se făcu roşie de mânie, dar nu-l certă.

O dovadă suficientă că ziua era diferită – chiar periculoasă.

Stomacul i se strânse. O urmă totuşi pe Lady Marion înăuntru, cu Aedion pe urmele ei, ca întotdeauna, şi se cocoţă pe micuţul tron aşezat lângă cel al tatălui ei. Aedion îşi luă locul în flancul ei, cu umerii traşi în spate şi capul sus, protectorul şi luptătorul ei încă de pe atunci.

Când regele din Adarlan intră în casa lor din munte, peste întregul Orynth se lăsă tăcerea.

*

Îl ura pe regele din Adarlan.

El nu zâmbi – nici când intră în sala tronului, pentru a-i saluta pe unchiul şi pe părinţii ei, nici când îl prezentă pe cel mai mare fiu al lui, prinţul moştenitor Dorian Havilliard, nici când intrară în marea sală pentru cel mai mare ospăţ pe care ea îl văzuse vreodată. Nu se uitase la ea decât de două ori: o dată, în timpul primei lor întâlniri, când o privise atât de lung şi dur, încât tatăl ei ceruse să ştie ce găsise atât de interesant la

fiica lui, iar întreaga Curte se încordase. Nici ea nu-şi coborâse însă privirea de la ochii întunecaţi. Îi ura faţa de brută, plină de cicatrice, şi blănurile. Ura modul în care îşi ignora fiul brunet, care stătea ca o păpuşă frumoasă lângă el, cu manierele sale foarte elegante şi graţioase, cu mâinile palide ca nişte păsări mici în zbor.

A doua oară când regele se uitase la ea fusese la această masă la care stătea acum, cu doar câteva scaune mai departe, flancată de Lady Marion, de partea mai apropiată de rege, şi de Aedion, de cealaltă parte. Pe picioarele lui Lady Marion, sub rochie, se găseau pumnale – ştia pentru că se tot lovea de ele. Lordul Cal, soţul lui Marion, stătea lângă soţia sa, oţelul de pe el lucind.

Elide, împreună cu toţi ceilalţi copii, fusese trimisă la etaj. Numai ea şi Aedion – şi prinţul Dorian – aveau voie să participe. Aedion exploda de mândrie şi cu greu îşi ţinu firea în frâu când regele din Adarlan se uită pătrunzător la ea pentru a doua oară, de parcă ar fi străpuns-o cu privirea până la oase. Apoi regele fu prins într-o conversaţie cu părinţii şi cu unchiul ei, şi cu toţi lorzii şi doamnele de la Curte care se postaseră în jurul familiei regale.

Ştiuse întotdeauna că această Curte a ei nu-şi asuma riscuri, nu când ea era acolo şi nici când venea vorba de părinţii sau unchiul ei. Chiar şi acum, observă privirile celor mai apropiaţi prieteni ai tatălui ei zburând de la ferestre la uşi, în timp ce făceau conversaţie cu oamenii din jurul lor.

În rest, sala era ocupată de oaspeţii din Adarlan şi de cercurile exterioare ale Curţii lui Orlon, alături de negustori importanţi din oraş care voiau să stabilească legături cu Adarlanul, sau ceva de genul acesta. Atenţia ei era fixată însă asupra prinţului din faţa ei, care părea a fi ignorat complet de tatăl şi de

Curtea lui, aruncat aproape de capătul mesei, împreună cu ea şi cu Aedion.

Mânca foarte frumos, gândi ea, urmărindu-l cum îşi tăia puiul fript. Nicio picătură nu se rătăci, nicio firimitură nu căzu pe masă.

Ea avea maniere decente, în timp ce Aedion era incorigibil, farfuria fiindu-i plină de oase şi firimituri împrăştiate peste tot, chiar şi pe rochia ei. I-ar fi tras una pentru asta, dar şi atenţia lui era aţintită asupra figurilor regale din capătul celălalt al mesei.

Aşa că, şi ea, şi prinţul moştenitor erau ignoraţi. Se uită din nou la băiat, care era cam de vârsta ei. Avea tenul alb, părul negru-albăstrui tuns ordonat; ochii de safir se ridicară din farfurie iar privirile li se întâlniră.

– Mănânci ca o doamnă rafinată, îi spuse ea.

Buzele lui se subţiară şi culoarea îi pătă obrajii de fildeş. În faţa ei, Quinn, Căpitanul Gărzii unchiului ei, se înecă încercând să bea apă.

Prinţul îi aruncă o privire tatălui său – încă ocupat cu unchiul ei – înainte de a-i răspunde. Nu căuta aprobare, ci părea să se teamă.

– Mănânc ca un prinţ, spuse Dorian liniştit.

– Nu trebuie să-ţi tai pâinea cu furculiţa şi cuţitul, spuse ea.

În cap simţi o pulsaţie slabă, urmată de o căldură pâlpâitoare, dar le ignoră. Era cald, pentru că din nu se ştie ce motiv închiseseră toate ferestrele.

– Aici, în nord, continuă ea, în timp ce cuţitul şi furculiţa prinţului rămăseseră unde erau, pe chifla sa, nu trebuie să fii atât de politicos. Nu ne dăm aere.

Hen, unul dintre oamenii lui Quinn, tuşi semnificativ de la câteva scaune distanţă. Aproape că-l putea auzi: *Spuse micuţa doamnă cu părul ei făcut cu fierul în bucle atente şi purtând*

rochia ei cea nouă, pe care, dacă i-o murdărim, a amenințat că ne jupoaie.

Ea îi aruncă lui Hen o privire la fel de semnificativă și își întoarse atenția către prințul străin. El deja plecase capul în farfurie privindu-și mâncarea, de parcă se aștepta să fie neglijat pentru tot restul serii. Părea destul de singur, așa că îi spuse:

– Dacă vrei, poți fi prietenul meu.

Niciunul dintre oamenii din jurul lor nu spuse nimic, nu tuși.

Dorian își ridică bărbia.

– Am un prieten. Va fi Lord de Anielle cândva și este cel mai de temut războinic din țară.

Se îndoia că lui Aedion i-ar fi plăcut acea afirmație, dar vărul ei era concentrat asupra mesei. Își dorea să-și fi ținut gura închisă. Chiar și acest inutil prinț străin avea prieteni. Pulsația din capul ei se amplifică și luă o gură de apă. Apă – întotdeauna apă ca să-i răcorească măruntaiele.

Totuși, gestul de a se întinde după pahar îi trimise sulițe de durere incandescentă prin cap și se crispă.

– Prințesă? o interpelă Quinn, întotdeauna primul care observa.

Ea clipi, văzând pete negre în fața ochilor, dar durerea încetă.

Nu, nu încetă, ci făcu o pauză. O pauză, apoi...

O durea chiar între ochi. Simțea în cap o presiune care încerca să intre. Își frecă fruntea. Gâtul îi devenise uscat ca iasca și se întinse după apă, gândindu-se la răcoare, la calm și rece, așa cum o învățaseră profesorii și întreaga Curte. Harul ei magic fremăta însă în măruntaiele ei – o ardea. Fiecare pulsație de durere din cap făcea să îi fie și mai rău.

– Prințesă, spuse Quinn din nou.

Ea se ridică în picioare, iar acestea îi tremurau. Întunecimea vederii se amplifica la fiecare lovitură de durere și își pierdu

echilibrul. În depărtare, de parcă s-ar fi aflat sub apă, o auzi pe Lady Marion rostindu-i numele, întinzându-se spre ea, dar ceea ce dorea era atingerea răcoroasă a mamei sale,

Mama sa se întoarse în scaun, cu faţa trasă şi cerceii din aur scânteind în lumină. Întinse o mână, întrebând:

– Ce s-a întâmplat, Inimă-de-Foc?

– Nu mă simt bine, spuse ea, de-abia putând să pronunţe cuvintele.

Prinse braţul îmbrăcat în catifea al mamei sale, căutând alinare şi stabilitate, pentru că îi cedau genunchii.

– Ce te doare? o întrebă mama ei, punându-i mâna pe frunte.

O scânteie de îngrijorare, apoi o privire rapidă către tatăl ei, care urmărea scena de lângă regele din Adarlan.

– Arde toată, spuse ea încet.

Lady Marion apăru brusc în spatele ei, iar mama ei ridică privirea şi spuse:

– Trimiteţi vindecătorul în camera ei.

Marion dispăru imediat printr-o uşă laterală.

N-avea nevoie de un vindecător şi apucă braţul mamei sale pentru a-i spune asta. Şi totuşi, de pe buze nu-i ieşi niciun cuvânt, pentru că harul magic se învolbură şi arse. Mama ei şuieră şi sări îndărăt – cu fum ridicându-se din rochie, de unde o apucase.

– Aelin.

Capul îi pulsă din nou – o explozie de durere şi apoi…

O zvârcolire, o agitaţie în capul ei.

Un vierme de întuneric care îşi forţa drumul spre interior. Harul ei se retrase, iritat, lovind, încercând să expulzeze viermele, să-l ardă pentru a le salva pe amândouă, dar...

– Aelin!

– Scoate-l, șopti răguşit, apăsându-şi tâmplele şi îndepărtându-se de masă. Doi dintre lorzii străini îl apucară pe Dorian şi îl scoaseră din cameră.

Harul ei magic se împotrivea ca un armăsar, în timp ce viermele se zvârcolea, pătrunzând mai adânc.

– Scoate-l!

– Aelin!

Tatăl ei se ridicase şi el, cu mâna pe sabie. Ceilalţi stăteau şi ei în picioare, dar ea ridică mâna – pentru a-i ţine la distanţă, pentru a-i avertiza.

O flacără albastră răbufni. Două persoane se aplecară la timp ca s-o evite, dar toată lumea se ridică acum, pentru că scaunele rămase libere luară foc.

Viermele voia să se îngroape în mintea ei şi să rămână acolo pentru totdeauna.

Se apucă de cap, harul urlând atât de puternic, încât zguduia lumea. Și, în clipa următoare, ardea, o colană vie de flacără turcoaz, suspinând pentru că viermele întunecat îşi continua lucrarea, iar zidurile minţii ei începuseră să cedeze.

Peste propria voce, peste strigătele din sală, auzi urletul tatălui său – o poruncă adresată mamei ei, care era în genunchi, cu mâinile întinse spre ea ca în implorare.

– Fă-o, Evalin!

Coloana de flăcări deveni mai fierbinte, suficient de fierbinte încât oamenii să o ia la fugă.

Ochii mamei sale îi întâlniră pe ai ei, plini de implorare şi durere.

Apoi, apa – un zid de apă care se prăbuşea peste ea, izbind-o de pietre, curgându-i pe gât, în ochi, sufocând-o.

Înecând-o. Până când flacăra rămase fără aer, numai apă şi îmbrăţişarea ei îngheţată.

Regele din Adarlan o privise pentru a treia oară – şi zâmbise.

*

Prinţii Valg se bucurară de acea amintire, de teroare şi de durere. În timp ce făcură o pauză pentru a o savura, Celaena înţelese. Regele din Adarlan îşi folosise puterea asupra ei în acea noapte. Părinţii ei n-aveau de unde să ştie că persoana responsabilă pentru acel vierme întunecat, care dispăruse imediat ce-şi pierduse cunoştinţa, era chiar omul care stătea lângă ei.

Acum, mai apăruse unul ca ei – un al patrulea prinţ, care trăia în interiorul lui Narrok şi care spuse:

– Soldaţii sunt gata să cucerească tunelul. Pregătiţi-vă să vă ocupaţi poziţiile.

Îl simţea zăbovind asupra ei, observând-o.

– Mi-aţi găsit un premiu care îl va interesa foarte mult pe vasalul nostru. Nu o risipiţi. Doar sorbituri mici.

Încercă să simtă oroarea – să simtă orice la gândul locului unde aveau să o ducă, la ceea ce avea să-i facă, dar nu simţea nimic. Prinţii îşi murmurară înţelegerea şi amintirea se rostogoli mai departe.

*

Mama ei crezu că fusese un atac din partea lui Maeve, o aducere aminte malefică despre o datorie, pentru a-i face să pară vulnerabili. În orele care urmară, pe când zăcea în baia rece ca gheaţa aflată lângă dormitorul ei, îşi folosise urechile de Fae pentru a-i asculta pe părinţii ei şi dezbaterile curtenilor lor din camera de zi a apartamentului lor.

Probabil că fusese Maeve. Nimeni altcineva n-ar fi putut face aşa ceva sau să ştie că o astfel de demonstraţie – în faţa regelui din Adarlan, care ura deja magia – le-ar fi adus prejudicii.

Nu dori să discute despre ceea ce se întâmplase, nici măcar după ce fu capabilă să meargă, să vorbească şi să se comporte

ca o prințesă. Insistând că o doză de normalitate ar ajuta-o, mama ei o făcu să meargă la un ceai, în după-amiaza următoare, cu prințul Dorian, păzită și supravegheată atent, cu Aedion așezat între ei. Când manierele impecabile ale lui Dorian dădură greș și el dărâmă ceainicul, vărsându-l peste noua ei rochie, ea dădu un spectacol întreg punându-l pe Aedion să-l amenințe că îl va lua la pumni.

Dar nu-i păsa de prinț, de ceai, sau de rochie. De-abia putu ajunge în camera ei, iar în acea noapte visă că o omidă îi invadează mintea, și se trezi cu țipete și flăcări în gură.

La asfințit, părinții o scoaseră în afara castelului, îndreptându-se spre conacul aflat la două zile de mers. Era posibil ca oaspeții lor străini să-i fi provocat un stres puternic, spuse vindecătorul. Ea ceru să meargă cu Lady Marion, dar părinții ei insistară să meargă ei. Unchiul ei aprobă. Regele din Adarlan, se pare, nu voia nici el să rămână în palat alături de magia ei, care o luase razna.

Aedion rămase în Orynth, părinții ei promițând că vor trimite după el după ce o vor pune pe picioare. Știa că măsura era pentru siguranța lui. Lady Marion merse cu ei, lăsându-și soțul și pe Elide la palat – pentru siguranța lor, bineînțeles.

Un monstru, asta era, un monstru care trebuia să fie închis și supravegheat.

În primele două nopți petrecute la conac, părinții ei se certară, iar Lady Marion îi ținu companie, citindu-i, periindu-i părul, spunându-i povești despre căminul ei din Perranth. Marion fusese spălătoreasă la palat, în copilăria ei. Când sosise Evalin, deveniseră prietene – mai ales pentru că prințesa pătase cămașa favorită a noului ei soț cu cerneală și voia să o curețe înainte ca el să observe.

Curând, Evalin o făcuse pe Marion domnişoara ei de onoare, iar apoi Lordul Lochan se întorsese dintr-o misiune la graniţa de sud. Arătosul Cal Lochan devenise, nu se ştie cum, cel mai murdar om din castel şi avea nevoie constantă de sfatul lui Marion despre cum să îndepărteze diverse pete. Acelaşi care, într-o zi, îi ceru unei slujitoare, născute copil din flori, să-i fie soţie – şi nu doar soţie, ci şi Lady de Perranth, al doilea cel mai mare teritoriu din Terrasen. Doi ani mai târziu, ea o născuse pe Elide, moştenitoarea Perranth-ului.

Iubea poveştile lui Marion şi se agăţă de acele poveşti în liniştea şi încordarea zilelor care urmară, când iarna încă ţinea strâns lumea şi făcea să geamă conacul.

Casa scârţâia din pricina vânturile tăioase în noaptea în care mama ei intră în dormitor – mult mai puţin elegant decât cel de la palat, dar totuşi frumos. Veneau numai vara acolo, deoarece clădirea era prea expusă curenţilor în perioada iernii, iar drumurile erau prea periculoase. Faptul că veniseră acum…

– Încă nu dormi? o întrebă mama ei.

Lady Marion se ridică de pe marginea patului. După câteva cuvinte pline de căldură, Marion plecă, zâmbindu-le amândurora.

Mama ei se ghemui pe saltea, trăgând-o aproape de ea.

– Îmi pare rău, îi şopti mama ei în păr.

Avusese coşmaruri şi cu înecul – apă rece ca gheaţa care îi ajungea dincolo de cap.

– Îmi pare foarte rău, Inimă-de-Foc.

Ea îşi îngropă faţa la pieptul mamei, savurând căldura.

– Îţi mai este frică să dormi?

Ea dădu afirmativ din cap, lipindu-se şi mai tare de mama ei.

– Atunci, am un dar pentru tine.

Când ea nu schiţă nicio mişcare, mama ei o întrebă:

– Nu vrei să-l vezi?

Ea scutură din cap. Nu voia niciun dar.

– Acesta te va proteja de rău – vei fi întotdeauna în siguranță.

Când înălță capul, văzu că mama ei zâmbea, scoțând de sub cămașa de noapte lanțul din aur și medalionul greu și rotund, întinzându-i-le.

Privi amuleta, apoi își privi mama, cu ochii mari.

Amuleta din Orynth. Moștenirea de familie prețuită mai presus de orice în casa lor. Discul ei rotund era de dimensiunea palmei ei, iar pe fața de culoarea cerului fusese sculptat din corn un cerb alb – un corn dăruit de Stăpânul Pădurii. Între coarnele răsucite se afla o coroană arzătoare din aur, steaua nemuritoare care îi veghea și care arăta drumul de întoarcere spre Terrasen. Cunoștea fiecare centimetru din acea amuletă, își trecuse degetele peste ea de nenumărate ori și memorase forma simbolurilor gravate pe spate – cuvinte într-o limbă stranie pe care nu și-o mai amintea nimeni.

– Tata ți-a dat asta când erai în Wendlyn, ca să te protejeze.

Zâmbetul persistă.

– Înainte de asta, unchiul său i-l dăduse lui la majorat. Este un dar menit să fie dat membrilor familiei noastre – celor care au nevoie de ocrotirea lui.

Era prea uluită ca să obiecteze când mama ei îi puse lanțul la gât și-i aranjă amuleta pe piept. Îi atârna până aproape de buric, o greutate caldă.

– Să nu ți-l scoți niciodată. Să nu-l pierzi niciodată.

Mama ei o sărută pe frunte.

– Poartă-l și atunci vei ști că ești iubită, Inimă-de-Foc – că ești în siguranță și ce contează e forța de aici – și îi puse mâna pe inimă – oriunde mergi, Aelin, șopti ea. Oricât de departe ai fi, îți va arăta drumul spre acasă.

*

Pierduse Amuleta din Orynth. O pierduse în aceeaşi noapte.

Nu putea suporta amintirea. Încercă să-i implore pe prinţii Valg să o scape de chinuri şi să o stoarcă de viaţă, reducând-o la nimicnicie, dar aici nu avea voce.

La câteva ore după ce mama îi dăruise Amuleta din Orynth, îi lovise o furtună.

Era o furtună de o întunecime nenaturală, iar în ea simţise acea chestie zvârcolitoare, oribilă, care se împingea din nou în mintea ei. Părinţii şi ceilalţi din conac nu-şi dăduseră seama ce se întâmpla, chiar dacă aerul era îmbâcsit de un miros ciudat. Când se trezise în întunericul pur, din pricina tunetului, strânsese amuleta la piept – o strânsese şi se rugase la toţi zeii pe care-i ştia.

Dar amuleta nu-i dăduse putere sau curaj, şi se furişase în camera părinţilor ei, la fel de întunecată ca şi a ei, doar fereastra izbindu-se de perete sub vântul şi ploaia torenţială.

Ploaia scăldase totul, dar – dar probabil că ei erau prea epuizaţi de grija faţă de ea şi din cauza anxietăţii pe care încercau să o ascundă. Aşa că închise ea fereastra şi se târî cu grijă în patul lor ud, pentru a nu-i trezi. Ei nu întinseră mâna spre ea, n-o întrebară ce se întâmplase, iar patul era foarte rece – mai rece decât al ei şi duhnind a cupru şi a fier, acel iz care nu-i plăcea sub nicio formă.

În acel iz se trezi când ţipă camerista.

Lady Marion se năpustise în cameră, cu ochii măriţi, dar limpezi. Nu se uitase la prietenii ei morţi, ci mersese direct spre pat şi se aplecase peste trupul lui Evalin. Domnişoara de onoare era mică şi cu oase delicate, dar reuşise cumva să o ridice dintre părinţii ei, ţinând-o strâns şi fugind cu ea din cameră. Puţinii slujitori din conac erau panicaţi, unii alergând

pentru a aduce ajutoare care erau la cel puțin o zi depărtare – alții fugind.

Lady Marion rămăsese.

Marion rămăsese și pregătise o baie, o ajutase să-și dea jos de pe ea cămașa de noapte rece și însângerată. Nu vorbiseră, nu încercaseră să vorbească. Lady Marion o îmbăiase, apoi, când fusese curată și uscată, o dusese în brațe în bucătăria rece. Marion o așezase la masa lungă, învelită într-o pătură, și se pregătise să facă focul în vatră.

În acea zi nu vorbise. Oricum, în ea nu mai rămăseseră sunete sau cuvinte.

Unul dintre puținii slujitori rămași năvălise în bucătărie, strigând casei goale că regele Orlon era și el mort. Ucis în pat, exact ca...

Lady Marion ieșise din bucătărie, cu dinții dezveliți, înainte ca omul să apuce să intre. Nu auzise cum blânda Marion îl pălmuiește, poruncindu-i să plece și să găsească ajutor – ajutor real și nu vești inutile.

Uciși. Familia ei era – moartă. Și din moarte nu se puteau întoarce, iar părinții ei... Ce făcuseră slujitorii cu... cu trupurile lor...

Frisoanele o loviră atât de puternic, încât pătura căzu de pe ea. Nu-și putea opri clănțănitul dinților. Era un miracol că nu căzuse de pe scaun.

Nu putea fi adevărat. Era doar un alt coșmar din care avea să se scoale cu tatăl ei mângâindu-i părul, mama ei zâmbind, se va trezi în Orynth și...

Greutatea caldă a păturii o îmbrățișă din nou, iar Lady Marion o luă în poală, legănând-o.

– Știu. N-o să te părăsesc – stau cu tine până vin ajutoare. Ajung mâine. Lordul Lochan, Căpitanul Quinn, Aedion al tău – toți vor fi aici mâine. Poate chiar înainte de răsărit.

Dar Lady Marion tremura şi ea.

– Ştiu, tot spunea ea, plângând în tăcere. Ştiu.

Focul se stinse, împreună cu plânsul lui Marion. Se susţineau una pe alta, prinzând parcă rădăcini pe scaunul acela din bucătărie. Aşteptară să vină răsăritul şi ceilalţi care aveau să-i ajute, cumva.

De afară se auzi un tropăit – vag, dar universul era atât de tăcut, încât se auzea calul singuratic. Lady Marion cercetă ferestrele bucătăriei, ascultând cum calul dădea încet târcoale până când...

Într-o clipă fură sub masă, Marion apăsând-o pe podeaua îngheţată, acoperind-o cu trupul ei delicat. Calul se îndrepta spre partea din faţă a casei, întunecată.

Partea din faţă a casei – lumina din bucătărie ar fi putut sugera celui de afară că în casă se afla cineva. Partea din faţă a casei era mai potrivită pentru a te furişa înăuntru... ca să termine ceea ce începuseră cu o noapte înainte.

– Aelin, şopti Marion şi mâinile mici, puternice, îi găsiră faţa, forţând-o să privească trăsăturile albe ca neaua, buzele însângerate. Aelin, ascultă-mă.

Deşi Marion respira întretăiat, vocea îi era egală.

– Trebuie să fugi la râu. Îţi aminteşti drumul spre punte?

Frânghia subţire, puntea din lemn peste viroagă şi Râul Florine curgând învolburat dedesubt. Încuviinţă.

– Ce fată bună eşti. Du-te la punte şi traverseaz-o. Îţi aminteşti ferma părăsită de la capătul drumului? Găseşte un loc unde să te ascunzi acolo – şi nu ieşi, nu te lăsa văzută de nimeni cu excepţia unei persoane pe care să o recunoşti. Nici măcar dacă îţi spun că-ţi sunt prieteni. Aşteaptă curtenii – te vor găsi ei.

Din nou tremura, dar Marion o apucă de umeri.

– Am să încerc să câștig cât de mult timp pot, Aelin. Indiferent ce auzi, indiferent ce vezi, nu te uita îndărăt și nu te opri până nu găsești un loc în care să te ascunzi.

Clătină din cap, lacrimile fără sunet găsindu-și în sfârșit calea de evadare. Ușa din față gemu – o mișcare rapidă.

Lady Marion întinse mâna spre pumnalul din cizmă. Lucea în lumina slabă.

– Când spun să fugi, fugi, Aelin. Înțelegi?

Nu voia, nu voia defel, dar încuviință.

Lady Marion o sărută ușor pe frunte.

– Spune-i lui Elide a mea... vocea i se frânse. Spune-i lui Elide a mea că o iubesc foarte mult.

Se auzi un bufnet ușor de pași care se apropiau dinspre partea din față a casei. Lady Marion o scoase de sub masă și deschise ușa bucătăriei, doar cât să se strecoare ea pe acolo.

– Fugi acum, spuse Lady Marion, și o împinse în noapte.

Ușa se închise în spatele ei, apoi nu mai rămaseră decât aerul întunecat și rece și copacii care o conduceau la cărarea spre punte. La început poticnindu-se, o luă, în cele din urmă, la fugă. Picioarele îi erau ca plumbul, tălpile julindu-i-se la contactul cu pământul. Reuși însă să ajungă la copaci – apoi din casă se auzi un zgomot puternic.

Genunchii i se înmuiară și strânse în brațe un copac. Prin fereastra deschisă o văzu pe Lady Marion stând în picioare în fața unui bărbat uriaș, cu fața acoperită de glugă, cu pumnalele scoase, dar tremurând.

– N-o vei găsi.

Bărbatul spuse ceva care o făcu pe Marion să se retragă cu spatele spre ușă – nu pentru a fugi, ci pentru a o bloca.

Doica ei era atât de mică. Atât de mică față de el.

– E un copil, urlă Marion.

N-o auzise niciodată ţipând aşa – cu furie, dezgust şi disperare. Marion îşi ridică pumnalele, aşa cum îi arătase soţul ei de atâtea ori. Ar fi trebuit să o ajute, nu să se ascundă între copaci ca o laşă. Învăţase cum să ţină un cuţit şi o sabie mică. Ar fi trebuit s-o ajute.

Bărbatul se aruncă asupra lui Marion, dar ea ţâşni din calea lui – apoi sări pe el, tăind, sfâşiind şi muşcând.

Atunci, ceva se frânse – ceva se frânse atât de profund, încât ştia că nu exista cale de întoarcere – nici pentru ea, nici pentru Lady Marion – bărbatul o prinse pe femeie şi o aruncă în marginea mesei. Auzi osul cum se rupe, apoi bolta lamei sale sclipi repezindu-se spre forma ei încremenită – spre capul ei. Roşul explodă.

Ştia suficiente despre moarte pentru a înţelege că, odată ce capul era secerat astfel, totul se termina. Ştia că Lady Marion, care îşi iubise soţul şi fiica foarte mult, nu mai era. Ştia că asta – asta se numea sacrificiu.

Şi fugi. Fugi printre copacii golaşi, cu tufişurile rupându-i hainele, părul, smulgând şi muşcând. Bărbatul nu se mai strădui să păstreze tăcerea, deschise cu forţă uşa bucătăriei, sări pe cal şi porni în galop după ea. Tropăitul copitelor era atât de puternic, încât părea să se reverse prin toată pădurea – probabil că acel cal era un monstru.

Ea se împiedică de o rădăcină şi căzu la pământ. În depărtare, râul care se dezgheţa urla. Foarte aproape, dar – glezna îi trimise un fulger de agonie. Prinsă în capcană – era înţepenită în noroi şi rădăcini. Trase de rădăcinile care o ţineau ostatică, lemnul rupându-i unghiile, şi, când asta nu ajută cu nimic, brăzdă noroiul cu unghiile. Degetele o usturau.

O sabie scârţâi când părăsi teaca şi pământul reverberă sub loviturile copitelor calului. Se apropia, se apropia tot mai mult.

Un sacrificiu – fusese un sacrificiu, iar acum totul va fi fost în van.

Mai mult decât moartea, ura asta cel mai mult – sacrificiul inutil al lui Lady Marion. Zgârie pământul cu unghiile, trase de rădăcini și atunci...

Ochișori în întuneric, degete mici pe rădăcini, scoțându-le din pământ. Piciorul se eliberă și era din nou în picioare, fără să poată mulțumi celor din Neamul Mititelelor, care deja dispăruseră, incapabilă să facă altceva decât să fugă, șchiopătând acum. Bărbatul era foarte aproape, crengile rupându-se în urma lui, dar ea cunoștea drumul. Trecuse pe aici de atâtea ori, încât întunericul nu era un obstacol. Tot ce avea de făcut era să ajungă la punte. Calul lui nu putea trece, iar ea era suficient de rapidă să-l depășească. Neamul Mititelelor ar fi putut-o ajuta din nou. Tot ce avea de făcut era să ajungă la pod.

Un luminiș – apoi vaietul râului deveni copleșitor. Era foarte aproape acum. Simți și auzi, mai degrabă decât văzu calul trecând printre copacii din spatele ei, șuieratul sabiei lui atunci când o ridică, pregătindu-se să o spintece chiar acolo.

Erau stâlpii gemeni, vagi în noaptea fără lună. Puntea. Reușise să ajungă la ea și acum mai avea numai câteva zeci de metri, câțiva metri...

Simți răsuflarea fiebinte a calului pe gât atunci când se aruncă între cei doi stâlpi ai punții, încercând să sară pe scândurile din lemn.

Și se trezi că sare în aer.

Nu greșise direcția – nu, vedea stâlpii și...

El tăiase puntea.

Acesta fu singurul ei gând când se prăbuși, atât de repede, încât nu avu timp nici să țipe înainte de a lovi apa înghețată, care o înghiți.

*

Asta era.

În acel moment, Lady Marion alesese o speranţă disperată pentru regatul ei în locul propriei persoane, a soţului şi a fiicei care aveau să o aştepte, o întoarcere care nu avea să se mai petreacă niciodată.

Acela a fost momentul care distrusese tot ceea ce era Aelin Galathynius şi tot ce promisese să fie.

Celaena zăcea pe pământ – pe podeaua lumii, pe podeaua iadului.

Acesta era momentul pe care nu-l putea înfrunta – nu-l înfruntase.

Pentru că, chiar şi atunci, înţelesese dimensiunea acelui sacrificiu.

Mai avea amintiri de după momentul când lovise apa. Amintirile erau însă înceţoşate, o combinaţie de gheaţă şi de apă neagră, de lumină stranie, şi apoi, nu mai ştiu nimic, până în momentul în care îl văzu pe Arobynn aplecat spre ea pe malul plin de trestii, undeva foarte departe. Se trezi într-un pat ciudat, într-un sălaş rece, iar Amuleta din Orynth era pierdută în râu. Indiferent ce magie poseda, ce protecţie i-ar fi putut aduce, fusese utilizată la maximum în acea noapte.

Apoi începu procesul de a împleti teama, vina şi disperarea în ceva nou. Apoi, ura – ura care o reconstruise, furia care o hrănise, sufocând amintirile pe care le îngropase într-un mormânt din inima ei şi pe care nu le eliberase niciodată.

Luase sacrificiul lui Lady Marion şi devenise un monstru, unul aproape la fel de rău precum cel care o omorâse pe Lady Marion şi îi omorâse familia.

De aceea nu se întorsese acasă, nu fusese capabilă să se întoarcă.

În primele săptămâni ale măcelului, sau în anii de după aceea, nu se întrebase niciodată câți muriseră, dar știa că Lordul Lochan fusese executat. Quinn și oamenii lui. Și foarte mulți copii... lumini strălucitoare, pe care ar fi trebuit să le protejeze. Și nu reușise.

Celaena se agăță de pământ.

Asta era ceea ce nu putuse să-i spună lui Chaol, sau lui Dorian, sau Elenei: că atunci când Nehemia își ticluise propria moarte pentru a o provoca să acționeze, acel sacrificiu... acel sacrificiu inutil...

Era incapabilă să se dezlipească de pământ. Sub el nu era nimic, nu exista niciun loc unde să meargă, pentru a scăpa de acest adevăr.

Nu știa de cât timp stătea pe fundul a ce-o fi fost, dar, în cele din urmă, prinții Valg o luară de la capăt, doar umbre ale gândului și răutății, strecurându-se din amintire în amintire, de parcă ar fi gustat platouri cu mâncare la un ospăț. Îmbucături mici – sorbituri. Nici măcar nu se uitau la ea, pentru că știau că lupta era câștigată, iar ea se bucura de asta. Să facă tot ce vor, să o ducă Narrok înapoi în Adarlan și să o arunce la picioarele regelui.

Se auzi scârțâitul unor pași, apoi o mână mică, netedă, alunecă spre ea. Întins în tufișuri, urmărind-o cu acei ochi turcoaz și triști nu era Chaol, nici Sam, nici Nehemia.

Cu obrazul lipit de mușchi, tânăra prințesă care fusese – Aelin Galathynius – întinse o mână spre ea.

– Ridică-te, spuse ea blând.

Celaena scutură din cap.

Aelin se întinse spre ea, întinzând o punte peste falia aceea din fundația lumii.

– Ridică-te!

O făgăduinţă – o făgăduinţă a unei vieţi mai bune, a unei lumi mai bune.

Prinţii Valg se opriră.

Îşi risipise viaţa, irosise sacrificiul lui Marion. Acei sclavi care fuseseră măcelăriţi pentru că ea îi trădase – nu fusese acolo când trebuia.

– Ridică-te, spuse cineva din spatele prinţesei tinere.

Sam. Sam, ascuns, vederii, zâmbind slab.

– Ridică-te, spuse altă voce – vocea unei femei.

Nehemia.

– Ridică-te.

Două voci împreunate – mama şi tatăl ei, cu feţele serioase, dar ochii strălucitori. Unchiul ei era în spatele lor, purtând coroana Terassenului pe părul argintiu.

– Ridică-te, îi spuse el blând.

Unul câte unul, precum umbrele ieşind din ceaţă, apărură. Chipurile oamenilor pe care-i iubise cu inima ei din foc sălbatic.

Urmă Lady Marion, zâmbind lângă soţul ei.

– Ridică-te, şopti ea, cu vocea plină de speranţă pentru lume şi pentru fata pe care n-avea s-o mai vadă vreodată.

O vibraţie în întuneric.

Aelin stătea întinsă încă în faţa ei, cu mâna întinsă. Prinţii Valg se întoarseră.

Când prinţii demoni se mişcară, mama ei păşi spre ea, cu faţa, părul şi silueta atât de asemănătoare cu ale ei.

– Eşti o dezamăgire, şuieră ea.

Tatăl ei îşi încrucişă braţele musculoase.

– Eşti tot ceea ce am urât pe lume.

Unchiul ei, încă purtând coroana din corn de cerb care arsese până la cenuşă, spuse:

– Mai bine mureai odată cu noi, decât să ne faci de ruşine, să ne pătezi amintirea, să-ţi trădezi poporul.

Vocile lor se înlănțuiră în același vârtej.

– Trădătoare. Ucigașă. Mincinoasă. Hoață. Lașă.

Mereu, viermuind la fel cum se înșurubase în mintea ei, ca o omidă puterea regelui din Adarlan.

Regele n-o făcuse numai ca s-o tulbure și s-o rănească. O făcuse ca s-o separe de familia ei, ca să-i scoată din castel. Pentru a îndepărta vina de Adarlan și pentru a înscena un atac din afară.

Ea se învinovățise pentru că îi târâse la conac pentru a fi măcelăriți. Regele planificase însă totul, fiecare detaliu. Făcuse greșeala să o lase în viață – poate că puterea amuletei o salvase într-adevăr.

– Vino cu noi, șopti familia ei. Vino cu noi în întunericul fără vârstă.

Întinseră mâinile spre ea, cu fețele triste și contorsionate. Și totuși – și totuși, acele fețe, schimonosite de ură... le iubea încă – chiar dacă ei o urau, chiar dacă o durea; le iubi până când șuieratul lor dispăru, până dispărură ca fumul, lăsând-o numai pe Aelin lângă ea, acolo unde fusese tot timpul.

Se uită la chipul lui Aelin – chipul pe care îl purtase ea odată – și la mâna ei încă întinsă, foarte mică și fără cicatrice. Întunericul prinților Valg tremură.

Sub ea, pământul era ferm. Mușchi și iarbă. Nu iadul – pământul. Pământul pe care se afla regatul ei, verde și muntos și la fel de neclintit precum poporul lui. Poporul ei.

Poporul ei, care o aștepta de zece ani, dar a cărui așteptare se terminase.

Vedea munții Staghorn și crestele lor înzăpezite, învălmășeala sălbatică a pădurii Oakwald la poalele lor, și... Orynth, acel oraș al luminii și învățăturii, cândva un stâlp de forță – și căminul ei.

Avea să fie din nou ceea ce fusese.

Nu avea să lase acea lumină să se stingă.

Avea să umple lumea cu ea, cu lumina ei – darul ei. Avea să aprindă întunericul atât de puternic, încât cei rătăciți, sau răniți, sau distruși să-și găsească din nou calea, ca un far pentru cei care locuiau încă în acel abis. Nu era nevoie de un monstru pentru a distruge un monstru – ci de lumină, lumina care să alunge întunericul.

Nu-i era frică.

Avea să refacă lumea aceasta – pentru ei, pentru cei pe care îi iubise cu inima aceasta minunată, arzătoare; o lume atât de strălucitoare și de prosperă, încât atunci când avea să îi reîntâlnească în Lumea de Apoi, nu avea să-i mai fie rușine. Avea să o construiască pentru poporul ei, care supraviețuise până acum și pe care nu avea să îl abandoneze. Avea să le creeze un regat cum n-a mai fost vreodată, chiar dacă avea să dureze până la ultima ei suflare.

Era regina lor și nu le putea oferi mai puțin de atât.

Aelin Galathynius îi zâmbi, cu mâna încă întinsă.

– Ridică-te, spuse prințesa.

Celaena se întinse peste pământul dintre ele și atinse degetele lui Aelin.

Și se ridică.

CAPITOLUL 55

Bariera căzu.

Întunericul nu avansă însă peste pietrele magice de apărare, iar Rowan, care fusese reţinut de Gavriel şi de Lorcan pe iarba din exteriorul fortăreţei, ştiu de ce.

Creaturile şi Narrok capturaseră un premiu mult mai valoros decât semi-Fae. Bucuria de a se hrăni cu ea era ceva din care voiau să se desfete multă, multă vreme. Orice altceva era de importanţă secundară – de parcă uitaseră să avanseze, prinşi în frenezia ospăţului.

În spatele lor, lupta continua, aşa cum o făcuse şi în ultimele douăzeci de minute. Vântul şi gheaţa nu erau utile împotriva întunericului, deşi Rowan le zvârlise pe amândouă împotriva lui, în momentul în care căzu bariera. Iar şi iar, orice, numai să străpungă negrul acela veşnic şi să vadă ce rămăsese din prinţesă. Începuse să audă o voce de femeie, caldă şi blândă, care încerca să-l atragă în întuneric – vocea pe care se chinuise secole întregi s-o uite şi care acum îi sfâşia sufletul.

– Rowan, murmură Gavriel, ţinându-l mai strâns de braţ.

Începuse să cadă ploaia.

– Este nevoie de noi înăuntru.

– Nu, se repezi el.

Ştia că Aelin e în viaţă, pentru că în aceste ultime săptămâni în care-şi aspiraseră unul altuia mirosurile, deveniseră legaţi. Era vie, dar era probabil chinuită şi distrusă. De aceea

îl reţineau Gavriel şi Lorcan. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fugit spre întuneric, de unde îl chema Lyria.

Dar, pentru Aelin, încercase să se elibereze.

– Rowan, ceilalţi...

– Nu!

Lorcan blestemă peste urletul ploii torenţiale.

– E moartă, nebunule, sau aproape moartă. Mai poţi încă salva celelalte vieţi.

Începură să-l tragă cu forţa, pentru a-l îndepărta de ea.

– Dacă nu-mi dai drumul, îţi smulg capul de pe umeri, mârâi el la Lorcan, comandantul care îi oferise o companie de luptători atunci când nu avea nimic şi niciunul dintre ei nu plecase.

Gavriel îşi aruncă privirea spre Lorcan într-o conversaţie fără cuvinte. Rowan se încordă, pregătindu-se să-i azvârle în lături. Mai curând l-ar fi trântit la pământ, decât să-i dea drumul în întunericul acela, unde chemarea Lyriei se transformase acum în ţipete care cereau milă. Nu era real. Nu era real.

Dar Aelin era reală şi în fiecare moment în care ei îl reţineau, Aelin pierdea încă o fărâmă din viaţă. Nu trebuia decât ca Gavriel să-şi scape scutul magic pe care îl opunea puterii lui Rowan din momentul în care-l prinsese ca să-i lase inconştienţi. Trebuia să ajungă la acel întuneric, trebuia s-o găsească.

– Dă-mi drumul, mârâi el din nou.

Un tunet zgudui pământul, iar ei îngheţară. Sub ei, o putere uriaşă se zbuciuma – un colos ridicându-se din adâncuri.

Se întoarseră spre întuneric. Rowan ar fi putut jura că o lumină aurie se arcuia prin el, apoi dispăru.

– E imposibil, şopti Gavriel. Ea s-a epuizat.

Rowan nu îndrăzni să clipească. Epuizările ei fuseseră întotdeauna autoimpuse, o barieră interioară compusă din teamă şi o dorinţă remanentă de normalitate care o împiedicau să accepte adevărata profunzime a puterii ei.

Creaturile se hrăneau cu disperare, durere și teroare. Dar ce-ar fi fost dacă – dacă victima renunța la acele temeri? Dacă victima le traversa – le îmbrățișa?

De parcă ar fi vrut să-i răspundă, o flacără erupse din zidul de întuneric.

Focul se dezlănțui, umplând noaptea ploioasă, vibrantă ca un opal roșu. Lorcan înjură, iar Gavriel ridică scuturile suplimentare ale harului său magic. Rowan rămase nemișcat.

Nu se mai luptară cu el când se scutură din strânsoarea lor, sărind în picioare. Flacăra nu-i atinse niciun fir de păr. Pluti pe deasupra și dincolo de el, minunată, nemuritoare și de neînfrânt.

Dincolo de pietre, între două dintre acele creaturi, era Aelin, cu un semn ciudat strălucindu-i pe frunte. Părul îi plutea, învăluind-o, mai scurt acum și strălucitor ca și focul ei. Iar ochii – deși erau încercuiți cu roșu, aurul din ochii ei era ca o flacără vie.

Cele două creaturi se aruncară asupra ei, iar întunericul le învălui.

Rowan parcurse distanța care-i despărțea dintr-un salt, însă ea, zvârlindu-și brațele în lături, înșfăcă creaturile de fețele lor fără cusur – își puse palmele pe gurile lor deschise și suflă scurt asupra lor.

De parcă le-ar fi respirat foc în centrul ființei lor, din ochi, din urechi și din degete le izbucniră flăcări. Celaena transformă cele două creaturi în cenușă, nelăsându-le nici măcar timp să țipe.

Își coborî brațele. Harul ei magic urla atât de puternic, încât ploaia se transformă în abur înainte de a o atinge. O armă, strălucitoare și oțelită.

Uită de Gavriel și de Lorcan și se aruncă spre ea – flăcările aurii, roșii și albastre fiind numai ale ei, moștenitoarea focului. Zărindu-l în sfârșit, ea îi zâmbi slab. Era zâmbetul unei regine.

În acel zâmbet era însă epuizare, iar magia strălucitoare tremura. În spatele ei, Narrok și creatura rămasă – pe care o înfruntaseră în pădure – înfășurau întunericul în ei înșiși, pregătindu-se parcă de atac. Se întoarse spre ele, clătinându-se ușor, cu pielea albă ca moartea. Se hrăniseră cu ea și era epuizată după ce le sfârtecaseră semenii. Se apropia o epuizare foarte reală și definitivă.

Zidul de întuneric se umflă, o lovitură finală de ciocan care să o strivească, dar ea rămase neclintită, o lumină aurie în întuneric. Atât avu nevoie Rowan să vadă pentru a ști ce avea de făcut. Vântul și gheața nu erau utile aici, dar existau și alte metode.

Rowan își scoase pumnalul și-și tăie palma, gonind pe poartă.

*

Întunericul se ridica tot mai sus, iar ea știa că avea să o doară, știa că probabil avea să îi ucidă pe ea și pe Rowan când se prăbușea peste ei. Nu avea însă de gând să fugă din fața acestuia.

Rowan ajunse lângă ea, gâfâind și însângerat. Nu îl dezonoră cerându-i să fugă, iar el își întinse palma sângerândă, oferindu-i puterea lui pură pentru a o folosi, acum, că era cu adevărat și total golită, iar ea își dădu seama că avea să funcționeze. Bănuise deja de ceva timp. Ei doi erau *carranam*.

Venise pentru ea. Susținându-i privirea, își scoase pumnalul și-și brăzdă palma, chiar deasupra cicatricii pe care și-o făcuse la mormântul Nehemiei. Și, deși știa că i-ar fi putut citi cuvintele pe chip, spuse:

– Indiferent care ar fi sfârșitul?

El încuviință, iar ea își uni mâna cu a lui, sânge lângă sânge și suflet lângă suflet, celălalt braț al lui îmbrățișând-o. Își strânseră mâinile, iar el îi șopti la ureche:

– Și eu te revendic, Aelin Galathynius.

Valul de întuneric impenetrabil pogorî și, urlând, încercă să-i devoreze.

Până la urmă, acesta nu era sfârșitul – nu era sfârșitul ei. Supraviețuise pierderii, durerii și torturii; supraviețuise sclaviei, urii și disperării; avea să supraviețuiască și acum, pentru că povestea ei nu era una a întunericului. Așa că nu-i era teamă de întunericul acela distrugător, nu alături de luptătorul care o susținea, nu când descoperise curajul de a avea un prieten adevărat – un prieten alături de care viața era mai puțin îngrozitoare.

Harul lui Rowan o lovi, antic, straniu și atât de vast, încât genunchii i se înmuiară. El o susținu cu forța aceea neabătută, iar ea îi exploată puterea sălbatică, fiindcă el își deschisese barierele lui cele mai intime, lăsându-și harul să curgă prin ea.

Valul negru nu era căzut nici pe jumătate când îl zdrobiră cu lumina lor aurie, iar Narrok și prințul lui rămaseră uluiți.

Nu le îngădui niciun moment să înfășoare înapoi întunericul. Extrăgând putere din fântâna nesfârșită aflată în Rowan, înălță foc și lumină, tăciuni și căldură cu strălucirea a o mie de răsărituri și asfințituri. Dacă Valg râvnea la strălucirea Erileii, atunci avea să le-o dea.

Narrok și prințul țipau. Valgii nu voiau să se întoarcă; nu voiau să se termine totul, nu după ce așteptaseră atâta vreme pentru a reveni în lumea ei. Ea le împinse însă lumina în gât, arzându-le sângele negru.

Se sprijini de Rowan, încleștându-și dinții din cauza sunetelor. Urmă o tăcere bruscă, iar ea privi spre Narrok, care stătea nemișcat, privind, așteptând. O suliță de negru intră în capul ei – oferind o ultimă viziune într-o clipită. Nu o amintire, ci o clipă din viitor. Sunetele, mirosul și aspectul ei erau atât de reale, încât numai faptul că se prinsese de Rowan o ținu

ancorată în lume. Apoi clipa dispăru, iar lumina continuă să crească, învăluindu-i pe toţi.

Împinse lumina devenită insuportabilă în cei doi Valg, care căzuseră în genunchi, turnând-o în fiecare colţ plin de tenebre al celor doi. Şi ar fi putut jura că negrul din ochii lui Narrok se dilua. Ar fi putut jura că ochii lui deveniseră de un căprui de muritor şi că recunoştinţa licări acolo pentru o clipă. Doar pentru o clipă; după care îi făcu cenuşă pe amândoi, pe demon şi pe Narrok.

Prinţul Valg rămas apucă să se târască încă doi paşi până fu incinerat şi el, cu un ţipăt mut pe chipul lui perfect. Când lumina şi flăcările se traseră, din Narrok şi Valg rămăseseră doar patru coliere din piatră Wyrd, fumegând în iarba umedă.

CAPITOLUL 56

La câteva zile după mârşavul şi de neiertatul masacru al sclavilor, Sorscha tocmai termina o scrisoare pentru prietena ei, când se auzi o bătaie la uşa atelierului său. Sări de la locul ei, mâzgălind o linie de cerneală spre centrul paginii.

Dorian îşi strecură capul pe uşă, rânjind, dar rânjetul vesel îi dispăru când văzu scrisoarea.

– Sper că nu te-am întrerupt, spuse el, intrând şi închizând uşa.

Când el se întoarse, ea făcu ghem hârtia stricată şi o aruncă la găleata de gunoi.

– Deloc, răspunse ea, răsucindu-şi degetele de la picioare în timp ce el o sărută pe gât şi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei.

– Ar putea intra cineva, protestă ea, zvârcolindu-se pentru a scăpa din îmbrăţişare.

El o eliberă, dar ochii îi străluceau într-un fel care-i spunea că, atunci când aveau să fie singuri din nou în acea noapte, probabil nu avea să-l poată convinge la fel de uşor. Ea zâmbi.

– Mai fă o dată, şopti el.

Aşa că Sorscha zâmbi din nou, apoi râse, iar pe faţa lui se citi atâta confuzie, încât ea îl întrebă:

– Ce?

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse el.

Se văzu nevoită să-şi mute privirea, şi să-şi caute ceva de făcut cu mâinile. Lucrară împreună în tăcere, cum o făceau de când Dorian învăţase mersul lucrurilor în atelier. Îi plăcea s-o ajute cu tonicele ei pentru alţi pacienţi.

Cineva tuşi din pragul uşii, iar ei se îndreptară, inima Sorschei ajungându-i în gât. Nici măcar nu observase când se deschisese uşa – sau pe Căpitanul Gărzii, care stătea acum în prag.

Căpitanul intră, iar Dorian încremeni alături de ea.

– Căpitane, îl întrebă ea, aveţi nevoie de ajutorul meu?

Dorian nu spuse nimic, iar faţa lui era neobişnuit de posomorâtă – cu ochii lui frumoşi, bântuiţi şi grei de grijă. Strecură o mână caldă în jurul taliei, lăsând-o pe spatele ei. Căpitanul închise în linişte uşa, părând să asculte un moment sunetele din hol înainte de a vorbi.

Arăta chiar mai rău decât prinţul ei – umerii săi laţi păreau să se plece sub o povară invizibilă, însă ochii lui căprui-aurii erau limpezi când îi întâlniră pe ai lui Dorian.

– Ai avut dreptate.

*

Chaol consideră că era un miracol în sine şi simplul fapt că Dorian fusese de acord cu asta. Durerea din acea dimineaţă de pe chipul lui Dorian îi spusese că putea să i-o ceară. Şi că Dorian avea să fie de acord.

Dorian îl obligă pe Chaol să-i explice totul – să le explice amândurora. Acesta era preţul lui Dorian: adevărul care i se cuvenea, lui şi femeii care merita să ştie pentru ce se expunea riscului.

Repede-repejor, Chaol le explică totul: magia, cheile Wyrd, cele trei turnuri... totul. Din fericire, Sorscha nu se prăbuşi,

nici nu se îndoi de el. Se întrebă dacă, în sinea ei, se clătina sub şoc, sau dacă era supărată pentru că Dorian nu-i spusese nimic. Prinţul o urmărea însă pe Sorscha de parcă i-ar fi putut citi masca de nepătruns, văzând ce se pregătea sub ea.

Prinţul trebuia să plece undeva. O sărută pe Sorscha înainte de a pleca, murmurându-i la ureche ceva care o făcu să zâmbească. Chaol nu bănuise să-l găsească pe Dorian atât de... fericit cu vindecătoarea lui. Era o ruşine că nu-i ştiuse nici măcar numele până atunci.

După ce Dorian plecă, Sorscha încă mai zâmbea, în pofida veştilor. Când zâmbea, era uluitoare – întreaga faţă i se lumina.

– Cred, spuse Chaol, iar Sorscha se întoarse, cu fruntea sus, gata să revină la muncă. Cred, spuse el din nou, zâmbind slab, că acestui regat i-ar prinde bine să aibă ca regină o vindecătoare.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, aşa cum sperase el. Din contră, se întoarse la lucrul ei, nespus de tristă. Chaol plecă fără alte cuvinte, pentru a se pregăti de experimentul lui cu Dorian – singura persoană din acest castel, poate din lume, care-l putea ajuta. Care-i putea ajuta pe toţi.

Dorian avea putere pură, spusese Celaena, puterea de a lua forma pe care o voia. Era singurul lucru suficient de asemănător puterii cheilor Wyrd, nici bun, nici rău, iar cristalele, citise odată Chaol în cărţile magice ale Celaenei, erau bune conductoare pentru magie. Nu fusese greu să cumpere câteva de la piaţă – toate lungi cam cât degetul lui, albe ca zăpada proaspătă.

Totul era aproape gata când ajunse, în sfârşit, şi Dorian, printr-unul dintre tunelele secrete, şi se aşeză pe pământ. Cu lumânările arzând în jurul lor, Chaol îi explică planul lui, terminând de turnat ultima linie de nisip roşu – din Deşertul Roşu, pretinsese negustătorul – între cele trei cristale. La distanţă egală una de cealaltă, formau conturul pe care Murtaugh

îl desenase pe harta continentului lor. În centrul triunghiului stătea un mic castron cu apă.

Dorian îl pironi cu privirea.

– Să nu dai vina pe mine dacă se fac bucăți.

– Am unele de schimb.

Chiar avea. Cumpărase douăsprezece cristale.

Dorian se uită fix la primul cristal.

– Vrei să-mi... concentrez puterea asupra lui?

– Apoi să tragi o linie de putere spre cristalul următor, apoi spre următorul, imaginându-ți că scopul tău este să înghețți apa din castron. Asta-i tot.

Dorian ridică o sprânceană.

– Nici măcar nu e o vrajă.

– Fă-mi pe plac, spuse Chaol. Nu te-aș fi rugat dacă n-ar fi fost singura cale.

Băgă un deget în apă, vălurind-o. Ceva din lăuntrul lui îi spunea că vraja poate nu avea nevoie de altceva decât de putere și voință pură.

Oftatul prințului umplu sala din piatră, reverberând în stânci și în tavanul boltit. Dorian se uită la primul cristal, reprezentând grosolan Rifthold. Minute întregi, nu se întâmplă nimic. Apoi, Dorian începu să transpire, înghițind repetat.

– Ești...

– Sunt bine, spuse Dorian, iar primul cristal începu să strălucească, alb.

Lumina deveni mai puternică, iar Dorian transpira și mormăia, de parcă îl durea. Chaol tocmai voia să-l roage să se oprească, când o linie țâșni spre următorul cristal – atât de rapid, încât fu aproape interceptibilă, dacă n-ar fi produs un val mic în nisip. Cristalul lumină cu tărie, apoi țâșni o altă linie, care se îndreptă spre sud. Din nou, nisipul văluri în siajul lui.

Apa rămase fluidă. Cel de-al treilea cristal străluci, iar ultima linie completă triunghiul, făcând ca toate cele trei cristale să strălucească pentru o clipă. Apoi... încet, pârâind, apa îngheţă. Chaol îşi reprimă oroarea – oroarea şi admiraţia, văzând cât de puternic devenise controlul lui Dorian.

Chipul lui Dorian pălise şi lucea de transpiraţie.

– Aşa a făcut-o, nu?

Chaol încuviinţă.

– Cu zece ani în urmă, cu turnurile alea trei. Fuseseră construite toate cu ani înainte ca asta să se întâmple, atunci când forţele invadatoare aveau să fie aproape, pentru ca niciunul să nu poată contraataca. Probabil că vraja tatălui tău a fost mult mai complexă, de vreme ce a îngheţat magia în întregime, dar, la nivel elementar, este probabil similară cu ce s-a întâmplat acum.

– Vreau să văd unde sunt... turnurile.

Chaol scuturã din cap, dar Dorian spuse:

– Mi-ai spus deja totul. Arată-mi blestemata aia de hartă.

Cu o mişcare a mâinii, un zeu distrugând o lume, Dorian dărâmă un cristal, eliberând puterea. Gheaţa se topi, apa vălurind şi lovind pereţii castronului. Pur şi simplu. Chaol clipi.

Dacă ar putea dărâma un turn... Era un risc foarte mare. Înainte de a acţiona, trebuiau să fie siguri. Chaol scoase harta însemnată de Murtaugh, harta pe care nu îndrăznea să o lase nicăieri.

– Aici, aici şi aici, spuse el, arătând spre Rifthold, Amaroth şi Noll. Aici ştim că s-au construit turnuri. Turnuri de veghe, dar toate trei au aceleaşi caracteristici: piatră neagră, garguie...

– Vrei să spui că turnul cu ceas din grădină e unul dintre ele?

Chaol dădu din cap, ignorând hohotul de neîncredere.

– Aşa credem.

Prinţul se aplecă peste hartă, sprijinindu-se cu o mână pe dușumea. Urmări o linie de la Rifthold la Amaroth, apoi de la Rifthold la Noll.

– Linia spre nord taie Trecătoarea Ferian; cea sudică taie direct prin Morath. I-ai spus lui Aedion că tu crezi că tatăl meu i-a trimis pe Roland şi pe Kaltain la Morath, împreună cu nobilii care aveau magie în sânge. Care sunt şansele să fie doar o coincidenţă?

– Iar Trecătoarea Ferian…

Chaol înghiţi.

– Celaena a spus că a auzit zvonuri cum că în Trecătoare ar fi aripi. Nehemia a spus că iscoadele ei nu s-au întors, că acolo se coace ceva.

– Două locuri în care el ar putea produce armata pe care o creează, poate trăgându-şi seva din puterea asta, pentru că formează un curent între ele.

– Trei.

Chaol indică spre Insulele Morţii.

– Am primit un raport că acolo se pregăteşte ceva ciudat… Şi că a fost trimis spre Wendlyn.

– Dar tatăl meu a trimis-o pe Celaena.

Prinţul înjură.

– Nu avem cum să-i avertizăm?

– Am încercat deja.

Dorian îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

– Deci, lucrezi cu ei – eşti de partea lor.

– Nu. Nu ştiu. Facem doar schimb de informaţii, dar toate sunt de folos. Te ajută pe tine.

Ochii lui Dorian deveniră mai duri, iar Chaol se crispă când o adiere rece pătrunse în cameră.

– Aşadar, ce ai de gând să faci? îl întrebă Dorian. Să… dărâmi turnul cu ceas?

Distrugerea turnului ar fi fost un act de război – un act care ar fi putut pune în pericol viețile a prea mulți oameni. Nu mai era cale de întors. Nici măcar nu voia să le spună lui Aedion sau lui Ren, pentru că se temea de ce-ar fi făcut. Nu s-ar fi gândit de două ori înainte de a-l incinera, ucigând poate toți oamenii din castel.

– Nu știu. Nu știu ce să fac. Aici aveai dreptate.

Își dorea să fi discutat mai mult cu Dorian, dar chiar și flecăreala era un efort acum. Se apropia de finalizarea listei candidaților la postul de Căpitan al Gărzii, trimitea spre Anielle tot mai multe cufere în fiecare săptămână și suporta cu greu să-și privească oamenii. Iar în ceea ce-l privea pe Dorian... rămăseseră foarte multe de spus între ei.

– Acum nu e momentul, spuse cu voce joasă Dorian, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Chaol înghiți.

– Vreau să-ți mulțumesc. Știu că riscul pe care ți-l asumi este...

– Cu toții riscăm câte ceva.

Rămăsese atât de puțin din prietenul alături de care crescuse. Prințul se uită la ceasul de buzunar.

– Trebuie să plec.

Dorian se îndreptă spre scări, iar pe fața sa nu se citeau teama sau îndoiala, când spuse:

– Astăzi mi-ai dăruit adevărul, așa că ți-l împărtășesc și eu pe al meu: chiar dacă ar însemna să fim prieteni din nou, nu cred că aș vrea să mă întorc la ce a fost înainte – la cine am fost înainte. Iar asta...

Ridică bărbia spre cristalele sfărâmate și spre castronul cu apă.

– Cred că e o schimbare bună. Nu te teme de ea.

Dorian plecă, iar Chaol deschise gura, dar cuvintele refuzară să iasă. Era prea năucit. Când Dorian îi vorbise, nu se uitase la el un prinţ.

Ci un rege.

CAPITOLUL 57

Celaena dormi două zile.

De-abia-şi mai amintea ce se întâmplase după ce-i incinerase pe Narrok şi pe prinţul Valg, deşi avea o vagă senzaţie că oamenii lui Rowan şi ceilalţi reuşiseră să preia controlul asupra fortăreţei. Nu pierduseră decât vreo cincisprezece oameni în total, pentru că soldaţii nu voiseră să omoare semi-Fae, ci doar să-i captureze, pentru ca prinţii Valg să îi târască înapoi în Adarlan. După ce îi îngenunchează pe soldaţii inamici supravieţuitori, închizându-i în temniţă, se întorseseră câteva ore mai târziu şi-i găsiseră pe toţi morţi. Aveau asupra lor otravă – şi părea că nu avuseseră intenţia de a se lăsa interogaţi.

Celaena urcă poticnindu-se pe treptele scăldate în sânge şi se prăbuşi în pat, oprindu-se un timp pentru a se strâmba la părul care acum de-abia îi ajungea dincolo de claviculă, mulţumită unghiilor ascuţite ca lamele ale prinţilor Valg. Se prăbuşi apoi într-un somn adânc. Când se trezi, sângele fusese curăţat, soldaţii fuseseră îngropaţi, iar Rowan ascunsese cele patru coliere din piatră Wyrd undeva în pădure. Le-ar fi dus în zbor până la mare şi le-ar fi aruncat acolo, dar ea ştia că rămăsese pentru a avea grijă de ea – şi nici nu avea încredere că prietenii lui nu aveau să facă altceva decât să le înmâneze lui Maeve.

Tovarăşii lui Rowan tocmai plecau atunci când, într-un sfârşit, ea se trezi, după ce întârziaseră să ajute cu reparaţiile şi

vindecarea răniților, dar numai Gavriel păru s-o observe. Ea și Rowan se îndreptau spre pădure pentru o plimbare (îl obligase s-o lase să coboare din pat) când trecură pe lângă bărbatul cu păr auriu care zăbovea lângă poarta din spate.

Rowan încremeni. O întrebase în față ce se întâmplase când ajunseseră prietenii lui – dacă vreunul dintre ei încercase să o ajute. Ea încercase să evite răspunsul, dar el nu se dădu bătut și, într-un final, ea îi spuse că numai Gavriel păruse dispus să o ajute. Nu-i învinovățea pe prietenii lui. N-o cunoșteau, nu-i datorau nimic, iar Rowan era înăuntru, înconjurat de pericole. Nu știa de ce conta atât de mult pentru Rowan, iar el îi spuse că nu era treaba ei.

Acum, Gavriel îi aștepta lângă poarta din spate. De vreme ce Rowan avea chipul ca de piatră, când se apropiară de el ea zâmbi pentru amândoi.

– Credeam c-ai plecat deja, spuse Rowan.

Ochii roșiatici ai lui Gavriel licăriră.

– Gemenii și Vaughan au plecat acum o oră, iar Lorcan a plecat în zori. Mi-a spus să-ți transmit salutările lui.

Rowan dădu din cap într-un mod din care se înțelegea foarte clar că știa că Lorcan nu făcuse un asemenea lucru.

– Ce vrei?

Ea nu era sigură că împărtășeau aceeași definiție a conceptului de prieten. Gavriel o privi din cap până-n tălpi și invers, apoi se uită la Rowan și spuse:

– Ai grijă când te întâlnești cu Maeve. Până atunci, noi ne vom fi prezentat rapoartele.

Expresia încrâncenată a lui Rowan nu se schimbă.

– Călătorie sprâncenată, îi ură el și își continuă plimbarea.

Celaena zăbovi, studiindu-l pe războinicul Fae, cu sclipirea de tristețe din ochii lui aurii. Ca și Rowan, era sclavul lui Maeve – totuși, se gândise să-i avertizeze. Din cauza legământului de

sânge, Maeve îi putea porunci să divulge toate detaliile, inclusiv acest moment, şi să-l pedepsească pentru asta. Dar pentru prietenul său...

– Mulţumesc, îi spuse ea războinicului cu părul auriu.

El clipi, iar Rowan îngheţă. Braţele o dureau din interior înspre afară, iar mâna tăiată era bandajată şi încă sensibilă, dar totuşi i-o întinse.

– Pentru avertisment. Şi pentru că ai ezitat în acea zi.

Gavriel îi privi mâna o clipă, după care o strânse cu o blândeţe surprinzătoare.

– Câţi ani ai? o întrebă el.

– Nouăsprezece, răspunse ea, iar el lăsă să-i scape o răsuflare care ar fi putut fi tristeţe sau uşurare, sau amândouă, şi-i spuse că asta făcea ca harul ei să fie şi mai impresionant.

Se gândi să-i spună că ar fi fost mai puţin impresionat dacă ar fi aflat ce poreclă îi dăduse ea, dar se mulţumi să-i facă cu ochiul.

Când îl ajunse din urmă, Rowan era încruntat, dar nu spuse nimic. În timp ce ei doi se îndepărtau, Gavriel murmură:

– Noroc bun, Rowan.

*

Rowan o duse la un iaz din pădure pe care nu-l mai văzuse până atunci, apa transparentă fiind alimentată de o minunată cascadă, care părea să danseze în lumina soarelui. El se aşeză pe o stâncă lată, plană, încălzită de soare, scoţându-şi cizmele şi ridicându-şi pantalonii pentru a-şi scălda picioarele în apă. Când se aşeză, Celaena se crispă de durerea care îi străbătea muşchii şi oasele. Rowan se încruntă, dar ea îi aruncă o privire care îl provoca să-i poruncească să se întoarcă în pat pentru odihnă.

Când și ea intră cu picioarele în apă și lăsară muzica pădurii să-i pătrundă, Rowan vorbi:

– Nu putem desface ceea ce s-a întâmplat cu Narrok. Când lumea va auzi că Aelin Galathynius a luptat împotriva Adarlanului, vor afla că ești în viață. El va ști că ești în viață, unde ești, și că nu plănuiești să te ascunzi. Te va vâna tot restul vieții tale.

– Am acceptat soarta asta din momentul când am pășit dincolo de barieră, spuse ea cu voce joasă.

Lovi apa cu piciorul, valurile răspândindu-se în tot iazul. Mișcarea îi provocă o durere zguduitoare în trupul răvășit de magie. Celaena șuieră.

Rowan îi întinse plosca din piele, plină cu apă, pe care o adusese cu el, dar de care nu se atinsese. Ea luă o înghițitură și descoperi că era plină cu tonicul anesteziant pe care îl bea cu lăcomie de când se trezise dimineață.

Noroc bun, Rowan, îi spusese Gavriel prietenului său. Urma să vină o zi, prea devreme, când avea să-și ia rămas-bun de la el. Care aveau să fie cuvintele ei de despărțire? Avea să-i poată oferi mai mult decât o urare de noroc? Își dorea să fi avut ceva să-i dea – un fel de protecție împotriva reginei care îl ținea în lesă. Ochiul Elenei era la Chaol. Amuleta din Orynth – i-ar fi oferit-o, dacă n-ar fi pierdut-o. Bijuterie de familie sau nu, ea s-ar fi odihnit mai bine dacă ar fi știut că îl protejează.

Amuleta, împodobită cu un cerb sacru pe o parte… și semnele Wyrd pe cealaltă parte.

Respirația i se opri. Nu-l mai vedea pe prinț lângă ea, nu mai auzea freamătul pădurii în jurul ei. Terassen fusese cea mai măreață Curte din lume. Nu fuseseră niciodată invadați, nu fuseseră niciodată cuceriți, din contră, prosperaseră și deveniseră atât de puternici, încât toate regatele știau că a-i provoca era o nebunie. O pleiadă de conducători incoruptibili,

care adunaseră întreaga știință a Erileii în măreața lor bibliotecă. Fuseseră un far care îi atrăgea pe cei mai strălucitori și mai îndrăzneți la ei.

Știa unde era – cea de a treia și ultima cheie Wyrd.

Fusese la gâtul ei în noaptea în care căzuse în râu.

Împodobise gâtul fiecăruia dintre strămoșii ei, începând cu Brannon, când se oprise la templul Zeiței Soarelui pentru a lua un medalion de la Înalta Preoteasă a Malei – și apoi îl distrusese cu totul, pentru ca nimeni să nu-i poată lua urma.

Medalionul de un albastru azuriu, cu cerbul auriu încoronat cu flacăra nemuritoare – cerbul lui Mala Aducătoarea-Focului. Părăsind țărmurile Wendlynului, Brannon furase cerbii, îi dusese la Terrasen și-i instalase în Oakwald. Brannon pusese a treia așchie de cheie Wyrd în amuletă și nu spusese nimănui ce făcuse cu ea.

Cheile Wyrd nu erau bune sau rele. Cum erau depindea de cum le utilizau purtătorii lor. În jurul gâturilor regilor și al reginelor din Terrasen, una dintre ele fusese folosită pe neștiute pentru bine, și își protejase purtătorii milenii întregi.

O protejase și pe ea, în noaptea în care căzuse în râu. Semnele Wyrd fuseseră cele pe care le zărise ea strălucind în adâncurile înghețate, de parcă le-ar fi invocat cu strigătele ei de ajutor de sub ape. Pierduse însă Amuleta din Orynth. Căzuse în acel râu și... nu.

Nu. Nu era posibil; ea n-ar fi ajuns până pe țărm, darămite să supraviețuiască orelor în care zăcuse acolo. Frigul ar fi înfrânt-o. Ceea ce însemna că o avusese asupra ei când... când... Arobynn Hamel i-o luase și o păstrase în toți acești ani, un premiu a cărui putere nici n-o bănuia.

Trebuia s-o ia înapoi. Trebuia s-o recupereze de la el și să se asigure că nimeni nu știa ce se află în ea. Iar dacă o recăpăta... Nu îndrăznea să gândească atât de departe.

Trebuia să ajungă repede la Maeve pentru a afla informaţiile necesare, apoi să meargă acasă. Nu în Terrasen, ci la Rifthold. Trebuia să-l înfrunte pe omul care o transformase într-o armă, care distrusese o altă parte din viaţa ei, şi care poate că era cea mai mare ameninţare la adresa ei.

Rowan o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– A treia cheie Wyrd.

Înjură. Nu putea spune nimănui, pentru că dacă cineva ar fi ştiut… s-ar fi îndreptat direct spre Rifthold. Direct spre Breasla Asasinilor.

– Aelin.

Era teamă, durere sau amândouă în ochii lui?

– Spune-mi ce ai aflat.

– Nu câtă vreme eşti legat de ea.

– Sunt legat de ea pentru totdeauna.

– Ştiu.

Era sclavul lui Maeve – mai rău decât un sclav. Trebuia să se supună oricărei porunci a ei, oricât de ticăloasă.

Se aplecă, înmuindu-şi mâna mare în apă.

– Ai dreptate. Nu vreau să-mi spui nimic.

– Urăsc asta, şopti ea. O urăsc pe ea.

El privi în lături, spre Goldryn, lăsată în spatele lor pe o stâncă. Îi spusese istoria sabiei în dimineaţa aceea, în timp ce înghiţea mâncare cât pentru trei războinici Fae adulţi. El nu păruse deosebit de impresionat, iar când îi arătă inelul pe care-l găsise în teacă, nu avu nimic altceva de spus decât:

– Sper să-i găseşti o utilizare bună.

Într-adevăr.

Tăcerea care creştea între ei era însă inacceptabilă. Îşi drese vocea. Poate că nu-i putea spune adevărul despre cea de-a treia cheie Wyrd, dar îi putea oferi altceva în schimb.

Adevărul. Adevărul despre ea, nediluat și total. După toate câte înfruntaseră împreună, tot ce își dorea încă să facă...

Așa că se îmbărbătă singură.

– N-am spus nimănui ce-ți povestesc acum. Nimeni pe lume nu știe. Dar este povestea mea, spuse ea, clipind pentru a-și alunga lacrimile, și a venit momentul să o povestesc.

Rowan se lăsă pe spate pe stâncă, punându-și mâinile sub cap.

– A fost odată ca niciodată, îi spuse ea lui Rowan, lumii, ei înseși, într-o țară care a fost demult făcută cenușă, o prințesă tânără care își iubea regatul... foarte mult.

Îi povesti apoi despre prințesa a cărei inimă arsese cu un foc sălbatic, despre mărețul regat din nord, despre căderea sa și sacrificiul lui Lady Marion. Era o poveste lungă și uneori tăcea și plângea, iar în acele momente el se apleca spre ea pentru a-i șterge lacrimile.

Când termină, Rowan se mulțumi să-i dea din nou să bea tonic. Ea îi zâmbi, iar el o privi un timp, apoi îi răspunse la zâmbet, altfel de zâmbet decât cele pe care i le adresase până atunci.

Rămaseră tăcuți o vreme și, fără să știe de ce o face, întinse o mână în față, cu palma îndreptată spre apa de dedesubt.

Și încet, clătinându-se, o picătură de apă de mărimea unei pietre se ridică de pe suprafață spre cupa palmei ei.

– Nu-i de mirare că instinctul tău de autoconservare este atât de jalnic, dacă asta-i toată apa pe care poți s-o stăpânești.

Rowan îi dădu însă un bobârnac peste bărbie, iar ea știa că el înțelegea ce înseamnă gestul, faptul că reușise să invoce acea picătură în palma sa. O simțea pe mama ei zâmbindu-i din tărâmurile de dincolo.

Îi surâse lui Rowan printre lacrimi și-i trimise picătura pe față.

Rowan o aruncă în iaz. Un moment mai târziu, râzând, se aruncă și el în apă.

*

După o săptămână în care își refăcuse forțele, ea și ceilalți semi-Fae răniți se recuperaseră suficient cât să participe la o sărbătoare organizată de Emrys și Luca. Înainte ca ea și Rowan să coboare pentru a se alătura festivităților, Celaena se privi în oglindă.

Părul puțin mai scurt era cea mai mică dintre schimbări.

Acum avea culoare în obraji, ochii îi erau strălucitori și limpezi și, deși recâștigase greutatea pe care o pierduse în iarna trecută, fața îi era mai suplă. O femeie – din oglindă îi zâmbea o femeie, frumoasă pentru fiecare cicatrice și imperfecțiune și semn al supraviețuirii, frumoasă pentru faptul că zâmbetul ei era real, și îl simțea aprinzând bucuria adormită din inima ei.

În acea noapte, dansă. În dimineața următoare, știu că venise momentul.

După ce ea și Rowan își luară rămas-bun de la ceilalți, ea se opri la lizieră pentru a privi fortăreața din piatră spartă. Emrys și Luca îi așteptau la linia copacilor, cu fețele palide în lumina dimineții. Bătrânul bărbat burdușise deja bagajele cu mâncare și provizii, dar tot împinse în mâinile Celaenei o pâine fierbinte, privind-o în ochi.

– S-ar putea să dureze, spuse ea, dar dacă – când îmi voi revendica regatul, semi-Fae vor avea întotdeauna un cămin acolo, iar voi doi – și Malakai – veți avea un loc în casa mea, dacă veți dori. Ca prieteni ai mei.

Ochii lui Emyrs luceau, iar el încuviință, apucând mâna lui Luca. Tânărul, care hotărâse să păstreze pe față zgârietura lungă, oribilă, pe care o căpătase în bătălie, se mulțumi să se uite fix la ea, cu ochii mari. O parte a inimii ei plângea pentru umbrele pe care le vedea acum pe fața lui. Trădarea lui Bas

avea să-l bântuie mult timp, ştia asta, dar Celaena îi zâmbi, îi ciufuli părul şi se întoarse să plece.

– Mama ta ar fi mândră, spuse Emrys.

Celaena îşi duse o mână la inimă şi făcu o plecăciune de mulţumire.

Rowan îşi drese vocea, iar Celaena le oferi un ultim zâmbet de despărţire, după care îl urmă pe prinţ în pădure – pornind, în sfârşit, spre Doranelle şi spre Maeve.

CAPITOLUL 58

– Să fii pregătit de plecarea spre Suria în două zile, îi ordonă Aedion lui Ren, când cei trei se adunară la miezul nopţii în apartamentul unde stătuseră Ren şi Murtaugh, fără să ştie încă al cui era. Mergi spre poarta de sud – va fi cel mai puţin supravegheată la acea oră.

Trecuseră câteva săptămâni de când se întâlniseră ultima oară, şi trei zile de când Murtaugh primise o scrisoare vagă de la Sol din Suria, o invitaţie prietenească, de la un amic demult pierdut, de a-l vizita. Formularea era suficient de simplă cât să-şi dea seama cu toţii că tânărul lord încerca să simtă atmosfera, făcând aluzie la interesul faţă de „oportunitatea" pe care Murtaugh o menţionase într-o scrisoare anterioară. De atunci, Aedion străbătuse toate cărările spre nord, calculând mişcările şi locaţiile fiecărei legiuni şi garnizoane de-a lungul drumului. Încă două zile; apoi, poate că acea Curte avea să înceapă să se reclădească.

– Atunci, de ce am sentimentul că fugim?

Ren se opri din mersu-i obişnuit prin cameră. Tânărul Lord de Allsbrook se vindecase bine, deşi transformase o parte din ampla cameră în spaţiul său personal de antrenament, pentru a-şi recăpăta puterea. Aedion se întrebă cât de bucuroasă va fi regina lor să afle despre *asta*.

– Chiar fugi, rosti tărăgănat Aedion, muşcând dintr-unul dintre merele pe care le luase de la piaţă pentru Ren şi pentru bătrân. Cu cât zăboveşti mai mult aici, continuă el, cu atât mai

mare este riscul să fii descoperit și să ne distrugi toate planurile. Acum ești prea ușor de recunoscut și îmi ești mai util în Terrasen. Nu negociem, așa că nici nu te chinui să încerci.

– Cu tine cum rămâne? îl întrebă Ren pe căpitan, care stătea în scaunul lui obișnuit.

Chaol se încruntă și spuse calm:

– În câteva zile, plec în Anielle.

Trebuia să-și îndeplinească partea de învoială pe care o făcuse când își vânduse libertatea pentru a o trimite pe Aelin în Wendlyn. Dacă își permitea să se gândească prea mult la asta, știa că l-ar fi cuprins regretele – ba chiar ar fi încercat să-l convingă pe căpitan să rămână. Nu că Aedion l-ar fi plăcut pe căpitan sau măcar l-ar fi respectat. De fapt, își dorea ca Chaol să nu-l fi surprins pe scară, deplângând măcelărirea poporului său în lagărele de muncă. Dar acum, iată-i împreună, și nu mai era cale de întoarcere.

Ren se opri din mers și-l privi lung pe căpitan.

– Ca spion?

– Vei avea nevoie de cineva în interior, indiferent că eu sunt în Rifthold sau în Anielle.

– Am oameni în interior, spuse Ren.

Aedion flutură din mână.

– Nu-mi pasă de oamenii tăi din interior, Ren. Fii gata să pleci și nu mai fi așa o belea cu întrebările tale fără de sfârșit.

L-ar fi legat pe Ren cu lanțurile de un cal, dacă ar fi fost nevoie.

Aedion tocmai dădea să plece, când se auziră pași bubuind pe scări. Când ușa zbură în lături, aveau toți săbiile scoase, însă îl văzură pe Murdaugh în pragul ușii, gâfâind și respirând greu. Ochii bătrânului erau fioroși și deschidea și închidea gura. În spatele lui, casa scării nu purta semne de amenințare sau de urmărire, însă Aedion își ținu sabia scoasă și luă o poziție mai bună.

Ren alergă la Murtaugh, susţinându-l de umeri, dar bătrânul îşi înfipse călcâiele în covor.

– Ea trăieşte, le spuse el, lui Ren, lui Aedion, lui însuşi. Ea – ea trăieşte cu adevărat.

Inima lui Aedion se opri. Se opri, apoi porni din nou, pentru a se opri iar. Încet, îşi băgă sabia în teacă, şi, după ce-şi calmă gândurile, rosti:

– Spune odată, bătrâne.

Murtaugh clipi şi lăsă să-i scape un râs întretăiat.

– E în Wendlyn, trăieşte.

Căpitanul îşi reluă mersul prin cameră. Şi, dacă nu l-ar fi trădat picioarele, Aedion i s-ar fi alăturat. Dacă Murtaugh auzise că ea...

– Povesteşte tot, îi ceru căpitanul.

Murtaugh scutură din cap.

– Oraşul roieşte de veşti. Oamenii au ieşit în stradă.

– Treci la subiect, sări Aedion.

– Legiunea generalului Narrok a atacat într-adevăr Wendlynul, spuse Murtaugh. Nimeni nu ştie de ce sau cum, dar Aelin... Aelin era acolo, în Munţii Cambrieni, şi făcea parte din armata care i-a înfruntat în bătălie. Se spune că în tot acest timp s-a ascuns în Doranelle.

În viaţă, îşi spuse Aedion – era în viaţă, deci nu murise în bătălie, chiar dacă informaţiile lui Murtaugh despre locul unde se afla erau greşite.

Murtaugh zâmbea.

– I-au măcelărit pe Narrok şi oamenii lui, iar ea i-a salvat pe foarte mulţi – cu harul ei magic. Cu focul, se spune – cu o putere pe care lumea n-a mai văzut-o de la Brannon încoace.

Aedion simţi o strângere dureroasă în piept. Căpitanul se mulţumi să privească fix la bătrân.

Era un mesaj către lume. Aelin era o luptătoare, capabilă să lupte cu sabia sau cu harul magic, și se săturase să se ascundă.

– Plec călare în nord chiar astăzi. Nu putem aștepta, așa cum am planificat, spuse Murtaugh, întorcându-se spre ușă. Înainte ca regele să încerce să împiedice răspândirea veștilor, trebuie să informez Terrasenul.

Îl conduseră în jos pe scări, apoi în depozitul de la parter. Dinăuntru, auzul de Fae al lui Aedion prinse agitația în creștere de pe străzi. În momentul în care va intra în palat, va trebui să fie atent la fiecare mișcare, fiecare respirație. Prea mulți ochi aveau să fie ațintiți asupra lui acum.

Aelin. Regina lui. Aedion zâmbi vag. Regele n-ar fi bănuit niciodată, nici într-o mie de ani, pe cine trimisese de fapt în Wendlyn – că propriul său Campion îl distrusese pe Narrok. Puțini știau despre neîncrederea adânc înrădăcinată a celor din familia Galathynius în Maeve – așa că Doranelle era un loc bun în care să ascunzi și să crești o tânără regină în toți acești ani.

– După ce ies din oraș, spuse Murtaugh, îndreptându-se spre calul pe care îl legase în depozit, voi trimite călăreți la toate contactele noastre, în Fenharrow și în Melisande. Ren, tu rămâi aici. Am eu grijă de Suria.

Aedion strânse umărul bărbatului.

– Du-le vorbă oamenilor mei din Bane – spune-le să stea ascunși până mă întorc, dar să țină liniile de aprovizionare către rebeli deschise cu orice preț.

Nu-i eliberă umărul până când Murtaugh nu încuviință cu o mișcare din cap.

– Bunicule, spuse Ren, ajutându-l pe bărbat să se urce în șa, lasă-mă să plec eu în locul tău.

– Tu rămâi aici, ordonă Aedion, iar Ren se zbârli.

Murtaugh își murmură acordul.

– Adună toate informaţiile posibile şi apoi vei putea veni la mine, când voi fi pregătit.

Aedion nu-i dădu timp lui Ren să refuze, deschizându-i lui Murtaugh uşa depozitului. Aerul aspru al nopţii se infiltră înăuntru, aducând cu el agitaţia din oraş. Aelin–Aelin făcuse asta, ea provocase acest freamăt. Armăsarul bătea din copite şi pufnea, iar Murtaugh ar fi pornit în galop dacă n-ar fi sărit căpitanul să ţină hăţurile.

– Eyllwe, şopti Chaol. Trimite vorbă în Eyllwe. Spune-le să reziste – spune-le să se pregătească.

Poate că de vină era lumina, poate că frigul, dar Aedion ar fi putut jura că în ochii căpitanului se vedeau lacrimi atunci când spuse:

– Anunţă-i că a venit timpul să contraatacăm.

*

Murtaugh Allsbrook şi călăreţii săi răspândiră veştile asemenea unui foc nestăvilit. Pe fiecare drum, pe fiecare râu, în nord şi în sud şi în vest, prin zăpadă şi ploaie şi ceaţă, copitele cailor bătătoreau praful fiecărui regat.

Şi din fiecare oraş în care povesteau, dinspre fiecare tavernă şi întrunire secretă, şi mai mulţi călăreţi plecau să ducă vestea.

Erau din ce în ce mai mulţi, până când nu mai exista drum pe care să nu-l fi acoperit, suflet care să nu ştie că Aelin Galathynius era în viaţă – şi că doreşte să se ridice împotriva Adarlanului.

Veştile traversară Munţii Colţ Alb şi Ruhnn, tocmai până la Deşertul din Vest şi la regina cu părul roşu care domnea dintr-un castel care stătea să cadă. Până în Deşertul Peninsula şi fortăreaţa din oază a Asasinilor Tăcuţi. Copite, copite, copite, rezonând pe întreg continentul, scânteind pe caldarâm,

până în Banjali și în palatul de pe malul râului al regelui și reginei din Eyllwe, încă purtând hainele lor de doliu.

Rezistați, spuseră lumii călăreții.

Rezistați.

*

Tatăl lui Dorian era mai furios decât fusese vreodată. Doi miniștri fuseseră executați în acea dimineață, pentru groaznica crimă de a fi încercat să-l calmeze pe rege.

La o zi după ce ajunseseră veștile despre ceea ce făcuse Aelin în Wendlyn, tatăl lui era încă livid și încă voia răspunsuri.

Lui Dorian i s-ar fi părut comic – era tipic pentru Celaena să-și facă o intrare triumfală – dacă n-ar fi fost îngrozit. Ea lansase o provocare. Mai rău de atât, îl învinsese pe unul dintre cei mai letali generali ai regelui.

Nimeni nu mai făcuse asta și fără a-și pierde viața. Niciodată.

Undeva în Wendlyn, prietena lui schimba lumea. Îndeplinea făgăduiala pe care i-o făcuse. Ea nu-l uitase, nu-i uitase pe niciunul dintre cei care mai erau acolo.

Și poate că atunci când aveau să găsească o cale de a distruge turnul pentru a elibera magia de sub jugul tatălui lui, ea avea să știe că prietenii n-o uitaseră. Că el n-o uitase.

Dorian îl lăsă pe tatăl său să tune și să fulgere. Participă la întruniri și își ținu în frâu repulsia și oroarea atunci când tatăl său trimise încă un ministru la eșafod. Pentru Sorscha, pentru făgăduiala de a o ocroti, de a nu mai trebui, într-o bună zi, să ascundă ce și cine era, își păstră masca veche, oferind sugestii banale despre ce era de făcut cu Aelin și se prefăcu. Pentru ultima dată.

Când Celaena avea să revină, când avea să se întoarcă așa cum jurase că o va face...

Atunci aveau să schimbe lumea împreună.

CAPITOLUL 59

Celaenei şi lui Rowan le luă o săptămână să ajungă în Doranelle. Călătoriră prin munţii aspri şi îngrozitori, unde lupii sălbatici ai lui Maeve îi ţineau sub observaţie zi şi noapte, apoi prin valea luxuriantă, prin păduri şi câmpii cu aerul greu de mirodenii şi magie.

Cu cât se apropiau de sud, temperatura creştea, dar adierea vântului o făcea să nu fie prea neplăcută. După un timp, începură să vadă în depărtare sate din piatră, dar Rowan hotărî să se ţină deoparte, ascunşi, până când trecură de creasta unui deal stâncos şi la picioarele lor apăru Doranelle.

I se tăie respiraţia. Nici Orynth-ul nu se putea compara.

Îl numiseră Oraşul Râurilor pe bună dreptate. Oraşul din piatră de culoare deschisă era construit pe o insulă uriaşă aflată între câteva râuri, cu apele învolburându-se atunci când afluenţii din dealurile înconjurătoare şi din munţi se uneau. În capătul nordic al insulei, râurile se prăbuşeau în gura unei cascade gigantice, cu bazinul atât de mare, încât ceaţa plutea în ziua aceea senină, făcând să strălucească clădirile cu acoperişuri în formă de dom, turlele de culoarea perlei şi acoperişurile albastre. La marginile oraşului nu erau ancorate ambarcaţiuni, deşi peste râu treceau două poduri elegante din piatră – bine păzite. Fae traversau podurile, transportând de toate, de la legume la fân şi vin. Undeva, probabil că erau câmpuri şi

ferme și orașe care îi aprovizionau, deși ar fi pariat că Maeve are o rezervă de bunuri ascunsă undeva.

– Presupun că în mod normal ai zbura direct înăuntru și nu te-ai sinchisi să folosești podurile, îi spuse ea lui Rowan, care se încrunta la vederea orașului și nu prea arăta ca un războinic care se întoarce acasă.

El dădu din cap distant. În ultima zi devenise tăcut – nu nepoliticos, dar tăcut și imprecis, de parcă reconstruia zidul între ei. În acea dimineață, se trezise în tabăra lor de pe creasta dealului și-l văzuse uitându-se spre răsărit, privind întreaga lume, de parcă ar fi purtat o conversație cu ea. Nu avusese curajul să-l întrebe dacă se ruga Malei Aducătoarea Focului sau Zeiței Soare. Tabăra era însă învăluită într-o căldură ciudat de familiară și ar fi putut jura că își simțea harul magic sărind în sus de bucurie. Nu-și permisese să se gândească prea mult la asta.

În ultima zi, și ea fusese pierdută în sine, ocupată să-și adune puterea și claritatea. Nu fusese capabilă să discute prea mult și chiar și acum concentrarea asupra prezentului îi cerea un efort imens.

– Ei bine, spuse ea, inspirând exagerat de prelung și bătând cu mâna mânerul sabiei Goldryn, hai să mergem s-o vedem pe iubita noastră mătușă. N-aș vrea s-o lăsăm să aștepte.

*

De-abia la căderea nopții reușiră să ajungă la pod, iar Celaena se bucură: erau mai puțini Fae care să asiste la sosirea lor, chiar dacă străzile lungi și sinuoase erau pline acum de muzicieni și dansatori și vânzători ambulanți care vindeau mâncare caldă și băuturi. Astfel de manifestări erau numeroase în Adarlan, dar aici nu erau îngrădite de un imperiu, de întuneric, de frig sau de disperare. Maeve nu trimisese ajutor cu

zece ani în urmă – şi, în timp ce Fae dansau şi beau cidru, poporul Celaenei fusese măcelărit şi ars. Ştia că nu era vina lor, dar, traversând oraşul spre capătul nordic de lângă cascadă, nu se putea bucura de veselia din jur.

Îşi aminti că şi ea dansase, şi băuse, şi făcuse tot ce dorise, în timp ce poporul ei suferise zece ani de zile. Nu era în postura în care să dispreţuiască, nici pe Fae, nici pe altcineva, în afara reginei care domnea peste acest oraş.

Niciuna dintre gărzi nu-i opri, deşi observă nişte umbre care îi urmăreau de pe acoperişuri şi de pe alei, câteva păsări de pradă zburând în cercuri deasupra lor. Rowan nu le luă în seamă, deşi îi surprinse ochii licărind în lumina aurie a felinarelor. Aparent, escorta nu-l bucura nici pe prinţ. Oare pe câţi dintre ei îi cunoştea personal? Alături de câţi luptase sau se aventurase pe pământuri neaflate încă pe hartă?

Nu văzură nici urmă de prietenii lui, iar el nu comentă dacă se aştepta sau nu să-i vadă. Chiar dacă privea numai în faţă, ea ştia că era conştient de fiecare santinelă care îi urmărea, de fiecare respiraţie din apropierea lor.

Nu avea loc în suflet pentru îndoială sau teamă. În timp ce mergeau, ea atingea inelul ascuns în buzunar, răsucindu-l întruna, amintindu-şi de planul ei şi de ceea ce trebuia să înfăptuiască înainte de a părăsi oraşul. Era la fel de regină ca şi Maeve. Era suverana unui popor puternic şi a unui regat uriaş.

Era moştenitoarea cenuşii şi a focului şi nu avea intenţia să se plece în faţa nimănui.

*

Fură escortaţi printr-un palat strălucitor din piatră deschisă la culoare, cu perdele din borangic albastru şi pardoseli lucrate dintr-un mozaic cu plăci delicate, care descriau diverse scene, de la fecioare dansând, la peisaje bucolice şi la cerul

nopții. Prin toată clădirea, râul curgea în firișoare, uneori adunându-se în havuzuri presărate cu crini care înfloreau noaptea. Iasomia se împletea pe coloanele masive, iar ghirlande de lumină din sticlă colorată atârnau de tavanele boltite. Faptul că o mare parte din palat era deschisă spre exterior sugera că vremea era întotdeauna blândă. Din camere îndepărtate se auzea muzică, dar era discretă și liniștită prin comparație cu revolta de sunete și culoare de dincolo de pereții uriași din marmură ai palatului.

Peste tot erau santinele. Păndeau fără să fie văzuți, dar în trupul ei de Fae le simțea mirosul, oțelul și mirosul proaspăt al săpunului pe care îl foloseau în cazarme. Nu era foarte diferit de castelul din cleștar. Adăpostul lui Maeve fusese însă construit din piatră – foarte multă piatră, toată albă și sculptată și lustruită și strălucitoare. Știa că Rowan avea apartamentul lui în acest palat și că familia Whitethorn deținea diverse locuințe în Doranelle, dar nu văzură pe niciunul din neamul lui. În timpul călătoriei îi spusese că mai erau câțiva prinți în familie, conduși de fratele tatălui lui. Din fericire pentru Rowan, unchiul lui avea trei fii, absolvindu-l pe el de răspundere, deși verii lui încercaseră să se folosească de poziția lui Rowan față de Maeve pentru a câștiga avantaje. O familie de intriganți și de lingușitori, precum orice familie princiară din Adarlan.

După o eternitate de mers în tăcere, Rowan o conduse pe o verandă largă, cu vedere la râu. Era suficient de încordat cât să sugereze că mirosea și auzea lucruri pe care ea nu le putea percepe, dar nu-i transmise niciun avertisment. Cascada de lângă palat mugea, deși nu suficient de tare cât să acopere o conversație.

De cealaltă parte a verandei stătea Maeve, pe tronul ei din piatră.

Întinşi de o parte şi de alta a tronului erau lupii gemeni, unul negru şi altul alb, supraveghindu-le apropierea cu ochi aurii şi şireţi. Nu mai era nimeni altcineva – traversând podeaua din dale, Rowan nu simţi mirosul niciunui alt prieten pândind din apropiere. Celaena îşi dorea ca Rowan s-o lase să se împrospăteze puţin în apartamentul lui, dar... oricum, nu asta era important la această întâlnire.

Rowan păşi în acelaşi ritm cu ea, apropiindu-se de mica platformă, în faţa balustradei sculptate, iar când se opriră, Rowan căzu în genunchi şi-şi înclină capul.

Mătuşa nu-i aruncă nicio privire, nici nu-l rugă să se ridice. Îşi lăsă nepotul îngenuncheat şi îşi întoarse ochii violeţi şi strălucitori spre Celaena, oferindu-i zâmbetul acela de păianjen.

– Se pare că ţi-ai îndeplinit sarcina, Aelin Galathynius.

Un alt test – folosirea numelui pentru a-i stârni o reacţie.

Răspunse la zâmbetul reginei.

– Într-adevăr.

Rowan continuă să stea cu fruntea plecată, cu ochii în podea. Maeve putea să-l ţină îngenuncheat şi o sută de ani, dacă dorea. Lupii de lângă tron nu se mişcară niciun centimetru.

Maeve binevoi să-i arunce o privire lui Rowan, apoi îi zâmbi din nou Celaenei cu zâmbetul acela mic.

– Recunosc că sunt surprinsă că ai reuşit să obţii aprobarea lui atât de repede. Aşa că, spuse Maeve, tolănindu-se pe tron, arată-mi. O demonstraţie a ceea ce ai învăţat în lunile acestea.

Celaena strânse inelul din buzunar, fără să-şi coboare bărbia nici cu un milimetru.

– Aş prefera mai întâi să aflu informaţiile pe care le păstrezi pentru tine.

Un pocnet feminin de limbă.

– N-ai încredere în cuvântul meu?

– Doar nu crezi c-o să-ţi dau tot ce vrei fără dovada că îţi poţi respecta partea ta din învoială.

Umerii lui Rowan se încordară, dar rămase cu fruntea plecată.

Maeve mîji uşor ochii.

– Cheile Wyrd.

– Cum pot fi distruse, unde sunt şi orice altceva ştii despre ele.

– Nu pot fi distruse. Pot fi doar puse înapoi în poartă.

Celaenei i se strânse stomacul. Ştia asta, dar îi venea greu să audă confirmarea.

– Cum pot fi puse înapoi în poartă?

– Nu crezi că ar fi fost redate lumii lor până acum dacă cineva ar fi ştiut cum?

– Ai spus că ai informaţii despre ele.

Un zâmbet de viperă.

– Am informaţii despre ele. Ştiu că pot fi folosite pentru a crea, a distruge şi a deschide portaluri, dar nu ştiu cum să le pun înapoi. N-am aflat niciodată cum şi apoi au fost luate de Brannon şi duse peste mări, iar de atunci nu le-am mai văzut niciodată.

– Cum arătau? Ce simţeai în preajma lor?

Maeve îşi făcu palma căuş şi se uită la ea, de parcă vedea în faţa sa cheile.

– Negre şi lucitoare, nimic altceva decât nişte aşchii de piatră. Însă nu erau din piatră – nu seamănă cu nimic de pe pământul acesta, de pe niciun tărâm. Era de parcă ai fi ţinut în mână carnea vie a unui zeu, de parcă în ele ar fi fost închisă respiraţia tuturor fiinţelor de pe toate tărâmurile deodată. Nebunie şi bucurie şi teroare şi spaimă şi eternitate, erau toate acolo.

Gândul că Maeve posedase toate cele trei chei, chiar şi numai pentru o clipă, era suficient de groaznic pentru a o face să-l evite. Se mulţumi să întrebe:

– Ce altceva îmi poţi spune despre ele?

– Mă tem că doar atât îmi amintesc.

Maeve se lăsă pe spate pe tron.

Ba nu – nu, trebuia să fie o cale. Nu se putea să-şi fi petrecut toate lunile respectând un târg prostesc, nu se putea să fie păcălită în asemenea hal. Dacă Maeve într-adevăr nu ştia, atunci erau alte informaţii care trebuiau extrase; nu avea să plece de acolo cu mâinile goale.

– Prinţii Valg – ce-mi poţi spune despre ei?

Preţ de câteva secunde, Maeve rămase tăcută, de parcă ar fi cumpănit dacă merita să ofere mai multe informaţii decât promisese iniţial. Celaena nu era foarte sigură că dorea să ştie de ce decisese în favoarea ei, dar regina spuse:

– Ah, da. Oamenii mei m-au informat de prezenţa lor.

Maeve făcu din nou o pauză, fără îndoială săpând după informaţii într-un colţ străvechi al memoriei ei.

– Sunt foarte multe rase de Valg – creaturi de care ar fugi chiar şi cele mai negre coşmaruri ale tale. Sunt conduşi de prinţi, care sunt făcuţi din umbre, disperare şi ură, şi nu au trupuri pe care să le ocupe, de aceea se infiltrează în altele. Prinţii nu sunt mulţi – dar am fost martoră odată la devorarea unei legiuni întregi de războinici Fae de către şase dintre ei în doar câteva ore.

Un fior de gheaţă îi coborî pe şira spinării şi până şi părul de pe spatele lupilor se ridică.

– Dar i-am ucis cu focul şi lumina mea…

– Cum crezi că şi-a câştigat Brannon slava şi regatul? Era fiul renegat al nimănui, pe care niciun părinte nu-l recunoştea. Mala îl iubea însă cu furie, aşa că flăcările lui erau uneori

singura pavăză între lume şi prinţii Valg, până când puteam invoca o forţă suficientă cât să-i alunge.

Deschise gura pentru a pune următoarea întrebare, dar se opri. Maeve nu era genul care să arunce la întâmplare informaţii. Aşa că Celaena întrebă calm:

– Brannon nu era de sânge regal?

Maeve îşi înălţă capul.

– Nu ţi-a spus nimeni ce înseamnă semnul de pe fruntea ta?

– Mi s-a spus că e un semn sacru.

Ochii lui Maeve dansară de amuzament.

– Este sacru doar datorită purtătorului care a pus bazele regatului tău. Înainte de asta, nu era nimic. Brannon s-a născut cu semnul nelegitimului – semnul pe care toţi copiii nedoriţi îl posedă, care îi marchează ca fiind fără nume, ca fiind nimeni. Fiecare dintre moştenitorii lui Brannon, în pofida descendenţei nobile, a fost împodobit cu el – semnul celui fără nume.

Arsese în ziua în care se duelase cu Cain. Arsese în faţa regelui din Adarlan. Un fior îi coborî pe şira spinării.

– De ce a strălucit atunci când m-am duelat cu Cain, când m-am confruntat cu prinţii Valg?

Ştia că Maeve era bine informată cu privire la creaturile-umbre care locuiseră înlăuntrul lui Cain. Poate că nu fusese un prinţ Valg, dar ceva suficient de mic să încapă în inelul din piatră Wyrd pe care-l purta în locul colierului. O recunoscuse pe Elena – şi le spusese amândurora: „Aţi fost aduşi aici – voi toţi. Toţi jucătorii dintr-un joc neterminat".

– Poate că pur şi simplu sângele tău a recunoscut prezenţa Valgilor şi a încercat să-ţi spună ceva. Poate că, de fapt, nu înseamna nimic.

Dar nu putea crede aşa ceva. În special pentru că simţise duhoarea Valgului în dormitorul părinţilor ei în dimineaţa de după ce fuseseră omorâţi. Fie că asasinul fusese posedat, fie că

ştiuse cum să le utilizeze puterea pentru a-i ţine inconştienţi în timp ce-i măcelărea. Toate frânturile de informaţii trebuiau îmbinate mai târziu, când avea să se afle departe de Maeve. Dacă Maeve o lăsa să plece.

– Sunt focul şi flăcările singurul mod de a omorî prinţii Valg?

– Sunt greu de ucis, dar nu invincibili, recunoscu Maeve. Dacă avem în vedere modul în care îi constrânge regele Adarlanian, soluţia ar putea fi tăierea capului pentru a secţiona colierul. Dacă e să te întorci în Adarlan, aceasta va fi singura cale, bănuiesc.

În Adarlan, magia era încă blocată de rege. Dacă avea să se confrunte din nou cu vreunul dintre prinţii Valg, trebuia să-l ucidă cu spada şi ascuţimea minţii.

– Dacă într-adevăr regele îi convoacă pe Valgi să lupte în armata lui, ce putem face pentru a-i opri?

– Se pare că regele din Adarlan face ceea ce n-am avut eu niciodată curajul să fac, în răstimpul foarte scurt în care cheile au fost în posesia mea. Fără a avea toate trei cheile, are puteri limitate. Poate deschide portalul dintre lumile noastre numai pentru perioade scurte, suficient cât să lase un singur prinţ să se infiltreze în trupul pregătit. Cu toate cele trei chei, ar putea deschide însă portalul după voia inimii – ar putea aduna toate armatele Valg, conduse de prinţi în trupurile lor muritoare şi...

Maeve părea mai mult intrigată decât îngrozită.

– Iar cu toate cele trei chei, poate că nici nu ar avea nevoie să se bizuie pe gazdele înzestrate cu har magic. Există nenumărate spirite inferioare printre Valgi care tânjesc să intre în această lume.

– Ar trebui să le fabrice nenumărate coliere, atunci.

– Ba nu ar trebui, nu dacă ar avea toate trei cheile. Controlul lui ar fi absolut. Şi nu ar avea nevoie de gazde vii – ci doar de trupuri.

Inima Celaenei stătu în loc o clipă, iar Rowan se încordă de unde stătea îngenuncheat.

– Ar putea avea o armată de morți, în trupurile cărora să locuiască Valgii.

– O armată care nu ar avea nevoie să mănânce, să doarmă, ori să respire – o armată care ar mătura ca o molimă continentul vostru și ale altora. Poate și alte lumi.

Dar ar fi avut nevoie de toate trei cheile pentru asta. Simți o strângere în piept și, deși erau în aer liber, palatul, râul, stelele păreau să o apese. Nu putea ridica o armată care să-i oprească, iar fără magie... erau condamnați. Ea era condamnată. Ea era...

O căldură liniștitoare se înfășură în jurul ei, de parcă cineva o îmbrățișa. Feminină, voioasă, infinit de puternică. *Încă nu sunteți condamnați*, părea să îi șoptească la ureche. *Încă mai este timp. Nu ceda încă fricii.*

Maeve o urmărea cu un interes felin, iar Celaena se întreba ce nu-i spunea regina – dacă și ea simțea acea prezență străveche, hrănitoare. Celaena se încălzise din nou, panica dispăruse și, cu toate că dispăruse și senzația de a fi în brațele cuiva, ar fi putut jura că prezența încă stăruia în preajmă. Mai era timp – regele încă nu obținuse cea de-a treia cheie.

Brannon – el le posedase pe toate trei, și totuși hotărâse să le ascundă în loc să le ducă îndărăt. Și, dintr-odată, asta deveni cea mai importantă întrebare: de ce?

– În ceea ce privește locațiile celor trei chei, spuse Maeve, nu știu unde sunt. Au fost aduse pe mare și nu am mai auzit de ele până în ultimii zece ani. Se pare că regele are cel puțin una, probabil două. Cea de-a treia, totuși...

O privi pătrunzător, dar Celaena refuză să cedeze.

– Tu ai o bănuială despre locul unde se află, nu-i așa?

Ea deschise gura, dar degetele Maevei se încleştară în braţul tronului – suficient cât s-o facă pe Celaena să arunce o privire pietrei. Era foarte multă piatră aici – în acest palat şi în acest oraş. Şi acel cuvânt pe care îl folosise Maeve mai devreme, luate…

– Nu-i aşa? insistă Maeve.

Piatră – nici urmă de lemn, în afara plantelor şi a mobilei…

– Nu, nu ştiu, spuse Celaena.

Maeve îşi înălţă capul.

– Rowan, ridică-te şi spune-mi adevărul.

Încleştându-şi mâinile, Rowan se ridică, înghiţind, cu ochii la regină. De două ori.

– A găsit o ghicitoare şi ştie că regele din Adarlan are cel puţin prima cheie, dar nu ştie unde o ţine. A aflat ce a făcut Brannon cu cea de-a treia – şi unde este. A refuzat să-mi spună.

În ochii lui era o licărire de groază, iar pumnii îi tremurau, de parcă o forţă invizibilă îl obligase să spună tot. Lupii se mulţumeau să privească.

Maeve ţâţâi.

– Păstrezi secrete faţă de mine, Aelin? Faţă de mătuşa ta?

– Pentru nimic în lume nu ţi-aş spune unde e cea de a treia cheie.

– O, ştiu asta, toarse Maeve.

Pocni din degete şi lupii se ridicară în picioare, schimbându-se cu străfulgerări de lumină în cei mai frumoşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată. Războinici prin dimensiuni, prin graţia letală a mişcărilor; unul blond şi unul brunet, dar uluitor de – perfecţi.

Celaena duse mâna spre Goldryn, dar gemenii se repeziră la Rowan, care nu făcu nimic, nici măcar nu se zbătu când îl prinseră de braţe, forţându-l să se aşeze din nou în genunchi. Alţi doi ieşiră din întunericul din spatele lor. Gavriel, cu ochii

roșiatici atent goliți de expresie, și Lorcan, cu fața rece ca piatra. Iar în mâini...

La vederea biciului cu vârf din fier pe care îl purta fiecare, Celaena uită să respire. Lorcan nu ezită să-i smulgă lui Rowan jacheta de pe el, urmată de tunică și de cămașă.

– Până se hotărăște să-mi răspundă, spuse Maeve, de parcă și-ar fi comandat o ceașcă de ceai.

Lorcan desfășură biciul, cu vârful din fier zăngănind pe pietre, și își trase brațul îndărăt. Pe fața lui neînduplecată nu se zărea niciun semn de emoție pentru prietenul lui, aflat în genunchi.

– Te rog, murmură Celaena.

Urmă o pocnitură, iar lumea se făcu fărâme când Rowan se încovoie sub biciul care îi tăia spatele. Își încleștă dinții, dar nu țipă.

– Te rog, spuse Celaena.

Gavriel își avântă biciul atât de repede, încât Rowan nu reuși decât să tragă o gură de aer ca să-și revină. Pe fața drăguță a lui Gavriel nu era nicio rămășiță din bărbatul căruia îi mulțumise cu săptămâni în urmă.

De cealaltă parte a verandei, Maeve spuse:

– Depinde întru-totul de tine cât va dura asta, dragă nepoată.

Celaena nu îndrăzni să-și ia privirea de la Rowan, care suporta biciuirea de parcă o mai suportase și altădată – de parcă ar fi știut cum să se echilibreze și câtă durere va urma. Ochii prietenilor lui erau morți, de parcă și ei administraseră și primiseră acest tip de pedeapsă.

Maeve îi făcuse rău lui Rowan și înainte. Câte dintre cicatrice i se datorau?

– Oprește asta, mârâi Celaena.

– Pentru nimic în lume, Aelin? Dar pentru prințul Rowan?

O altă lovitură, iar pe piatră era sânge. Iar sunetul – acel sunet al biciului... sunetul care reverbera în coşmarurile ei, sunetul care-i făcea sângele să îngheţe...

– Spune-mi unde este cea de a treia cheie Wyrd, Aelin.

Poc. Rowan tresări sub strânsoarea de fier a gemenilor. De aceea se rugase oare în acea dimineaţă Malei, pentru că ştia la ce să se aştepte din partea lui Maeve?

Deschise gura, dar Rowan îşi înălţă capul, cu dinţii dezveliţi şi faţa răvăşită de durere şi mânie. Ştia că îi putea citi cuvintele în ochi, dar totuşi spuse tare:

– N-o face!

Cuvântul acesta de sfidare rupse barierele pe care şi le impusese în ultima zi, barajul pe care-l pusese în calea puterii ei, coborând într-o spirală tainică până în miezul harului ei magic, trăgând din el cât putea aduna.

Căldura ţâşni din ea, încălzind pietrele atât de repede, încât sângele lui Rowan se transformă într-un abur roşu. Însoţitorii lui blestemară şi scuturile aproape invizibile făcură valuri în jurul lor şi a suveranei lor.

Ştia că aurul din ochi i se transformase în flacără, pentru că atunci când se uită la Maeve, faţa reginei se făcuse albă ca varul.

Atunci, Celaena dădu foc lumii.

CAPITOLUL 60

Maeve nu ardea, şi nici Rowan sau prietenii lui, ale căror scuturi Celaena le străpunse cu jumătate de gând. Râul arunca însă aburi în jurul lor, iar din palat şi din oraş se auziră strigăte când o flacără care nu ardea şi nu rănea pe nimeni învălui totul în jur. Întreaga insulă era înveşmântată în focul sălbatic.

Maeve se ridicase în picioare acum, coborând de pe estradă. Celaena lăsă puţină căldură să se scurgă prin strânsoarea în care ţinea flacăra, încălzind pielea lui Maeve în timp ce se apropia de ea. Cu ochii mari, Rowan atârna în braţele prietenilor lui, cu sângele sfârâind pe pietre.

– Ai vrut o demonstraţie, spuse cu voce joasă Celaena.

Transpiraţia îi picura pe spate, dar apucă harul magic cu toată puterea.

– Un singur gând, şi oraşul îţi va arde.

– E din piatră, răspunse Maeve răstit.

Celaena zâmbi.

– Dar oamenii tăi nu sunt din piatră.

Nările lui Maeve tresăriră uşor.

– Ai fi în stare să omori oameni nevinovaţi, Aelin? Poate. Ai făcut-o vreme de ani de zile, nu?

Zâmbetul Celaenei nu se stinse.

– Testează-mă. Încearcă tu numai, mătuşă, să mă forţezi şi vei vedea ce se întâmplă. Doar asta ai vrut, nu? Nu să-mi stăpânesc harul, ci să afli cât de puternică sunt. Nu cât de mult

din sângele surorii tale curge prin venele mele – nu, ai ştiut de la început că am prea puţin din puterea lui Mab. Voiai să ştii cât de mult am moştenit de la Brannon.

Flăcările se ridicară şi mai sus, iar strigătele – de spaimă, nu de durere – deveniră mai puternice. Flăcările nu aveau să facă rău nimănui decât dacă dorea ea. Simţea celelalte haruri magice care se luptau cu a ei, făcându-i găuri în putere, dar incendiul care înconjura veranda ardea cu putere.

– Nu i-ai dat niciodată cheile lui Brannon. Nu ai călătorit cu Brannon şi cu Athril pentru a recupera cheile de la Valg, continuă Celaena, cu o coroană din foc încingându-i capul. Ai mers ca să le furi pentru tine, pentru că voiai să le păstrezi. Odată ce Brannon şi Athril şi-au dat seama ce plănuiai, te-au înfruntat. Iar Athril...

Celaena scoase sabia Goldryn, iar mânerul îi lucea de un roşu ca sângele.

– Preaiubitul tău Athril, cel mai drag prieten al lui Brannon... când Athril te-a înfruntat, l-ai omorât. Tu, nu Valg. Din cauza durerii şi a ruşinii ai fost suficient de slăbită ca Brannon să-ţi poată lua cheile. Nu a fost nicio forţă duşmană care să dărâme templul Zeiţei Soarelui. A fost Brannon. El a ars şi ultimul semn al prezenţei sale, orice indiciu despre unde se ducea, ca tu să nu-l poţi găsi. A lăsat numai sabia lui Athril pentru a-şi onora prietenul – în peştera unde Athril îi scosese un ochi acelei creaturi amărâte din lac – şi nu ţi-a spus niciodată. După ce Brannon a părăsit ţărmurile astea, nu ai îndrăznit să-l urmezi, nu atâta timp cât avea la el cheile, nu când harul lui magic – harul meu – era atât de puternic.

Era motivul pentru care Brannon ascunsese cheia Wyrd în bijuteria de familie – pentru a le da acel gram în plus de putere. Nu împotriva duşmanilor obişnuiţi, ci în cazul în care Maeve ar fi venit după ele. Poate că nu pusese cheile înapoi în poartă

pentru că voia să le poată invoca puterea dacă Maeve s-ar fi hotărât vreodată să se instaleze ca stăpână a tuturor ţinuturilor.

– De aceea ţi-ai abandonat pământul de la poalele dealurilor şi l-ai lăsat să putrezească. De aceea ai construit un oraş din piatră înconjurat de apă: pentru ca moştenitorii lui Brannon să nu se poată întoarce şi să te frigă de vie. De aceea voiai să mă vezi, de aceea ai făcut o înţelegere cu mama mea. Voiai să ştii ce ameninţare pot constitui, ce avea să se întâmple atunci când sângele lui Brannon se combina cu descendenţa lui Mab.

Celaena îşi deschise larg braţele, cu Goldryn arzând strălucitoare în mână.

– Priveşte-mi puterea, Maeve. Priveşte ce forţă a învins întunericul profund, ce se târăşte sub pielea mea.

Celaena expiră şi stinse toate flăcările din oraş.

Puterea nu consta în forţă sau pricepere, ci în control – puterea consta în autocontrol. Ştiuse de la bun început cât de puternic şi de mortal era focul ei, iar în urmă cu doar câteva luni, ar fi ucis şi sacrificat şi măcelărit pe oricine şi orice i-ar fi stat în cale pentru a-şi îndeplini făgăduiala. Dar nu fusese forţă – fusese mânie, durerea unei persoane distruse, care se prăbuşea. Acum înţelegea ce voise să spună mama ei când o atinsese deasupra inimii în acea noapte în care îi dăduse amuleta.

Când toate luminile se stinseră în Doranelle, iar lumea se cufundă în întuneric, Celaena se apropie de Rowan. O privire şi o dezvelire a dinţilor îi făcură pe gemeni să-l elibereze. Cu bicele însângerate încă în mână, Gavriel şi Lorcan nu se apropiară de ea sau de Rowan, care se prăbuşise la pieptul ei, şoptindu-i numele.

Luminile se aprinseră. Maeve rămase acolo unde era, cu rochia pătată de cenuşă, cu faţa lucind de transpiraţie.

– Rowan, vino aici.

Rowan se încordă, mormăind cu durere, dar se îndreptă împleticindu-se spre estradă, cu sângele picurând din rănile hidoase de pe spinare. Celaenei i se ridică bila în gât, dar nu-și luă ochii de la regină. Aruncându-i o privire scurtă Celaenei, Maeve șuieră:

– Dă-mi sabia aia și pleacă de-aici.

Întinse mâna spre Goldryn.

Celaena scutură din cap.

– Nu prea cred. Brannon a lăsat-o în peștera aia pentru a fi găsită de oricine, în afară de tine. Așa că este a mea, prin sânge, și foc, și întuneric.

Puse sabia Goldryn în teacă.

– Nu e foarte plăcut când cineva nu-ți dă ceea ce-ți dorești, nu-i așa?

Rowan se mulțumea să stea acolo, chipul său fiind o mască a calmului, în pofida rănilor, dar ochii lui – era tristețe acolo? Prietenii lui priveau tăcuți, gata să atace dacă Maeve ar fi poruncit. Erau liberi să încerce, de voiau.

Buzele lui Maeve se strânseră.

– Vei plăti pentru asta.

Celaena se apropie din nou de Maeve, îi luă mâna și spuse:

– O, nu cred.

Își aruncă mintea deschisă spre regină.

Ei bine, o parte din mintea ei – viziunea pe care i-o dăduse Narrok când îl arsese. El știuse. Cumva, îi văzuse potențialul, de parcă își dăduse seama de el în timp ce prinții Valg îi sortau amintirile. Nu era un viitor gravat în piatră, dar asta nu trebuia să știe mătușa ei. Prezentă amintirea de parcă ar fi fost adevărată, de parcă ar fi fost un plan.

Mulțimea asurzitoare reverbera pe coridoarele din piatră de culoare deschisă ale castelului regal din Orynth. Toți scandau

numele ei, aproape tânguindu-se. Aelin. *Un ritm în două bătăi răsuna la fiecare pas pe care îl făcea urcând scara întunecată. Goldryn era grea pe spatele ei, rubinul arzând mocnit în lumina soarelui care picura de la etajul superior. Tunica ei era frumoasă, dar simplă, deşi mănuşile din oţel – în care se aflau lame ascunse – erau la fel de ornamentate, pe cât erau de mortale.*

Ajunse la etaj şi merse de-a lungul lui, pe lângă războinicii impozanţi, puternici, care se ascundeau în umbră, dincolo de arcada deschisă. Nu erau simpli războinici – erau războinicii ei. *Curtea ei. Aedion era acolo şi câţiva alţii ale căror feţe erau ascunse de întuneric, dar când îi oferiră zâmbete largi şi animate, dinţii le luciră slab. O Curte care avea să schimbe lumea.*

Scandarea spori în intensitate, iar amuleta i se legăna între sâni la fiecare pas. Cu privirea aţintită înainte, cu jumătate de zâmbet pe faţă, ieşi, în cele din urmă, pe balcon, iar strigătele deveniră frenetice, copleşitoare precum mulţimea în delir aflată în afara palatului. Pe străzi, se adunau mii de oameni şi îi scandau numele. În curte, tinerele preotese ale Malei dansau pe fiecare bătaie a numelui ei, cu adoraţie, cu fanatism.

Cu această putere – cu cheile pe care le obţinuse – ceea ce crease pentru ei, armatele pe care le strânsese pentru a alunga duşmanii, recoltele pe care le cultivase, umbrele pe care le alungase... aceste lucruri erau un miracol. Era mai mult decât umană, era mai mult decât regină.

Aelin.

Preaiubita. Nemuritoarea. Binecuvântata.

Aelin.

Aelin a Focului Sălbatic. Aelin Inimă-de-Foc. Aelin Aducătoarea-de-Lumină.

Aelin.

Îşi ridică braţele, lăsându-şi capul pe spate în lumina soarelui, iar strigătele lor făcură să se cutremure întregul Palat Alb.

Pe frunte, un semn – semnul sacru al descendenței lui Brannon – strălucea albastru. Zâmbi mulțimii, poporului ei, lumii ei, pregătită să o conducă.

*

Celaena se îndepărtă de Maeve. Fața reginei era palidă.

Maeve crezuse minciuna. Nu înțelesese că viziunea îi fusese dată Celaenei nu în derâdere, ci ca avertizare – a ceea ce va deveni dacă găsea cheile și le păstra. Un dar de la omul care fusese odată Narrok.

– Sugerez, îi spuse Celaena reginei Fae, să te gândești bine, foarte bine, înainte să mă amenințI, pe mine sau pe ai mei, și înainte să-l rănești din nou pe Rowan.

– Rowan îmi aparține, șuieră Maeve. Pot face orice doresc cu el.

Celaena privi spre prinț, care stătea dârz, cu ochii opaci de durere. Nu din cauza rănilor de pe spate, ci din cauza distanțării care se strecurase între ei cu fiecare pas care îi apropiase de Doranelle.

Încet, cu atenție, Celaena scoase inelul din buzunar.

*

În ultimele zile, nu ținuse strâns inelul lui Chaol.

Prețuia inelul simplu din aur care fusese lăsat în teaca sabiei Goldryn. Îl păstrase cu grijă toate aceste săptămâni, cerându-i lui Emrys să-i povestească întruna despre Maeve, îmbinând povestirile pentru a afla adevărul despre mătușa ei, pentru această clipă, pentru această sarcină.

Când Celaena ridică inelul între două degete, Maeve rămase tăcută ca moartea.

– Cred că de mult timp cauți asta, spuse Celaena.

– Nu-ți aparține.

– Oare? La urma-urmelor, eu l-am găsit. În teaca lui Goldryn, unde l-a lăsat Brannon, după ce l-a luat de pe cadavrul lui Athril – inelul de familie pe care Athril ți l-ar fi dăruit odinioară. În miile de ani trecuți de atunci, nu l-ai găsit, așa că... Presupun că e al meu.

Celaena își închise pumnul în jurul inelului.

– Cine ar fi crezut însă că ești atât de sentimentală?

Maeve strânse buzele.

– Dă-mi-l!

Celaena scoase un hohot ca un lătrat.

– Nu trebuie să-ți dau nimic.

Zâmbetul îi pieri. Lângă tronul lui Maeve, fața lui Rowan era de necitit, iar el se întoarse spre cascadă.

Toate acestea – toate acestea erau pentru el. Pentru Rowan, care știa exact ce sabie ridicase în acea zi în peștera de munte, care i-o aruncase pe gheață ca o monedă de schimb mai târziu – singura protecție pe care i-o putea oferi în fața lui Maeve, dacă era suficient de deșteaptă să-și dea seama.

Își dăduse seama ce făcuse el – că știuse întotdeauna – numai atunci când menționase inelul cu doar câteva săptămâni în urmă, iar el îi spusese că spera că ea îi va găsi o utilizare. Nu înțelegea încă faptul că pe ea n-o interesa să se târguiască pentru putere, sau siguranță, sau alianțe.

– Totuși, sunt dispusă să fac un schimb cu tine, spuse Celaena.

Maeve se încruntă. Celaena își ridică sfidătoare bărbia.

– Inelul tău mult-iubit – pentru eliberarea lui Rowan din jurământul său de sânge.

Rowan înțepeni. Prietenii lui ridicară capul, uitându-se la ea.

– Un jurământ de sânge este pentru vecie, spuse ea încordată.

Celaenei i se păru că prietenii lui nici nu mai respirau.

– Nu-mi pasă. Eliberează-l.

Celaena ridică din nou inelul.

– Este alegerea ta. Eliberează-l sau topesc inelul acesta chiar aici.

Ce risc își asumase; atât de multe săptămâni de strategie și planificare și speranță secretă. Rowan nu se întoarse nici măcar acum.

Maeve nu-și luă ochii de la inel. Celaena înțelese de ce – de aceea îndrăznise să încerce. După o lungă tăcere, Maeve se îndreptă, cu rochia foșnind, fața palidă și încordată.

– Foarte bine. Oricum, mă cam plictisisem de compania lui în ultimele decenii.

Rowan se întoarse cu fața spre ea – încet, de parcă nu-i venea să creadă ce aude. Întâlni însă privirea Celaenei, nu a Maevei, iar ochii îi străluciră.

– Prin sângele meu care curge în tine, spuse Maeve. Nu prin dezonoare, nu prin trădare, astfel te eliberez pe tine, Rowan Whitethorn, de jurământul de sânge făcut mie.

Rowan se mulțumi să se uite lung la ea, iar Celaena nu mai auzi și restul cuvintelor, cuvintele pe care Maeve le pronunțase în Limba Veche. Rowan însă scoase un pumnal și își vărsă sângele pe pietre – orice ar fi însemnat asta. Nu mai auzise niciodată până acum de un jurământ de sânge care să fie rupt, dar riscase oricum. Poate că niciodată în istoria lumii nu existase un jurământ care să fi fost rupt în mod onorabil. Prietenii lui tăcură, făcând ochii mari.

Maeve spuse:

– Nu mai ești legat de mine, prințe Rowan Whitethorn.

Atât îi trebui Celaenei să audă și-i aruncă inelul lui Maeve, iar Rowan se grăbi spre ea, cu mâinile pe obrajii ei, cu fruntea lipită de a ei.

– Aelin, murmură el, și nu era o dojană sau o mulțumire, ci... o rugăciune. Aelin, șopti din nou, zâmbind larg, și o sărută pe frunte, după care căzu în genunchi în fața ei.

Când întinse mâna să-i apuce încheietura, ea sări îndărăt.

– Ești liber. Acum ești liber.

În spatele lor, Maeve urmărea, cu sprâncenele ridicate. Celaena nu putea însă să accepte – nu putea fi de acord cu așa ceva.

Supunere totală, asta însemna jurământul de sânge. El urma să-i dăruiască totul – viața lui, proprietățile lui, voința lui.

Totuși, fața lui Rowan era calmă – neclintită, cuprinsă de certitudine.

Ai încredere în mine.

Nu vreau să fii sclavul meu. Nu voi fi genul acela de regină.

Nu ai Curte – ești lipsită de apărare, nu ai pământ, nu ai aliați. Poate te va lăsa să pleci de aici astăzi, dar mâine s-ar putea să vină după tine. Știe cât de puternic sunt – cât de puternici suntem împreună. Asta o va face să ezite.

Te rog, nu face asta – sunt de acord cu orice dorești, dar nu cu asta.

Te revendic, Aelin. Indiferent care-o fi sfârșitul.

Poate că ar fi continuat să-l contrazică, dar acea căldură stranie, feminină, pe care o simțise în tabără în acea dimineață și care o învăluise, de parcă ar fi vrut să-i spună că era bine să-și dorească asta, atât de mult, încât s-o doară, spunându-i că poate avea încredere în prinț, și, mai mult decât atât – mai mult decât orice, că se putea încrede în ea însăși. Așa că, atunci când Rowan încercă s-o prindă de încheietură, nu îl mai respinse.

– Împreună, Inimă-de-Foc, spuse el, ridicându-i mâneca tunicii. Vom găsi o cale împreună.

El își ridică privirea de pe încheietura ei dezgolită.

– O Curte care să schimbe lumea, promise el.

Doar atunci ea încuviință – încuviință și zâmbi, când el trase pumnalul din cizmă și i-l oferi.

– Spune-o, Aelin.

Ascunzându-şi tremuratul mâinilor de Maeve şi de prietenii lui uluiţi, ea luă pumnalul lui şi îl ţinu deasupra încheieturii ei dezgolite.

– Promiţi să slujeşti la Curtea mea, Rowan Whitethorn, de acum şi până în ziua în care vei muri?

Nu ştia cuvintele corecte sau pe cele în Limba Veche, dar un jurământ de sânge nu avea nevoie de expresii frumoase.

– Da. Până la ultima mea răsuflare şi în lumea de dincolo. Indiferent care va fi sfârşitul.

S-ar fi oprit atunci, pentru a-l întreba din nou dacă dorea cu adevărat să facă asta, dar Maeve era încă acolo, o umbră care pândea în spatele lor. De aceea el o făcuse aici, acum – pentru ca ea să nu poată obiecta, să nu încerce să-l facă să se răzgândească.

Era o situaţie tipică pentru Rowan, o asemenea demonstraţie de încăpăţânare, încât nu putu decât să zâmbească atunci când îşi trecu pumnalul peste încheietură, lăsând o dâră de sânge în urmă. Îi oferi braţul.

Cu o blândeţe surprinzătoare, el îi luă încheietura în mâini şi-şi coborî gura pe pielea ei.

Pentru o clipă, ceva strălucitor ca fulgerul o cutremură, apoi se linişti – un fir care îi lega, din ce în ce mai strâns, cu fiecare sorbitură de sânge pe care o lua Rowan. Trei guri pline – caninii zgâriindu-i pielea – şi apoi îşi ridică faţa, cu buzele strălucind de sângele ei, cu ochii licărind, plin de viaţă şi de oţel.

Nu existau cuvinte să descrie ce se petrecuse între ei în acel moment.

Maeve îi scuti de efortul de a încerca să-şi aducă aminte să vorbească atunci când şuieră:

– Acum, că m-ai insultat şi mai tare, pleacă! Plecaţi toţi!

Prietenii lui dispărură într-o secundă, îndreptându-se spre umbră, luându-și și bicele nenorocite cu ei.

Celaena îl ajută pe Rowan să se ridice, lăsându-l să-i vindece rana de pe încheietură, odată cu rănile de pe spatele lui. Umăr la umăr, o priviră pentru ultima dată pe regina Fae.

În locul unde stătuse ea nu mai era acum decât o bufniță albă, îndepărtându-se în zbor spre noaptea luminată de lună.

*

Plecară în pripă din Doranelle și nu se opriră decât atunci când găsiră un han liniștit într-un orășel, pe jumătate uitat, la câțiva kilometri distanță. Rowan nu îndrăzni nici măcar să meargă până la apartamentul lui, să-și adune lucrurile, și pretinse că oricum n-avea nimic important de luat. Prietenii lui nu veniră după ei, nu încercară să își ia rămas-bun, iar ei trecură podul și se pierdură în ținuturile învăluite în noapte de dincolo de pod. După ore întregi de fugă, Celaena se prăbuși în pat și dormi neîntoarsă. În zori însă, îl imploră pe Rowan să-și aducă acele și cerneala.

Făcu baie în timp ce el pregăti cele necesare, iar ea se curăță cu sare grunjoasă în micuța baie a hanului până când pielea începu să-i strălucească. Rowan nu spuse nimic, când ea se întoarse în dormitor, aruncându-i doar o privire trecătoare când își dădu jos halatul, goală până la brâu, și se întinse pe burtă pe masa de lucru pe care o ceruse Rowan. Acele și cerneala erau deja pe masă, mânecile lui erau ridicate până la coate, iar părul îi era legat la spate, ceea ce făcea ca liniile elegante, dure ale tatuajului lui să fie și mai vizibile.

– Inspiră profund, spuse el.

Ea se supuse, așezându-și mâinile sub bărbie, jucându-se cu focul din cămin, vălurindu-și flăcările printre tăciuni.

– Ai mâncat și ai băut destul?

Ea încuviinţă. Devorase un mic dejun copios chiar înainte de a intra în baie.

– Spune-mi când simţi nevoia să te ridici, spuse el.

Nu o jigni întrebând-o dacă într-adevăr vrea asta sau avertizând-o asupra durerii care urma. În schimb, îşi trecu o mână fermă pe spatele ei plin de cicatrice, ca un artist care îşi evaluează pânza. Îşi trecu degetele puternice, bătătorite, peste fiecare cicatrice, testând, iar pielea i se făcu de găină.

Începu apoi să deseneze semnele, ghidul pe care avea să îl respecte în orele care urmau. În timpul micului dejun, schiţase deja câteva modele dintre care să aleagă. Erau atât de minunate, încât parcă pătrunsese în sufletul ei ca să le găsească. Deloc surprinzător.

O lăsă să folosească baia când termină conturul şi, curând, ea reveni cu faţa în jos pe masă, cu mâinile sub bărbie.

– De-acum încolo, să nu te mişti. Începem.

Ea încuviinţă cu un mormăit şi îşi păstră privirea aţintită asupra focului, asupra tăciunilor, în timp ce căldura trupului lui plutea peste trupul ei. Auzi cum îşi trage şi el uşor răsuflarea, apoi...

Prima înţepătură o duru – o, zei sfinţi, cu sare şi fier, o duru. Îşi încleştă dinţii, îşi stăpâni durerea, o primi cu bucurie. Acesta era scopul sării în acest tip de tatuaj, îi spusese Rowan, să-i amintească purtătorului de pierdere. Bine – bine, numai asta putea gândi în timp ce durerea trasa pânze de păianjen pe spatele ei. Bine.

Când Rowan făcu următorul semn, ea deschise gura şi începu să-şi spună rugăciunile.

Erau rugăciuni pe care ar fi trebuit să le spună cu zece ani în urmă; un torent constant de cuvinte în Limba Veche, care să le povestească zeilor despre moartea părinţilor ei, despre

moartea unchiului ei, despre moartea lui Marion – patru vieți șterse de pe fața pământului în acele două zile. Cu fiecare înțepătură a acului lui Rowan, implora nemuritorii fără chip să ia sufletele celor iubiți în paradis și să aibă grijă de ele. Le spuse ce merite aveau – le spuse de faptele bune și cuvintele iubitoare și actele de curaj pe care le făcuseră. Oprindu-se doar ca să respire, incantă rugăciunile pe care le datora lor ca fiică, prietenă și moștenitoare.

În orele cât lucră, mișcările lui Rowan intrară în ritmul cuvintelor ei, iar ea incanta și cânta. El nu vorbi, iar ciocănelul și acele băteau în ritmul vocii ei, amândoi împletindu-și munca. Nu o rușină oferindu-i apă când vocea îi deveni aspră, gâtul fiindu-i atât de afectat, încât nu se mai auzeau decât șoapte. În Terrasen ar fi cântat din zori și până-n noapte, cu genunchii pe prundiș, fără să mănânce, să bea sau să se odihnească. Aici, avea să cânte până se încheiau semnele, agonia de pe spate, ofranda ei către zei.

Când totul se termină, spatele îi era o rană deschisă care pulsa de durere, și reuși să se ridice de pe masă doar din mai multe încercări. Rowan o urmă pe câmpul învecinat, în întunericul nopții, îngenunchind cu ea în iarbă, iar ea își ridică fața spre lună și cântă ultimul cântec, cântecul sacru al familiei ei, lamentarea Fae pe care le-o datora de zece ani.

Rowan nu spuse nimic cât timp ea cântă, cu vocea răgușită și îndurerată. Rămase pe câmp cu ea până în zori, la fel de permanent ca semnele de pe spatele ei. Trei rânduri de text derulate peste cele mai mari trei cicatrice ale sale, povestea iubirii și a pierderii ei, scrisă acum în carne: un rând pentru părinții și unchiul ei, un rând pentru Lady Marion și un rând pentru Curtea și poporul ei.

Pe cicatricele mai mici, mai scurte, erau poveştile Nehemiei şi de lui Sam. Iubitul ei mort.

De-acum nu mai erau întemniţaţi în inima ei. De-acum nu mai trebuia să-i fie ruşine.

CAPITOLUL 61

Venise vremea Jocurilor de Război.

Toate Clanurile Dinţi-de-fier avuseseră învoire să se odihnească în ziua precedentă, dar refuzaseră toate, preferând să se antreneze sau să-şi revizuiască din nou planurile şi strategiile.

Oficialii şi consilierii din Adarlan continuau să sosească de zile întregi, veniţi să supravegheze Jocurile din vârful Muntelui Colţul Nordic. Urmau să-i raporteze regelui din Adarlan cum erau vrăjitoarele şi animalele lor de călărie – şi cine cucerea victoria.

Cu săptămâni în urmă, când Abraxos traversase Răscrucea, Manon se întorsese în Omega întâmpinată de zâmbete şi aplauze. Bunica nu era de văzut, dar se aşteptase la asta. Manon nu reuşise nimic; făcuse doar ce era de aşteptat de la ea să facă.

N-o văzu şi nici nu auzi nimic despre prizoniera Crochan din pântecele lui Omega, şi nimeni nu părea să ştie nimic despre ea. Era pe jumătate tentată să-şi întrebe bunica, dar Matroana nu o chemă, iar Manon nu avea chef să fie bătută din nou.

Starea ei de spirit era fragilă în acele zile, deoarece Clanurile se ţineau aproape, rămâneau în propriile apartamente şi aproape că nu-şi vorbeau. Indiferent ce unitate arătaseră în noaptea traversării lui Abraxos, aceasta dispăruse de mult când începură Jocurile de Război, înlocuită de dorinţa de competiţie seculară şi de ura de sânge.

Jocurile urmau să aibă loc în interiorul, în jurul şi între cele două vârfuri, inclusiv în canionul cel mai apropiat, vizibil de pe Colţul Nordic. Fiecare dintre cele trei Clanuri urma să aibă un cuib propriu, în vârful unui munte – un cuib adevărat, din crenguţe şi rămurele. În centrul fiecăruia se afla un ou din sticlă.

Ouăle urmau să fie sursa victoriei şi a căderii lor. Fiecare Clan trebuia să captureze ouăle celorlalte două echipe adverse, dar şi să lase în urmă o gazdă care să le protejeze propriul ou. Clanul câştigător avea să fie cel care obţinea posesia celorlalte două ouă furându-le din cuiburi, unde nu puteau fi atinse de păzitorii lor, sau de la forţele adversare care le purtau cu ele. Dacă un ou se spărgea, aducea imediat descalificarea Clanului, indiferent de cine îl ducea.

Manon îşi puse armura uşoară şi pieile de zbor. Purta metal pe umeri, încheieturi şi pulpe – în orice loc expus unei lovituri de săgeată sau unei răni provocate de balauri sau de armele inamice. Era obişnuită cu greutatea şi cu mişcarea limitată, ca şi Abraxos de altfel, mulţumită antrenamentului pe care îl impusese cu forţa Clanului Cioc-negru în ultimele săptămâni.

Deşi aveau ordine stricte să nu mutileze sau să omoare, li se permitea să poarte câte două arme, aşa că Manon o luă pe Spintecă-Vânt şi cel mai bun pumnal. Umbrele, Asterin, Lin şi gemenele malefice aveau să folosească arcurile. Acum erau capabile să ucidă călare pe dragonii lor – după ce exersaseră necontenit în canioane şi nimeriseră de fiecare dată ţinta în plin. Asterin intrase ţanţoşă dimineaţa în sala de mese, ştiind că era mortală ca iadul.

Fiecare Clan purta în jurul frunţii şuviţe împletite din piele vopsită – negre, albastre, galbene – iar balaurii erau pictaţi cu dungi similare pe cozi, gâturi şi laterale. Când toate sabaturile îşi luară zborul, se adunară în văzduh, prezentând oştirea în întregimea ei micilor omuleţi muritori din munţii de dedesubt.

Cele Treisprezece se aflau în fruntea sabaturilor Cioc-negru, respectând ierarhia.

– Nebuni, pentru că nu știu ce au dezlănțuit, murmură Asterin, iar cuvintele ajunseră pe aripile vântului la Manon. Muritori proști și nebuni.

Manon șuieră a încuviințare.

Zburau în formație: Manon în frunte, Asterin și Vesta pe flancuri în spatele ei, apoi trei rânduri de câte trei: Imogen între demonițele cu ochii verzi, Ghislaine, flancată de Kaya și Thea, cele două Umbre și Lin, apoi Sorrel, singură în arier-gardă. Un berbece, echilibrat și fără cusur, capabil să străpungă liniile inamice.

Dacă Manon nu le dobora, atunci săbiile maliționse ale lui Asterin și Vesta urmau să o facă. Dacă nici asta nu le-ar fi oprit, atunci cele șase din mijloc erau cu siguranță o capcană mortală. Majoritatea n-ar fi reușit să ajungă nici măcar până la Umbre și Lin, care urmau să supravegheze necontenit împrejurimile, sau până la Sorrel, care trebuia să le păzească spatele.

Aveau să doboare forțele inamice una câte una, cu mâinile și picioarele și coatele, acolo unde armele obișnuite ar fi trebuit să rezolve treaba. Obiectivul era să recupereze ouăle, nu să le ucidă pe celelalte, își aminti sieși și Celor Treisprezece din nou. Și din nou.

Jocurile începură cu un dangăt de clopot undeva în Omega. O secundă mai târziu, văzduhul explodă de aripi și gheare, și de urlete.

Întâi merseră după oul Sânge-albastru, pentru că Manon știa că Picioare-galbene aveau să atace cuibul Cioc-negru, ceea ce și făcură. Manon le făcu semn vrăjitoarelor ei și o treime din forța ei se întoarse, căzând în spatele liniilor frontului lor, construind un zid solid de dinți și aripi de care să se izbească Picioare-galbene.

Vrăjitoarele Sânge-albastru, care probabil preferaseră să-şi urmeze ritualurile şi să-şi spună rugăciunile decât să facă planuri, îşi trimiseră forţele tot spre Cioc-negru, pentru a vedea dacă nişte aripi în plus reuşeau să străpungă zidul de fier. O altă greşeală.

În nici zece minute, Manon şi Cele Treisprezece înconjuraseră cuibul Sânge-albastru – şi garda le predă comoara.

Urmară urlete şi ţipete – dar nu de la Cele Treisprezece, care aveau feţele împietrite, ochii licărindu-le, ci de la alte Cioc-negru, treimea de apărare, care se întorseseră, făcând un cerc mare, şi se alăturaseră lui Manon şi forţei sale, pentru a le prinde între ele şi a le zdrobi pe Sânge-albastru şi Picioare-galbene.

Vrăjitoarele şi balaurii zburau sus şi plonjau apoi, dar o făceau în egală măsură pentru spectacol, cât şi pentru victorie, iar Manon nu le slăbi, împingându-le din faţă şi din spate, ca o menghină aeriană care aproape că-i făcu pe balauri să-şi arunce din spinare călăreţele, panicaţi.

Asta – pentru asta fusese zămislită. Nici bătăliile pe care le câştigase călare pe o mătură nu fuseseră atât de rapide, strălucite şi mortale. Iar atunci când avea să-şi înfrunte inamicii, odată ce avea să adauge la asta un arsenal de arme... Manon zâmbi, punând oul Sânge-albastru în cuibul Cioc-negru din vârful muntelui.

Câteva clipe mai târziu, Manon şi Abraxos planau deasupra încăierării, Cele Treisprezece veniră din spate, pentru a se regrupa. Asterin, singura care ţinuse aproape tot timpul, rânjea nebuneşte – iar când verişoara şi balaurul ei trecură în zbor deasupra Colţului Nordic şi a observatorilor adunaţi acolo, vrăjitoarea cu părul de aur coborî din şa, sărind de pe aripă.

Vrăjitoarea Picioare-galbene de pe dragonul de sub ea n-o văzu pe Asterin decât atunci când aceasta îi ateriză în spinare, cu o mână pe gât în locul unde ar fi trebuit să fie un pumnal.

Chiar şi Manon icni de admiraţie când vrăjitoarea Picioare-galbene îşi ridică mâinile şi se predă.

Asterin îi dădu drumul, ridicându-şi braţele pentru a fi săltată de ghearele balaurului ei. După o aruncare şi o cădere agonizantă, Asterin se întoarse în şa, coborând până ce ajunse din nou lângă Manon şi Abraxos. Acesta viră spre dragonul albastru al lui Asterin, lovindu-l cu aripa – un gest jucăuş, aproape curtenitor, care o făcu pe femelă să ţipe de plăcere.

Manon ridică din sprâncene către Aghiotanta ei.

– Observ că te-ai antrenat, strigă ea.

Asterin rânji veselă.

– Nu mi-am făcut loc până la rangul de Aghiotantă stând degeaba.

Asterin coborî apoi din nou, la o bătaie de aripă distanţă. Abraxos mugi, iar Cele Treisprezece se aşezară în formaţie, în jurul lui Manon, patru sabaturi flancându-le din urmă. Mai trebuiau doar să captureze oul Picioare-galbene şi să-l aducă apoi în cuibul Cioc-negru, apoi totul lua sfârşit.

Se ferira şi urcară deasupra sabaturilor care luptau, iar când ajunseră la linia de demarcaţie a vrăjitoarelor Picioare-galbene, Cele Treisprezece se ridicară – apoi se traseră în spate, lăsând celelalte patru sabaturi în spatele lor, ţâşnind ca o săgeată, străpungând bariera prin care urmară în viteză Cele Treisprezece.

În apropierea Colţului Nordic, cuibul Picioare-galbene era încercuit nu de trei, ci de patru sabaturi, o bună parte din armată fiind menită să apere liniile din spate. Se ridicară din cuib – nu unităţi individuale, ci ca un tot – şi Manon zâmbi în sinea ei.

Se năpustiră după ele, iar Picioare-galbene rezistară, rezistară…

Manon fluieră. Ea şi Sorrel o luară una în sus, alta în jos, iar sabatul ei se despărţi în trei, exact cum exersaseră. Precum

membrele unei creaturi, loviră armata Picioare-galbene – acolo unde se amestecaseră toate sabaturile, aflându-se acum lângă vrăjitoare străine şi balauri alături de care nu călăriseră niciodată. Confuzia deveni şi mai mare când Cele Treisprezece le împrăştiară şi începură să le împingă de ici-colo. Se strigau ordine, se strigau nume, dar haosul era total.

Se apropiau de cuib, când patru sabaturi Sânge-albastru apărură de niciunde, conduse de Petrah, călare pe balaurul ei, Keelie. Era aproape în cădere liberă spre cuib, prin flancul stâng, care fusese lăsat complet descoperit în timpul luptei dintre Cioc-negru şi Picioare-galbene. Aşteptase momentul, precum o vulpe în vizuină.

Intră în cuib, iar Manon plonjă după ea, blestemând din toţi rărunchii. O licărire galbenă şi un ţipăt de furie, iar Manon şi Abraxos dădură înapoi, virând, când Iskra trecu pe deasupra cuibului şi nimeri direct în Petrah.

Cele două moştenitoare şi dragonii lor îşi înlănţuiră ghearele şi începură să se prăbuşească, lovindu-se cu ghearele şi muşcându-se. Strigăte se ridicară de pe munte şi de la vrăjitoarele din văzduh.

Manon gâfâi, îşi limpezi capul care i se învârtea, iar Abraxos se echilibră deasupra cuibului, zburând înăuntru pentru a pecetlui victoria. Tocmai se pregătea să-l îndemne să plonjeze, când se auzi ţipătul lui Petrah. Nu de furie, ci de durere.

O durere agonizantă, care îţi sfâşia inima, aşa cum Manon nu mai auzise, pricinuită de balaurul Iskrăi, care îşi înfipse ghearele în gâtul lui Keelie.

Iskra lăsă să-i scape un urlet de triumf, iar masculul ei o zgudui pe Keelie, Petrah ţinându-se bine în şa.

Acum. Acum era momentul să fure oul. Îl îmboldi pe Abraxos.

– Hai, şuieră ea, aplecându-se în faţă, pregătindu-se de plonjon.

Abraxos nu mișcă, ci plană, urmărind-o pe Keelie cum se lupta în zadar, cu aripile de-abia fluturând, când Petrah țipă din nou. Implorând – implorând-o pe Iskra să se oprească.

– Acum, Abraxos!

Îl lovi cu pintenii. El refuză din nou să plonjeze.

Iskra lătră apoi o comandă către balaurul ei... iar bestia îi dădu drumul lui Keelie.

*

Urmă un al doilea țipăt, venit dinspre munte, de la Matroana Sânge-albastru, care țipa la fiica ei, care plonja spre stâncile de sub ea. Celelalte vrăjitoare Sânge-albastru se răsuciră în văzduh, dar erau prea departe, iar balaurii lor erau prea lenți pentru a opri căderea fatală.

Abraxos nu era însă lent.

Manon nu-și dădu seama dacă-i dăduse comanda sau doar o gândise, dar acel țipăt, un țipăt de mamă pe care nu-l mai auzise vreodată, o făcu să se aplece înainte. Înțelegându-i intenția, Abraxos se azvârli ca o stea căzătoare, cu aripile lui strălucitoare.

Coborâră, coborâră, spre dragonul lovit și vrăjitoarea aflată încă în viață de pe spinarea lui.

Când se apropiară, cu vântul lovind-o peste față și încercând să-i smulgă hainele, Manon își dădu seama că Keelie respira încă. Respira și lupta năprasnic pentru a-și păstra echilibrul. Nu pentru a supraviețui. Keelie știa că putea muri în orice moment. Lupta pentru vrăjitoarea din spatele ei.

Petrah leșinase, răsucită în șa, din cauza plonjonului sau a lipsei de aer. Se legăna într-un echilibru precar, iar Keelie lupta cu ultimele bătăi de inimă să mențină căderea lentă și ușoară. Aripile dragonului deveniră moi, iar ea țipă de durere.

Abraxos se grăbi să intervină, cu aripile întinse, trecând o dată, apoi încă o dată, trecând prea repede peste canion. Până

să termine al doilea glisaj, suficient de aproape cât să atingă spatele însângerat al balaurului, Manon înţelese.

El n-o putea opri pe Keelie din cădere – era prea grea, iar el prea mic. Totuşi, o puteau salva pe Petrah. O văzuse pe Asterin făcând acel salt. Trebuia s-o scoată pe vrăjitoarea inconştientă din şa.

Abraxos urlă la Keelie, iar Manon ar fi putut jura că vorbea într-o limbă străină, strigând un soi de comandă. Keelie făcu o ultimă încercare pentru a salva călăreaţa de pe spatele ei şi se întinse orizontal. O platformă de aterizare.

Keelie a mea, spusese Petrah. Zâmbise când o spusese.

Manon îşi spuse în sinea ei că făcea asta în numele alianţei. Îşi spuse în sinea ei că o făcea pentru a se da în spectacol.

Tot ce văzu fu însă iubirea necondiţionată din ochii balaurului muribund, şi atunci îşi desfăcu hamul, se ridică în şa şi sări de pe Abraxos.

CAPITOLUL 62

Manon ateriză pe Keelie, iar bestia ţipă, dar rezistă. Manon se aburcă în contra curentului şi ajunse la şaua pe care se clătina Petrah. Mâinile îi erau amorţite, mănuşile făcând-o chiar mai neîndemânatică, în timp ce tăia curelele cu un cuţit, una câte una. Abraxos urlă un avertisment. Gura canionului se apropia.

Întunericul să aibă milă de ea.

Apoi, Manon reuşi, în sfârşit, să o elibereze pe Petrah, moştenitoarea Sânge-albastru, o greutate inertă în braţele ei, părul biciuindu-i faţa lui Manon ca o mie de cuţitaşe. Aruncă o fâşie de piele în jurul ei şi al lui Petrah. O dată. De două ori. O legă, petrecându-şi braţele pe sub cele ale lui Petrah. Keelie reuşi să rămână nemişcată. Pereţii canionului se închideau în jurul lor, era întuneric pretutindeni. Manon urlă sub greutatea vrăjitoarei pe care o smulse din şa, trăgându-i şi picioarele din scări.

O stâncă trecu în viteză pe lângă ele, dar o umbră bloca soarele. Era Abraxos care plonjă după ea, mic şi zvelt. Era singurul balaur pe care-l văzuse înclinându-se în timpul unui viraj, la viteza aceea, în acel canion.

– Mulţumesc, îi spuse lui Keelie, aruncându-se în aer împreună cu Petrah.

Căzură preţ de o secundă, răsucindu-se şi picând prea repede, dar atunci apăru Abraxos, cu ghearele întinse. Le prinse din zbor, urmărind linia versantului canionului şi trecând peste marginea lui, ridicându-se în siguranţa văzduhului.

Keelie lovi fundul canionului cu un bufnet care reverberă în întregul lanţ de munţi.

Şi nu se mai ridică.

*

Vrăjitoarele Cioc-negru câştigară Jocurile de Război, iar Manon fu încoronată Conducătoarea Aripii în faţa spectatorilor Adarlani, eleganţi şi transpiraţi. O numiră eroină şi o adevărată războinică şi alte lucruri fără sens. Manon zărise însă chipul bunicii ei atunci când o pusese pe Petrah pe platforma de vizionare. Văzuse dezgustul.

Manon o ignoră pe Matroana Sânge-albastru care îngenunchease pentru a-i mulţumi. Nu văzu nici măcar când Petrah fu luată de acolo.

A doua zi, se zvonea că Petrah refuzase să se ridice din pat. Se spunea că sufletul îi fusese devastat de moartea lui Keelie.

Un accident nefericit, provocat de balaurii scăpaţi de sub control, pretinsese Matroana Picioare-galbene, iar Iskra fusese de acord. Manon auzise însă comanda Iskrei de a ucide.

Ar fi provocat-o poate pe Iskra, dacă Petrah n-ar fi auzit şi ea comanda. Petrah era aşadar cea care trebuia să ceară răzbunare.

În acea noapte, bunica ei ţipă la ea că ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să moară, şi o lovi necontenit pe Manon pentru refuzul de a se supune. Pentru lipsa de brutalitate. Pentru indisciplină.

Manon nu-i ceru scuze. Auzea încontinuu sunetul făcut de Keelie când lovise pământul. Şi o parte din ea, poate una slabă şi nedisciplinată, nu regreta că sacrificiul animalului nu fusese în van.

Din partea tuturor celorlalte, Manon suportă laudele care o asaltau şi acceptă plecăciunile fiecărui sabat, indiferent de descendenţa lor.

Conducătoarea Aripii. Își spunea asta în sinea ei, când ea și Asterin, împreună cu jumătate din Cele Treisprezece urmându-le, se apropiară de sala mesei comune, unde urma să aibă loc ceremonia.

Cealaltă jumătate era deja acolo, cercetând locul în căutare de potențiale amenințări sau capcane. Acum, că era Conducătoarea Aripii, acum, că o umilise pe Iskra, celelalte aveau să fie mai rele – hotărâte să o doboare și să-i ocupe poziția.

Mulțimea era veselă, dinții din fier strălucind peste tot, iar berea – bere adevărată, proaspătă, adusă de bărbații ăia îngrozitori din Adarlan – clipocind în căni. Manon se trezise cu o cană de bere în mână, dar Asterin i-o luă, bău o gură și așteptă un moment înainte de a i-o da înapoi.

– Sunt în stare să te otrăvească, îi spuse Aghiotanta ei, făcându-i cu ochiul, pe când își croiau drum spre partea din față a încăperii, unde așteptau cele trei Matroane. Oamenii prezenți la Jocuri ținuseră o ceremonie restrânsă, dar asta era numai pentru vrăjitoare – era pentru Manon.

Își ascunse zâmbetul când mulțimea se despărți în două, făcându-i loc să treacă.

Cele trei Înalte Vrăjitoare erau așezate pe tronuri improvizate, simple scaune împodobite pe care le găsiseră. Matroana Sânge-albastru zâmbi când Manon își apăsă două degete pe frunte. Matroana Picioare-galbene, pe de altă parte, nu făcu nimic, însă bunica ei, așezată în centru, surâse vag.

Surâsul unui șarpe.

– Bine ai venit, Conducătoare a Aripii, spuse bunica ei și un strigăt se înălță din piepturile vrăjitoarelor, în afara celor Treisprezece, care rămaseră calme și tăcute.

Nu aveau de ce să aclame, pentru că ele erau nemuritoare și infinite și minunat de mortale.

– Ce dar putem să-ţi facem, ce coroană să-ţi punem pe cap pentru a onora ceea ce ai făcut pentru noi? întrebă bunica ei. Ai o sabie frumoasă, un sabat de temut – Cele Treisprezece îşi permiseră un mic zâmbet afectat – ce altceva ţi-am putea dărui ce tu să nu ai?

Manon îşi lăsă capul în jos.

– Nu-mi doresc nimic, în afara onoarei pe care deja mi-aţi oferit-o.

Bunica ei râse.

– Ce spui de o mantie nouă?

Manon se îndreptă de spate. Nu putea refuza, dar... aceasta era mantia ei, întotdeauna fusese a ei.

– Cea de pe tine arată mai degrabă ponosită, continuă bunica ei, făcând semn cu mâna cuiva din mulţime. Aşa că primeşte darul nostru pentru tine, Conducătoare a Aripii: o alta în loc.

Urmară mormăieli şi blesteme, dar mulţimea icni – cu anticipare, cu foame – când o vrăjitoare cu părul şaten, înlănţuită, fu împinsă în faţă de trei camarade Picioare-galbene şi obligată să îngenuncheze în faţa lui Manon.

Dacă faţa distrusă, degetele rupte, tăieturile şi arsurile n-o dăduseră de gol cine era, atunci mantia însângerată pe care o purta sigur o făcu.

Vrăjitoarea Crochan, cu ochii de culoarea pământului proaspăt brăzdat, ridică privirea spre Manon. Cum de puteau fi ochii aceia atât de strălucitori, în pofida ororilor încrustate în trupul ei, cum de nu se prăbuşea chiar acolo, implorând iertare, Manon nu ştia.

– Un dar, spuse bunica ei, întinzând o mână cu unghii din fier către Crochan. Demn de nepoata mea. Ucide-o şi ia-i mantia.

Manon recunoscu provocarea. Îşi scoase totuşi pumnalul, iar Asterin se apropie, cu ochii la vrăjitoarea Crochan.

O clipă, Manon se uită la vrăjitoare, dușmanul ei de moarte. Vrăjitoarele Crochan le blestemaseră, le transformaseră în exilate pe vecie. Meritau să moară, toate până la una.

Dar nu vocea ei rosti cuvintele din mintea ei. Nu, din cine știe ce motiv, era vocea bunicii sale.

– Oricând binevoiești, Manon, ugui bunica sa.

Înecându-se, cu buzele crăpate și sângerând, vrăjitoarea Crochan ridică ochii spre Manon și chicoti.

– Manon Cioc-negru, șopti ea în ceea ce ar fi fost o vorbire tărăgănată, dacă dinții nu i-ar fi fost sparți, iar gâtul învinețit. Te cunosc.

– Omoar-o pe ticăloasă! se auzi vocea unei vrăjitoare, strigând din spatele încăperii.

Manon își privi dușmanul în față și ridică din sprâncene.

– Știi cum îți spunem?

Sângele țâșni când buzele vrăjitoarei Crochan se crăpară într-un zâmbet. Ea închise ochii, de parcă ar fi savurat durerea.

– Îți spunem Demonul Alb. Ești pe lista noastră – lista tuturor monștrilor ca voi care trebuie uciși imediat dacă dăm vreodată peste voi. Iar tu...

Deschise ochii și rânji, sfidătoare, furioasă.

– Tu ești în capul listei. Pentru tot ce ai făcut.

– Este o onoare, îi spuse Manon vrăjitoarei Crochan, zâmbind suficient cât să-și arate dinții.

– Taie-i limba! strigă altcineva din mulțime.

Manon întoarse pumnalul, potrivindu-l pentru a-l înfige în inima vrăjitoarei.

Aceasta râse, dar râsul i se transformă într-o tuse care o făcu să gâfâie până când sângele ei albastru se împrăștie pe podea, până când începură să-i curgă lacrimi din ochi, iar Manon zări pentru o clipă rănile adânci, infectate, de pe pieptul ei. Când

ridică din nou capul, cu colţurile gurii pătate de sânge, zâmbi din nou.

– Uită-te cât poftești. Privește ce mi-au făcut surorile tale, cât de mult le doare faptul că nu m-au putut îngenunchea.

Manon se zgâi la ea, la trupul ei distrus.

– Știi ce e asta, Manon Cioc-negru? o întrebă vrăjitoarea Crochan. Pentru că eu știu. Le-am auzit povestind ce-ai făcut în timpul Jocurilor.

Manon nu știa sigur de ce o mai lăsa pe vrăjitoare să vorbească, dar nu s-ar fi putut mișca nici dacă ar fi vrut.

– Asta, spuse Crochan pentru ca toată lumea să audă, este un memento. Moartea mea – uciderea mea este un memento. Nu pentru ele, spuse ea într-o suflare, pironind-o pe Manon cu privirea aceea fixă de culoarea pământului, ci pentru tine, un memento a ceea ce te-au făcut să fii. Ele te-au făcut așa. Vrei să știi care e marele secret Crochan? continuă ea. Marele nostru adevăr, pe care-l ţin secret faţă de voi, pe care îl păzim cu preţul vieţii? Nu este vorba despre locul unde ne ascundem, sau despre cum poate fi rupt blestemul vostru. Aţi ştiut de la bun început cum să-l rupeţi – ştiţi de cinci sute de ani că salvarea stă doar în mâinile voastre. Nu, marele secret este că ne e milă de voi.

Acum nu mai vorbea nimeni.

Crochan nu conteni să se uite fix la Manon, iar Manon nu-şi coborî pumnalul.

– Ne e milă de voi, de fiecare dintre voi, pentru ceea ce le faceţi copilelor voastre. Nu se nasc rele, dar voi le forţaţi să ucidă şi să rănească şi să urască până când nu le mai rămâne nimic în interior – în interiorul vostru. De aceea eşti aici în noaptea asta, Manon, din cauza ameninţării pe care o reprezinţi pentru acel monstru pe care îl numeşti bunică. Ameninţarea

pe care ai reprezentat-o când ai ales mila și ai salvat viața rivalei tale.

Se chinui să respire, cu lacrimile curgându-i fără jenă și cu dinții dezveliți.

– V-au transformat în monștri. V-au transformat, Manon, iar nouă ne pare rău pentru voi.

– Ajunge, spuse Matroana din spate.

Toată sala era însă cuprinsă de tăcere, iar Manon ridică încet ochii spre bunica sa.

În ochii aceia, Manon văzu o făgăduință de violență și durere care ar fi urmat neabătut oricărei nesupuneri. Dincolo de asta, acolo nu lucea nimic altceva, în afară de satisfacție. De parcă vrăjitoarea Crochan spusese adevărul, dar numai Matroana Cioc-negru știa că așa era.

Ochii vrăjitoarei Crochan străluceau de curajul pe care Manon nu-l înțelegea.

– Fă-o, șopti ea.

Manon se întrebă dacă mai înțelesese și altcineva că nu era o provocare, ci o implorare.

Manon își înclină din nou pumnalul, schimbându-i direcția. Și, fără a se uita la vrăjitoarea Crochan, sau la bunica ei, sau la altcineva, o prinse pe vrăjitoare de păr și-i trase capul în spate.

Apoi îi tăie gâtul, iar sângele țâșni pe podea.

*

Cu picioarele legănându-se peste marginea unui promontoriu, Manon stătea pe un platou de pe un vârf din Munții Ruhnn, cu Abraxos întins lângă ea, mirosind florile care se deschideau noaptea pe pajiștea de primăvară.

Nu avusese de ales și luase mantia vrăjitoarei Crochan, aruncându-și mantia veche peste trupul căzut, după ce vrăjitoarele se adunaseră în jurul ei pentru a-l sfârteca.

V-au transformat în monştri.

Manon îşi privi balaurul, care îşi legăna vârful cozii ca o pisică. Nimeni nu observase când părăsise petrecerea. Până şi Asterin se îmbătase cu sângele vrăjitoarei Crochan şi nu remarcase dispariţia furişă a lui Manon prin mulţime. Totuşi, îi spusese lui Sorrel că se ducea să-l vadă pe Abraxos. Şi, cumva, a doua Aghiotantă o lăsase să plece singură.

Zburară până când luna era sus pe cer şi nu mai auzea ţipetele şi chicotelile vrăjitoarelor din Omega. Împreună, se aşezară pe ultimul vârf al Munţilor Ruhnn, iar ea rămase cu privirea pe întinderea plată, nesfârşită, dintre vârfuri şi marea apuseană. Undeva acolo, dincolo de orizont, era un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Vrăjitoarele Crochan erau mincinoase şi insuportabil de moraliste. Vrăjitoarea se bucurase probabil cât îşi ţinuse micul discurs – o ultimă luare de poziţie. *Nouă ne pare rău pentru voi.*

Manon se frecă la ochi, îşi sprijini coatele pe genunchi, scrutând prăpastia de dedesubt.

Ar fi făcut abstracţie de cuvintele spuse, nu s-ar fi gândit la ele de două ori, dacă n-ar fi fost expresia din ochii lui Keelie când se prăbuşea, luptând cu fiecare crâmpei de putere să o salveze pe Petrah a ei. Sau aripa lui Abraxos, adăpostind-o pe Manon de ploaia rece ca gheaţa.

Balaurii aveau menirea de a ucide şi de a mutila şi de a semăna teroare în inimile duşmanilor. Şi totuşi...

Şi totuşi. Manon privi spre orizontul presărat cu stele, aplecându-şi faţa în adierea caldă de primăvară, recunoscătoare pentru însoţitorul puternic, sigur, lungit în spatele ei. Manon era cuprinsă de un sentiment ciudat, o recunoştinţă pentru existenţa lui.

Şi mai era un sentiment ciudat care o respingea şi o atrăgea spre el, şi care o făcea să revadă încontinuu scena din sala de mese.

Nu cunoscuse până acum regretul – nu regretul adevărat.

Regreta acum că nu aflase numele vrăjitoarei Crochan. Regreta că nu știa cui aparținuse mantia nouă de pe umerii ei – de unde venea, cum trăise.

Cumva, deși viața ei lungă dispăruse de zece ani...

Cumva, acel regret o făcea să se simtă incredibil de muritoare, cu o apăsare ca de plumb.

CAPITOLUL 63

Aedion lăsă să-i scape un şuierat pe un ton jos şi îi oferi lui Chaol sticla cu vin dintre ei, aşezat pe acoperişul apartamentului Celaenei. Chaol, neavând deloc chef să bea, scutură din cap.

– Îmi doresc să fi fost acolo pentru a o vedea.

Îi aruncă lui Chaol un zâmbet răpitor.

– Sunt surprins că nu mă condamni pentru că spun asta.

– Indiferent ce creaturi a trimis regele odată cu Narrok, nu cred că erau oameni nevinovaţi, spuse Chaol. Sau că erau cu adevărat oameni.

Era limpede – făcuse o declaraţie pe care, chiar şi după câteva zile, Aedion continua să o sărbătorească. Discret, bineînţeles.

Chaol ajunsese acolo în acea seară plănuind să le spună lui Aedion şi Ren că ştia de vraja pe care o utilizase regele şi cum puteau s-o distrugă, dar încă n-o făcuse. Încă se mai întreba ce avea să facă Aedion cu informaţiile, de vreme ce Chaol urma să plece spre Anielle peste trei zile.

– Când ajungi acasă, trebuie să ţii capul la cutie în Anielle, spuse Aedion, trăgând o duşcă din sticlă, după ce vor afla cu toţii cine a fost în toţi aceşti ani.

Avea să se afle, Chaol ştia asta. Deja se pregătea să-i scoată pe Dorian şi pe Sorscha din castel. Chiar dacă nu greşiseră cu nimic, fuseseră prietenii ei. Dacă regele afla că Celaena era Aelin, situaţia ar fi fost la fel de mortală ca atunci când ar fi

descoperit că Dorian avea har magic. Când avea să vină acasă, totul avea să se schimbe.

Da, Aelin avea să vină acasă. Dar nu la Chaol. Avea să se ducă acasă în Terrasen, la Aedion și la Ren și la Curtea care se aduna din nou în numele ei. Avea să vină acasă la război și vărsare de sânge și responsabilitate. O parte din el încă nu-și putea imagina ce-i făcuse lui Narrok, strigătul de luptă pe care-l trimisese de dincolo de mare. Nu putea accepta acea parte din ea, atât de însetată de sânge și neiertătoare. Chiar și ca Celaena, fusese greu de suportat uneori, iar el încercase să treacă peste momentele grele, dar ca Aelin... Știuse, încă din momentul când își dăduse seama cine era, că, deși Celaena îl va alege întotdeauna, Aelin n-o va face.

Avea să-i ia mult timp pentru ca durerea să treacă, să poată merge mai departe, știa asta Celaena Sardothien nu avea să se întoarcă pe acest continent, dar durerea n-avea să dureze o veșnicie.

– Vrei...

Aedion își încleștă maxilarul, de parcă nu știa dacă să continue sau nu.

– Vrei să-i spun sau să-i dau ceva?

În orice moment, oricând, Aedion ar fi putut fi obligat să zboare în Terrasen, la regina lui.

Ochiul Elenei era cald pe gâtul lui, iar Chaol aproape că încercă să-l atingă. Nu se putea hotărî însă dacă să-i trimită acel mesaj sau să renunțe la ea atât de total – nu încă. Așa cum nu se putea hotărî dacă să-i spună lui Aedion despre turnul cu ceas.

– Spune-i, rosti Chaol cu voce joasă, că n-am avut de-a face cu tine. Spune-i că mai că nu ne-am vorbit. Nici cu Dorian. Spune-i că mă simt bine în Anielle și că suntem cu toții în siguranță.

Aedion rămase tăcut atât de mult timp, încât Chaol se ridică să plece, dar atunci generalul spuse:

– Ce ai fi dat – doar ca s-o revezi?

Chaol n-ar fi suportat ca generalul să-i vadă faţa când spuse:

– Acum nu mai contează.

*

Sorscha îşi odihni capul pe locul moale dintre umărul şi pieptul lui Dorian, inspirându-i mirosul. El dormea deja adânc. Aproape – aproape că trecuseră dincolo de limită în noaptea aceasta, dar ea ezitase din nou, din nou lăsase îndoiala stupidă să i se strecoare în suflet când el o întrebase dacă e pregătită şi, deşi dorea să spună că da, spusese nu.

Stătea întinsă, cu stomacul tensionat şi mintea galopând. Dorea să facă şi să vadă atât de multe cu el. Simţea însă cum lumea se schimba – vântul se schimba. Aelin Galathynius era în viaţă. Şi chiar dacă Sorscha îi dăruise totul lui Dorian, săptămânile şi lunile care urmau aveau să fie suficient de solicitante pentru el cât să nu-i mai trebuiască să se îngrijoreze şi pentru ea.

Dacă prinţul şi căpitanul decideau să acţioneze pe propria răspundere, dacă magia avea să fie eliberată… avea să fie haos. Oamenii poate aveau să fie la fel de înnebuniţi de revenirea ei, pe cât fuseseră de dispariţia ei. Nici nu voia să se gândească ce avea să facă regele.

Totuşi, indiferent ce se întâmpla mâine, sau săptămâna viitoare, sau anul viitor, ea era recunoscătoare. Recunoscătoare zeilor, sorţii, ei însăşi pentru că fusese suficient de curajoasă să-l sărute în acea noapte. Recunoscătoare pentru puţinul timp care-i fusese dăruit cu el.

Încă se mai gândea la ce-i spusese căpitanul în toate săptămânile care trecuseră – să fie regina lui.

Dorian avea însă nevoie de o regină adevărată dacă dorea să supraviețuiască. Cândva, poate, avea să se confrunte cu necesitatea de a-l abandona, pentru binele suprem. Era tăcută și mică. Cum ar fi putut ea lupta pentru țara ei dacă îi putea rezista cu greu lui Amithy?

Nu, nu putea fi regină, pentru că vitejia și ceea ce putea ea dărui aveau limite.

Deocamdată... deocamdată, putea fi egoistă încă puțin.

*

Timp de două zile, Chaol continuă să plănuiască o evadare pentru Dorian și Sorscha, ajutat de Aedion. Nu obiectaseră când le explicase – în ochii prințului chiar se putea vedea o urmă de ușurare. Aveau să plece toți mâine, când Chaol pornea spre Anielle. Era scuza perfectă pentru a-i scoate pe toți din castel; doreau să-și însoțească o zi-două prietenul, înainte de a-și lua rămas-bun. Știa că Dorian avea să încerce să se întoarcă în Rifthold, că avea să se certe cu el pe tema acesta, dar măcar erau de acord amândoi că Sorscha trebuia scoasă din castel. O parte din posesiunile lui Aedion se aflau deja în apartament, unde Ren continua să adune resurse pentru toți.

În caz de nevoie. Chaol îi prezentase regelui sugestiile sale pentru un locțiitor, iar anunțul urma să fie făcut a doua zi dimineață. După toți acești ani, după toate planurile, și speranța, și munca, pleca. Nu se putuse hotărî să-i lase înlocuitorului sabia sa, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Mâine – nu trebuia decât să reziste zilei de mâine.

Sub nicio formă Chaol nu avea cum să fie însă pregătit pentru convocarea pe care o primise de la regele din Adarlan de a-l vizita în camera personală de consiliu. Când ajunse, Aedion era deja înăuntru, înconjurat de cincisprezece gărzi pe care

Chaol nu le recunoscu, toţi purtând acele tunici cu dragonul regal brodat cu fir negru.

Regele din Adarlan rânjea.

*

Dorian auzi doar după câteva minute că Aedion şi Chaol fuseseră convocaţi în camera personală de consiliu. Imediat ce auzi vestea, alergă – nu la Chaol, ci la Sorscha.

Aproape că se prăbuşi de uşurare când o găsi în atelier. Se forţă ca genunchii să nu-i cedeze şi, traversând camera din câţiva paşi mari, o apucă de mână.

– Plecăm. Acum. Pleci din castel chiar acum, Sorscha.

Ea se trase înapoi.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi, ce…

– Plecăm acum, gâfâi el.

– O, nu prea cred, toarse cineva din pragul uşii.

Se întoarse şi o văzu pe Amithy – bătrâna vindecătoare – cu braţele încrucişate şi zâmbind slab. Dorian nu putu face nimic când şase gărzi necunoscute apărură în spatele ei, iar ea spuse:

– Regele vrea să vă vadă pe amândoi în apartamentul lui. Imediat.

CAPITOLUL 64

În camera de consiliu, aflată undeva sus în castelul din cleştar, Aedion marcase deja ieşirile şi analizase ce mobilă ar fi putut folosi ca apărare sau ca armă. Îi luaseră sabia când veniseră după el în apartamentul lui, deşi nu-i puseseră cătuşe. O greşeală fatală. Nici căpitanul nu era încătuşat; de fapt, proştii îl lăsaseră înarmat. Căpitanul făcea tot posibilul să pară vag nedumerit, sub ochii regelui, care îi urmărea de pe tronul lui din cleştar.

– Ce noapte interesantă s-a demonstrat a fi! Ce informaţii interesante mi-au adus spionii mei! spuse regele, uitându-se de la Aedion la Chaol, apoi la Dorian şi femeia lui.

– Cel mai talentat general al meu este descoperit furişându-se prin Rifthold în toiul nopţii – după ce a cheltuit foarte mult din aurul meu pe petreceri la care nici măcar nu se sinchiseşte să participe. Şi, în pofida anilor de duşmănie, a devenit un apropiat al Căpitanului Gărzii mele, iar fiul meu – şi Aedion nu invidie zâmbetul pe care regele i-l aruncă prinţului moştenitor – se pare că se bălăceşte în noroi cu drojdia societăţii. Din nou.

Mândru, Dorian mârâi şi spuse:

– Ai grijă ce spui, tată.

– O?

Regele ridică o sprânceană groasă, brăzdată de cicatrice.

– Ştiu de la persoane de încredere că plănuiai să fugi împreună cu vindecătoarea aceasta. De ce ai face aşa ceva?

Mărul lui Adam se mişcă în gâtul prinţului, dar îşi ţinu fruntea sus.

– Pentru că nu pot suporta gândul ca ea să-şi petreacă fie şi încă un minut în fundul acesta de iad pe care-l numeşti Curte.

Aedion îl admiră pentru asta – pentru că nu ceda niciun pas, deşi regele îşi arătase superioritatea. Un bărbat isteţ – un bărbat curajos. Poate că nu avea să fie suficient pentru a-i scoate vii de acolo.

– Bine, spuse regele. Nici eu.

Flutură din mână şi, înainte ca Aedion să poată lătra un avertisment, gărzile îl separară pe prinţ de fată. Patru dintre ei îl ţineau pe Dorian, iar doi o forţară pe Sorscha să îngenuncheze, lovind-o în spatele genunchilor.

Ea ţipă când atinse marmura, rămânând apoi tăcută – în cameră se lăsase acum tăcerea – când o a treia gardă trase o sabie şi o sprijini pe gâtul ei suplu.

– Să nu îndrăzneşti, mârâi Dorian.

Aedion se uită la Chaol, dar căpitanul îngheţase. Acestea nu erau gărzile lui. Uniformele lor erau uniformele celor care îl hăituiseră pe Ren. Aveau aceiaşi ochi morţi, aceeaşi răutate care-l făcuse să nu regrete deloc că le omorâse colegii pe alee. Doborâse şase în noaptea aceea, cu pagube minime pentru el – dar acum, oare câţi putea răpune? Privirea lui întâlni ochii căpitanului, iar acesta îşi furişă privirea spre garda care ţinea sabia lui Aedion. Aceasta avea să fie una dintre primele lui mişcări – să-i facă rost lui Aedion de o sabie, ca să poată lupta.

Pentru că aveau să lupte. Aveau să scape de acolo prin luptă, sau aveau să moară.

Regele îi spuse lui Dorian:

– În locul tău, mi-aş alege cuvintele cu grijă, prinţe.

*

Chaol nu putea porni lupta, nu câtă vreme sabia aceea odihnea pe gâtul Sorschăi. Acesta era primul lui obiectiv: să scoată fata de acolo în viaţă, apoi pe Aedion. Regele nu avea să-l ucidă pe Dorian – nu acolo, nu aşa. Aedion şi Sorscha trebuiau însă să scape, iar asta nu se putea întâmpla până când regele nu cerea gărzii să se retragă. Atunci, Dorian vorbi.

– Las-o să plece şi-ţi spun totul.

Dorian făcu un pas spre tatăl lui, cu palmele într-un gest de ofrandă.

– Nu are nimic de-a face cu noi, cu orice-ar fi asta. Cu orice-ai crede tu că s-a întâmplat.

– Dar tu ai legătură?

Regele încă zâmbea. Pe măsuţa de lângă el, se afla o bucată de piatră familiară, neagră şi sculptată. De la distanţă, Chaol nu vedea despre ce e vorba, dar îi întorcea stomacul pe dos.

– Spune-mi, fiule: de ce se tot întâlneau generalul Ashryver şi căpitanul Westfall lunile astea?

– Nu ştiu.

Regele plescăi din limbă, iar garda îşi ridică sabia pentru a lovi. Chaol se pregăti să se repeadă, iar Sorscha inspiră profund.

– Nu – opreşte-te! ridică braţul Dorian.

– Atunci, răspunde la întrebare.

– Asta şi fac! Ticălosule, asta fac! Nu ştiu de ce se întâlneau!

Sabia gărzii rămase ridicată, gata să cadă înainte ca Chaol să se poată mişca vreun centimetru.

– Ştii că în castelul meu se află de câteva luni bune un spion, prinţe? Cineva le dă informaţii duşmanilor mei şi complotează împotriva mea împreună cu un cunoscut conducător rebel.

Drace. Drace. Probabil că se referea la Ren – regele ştia cine este Ren, el îi trimisese pe oamenii aceia să-l vâneze.

– Nu trebuie decât să-mi spui cine e spionul, Dorian, şi poţi face orice doreşti cu prietena ta.

Deci, regele nu ştia cine se întâlnise cu Ren: el, Aedion sau amândoi. Nu ştia cât aflaseră despre planurile lui, despre controlul lui asupra magiei. Aedion păstra liniştea, părând încă pregătit pentru bătălie.

Aedion, care supravieţuise atât de mult timp fără speranţă, păstrând unitatea regatului cât de bine putea... care nu avea să-şi mai vadă vreodată regina pe care o iubea atât de mult. Merita s-o întâlnească, iar ea merita să-l aibă la Curtea ei.

Chaol inspiră profund, pregătindu-se pentru cuvintele care urmau să-l condamne pe vecie.

Dar Aedion fu cel care vorbi.

– Vrei un spion? Vrei un trădător? rosti tărăgănat generalul şi-şi aruncă copia inelului negru pe podea. Atunci, uite-mă. Vrei să ştii de ce mă întâlneam cu căpitanul? Pentru că ticălosul tău de căpitan-copil şi-a dat seama că lucram cu unul dintre rebeli. De luni de zile mă şantaja să-i dau informaţii pe care să le ducă tatălui lui, să ţi le ofere atunci când Lordul de Anielle ar fi avut nevoie de o favoare. Şi ştii ce?

Aedion rânji la toţi, Lupul Nordic în carne şi oase. Dacă regele era şocat de gestul cu inelul, n-o arătă.

– Voi, monştrilor, puteţi arde în iad, pentru că vine regina mea – şi vă va prinde în ţepuşe pe pereţii castelului vostru blestemat de zei. De-abia aştept s-o ajut să vă scoată intestinele ca la porcii care sunteţi.

Scuipă la picioarele regelui, chiar deasupra inelului fals care se oprise acolo.

Era fără cusur – furia, şi aroganţa, şi triumful. Pe când îi domina pe toţi din priviri, inima lui Chaol se frânse.

Când ochii turcoaz ai lui Aedion îi întâlniră pe cei ai lui Chaol, într-o clipă văzu că în ei nu se oglindea mânia sau

triumful. Era un mesaj către regina pe care Aedion nu avea s-o mai vadă vreodată. Nu existau cuvinte care să transmită acest mesaj – iubirea, speranța și mândria. Tristețea că nu o va cunoaște ca femeia care devenise. Darul pe care Aedion se gândea să i-l ofere era cruțarea vieții lui Chaol.

Chaol încuviință scurt, pentru că înțelesese că nu poate ajuta, nu acum – nu până când sabia avea să fie îndepărtată de pe gâtul Sorschăi. Abia apoi putea lupta și putea să-i scoată pe toți de acolo cu viață.

Aedion nu se opuse când gărzile îi prinseră cătușe la încheieturi și glezne.

– M-am întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu inelul acela, spuse regele. Să fi fost distanța, sau vreo putere a spiritului care te-a făcut atât de puțin sensibil la sugestiile lui? Dar, indiferent de motiv, sunt foarte bucuros că ți-ai mărturisit trădarea, Aedion.

Vorbi cu o veselie lentă, deliberată.

– Sunt foarte bucuros că ai făcut-o în fața tuturor acestor martori. Execuția ta va fi mult mai ușoară. Deși cred...

Regele zâmbi și privi inelul negru fals.

– Cred că voi aștepta. Poate chiar vreo lună-două. În caz că vreun musafir de ultim moment ar fi obligat să vină de departe pentru a vedea execuția. În caz că îi intră cuiva în cap că te-ar putea salva.

Aedion mârâi. Chaol își controlă reacția. Poate că regele nu avusese niciodată vreo dovadă contra lor – poate că totul nu fusese decât un subterfugiu pentru a-l face pe Aedion să mărturisească, pentru că regele știa că generalul avea să-și ofere viața în schimbul vieții unui nevinovat. Regele dorea să savureze clipa și să savureze capcana pe care o întinsese acum pentru Aelin, chiar dacă îl costa un general bun. Odată ce avea să

audă că Aedion e prizonier, odată ce afla data execuţiei... avea să vină în goană în Rifthold.

– Când va veni după tine, îi promise Aedion regelui, vor curăţa de pe pereţi ce va mai rămâne din tine.

Regele se mulţumi să zâmbească. Privi apoi spre Dorian şi Sorscha, care de-abia mai respirau. Vindecătoarea rămase pe podea şi nu-şi ridică privirea când regele îşi sprijini masivele antebraţe pe genunchi şi întrebă:

– Ce ai de spus în apărarea ta, fato?

Ea tremură, clătinând din cap.

– Ajunge, sări Dorian, cu transpiraţia sclipindu-i pe frunte.

Prinţul se trase îndărăt ca de durere, în timp ce harul magic îi era reprimat de fierul din organismul lui.

– Aedion a mărturisit; las-o să plece.

– De ce aş elibera adevăratul trădător din castelul acesta?

*

Auzind cuvintele regelui, Sorscha nu se putu opri din tremurat.

Toţi anii ei de invizibilitate, toată pregătirea ei, mai întâi din partea rebelilor din Fenharrow, apoi din partea celor la care îi trimiseseră pe membrii familiei ei în Rifthold... totul era distrus.

– Ce scrisori interesante i-ai trimis prietenei tale. Păi se poate, s-ar fi putut întâmpla să nu le fi citit niciodată, spuse regele, dacă nu ai fi lăsat în gunoi una pe care să o găsească superiorul tău. Vezi tu – voi, rebelii, aveţi spionii voştri, iar eu îi am pe ai mei. Imediat ce ai decis să-mi utilizezi fiul...

Sorscha simţea cum regele îi zâmbea dispreţuitor.

– Câte dintre mişcările lui le-ai raportat prietenilor tăi rebeli? Ce secrete de-ale mele ai transmis de-a lungul anilor?

– Las-o în pace, mârâi Dorian.

Fu suficient cât s-o facă să izbucnească în lacrimi. El încă o credea nevinovată.

Și poate, poate, ar fi putut scăpa din situația aceasta dacă se arăta suficient de surprins de adevăr, dacă regele vedea dezgustul și șocul fiului lui.

Așa că Sorscha își înălță capul, chiar dacă gura îi tremura, chiar dacă ochii îi ardeau, și îl privi disprețuitor pe regele din Adarlan.

– Ai distrus tot ce aveam și meriți tot ce ți se va întâmpla, spuse ea.

Se uită apoi la Dorian, ai cărui ochi erau mari, iar fața albă ca moartea.

– Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine, dar m-am îndrăgostit, încă te iubesc. Și îmi doresc atât de mult... îmi doresc atât de mult să fi schimbat lumea împreună, să fi văzut adevărul împreună.

Prințul se mulțumi să se uite lung la ea, apoi se apropie de picioarele estradei și căzu în genunchi.

– Spune-ți prețul, îi spuse el tatălui lui. Cere-mi orice, dar las-o să plece. Exileaz-o. Mazilește-o. Orice – spune, și se va face.

Ea începu să dea din cap, încercând să găsească acele cuvinte care să-i spună că nu-l trădase – nu pe prințul ei. Pe rege, da. Raporta mișcările lui de ani de zile, în fiecare scrisoare scrisă cu grijă pentru „prietena" ei. Dar niciodată pe Dorian.

Regele își privi fiul vreme îndelungată. Se uită la căpitan și la Aedion, atât de tăcut și de înalt – raze de speranță pentru viitorul lor.

Apoi se uită din nou la fiul lui, în genunchi în fața tronului, în genunchi pentru ea, și spuse:

– Nu.

*

– Nu.

Chaol crezu că nu aude bine cuvântul care spintecă aerul înainte ca sabia gărzii să o facă.

O lovitură cu acea sabie uriaşă.

Atât îi luă pentru a tăia capul Sorschei.

Urletul care ţâşni de pe buzele lui Dorian fu cel mai îngrozitor sunet pe care-l auzise vreodată Chaol.

Mai oribil decât bufnitura umedă, înfundată, pe care capul ei o făcu când izbi marmura roşie.

Aedion începu să urle – să urle şi să-l blesteme pe rege, luptându-se cu fiarele, dar gărzile traseră de lanţuri ca să-l ţină din scurt, iar Chaol era prea împietrit pentru a face altceva decât să privească rămăşiţele trupului Sorschei prăbuşindu-se la pământ. Atunci Dorian, încă urlând, începu să se târască prin sânge spre el – spre capul ei, de parcă l-ar fi putut pune înapoi.

De parcă ar fi putut-o încropi la loc.

CAPITOLUL 65

Din momentul în care garda îi tăiase Sorschei capul până când Dorian, încă îngenuncheat într-o baltă de sânge, se opri din ţipăt, Chaol nu fusese capabil să se mişte.

– Asta îi aşteaptă pe trădători, spuse regele către camera tăcută.

Iar Chaol se uită la rege, la prietenul lui zdruncinat, şi-şi trase sabia.

Regele îşi dădu ochii peste cap.

– Pune-ţi sabia deoparte, Căpitane. Nu mă interesează gesturile tale nobile. Urmează să pleci mâine la tatăl tău. Nu părăsi castelul acesta în dezonoare.

Chaol nu-şi puse sabia înapoi.

– Nu voi pleca în Anielle, mârâi el, şi nu te voi sluji nicio secundă în plus. Există un singur rege adevărat în camera asta – întotdeauna a fost aşa. Şi nu stă pe tronul acela.

Dorian împietri, dar Chaol continuă.

– Există o regină în nord şi te-a învins deja o dată. Te va învinge din nou. Şi din nou. Pentru că ea reprezintă, ca şi fiul tău, ceva de care tu te temi cel mai mult: speranţa. N-o poţi fura, indiferent pe cât de mulţi îi smulgi din casa lor şi-i arunci în sclavie.

Regele ridică din umeri.

– Poate, dar poate încep cu tine.

Pocni din degete către gărzi.

– Omorâți-l și pe el.

Chaol se răsuci spre gărzile din spatele lui și se aplecă, pregătit să lupte pentru a-și face loc spre ieșire, lui și lui Dorian.

Atunci, o arbaletă zbârnâi și își dădu seama că în cameră mai erau și alții – ascunși în umbrele imposibil de dese.

Apucă doar să se răsucească – și văzu săgeata îndreptându-se spre el cu precizie mortală.

Avu timp să vadă ochii măriți ai lui Dorian, apoi întreaga cameră fu înghițită de gheață.

*

Săgeata îngheță la mijlocul drumului și căzu pe podea, spărgându-se în mii de bucăți.

Chaol se uită la Dorian cu oroare mută, văzând cum ochii prietenului lui străluceau cu un albastru adânc, furibund, iar prințul mârâi spre rege.

– Să nu te atingi de el!

Gheața se răspândi prin toată camera, urcă pe picioarele gărzilor șocate, înghețând sângele Sorschăi, și Dorian se ridică în picioare. Ridică ambele brațe, iar lumina tremură de-a lungul degetelor lui, o adiere rece biciuindu-i părul.

– Știam eu că-l ai, băiete – începu regele, ridicat în picioare, dar Dorian făcu gestul de a azvârli ceva în rege, iar regele fu izbit în scaunul lui de un vifor de vânt înghețat, fereastra din spatele lui făcându-se țăndări. Vântul răbufni urlând în cameră, înecând orice alt sunet.

Orice alt sunet, cu excepția cuvintelor lui Dorian, când se întoarse spre Chaol, cu mâinile și hainele îmbibate de sângele Sorschei.

– Fugi. Și când te vei întoarce…

Regele se ridică în picioare, dar un al doilea val de magie trimis de Dorian îl lovi ca un ciocan, izbindu-l la pământ. Pe obrajii însângerați ai lui Dorian curgeau acum lacrimi.

– Când te întorci, spuse prințul, să arzi locul acesta din temelii.

Un zid de întuneric sfârâi, năvălind spre ei din spatele tronului.

– Pleacă, porunci Dorian, întorcându-se spre măcelul declanșat de puterea tatălui lui.

Lumina explodă dinspre Dorian, blocând valul, și întregul castel se cutremură.

Oamenii țipau, iar genunchii lui Chaol începură să tremure. Pentru un moment, se gândi să rămână lângă prietenul lui, pentru totdeauna.

Știa că asta fusese însă cealaltă capcană. Una pentru Aedion și Aelin, una pentru Sorscha. Iar aceasta – aceasta era pentru a scoate la iveală puterea lui Dorian.

Dorian știuse asta. Știuse asta și totuși nu șovăise să intre în capcană, pentru a-l ajuta pe Chaol să scape – să o găsească pe Aelin și să-i spună ce se întâmplase în acea zi. Cineva trebuia să scape. Cineva trebuia să supraviețuiască.

Își privi prietenul, poate pentru ultima dată, și spuse ce știuse întotdeauna, din momentul când se întâlniseră, când înțelesese că prințul era fratele lui de suflet.

– Te iubesc.

Dorian se mulțumi să încuviințeze dând din cap, cu ochii încă arzând, și își ridică din nou mâinile spre tatăl său. Frate. Prieten. Rege.

Când un al doilea val din puterea regelui umplu camera, Chaol își făcu loc cu forța printre gărzile încă înghețate și o luă la fugă.

*

Când castelul se cutremură din temelii, Aedion știu că totul se dusese de râpă. Era însă deja în drum spre temnițe, legat fedeleș.

Fusese ușor să ia această decizie. Când căpitanul hotărâse să ia vina asupra lui, se gândise numai la Aelin, cum ar fi afectat-o dacă îi murea prietenul. Chiar dacă nu ajungea s-o vadă niciodată, tot era mai bine decât să-i spună personal că murise căpitanul.

După zgomot, se părea că prințul crea o diversiune, astfel încât căpitanul să poată fugi – și pentru că sub nicio formă nu l-ar fi lăsat pe tatăl lui să scape nepedepsit după ce-o omorâse pe femeie. Așa că Aedion Ashryver se lăsă condus în întuneric.

Nu se rugă, nici pentru el, nici pentru căpitan. Zeii nu-l ajutaseră în ultimii zece ani și n-aveau să-l salveze nici acum.

Nu-l deranja să moară.

Deși încă își dorea să mai fi avut o șansă să o vadă – măcar o dată.

*

Dorian izbi în podeaua de marmură, unde sângele Sorschei se dezgheța acum.

Chiar și când tatăl său trimise un val de putere neagră arzătoare și orbitoare, care se nărui asupra lui, umplându-i gura și venele, chiar și când țipă, tot ce putu vedea era acel moment – când sabia tăiase prin carne, tendon și os. Încă îi putea vedea ochii mari, părul lucind în lumină, căzând și el secerat.

Ar fi trebuit s-o salveze, dar totul se petrecuse foarte repede.

Când săgeata se îndreptase însă spre Chaol... asta era o moarte pe care n-o putea îndura. Chaol își stabilise poziția, iar

Dorian era de aceeași parte, lângă Chaol. Chaol îl numise regele lui.

Așa că nu-l speria deloc să-și dezvăluie puterea în fața tatălui lui.

Nu, ca să-și salveze prietenul, nu-l speria moartea.

Explozia de putere se retrase, iar Dorian rămase gâfâind pe pietre. Nu mai avea nimic.

Chaol scăpase. Era suficient.

Întinse un braț spre locul unde zăcea trupul Sorschăi. Brațul îi ardea – poate că era rupt, poate că puterea tatălui său încă îl marca – dar se întinse oricum spre ea.

Când tatăl lui ajunse lângă el și se aplecă, reușise să-și miște mâna vreo câțiva centimetri.

– Fă-o, spuse tăios Dorian.

Simțea că se îneacă – cu sânge și cu zeii mai știau ce.

– O, nu prea cred, spuse tatăl lui, împingându-i un genunchi în piept. Pentru tine, pedeapsa nu va fi moartea, înzestratul meu fiu.

În mâinile tatălui lui era ceva negru și strălucitor.

Dorian se luptă cu toată puterea cu gărzile care îi țintuiau acum brațele la pământ, încercând să stoarcă ultimul dram de forță, iar tatăl său aduse colierul din piatră Wyrd în dreptul gâtului său.

Un colier, precum cele purtate de *ființele* alea despre care povestise Chaol că locuiau în Insula Morții.

Nu... nu.

Țipa – pentru că văzuse acele creaturi în catacombe și auzise ce li se făcuse lui Roland și lui Kaltain. Văzuse ce putea face un simplu inel. Acesta era un întreg colier, fără o încuietoare vizibilă...

– Ţineţi-l pe loc, răcni tatăl lui, înfigându-şi genunchiul mai adânc.

Îşi pierdu răsuflarea, iar coastele îi gemură în agonie. Nu putea face nimic pentru a opri durerea.

Îşi smulse braţul din strânsoarea unei gărzi – îşi smulse braţul şi se întinse, urlând.

Tocmai atinsese mâna inertă a Sorschăi, când piatra rece îl atinse pe gât. Urmă un clic slab şi un şuierat, iar întunericul se scurse în el pentru a-l sfârteca.

*

Chaol fugi. Nu avusese timp să ia nimic, în afară de ce avea pe el, năpustindu-se spre camerele lui Dorian. Fleetfoot aştepta, aşa cum făcuse toată noaptea, şi o luă pe umăr, alergând spre camera Celaenei şi, de acolo, în pasajul secret. Coborâră şi coborâră, câinele fiind neobişnuit de supus.

Trei explozii zguduiră castelul, scuturând praful din pietrele de deasupra. Continuă să fugă, ştiind că fiecare explozie însemna că Dorian era încă în viaţă, şi temându-se de tăcerea care urma.

Speranţă – asta ducea cu el. Speranţa unei lumi mai bune, pentru care se sacrificaseră Aedion, Sorscha şi Dorian.

Se opri o singură dată, cu Fleetfoot încă pe umărul lui.

Cu o rugăciune tăcută către zei pentru iertarea lor, Chaol se aruncă în mormânt, ridicând-o de acolo pe Damaris, punându-şi sabia sacră la centură şi îndesând câţiva pumni de aur în buzunarele mantiei. Şi, deşi ciocănelul în formă de craniu nu mişcă, îi spuse lui Mort unde urma să fie de găsit.

Mort nu răspunse, dar Chaol avu senzaţia că ascultase oricum. Înşfăcă săculeţul în care erau cărţile magice ale lui Dorian şi ale Celaenei şi fugi prin pasajul care urma să-l ducă în tunelul de canalizare. Câteva minute mai târziu, ridica grătarul greu

de deasupra capacului canalizării. Exteriorul de dincolo de acesta era întunecat şi liniştit.

O luă pe Fleetfoot din nou în braţe pentru a sări dincolo de zid şi pe ţărmul râului, iar în castel se aşternu tăcerea. Urmară ţipete, da, dar dedesubtul lor stătea la pândă tăcerea. Nu voia să ştie dacă Dorian era viu sau mort.

Şi nu se putea hotărî care variantă era mai rea.

*

Când Chaol ajunse în apartamentul ascuns, Ren se plimba nervos prin cameră.

– Unde-i...?

Îşi dădu seama că avea sânge pe haine. Explozia de picături din gâtul secerat al Sorschăi. Cum îşi găsise cuvintele, Chaol nu ştia, dar îi povesti lui Ren ce se întâmplase.

– Aşadar, am rămas doar noi? întrebă Ren încet.

Chaol încuviinţă. Fleetfoot adulmeca prin apartament. După ce-şi făcuse inspecţia, hotărâse că Ren nu merita să fie mâncat – nici chiar după ce Ren protestase că un câine ar putea atrage prea multă atenţie. Căţeluşa avea să rămână cu ei; nu era negociabil.

În maxilarul lui Ren începu să joace un muşchi.

– Atunci, vom găsi o cale să-l eliberăm pe Aedion. Cât mai curând posibil. Tu şi cu mine. Punând laolaltă cunoştinţele tale despre castel şi contactele mele, poate găsim o cale. Apoi şopti: ai spus că femeia lui Dorian era – era vindecătoare?

Când Chaol încuviinţă, pe faţa lui Ren se aşternu o expresie de parcă avea să-i fie rău, dar întrebă:

– Se numea Sorscha?

– Tu erai prietena căreia îi trimitea scrisori, şopti Chaol.

– Am insistat să-mi trimită informaţii, am... Ren îşi acoperi faţa şi inspiră cutremurându-se.

Când ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chaol, aveau o strălucire în ei. Încet, Ren întinse mâna.

– Tu şi cu mine vom găsi un mod de a-i elibera pe Aedion şi pe prinţul tău.

Chaol nu ezită să strângă mâna întinsă a rebelului.

CAPITOLUL 66

– Morath, spuse Manon, întrebându-se dacă auzise bine. Pentru o bătălie?

Bunica ei se întoarse de la birou, cu ochii arzând.

– Ca să slujești ducelui, așa cum a ordonat regele. Vrea ca noua Conducătoare a Aripii să se prezinte în Morath cu jumătate de armată gata să zboare imediat ce primește veste. Celelalte urmează să rămână aici, sub conducerea lui Iskra, pentru a supraveghea zona de nord.

– Și tu – unde vei fi?

Bunica ei sâsâi, ridicându-se.

– Ai atât de multe întrebări, acum, că ești Conducătoarea Aripii.

Manon își coborî capul. Nu vorbiseră despre Crochan. Manon primise mesajul: data viitoare, una dintre Cele Treisprezece va fi în genunchi, așa că își ținu capul plecat când spuse:

– Întreb doar pentru că nu vreau să mă despart de tine, bunico.

– Mincinoaso. Și încă una jalnică.

Bunica ei se întoarse înapoi la birou.

– Voi rămâne aici, dar voi veni la tine în Morath pe perioada verii. Avem treburi de terminat aici.

Manon își ridică bărbia, cu noua mantie roșie vălurindu-se în jurul ei, și întrebă:

– Când vom zbura spre Morath?

Bunica ei zâmbi, dinţii din fier strălucind:
– Mâine.

*

Chiar şi după lăsarea întunericului, adierea caldă de primăvară era plină de mireasma de iarbă nouă şi de râuri de zăpadă topită, tulburată doar de tunetul aripilor, în timp ce Manon îşi conducea armata în sud, de-a lungul Munţilor Colţ Alb.

Ţinură aproape de umbrele munţilor, schimbându-şi ierarhia şi pierind din vedere pentru a împiedica un eventual urmăritor să afle exact câte sunt. Manon suspină pe nas, iar vântul smulse sunetul, ducându-l departe, transformând mantia lungă şi roşie într-un râu curgând în spatele ei.

Asterin şi Sorrel o flancau, tăcute precum restul sabaturilor în orele lungi cât zburară prin munţi. Urmau să traverseze Oakwald, cel mai scurt drum spre munţii Morath, apoi aveau să se ridice deasupra liniei norilor pentru tot restul călătoriei. Nevăzute şi cât se poate de tăcute – aşa dorea regele să ajungă la fortăreaţa ducelui din munţi. Zburară toată noaptea peste Colţ, iuţi şi alunecoase precum umbrele, iar pământul de dedesubt tremură în urma lor.

Sorrel avea chipul împietrit, supraveghind văzduhul din jurul lor, dar Asterin zâmbea uşor. Nu era un rânjet nebunesc, nici unul care să promită moartea, ci un zâmbet calm. Erau sus şi atingeau uşor norii. Erau acolo unde le era locul vrăjitoarelor Cioc-negru. Acolo unde îi era locul lui Manon.

Asterin îi surprinse privirea şi zâmbi mai larg, de parcă în spatele lor n-ar fi fost o armată de vrăjitoare, cu Morath aflat în faţă. Verişoara ei îşi întoarse faţa în vânt, trăgându-l în piept, triumfătoare.

Manon nu-şi permise să savureze acea minunată adiere sau să se deschidă bucuriei. Avea treabă de făcut; toate aveau.

În pofida a ceea ce spusese Crochan, Manon nu se născuse cu inimă sau suflet. Nu avea nevoie de ele.

După ce vor fi luptat în războiul regelui, după ce inamicii acestuia aveau să zacă însângerați în jurul lor... numai atunci aveau să pornească spre recucerirea regatului lor pierdut.

Abia atunci avea să plece, în sfârșit, acasă.

CAPITOLUL 67

Soarele care urca pe cer păta Râul Avery cu aur, în timp ce omul îmbrăcat cu mantie pătrunse pe un doc şubred din mahala. Pescarii plecau în larg, beţivii se împleticeau spre noapte, iar Rifthold încă dormea – neştiind ce se întâmplase noaptea trecută.

Omul scoase o sabie minunată, cu mânerul în formă de vultur, lucind în prima lumină a zorilor. Un lung moment, se uită la sabie, gândindu-se la tot ceea ce întrupase ea odată. Pe şoldul lui acum era o altă sabie – sabia străveche a unui rege, din timpuri când bărbaţi buni slujiseră conducători nobili, iar lumea prosperase.

Avea să vadă lumea aceasta renăscând, chiar de trebuia să-şi dea ultima răsuflare pentru asta. Chiar dacă acum nu avea un nume, o poziţie sau titlu, în afară de Cel care Încalcă Legăminte, Trădătorul, Mincinosul.

Nimeni nu observă când sabia fu aruncată în râu, cu garda strălucind în lumina soarelui şi arzând precum un foc de aur, o lucire de lumină, înainte de a fi înghiţită de apa întunecată, pentru a nu mai fi văzută niciodată.

CAPITOLUL 68

Se dovedi că lui Rowan îi plăcea ca partea cu „supunerea" dintr-un legământ de sânge să o interpreteze după cum îi convenea. În timpul celor două săptămâni petrecute pe drum spre cel mai apropiat port din Wendlyn, o făcuse și mai tare pe șeful în fața Celaenei – părând să considere că acum, că era parte din Curtea ei, avea dreptul la anumite libertăți ce nu puteau fi negociate privind siguranța, mișcările și planurile ei.

Ea începea să se întrebe, pe când se apropiau de docuri la capătul unei străduțe pietruite, dacă nu făcuse o greșeală de adolescentă legându-l de ea pentru totdeauna. Se certaseră în ultimele trei zile în legătură cu următoarea ei mișcare – cu ambarcațiunea pe care ea o închiriase pentru a o duce înapoi în Adarlan.

– E un plan absurd, spuse Rowan pentru a suta oară, oprindu-se la umbra unei taverne de pe docuri.

Aerul mării era ușor și proaspăt.

– Să te întorci înseamnă sinucidere.

– În primul rând, mă întorc drept Celaena, nu ca Aelin...

– Celaena, care nu a îndeplinit misiunea regelui și pe care acum o vor vâna s-o ucidă.

– Regele și regina din Eyllwe ar fi trebuit să fi primit avertizarea până acum.

O trimisese imediat cum intraseră în oraș, în timp ce investigau uciderea bieților oameni. Deși era aproape imposibil ca

scrisorile să ajungă în imperiu, Wendlyn avea anumite căi de a ocoli problema. Iar în ceea ce-l îl privea pe Chaol… ei bine, acesta era un alt motiv pentru care era aici, pe doc, pe cale de a se îmbarca pe navă. Se trezise în acea dimineaţă şi-şi scosese inelul cu ametist de pe deget. Simţise o uşurare binecuvântată, o ultimă umbră care i se ridica de pe suflet. Între ei rămăseseră însă cuvinte nerostite şi trebuia să se asigure că el era bine – şi că avea să rămână aşa.

– Vei obţine deci cheia de la fostul tău stăpân, îl vei găsi pe căpitan şi apoi?

Supunere totală faţă de ea, serios!

– Apoi mă duc în nord.

– Şi eu ar trebui să aştept degeaba timp de numai zeii ştiu câte luni?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Nu eşti chiar o prezenţă discretă, Rowan. Dacă tatuajele tale nu atrag atenţia, atunci părul, urechile, dinţii…

– Am şi altă formă, ştii…

– Şi, cum am spus, harul magic nu mai funcţionează aici. Vei rămâne captiv în forma aia. Deşi am auzit că şobolanii de Rifthold sunt deosebit de delicioşi, dacă ai de gând să mănânci luni de zile numai asta.

El se uită urât la ea, apoi cercetă corabia – chiar dacă ea ştia că se strecurase deja noaptea trecută din camera lor ca s-o inspecteze.

– Suntem mai puternici împreună decât separat.

– Dacă aş fi ştiut c-o să fii aşa o pacoste, nu te-aş fi lăsat niciodată să faci jurământul acela.

– Aelin.

Măcar nu-i spunea „Majestate“ sau „Doamna mea“.

– Fie că eşti tu, fie că eşti Celaena, vor încerca să te găsească şi să te ucidă. Probabil că deja încearcă să-ţi dea de urmă. Am

putea merge la Varese chiar acum pentru a-i aborda pe cei din neamul muritor al mamei tale, familia Ashryver. Poate ei au un plan.

– Șansa mea pentru a reuși să scot cheile Wyrd din Rifthold constă în a mă furișa în chip de Celaena.

– Te rog, spuse el.

Ea se mulțumi doar să-și ridice bărbia.

– Mă duc, Rowan. Îmi voi aduna restul Curții – Curtea noastră – și apoi vom aduna cea mai măreață armată pe care a văzut-o vreodată lumea. Voi cere orice favor, toate lucrurile datorate Celaenei Sardothien, părinților mei, descendenței mele. Și atunci…

Privi spre mare, spre casă.

– Și atunci am de gând să zgudui stelele.

Își petrecu brațele în jurul lui – o promisiune.

– În curând. Voi trimite după tine în curând, când va veni momentul. Până atunci, încearcă să te faci util.

El clătină din cap, dar o prinse într-o îmbrățișare zdrobitoare.

Se trase din îmbrățișarea ei doar cât să o privească în ochi.

– Poate că voi merge să ajut la repararea Mistwardului.

Ea încuviință.

– Nu mi-ai spus niciodată, spuse ea, că te rugai Malei în acea dimineață când am intrat în Doranelle.

O clipă, el păru să ezite. În cele din urmă, cu voce joasă, îi spuse:

– M-am rugat pentru două lucruri. Am rugat-o să te ajute să supraviețuiești întâlnirii cu Maeve – să te ghideze și să-ți dea puterea de care aveai nevoie.

Acea căldură stranie, alinătoare, acea prezență care îi dădea siguranță… soarele la apus îi sărută obrajii ca într-o confirmare și simți un fior pe spinare.

– Și cel de-al doilea?

– Era o dorinţă egoistă şi speranţa unui nebun.

Ea citi restul în ochii lui.

– *Dar s-a îndeplinit.*

– Periculos pentru un prinţ al gheţii şi al vântului să se roage Aducătoarei Focului, reuşi ea să spună.

Rowan ridică din umeri, cu un zâmbet secret pe faţă, în timp ce-şi şterse lacrima care îi evadase pe obraz.

– Nu se ştie din ce motiv, Mala mă place, şi a fost de acord că noi doi facem o pereche formidabilă.

Dar nu voia să ştie – nu voia să ştie nimic despre Zeiţa Soarelui şi planurile ei şi se aruncă asupra lui Rowan, inspirându-i mirosul, memorând senzaţia atingerii lui. Primul membru al Curţii ei – Curtea care avea să schimbe lumea. Curtea care avea să reconstruiască lumea. Împreună.

Se îmbarcă pe navă la căderea nopţii, fiind mânată în cambuză împreună cu restul de pasageri, pentru a-i împiedica să înveţe ruta prin recif. Fără prea multe preambuluri, ridicară ancora şi când, în cele din urmă, li se permise să iasă din cambuză pe punte, găsiră doar întunericul şi oceanul înconjurându-i. Un vultur cu coadă albă zbura încă deasupra lor şi plonjă atât de jos, încât coada argintată de stele îi mătură obrazul, luându-şi rămas-bun, după care se întoarse la ţărm cu un ţipăt ascuţit.

În noaptea fără lună, îşi purtă degetul pe cicatricea din palmă, jurământul către Nehemia.

Avea să recupereze prima cheie Wyrd de la Arobynn şi avea să le găsească pe celelalte, apoi o cale de a le pune înapoi în Poarta lor. Avea să elibereze magia şi-l va distruge pe rege, salvându-şi poporul. În pofida riscurilor şi indiferent cât dura, indiferent cât de departe avea să fie nevoită să meargă.

Își ridică fața către stele. Ea era Aelin Ashryver Galathynius, moștenitoare a două descendențe atotputernice, protectoarea unui popor odată glorios și regina Terrasenului.

Ea era Aelin Ashryver Galathynius – și nu avea să-i fie frică.

MULȚUMIRI

Această carte nu ar fi existat fără prietenii mei. În special fără cel mai bun prieten al meu, copilotul Jaeger, şi *anam cara*, Susan Dennard.

Ei îi sunt cea mai îndatorată, pentru zilele pe care le-a petrecut punându-ne minţile la contribuţie şi pentru intuirea celui mai bun mod de a spune povestea, pentru că m-a ţinut de mână atunci când parcurgeam întunecatele cărări ale acestei cărţi, pentru că a fost vocea din mintea mea care îmi spunea continuă, continuă, continuă. Nu există altcineva căruia să-i fi dedicat această carte; nimeni care să mă provoace, să mă susţină şi să mă inspire atât de mult. Aşadar, îţi mulţumesc, Soozyface, pentru că eşti acel gen de prietenă despre care eram atât de sigură că nu există pe lume. Te iubesc, fata mea.

O datorie uriaşă o am faţă de eminenta şi extrem de talentata mea prietenă Alex Bracken, pentru răspunsul ei genial, pentru e-mail-urile de trilioane de pagini şi pentru că mi-a acordat sprijin necontenit. N-am cuvinte să spun cât de recunoscătoare sunt pentru că ni s-au intersectat căile cu mulţi ani în urmă – ce călătorie nebunească a fost.

Şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără agentul meu minunat şi insuportabil, Tamar Rydzinski, care a fost lângă mine de la bun început şi a cărui muncă neostenită a transformat această serie într-o realitate. Sunt foarte onorată să te

numesc agentul meu, dar mai onorată sunt să te numesc prietenul meu.

Incredibilei echipe de nivel mondial de la Bloomsbury – cum aș putea vreodată să redau cu adevărat bucuria pe care am simțit-o lucrând cu voi toți? Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru mine și *Tronul de cleștar*. Editorului meu, Margaret Miller – această carte ar fi fost o nebuloasă fără tine. Lui Cat Onder, Cindy Loh și Rebecca McNally – voi toate sunteți pur și simplu cele mai bune. Erica Barmash, Hali Baumstein, Emma Bradshaw, Kathleen Farrar, Cristina Gilbert, Courtney Griffin, Alice Grigg, Natalie Hamilton, Bridget Hartzler, Charli Haynes, Emma Hopkin, Linette Kim, Lizzy Mason, Jenna Pocius, Emily Ritter, Amanda Shipp, Grace Whooley și Brett Wright: vă mulțumesc din adâncul sufletului pentru munca asiduă, entuziasmul și dedicarea voastră.

Echipei de la Audible și naratorului audio al *Tronului de cleștar*, Elizabeth Evans, vă mulțumesc pentru că ați dat viață lumii Celaenei într-un mod cu totul inedit și pentru că i-ați dat voce. Și îi mulțumesc lui Janet Cadsawan, a cărei minunată linie de bijuterii *Tronul de Cleștar* continuă să mă uluiască.

Minunatei Erin „Ders" Bowman, pentru suportul și încurajarea neabătută, pentru discuțiile de pe *chat* și pentru refugiile epice (de la scris). Echipa Eroilor pentru Totdeauna.

Pentru Mandy Hubbard, Dan Krokos, Biljana Likic, Kat Zhang și gașca de la Publishing Crawl – vă mulțumesc foarte mult pentru că sunteți o parte din luminile strălucitoare.

Părinților mei – fanii mei numărul unu – pentru numeroasele aventuri, care atât de des au slujit drept inspirație pentru aceste cărți. Familiei mele, pentru dragostea și sprijinul oferite și pentru că a impus această serie prietenilor și cluburilor de

carte. Vă iubesc pe toţi. Minunatei mele bunici, Connie – mi-e dor de tine şi mi-aş dori să fii aici pentru a citi cartea.

Cititorilor mei, care au ales şi au promovat această serie – cuvintele nu pot exprima recunoştinţa mea. Sunt cu adevărat binecuvântată să vă am ca fani. Faceţi să merite toată truda.

Căţeluşei mele, Annie: nu poţi citi (deşi nu m-ar surprinde dacă în secret ai putea), dar vreau să rămână scris aici – pentru eternitate – că eşti cel mai bun tovarăş canin la care ar putea spera cineva. Îţi mulţumesc pentru gesturile de afecţiune, pentru că ai stat în poala mea când scriam şi pentru că mi-ai oferit un partener de conversaţie cât era ziua de lungă. Îmi pare rău că am lăsat muzica atât de tare când tu încercai să tragi un pui de somn. Te iubesc, te iubesc şi te voi iubi întotdeauna.

Şi soţului meu, Josh: eşti ultimul menţionat aici, dar asta pentru că eşti primul în inima mea. Nu voi înceta niciodată să-ţi fiu recunoscătoare pentru că mi-ai permis să împărtăşesc această călătorie extraordinară cu tine.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
Moștenitoarea cenușii / 9

PARTEA A DOUA
Moștenitoarea focului / 365

De aceeași autoare

TRONUL DE CLEȘTAR
vol. 1

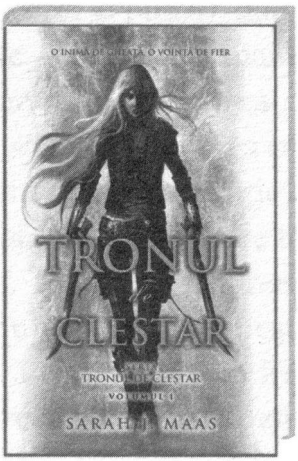

În întunecatele și mizerabilele ocne din Endovier o fată de optsprezece ani își ispășește o condamnare pe viață. Ea este o asasină, cea mai bună din breasla ei, dar a făcut o greșeală fatală. Caelena Sardothien s-a lăsat prinsă. Indiferent dacă va câștiga sau va pierde, ea își va descoperi adevăratul destin. Dar va putea să se înmoaie inima ei de asasin?

DIAMANTUL DE LA MIEZUL NOPȚII
vol. 2

Celaena Sardothien este arma cea mai ucigătoare a Regelui din Adarlan. Ea trebuie să-și câștige libertatea prin sângele dușmanilor ei, însă cu fiecare moarte pe care Celaena o înscenează, cu fiecare minciună pe care o rostește îi pune în pericol pe cei pe care îi iubește. Celaena trebuie să se hotărască pentru ce să lupte: libertatea sa, inima ei ori destinul regatului...

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU TINERI

- JOSEPHINE ANGELINI / *Predestinaţi*
- BLUE BALLIETT
  Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
- CLIVE BARKER / *Abarat – Cărţile Abaratului / Abarat – Zile de magie*
- HOLLY BLACK / *Jertfa / Curajul / Ţinutul fierului*
- HERBIE BRENNAN / *Războaiele împărăţiei de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul tărâmului*
- MAITE CARANZA / *Clanul lupoaicei*
- KRISTIN CASHORE / *Darul*
- CATHRYN CONSTABLE / *Prinţesa lupilor*
- NANCY FARMER / *Marea Trolilor*
- ALEX FLINN / *Bestia*
- GAYLE FORMAN / *Dacă aş rămâne*
- KAMI GARCIA & MARGARET STOHL
  A 16-a Lună
- HELEN GRANT
  Misterioasa dispariţie a Katharinei Linden
- MICHAEL GRANT – Seria *Dispăruţi:*
  Dispăruţi / Foamea / Minciunile
- MICHELLE HARRISON / *13 comori*
- ALICE HOFFMAN / *Aquamarine*
- PAUL HOFFMAN / *Mâna stângă a lui Dumnezeu*
- IMOGEN HOWSON / *Conexiunea*
- MAUREEN JOHNSON / *Fata şi marea*
- CARRIE JONES / *Setea*
- SARAH J. MAAS / *Tronul de cleştar*
- KATHERINE MARSH / *Turistul nopţii*
- MELISSA MARR / *Fascinaţie, Obsesie*
- KAI MEYER – Seria *Oamenii Văzduhului*
  Înalt: Mătase şi sabie / Lance şi lumină / Dragon şi diamant / Focul de gheaţă
- STEPHENIE MEYER / *Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi / Gazda / Noua şi scurta viaţă a lui Bree Tanner*
- MICHAEL MORPURGO / *Calul de război*
- HENRY H. NEFF / *Tapiseria – Dulăul din Rowan / Al doilea asediu*
- GARTH NIX – Trilogia *Vechiului Regat:*
  Sabriel / Lirael / Abhorsen
- ALYSON NOËL / *Evermore / Lună albastră*
- CHRISTOPHER PAOLINI
  Trilogia *Moştenirea: Eragon / Eragon II: Cartea primului născut / Eragon III: Brisingr / Moştenirea*
- URSULA POZNANSKI
  Erebos – Jocul războinicului
- PHILIP PULLMAN / *Rubinul de fum / Umbra din nord / Tigrul din fântână / Prinţesa de tinichea*
- ANNE ROBILLARD – Seria *Cavalerii de smarald:*
  Sub semnul stelei de foc / Dragonii împăratului negru
- MICHAEL SCOTT / *Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel / Magicianul*
- MAGGIE STIEFVATER
  Seria *Lupii din Mercy Falls: Fior / Sovaire*
- JONATHAN STROUD
  Trilogia *Bartimaeus: Amuleta din Samar-kand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu*
- TUI T. SUTHERLAND / *Avatar – Deci aşa se sfârşeşte totul; Avatar II*
- G.P. TAYLOR / *Stăpânul Umbrelor / Absintos / Tersias*
- J.R.R. TOLKIEN / *Hobbitul / Scrisori de la Moş Crăciun / Domnul Bliss / Roverandom*
- LICIA TROISI – Seria *Cronicile Lumii Pământene:*
  Nihal de pe Pământul Vântului / Misiunea lui Sennar / Talismanul puterii
  Seria *Războaiele Lumii Pământene:*
  Secta asasinilor / Cele două războinice
- STELIAN TURLEA / *Fire & Ice*
- LESLYE WALTON / *Straniile şi minunatele amărăciuni ale Avei Lavender*
- RACHEL WARD / *Numere*
- CAT WEATHERILL / *Snowbone / Barkbelly / Magie dezlănţuită*
- JEANETTE WINTERSON / *Tornadele timpului*
- EUGENE YELCHIN
  Cum i-am spart nasul lui Stalin

Enciclopedii LAROUSSE

ENCICLOPEDIA PENTRU TINERI (LAROUSSE) / *Aventura cărţii / Aventura vieţii / Comunicarea, de la origini la Internet / Corpul omenesc / Energia şi materia / Lumea artelor / Matematica şi informatica / Muzica / Plante şi animale / Religiile lumii / Sporturile / Universul*

Biblioteca RAO

OFERTA PENTRU COPII

- RAFAEL ABALOS / Kot
- DAVID ALMOND / *Skellig*
- IAN BECK / *Tom inimă-curată. Băiatul aventurier / Tom inimă-curată și Ținutul Poveștilor Întunecate*
- LUC BESSON / *Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar / Artur și războiul celor două lumi*
- JEANNE BIRDSALL / *Familia Penderwick*
- CRISTINA BRAMBILLA / *Cheia alchimistului*
- L.A. CAMPBELL / *Puștiul, căruciorul și capsula timpului*
- EOIN COLFER – Seria *Artemis Fowl: Supranaturaliștii*
- GITTY DANESHIVARI / *Școala fricoșilor / Școala fricoșilor 2 – Lecția nu s-a terminat / Școala fricoșilor 3 – Examen final*
- EMILY DIAMOND / *Copilul apelor*
- SALAMANDA DRAKE / *Dragonsdale – Ținutul dragonilor / Dragonsdale – Călăreții furtunii*
- REBECCA FRAZER
  Seria *Cronicile Spiderwick: Misiunea lui Thimbletack*
- CORNELIA FUNKE / *Călărețul dragonilor / Povești despre devoratorii de cărți / Igraine Fărădefrică*
- HELEN GRANT / *Misterioasa dispariție a Katharinei Linden*
- VASILE GROZA / *Poezii și ghicitori*
- CONN IGGULDEN / *Tollinși: Povești explozive pentru copii*
- CYNTHIA KATOHATA / *Kira-Kira*
- ELIZABETH KAY / *Cumpăna Apelor / Întoarcerea la Cumpăna Apelor / Blestemul de la Cumpăna Apelor*
- ELENA KEDROS / Fetele din Olimp – *Puterea viselor*
- GARRY KILWORTH / *Attica*
- IRENE KIPATRICK
  Cronicile Spiderwick: Ferește-te de Bogart!
- ADRIENNE KRESS / *Alex și comoara Wigpowder*
- BROOKE LINDNER
  Cronicile Spiderwick: Mallory stă de pază
- MADONNA / *Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody*
- GERALDINE McCAUGHREAN
  Peter Pan în haină stacojie
- OISIN McGANN / *Răzbunarea strămoșilor*
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Sherlock Holmes: *Cei trei magnifici Zalinda / Misterul spiritului călător / În căutarea lui Watson / Confruntarea finală*
- WILEY MILLER / *Extraordinarele aventuri ale lui Basil cel Banal*
- P.R. MORRISON / *Băiatul care a îmblânzit vântul*
- JO NESBO / *Pudra pentru pârțuri a Doctorului Proctor / Doctor Proctor și cada timpului / Doctor Proctor și sfârșitul lumii. Poate*
- JOANNE OWEN / *Maestrul păpușar*
- SARAH PRINEAS / *Hoțul vrăjitor furat / Hoțul vrăjitor găsit / Hoțul vrăjitor pierdut*
- STEPHANIE S. SANDERS / *Școala ticăloșilor*
- MICHAEL SCOTT / *Magicianul*
- JOHN STEPHENS
  Seria *Cărțile Începutului: Atlasul de smarald / Cronica focului*
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
  Seria *Cronicile Spiderwick: Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier / Războinarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice / Povestea filmului*
- J.M. TREWELLARD / *Degete răzlețe*
- CAT WEATHERILL / *Barkbelly / Magie dezlănțuită / Snowbone*
- ELLIS WEINER / *Gemenii Templeton au o idee*
- MOONY WHITCHER / *Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken*
- E.B. WHITE / *Pânza lui Charlotte*
- SABINE ZETT
  Hugo pur și simplu genial / Planul genial al lui Hugo

Cartea jucărie

- GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII / *Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Hoții de unelte*

Cărți ilustrate

- MICHAEL BOND, R.W. ALLEY / *Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la carnaval*
- ELLA BURFOOT / *Domnul Întuneric se strecoară / Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare*
- DESPINA CALAVREZO / *Wintertime*
- VAN GOOL / *Lumea basmelor (Roșu) / Micul meu dicționar român-francez*
- SUE HARRIS / *Mica balerină*
- BETH HARWOOD / *Prințesa perfectă*
- BOB HERSEY / *Basme clasice repovestite și ilustrate*
- TIMOTHY KNAPMAN & GWEN MILLWARD *Ce am găsit eu, dragonul, în pădure*
- UTE KRAUSE / *Complotul Moș Crăciunilor*
- JANE O'CONNOR / *Fancy Nancy / Fancy Nancy și Cățelușul fițoșel*
- ADRIAN REYNOLDS / *Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc / Harry și dinozaurii salvează animalele*
- USBORNE / *Carte de voiaj pentru desenat și colorat*
- JEANNE WILLIS & GWEN MILLWARD *Puiul-de-Mlaștină*
- *Cartea mea de jocuri*
- *365 de lucruri de creat și confecționat*
- *Mega activități / Mega jocuri*
- *Narnia – Prințul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian – Povestea filmului / Carte de activități*

Carte-puzzle cu sclipici

ALISON ATKINS / *Sirene fermecate*

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată /
Cenușăreasa /
Cartea Junglei /
Frumoasa-din-Pădurea-Adormită /
Iepurele și broasca țestoasă /
Motanul încălțat /
Scufița-Roșie /
Hänsel și Gretel /
Tom Degețel

Carte surpriză

Leul

Cărți de activități

- LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE

Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / O zi cu Ioana și Vlad / La circ / La circ (set) */ Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) */ Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) */ Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul* (1, 2) */ Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani /*
Seria *Ferestre magice:*
În ocean / În junglă / La drum / Gângănii

- FIONNA WATT

Artă și imaginație

- MOIRA BUTTERFIELD

Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau? Carte cu abțibilduri: Aeronave / Creaturi mitice / Spațiul

- CARTEA SECRETELOR
- HINKLER BOOKS

Perfect albastru – Ne jucăm și învățăm / Perfect roz – Ne jucăm și învățăm

- MACMILLAN

Să ne pregătim de școală

- QUANTUM BOOKS

Fii creativ! / Fii isteț!

- ARINA GHEORGHIȚĂ / *Alfabetul desenat, mai ușor de învățat / Numărăm până la 10*

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy: De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță
Mate pentru pici: Adunarea / Împărțirea / Înmulțirea / Scăderea
POVEȘTI CU LIPICI / *Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan*

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon /
Pinguinul și prietenii lui /
Cleopatra /
Mumii /
Ursulețul și prietenii lui

Enciclopedii LAROUSSE

- ENCICLOPEDIA PENTRU PRICHINDEI

(LAROUSSE): *Prima mea carte cu dinozauri / Prima mea carte cu personaje / Prima mea carte de ştiinţe / Prima mea carte despre eroi / Prima mea carte despre mări şi oceane / Primul meu atlas al lumii*

- INCREDIBILA ENCICLOPEDIE

(LAROUSSE – 5-8 ani):
Piraţii / Terra

- ENCICLOPEDIA PENTRU COPII

(LAROUSSE):
Animale dispărute / Convieţuirea / Corpul uman / De jur împrejurul pământului / Dinozaurii / Egipt / Invenţii şi descoperiri / Istoria / Lumea animalelor / Marea / Planeta Terra / Religiile / Romanii / Universul / Viaţa

- MINIENCICLOPEDII (LAROUSSE)

Animalele din savană / Bebeluşul / Cavaleri şi fortăreţe / Corpul / Delfini şi balene / Dinozaurii / La munte / Noapte bună / Universul

- PRIMA MEA ENCICLOPEDIE (LAROUSSE)

Animalele / Corpul omenesc / Cum este vremea / Cum se face... / Istoria / La ţară / Marea / Meseriile / Pământul / Plantele / Ştiinţa / Transporturile / Universul

- MICA ENCICLOPEDIE LAROUSSE

Apa – bătălia pentru viaţă / Clima / Fenomene ale naturii / Globalizarea – o singură planetă, proiecte divergente / Lumea musulmană – o religie, societăţi multiple / Mări şi oceane / Specii pe cale de dispariţie / Statele Unite ale Americii – o hiperputere?

- LAROUSSE JUNIOR

Egiptul / Mitologia

Insiders

PHILIP DIXON / *Cavaleri şi castele*
ALAN DYER / *Spaţiul*
SUSAN LUMPKIN & JOHN SEIDENSTICKER
Animale de pradă
GLENN MURPHY / *Invenţii*
BEVERLY MCMILLAN & JOHN A. MUSICK / *Rechini / Oceane*
KEN RUBIN / *Vulcani şi cutremure*
NOEL TAIT / *Insecte şi păianjeni*
RICHARD C.VOGT / *Păduri tropicale*

Ce şi cum Junior

EVA DIX / *Cetăţi şi cavaleri*
INA LUTTERBUSE, EVA DIX / *La fermă*
TINA BEUTNER / *Pe şantier*
SABINE STAUBER / *Dinozauri*

Ce şi cum

Aer şi apă / Caii / Câinii / China antică / Comori pierdute şi regăsite / Europa / Evul Mediu occidental / Fenomene explicate şi neexplicate / Minerale şi roci / Multimedia / Mumii din toată lumea / Munţii / Oraşe dispărute / Piramide / Samuraii / Tâlharii mărilor / Vrăjitori, vrăjitoare şi magie / Zodii şi constelaţii

Programul Micul Prinţ

ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Frumoasa poveste a Micului Prinţ / Micul Prinţ
JOANN SFAR / *Micul Prinţ – benzi desenate*
DESPINA CALAVREZO
Le Français avec Le Petit Prince – Hiver;
Le Français avec Le Petit Prince – Printemps;
Le Français avec Le Petit Prince – l'Ete;
Le Français avec Le Petit Prince – L'Automne.
DESPINA CALAVREZO
English with The Little Prince – Winter;
English with The Little Prince – Spring;
English with The Little Prince – Summer;
English with The Little Prince – Autumn.
Carnet de însemnări. Cele mai frumoase citate din Micul Prinţ – Jurnalul prietenilor cu ilustraţii din Micul Prinţ

RAO junior

Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro

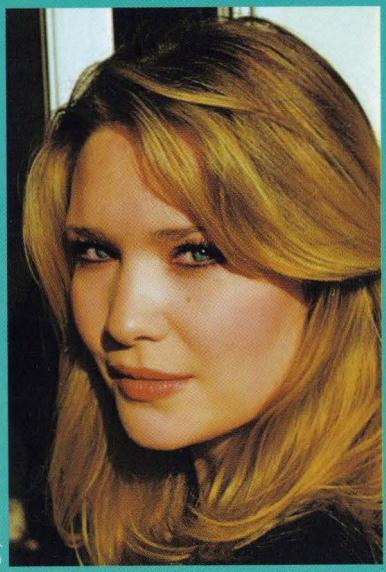

© Josh Wasserman

SARAH J. MAAS este o tânără autoare care a studiat scrierea creativă la Hamilton College din California. Volumul său de debut, primul al seriei *Tronul de Cleștar*, a fost tradus în peste 13 limbi. Este pasionată de legende și povești, de balet și de filmele lui Disney. În prezent, Sarah locuiește în sudul Californiei, alături de soțul său și de câinele familiei, și lucrează, pe lângă continuarea seriei *Tronul de Cleștar*, la o nouă serie *fantasy*, care va fi lansată pe piață anul acesta.

Seria *Tronul de Cleștar* trebuie citită, iar dacă veți începe acum, va fi cea mai bună alegere literară pe care o puteți face.

The Guardian

Intrigant, frumos, sfâşietor, romantic şi incitant... Povestea vă va captiva imaginaţia şi vă va face să vă doriţi mai mult... *Fantasy* la cel mai înalt nivel.

USA Today

Un roman în care veţi regăsi elemente de comedie, brutalitate şi fantezie; Maas străluceşte, este o povestitoare minunată. Este cel mai bun volum al seriei!

RT Book Reviews

ISBN 978-606-609-976-9

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com